

Giới thiệu Vạn Kiếp Nhất Mộng

Thể loại: tiên hiệp, xuyên không, tu chân, trùng sinh, văn học Việt Nam, H

- Kiếp trước ta điên cuồng theo đuổi thế giới đỉnh cao,giờ đây ta điên cuồng theo đuổi sư nương.Sư nương,xin người hãy trở thành nương tử của ta!
- Người nghĩ bản thân là Trúc Cơ kỳ thì rất ghê gớm?Sư nương ta là Kim Đan kỳ đấy,một vỗ liền đánh người thành bánh thịt!
- Người là Kim Đan kỳ?Đợi chút ta liền giúp sư nương đột phá lên Nguyên Anh kỳ,người cứ đứng đó chờ chết đi!
- Người là Nguyên Anh kỳ?Ách,sư nương vừa đột phá xong không nên miễn cưỡng tăng tu vi,xin người cứ ngồi đó ăn bánh đợi ta đưa chết cái kẻ ngu đần này.
- Người là Hoá Thần kỳ?Con mẹ nó Hoá Thần kỳ sao không lo phi thăng mà lại lặn đến đây?Bị ám ảnh đánh nhau sao?Hừ,người không muốn đánh nhau mà là cảm thấy sư nương ta rất thuận mắt?Con mẹ nó người bị ngứa da à?!Không lặn nhanh lão tử liền một cước sút cho người văng khỏi Luân Hồi!
- Cái gì?Ta bám váy đàn bà?Con mẹ nó các người có một cái thiên kiều bá mị,nhu thuận đáng yêu sư nương như ta không?Nếu có thì mang nàng tới đây rồi hãy nói chuyện,không có thì trực tiếp lặn qua một bên,đừng có mà GATO với lão tử!

Cảnh giới của võ giả :Siêu Phàm Nhập Thánh,Siêu Thánh Nhập Thần,Siêu Thần Nhập Hoá,Siêu Hoá Hoàn Hư...

Cảnh giới của tu chân giả:Tôi Thể,Luyện Khí,Trúc Cơ,Kim Đan,Nguyên Anh,Hoá Thần...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tự mình xuyên qua ,không cần bất ngờ

Thế kỉ hai mươi mốt,Nam Quốc,Hoa Đô.

[Ting,Hệ thống nạp đủ năng lượng]

[Ting,Lỗ hồng thời-không đã mở.Đường truyền ổn định]

[Ting,Liên kết linh hồn ổn định.Sẵn sàng đoạt xá]

[Ting...]

[Ting...]

[Ting...]

- Con mẹ nó,vì sao lại nhiều “Ting” như vậy.Vẫn biết tự vận hành sẽ phiền phức một chút,không ngờ lại còn gây nhức đầu thế này.

Hắn ngửa mặt lên trần nhà thờ dài,nhân sinh không ai học hết được chữ “ngờ” a.Nếu biết trước sẽ “ting ting” âm ỉ thế này thì hắn đã không lười biếng,trực tiếp mó tay vào làm liền yên tĩnh rồi.Bất quá máy móc đã lập trình xong,gì có ân hận thì cũng đã muộn.

Cơ bản là hắn thiết kế xong một cái máy này liền lặn ra ngủ bù cho mười năm thức trắng,tỉnh dậy đã thấy máy tính đem bản vẽ của hắn tạo thành một cái cỗ máy hoàn chỉnh.Chỉ là,máy tính thiết kế hoàn toàn dựa theo tiêu chuẩn quốc tế,có nghĩa là mỗi khi kiểm tra xong một hạng mục liền “ting” một cái.

Này giờ đếm sơ cũng đã mười mấy nghìn cái “ting”,có lẽ đến con ốc cuối cùng cũng đã kiểm tra xong rồi.

Một người yêu thích sự yên tĩnh như hắn nếu như bình thường bắt gặp cái này “ting ting ting” kêu loạn thì nhất định sẽ cho một đám đem toàn bộ đánh thành sắt vụn.Thế nhưng hôm nay không phải một ngày bình thường,hay thậm chí có thể nói là một ngày cực kì trọng đại.

Mọi chuyện bắt đầu từ hai mươi năm trước.

Thời điểm đó hắn vẫn là một gã giang hồ các ké vì lượm được hai cuốn công pháp là Dương Thế Kì Kinh và Âm Thế Kì Kinh mà hồ hởi luyện,luyện hết nửa đời mới phát hiện ra ngoại trừ luyện lên một cảnh giới gọi là Nhật Nguyệt Thần Giám thì cái mẹ gì cũng không có.

Người đời gọi hắn là thiên tài.Tốt thôi,cho hỏi người yêu của thiên tài đâu?Nhà của thiên tài đâu?Thân nhân của thiên tài đâu?À cái này thì hắn biết,mẹ

nuôi hần bị bệnh nặng qua đời,ba nuôi bình thường vốn đã ghét hần sau khi trải qua mấy chục năm liền trực tiếp không nhìn mặt,chị gái nuôi cũng đã lấy chồng để con nhưng gia cảnh không được tốt lắm,chưa kể nàng cũng ghét hần không kém gì cha nuôi nên cũng chẳng có hi vọng gì.

Hần,từ khi mới bắt đầu có nhận thức đã biết mình là một cô nhi.Cái gọi là người thân...căn bản là hần chưa từng thấy một lần,hon nữa một vật để nhận thân cũng không lưu lại,dứt khoát từ bỏ giống như người ta ném đi một túi rác tanh hôi.

Vậy đây,luyện thành một thân thần công ngoại trừ tăng khả năng chịu nóng chịu rét thì cũng chỉ để đem đi đánh nhau túi bụi.Hần lúc này cũng đã gần bốn mươi,cho dù có mặt dày hơn nữa cũng sẽ không vác bộ da nhẵn nhoe đi kiếm một cái người yêu.

Hần an phận sống một cuộc đời cô độc,lấy đánh đấm qua ngày làm vui.Cho tới một lần bắt gặp một hoà thượng,gã nói sát tính của hần quá lớn,nếu không quay đầu sẽ rơi vào ma đạo.

Con mẹ nó,từ khi sinh ra lão tử liền bị ném đi như rác.Thuở thiếu niên thì hôm nào lão cha nuôi say xỉn liền bị lôi ra đập cho một trận,một tuần thì sáu ngày ốm đầu run lấy bấy thật thê thảm biết bao.

Còn lại từ trung niên tới lão niên...Con mẹ nó thật đủ thảm,lão tử rờn rã mấy chục năm chỉ có quay tay qua ngày,đến thân xử nam cũng còn chưa có bị phá.Đã vậy ngày ngày đều đánh nhau với đám cao thủ trên thế giới,cuộc đời nhàm chán tới mức phải cùng một đám lão già đánh tới u đầu chảy máu,ngươi thấy ra làm sao?Có phải là rất vui vẻ khoái nhac không?

Ma đạo?

Con mẹ nó,bây giờ lão tử thờ cũng là ma đạo.Của lão tử một cái hất hơi cũng là ma đạo.Lão tử đây không phải ma thì còn ai là ma nữa?

Cảm thấy lời nói không hợp,kết cục vẫn là hai người lao vào đánh nhau ầm ĩ.Hần một chương võ chết lão tăng,lão tăng một chương võ hần thập tứ nhất sinh,chỉ trong một ngày máu trong người nồn ra quá nửa.

Chưa kể được đám cao thủ thế giới thừa cơ ăn hôi,một đường đuổi hần chạy từ Nam Quốc tới Trung Quốc,từ Trung Quốc chạy tới Nhật Bản,từ Nhật Bản chạy qua Mỹ,lại từ Mỹ chạy qua Ấn Độ...

Hần một đường đào tẩu,rờn rã nửa năm liền chạy hết một vòng Trái Đất.Hết phục nguyên lại chạy,chạy không được thì đánh,đánh xong lại bị thương,bị thương xong liền phục nguyên,phục nguyên xong lại chạy...

Liên tục như vậy nửa năm,thần kinh hần quả thực đã không ít lần sụp đổ,rất nhiều lần đang đập không mà chạy thì cả người cứng đờ rơi tòm xuống biển hôn mê bốn,năm ngày,tới khi tỉnh dậy đã thấy mình trôi tới một cái thành phố lạ hoắc.

Tại thời điểm đó hần bất ngờ đạt được một cái trạng thái mà hần gọi là Thức Tĩnh,cụ thể là hần nhớ ra toàn bộ kiếp trước của mình.

Cái gọi là toàn bộ kiếp trước không phải chỉ có một kiếp.Kí ức hỗn loạn khiến hần khó mà sắp xếp gọn gàng được nhưng theo như hần dự đoán thì cũng phải có hơn bốn nghìn kiếp,đây là số lượng mà hần từng sống qua.Chưa kể còn có những kiếp giống hệt nhau,nghĩa là hần sống lại ở thời điểm đó,ở đất nước đó nhưng so với trước kia lại là hoàn toàn bất đồng.

Tựa như cái thế giới này là một vòng lặp vô tận,còn hần thì là người đầu tiên và cũng là duy nhất nhận ra cái vòng lặp đó.Bởi lẽ,trong điển tịch chẳng thấy ông nào ghi lại mấy cái quái sự như thế này cả.

Bốn ngàn kiếp,trừ bỏ đi vài trăm kiếp là lặp đi lặp lại cuộc sống tại thế kỉ hai mốt này thì hần từng là cổ thần tại thời điểm Trái Đất mới hình thành,từng là một cái tu chân giả,từng là một cái thầy dạy học thời phong kiến,từng là một kiếm sĩ,từng là...Trải dài theo dòng thời gian,các vai diễn của hần thực sự là nhiều tới hoa cả mắt.

Hần dựa vào kiến thức của tiền kiếp mà đảo ngược thế cục,ngoạn mục đem mấy tên khốn kiếp kia đập cho kẻ chết người bị thương chặt vật chạy về sau đó hần liền chuyển hộ khẩu tới Nam Cực.

Mục đích đương nhiên là để nghiền ngẫm mấy cái kiếp trước kia,tự dung có phim bộ dài tập thì ngu gì mà không xem!

Trải qua một thời gian,mà cụ thể là chín năm lẻ sáu tháng,thì hần đã từ kí ức kiếp trước ngộ ra vài điều:

- Một,thế giới này căn bản là một cái chương trình máy tính của một đám người thượng cổ.Sự sống lúc này của bọn hần chỉ là do máy tính của chúng mô phỏng ra từ một mảnh của Trái Đất,mục đích đương nhiên là để lấy năng lượng,chính là sóng năng lượng toát ra từ cảm xúc của con người.Đây là một công nghệ kì lạ,tại thời điểm này hần vẫn có chút không thể hiểu nổi.

- Hai,vũ trụ đã đến hồi diệt vong.Đám người thượng cổ này thu lượm tro tàn của các hành tinh để lấy năng lượng từ việc mô phỏng phục vụ cho mục đích riêng của chúng.Là mục đích gì thì hần cũng không đủ đẳng cấp để biết.

- Ba,hần có chết bao nhiêu lần thì khi thế giới một lần nữa khởi động sẽ lại được tái sinh,chỉ là kí ức sẽ bị hệ thống áp chế,mà hần thì vì một lí do nào đó vừa vặn coi bỏ được cái áp chế này.Vậy nghĩa là ngoại trừ khi chết có thể đau đớn một chút thì hần có vô số cơ hội cùng thời gian,chỉ cần Thức Tĩnh liền có thể lấy kí ức kiếp trước làm tiền vốn,một đường quật khởi.

- Bốn,kí ức quá nhiều và hỗn loạn.Nếu không có nhiều năm khổ luyện đã đem tinh thần luyện tành cứng rắn thì chỉ e hần đã vào trại tâm thần rồi.Chưa kể kiếp nào tu vi của hần quá yếu thì kí ức tại kiếp đó cũng sẽ mập mờ không nhớ rõ,ngược lại kiếp nào linh hồn của hần càng mạnh mẽ thì sẽ càng nhớ

được rõ ràng.Điều này khiến hắn rất buồn bực,ngộ nhờ lão tử không luyện được thần công thì chẳng phải vĩnh viễn chỉ là một thằng học sinh phế vật?

- Thứ năm,cũng là cái cuối cùng.Hắn ở những kiếp trước thực sự có rất nhiều bi kịch,cũng rất đáng giận.Một bộ mặt ngu ngu dần dần,đem xung quanh nữ tử lần lượt làm tổn thương,thậm chí còn khiến các nàng hương tiêu ngọc vãn,hay nói theo cách thô tục thì là chết thảm.

Những “bại tích” của hắn có rất nhiều,tuy nhiên phần nhiều kí ức đều mờ mờ không rõ thời gian và địa điểm làm hắn tức muốn thổ huyết.Muốn thoát ghê qua hồi tưởng cổ nhân cũng không được,thật đúng là khiến người ta phát điên!

Thế nhưng vừa vặn có một cái kí ức mà hắn nhớ khá rõ.Tại hơn một nghìn ba trăm năm trước hắn từ một cái phế vật cô nhi luyện lên tới đỉnh cao,trở thành người lãnh đạo của chính phái tại Tu Chân Giới,thực là muốn bao nhiêu oai phong liền có bấy nhiêu.

Tuy nhiên từ kiếp này nhìn về quá khứ hắn lại nhìn không được cảm thấy coi thường,cảm thấy cái kiểu mờ mờ ra liền nói “Chính nghĩa” của mình trước kia thật chẳng khác nào một đứa trẻ nghiện phim siêu nhân.Không nhìn thì thôi,nhìn kĩ nghe kĩ liền bắt đầu cảm thấy buồn nôn.

Cơ mà như vậy thì vẫn còn chưa tính là gì,nguyên nhân chính khiến hắn muốn hung hăng và vào mặt mình đó là...

Một thoáng rung động dữ dội khiến hắn từ trong hồi ức tỉnh lại,bàn tay vươn ra đem nội lực bao trùm lên chiếc ly thủy tinh đẹp đẽ bên cạnh để nó không bị đánh vỡ bởi nguồn nội lực hùng hậu từ ngoài truyền vào.

- Hôm nay lão tử đến tìm nhà ngươi tính sổ!Con mẹ nó,ngươi còn không mau lăn ra cho lão tử!

- Giữ sức chút đi.Hồ lớn vậy lát nữa hết nội lực làm vướng chân vướng tay lão tử thì đừng trách lão tử vô tình!

Nghe giọng nói ồm ồm này liền biết là lão sư từ già Bạch Râu Sư Vương,lại có giọng the thé vang lên có lẽ không ai khác ngoài Âm Khí Vương Nhất Quảng Thâu Tâm.Khắc khặc,mỗi lần nhắc tới cái tên này liền cảm thấy buồn cười.

Bên ngoài còn có vài cái thanh âm ồn ào nữa,xem ra toàn bộ đều đã nhận được thư mời của hắn mà đến đây.

Cầm theo chiếc ly xinh đẹp bên trong toàn bộ đều là nước lọc,hắn vừa ngửa cổ uống vừa dùng đỉnh tiến ra cửa.Nước mát lạnh trong trẻo chảy xuống cổ họng mang theo một cảm giác nhàn nhạt không thật,cảm tưởng như đã uống,lại giống như chưa từng uống qua,so với rượu còn đáng cay lại có một loại ý vị riêng.

Đem nước trong ly toàn bộ uống hết,hắn vận công ý định đem chiếc ly đánh thành tro bụi.Bỗng nghĩ tới chiếc ly này từ hai mươi năm trước đã kiên trì cùng mình bầu bạn,nội lực tụ tập đầy đủ thế nhưng lại không nở xuống tay.

Hắn vùng tay lên ném cái ly ra cửa.Chiếc ly thủy tinh đẹp đẽ tinh xảo tới cực điểm bị bàn tay của hắn mạnh mẽ quăng xuyên qua cửa sắt dày năm centimet,tiếp tục đập vỡ đầu một gã cao thủ gây gỗ mặt mày âm trầm hiểm độc khiến gã rú lên một tiếng rồi lăn ra chết ngắc,sau đó một đường bay thẳng tới đỉnh núi phía xa mới chịu dừng lại.

Người nào có nhãn lực tốt liền thấy được rằng chân lý đã khảm vào đỉnh núi,biến miệng ly trở thành điểm cao nhất tại Nam Cực.

Nội lực màu đen quanh quần tại chiếc ly rồi như có linh tính một đường bay vọt lên trời.Tầng mây đen bị nội lực tách ra thành hai nửa,mở đường cho ánh mặt trời dội xuống nhân gian,trùng hợp chiếu trúng cái ly kia tạo thành tán xạ làm cho các cao thủ vốn đã quen với sắc trời âm đạm lại đang ở trong trạng thái không phòng bị liền nheo mắt một cái,ai công lực kém thậm chí còn phải lấy tay che mặt.

- Ngươi cùng ta lăn lộn qua hai mươi năm chưa từng thấy mặt trời,vậy thì hôm nay liền cho ngươi đứng tại đỉnh cao ngắm nhìn vẻ đẹp của ánh dương.

Chúng cao thủ nghe được hắn lầm bầm mấy lời này sắc mặt liền trở nên đen kịt.

Ngươi tâm sự cái gì?Đây căn bản là ngươi có tình phô trương thực lực,có tình trước mặt bọn ta khoe mẽ!

Hắn mà biết được đám già này nghĩ gì thì nhất định sẽ hung hăng khóc to một trận.Thật quá con mẹ nó oan uổng người tốt rồi!

- Ngươi...ngươi...

Một vị râu tóc bạc phơ lông mày dựng ngược tròn mắt nhìn hắn,vốn đang định quát hỏi tại sao hai đứa con trai của lão chỉ vì truy sát hắn mà hắn lại nhẫn tâm giết hại thì bỗng phát hiện ra một vấn đề rất quan trọng.

Lão căn bản không biết tên gọi của hắn là gì.

- Cái gì mà “ngươi ngươi” nửa ngày liền không nói nên lời?Nếu đã già tới lú lẩn thì ở nhà cho con cháu đám lưng đi,miễn cho ở nơi này chết thêm một cái lão già vô dụng!

- Ngươi...ngươi...ngươi...ngươi...

Hắn gãi da đầu,nội tâm bắt đầu cảm thấy buồn bực:

- Lại nói,ta tuy lớn lên anh tuấn tiêu sái,khí độ bất phàm,thế nhưng trải qua vài chục năm gió sương khuôn mặt đã nhiều hơn một chút nếp nhăn,tuyệt đối

không còn là mặt hàng người gặp người thích,hoa gặp hoa nở,chim gặp chim hót,lửa gặp lửa yêu.Người diễn cái bộ dáng cà lăm này cho ai xem?Đừng nói là người càng già càng đồ đốn,đã trở nên bại hoại tới mức này sinh ý đồ đen tối với một nam nhân gần sáu mươi tuổi.Chuyện này...chuyện này thật không tiện nói a,nói ra liền khiến có thể khiến con cháu người nhục nhã tới mức thất cổ tập thể.

Vị cao thủ kia bị vu oan giá hoạ một hồi mặt già đã đỏ như gấc chín,quát lớn một tiếng vung chưởng toàn lực đánh tới muốn liều mạng với hắn:

- Tập chừng,tiếp một Thiết Sa Chưởng của Thạch Vân Nhu ta!

Thạch Vân Nhu?

Đám cao thủ ngơ ngác nhìn nhau,cảm giác có chút không thể tin vào lỗ tai mình.

Một vị lão nhân râu tóc bạc phơ,mày kiếm dựng ngược,thiết chưởng chém đinh chặt sắt chí dương chí cương như vậy...Vì sao cái tên lại mềm nhũn như thế?

Thạch Vân Nhu.

Có thể đem cái tên này hô ra không biết cần bao nhiêu can đảm,bao nhiêu phần nộ.Xem ra lão già kia đã bị hắn làm cho tức đến sắp đột quy rồi.

Đám cao thủ bị ba chữ “Thạch Vân Nhu” làm cho choáng váng thật lâu,tới khi lão nhân kia phun ra một ngụm máu cả người quay cuồng bay ngược trở lại thì mới từ trong ngáy người thức tỉnh.

- Cùng lên!Hắn chỉ có một người sao chống lại nổi vô số cao thủ chúng ta cùng hợp sức!

- Trước giết hắn xả giận,sau cướp toàn bộ tài bảo!

- Người thật ngu ngốc.Hắn so với một cái ăn mày còn muốn nghèo hơn,người lại định từ hắn ăn cắp cái gì?

- Ách,nhưng ta thấy cửa nhà hắn thật to a.

- Vay tiền ngân hàng,Nhà nước trợ cấp...Hừm,chính là như vậy.

Hắn lạnh lùng quan sát đám cao thủ ập tới mang theo áp lực như một ngọn núi lớn đè lên ngực,gần giọng quát:

- Gửi thư mời các người tới chính là để đánh một trận thống khoái.Đều lên đi!Đem tất cả ân oán giải quyết tại hôm nay,miễn cho sau này lão từ đi rồi các người ở nơi này liên cảm thấy tịch mịch!

.....

Hắn mở mắt tỉnh dậy,cảm giác cả người đều là đau nhức,mỗi ngụm khí thở ra đều khiến cho buồng phổi phát nóng,đây chính là dấu hiệu thân thể đang bị suy nhược trầm trọng.

Cuối cùng cũng đã xuyên qua rồi,cảm thấy thoát xá thật dễ dàng a.Cũng chẳng biết là do linh hồn ta lúc này mạnh mẽ hay tại linh hồn kiếp trước của ta quá yếu đuối.

Hít sâu một hơi,khoé miệng hắn nhếch lên nụ cười hạnh phúc.

Ta...trở lại rồi.

Một nghìn ba trăm năm trước,ta trở lại rồi.

Thiên Kiếm Môn,ta trở lại rồi.

Sư nương,ta trở lại rồi.Nàng có nhớ ta không?

Trong lòng hắn bỗng hồi hộp hẳn lên khi nhìn thấy gian phòng quen thuộc,không nhận được tự hỏi bản thân đang ở tại thời điểm nào.

Là lúc mới gia nhập sao?Không phải,nếu vậy thì tờ mờ sáng sư nương đã lên chui vào chăn ôm lấy hắn,thế nhưng hôm nay nàng không ở đây.

Là thời điểm diễn ra vòng Khảo nghiệm trong Tứ Sơn Tỳ Vỡ?Đúng rồi,hôm nay sư nương phải đến sớm làm giám khảo,có lẽ nàng thấy ta ngủ trương thấy nên không nổi gọi.

- Nữ nhân ngốc,làm ta trễ giờ mất rồi!

Hắn ngoài miệng nói vậy nhưng nội tâm lại vô cùng biết ơn sư nương.Nàng luôn là như vậy,chấp nhận hắn thành tích kém chỉ để hắn được sống an nhàn nhất có thể,ngay cả luyện công cũng là bộ công pháp dễ luyện nhất (nhưng cũng là yếu nhất).

“Người không cần tự hành hạ mình.Sau này ai bắt nạt người thì gọi sư nương,sư nương liền tới đánh gã cho người.Ai coi thường người thì sư nương liền

chửi gã.Ách,sao ngươi lại bỏ đi?Sur nương còn chưa nói xong a!”

Trước đó hắn đã từng rất oán hận nàng,nghĩ rằng nàng là nguyên nhân khiến tu vi của hắn kém cỏi như vậy.Mà quả thực là hắn thời điểm đó thành tích kém đến chín phần là vì nàng,có một cái sư nương nuông chiều ngươi như vậy thì ngươi có thể không buông lỏng sao?

Nếu không buông lỏng thì chỉ bởi ngươi là một cái con lừa ưa nặng,chứ còn hài tử đa số đều không có ưa nặng đâu.

Vừa bước xuống giường thì hắn kinh hãi phát hiện hai chân mềm nhũn vô lực,thân thể mất cân bằng lao đảo một cái rồi ngã đập đầu vào tủ quần áo.

ẦM~Leng keng~Cộc cộc cộc~Xoảng~

Cái gương rơi xuống đất vỡ tan,vài viên đan dược đặt trên nóc tủ rơi xuống nảy vài cái rồi lăn tới trước mặt hắn.

Đan dược này...

Nội tâm của hắn thoáng run rẩy,trong đầu hiện lên một cảnh tượng không đẹp để cho lắm.

.....

Một đêm mưa như trút nước,sấm chớp đùng đoàng.Bầu trời mưa tới thiên hôn địa ám,nhật nguyệt vô quang,giống như một gã say gào khóc tới điên cuồng.

Một mỹ nữ tuyệt sắc hung hăng đem gã thiếu niên ướt như chuột lột ném lên giường,bộ ngực ngạo nhân ẩn hiện sau tấm áo màu tím liên tục phập phồng ra ý giận tới cực điểm.

Nữ nhân này khuôn mặt thanh tú,mắt phượng sáng ngời,mũi cao da trắng,bờ môi đỏ mọng,khí chất cao quý thoát tục lại thêm vài phần ôn nhu,đây là còn chưa nhắc tới hoàn mỹ đáng người.

Cái kia số đo ba vòng...Xem ra hai từ “mỹ nữ” vẫn là quá keo kiệt đối với tư sắc của nàng.

- Con bị cái gì vậy?Không chỉ trợn xuống núi uống rượu mà còn dầm mưa lâu như vậy.Con có biết sư nương đã chạy khắp bốn ngọn núi tìm con hay không?!

Sư nương hai tay chống hông hung hăng quát,trong mắt nàng đã dâng lên một tầng sương mờ:

- Con...Con...Con thật là làm sư nương tức chết!

Hắn vùng tay quờ quạng vào không khí giống cách những kẻ say thường làm,tựa như muốn phui đi một con ruồi khó chịu đang vo ve trước mặt.Trùng cặp mắt mờ dần tím bầm nhìn sư nương một hồi,hắn gào lên:

- Bà im đi!Sư nương?Sư nương cái rắm!

Sư nương cầm nín nhìn hắn,cổ họng nuốt ực một cái,mắt hạnh tròn tròn xem hắn chậm rãi đứng lên lừ lừ tiến về phía mình.

- Hôm nay tôi nhận đủ nhục nhã còn không phải tại bà?Hôm nay tôi bị bọn chúng đánh như một con chó còn không phải tại bà?

Hắn tóm lấy đôi bờ vai gầy yếu của sư nương,hàm răng nghiến chặt vào nhau gằn lên từng chữ:

- Bà còn không biết xấu hổ tự nhận là sư nương?Ai không cho tôi luyện kiếm?Ai ném cho tôi công pháp rác rưởi?Vì ai mà tu vi tôi yếu thế này?

Sư nương vốn có thể một chương võ hắn thành thạo nát,thế nhưng lúc này cơ thể nàng lại mềm nhũn như đã mất hết xương,thanh âm run rẩy nói với hắn:

- Không...Ta...Tu vi thấp còn có thể luyện lên,ta mới xin thêm cho con vài cái đan dược...

Nói rồi liền lấy từ trong tay áo ra năm viên đan dược màu đen lớn bằng quả trứng gà,toàn bộ đều là mấy viên cơ bản nhất Bồi Nguyên Đan.

- Đan dược con mẹ ngươi!

Hắn vùng tay đem đan dược toàn bộ đánh rơi xuống đất,khuôn mặt bị hơi rượu biến đỏ nay lại càng trở nên đỏ bừng:

- Tôi như thế này bà vừa lòng hả dạ chưa?Tôi ghét bà!Tôi hận bà!Trên đời này người tôi căm thù nhất chính là bà!

Hắn ngửa cổ rống lớn rồi ngất đi,cả người “tỳnh” một tiếng ngã ra giường,cái miệng vẫn còn lẩm bẫm:

- Đồ khốn khiếp,tôi ghét bà...Tôi ghét bà...

Sư nương lòng đau h�n đoạn ôm lấy gã đệ tử,nàng có chân khí hộ thể liên tục chạy qua bốn ngọn núi mà trang phục không nhiễm một giọt nước,thế nhưng lúc này cả người ướt đầm vì dính nước mưa từ trên người hắn.

Vuốt ve khuôn mặt bị đánh tới biến dạng của hắn,nàng cảm thấy giọng mình như đang vỡ ra:

- Tiểu bảo bối yên tâm,sur nương nhất định sẽ tìm cách giúp con.

Nói xong liền dùng tay áo lau nước mắt,khom lưng thay y phục cho hắn sau đó vận linh khí đem y phục ướt hong khô.

Bởi,nếu trực tiếp đem linh khí truyền vào đồ hắn đang mặc,hắn ngủ sẽ cảm thấy không thoải mái.

Tiếp sau đó nàng nhặt đan dược đặt lên tủ quần áo.Làm gọn gàng mọi chuyện,nàng quay lại nhìn hắn thật lâu,lại cảm thấy hốc mắt ướt át muốn khóc liền mạnh mẽ quay đầu đem thân thể xinh đẹp ném ra giữa con bão tố.

.....

- On ẹ ó!

Hắn đem năm viên đan dược toàn bộ nhét vào miệng,phát hiện sống mũi cay cay vậy mà không tài nào đem đan dược nuốt xuống được.

Để nguyên một mồm lúng búng đan dược,hắn dùng tinh thần lực cường đại mạnh mẽ đem cái chân mềm nhũn chống xuống đất sau đó từ từ đứng lên.

Bắp chân truyền tới cảm giác đau đớn,vậy mà mở ra trước mắt hắn một cái đoạn trí nhớ khác.

.....

Buổi sáng tỉnh mơ hắn tỉnh dậy,cảm giác cái đầu vẫn còn đau nhức sau lần đầu tiên uống rượu nhưng tâm tình đã tốt hơn nhiều lắm,tới mức vừa hát một bài dân ca vừa đứng đĩnh đạc chẵn.

Chợt thấy sur nương ầm một tiếng xô cửa bước vào.Hắn hơi giật mình nhưng cũng kính cẩn chào một tiếng,đối với chuyện đêm qua đương nhiên là một chút cũng không nhớ.

Lại phát hiện sur nương hôm nay có điểm quái lạ.

Nàng mọi khi ưa thích đẹp đẽ gọn gàng,vậy mà lúc này đầu tóc rối bù,hai mắt đầy tơ máu,máu tươi từ miệng liên tục trào ra đem ngực áo làm cho ướt một mảng lớn,chưa kể nàng còn há miệng thở hồng hộc bạo lộ răng nanh trắng ớn nhìn như một đầu dã thú khiến hắn thoáng nhìn đã cảm thấy da đầu tê dại.

Nàng giống như vừa phát hiện ra hắn,không nói một lời liền vung chưởng đánh tới.Thân thể nhanh như thiểm điện khiến hắn đến thời gian sợ hãi cũng không có đã cảm thấy kinh lực bá đạo ập vào mặt,tương lai nổ đầu mà chết xem ra chỉ còn cách hắn chưa đến nửa giây đồng hồ.

Nhắm mắt chờ đợi cái chết một hồi nhưng vẫn y nguyên không thấy ý thức mình bị đánh bay đi mất,hắn rụt rè mở mắt thì thấy sur nương đang dùng một đôi mắt hoang dại đánh giá mình.

- Sur...

Hắn vừa lên tiếng thì đã bị nàng dùng bờ môi đầy đặn ngăn cản,cái lưỡi linh hoạt tách hàm răng tiến vào đánh linh hồn hắn bay tới tận mây xanh.

Lúc này hắn đang là một cái sớ chết đến sắp vãi tè ra quần thì nào dám chống đối lại sur nương,liền bị nàng hung hăng cướp lấy nộ hôn đầu.Đã vậy nàng còn ngầu nghiên hắn tới tận năm phút,tới khi hai miệng tách ra thì nào hắn gần như đã bị sur nương hôn hỏng.

- Oẹ!Sur nương,miệng của người toàn mùi máu,thật ghê tởm!

Hắn mất vài giây khôi phục lại thần trí sau đó bất mãn kêu lên.Thế nhưng sur nương không có vẻ gì là đang nghe,nàng đẩy nhẹ một cái đã khiến hắn ngã sống soài ra giường.Còn chưa kịp hoảng sợ thì đã bị một cái thân thể tuyệt mỹ đè lên.

- U...A...Ta...Ta đang ở nơi nào?Kẻ địch đâu?

Sur nương mơ màng tỉnh lại,nàng cảm thấy thân thể tê dại như bị hàng trăm cây kim đâm vào còn hạ thể thì truyền tới một trận đau nhức.

- Ta...học học...Ta...

Nàng cố nén đau nhức đảo mắt nhìn xung quanh,lại phát hiện bản thân đang ở gian phòng của đệ tử.Cơ thể đã khôi phục lại tri giác,nàng kinh hãi nhận ra bản thân đang đè lên một cái nam nhân mà điên cuồng ân ái,không chỉ vậy đó còn là đệ tử của nàng.

Trong đầu nàng oanh một tiếng nổ tung,pháp lực cao thâm vậy mà không ngăn được một lần này đầu óc trống rỗng.

Hắn là tu luyện Đồng Tử Công,

Nàng tự tay đưa công pháp cho hắn,kêu hắn tu luyện cho tốt.

Hắn điên cuồng tu luyện,mỗi ngày sau khi ăn sáng liền tu luyện mười lăm phút,sau khi ăn trưa tu luyện mười lăm phút,sau khi dùng bữa tối lại càng kinh khủng hơn:Một hồi luyện đến hơn ba mươi phút.

Tổng cộng một ngày hắn luyện tới hơn một giờ đồng hồ,còn không khiến hắn mệt chết sao?

Vậy mà hôm nay nàng lại huỷ đi một thân công lực hắn vất vả lắm mới luyện thành.

- Tiểu bảo bối...Ta...

Nàng cảm nín khi bắt gặp ánh mắt hắn.Ánh mắt hận thấu xương,nước mắt ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn,bờ môi đã bị hắn cắn tới chảy máu đầm đìa.

Sau đó hắn há miệng định nói,lại không có khí lực nói thành lời,hồn hển một hồi liền trực tiếp ngất đi.

Tâm nàng một mảnh lạnh lẽo,nội khổ cũng quên không mặc trực tiếp hướng ra bên ngoài bay đi,rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Nàng không biết bên dưới là đám người Tu La Giáo sau khi hạ độc thủ với nàng thì ung dung đứng đợi con mồi chui vào miệng.

Nàng không biết nàng sẽ bị phế hết võ công,cắt đứt gân tay,gân chân sau đó bị bọn chúng dùng dây sắt thay vào,kinh mạch cũng bị biến đổi để luyện tà công của bọn chúng,đem nàng từ một tiên tử siêu phẩm thoát tục trở thành người không ra người quý không ra quý,trở thành một nữ ma đầu bị cả thiên hạ ghê tởm.

Nàng không biết sau này sẽ bị kiếm của hắn lạnh lùng giết chết.

Nàng không biết đến tận khi nàng chết hắn vẫn hận nàng,đem xác nàng chém thành thịt nát.

Nàng không biết...

Nhưng vẫn điên cuồng yêu hắn,điên cuồng bảo vệ cho hắn.

.....

Crắc~

Cái miệng của hắn thoáng run rẩy sau đó đem đan dược cắn vỡ nát,linh khí từ khoé miệng trào ra như hơi thở của ác quỷ cộng thêm nét điên cuồng trên khuôn mặt đầm nước mắt càng khiến hắn giống như ma thần bước lên từ địa ngục.

Nuốt vào một phần linh khí giúp thân thể yếu nhược của hắn khôi phục không ít,một hơi chạy thẳng tới cổng chính của Thiên Kiếm Môn.

- Người nói xem,bản mặt của hắn khi đó thật quá buồn cười.

- Phải,phải,nước mắt nước mũi chảy hết ra,đã vậy còn luôn miệng “sư nương,sư nương”.Suýt chút nữa khiến ta cười ỉa.

Hai cái thiếu niên mang theo túi lớn túi nhỏ chặt vật xách qua cổng chính của Thiên Kiếm Môn,hiển nhiên là vừa từ dưới núi mua rượu thịt sau đó mang lên để cùng đám huynh đệ ăn mừng một phen.

- Ồ,nhắc cặn bã cặn bã liên lần đến!

Thiếu niên mặc đạo bào màu đen trông thấy hắn thì liền há miệng giễu cợt,trên mặt hiện rõ vẻ khinh thường.

Thiếu niên áo trắng thì khinh bỉ nhìn qua chỗ khác để khỏi phải thấy bản mặt hắn,ôm quyền chào nhưng trên mặt là một mảng lạnh lẽo:“Tiểu đệ mạnh khoẻ”.

Hắn đang gấp đến độ giày còn không kịp xỏ thì thời gian đâu mà dây dưa với hai cái tên đàn này,trực tiếp lừ mắt nhìn bọn chúng ý nói:“Ta đã biết” sau đó vù một cái lao thẳng xuống núi.

Thiếu niên áo trắng thấy sư đệ đột nhiên lao đảo thì ngạc nhiên hỏi:

- Nhị đệ,người bị sao thế?

- Không sao,chi là có điểm choáng.

Thiếu niên áo đen hung hăng hít mấy ngụm đại khí để đầu óc thanh tỉnh,chẳng hiểu hôm qua ăn nhầm thứ gì mà vừa rồi trời đất quay cuồng,cảnh vật như vỡ ra trước mắt,thật doạ người.

Thiếu niên áo trắng nhìn hắn đã thành một chấm nhỏ,nghe hoặc nói:

- Quái,tại sao cái tên phế vật này hôm nay đột nhiên vô lễ như vậy?Chưa kể tốc độ chạy còn vượt xa thường ngày.

- Hắc hắc, chắc là do thể diện của sư nương hán ngày hôm qua đã bị hán ném sạch, nằng thẹn quá hoá giận liền ra tay đánh đập tên đệ tử phế vật này một phen.

- Hừ? Nhị đệ, ngươi có nhầm không? Ta thấy hán tuy phế vật nhưng lúc nào sư nương hán cũng đối xử với hán rất tốt.

- Hắc hắc hắc, huynh không biết rồi. Chúng đệ tử Thiên Kiếm Môn thường đồn nhau rằng mỗi khi hán tu luyện không tốt, nằng liền... hắc hắc... dùng cái kia vũ lớn đánh hán một trận... hắc hắc...

- Ăn nói sạch sẽ một điểm.

Thiếu niên áo trắng chân mày nhíu chặt thấp giọng quát:

- Đề sư phụ nghe được người liền ăn no đòn. Còn không mau mang đồ về!

Hán chạy liên tục hai mươi phút, thân thể đã bắt đầu cảm thấy có chút thoát lực. Công lực mới bị phế, sáng nay còn bị sư nương “đập dìu” cho một trận, thực sự là khổ không tả nổi, đôi chân đã bắt đầu không còn cảm giác nữa.

Bỗng nghe thấy một giọng nói quen thuộc, cơ thể hán thoáng run rẩy sau đó nấp vào một bụi cây gần đó căng tai nghe ngóng.

- Ngươi chặn đánh ta, hạ độc ta, đuổi theo ta đến tận Thiên Kiếm Môn, lại chỉ để nói mấy cái lời này?

Đây là lời của sư nương hán, thanh âm nhu nhuyễn mềm mại khi thì ngẹn cứng, khi lại như vỡ ra, hiển nhiên là do quá xúc động.

[Người là Thánh Nữ của Tu La Giáo, có trách nhiệm phải nhận tổ quy tông. Giáo chủ đã hạ lệnh phải đem người trở về, kể cả có phải đem người đánh thành tàn phế.]

Một cái thanh âm khàn khàn đáp lại.

Hán nhận ra người này, là Nhật Thánh Sứ của Tu La Giáo, sở trường là khôi lỗi, bản lĩnh chơi rối đứng thứ hai chỉ sau Giáo chủ đương thời Xích Viêm. Tuy nhiên công lực bản thân không cao, không tính là một cái nhân vật đáng sợ.

- Các người khá lắm. Hai mươi mấy năm không thấy bóng dáng, lần đầu xuất hiện liền hạ độc ta, huỷ đi hình tượng của ta trong mắt người quan trọng nhất. Giờ còn nói muốn đánh ta tàn phế... Fur... Tàn phế...

Nàng rút nhuyễn kiếm quán bên hông ra đánh về phía Nhật Thánh Sứ, gào khàn cả giọng:

- PHÉ CON MẸ NGƯỜI!

Kịch chiến xảy ra, trường kiếm trong tay nàng biến ảo vô cùng, lúc mạnh lúc nhanh, lúc đơn giản lúc biến hoá đánh ra đầy trời kiếm ảnh. Nào là Phá Ma Trảm, Kinh Hồng Tam Kiếm, Hồi Phong Nhất Kiếm, Lạc Kiếm Ván Thiên, Ma Vũ Song Kiếm, Vô Cực Kiếm, Gươm Của Vua Vô Danh... khiến hán chỉ nhìn thôi cũng hoa cả mắt.

Lão Nhật Thánh Sứ cũng không phải dạng vừa, đứng sau điều khiển mấy chục khôi lỗi đánh với kiếm của sư nương hán. Lưỡi kiếm tuy biến ảo sắc bén, kiếm vung lên tuy nhanh tuy mạnh thế nhưng vừa chém nát được một cái khôi lỗi thì bốn, năm cái khác liền lao lên khiến sư nương hán dẫn chống đỡ không nổi.

Hán nhìn nàng bị đám khôi lỗi đánh cho chật vật bước lui, mày kiếm khẽ nhíu một cái.

Sư nương hán đến nay cũng đã là Kim Đan trung kỳ nhưng lại bị một tên Kim Đan sơ kỳ đánh cho tối tăm mặt mũi, hán tuy yêu quý sư nương tuy nhiên với tư cách là đệ tử thấy một màn này hán cũng cảm thấy mất mặt dùm nàng.

Bất quá, mất mặt thì mất mặt, cũng không phải tự nhiên mà nàng một cái Kim Đan trung kỳ trở nên thảm hại như vậy. Nếu là bình thường thì mấy cái khôi lỗi này căn bản không đủ để nàng nhét kẽ răng, vung kiếm một cái liền đem toàn bộ đánh thành sắt vụn.

Thế nhưng hôm qua chạy đi kiếm thiên tài địa bảo cho hán bồi bổ vát và cả đêm đã đem pháp lực dùng gần như toàn bộ, bằng không nàng cũng chẳng dễ dàng bị trúng độc như vậy. Một tu chân giả không có pháp lực thì đánh cái gì? So với võ giả bình thường còn muốn vụng về hơn.

Lại nói, tuy luyện đến Kim Đan thì thân thể sẽ mạnh hơn người thường nhiều lắm, nhờ vậy sư nương hán mới có thể bằng mấy cái chiêu kiếm cơ bản liền chém nát khôi lỗi làm bằng huyền thiết. Thế nhưng nhìn nàng cước bộ phù phiếm, cặp chân thon dài trắng nõn không ngừng run rẩy liền biết nàng không chống đỡ được lâu.

Về cái này... khặc khặc khặc... còn chẳng phải là hán đại phát thần uy, một cây Kim Thương Bất Bại đâm nàng một hồi khiến nàng thần hồn điên đảo, yêu thích không buông, dục tiên dục tử.

Mới làm khoảng nửa giờ đã khiến nàng chân run lấy bầy, nếu hán tung ra toàn bộ công lực... khặc khặc... có lẽ một tuần sau sư nương của hán vẫn chưa bước nổi xuống giường.

Đang YY đến chảy máu mũi thì tiểu đệ phía dưới truyền đến cảm giác đau nhức khiến hắn hít một ngụm khí lạnh.

Sư nương yêu quý, đây là lần đầu tiên của ta a. Người cho dù yêu thích ta đến cuồng cũng đâu cần mạnh mẽ như vậy, Nhất Trọng Thần Thông của ta suýt chút nữa bị người làm cho gãy mất rồi.

Ở trên hắn còn đang kêu khổ không ngừng thì phía bên dưới chiến đấu đã đến hồi chấm dứt.

Sư nương hắn bị một cái khôỉ lồi húc trúng, trăm cân lực lượng đánh lên người khiến nàng “oa” một tiếng phun máu đầy trời rồi như điều đứt dây bay ra đập vào một thân cây cổ thụ.

- SƯ NƯƠNG!

Hắn vốn định chỉnh giọng sao cho thật kinh hãi, thật hoảng hốt sau đó ba chân bốn cẳng chạy về phía sư nương. Ấy thế nhưng nhìn sư nương một thân từ y yêu kiều rũ rượi dưới mặt đất hắn lại không nhìn được bi thương kêu lên, thân thể trong lúc vô thức dùng vận tốc cực hạn lao đến muốn ôm lấy nàng.

- Tiểu bảo bối...

Nàng ban đầu nghĩ mình bị đánh tới sinh ra ảo giác, thế nhưng nhận ra hắn khuôn mặt đỏ bừng đang chạy đến khiến nàng vừa mừng vừa sợ, hữu khí vô lực nói:

- Đừng...Đừng qua đây.

[Thật nhanh!]

Ngón tay lão khẽ run rẩy, lập tức một cái khôỉ lồi ập tới không chế hắn.

- Tiểu bảo bối!

Nàng tê tâm liệt phế kêu lên, định cử động lại phát hiện tay chân đã bị bốn cái khôỉ lồi giữ chặt.

(Con mẹ nó, lão già thôi vậy mà không để sư đồ chúng ta được ôm nhau lần cuối, đúng là cái thứ khốn nạn mà!)

Vốn định đem chú ấn trong cơ thể sư nương kích hoạt một lần nữa, lại không ngờ lão Nhật Thánh Sư này lại tàn nhẫn như vậy. Thế này thì chỉ có thể từ từ nghĩ cách, rất may là lão Nhật Thánh Sư này làm việc rất có quy củ, tuyệt đối sẽ không giết trẻ con, chứ nếu thay bằng cái tên Xích Viêm thì mạng nhỏ của hắn e là khó mà giữ được.

Nhật Thánh Sư nhìn hắn một hồi, cảm thấy chuyện này tuyệt đối không nên để hắn về bép xép với người trong Thiên Kiếm Môn. Thế nhưng sở trường của lão là khôỉ lồi thuật, mấy cái chiêu trò xảo trí nhờ lão đương nhiên không biết.

Ngẫm nghĩ một hồi lão quyết định mang cả hai sư đồ về Tu La Giáo để cho giáo chủ xử lý, như vậy thì người cũng không phải lão giết, chưa kể mang về một cái đệ tử có khi còn giúp việc không chế Thánh Nữ trở nên dễ dàng hơn.

Càng nghĩ càng thấy mình hay, Nhật Thánh Sư nhìn không được bật cười khoái chí đem bộ mặt già nua làm cho nhăn nhoe hết cả.

Đang lúc đắc ý, lão không phát hiện hắn đang lượn đá ven đường ném về phía sư nương.

Bởi hắn chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi nên Nhật Thánh Sư muốn không coi thường cũng không được, liền nghĩ rằng để khôỉ lồi nắm một tay hắn kéo đi đã đủ khiến hắn sợ tới toàn thân vô lực, miệng nhỏ há ra vừa đi vừa khóc.

Mà cứ cho là hắn không khóc đi, vậy thì một cái mười ba tuổi tiểu hài tử cho dù trí tuệ siêu quần thì làm được cái gì? Xin lỗi, đây là giang hồ, không phải trường học. Đối với một cái Kim Đan sơ kỳ thì dù người trí tuệ thông thiên, đợi người thả được một cái rắn thì đã bị người ta xách cổ lên và chết không biết bao nhiêu lần.

Nhật Thánh Sư mang cái tư duy như vậy vừa đi vừa hát xem ra rất cao hứng, lại mặc kệ hắn ở đằng sau đã ném vào người sư nương tổng cộng bốn viên đá.

Sư nương hắn đi ở phía trước, cảm nhận đằng sau từng viên đá nhỏ ném tới trên người liền nhìn không được nhỏ lệ.

Tiểu bảo bối...lần này chúng ta bị ma giáo bắt được liền nắm chắc tử vong vậy mà hắn còn hận ta đến như vậy.

Đứa nhỏ ngốc, cứ nấp ở một bên xem náo nhiệt chẳng phải tốt rồi sao? Giờ sư nương đã là dầu cạn đèn tắt, sao có thể bảo vệ cho người.

- Sư nương!

Hắn gào một tiếng khản cả giọng. Đành chịu thôi, sáng giờ còn chưa có lấy nổi một hóp nước, nếu không dùng hết sức gọi thì sợ rằng ngay cả một cái chữ hắn cũng không hô ra được.

Nàng đang rơi lệ đầy mặt nghe vậy thì nội tâm bỗng hồi hộp hẳn lên, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía hắn.

Cơ hội!

Hắn búng một cái đem viên đá chuẩn xác bắn vào tĩnh mạch cổ của nàng.

Kinh mạch của nàng thu hẹp lại ở năm cái vị trí bị hắn ném trúng, làm tăng lên áp suất trong cơ thể, từ đây kích hoạt vài cái huyết đạo. Sư nương hắn chưa kịp ngạc nhiên thì một cổ lửa nóng đã dâng khắp người, nhiệt khí bá đạo vậy mà lần át được cả lý trí của một Kim Đan trung kỳ.

Nhật Thánh Sư nghe thấy đằng sau vang lên những thanh âm “rắc rắc” rất ghê rợn liền mang theo vẻ mặt kì quái nhìn lại xem có chuyện gì thì thấy một cái nữ nhân mắt hạnh mờ lớn, vẻ mặt điên cuồng đang đem khôỉ lồi của lão đánh thành sắt vụn.

- Con mẹ nó, sao chú ẩn lại có thể phát tác hai lần trong cùng một ngày?

Lão hoảng sợ điều động khôỉ lồi tấn công nhưng vô dụng, bàn tay của sư nương hắn đánh tới đâu thì khôỉ lồi nát tan tới đó dễ dàng như đập vỡ một khối đậu hũ.

Bàn tay trắng nõn, ngón tay thon dài xinh đẹp tới cực điểm vậy mà giờ đây co quắp như ma trảo đòi mạng hể cứ vung lên liền đem một cái khôỉ lồi chia năm xẻ bảy.

- Chú ẩn thật bá đạo...

Lão nuốt một ngụm nước bọt, tro mắt nhìn nàng đập nát cái khôỉ lồi cuối cùng sau đó chạy đến ngày càng gần.

Một thanh âm nức cười vang lên, đầu lâu của lão đã trở thành một cơn mưa máu văng lên đám lá khô.

Sư nương sau khi đập nát đầu Nhật Thánh Sư thì hồn hển một lúc như đang khôi phục lại thể lực, chợt phát hiện ra một cái hơi thở liền dùng vận tốc cực nhanh xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn ngừng đầu nhìn nữ nhân xinh đẹp điên cuồng trước mắt, cái miệng nhỏ cố gắng nặn ra một nụ cười:

- Sư nương, tiểu đệ của ta còn hơi đau nhức, xin người nhẹ nhàng một điểm... Ừm... Không nên hôn ta, ta còn chưa có đánh răng... Ừm~

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thả thính sư nương thật khó

Chuyện này là thế nào? Sư muội, người có thể nói rõ cho ta được không?

Một người đàn ông cao một mét tám đi đi lại lại trong Nghị Sự Đường. Gã chân mày nhíu chặt, sắc mặt phát đen, hiển nhiên là đang cảm thấy cực kì tức giận.

Nghe tin đám cận vệ Tu La Giáo tiến vào cướp phá một toà thành gần đó khiến gã gấp đến mức đồ ngủ cũng không kịp thay, trực tiếp dẫn theo vài cao thủ trong môn phái xuống núi giao chiến với bọn Ma giáo một phen. Ấy thế nhưng ở đằng sau sư muội lại bị địch nhân tập kích khiến cho nội thương trầm trọng, đây rõ ràng là đám Ma giáo khốn khiếp chơi trò giương Đông kích Tây, nhìn rau bắp thịt!

Đường đường là đại sư huynh kiêm chủ môn nhân vậy mà lại để bọn chúng quay như đẽ, gã có thể không tức giận sao?

Con mẹ nó! Vì ngại thân phận của sư muội nên lão tử đã quyết định không để nàng giao chiến với đám người Tu La Giáo, vậy mà các người còn dám... Xem ra lão hồ chưa ra oai thì bọn chúng còn tưởng Thiên Kiếm Môn là một đàn mèo bệnh!

- Chuyện này...

Sư nương hắn về mặt phức tạp nhìn sư huynh hồi lâu cuối cùng vẫn là không nói ra được.

Về cơ bản thì mọi chuyện rất dễ hiểu, chỉ là một cái lão dờ hơi chạy đến định bắt cóc nàng sau đó nàng đánh chết lão, thế nhưng còn cụ thể thì...

Chuyện bị hạ độc thì còn dễ nói, chứ còn cái vụ cùng hắn làm ba cái chuyện... đáng xấu hổ kia thì phải kể ra làm sao? Hơn nữa còn làm đến tận hai lần a!

Càng nghĩ càng xấu hổ, nàng lén lút cúi xuống nhìn khuôn mặt anh tuấn nhỏ nhắn đang tựa vào ngực nàng ngủ say, lại bỗng cảm thấy tim mình đau nhói như bị ngàn mũi kim đâm.

Thời điểm nàng tỉnh lại thì hắn đã như đồng bùn nhão dưới thân nàng. Trông thấy hắn sắc mặt tái nhợt, hơi thở mong manh lúc còn lúc mất khiến tim của vị

sur nung này thiếu chút nữa liền bay ra khỏi l-ng ngực.

Nhét vào miệng hán một cái Phục Nguyên Đan,hán nuốt không trôi.Nàng đem đan dược bỏ vào miệng cắn nát bón cho hán,hán nhăn mặt nuốt xuống nhưng vẫn không tỉnh.

Nàng lại lấy ra một cái Vạn Vật Quy Nguyên Đan uống vào sau đó bón cho hán,hán vẫn không tỉnh.

Lại lấy ra một cái Hoàn Dương Bồ Huyết Đan,tiếp đó lại mang ra một cái Ngũ Long Đan,sau đó tiếp tục mang ra một cái Tụ Hồn Đan...Nếu mất hán cứ tiếp tục nhắm nghiền thì có lẽ vị sur nung này sẽ đem toàn bộ vốn liếng mà dốc hết vào mồm hán.

- Khụ khụ...

Hán ho khan hai tiếng,tuy ý thức đã khôi phục nhưng lại có một loại cảm giác thân thể không thuộc về mình.

Ông trời của ta ơi,trong mấy cái kiếp trước nhớ có vài lần đi kỹ viện một mình chiến bốn cái mỹ nữ cũng không mệt như ngày hôm nay.Vị sur nung này...thực quá con mẹ nó cực phẩm,suýt chút nữa thì khiến linh hồn ta vừa trở về liền phải bay đi mất rồi.

- Ngươi đã tỉnh?

Sur nung hán vùng về hỏi một câu,nội tâm muốn hung hăng hôn hán một ngum nhưng nhớ tới ánh mắt lạnh lẽo sáng nay nàng liền mạnh mẽ kìm lại,một đôi mắt phượng lăm lét quan sát thái độ của hán.

- Đương nhiên là...khụ khụ...ta đã tỉnh.Mỹ nữ đại nhân,ngài mớm cho ta nhiều thuốc như vậy là muốn đấng chết ta sao?Làm ơn cho đệ tử bé nhỏ của ngài xin chút nước...Khụ khụ...Ách,suýt chút nữa thì phổi cũng bị ho ra.

Hán cười khổ,cảm thấy miệng đã trở nên đắng nghét không khác gì một cái cối xay thuốc.

Sur nung yêu quý của ta ơi,ta cũng đâu phải nhân vật trong game online,dù người có nhồi thật nhiều thuốc vào mồm ta thì nó cũng không có cộng dồn đâu.

Nàng thất thanh kêu lên một tiếng,luống cuống lấy từ trong ngực áo ra một bình sứ rồi gấp đến độ hai tay phát run đưa tới trước mặt hán:

- Là ta vô ý.Nước đây,con nhanh uống đi đừng để miệng bị đắng.

Hán run rẩy nhận lấy bình sứ,cảm nhận hơi ấm của sur nung lưu lại trên bình khiến tiểu đệ mềm nhũn mơ hồ có dấu hiệu bình phục.

Vật này lấy ra từ ngực áo của sur nung là vị trí rất gần với bộ ngực a,gần với nơi thánh địa như vậy...

Hán hít một ngum khí lạnh,cảm giác đối với vật quý giá bậc này có chút nuốt không trôi.

- Con mau uống đi.Hay là cảm thấy khó nuốt?Nếu vậy để sur nung lại mớm cho con.

- Ách,ta đương nhiên là có thể tự uống.

Không phải hán chê môi thơm của sur phụ,mà bởi hán cảm giác nếu bị kích thích thêm chút nữa thì hán sẽ hồng mắt,hay chính xác hơn là tiểu đệ của hán sẽ hồng mắt.

Một đứa trẻ mười ba tuổi như hán cho dù tinh thần có mạnh mẽ đến mấy thì về thân thể cũng vẫn chỉ là một thằng nhãi chưa lớn thôi.Hai lần “đập đùi” cùng sur nung đã là cực hạn của hán,nếu còn tiếp tục bị kích thích thì e rằng hán sẽ là người đầu tiên tại Tu Chân Giới bị liệt dương sau khi vừa phá thân xử nam.

Mở nắp ra ngửi một chút sau đó về mặt hán ngay lập tức cứng đờ vì độ chịu chơi của vị sur nung này.

Thứ nước trong bình chính là Sinh Mệnh Thủy,nghe đồn là máu huyết của hậu nhân Long Tộc thời cổ đại.Nước này người thường uống vào liền tăng tuổi thọ,cơ thể cường tráng không đau ốm,người tu tiên uống vào sẽ tăng vài năm tu vi,chưa kể nếu bị nội thương ngoại thương khi uống vào sẽ tăng tốc độ hồi phục.Không tính là cái vật gì ghê gớm,tuy nhiên là thứ vạn kim khó cầu,chỉ người hữu duyên mới có thể sở hữu.

Từ trong trí nhớ hán biết được là nàng đối với hán rất hào phóng,thậm chí lãng phí.Thế nhưng đem Sinh Mệnh Thủy ra uống thay nước...Àn,thì ra đây là cái cảm giác “thụ sủng nhược kính” mà mọi người vẫn hay nhắc đến.

Hán ngửa cổ già bộ tu một hớp rồi đưa cho nàng,ngây ngô hỏi:

- Sur nung,miệng người chắc cũng rất đắng,hay là người cũng uống một chút đi.

Sur nung hán nhận lấy bình sứ,lại nghe được lời của hán thì về mặt phức tạp nhìn vào trong bình sau đó cười gượng gạo:

- Không cần,sur nung đã quen uống thuốc.Không sợ đắng.

(Mỹ nữ thật biết đùa. May mắn là vừa rồi ta không có uống, nếu uống một ngụm sau đó lại nhìn người chịu đắng chịu khát thì chẳng phải ta liền biến thành một cái kẻ khổn khiếp. Ách, thế nhưng mà ta kì thực chính là một kẻ khổn khiếp.)

Hắn trầm nghĩ, bất quá bên ngoài lại biểu hiện ra vẻ mặt “Ồ, ta đã biết”.

Kì thực hắn cũng chẳng muốn diễn một vở này, thế nhưng đây là bởi hắn đã quá rõ tính cách ngoài mềm trong cứng của sư nương. Nếu nàng biết miệng hắn đắng mà không uống nước thì nhất định sẽ đem Sinh Mệnh Thủy độc vào miệng hắn, mà lúc này sẽ là độc toàn bộ.

Điều bởi tài không bằng người a. Nếu hắn mà có hai phần công lực của bản thân vãi tiếng trước thì nhất định đã đem bình sứ hung hăng nhét trở lại vào áo nàng, sau đó tiện tay mó qua cái vật trắng nõn đồ sộ kia, rồi sau đó... Ách, không được, tiểu đệ lại bắt đầu dờ chừng. Bình tĩnh a, người cần thời gian tĩnh dưỡng, đừng loạn động, tuyệt đối phải biết đạo dưỡng sinh!

Thấy hắn ngồi ngầy ra, mặt nhỏ thì lúc đỏ lúc trắng biến ảo khôn lường khiến nàng không nhịn được cảm thấy lo lắng:

- Tiểu bảo bối, con đang giận sư nương sao?

Hắn đang tập trung điều hoà lại tiểu đệ thì bất ngờ nghe được nàng hỏi vậy liền vô thức đáp:

- Ta vì sao phải...

Nói tới đó liền cắn mạnh cái lưỡi để dừng lại. Sư nương chủ động hỏi a, đây còn chẳng phải là tự tìm ngược đãi?

- Phải làm sao?

Sư nương hỏi hớp hắn lên, cả người mang theo một cỗ hương thơm nhàn nhạt rướn về phía hắn khiến hắn choáng váng muốn ngất. Và hắn ngất thật, cả thân thể đột nhiên lao đảo như mất hết xương ngã vào lòng sư nương khiến nàng cả kinh:

- Tiểu bảo bối, người bị thương? Ừm...

Bị một đôi bàn tay hung hăng ôm lấy khiến nàng toàn thân mềm nhũn, không nhịn được kêu lên một tiếng. Hắn trong lúc nàng không ngờ tới bất ngờ vươn tay ôm lấy sư nương, lại phát hiện bản thân quá nhỏ hoàn toàn lọt thỏm trong thân thể tuyệt mỹ của nàng khiến cho sắc mặt hắn thoáng cái trở nên đen kịt:

- Thương thì không, nhưng bị thương thì rất nhiều. Đồng Tử Công ta vất vả lắm mới luyện thành. Sư nương... người thật quá nhẫn tâm!

Nàng ôn nhu vuốt ve mặt hắn, buồn bã đáp:

- Là sư nương có lỗi với con.

Lại thoáng nhìn qua khối lồi vờ nát nằm lẫn lóc trên mặt đất, vẻ mặt phức tạp nói:

- Vừa rồi sư nương có làm con sợ không?

Hắn hít một hơi thật sâu cảm giác ôm ấp nhàn, ừ a nói:

- Đương nhiên là không. Sư nương trong mắt ta vĩnh viễn là đẹp nhất, tuyệt đối không đáng sợ.

Nàng bị hoa ngôn xảo ngữ của hắn làm cho mặt ngọc đỏ bừng, ngai ngừng kêu lên:

- Tiểu bảo bối...

- Nhưng Đồng Tử Công của ta bị phế đi mất rồi. Nếu người không đền bù cho ta thì ta... ta sẽ rất tức giận. Hừ!

Thấy hắn một cái bộ dáng hung hăng càn quấy làm khơi lên mẫu tính trong nàng. Ngọc thủ ôn nhu vuốt ve tóc hắn, cung chiều nói:

- Con muốn đền bù ra sao? Cho dù sư nương thịt nát xương tan cũng nhất định thành toàn cho con.

Hắn nghe vậy thì tiếc nuối buông eo thon của sư nương ra sau đó cười gian xảo:

- Khắc khắc, đương nhiên là không đến mức thịt nát xương tan ghê gớm như vậy. Đến lúc thích hợp ta sẽ nói cho sư nương, tới lúc đó người nhất định không được từ chối đâu đấy!

Nàng nheo mắt nhìn vẻ mặt bất thiện của gã đệ tử, thấp giọng mắng:

- Tiểu bại hoại, sư nương mà thêm nuột lòi với người sao?!

- Đệ tử không bại hoại, sư nương không yêu.

Hắn cười nham nhở phui đít đứng lên, lại cảm thấy hạ thể lung lay dữ dội “oạch” một tiếng ngã ngồi trên mặt đất.

Đôi chân này hai tiếng trước vốn đã tê dại, là hấn dùng ý chí cưỡng ép nó chạy như điên suốt nửa giờ, sau đó còn bị sư nương “dập diu” thêm gần một tiếng rưỡi nữa thì lúc này mềm nhũn cũng là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên...mắt mặt a!

Phía trước là một cái như hoa như ngọc sư nương vậy mà người “oạch” một tiếng ngã dập mông, đã vậy còn không có mặc quần.

Đây chẳng phải muốn nói: “Sư nương, ta đã bị người làm cho một chết. Làm ơn tha cho mạng nhỏ của ta đi!”.

Hấn cộng tuổi của tất cả các kiếp lại cũng ngót nghét khoảng vài trăm nghìn, thế nhưng trong hoàn cảnh này cũng không nhận được xấu hổ ho khan một tiếng:

- Khụ khụ...Sư nương yêu quý, ngài mắng thì cũng đã mắng rồi, vậy có thể giúp ta mặc lại quần không? Tiểu đệ của ta ảm áp đã quen, ngoài này gió quá lớn thật sự có chút chịu không nổi.

Nghe thấy hai từ “Ám áp” sắc mặt nàng lập tức đỏ rực lên. Cái gì mà “tiểu đệ ảm áp đã quen”? Đứa nhỏ này từ đâu học được mấy cái từ ngữ lưu manh như vậy? Ân, nhất định là bị gã đệ tử của đại sư huynh làm hư, chứ tiểu bảo bối của nàng ngây thơ khờ khạo tuyệt đối sẽ không nghĩ ra được những lời hư hỏng này!

Nàng nội tâm quyết định khi về sẽ hỏi thăm cái gã bảo bối đệ tử của sư huynh một phen, bên ngoài thì làm ra một bộ mặt lạnh lùng cao ngạo bữu môi châm chọc hấn:

- Đáng đời!

Thế nhưng bàn tay thì lại dịu dàng luồn xuống dưới nâng hông hấn lên, tay còn lại vận pháp lực sử dụng Cách Không Di Vật mặc lại quần cho hấn.

- Oa! Sư nương thật lợi hại!

Lời này của hấn là sự thật. Tại thế kỉ hai mươi mốt thì chỉ đám cao thủ đạt tới đẳng cấp Siêu Thần Nhập Hoá mới dám hao phí nội lực làm ra mấy cái tiểu xảo như Cách Không Di Vật, Đạp Không Phi Hành... Thế nhưng sư nương của hấn chỉ là một cái tiểu nhân vật trong một cái tiểu môn phái mà lại hoang phí nội lực để mặc quần cho hấn, đây còn chưa phải là lợi hại sao?

Quên mất! Thời đại này gọi là linh khí, pháp lực chứ cũng không có kêu nội lực tầm thường như vậy.

Lại nói, nàng bây giờ ảm dẫu tu vi xuống còn Trúc Cơ đỉnh phong, là một cái tầm thường cấp độ. Thế nhưng tu vi thật sự của nàng là Kim Đan trung kỳ, cũng chỉ là một cái cấp độ bớt tầm thường hơn một chút mà thôi.

Sư nương vỗ lên mông đít của hấn một cái, sáng giọng:

- Còn dám chế giễu sư nương?

Hấn ôm cái mông nhỏ, thuận tiện nắm luôn bàn tay thon dài mềm mại của sư nương, ảm ức kêu lên:

- Sao người đánh ta? Sư nương nhan sắc tuyệt diệu, mỹ lệ kinh nhân, khuynh quốc khuynh thành, nghiêng thùng đồ chậu, tu vi lại còn là Trúc Cơ đỉnh phong cao thâm mật trắc, thần bí khó lường. Đây toàn bộ đều là chân lí viết tại Thiên Thư (*), ta một điểm cũng không dám nói dối. Lại nói... Ân...

(*) Thiên Thư: Tương truyền, mọi sự trong tam giới đều diễn biến theo ghi chép trong Thiên Thư do chính tay Ngọc Đế cất bút viết. Là một cái phần mềm lập trình cực kì lợi hại.

Sư nương một ôm đem mặt hấn ấn vào bộ ngực đầy đặn, ôn nhu nói:

- Ta đã từng này tuổi nhưng tu vi mới chỉ là Trúc Cơ kỳ, với người thường có thể đã rất ghê gớm, thế nhưng trong giới tu chân thì cũng chỉ là một cái nhỏ bé nhân vật không đáng nhắc tới. Con không nên coi ta là mục tiêu, sẽ ảnh hưởng tới thành tựu cả đời của con.

Cái gì gọi là mục tiêu? Mục tiêu vừa là động lực tiến bước, vừa là đỉnh cao để cả đời này nhắm đến. Tại thời điểm mọi người ai cũng hướng đến Nguyên Anh, Hoá Thần mà người ngắm tới Trúc Cơ thì liền xong rồi. Vừa đột phá lên Trúc Cơ đã cảm thấy thoải mái, vậy thì thành tựu cả đời cũng chỉ dừng ở đó.

Đạo lí này ai cũng biết. Thế nhưng tiên lộ gian nan, rất nhiều người chỉ đặt mục tiêu cho mình tới Trúc Cơ, hay thậm chí là Luyện Khí.

Tiểu bảo bối của nàng vụng về hậu đậu, linh căn lại không bằng người, nàng thực sự lo nếu hấn chỉ dừng ở Trúc Cơ thì sau này sẽ bị người khác ức hiếp.

Hấn nghe vậy thì xoát một cái ném về mặt hướng thụ qua một bên, đầu vẫn lấp ló dưới bộ ngực bành trướng của sư nương nhưng khuôn mặt nghiêm túc trầm ổn, không giận mà uy nói:

- Cái gì mà ảnh hưởng hay không ảnh hưởng? Con là rác rưởi linh căn bị phân đi trồng linh thảo, là ai thu nhận con? Mùa đông con chưa luyện ra linh khí chống lạnh, là ai truyền linh khí của mình cho con? Con luyện kiếm phế vật, là ai xin lão già, ý lộn chương môn cho con luyện quyền cước? Con con ăn do ai nấu? Áo con rách do ai vá? Linh dược con ăn do ai xin về? Tháng trước con ốm là ai đã thức trắng ba ngày ba đêm? Cho dù là Hoá Thần kỳ phi thăng

thành công, xuyên qua chín tầng trời, đắc đạo thành tiên, đột phá sinh tử thì đã sao? Trong mắt ta cũng chỉ là một cái rắm chó! Sư nương, xin ngài nhớ cho: Chi có ngài mới là của ta quan trọng nhất!

Sư nương nghe vậy thì ngoảnh mặt sang một bên, ghen ngào nói:

- Tiểu ngốc tử, con sao có thể là rác rưởi linh căn. Còn nữa, nương tử của con mới là của con trọng yếu nhất, con nói linh tinh nàng nghe được sẽ cảm thấy không vui.

Hắn mặt không đỏ tím không loạn há miệng ra liền muốn rút ngắn quan hệ:

- Người ngốc thật hay ngốc giả vờ thế? Chẳng phải người là nương tử của ta hay sao?

Nàng lén lau nước mắt, cười mắng:

- Hồ nháo! Ai là nương tử của con.

Sư nương nói vậy khiến hắn cực kì buồn bực. Cả hai ngay cả chuyện ấy cũng đã làm rồi, hơn nữa còn không chỉ làm một lần, vậy mà nàng vẫn dùng cái giọng điệu “mẹ hiền mắng hài tử” với hắn. Xem ra chưa đại phát tâm uy thì nàng còn chưa biết nam nhân của nàng lợi hại đến đâu.

Hắn hung hăng lườm sư nương một cái, âm dương quái khí nói:

- Ách! “Sư nương” và “nương tử” đọc quá giống nhau làm ta nhầm lẫn một phen. Bất quá, chuyện cần làm thì cũng đã làm rồi, không phải sư nương định rũ bỏ trách nhiệm đây chứ?

Nàng ôn nhu xoa đầu hắn, thở dài:

- Hôm nay ta huỷ đi trong sạch của con, tương lai ta nguyện làm thân trâu ngựa để bù đắp cho con.

Hắn vuốt ve eo thon của sư nương, thuận miệng đáp:

- Làm trâu ngựa thì khổ quá, hay người làm nương tử của ta đi.

Thấy hắn dai dẳng không buông như vậy nàng cũng dần cảm thấy bất lực với gã đệ tử này:

- Sư nương đã là tàn hoa bại liễu sao có thể xứng với con. Nên nhớ ta hơn con tận mười lăm tuổi, chúng ta thành một cặp sẽ khiến cho thiên hạ chê cười.

Hắn làm bộ đắm chiêu lắng nghe sau đó gật mạnh cái đầu:

- Người nói đúng, thiên hạ chê cười rất đáng sợ a. Hơn nữa nương tử của ta nhất định phải là một nữ nhân quốc sắc thiên hương, băng cơ ngọc cốt, ngực nở mông cong, chân dài eo tẽ, băng tuyết thông minh, ôn nhu như nước, ngọt ngào như... kẹo bông. Tiêu chuẩn của ta cao như vậy, còn sư nương thì... chắc...

Nàng cố nén thương tâm vuốt ve mặt hắn, nói:

- Đúng vậy, xứng đáng với con phải là một cái nữ nhân hoàn mĩ như thế.

Thấy sư nương đã bị nói tới vành mắt đỏ hồng, hắn ôm chặt nàng rồi cười ha ha:

- Thì ra sở thích sư nương là tự khen mình! Đáp ứng được nhiều yêu cầu như vậy, trên đời này cũng chỉ có mình sư nương mà thôi.

Nàng ngây người một lúc rồi chuyển buồn thành vui, bất quá bên ngoài lại dùng tu vi Kim Đan kỳ trấn áp lại, bất động thanh sắc thẳng tay vỗ lên mông đít hắn mấy cái:

- Còn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ thì sư nương liền không để ý tới con nữa. Bám chắc một chút, sư nương mang con trở về.

Hắn nghe vậy thì giật mình, vừa từ trong vòng tay sư nương vùng vằng đòi nhảy xuống vừa bất mãn nói:

- Vậy sao được, ta đường đường là một cái huyết khí phương cương nam nhân... Ách, sư nương đừng nhìn ta như vậy... Là hài tử, hài tử được chưa?! Ta sao có thể để cho một cái chân yếu tay mềm, phong tư yếu điệu nữ nhân bông bé? Lại nói, thân thể của sư nương đang không tốt, vẫn là để đệ tử dìu người đi thì hơn.

Sư nương bị hắn nói cho xúc động tới mức suýt thì bật khóc tại chỗ. Hắn nhân cơ hội nàng đang phân tâm thì giãy mạnh một cái thoát khỏi vòng tay nàng sau đó thẳng thắn rơi xuống. Mặt đất cứng rắn đem phản lực đẩy ngược lại hai chân khiến hắn cả người lung lay coi bộ sắp ngã đập mặt xuống đất.

Tại thời điểm nguy cấp này hắn vội bạo phát công lực của mười hai tầng Kim Chung Trạo, Dịch Cân Kinh Vô Gian cảnh giới, Cửu Tử Tà Công Cửu Hoàn Quy Chung cảnh giới và Nhật Nguyệt Thần Giám Hỗn Độn Quy Nhất cảnh giới để giữ cho hai chân đứng vững.

Thế nhưng dù hắn đã đạt tới mấy cảnh giới như trên cơ mà kinh mạch trống rỗng không có chút nội lực nào thì có mà dùng bằng niềm tin. Kết quả vẫn là

hắn dùng ý chí mạnh mẽ chống đỡ, hai chân sau khi nghỉ ngơi một thời gian thì tuy vẫn còn hơi run rẩy nhưng nếu đi lại nhẹ nhàng thì không vấn đề gì.

Hắn sau khi đi hai bước, cảm thấy đôi chân đã dần có cảm giác trở lại thì vỗ vỗ bắp tay vênh vào nói:

- Sur nương mau tới, để ta dìu người trở về Sur Nương Phong!

Thiên Kiếm Môn tạo thành từ bốn cái ngọn núi, một lớn ba nhỏ.

Cái lớn nhất là Kiếm Phong, hay nghĩa đen còn gọi là Núi Kiếm, là nơi đặt những kiến trúc chính của môn phái như sân tập kiếm, phòng khách, phòng ăn, phòng ngủ của các đệ tử nội môn, tỷ võ đài, phòng họp, phòng của chương môn...

Ba cái nhỏ lần lượt là Dược Phong, Tài Phong và Hậu Phong.

Dược Phong, tên như ý nghĩa là nơi trồng dược thảo, luyện đan dược. Những đệ tử có linh căn kém cỏi hoặc là dược ném vào đây, hoặc là trở thành đệ tử ngoại môn xuống núi kiếm tiền phục vụ cho môn phái, cái này còn phải xem mức độ phế vật của người tới mức nào.

Tài Phong thì là nơi quản lý tiền bạc của môn phái, vì sư tổ đặt tên cái ngọn núi này trong lúc đang say rượu nên có hơi khó nghe một chút. Nếu muốn đóng học phí, mời qua đây. Nếu bị phạt tiền, mời qua đây. Nếu muốn xin trợ cấp, phiền người cút xa một chút, môn phái gần đây đang rất thiếu linh thạch.

Còn ngọn núi cuối cùng thì bị sư tổ trực tiếp lãng quên. Sáng hôm sau lão tử con say thức dậy cảm thấy đầu óc quay cuồng, lại thấy cái việc đặt tên quá phiền phức liền ném lại hai chữ “Hậu Phong”. Ý nói ngọn núi ở phía sau, không có gì đặc biệt, cũng không còn nhiệm vụ gì để bố trí cho cái nơi này.

Mà quả thực ngọn núi này chẳng có gì đặc sắc, nhiệt độ lúc nào cũng rất lạnh, thỉnh thoảng lại có đợt gió thổi tới lạnh tím tái cả tim gan, thành ra nơi đây một thời gian dùng để phạt mấy gã đệ tử luyện tập không chăm chỉ. Kê nào tu vì yếu sau một đêm ngủ tại đây liền miệng đắng lưỡi khô, toàn thân vô lực, xương cốt rệu rã, muốn tiếp tục lười biếng cũng không có can đảm.

Cho tới khi sư nương của hắn chuyển đến thì nơi đây mới có thể coi là thực sự có người sống. Khi nàng hai mươi tuổi liền tự mình xây một cái nhà gỗ nhỏ sau đó một mình ở tại chỗ này, cũng không biết vì sao một cô nương xinh đẹp tuyệt trần, lại còn là tuổi trẻ tài cao mới hai mươi tuổi đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ bỗng nhiên lánh xa thế tục chuyển về sống tại nơi khi ho cò gáy này.

Bảy năm sau nàng thu nhận hắn làm đệ tử, hắn khi đó vẫn còn chưa bị nàng chiều hư lại thêm mến mộ sư nương nên trong lúc cao hứng gọi nơi này là: Sur Nương Phong.

Nhưng theo kí ức của hắn thì ở vài tháng sau khi hắn bắt đầu bắt mắt đối với cách dạy dỗ của sư nương thì cũng không còn gọi như vậy nữa, điều này khiến cho sư nương của hắn ủ rũ một thời gian dài.

Ách, bất quá cái này Sur Nương Phong... thật nhiều ý tứ a. Quả là tuổi nhỏ không hiểu chuyện mới nghĩ được ra cái tên như vậy, Sur Nương Phong dịch ra liền thành Núi Của Sur Nương, đầu óc đen tối đọc ra liền thành một cái ý nghĩa khác.

Sư nương về mặt phúc nhìn hắn, một mặt không nỡ tăng thêm áp lực lên cơ thể nhỏ bé của hắn, một mặt lại không muốn khiến hắn cảm thấy thất vọng, dẫn đến việc nguyên một phút đồng hồ nàng cứ đứng ngây ra như phỗng khiến hắn hết sức buồn bực.

Cuối cùng hắn đành nhào đến nắm lấy tay sư nương lôi đi, đồng thời cái miệng hung hăng trách mắng nàng một trận:

- Sư nương mọi khi sát phạt quyết đoán sao hôm nay lại ngây ngốc như vậy? Là khinh thường ta sức yếu sao? Xin hỏi, nếu ta sức yếu thì liệu có thể cùng sư nương đại chiến hai hiệp như vừa rồi không? Thật đúng là khinh người quá đáng mà!

Nàng bị hắn nói tới ngượng chín mặt, cũng không còn đem cái giọng người lớn kia ra nói với hắn nữa:

- Tiểu sắc lang nhà ngươi nói ít một điểm. Sư nương chiều theo ý ngươi là được chứ gì?!

Nói rồi đặt tay trái vắt hờ qua vai hắn, lại dùng xảo kinh nắm lấy áo hắn để giảm nhẹ đi áp lực tại đôi chân. Hắn đương nhiên phát hiện ra mấy cái trò vặt này nhưng sau một hồi suy nghĩ thì quyết định làm bộ không thấy không biết, chứ còn tiếp tục từ chối lòng tốt của sư nương thì nhất định nàng sẽ dùng Hoả Vân Chương đánh cho cái mông của hắn một trận.

Hoả Vân Chương này kì thực là một biến chiêu, một lần hắn lén hạ độc mấy gã đồng môn hay bắt nạt hắn thì bị chương môn bắt được. Nàng vốn là phải dùng Roi Gân Bò trước mặt chúng đệ tử dạy dỗ hắn, lại sợ hắn không chịu được đòn roi nên nhất thời nghĩ ra cái chiêu kì quái này.

Chương đánh ra mang theo hoả kinh bay tứ tán, người dính chương liền giống như bị hoả kinh thiêu đốt nhưng thực chất nơi bị đánh chỉ hơi bỏng rát một chút mà thôi.

Bất quá cái “một chút” này chỉ dành cho Luyện Khí kỳ tăng bốn trở lên. Hắn khi ấy vẫn còn ở Tội Thể cảnh, chưa đạt tới Luyện Khí tăng thứ nhất nên ăn một chương vào mông xong ba ngày sau cũng không dám ngồi xuống ghế.

Sư nương tuy rất đau lòng thể nhưng sau này mỗi lần hắn định làm gì quá đáng nàng liền đem Hoả Vân Chương ra dọa hắn, thật đúng là một người vợ tàn nhẫn!

Bất quá một cái Hoả Vân Chương của nàng so với Cửu Dương Thần Công Thập Dương cảnh giới mang theo sức mạnh của mười mặt trời giáng xuống

đầu hần thì tính là gì?Của nàng một bàn tay đẹp nồn vỗ lên mông so với Thiết Sa Chương đánh bùm bụp lên người hần thì tính là gì?Của nàng ôn nhu tiếng mắng,so với cái kia Sư Tử Hồng thì tính là gì?

Trải qua ngàn kiếp luân hồi,uống chán thế gian ấm lạnh tình người đã đủ để hần hiểu sơ cái gì gọi là chân tình.Chân tình rẻ mạt mà vô giá,khả ngộ bất khả cầu,vậy nên hần mới quyết tâm trở lại quá khứ để cứu lấy một mảnh chân tình của sư nương không rơi vào tay một kẻ cận bã (là hần).

Cảm thấy không gian quá yên tĩnh,hần quay sang thì bất gặp ánh mắt sư nương đang lo lắng nhìn hần,hai gò má nàng một trận ửng đỏ,đôi môi hồng nhuận mở ra rồi lại ngậm vào hiển nhiên là xấu hổ đến mức không nói ra được.

Chân mày hần khẽ nhướn,thuận miệng hỏi:

- Có phải sư nương lo lắng bị ai trông thấy?

Nàng đang không biết mở lời ra làm sao thì hần một hơi thở ra liền đoán trúng khiến nàng bất ngờ đến độ khuôn mặt đẹp thoáng ngây dại,vô thức “Ân” một tiếng đáp lời hần.

- Người đừng lo,lão già kia dám ra tay với người ngay cạnh Thiên Kiếm Môn thì hần có kẻ đứng đằng sau,con đường này nhất định đã được bố trí để không có người ngoài tiến vào.Thế nhưng vừa rồi lão chết lại không có ai ra cứu,khi chúng ta suy yếu nhất lại không hề bị tấn công đồng nghĩa với việc không có kẻ nào quan sát,hoặc kẻ quan sát đã bỏ đi,người không cần quá lo lắng.

Hần sau khi trở lại mang theo rất nhiều tâm sự,chỉ là mới quay về liền bắt gặp một mớ hỗn độn.Lúc này nguy cơ đã bị hoá giải,hần đương nhiên sẽ không như mấy tên thanh niên mới thường thức qua mỗi tình đầu ngại ngùng không nói,ngược lại hần còn dùng sức kéo sư nương nghiêng về phía mình để nàng nghe rõ hơn:

- Sư nương,kì thực ta rất thích người.

Nàng mỉm cười nhìn hần,nhẹ nhàng gạt đầu:

- Ân,sư nương rất vui mừng.

Nhìn nàng trưng ra một cái bộ dáng điềm nhiên như vậy khiến hần cảm thấy bị tổn thương sâu sắc.Sư nương của ta ơi,ngài vừa được tỏ tình đấy,có thể tỏ ra vui mừng một chút được không?Đây không phải là đang nói chơi đâu,sao ngài cứ mỉm cười hi hi như vậy!?

Hần khịt mũi một cái,buồn bực nói:

- Hừ!Chỉ là gạt sư nương thôi.Sư nương ngốc,như vậy mà cũng dễ bị gạt.

- Sư nương nguyện ý bị người gạt cả đời.

Hần nghe lời này xong liền cảm thấy miệng đắng lưỡi khô,không kìm được nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Là do hần xem phim tình cảm Hàn Quốc nhiều liền sinh ảo tưởng rồi,sao lại nghĩ rằng sau khi được tỏ tình là phải sung sướng gào khóc các kiểu chứ.

Là do hần đứng mái nhà xem người ta tỏ tình nhiều liền sinh ảo tưởng rồi,sao lại nghĩ tình cảm bắt buộc phải nghi ngờ lẫn nhau,đi được ba bước là phải luôn mồm hỏi “Mày có yêu tao không”.

Sư nương hần chỉ nhẹ gạt đầu,nhưng trong đó lại hàm chứa bao nhiêu?Chỉ một cái gạt đầu,nếu là một người vô tình thì có thể làm rất dễ dàng,thế nhưng sư nương hần là người vô tình sao?Nếu nàng vô tình thì đã chẳng thể khiến hần liều mạng quay trở về.

Là nàng tin tưởng hần,tin rằng hần sẽ không gạt nàng.

Tin tưởng - cái mặt hàng này khiến cho người ta vừa nuôi dưỡng hi vọng,vừa gieo mầm thất vọng.Dần dà làm cho người ta trở thành một cái bộ dáng vân đạm phong khinh,không quan sự đời,thế nhưng kì vọng ẩn giấu bên trong thì có mấy ai thấu hiểu được?

Yêu một người lúc nào cũng tin tưởng người sẽ nhanh khiến người cảm thấy nhàm chán,thế nhưng để người đó tin tưởng người như vậy thì cần có bao nhiêu tình yêu,đặt vào bao nhiêu hi vọng?Nếu trông thấy toàn bộ,chỉ sợ người thậm chí còn không dám nhìn mặt họ.

Hần cười nhạt,ngheh ngào nói:

- Sư nương ngốc như vậy để người khác lừa sẽ rất thê thảm,nếu vậy ta đành hi sinh nhận lấy cái ác danh này.

Cảm xúc như một cổ lửa nóng xông lên đại não,hần không kìm được đem những lời trong lòng nói ra:

- Sư nương,bấy lâu nay người khổ cực rồi.

- Sư nương,từ lâu ta đã muốn nói:Đồ ăn người nấu thực sự rất ngon.

- Sư nương,không cần tiếp tục thức đêm viết lại sơ đồ kinh mạch cho ta.Ta đọc chữ không hiểu,xem hoạ đồ lại càng không hiểu hơn.

- Sư nương, không cần chạy Đông chạy Tây vay mượn công pháp. Ta có con đường riêng, hơn nữa nhìn người nửa đêm ngồi bóp chân ta thấy rất đau lòng.
- Sư nương, không nên sáng sớm đã thức dậy chui vào ổ chăn của ta. Đêm nay ta mở chăn chờ người tới nằm.
- Sư nương, đừng... khụ khụ... cũng chiều ta như vậy, ta hại người rất thảm.
- Sư nương, ta... ta là một tên cặn bã... khụ khụ... ta không xứng với người.
- Dương Dương, xin nàng đừng tiếp tục khổ như vậy, nàng không sợ đau... khụ khụ... nhưng ta sợ nàng đau.
- Dương Dương... Dương Dương... ta yêu nàng... ta yêu nàng...

Tác dụng phụ do cơ thể hấp thu quá nhiều đan dược bắt đầu xuất hiện khiến thần trí hần càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng ngất đi trong vòng tay sư nương.

Nàng ngắm nhìn tiểu tử này đang say ngủ, phát hiện mây kiếm của hần nhều càng lúc càng chặt, khoé miệng run rẩy, khoé mắt mơ hồ có lệ chảy ra, hoàn toàn không giống biểu cảm của một tiểu hài tử chút nào.

Nàng ôm hần vào lòng, nghĩ đến mấy lời mê man vừa rồi của hần liền lắc đầu cười khổ:

- Đứa nhỏ này càng lúc càng bạo miệng, vừa rồi mắng ta ngu ngốc, giờ lại còn đem nhũ danh của ta gọi ra. Thật đúng là trẻ nhỏ khó dạy, chẳng biết tới khi nào thì người sẽ nhảy lên đầu sư nương ngồi.

Cảm thấy pháp lực đã khôi phục được một ít, nàng sử dụng Phi Hành Thuật hướng tới Thiên Kiếm Môn bay trở về. Hai người vừa đi tới cổng lớn liền bắt gặp đại sư huynh (kiếm chương môn) mới phát hiện đám khói lửa vờn nát dưới chân núi đang chạy khắp nơi truy tìm kẻ địch, gã trông thấy hai người sắc mặt nhợt nhạt, quần áo xộc xệch rõ ràng là vừa trải qua kịch chiến thì lập tức kéo vị sư muội này vào Nghị Sự Đường tra hỏi một phen.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chưa ngồi ấm mông đã bắt gặp một cái tình địch

Bị cặp mắt tròn tròn thao láo của sư huynh nhìn chằm chằm làm nội tâm nàng sinh ra một loại áp lực, rụt rè nói:

- Sư huynh, kẻ địch đã bị muội đánh chết, có thể ngưng bàn chuyện này được không?

Vị sư huynh (kiếm chương môn) nghe được thì lập tức phát hỏa, nghiêng răng ken két gần giọng nói:

- Muội nói thật hay! Vì muội đánh chết một tên nên mấy nghìn giáo đồ Tu La Giáo sẽ sợ không dám đ-ng tới muội nữa có đúng không? Ngớ ngẩn! Nếu chưa cho chúng biết chỗ lợi hại của Thiên Kiếm Môn thì chúng sẽ còn cừ người tới thêm mấy lần nữa, khi ấy dù muội có là Nguyên Anh kỳ cũng không chống đỡ nổi.

Nàng rụt cổ lại, ánh mắt mờ mịt nhìn xuống đất mang theo một loại đau xót không nói nên lời.

Vị sư huynh (kiếm chương môn) thấy nàng ủ rũ như vậy thì lửa giận cũng xèo xèo biến mất, thay vào đó là một bụng buồn bực cùng thương xót. Gã là nam nhi thô thiển, vất óc nửa ngày cũng chỉ nghĩ ra vài cái lời để an ủi sư muội:

- Sư muội, chuyện này từ khi người sinh ra đã được định đoạt, người căn bản chỉ là một cái nạn nhân. Người sinh ra tại Thiên Kiếm Môn đã là một cái xinh đẹp thanh thuần ai gặp cũng yêu tiểu cô nương, nào có một điểm tội lỗi. Người cống hiến cho môn phái ra sao, đối xử với các đệ tử thế nào thì mọi người đều biết. Cho dù người là cái dạng gì thì người vẫn là một phần của Thiên Kiếm Môn, mà cho dù Thiên Kiếm Môn không thể chứa chấp người thì người vẫn mãi là tiểu sư muội của ta. Chăm sóc người, bảo vệ người, yêu thương người chính là trách nhiệm của gã đại sư huynh này!

Nàng dưng dưng nhìn sư huynh rồi đưa tay gạt đi nước mắt, cảm động nói:

- Sư huynh, huynh thật dẻo miệng.

Câu này khiến cho gã một trận buồn bực. Đây rõ ràng là lời phát ra từ tấm lòng của ta vì lý do gì qua miệng sư muội liền biến thành “thật dẻo miệng” rồi?!

Thế nhưng nam nhi phải biết lấy đại cục làm trọng, gã gạt khó chịu qua một bên sau đó nghiêm mặt hỏi:

- Sao cũng được. Bây giờ muội có thể nói cho ta nghe chi tiết được chưa?

- Muốn nghe chi tiết đến vậy thì để ta kể cho.

Nàng còn đang chưa biết phải nói ra làm sao thì trong lòng nàng bỗng vang lên một thanh âm yếu ớt đến cực điểm, đến mức cảm tưởng đang nói liền có thể ngắt đi bất cứ lúc nào. Thế nhưng cuối cùng hẳn vẫn cắn răng nói ra được một câu hoàn chỉnh, dù có hơi khó nghe một chút.

Tiêu Viêm nheo mắt nhìn hẳn lồm cồm chui ra từ trong lòng của sư muội, trong mắt lộ lên một cỗ hàn ý lạnh thấu xương.

Con mẹ nó! Thăng nhãi này có gì tốt mà được sư muội yêu thương như vậy?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên liền bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo không thềm che giấu của lão chương môn, dù đã có chuẩn bị nhưng vẫn không nhịn được run rẩy một cái.

Con mẹ nó sao lại nhìn ta căm thù như vậy? Hơn nữa còn không thềm che đậy để ta nhìn thấy, khinh ta trẻ nhỏ không hiểu chuyện sao? Suyt chút nữa dọa vỡ quả tim nhỏ của ta rồi.

Tiêu Viêm thấy hẳn còn dám trừng mắt với mình thì càng thêm tức giận, trực tiếp đem hai thành tinh thần lực truyền vào cặp mắt đánh về phía hẳn.

Con mẹ nó! Để ta cho ngươi trước mặt sư muội ngã chổng vó một phen.

Hắn cảm thấy áp lực ập đến vội sử dụng tinh thần lực chống đối lại, cũng may linh hồn sau khi trải qua hấp thụ kí ức tiền kiếp thì đã trở nên cực kì mạnh mẽ bằng không chắc đã bị lão chương môn này hãm hại rồi.

Con mẹ nó lão tử rất sợ a! Tới, ta đem linh hồn trải qua bốn nghìn kiếp so đấu với ngươi, để xem giữa chúng ta thằng nào mới là trẻ con.

Thấy hai người một lớn một nhỏ cứ mãi trừng mắt nhìn nhau, nàng buồn bực hô một tiếng rồi ôm lấy hẳn:

- Sư huynh! Huynh lại bắt nạt tiểu bảo bối của muội!

Ba chữ “tiểu bảo bối” lọt qua lỗ tai Tiêu Viêm khiến gã vô thức vận lên pháp lực làm cho Nghi Sự Đường ầm ầm gió nổi, gió xoáy cắt qua mặt hẳn đau rát khiến hẳn hít một cái hơi lạnh.

Xúc động rất nhanh qua đi, Tiêu Viêm cũng lập tức thu hồi lại pháp lực mỉm cười vô hại nói:

- Tiểu sư muội nhầm rồi, ta là đang quan sát xem hẳn có bị thương không.

Dứt lời liền nhìn vào vết xước đang rỉ máu trên mặt hẳn, khoé miệng nhếch lên một nụ cười.

Hắn trông thấy một màn này thì cơ mặt run rẩy, nội tâm gào ầm lên:

(Con mẹ nó Nguyên Anh kỳ là rất ghê gớm sao, lại dám ra oai với lão tử?! Được lắm, ta hôm nay hướng đến thiên địa thể nhất định có một ngày khiến cho cái bộ mặt vân đạm phong khinh kia của ngươi bê bết máu, cho ngươi biết cái tư vị rách da là như thế nào!)

Phật cũng có ba phần lửa giận nữa là một thằng con nít mười ba tuổi. Dịch nhân có thể làm ta bị thương, sau này ta liền lấy mạng hẳn để bù lại. Thế nhưng ngươi lại dám lợi dụng thân phận sư huynh của nàng để đùa giỡn ta, thật là con mẹ nó khiến người ta giận sôi! Có thể ta không giết được ngươi, thế nhưng đùa chết ngươi còn không được hay sao?

Vị sư huynh kiêm trưởng môn nhân Tiêu Viêm lúc này còn đang vì hà hiếp được hẳn mà đang đắc ý dạt dào, gã đâu biết bản thân đã chọc tới một cái không sợ trời không sợ đất bốn nghìn kiếp luân hồi sát thân. Đừng nói Nguyên Anh kỳ, cho dù là Hoá Thần kỳ hay thậm chí ngươi đã trở thành tiên nhân, hay thậm chí ngươi đã vượt qua tiên nhân trở thành vũ trụ hỗn độn thể thì hẳn cũng sẽ dành cả thanh xuân để tìm cách trả thù ngươi.

Thế nhưng vấn đề là Tiêu Viêm không biết, gã vẫn còn đang nín cười đến run rẩy ở trước mặt hẳn kia kìa.

Vừa thoáng đặt chân xuống sàn đã bị sư nương ôm trở lại khiến hẳn cảm thấy có chút buồn bực. Thân thể nàng vừa mềm vừa thơm hẳn đương nhiên là rất yêu thích, thế nhưng để ra về ngẫu nhiên còn ở trong vòng tay ôm ấp của một nữ nhân thì độ khó quá cao rồi, hẳn tự thẹn không làm được.

- Ngươi nói ngươi biết chuyện, nếu vậy thì kể thử ta nghe xem nào.

Bị lão chương môn thúc giục như vậy khiến hẳn không còn thời gian để nhảy ra khỏi vòng tay sư nương, đành hữu khí vô lực tựa đầu vào ngực nàng rồi bắt đầu kể lể:

- Chuyện này bắt đầu từ... Ách, chương môn đại nhân làm gì mà nhìn ta ghê vậy? Quả tim của ta rất yếu ớt, một khi nó sợ thì ta cũng sẽ rất mau quên.

Tiêu Viêm cật lực day day thái dương một hồi thì mới cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút, cố gắng lắm mới không một chương võ hẳn thành bánh thịt:

- Ngươi mau nói... mau nói Ta không duy trì lâu được.

Sư nương hẳn nghe vậy thì thất thanh kêu lên:

- Sur huynh, người bị thương?

Ánh mắt già tràn đầy yêu thương nhìn về mặt lo lắng của sur muội, lại bất ngờ chuyển thành lạnh lẽo như hàn băng khi thấy bộ mặt ngây thơ của hân, cuối cùng già phẩy tay nói:

- Chỉ là nội tâm không thoải mái như vừa nuốt phải một con ruồi, lát nữa xách kiếm đi chém giết đám Ma giáo liền không có chuyện gì nữa. Tên kia, chẳng phải này giờ lão tử kêu người mở mồm sao?!

Nàng nghe thấy sur huynh không bị thương thì thở phào nhẹ nhõm, đồng thời bất mãn nhắc nhở già một tiếng:

- Hải tử trong lúc sợ hãi có thể đã quên một số chuyện, sao huynh lại nổi nóng với thằng bé như vậy? Huynh thật quá đáng!

Tiêu Viêm bị thương nặng đầu 45 độ nhìn trần nhà, rõ ràng là một nam tử ba mươi tám tuổi vậy mà thoáng cái đã trông như một lão già ba trăm tám mươi.

Sur muội thay đổi thật rồi, không còn là nữ hải tử má hồng phúng phính tập tễnh chạy theo ta luôn miệng gọi “sur huynh, sur huynh” nữa. Ôi nhưng ngày tháng tươi đẹp đó nay còn đâu...

“Nếu có ước muốn cho cuộc đời này/Hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại...”

- Gắt gỏng cái gì chứ, cũng đâu có bắt người nghe xong thì phải trả tiền.

Hân tức mình lầu bầu vài tiếng, bất quá người lớn không chấp trẻ nhỏ, hân cũng không phải loại người bị quát mắng tiếng liền trở nên không thể vân hồi nên kìm nén cảm xúc đem những chuyện đã xảy ra toàn bộ bịa một lượt:

- Hôm nay sur nương dậy sớm mua đồ ăn sáng cho ta, thế nhưng đợi lâu chưa thấy nàng về thì ta liền chạy xuống núi xem thử vừa kịp lúc bắt gặp nàng đang đánh nhau với một lão vừa già vừa xấu. Ta rất nhỏ a, không biết làm gì nên chỉ có thể đứng ngoài hò hét trợ uy, thuận tiện ném ra vài cái viên đá. Thế nhưng lão này già không nên nét, dám dùng thủ đoạn hèn hạ gọi ra rất nhiều khôi lồi, sur nương song quyền nan địch tứ thủ nên chống đỡ một hồi liền bị thương, ta cũng bị chúng bắt lại đồ lừ cả cổ tay đây này!

Ngừng một chút để lấy hơi, hân nói tiếp:

- Rồi tiếp theo hình như lão định áp giải chúng ta đến đâu đó, thế nhưng đi được nửa đường thì bị một con hổ nhảy ra vồ chết sau đó đánh nát luôn mấy cái khôi lồi của lão. Chúng ta lúc đó nhanh trí già chết nên mới thoát được.

Tiêu Viêm nhíu mày, một kẻ đánh thắng sur muội hân tu vi ít nhất cũng phải là Kim Đan sơ kỳ làm sao có thể bị hổ vồ chết? Giỡn cũng đừng có giỡn vô lý như vậy.

Không đợi lão chương môn này kịp nghĩ ra cái lời gì để phản bác sau đó quát vào mặt hân, hân nhấn mạnh từng chữ nói:

- Là Hoàng Hổ Vương.

Hoàng Hổ Vương!?

Lời này vừa nói ra, ngay lập tức sur nương hân và chương môn nhân đồng thời bị chấn động.

Tiêu Viêm chấn động là vì nghe nói dưới chân núi có hổ, lại không ngờ đó là Hoàng Hổ Vương trong truyền thuyết. Cái con thú này làn da cứng rắn đao kiếm đâm không thủng, đã vậy còn trời sinh thân lực, dù là Kim Đan kỳ đỉnh phong nếu trong trạng thái không phòng bị trúng một vồ toàn lực cũng có thể chết ngay lập tức. Ừm, xem ra là sau khi chiến đấu với sur muội tên kia đã bị thương khá nặng, phải vừa đi vừa điều tức nên mới bất cẩn như vậy.

Sur nương của hân cũng bị chấn động, nhưng chấn động là vì hân bịa chuyện thật giỏi a.. Ngay cả Hoàng Hổ Vương cái mặt hàng này cũng bịa ra được. Không xong, tại sao đứa bé này bịa chuyện mà mặt lại tỉnh bơ như vậy? Chẳng lẽ đã bị tên đệ tử kia làm hư đến độ nói dối mà mặt không đỏ tim không loạn!? Chết rồi, mấy hôm nay ta bận bịu chuẩn bị cho Tứ Sơn Tỷ Võ không ngờ tiểu bảo bối đã sa đoạ tới mức này, cứ tiếp tục thì hân sẽ trở thành hư hỏng mất!

Đôi mắt đẹp long lanh sáng ngời của nàng lúc này tập trung suy nghĩ liền biến thành lạnh lùng sắc bén, khiến cho hân ngồi trong lòng nàng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô nội tâm tự hỏi không biết bản thân đã làm sai chuyện gì mà khiến cho sur nương đại nhân đột nhiên trở nên âm trầm như vậy.

Tiêu Viêm nghĩ đi nghĩ lại một hồi, cảm thấy câu chuyện của hân tuy có gì đó sai sai nhưng lại hoàn toàn hợp lý. Hơn nữa người đi do thám cũng mới truyền âm báo lại rằng Nhật Thánh Sư của La Sát Giáo bị chết do trảo thủ gây ra tổn thương nặng ở vùng đầu, nhìn rất giống bị hung thủ tấn công.

Trên đời này, đừng bao giờ đánh giá thấp năng lực của cái gọi là “Trùng hợp”. Đang đi trên đường bị chậu hoa rơi xuống đầu chết còn có thể, vậy thì một Kim Đan sơ kỳ bị thương lại không thể bị một Hoàng Hổ Vương một trảo vồ chết cũng không phải không có khả năng.

Thấy sur muội đã mệt mỏi đến mức sắc mặt tái nhợt, hơn nữa tên đệ tử cũng không còn cái thông tin gì để khai thác nên già ân cần nói:

- Sur muội, người hãy trở về nghỉ ngơi đi. Nếu thấy thân thể không tốt thì Tứ Sơn Tỷ Võ ngày mai không cần đến cũng được.

Nàng gặt phẳng đi,kiến quyết đến mức trái ngược hoàn toàn với bộ dáng ôn nhu thường ngày:

- Như thế sao được!Ngày mai tiểu bảo bối thi đấu,muội nhất định phải đi cổ vũ cho thằng bé.

Khoé miệng Tiêu Viêm thoáng co giật khi lại nghe được ba cái chữ “tiểu bảo bối” khôn khiếp kia,cổ kìm nén cảm xúc đáp:

- Ta hiểu.Muội mau về nghỉ sớm đi,có muội cổ vũ chắc thằng bé sẽ thi đấu rất THÀNH CÔNG.

Hai chữ cuối gã gằn lên khiến hán giật tím mặt.Con mẹ nó chẳng lẽ nguoi nghĩ lão tử đánh không lại mấy thằng con nít sao?

Sư nương của hán lại không hề để ý đến quái ngữ của đại sư huynh,chỉ nghĩ rằng gã lo toan sự vụ trong môn phái tới mức cổ họng bị đau nên ôn nhu nói:

- Huynh đừng nên căng thẳng quá,cũng đừng ôm đồm hết mọi việc.Trên dưới Thiên Kiếm Môn luôn sẵn sàng giúp đỡ huynh mà.

- Ủm,ta đã biết.Muội cũng đừng khiến bản thân quá vất vả,cái gì khó quá thì buông xuống cũng được.

Khoé miệng hán thoáng co giật,“cái khó quá” này rõ ràng là đang chửi thẳng vào mặt hán chứ còn gì nữa.

- Không ngờ có thể chống đỡ hai thành tinh thần lực của ta...Xem ra nguoi cũng không phé vật như vẻ bề ngoài.Cho dù nguoi ẩn dấu thực lực vì lý do gì,miễn là không hại đến sư muội thì ta cũng sẽ không vạch trần nguoi.

Tiêu Viêm chấp tay sau mông về mặt phức tạp nhìn nàng ôm hán đi ra khỏi Nghi Sự Đường,thân ảnh xinh đẹp yêu kiều của nàng đứng trong bầu trời mùa thu vậy mà toát lên một vẻ cô đơn.

- Tiểu tử thôi,nếu nguoi dám phụ lòng nàng,ta sẽ...Không,ta nhất định khiến cho nguoi sống không bằng chết!

Tiêu Viêm là người nói được làm được,tại kiếp trước khi hán hạ sát sư nương thì gã đã vất lại chức vị chương môn rồi bỏ đi biệt tích.Sau đó vài năm gã quay trở lại thành một tên ma đầu và liên kết với Ma giáo mấy lần đánh cho hán rơi vào cảnh thập tử nhất sinh,tuy nhiên đó lại là một câu chuyện dài mà hán chẳng muốn nhớ lại chút nào.

(Một cái Nhật Thánh Sư bỏ mạng nhất định khiến cho nội bộ La Sát Giáo hoặc là điên cuồng trả thù,hoặc là lao đao một thời gian.Tốt nhất nên phân bổ cao thủ bảo vệ xung quanh môn phái.Tên khốn Xích Viêm sau khi lên chức giáo chủ liền làm ra một loạt động tác đe dọa thế cân bằng giữa hắc bạch hai giới,có lẽ nên liên minh các thế lực chính phái lại để sẵn sàng chiến đấu.Về phần sư muội...cuộc tấn công hôm nay tuy bọn chúng mang đến hán một cái Nhật Thánh Sư nhưng có lẽ mới chỉ là thăm dò,ta phải làm cách nào để bọn chúng không còn nhắm đến sư muội?)

Tiêu Viêm vì chuyện này mà thức trắng một đêm,bất quá hôm sau bộ mặt âm trầm phờ phạc của gã vẫn chưa có nổi một tia hưng phấn,hiển nhiên là tạm thời còn chưa nghĩ ra được cái mưu kế gì.

.....

Dựa vào tu vi Kim Đan kỳ của sư nương thì chỉ cần phi hành một thoáng liền trở về Sư Nương P...mà thôi cứ gọi là Hậu Phong đi cho đỡ hiểu lầm

Hán nhìn căn nhà gỗ một tầng đang lớn dần,trong lòng ngổn ngang đủ loại cảm xúc:hoài niệm có,vui mừng có,ân hận có,lo sợ có,toàn bộ quỵện vào nhau như nôi cảm tổng hợp khiến tâm trạng của hán trở nên cực kì hỗn loạn.

Sư nương vèo một cái như lưu tinh hạ xuống mặt đất,nhẹ nhàng đặt hán xuống sau đó ung dung đi vào.Nàng đi được bốn bước,lại phát hiện bản thân đã đi qua cánh cửa rồi mà hán vẫn cứ đứng bên ngoài ngây ngốc nhìn vào,mỉm cười nói:

- Mau vào đi.Còn đợi ta dắt tay con vào hay sao?

Hán từ trong hồi tưởng tỉnh lại,ánh mắt phức tạp nhìn sư nương đang mỉm cười,cổ họng lại là một trận khô đắng:

- Ân.Sư nương,phiền người dắt tay ta vào trong.

Đứa nhỏ này bị cái gì vậy?Thường ngày đều là một cái bộ dáng tự lực tự cường,hôm nay đột nhiên lại làm nũng với ta?

Nàng lấy làm lạ nhưng vẫn bước trở lại nắm lấy tay hán.Bàn tay trắng nõn của nàng mang theo một chút lạnh lẽo cùng ôn nhu chạm vào khiến hán cảm thấy lâng lâng,cảm giác thật giống như lần đầu tiên hán đặt chân đến đây.

Khi đó trời đông giá rét,sư nương cởi áo ngoài khoác lên người hán,nắm tay hán tiến vào gian nhà này.Mùi hương ấy,bàn tay ấy tưởng như không bao giờ có thể quên được,vậy mà...

- Con ngồi đi,để sư nương xuống bếp nấu gì đó cho con.

Hán gặt đầu,dù sao hán cũng đang cần có thời gian để luyện tập một chút công pháp căn bản.Nhìn vóc dáng yếu diệu của sư nương tiến vào gian bếp hán càng cảm thấy nhiệt huyết sôi,càng có thêm quyết tâm để tu luyện.

Tuyệt đối phải nhanh chóng tăng cường công lực,bằng không chú ần trong người sư nương phát tác thêm năm,bảy lần nữa thì hán nhất định sẽ trở thành

một cái xác khô.

Trước tiên đánh giá sơ qua về bản thân. Khá tốt, bây giờ hần đang là Luyện Khí tầng một, đã có thể cảm nhận và hấp thu một chút linh khí. Cấp độ này so với các đệ tử đồng lứa ở trong Thiên Kiếm Môn đã có thể coi là đệ nhất phế vật, thế nhưng đối với sự nghiệp luyện võ thì thân thể của hần thì chính là kì tài trăm năm có một.

Bởi lẽ, ở thế kỉ hai mươi mốt thì ngoại trừ ô nhiễm môi trường cũng chỉ có hiệu ứng nhà kính, làm gì còn không khí trong lành nữa mà đòi linh với chả khí. Do vậy những người sinh trong thời đại của hần tính miễn cảm với linh khí là rất kém, thậm chí là không có. Còn những tên nào may mắn cảm nhận được linh khí thì chính là một bước lên trời, làm chơi ăn thật, công lực tuyệt đối là bay lên vèo vèo như tên lửa.

Nguyên nhân là bởi tiêu hoá được một chút linh khí so với thở nạp khói xe và khí thải công nghiệp thì công lực tăng nhanh hơn nhiều lắm, chưa kể còn có khả năng trở thành thần tiên. Vì thế mới có chuyện đám võ giả truyền tai nhau rằng tờ mờ sáng khi mặt trời vừa xuất hiện thì thiên địa sẽ sản sinh linh khí, dẫn đến việc ba giờ sáng một đám già trẻ lớn bé dất nhau lên núi hít hà mấy tiếng đồng hồ.

Kết quả chỉ thấy nguyên một đám mặt mày phờ phạc, trông mất thâm quảng như gấu trúc chứ chưa có tên nào phi thăng thành tiên cả.

Hần hít sâu một hơi rồi kích thích vài cái huyết đạo, tích cực tăng cường khả năng hấp thụ của cơ thể sau đó thở ra, rồi lại tiếp tục như vậy lặp đi lặp lại. Sau khoảng bốn lần hít thở như thế hần bắt đầu cảm nhận được trong kinh mạch xuất hiện một luồng khí nóng.

Đây là do hần sử dụng kinh nghiệm tu luyện từ kiếp trước để kích hoạt tiềm năng trong cơ thể, chứ cứ như hồi mới tập tễnh luyện công thì e rằng ngay cả ở một nơi dồi dào linh khí như thế này cũng phải thở nạp cả ngày thì mới mong xuất hiện được một tia nội lực.

Hần lại tiếp tục đem tia nội lực kia vận chuyển khắp cơ thể theo lộ trình nhất định, liên tục bồi dưỡng kinh mạch, liên tục tác động vào những chỗ ứ tắc, cơ thể của hần cũng bắt đầu có những chuyển biến theo đặc trưng của công pháp.

Khoảng nửa tiếng sau, hần nghe thấy tiếng mâm bát ngày càng gần thì thu nội lực về đan điền rồi thở ra một ngụm trọc khí. Hần cảm nhận thân thể một lượt, tuy vẫn hơi mệt mỏi nhưng đã có một điểm khí lực chứ không còn là cả người mềm nhũn như hồi lúc sáng nữa.

Tốc độ phục nguyên nhanh như vậy, xem ra Cửu Tử Tà Công tầng thứ nhất đã đạt tới sơ thành rồi.

Hần đắc ý nhếch miệng, bất quá cũng không cảm thấy vui mừng lắm. Cái bộ công pháp này hần đã luyện full từ lâu, giờ luyện lại chính là ngựa chạy đường quen mà còn mất thời gian như lần đầu thì mới là chuyện lạ.

Chưa kể vừa rồi còn bị sư nương nhét một đồng đan dược vào mồm, được lực tuy không được hấp thu toàn bộ nhưng trong cơ thể vẫn còn lưu lại không ít, luyện công đương nhiên sẽ nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Do đặc trưng công pháp nên cũng chẳng cần gấp gáp tu luyện làm gì, chưa kể sư nương cũng đã bước ra rồi, hần vẫn luôn không quen ở trước mặt người khác luyện công.

Sư nương đặt mâm cơm lên bàn thuận tiện quan sát hần một chút, ngay lập tức nàng phát hiện sắc mặt hần đã khôi phục không ít, đã vậy trong cơ thể hình như còn tồn tại một loại năng lượng kì lạ.

- Ăn cơm đi con.

Sự ngạc nhiên thoáng lướt qua trên khuôn mặt của sư nương hần, sau đó nàng bình thản đưa bát cơm cho hần, cũng không đề cập gì đến phát hiện vừa rồi của mình.

Nàng luôn là như vậy, nếu là bí mật của hần thì trừ khi hần tự nguyện nói ra bằng không nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ hỏi. Bởi, nàng tôn trọng bí mật của hần, hơn nữa cũng không dám bảo đảm sau khi mình nghe được sẽ tuyệt đối không nói cho người thứ ba.

Một trong những thứ quan trọng khi hành tẩu giang hồ đó chính là bí mật. Người càng có nhiều bí mật đồng nghĩa với càng có nhiều cơ hội lật ngược tình thế, chuyển nguy thành an, thậm chí nếu nắm giữ bí mật của người khác thì cũng có hiệu quả tương tự.

Ngược lại, dù người bản lĩnh đến đâu mà cái gì cũng bộc lộ mười mươi ra cho đối phương biết thì chẳng khác gì cá nằm trên thớt chờ người tới làm thịt. Không giết được người, tiết lộ nhược điểm cho kẻ thù của người xách đao đến giết còn không được hay sao?

Vậy nên sư nương hần mới không muốn, cũng không dám nắm giữ bí mật của đệ tử. Nếu chẳng may bị nghiêm hình bức cung nàng không muốn trở thành kẻ bất tín, càng không muốn trở thành một công cụ để kẻ địch đối phó với đệ tử của nàng.

Hần nhận lấy bát cơm, lại vô tình chạm vào tay ngọc của sư nương, nhẹn không ực vuốt ve một cái, mỉm cười nói:

- Sư nương, tay của người thật mềm.

Nàng rút tay lại, khuôn mặt đỏ hồng quay sang giận dỗi lườm hần:

- Tiểu sắc lang, coi chừng sư nương dùng tay mềm đánh con to mông.

- Khắc khắc, người nữ đánh thì ta liền chịu đòn.

Hắn cầm lấy đôi đũa,theo thói quen dùng ngón tay xoay xoay một hồi rồi gắp một miếng thịt gà,chép miệng nói:

- Đã lâu không được ăn món Gà Sừ Nương.Thật có chút hoài niệm!

Nàng chun mũi hừ một tiếng:

- Đây là gà xào chua ngọt,con gọi loạn như vậy người ngoài nghe được họ cười cho đấy.Mà động tác vừa rồi con học ở đâu?Nhìn thật giống cách dùng phi dao.

Hắn vừa mới bỏ miếng thịt gà vào miệng,còn chưa kịp thưởng thức hương vị thì nghe đến hai chữ “phi dao” liền cảm thấy cổ họng ứ nghẹn,nhịn không được đem thịt gà nhả ra bát.

Thực ra hành vi lần này của hắn có chút phô trương,bởi hắn cũng chưa từng có ý định che đậy việc mình sử dụng phi dao.Thế nhưng trước đây mọi người đều là nhìn vào bàn tay hắn mà phán đoán,ấy vậy mà sừ nương chỉ nhìn cách hắn múa đũa liền biết hắn dùng phi dao,còn chưa đủ đoạ người sao?

Nhìn năm cái ngón tay vừa ngắn vừa thô này đi,xem có điểm nào giống với một cái cao thủ dùng phi dao không?

Ân,có lẽ nàng sinh ra là thầy bói nhưng bố mẹ lại bắt nàng tu tiên.

Sừ nương thấy hắn chật vật như vậy thì hé miệng cười,nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Tập luyện cẩn thận,đừng để bị đứt tay.

- Ân,ta đã biết.

- Phải rồi,sừ nương có thứ này cho con.

Nàng nói rồi lấy từ trong túi ra chiếc hộp ngọc lớn bằng bàn tay,bên trong đựng một viên tròn tròn màu vàng kim toả hương thơm ngào ngạt.Hắn nheo mắt nhìn một lúc,lại phát hiện ra chưa từng thấy vật này ở thế kỉ hai mươi mốt bao giờ.

Kiến thức trong trí nhớ tiền kiếp có rất nhiều,toàn là công pháp thần cấp,danh tính các cao thủ,thiên tài địa bảo với cả vũ khí hủy diệt chứ ai lại rảnh đến mức đi nhớ ba cái viên đan dược bé tí.Vậy nên sau một hồi lục tìm trong đồng kí ức hỗn loạn như rác chưa phân loại thì hắn đành phải giương mắt nhìn sừ nương cầu cứu.

Nàng đang chờ hắn reo lên sung sướng,hay ít nhất cũng là cặp mắt mở to đầy nhiệt huyết.Nào ngờ hắn đã không reo lên thì thôi,ngược lại sau khi nhìn nhìn ngừi ngừi một lúc liền trực tiếp giương cặp mắt ngây thơ vô tội nhìn nàng khiến nàng vừa bực vừa buồn cười,không nhịn được vỗ nhẹ lên trán hắn một cái:

- Tiểu sắc lang,con học hành kiểu gì vậy?Ngay cả cái cơ bản nhất Tẩy Tuỷ Đan cũng không biết!

Hắn bật cười khô khốc.

Tẩy Tuỷ Đan sao?

Đây là cái đan dược cơ bản và cũng là quan trọng nhất,thế nhưng có mấy ai tại thời điểm mới bắt đầu tu luyện nuốt được cái Tẩy Tuỷ Đan này?

Tẩy Tuỷ Đan,tên như ý nghĩa chính là cho người sử dụng được một lần tẩy kinh phạt tuỷ,đem tạp chất trong cơ thể toàn bộ bức ra ngoài.

Đối với mới bắt đầu người tu tiên thì đây là bảo vật vô giá,nếu sử dụng khi còn đang Tội Thể thì sẽ lập tức tiến lên Luyện Khí kỳ,hơn nữa tu luyện lên Trúc Cơ sẽ nhanh gấp nhiều lần và không gặp bình cảnh.Ngược lại,nếu đã đạt tới Luyện Khí thì việc sử dụng đan này có chút không cần thiết,bởi tu sĩ Luyện Khí kỳ đã có khả năng hấp thụ linh khí để bài trừ tạp chất,vậy nên thay vì dùng một viên Tẩy Tuỷ Đan thì chẳng bằng ngưởi mua thuốc tăng tu vi về cắn lên Luyện Khí tầng bốn,khi ấy thì tạp chất trong người cũng sẽ bị đẩy ra hết.

Đây cũng chính là vấn đề lớn nhất của Tẩy Tuỷ Đan,nó quá đắt.

Với số tiền để mua một Tẩy Tuỷ Đan người có thể mua mười viên đan dược trung phẩm tăng tu vi đem người từ Luyện Khí kỳ tăng một bay thẳng lên tầng ba.

Chưa kể,nếu người đã có tiền và quan hệ để mua được Tẩy Tuỷ Đan thì tu vi lúc đó thấp nhất cũng phải là Trúc Cơ kỳ đỉnh phong.Một tu sĩ Trúc Cơ ăn vào Tẩy Tuỷ Đan thì cũng chỉ như cắn nuốt một khối đậu phụ thôi.

Vậy nên công dụng của Tẩy Tuỷ Đan hoàn toàn là bồi dưỡng thể hệ sau.Ví dụ như tại một số tu chân thế gia,nếu nhà nào xui xẻo sinh ra một cái phế vật thì đa phần họ sẽ chấp nhận bỏ ra một lượng tài phú lớn để mua về Tẩy Tuỷ Đan.Nguyên nhân thứ yếu là để hậu nhân đặt một chân vào Trúc Cơ,còn nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là vì thể diện.

Nói chung,trừ khi người mất quá nhiều thời gian ở Tội Thể cảnh và có một cái sừ phụ giàu nứt đổ đổ vách hoặc là gia đình người có điều kiện,bằng không thì cứ nằm giường mà mơ đến việc được ăn Tẩy Tuỷ Đan đi.

Hắn bây giờ là Tội Thủ cảnh, đừng bắt ngờ, “đệ nhất phế vật” tuyệt đối không phải hữu danh vô thực. Chính vì trong nửa năm vẫn là Tội Thủ cảnh nên hắn mới trở thành Thiên Kiếm Môn một đóa kì hoa.

Kì thực căn cơ của hắn tuy nát nhưng cũng không có nát tới mức nửa năm không lên được Luyện Khí, thế nhưng ở chương trước đã nói rồi đó, hắn cả ngày chỉ tu luyện có ba mươi phút thì nên cơm cháo gì, chưa kể hắn còn đồng thời luyện cả công pháp Thiên Kiếm Môn với Đồng Tử Công thì đương nhiên khiến cho tiến cảnh vốn đã chậm lại càng thêm chậm.

Nửa năm vẫn dừng ở Tội Thủ, tiêu chuẩn đầu tiên đã đạt được. Thế nhưng sự nương của hắn thì không có giàu nứt đổ đổ vách a, ngược lại nàng còn là nghèo rớt mồng tơi. Thật chẳng biết nàng bằng cách nào lấy được viên Tây Tựu Đan này dựa vào số tiền trợ cấp của lão chương môn keo kiệt.

Một viên Tây Tựu Đan... có lẽ đã đem toàn bộ tài sản của nàng rút đi hết.

Sự nương mỉm cười nhìn hắn, ôn nhu nói:

- Đan dược này là ta cơ duyên xảo hợp lấy được. Chẳng phải con luôn muốn được ăn Tây Tựu Đan sao, ăn xong con rất nhanh sẽ đạt tới Luyện Khí kỳ.

Hắn cười nhạt. Cái gì mà cơ duyên xảo hợp, nếu nàng có sẵn thì nhất định đã đem ra cho hắn từ lâu rồi. Đan dược này chỉ e là do đêm qua nàng xách kiếm đi đâu đó cướp về.

Đừng nhìn nàng thường ngày một bộ dáng ôn nhu như nước, để thực hiện mục tiêu thì ngay cả những chuyện phóng hoả giết người nàng cũng dám làm.

Nhận thấy vẻ mặt của hắn có chút kì lạ, nàng lo lắng hỏi:

- Sao thế tiểu bảo bối, con cảm thấy không vui sao?

- Vui, vui chứ. Thế nhưng ta vui vì sự nương tốt với ta, chứ không phải vì viên đan dược bé tẹo này.

Hắn nhận lấy hộp ngọc, cẩn thận nhét vào trong túi áo. Thứ này tốt nhất nên để vài ngày nữa xem có ai đến kiện cáo không, chứ nhờ vừa cắn nuốt xong bồng tử đầu nhảy ra một đám Bao Thanh Thiên thì nhà tù sẽ chia rẽ sự đồ bọn hắn mất.

Gò má nàng hiện lên một rặng mây hồng, tiểu quỷ hôm nay đột dè miệng chẳng biết là đang định vòi vĩnh ta cái gì. Trong lòng đang vui vẻ, bỗng sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, hai tay bắt đầu cho vào trong áo tìm kiếm loạn lên làm cảnh xuân vắng ra tung toé:

- Không xong, bây giờ Đồng Tử Công của con đã mất hết! Sự nương sẽ tìm cho con vài cái pháp khí để mai phòng thân.

Hắn bưng lấy cái trán, đây là cuộc thi của đám đệ tử thì đương nhiên pháp khí cũng chỉ toàn là hàng chợ trời. Người dù sao cũng đã là Kim Đan kỳ, mạng pháp khí của người ra thi đấu thì ta ăn gạch đầy đầu là cái chắc.

- Con cầm Huyền Thiết Kiếm của ta đi, tuy hơi nặng một chút nhưng khi truyền pháp lực vào có thể phát ra kiếm khí lấy đầu kẻ địch cách đó mười bước.

- Ách, đây là bảo vật do mẹ người để lại, thường ngày người còn không dám dùng nữa là ta. Chưa kể lúc thi đấu ta lấy đầu thằng nào thì lão chương môn sẽ và chết ta mất!

- Hay là con lấy Cuồng Lôi Phù, thứ này có thể tạo ra lôi điện đủ gây tổn thương cho cường giả Nguyên Anh kỳ. Đây tuyệt đối là thứ tốt!

- Ách, đủ gây tổn thương cho Nguyên Anh kỳ thì đám Luyện Khí tầng tám, tầng chín chẳng phải là bị đốt thành bụi phấn.

- Vậy con lấy Vô Hình Độc này đi. Độc dạng bột, không màu không mùi không vị, hít vào sau vài giây liền toàn thân vô lực, nội khí tán loạn. Trong lúc thi đấu con chỉ cần mang theo cây quạt...

- Sự nương à, luật không được dùng độc là do chính người đề ra đấy!

Sự nương hắn lúc này đã lo lắng tới mức hồ đồ, một mối bụng lấy cái trán thờ dài:

- Hay là... hay là để sang Tứ Sơn Tỷ Vô năm sau?

Hắn nhướn mày đáp:

- Vậy sao được! Chẳng phải ta đã nói là sẽ đứng ở trong mười vị trí đầu tiên sao?!

Nàng ấp úng:

- Nhưng đó là vòng sơ khảo, còn đây là thi đấu chính thức...

- Thì do vòng sơ khảo ta không ở trong số mười người xuất sắc nhất nên bây giờ ta đương nhiên phải thi đấu để bù lại.

- Nhưng...

- Nương tử,ngài đừng lo,ngày mai ta nhất định không việc gì.

Sư nương u oán nhìn hấn đang bình chân như vại mà ăn cơm,gánh nặng trong lòng không những không được buông bỏ mà ngược lại còn càng thêm trầm trọng:

- Con còn đùa được?Nhỡ mai con có mệnh hệ gì...

Thấy sư nương vì mình mà sốt sắng như vậy khiến hấn cảm thấy ảm áp vô cùng.Hấn nhẹ nhàng mà dứt khoát nắm lấy bàn tay của sư nương đang đặt trên bàn,cười nói:

- Sư nương,đây chỉ là tỷ vô chứ đâu phải ra chiến trường,người nghĩ quá nhiều rồi.

Nàng khẽ cắn bờ môi hồng nhuận,cau mày đáp:

- Sư nương chính là sợ tỷ vô.Nếu là chiến trường thì sư nương có thể ra tay hỗ trợ con,đằng này...

- Ê!ĐI CHƠI ĐÊ!

Sư nương và hấn đang diễn một màn lâm li bi đát thì đột nhiên bên ngoài có tiếng trẻ con gào ầm lên làm cả hai sợ hãi rút tay lại.Sư nương trong lúc lúng túng bụng bát cơm lên ăn vội,cũng chẳng để ý xem đã gấp thức ăn hay chưa.

Hấn bụng lấy cái trán,trong lúc cao hứng vậy mà quên mất con hàng này.Cũng may chỉ mới đang là lời chàng ý thiếp,chứ nếu đây mà là thời điểm hấn đang áp chế chú ần cho sư nương thì liên to chuyện rồi.

Không xong,muốn ổn thoả thì trước tiên phải tìm cách để trong thời gian tới thằng này không lang vãng ở quanh đây.

Dù sao đối phương cũng chỉ là một thằng nhãi,hấn rất nhanh liền nghĩ ra cách đối phó rồi quay sang cung kính nói với sư nương:

- Con xin phép ra ngoài có chút việc.Sư nương dùng cơm thông thả.

Hấn trực tiếp nói là có việc,dù sao hấn cũng đã là tuổi chắt đầy mình,cuộc đời nếu có nhàm chán thì cũng sẽ không chơi đùa với một thằng trẻ con mười ba tuổi.

- Ừm,ra ngoài nhớ cẩn thận.

Nàng ánh mắt phức tạp dõi theo bóng lưng hấn,cũng không biết là đang lo lắng hay đang nghi ngờ.

Ở bên ngoài là một chàng trai anh tuấn khôi ngô,môi mỏng mày kiếm,khí độ bất phàm đang đứng chấp tay sau hông hồ hững nhìn hấn bước lại gần.

Tại thời điểm chạm mặt,thiếu niên mở miệng nói một câu khiến hấn ngay lập tức nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tinh Vũ xuất thế ,vĩnh viễn không quên

Sao lâu vậy?Có phải con mụ đẩy lại hoành hoẹ ngươi cái gì?

Ngao Nam hỏi một câu cực kì tâm lý và đoán chắc hấn sẽ nhảy cẫng lên rồi kể lể như mọi lần.Thế nhưng chỉ thấy sắc mặt hấn vốn đã trầm như nước nay lại càng thêm khó coi,giọng nói lạnh lẽo như băng khiến tóc gáy của gã dựng hết cả lên:

- Lần sau không được gọi thế.

Ngao Nam ném về anh tuấn tiêu sái qua một bên,buồn bực nói:

- Nhưng là ngươi kêu như vậy trước mà?!

Hấn lừ mắt nhìn Ngao Nam,bất ngờ nắm ngón tay siết chặt lại vận lên toàn bộ nội lực Cửu Từ Tà Công rồi đâm một cú ngang mặt.

Ngao Nam trợn mắt nhìn hấn nổi khùng tự đâm vào mặt mình,một đấm này mạnh đến mức gã đứng cách đó hai bước mà vẫn cảm thấy kinh khí quất vào mặt đau rát.

Ấy thế mà con hàng này lại chỉ ung dung nhỏ một ngụm máu, bình thản như vừa khạc ra một bãi đờm.

- Như vậy được chưa?

Hắn hỏi một câu rồi đi vòng qua Ngao Nam, thông thả men theo đường mòn bước xuống núi.

Thằng này bị cái bệnh gì vậy? Chẳng lẽ hôm qua trúng đòn quá nhiều, đã bị đánh tới hư não rồi hay sao?

Ngao Nam vội chạy theo an ủi hắn:

- Không phải chỉ bị đánh thôi sao, đã vậy còn bị nhục nhã một trận, lại còn bị xếp bét bảng. Thế nhưng quân tử trả thù mười năm chưa muộn, hôm nay mày phé vật tuy nhiên năm tháng còn dài, đầu cần phải bức bội như thế!

Hắn cười nhạt:

- Con mẹ nó nguoi là đang an ủi hay đang chửi ta?

Ngao Nam thấy cơ hội thì ngay lập tức bốc phét tới trời, vừa vỗ ngực nói lời hay vừa rảo bước theo hắn rời khỏi Hậu Phong.

- Đương nhiên là an ủi. Ta với nguoi là huynh đệ đồng môn, tình như thủ túc, sao có thể nhân lúc nguoi thâm hại mà ném đá xuống giếng! Chưa kể chúng ta còn quen nhau từ khi cả hai vẫn là đệ tử tạp dịch. Nguoi đừng lo, kẻ nào từng đánh nguoi, tới phiên gã đánh với ta ta sẽ thay nguoi trả thù!

- Hay cho một câu “Thay nguoi trả thù”! Còn đang không biết nhị sư huynh ở đâu, thì ra là chạy đi bầu bạn cùng tên phé vật!

- Hai đứa bọn mày nói vậy có cảm thấy nhột không?

Ngao Nam cười lạnh nhìn hai tên đệ tử đang vênh váo bước tới. Một thằng là Luyện Khí tầng một đỉnh phong, một thằng là Luyện Khí tầng hai sơ kỳ nói một thằng Tồi Thế cảnh là phé vật, đây chẳng phải là chó chê mèo lắm lông sao?

Khuôn mặt hai thằng tối sầm lại, một đứa bước lên phía trước bắt mồm nói:

- Nhị sư huynh, chúng ta dù sao cũng là đệ tử chính tông, huynh đừng tự hạ thấp mình như vậy!

- Cái gì mà chính tông phụ tông? Đều là đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Môn tại sao lại có kiểu phân biệt như thế?!

Ngao Nam quát lớn, thanh âm đánh vào màng nhĩ bọn chúng hồi lâu không tiêu tan. Đây chính là gã sử dụng nội gia công lực Ngự Kiếm Quyết do đích thân sư phụ Tiêu Viêm truyền cho mà làm ra vài cái tiểu xảo, xem ra đã dọa mấy thằng nhỏ sợ không ít.

Khoảng cách giữa Kiếm Phong và Hậu Phong không quá xa, thế nhưng mật độ linh khí lại cực kì chênh lệch, đã vậy Hậu Phong còn từng được dùng để phạt các đệ tử yếu kém thế nên dù sư nương hắn đã dọn đến ở thì cũng không làm mất đi ác cảm của các đệ tử Thiên Kiếm Môn đối với nơi này.

Chưa kể năng quá chiều chuộng hắn cuối cùng đào tạo ra một cái đệ tử nát không thể nát hơn, kết quả là chúng đệ tử tách Hậu Phong ra khỏi dòng chính, coi nơi đó không khác gì chỗ đào tạo đệ tử ngoại môn.

Hắn là thế hệ đầu tiên của Hậu Phong, rất may mắn liền nhận được cái loại phân biệt đối xử này.

Bất quá hắn cũng đã là người từng trải, đương nhiên sẽ không chấp nhặt lời nói của đám con nít vô tri:

- Ngao Nam, nguoi không nên lo chuyện bao đồng. Phé vật mở miệng cần rất nhiều can đảm, bị nguoi đả kích bọn chúng nhất định sẽ rất thương tâm. Dù sao chúng nó cũng đã phải moi ra hết can đảm mới có thể từ bùn nhơ ngoi lên la liếm quan hệ với ta... Ày, thật thảm hại!

Ba người đồng thời trợn tròn mắt nhìn hắn, mọi hôm không phải thằng này mỗi khi bị chửi đều im như thóc mục sao? Lần này không những mở miệng chửi lại mà còn chửi thật lợi hại, chửi mà mặt không đổi sắc, miệng không lắp bắp, thật đúng là dọa chết người không đền mạng.

Thế nhưng dù có bất ngờ tới đâu thì thằng bị chửi vẫn là thằng nhục, mà đã nhục thì theo lẽ thường ắt sẽ phản nộ.

Phé vật thì phé vật, thế nhưng phé vật cũng có tôn nghiêm của phé vật!

Một thằng rút nhuyễn kiếm bên hông ra, quát lớn:

- Đệ tử nội môn Trần Văn Tèo, do Minh Thần sư huynh chỉ dạy hướng nguoi đối chiến công bằng!

Tại sao lại nói là do Minh Thần sư huynh chỉ dạy mà không phải đích thân sư phụ chỉ dạy? Câu chuyện này kể ra rất dài, nguyên nhân chính là bởi lão Tiêu Viêm quá lười nên chỉ truyền thụ công pháp và kiếm thuật cho hai đại đệ tử sau đó để bọn chúng trực tiếp dạy đám sư đệ.

Àn, mọi chuyện chỉ có thế.

Lại nói, theo tục lệ của Thiên Kiếm Môn thì một khi đệ tử đạt tới Luyện Khí kỳ sẽ được tặng cho một thanh trường kiếm (đương nhiên là dỏm y như hàng

ve chai). Thế nhưng vì hai thằng này tiến cảnh quá chậm, kiếm pháp thì lại là nát như tương bần nên lão Tiêu Viêm chỉ dám cho chúng nhuyển kiếm, miễn cho chúng xách kiếm đi lung tung làm bị thương người khác.

Bởi lão hiểu đạo lý “Người hiền hay cục mà kẻ ngu quen thói hung hăng”. Đám đệ tử có thành tích cao đương nhiên sẽ điên cuồng tu luyện để giữ vững vị trí của mình, vậy nên chỉ có thể sai vật đám đệ tử có thực lực trung bình và yếu xuống dưới núi làm mấy việc vặt cho sư môn. Mà đám đệ tử trung bình thì cũng coi như có chút bản lĩnh, rất ít người từ bỏ tu luyện để đi quậy phá.

Còn lại chỉ là đám thực lực yếu kém đã từ bỏ cuộc đua, đám này đã xác định sẵn sau này hoặc là rời khỏi môn phái hoặc là bị hạ xuống trở thành đệ tử ngoại môn thế nên đương nhiên sẽ mặc sức ăn chơi đập phá.

Ăn chơi thì Tiêu Viêm không sợ, thế nhưng đập phá thì có a. Đập của ai? Đương nhiên là đập của những người có thực lực thấp hơn, đương nhiên là quấy nhiễu thường dân, đương nhiên là bắt nạt đệ tử mới...

Vậy nên lão mới vất cho chúng nhuyển kiếm. Lại nói, cái mặt hàng Nhuyển Kiếm này dẻo dai bền chắc, tuy lưỡi kiếm không sắc bén nhưng có sự linh động bù lại. Hơn nữa không phải cứ không sắc là không thể đâm thương người, chỉ cần tu vi cao liền có thể truyền pháp lực vào kiếm khiến mỗi chiêu đánh ra đều uy lực kinh người.

Sư nương hần chính là một ví dụ điển hình, hồi sáng nàng sử dụng nhuyển kiếm chém nát Huyền Thiết Khôi Lỗi, đây tuyệt đối không phải kĩ xảo hay được dân dụng từ trước.

Cái này cũng là thâm ý của Tiêu Viêm mong bọn chúng biết chăm chỉ tu luyện để có thể biến nhuyển kiếm trở thành không thua gì trường kiếm của các đệ tử tu vi cao kia. Thế nhưng bần nhão không đáp được tường, chẳng nấy ai hiểu được ẩn ý của vị trưởng môn nhân tâm huyết tận tụy này cả.

Mà vậy cũng tốt, ẩn ý tốt nhất là bị ẩn giấu vĩnh viễn, chứ nhờ để lộ ra thì liền không còn là ẩn ý nữa.

Hắn nhìn mũi kiếm rung rinh trước mắt, khinh thường xưng tên:

- Đệ tử nội môn...

Bỗng hắn dừng lại vì phát hiện ra một điều cực kì quan trọng: Hắn căn bản không nhớ nổi tên của mình.

Sư nương thường gọi hắn là tiểu bảo bối.

Lão Tiêu Viêm trước mặt nàng thì gọi hắn hai chữ đệ tử, khi nàng không có thì liền kêu hắn là tên khốn khiếp.

Ngạo Nam luôn miệng ngươi-ta, cũng không bao giờ gọi tên của hắn vì đơn giản gã chưa từng hỏi, hắn cũng chưa bao giờ tự giác xưng tên.

Đám đệ tử Thiên Kiếm Môn thì luôn miệng gọi hắn là phế vật, rác rưởi, sâu bọ...

Sau này mọi người tôn hắn lên làm mình chủ, cũng chỉ gọi hắn là đại nhân.

Vợ của hắn cũng chỉ gọi hắn là tướng công. Nàng ta coi hắn như một quân cờ, và đã là quân cờ thì ai lại đi quan tâm từng con tốt tên gọi là gì chứ.

“Con mẹ nó chẳng lẽ cái khối thân thể này là từ đá sinh ra, ngay đến một cái tên cũng không có?”

Thằng Tèo thấy hắn bỗng im lặng rồi sắc mặt trầm xuống thì cười ha ha:

- Thế nào? Có phải sợ rồi không? Nếu sợ thì liếm giày gia gia đi rồi gia gia tha cho ngươi.

Ngạo Nam hừ lạnh một tiếng:

- Chớ lộng ngôn. Có tin ta bẩm báo với sư phụ rằng ngươi si nhục đồng môn thì ngươi sẽ có ngay một vé ra được viên ngục với muỗi?

Nói xong Ngạo Nam quay sang nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, quen biết đã hơn một năm gã nhận thấy hắn là người có cốt khí, chỉ là chưa có dịp bộc lộ ra mà thôi. Thế nhưng cốt khí thì cốt khí, sự thật vẫn là hắn kém tài hơn người ta, Tội Thể cảnh so với Luyện Khí tăng một cũng chênh lệch như đũa trè với quân nhân, chỉ cần tay không cũng đủ đánh cho ngươi đầy một miệng máu chứ chưa nói đến dùng kiếm.

Đây đơn thuần là tự tìm ngược đời!

Giờ Ngạo Nam đang rất phân vân không biết có nên khuyên hắn xưng tên hay không. Nếu xưng tên thì đồng nghĩa với việc chấp nhận khiêu chiến, còn không xưng tên thì đỡ bị ăn đòn a.

Thằng Tèo đã từng một lần bị phạt phải đi trông ngục viên hai ngày nên nghe vậy thì sợ đến tái mặt, thế nhưng vẫn cố bật một câu trước khi im hẳn:

- Con mẹ nó! Cái nhẩn... Tại sao ngươi lại có nhẩn của mười người xếp hạng đầu? Ngươi ăn cắp hả tên rác rưởi này?! Mau tháo ra!

Nhẩn?

Hắn nhìn chiếc nhẫn thô kệch màu đen trên ngón trỏ, khuôn mặt cau có bỗng trở nên ngây dại.

Nhẫn này là phần thưởng chỉ có mười người đứng đầu trong cuộc khảo hạch có được, hoàn toàn là thứ trang sức tầm thường không có công năng đặc biệt gì. Thế nhưng sở thích của trẻ con rất đơn giản, chỉ cần nhìn thuận mắt liền thích, cũng không quan tâm nó có công dụng hay hiệu quả gì.

Chính vì chiếc nhẫn này hắn mới quyết tâm lọt vào mười người đứng đầu, đồng thời cũng luyện công thật điên cuồng. Từ ba mươi phút lên bốn mươi lăm phút một ngày, trực tiếp bằng một tiết học tại trường phổ thông.

Thế nhưng tăng thêm mười lăm phút thì ngoại trừ người tu luyện Cửu Tử Tà Công trong mười lăm phút ấy chết đi sống lại một lần, công lực đại tăng. Chứ cắm đầu vào luyện mấy cái công pháp của Thiếu Lâm...ây, Võ Đang...ây, Toàn Chân...ây, Ngũ Độc...À cái mặt hàng này thì rất tốt, có thể luyện ra độc công phòng thân rất lợi hại.

Nói chung là kết cục của hắn đã được định sẵn từ trước khi thi đấu, đó chính là bị đánh thành đầu heo, giống như quả bóng bị đối thủ đá lăn lóc trên võ đài.

Thế nhưng khi hắn nhục nhĩ rời khỏi thì sư nương đuổi theo đưa cho hắn chiếc nhẫn này, nói là nàng xin được từ lão sư môn (chắc chắn là ăn cắp). Hắn lúc đó đang vừa thẹn vừa giận, khoát tay một cái đánh vào tay nàng đem chiếc nhẫn đánh rơi xuống đất, cũng không thèm nhìn ánh mắt tan vỡ của sư nương mà một đường chạy xuống núi mượn rượu giải sầu.

Nhẫn này... Có lẽ là đem qua nàng đeo vào tay hắn khi hắn đang ngủ.

.....

Theo như diễn biến trong quá khứ, sư nương sau khi phá Đồng Tử Công của hắn thì chạy khỏi Thiên Kiếm Môn biệt tích gần mười năm, bỏ lại hắn một mình bơ vơ. Tiêu Viêm vì nể tình sư muội nên ngỏ lời muốn thu nhận hắn về ở tại Kiếm Phong, thế nhưng hắn thẳng thắn từ chối kiên quyết ở lại Hậu Phong này sinh sống, tu luyện trong suốt mười năm.

Tại mười năm này, hắn không lúc nào không hận sư nương. Hận nàng phá Đồng Tử Công, hận nàng giống như cha mẹ bỏ rơi hắn, hận nàng mở miệng liền nói thương yêu hắn ấy vậy mà vất hắn tại Hậu Phong lạnh lẽo này tự sinh tự diệt...

Thế nhưng hắn không nhận ra, hoặc cố tình không nhận ra kì ngộ trên con đường tu luyện của hắn là do ai sắp xếp.

Ném chiếc nhẫn xuống vách núi, hắn lấy hận thù làm động lực, một đường khổ luyện khiến cho Tiêu Viêm cũng phải khiếp sợ thằng nhỏ này. Không phải sợ tu vi của hắn tiến nhanh, mà sợ cách làm người của hắn.

Tà hơn cả tà, độc hơn cả độc. Hắn giống như một con ác quỷ không có gì kìm hãm, dùng một ngọn lửa hận huỷ cả thế gian, đồng thời cũng tự huỷ diệt mình.

Một năm tẩu hỏa nhập ma bốn lần, suýt chết mười lần, đây là ở năm đầu tiên. Những năm sau số lượng càng tăng tỉ lệ thuận với tu vi của hắn. Hắn giống như là dùng mạng đổi lấy pháp lực, cũng không biết là hắn muốn tu thành tiên hay tu thành tro tàn.

Hắn tự xây địa ngục cho mình, từ địa ngục rèn ra một tính cách gàn dở cố chấp, ghét ác như cừu, một lòng hướng về chính nghĩa. Chính nghĩa ở đây chính là số đông, là giang hồ hào kiệt, là hảo hán anh hùng, là huynh đệ xương máu, là hiệp lữ tình thâm...

Thế nhưng trong lòng hắn biết thứ “chính nghĩa” hắn đang theo không đẹp đẽ như vẻ bề ngoài, thậm chí so với ma giáo thì còn tàn nhẫn ghê tởm hơn.

Thế nhưng đây là gia đình của hắn, là toàn bộ những gì hắn có, hay ít nhất hắn từng cho rằng nó là như vậy.

Dựa vào tu vi cao, tính cách cương trực thẳng thắn mà sự thực là đứng mũi chịu sào, nhân phẩm quý giá tình sâu nghĩa trọng mà sự thực là dù bị lợi dụng hắn cũng không dám buông tay. Cuối cùng hắn được tôn lên làm minh chủ, lãnh đạo chính phái của cả tu chân giới lẫn giang hồ võ đạo.

Cuối cùng cũng từ một con tốt trở thành một cái quân cờ cực kì quan trọng.

Và con cờ thì phải làm nhiệm vụ của một con cờ, đó là bị người khác sai khiến. Vào một đêm, hắn vẫn còn nhớ rõ trăng đêm đó sáng thế nào, gió hôm đó thổi ra sao, một đêm đẹp tới mức ngỡ như lạc vào cõi tiên cảnh.

Và ở chốn cõi tiên cảnh đó, hắn và sư nương cảm kích đối mặt với nhau, sư đồ chạm mặt thế nhưng dưới danh nghĩa là kẻ thù.

Hắn, minh chủ võ lâm.

Nàng, nữ ma đầu của Tu La Giáo.

Hắn, trong mắt tràn đầy hận ý lạnh lẽo.

Nàng, cặp mắt đỏ quạch như máu đông, ngoại trừ cặp mày liễu u buồn thì cũng không nhìn ra được tâm trạng của nàng.

Đó là ngày tàn của La Sát Giáo, nhân sĩ võ lâm sau khi đem cơ ngơi của La Sát Giáo một hồi lửa đốt sạch thì đứng khoanh tay nhếch miệng xem hắn diễn một màn “Vi nghĩa diệt thân”.

Hai người trải qua một trận kịch chiến, hấn thắng nửa chiều, nàng cả người toàn máu gục xuống trước mặt hấn.

Thân thể kiều diễm phủ lên một tầng áo lụa màu đen càng tăng thêm vẻ mỹ lệ, nàng như một đoá hoa hồng đen đang tan rã. Bất ngờ nàng lết đến gần hấn, vươn cánh tay đã bị La Sát Giáo làm thành quái dị ra nắm lấy tay kẻ đã từng là “tiểu bảo bối” của nàng.

Hấn quan sát nàng bằng ánh mắt lạnh lẽo, đối phương đã là dầu cạn đèn tắt không còn có sức uy hiếp, hơn nữa hấn cũng không cần vội vàng với một kẻ sắp chết.

Chỉ thấy nàng run rẩy lấy ra một chiếc nhẫn màu đen nhìn rất nát, tựa như đã vỡ thành nhiều mảnh sau đó được dùng keo dán lại, chính là chiếc nhẫn hấn đã ném xuống vách núi khi còn ở Hậu Phong.

Nàng xỏ nhẫn vào ngón tay hấn, giọng nói ôn nhu phảng phất như sư nương tuyệt thế mỹ mạo của ngày xưa hiện về:

- Xin con, đừng ném nhẫn của ta đi.

Hấn tháo nhẫn sau đó trước mặt trăm ngàn nhân sĩ vô lâm bóp nhẫn của nàng thành bụi phấn.

Hấn nhỏ xuống một giọt huyết lệ, một kiếm chém chết nàng. Hấn ý cuồng dâng, tiếp tục vùng kiếm chém thân thể nàng nát vụn.

Trước khi bị hấn chém thành thịt nát, ánh mắt nàng... Ánh mắt nàng..

Đêm đó, trời đổ mưa sao.

.....

- Này, này làm sao thế? Mày...

Ngao Nam kinh hãi nhìn hấn, chỉ thấy trên da thịt nổi lên từng tảng kí hiệu màu đen có kích cỡ bằng nắm tay trẻ con, hình thù kì quái không biết là thứ ngôn ngữ gì.

Chú ẩn xuất hiện trên phạm vi toàn cơ thể, tồn tại khoảng hai giây sau đó mờ nhạt rồi biến mất, cùng lúc đó thanh âm của hấn nhàn nhạt vang lên:

- Tại kiếp này, tại thời điểm này, tên của ta: Tinh Vũ.

Sau đó hấn ngẩng đầu nhìn xoáy vào Trần Văn Tèo, chậm rãi gằn từng chữ:

- Lưu tinh loạn vũ, diệt tận hồng trần, đao không lưu huyết, thiện ác bất phân. Tới, tìm chết!

Lại thấy thằng Tèo đứng đờ ra, ngây ngốc đến độ nhuyển kiếm cũng vô thức hạ xuống.

Ngao Nam thì thào vào tai hấn:

- Người hồ ngôn loạn ngữ cái gì thế? Trước tiên xưng danh tính, sư phụ sau đó mới có thể tiếp nhận khiêu chiến.

Hấn “Ân” một tiếng ngạc nhiên kêu lên, vừa mới từ trong kí ức tỉnh lại đầu óc vẫn còn chưa bình thường, phải vất vả điều chỉnh ngôn từ một lượt rồi chắc lưỡi làm ra một cái bộ dáng mặt mũi chậm rãi rặn từng chữ:

- Đệ tử nội môn Tinh Vũ, đồ đệ của mỹ nữ đẹp nhất, kiếm pháp siêu nhất, tính cách dễ chịu nhất thế giới Thanh Dương tiên tử. Ta tiếp nhận khiêu chiến của người.

Cả bọn đồng loạt trợn trừng mắt, từ bao giờ sư thúc của bọn chúng có thêm cái danh hiệu “tiên tử” rồi? Hơn nữa tại sao con hàng này lại dám đem tên của sư thúc đọc bô bô ra như thế? Lại còn thối sư thúc đến thật lợi hại, nếu đây mà là buổi sinh hoạt hàng tuần thì có khi con hàng này đã đem sư nương của hấn thổi lên đến chín tầng trời.

Mấy lời này tuy có hơi kì quặc nhưng cũng miễn cưỡng xem như phù hợp với tiêu chuẩn, Trần Văn Tèo đưa nhuyển kiếm lên ngang mặt sau đó trầm mình rồi cả người như tên rơi cung lao về phía hấn.

Hấn liếc nhìn thằng Tèo ba chân bốn cẳng chạy tới, cái miệng buồn chán thở ra một hơi thật dài.

Tốc độ này... Tuy chỉ là một cái đệ tử yếu kém nhưng cũng coi như đã đặt được một chiếc dép vào tiên lộ, dạy dỗ thế nào mà lại phế vật như thế? Thật là chậm đến dọa người, ngày xưa đánh cùng mấy tên võ giả Siêu Phẩm Nhập Thánh tập được vài cái môn công phu mèo ba cẳng cũng không có chậm như vậy.

Đã vậy động tác thừa còn rất nhiều, muốn đâm một kiếm thì đâm đi, vì sao còn phải xoay trái xoay phải nhiều như vậy? Chẳng phải cuối cùng đều đâm lên người ta sao, xoay nhiều làm cái mẹ gì?

Hấn bắt kịp động tác của đối phương thế nhưng cũng không tránh né, bàn tay vận lên nội lực Cửu Từ Tà Công sau đó tránh qua một bên đưa tay nắm

lấy thân kiếm.

Cửu Từ Tà Công,nhập tử trùng sinh,công lực đại tăng,ác linh hộ thể,đao thương không tổn.Là môn võ công cực kì tà môn,chỉ cần người dám chết liền có thể sớm luyện thành cao thủ tuyệt đỉnh,sớm ngày làm bổ thiên hạ,cha thiên nhiên.

Hắn lúc này tuy chỉ mới luyện tới tầng một sơ thành,thể nhưng kết hợp với Tội Thể cảnh thì chắc cũng miễn cưỡng lên được Luyện Khí tầng một.Đằng nào ngày mai cũng phải đánh,vậy thì trước tiên cứ thử kiểm tra xem thực lực của bản thân lúc này so với đám tu chân đệ tử luyện khí luyện hơi này hơn kém bao nhiêu.

Nhuyễn kiếm tuy không sắc bén nhưng lưỡi kiếm cũng chẳng phải thứ có thể dùng tay không chạm loạn,chưa nói đến đây còn là kiếm của tu sĩ Luyện Khí tầng một.Chỉ nghe thấy “Xoẹt” một tiếng như xé vải,sau đó máu tươi từ trên tay hắn dòng dòng chảy xuống.

Hắn cảm nhận đau xót từ lòng bàn tay truyền tới,trong lòng phân vân không biết là nên mắng nội lực hộ thể yếu hay là tu vi Tội Thể yếu.

Tốt nhất là mắng cả hai:Thật quá con mẹ nó yếu!

Thằng Tèo mỗi khi luyện công đều bị các sư huynh đem ra làm bao cát nên lúc tung chiêu có hơi lúng túng,thể nhưng nó cũng chỉ nghĩ bản thân hoặc là đâm trượt,hoặc là tính nhầm khoảng cách chứ tuyệt đối không ngờ là kiếm sẽ bị hắn bắt lấy.Người luyện kiếm kiêng kị nhất là bị nắm lấy vũ khí,vậy nên thằng Tèo cái gì cũng không kịp nghĩ vội dùng sức kéo trở về.

Hắn mặc dù không sợ đau nhưng cũng không thích bị người khác cầm kiếm cạ tới cạ lui,vỡ vẩn thì mắt luôn nhắm ngón tay chứ chẳng đùa.Ngón tay hắn thả lỏng,thằng Tèo đang dùng sức kéo về liền bị chính sức lực của mình kéo về sau,cái móng lập tức “oạch” một tiếng đập mạnh xuống đất.

- Sư đệ!

Thằng kia rút ra nhuyễn kiếm định lao lên trợ giúp nhưng lại thấy trước mắt tối sầm,Ngao Nam tốc độ cực nhanh nhảy ra chắn trước mặt gã,công lực Luyện Khí tầng chín ùn ùn dâng lên khiến gã dù có to gan đến đâu cũng không dám loạn động.

- Tại sao ngươi lại bắt được kiếm của ta?

Trần Văn Tèo mặc dù đã trải qua vòng khảo hạch thể nhưng kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn non kém,nay lại còn bị ngã dập móng thì nội tâm càng phiền muộn,cảm giác công sức mình khổ cực luyện kiếm lại bị hắn dùng một cái nắm phủ nhận hoàn toàn.

- Ân,chính là thấy kiếm thì bắt.Không lẽ để người đâm trúng sao?

Hắn đương nhiên không thể giải thích rằng bản thân đã chơi cùng kiếm tới phát chán rồi,không chỉ kiếm mà còn có đao,thương,côn,kích,chuỳ,riêu...Sống mấy nghìn kiếp,chẳng lẽ lại số kẻ địch đem mấy thứ này vung lên người ta còn ít hay sao?Một kiếm của người so với cục phân chó giữa đường còn dễ tránh hơn.

Ân,tuyệt đối không thể nói vậy!Trẻ nhỏ dễ bị tổn thương,chưa kể ta còn là một người giàu lòng nhân ái.

- Không thể!Nhất định là nhà ngươi ăn may!

Thằng Tèo nổi điên đứng phất dậy,tay phải đưa kiếm lên cao rồi bỏ mạnh xuống đỉnh đầu hắn.

Lúc này hắn đã xác định được thực lực của mình đến đâu,đương nhiên sẽ không cùng thằng nhãi này chơi đùa.Thân thể khẽ động,cả người lướt lên phía trước tránh khỏi phạm vi của một chém kia rồi không có động tác thừa dùng mũi chân đâm thẳng vào cơ hoành của thằng Tèo.

Nhuyễn kiếm rơi xuống,thằng Tèo ôm bụng nằm lăn lộn dưới đất đau không thở nổi.

Kì thực là không thở nổi thì nhiều hơn đau,cơ hoành một khi bị tác động mạnh thì sẽ co rút khiến phổi khó mà hô hấp,sẽ khiến nạn nhân rơi vào trạng thái quẫn đau đến độ tưởng như tim đang sắp vỡ ra.

- SỰ ĐỆ!

Lần này Ngao Nam không ngăn cản nữa,để mặc gã chạy tới kiểm tra vết thương cho thằng Tèo.

- Đi thôi.

Hắn tuy chiến thắng nhưng về mặt không biểu hiện cảm xúc gì,chỉ thoáng dừng lại bên cạnh Ngao Nam nói ra hai chữ rồi hai tay chấp sau lưng tiếp tục một đường đi thẳng.

- Nói với cái tên Minh Thần nhiều chuyện kia là khi nào xong việc ta sẽ trở về.Lần sau đừng có cử người đến thúc giục ta,một khi ta ngứa mắt thì cũng không bảo đảm sẽ không đánh các người thành đầu heo!

Ngao Nam hướng đến hai tên sư đệ đang chít chít meo meo dưới mặt đất đe dọa rồi xoay người đuổi theo bóng dáng hắn.

- Con mẹ nó...Con mẹ nó...

- Tiểu Tèo dùng động, ngực người đang bị thương, để sư huynh mang người tới y sư.

Tèo lăn lộn dưới mặt đất, cặp mắt đầy tơ máu hung hăng dõi theo bọn hắn, trong đầu không cần bói cũng biết đang toàn là những ý nghĩ xấu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Linh tuỷ

Ngạo Nam rất nhanh đã đuổi kịp hắn, ngạc nhiên hỏi:

- Mày đi đâu thế? Không phải hôm nay hẹn đi bắt chim sao?

Hắn nhủ mày. Vậy sao? Ta còn đang không phân biệt được người bây giờ với người lúc mười bảy tuổi rú ta đi kỹ viện đây này. May mắn ta lúc đó mới mê luyện công nên không đi, nghe nói hôm ấy lão Tiêu Viêm vì giáo dục đệ tử yêu quý mà đã náo tới thật lợi hại.

- Chim bay trên trời rất vui vẻ, tại sao lại phải bắt nhốt? Không phải tàn nhẫn lắm sao?

Mấy lời đạo đức giả của hắn làm Ngạo Nam cứng họng. Dù sao gã cũng mới chỉ là một đứa trẻ ham vui, nhắc tới mấy thứ đạo đức luân lý đương nhiên là không chịu được. Gã lắp bắp:

- Nhưng... nhưng đây là ý của người mà.

- Nhân tâm dễ đổi, làm quen dần đi.

Ngạo Nam chân mày nhíu chặt, nghiêm mặt nói:

- Cái gì nhân tâm lão tử không cần biết. Hôm nay lão tử đã trốn ra đây, khi trở về nhất định sẽ bị sư phụ cho ăn đòn. Bởi vậy người tốt nhất nên có thứ gì đó chơi thật vui, bằng không... Hừ, ta liền đánh người một trận, tới lúc ấy thì đừng có trách ta cặn tính bạc nghĩa.

Lúc này cả hai đã đi tới cổng chính của Thiên Kiếm Môn, nơi đây là giao điểm của bốn con đường dẫn tới Kiếm Phong, Tài Phong, Dược Phong và Hậu Phong. Hắn dừng lại cẩn thận cân nhắc một chút, cuối cùng khẽch miệng cười nói:

- Người tìm đúng người rồi đó, luận về đồ chơi ta tuyệt đối không thiếu.

Hắn nhìn về phía Dược Phong, ngoắc tay nói:

- Trước tiên thì chạy xem ai lên Dược Phong trước, thuận tiện thư giãn gân cốt một chút.

Ngạo Nam phì cười, một Luyện Khí kỳ tăng chín chạy thi với một Tội Thể cảnh? Từ đây lên Dược Phong cũng phải mất gần nửa canh giờ, đi bộ thôi cũng đủ mệt chết người chứ đừng nói là chạy thi, người nghĩ sức bền của người có thể hơn ta sao?

Gã thấy vẻ mặt thanh niên nghiêm túc của hắn thì thức thời nhin cười, cố giữ cho giọng nói bình tĩnh nhất có thể:

- Nếu thắng thì được gì?

- Vậy thì người cứ đứng đây tắm nắng đi.

Hắn buông lại một câu rồi lao vút đi, thân thể giống như không chịu ảnh hưởng của trọng lực thoáng cái đã ra xa cả chục mét.

Ngạo Nam cười gằn một tiếng, không thèm nhường bạn mà trực tiếp huy động pháp lực tăng cường thân thể, chân giậm mạnh xuống đất lao vút đi như tên rời cung.

Tu sĩ Luyện Khí kỳ tuy chưa thể đạp không phi hành thể nhưng vì thân thể đã được cường hoá nên thân nhẹ như yến, cả người tràn đầy lực lượng, chỉ cần đạp chân một cái đã bay xa năm, sáu mét.

Thế nhưng đạp bốn, năm cái rồi mà vẫn chỉ thấy bóng lưng hắn khiến Ngạo Nam bắt đầu cảm thấy bức mình, trực tiếp sử dụng Phi Hành Thuật cấp tốc rút ngắn khoảng cách với hắn.

Cái mặt hàng Phi Hành Thuật này ở cấp độ thấp có vài phần tương tự như khinh công, đều là phương pháp nhảy cao, tiếp đất, di chuyển trên các địa hình khó đứng. Thế nhưng một khi luyện đến tới cao thì không cần ngự kiếm cũng có thể đạp không phi hành, cực kì lợi hại.

Ngạo Nam chạy song song với hắn,nhếch miệng nói:

- Con mẹ...À nhầm,sư thúc mới dạy cho ngươi vài miếng mới à?

Hắn mồ hôi đầm trán,cười gằn:

- Không phải miếng,là bản lĩnh.

Đứt lời liền vươn tay búng vào mắt phải của Ngạo Nam một cái khiến thẳng này kêu thảm,cả người lao đảo sau đó ngã sấp lộn ngửa mấy vòng dưới mặt đất.

Hắn đầu cũng không thèm ngoái lại xem Ngạo Nam có gãy mất cái xương nào hay không,một đường chạy thẳng rất nhanh đã trở thành một chấm nhỏ ở phía xa.

Hắn sử dụng nội lực bảo vệ dây chằng rồi lao hùng hục như trâu điên,bằng cách này trong thời gian ngắn hắn có thể đạt tới khoảng 1/100 tốc độ trước đây.Tuy nhiên cuộc chạy thi này mục đích chính không phải là so xem ai nhanh hơn,thời gian không còn nhiều nên hắn đương nhiên phải tận dụng mọi cơ hội để nâng cao thực lực,mà để nâng cao thực lực thì cách tốt nhất đương nhiên là túm áo kẻ có tu vi cao hơn.

Khoảng vài chục giây sau hắn nghe thấy một tiếng rống giận:

- Con mẹ ngươi!Hôm nay lão tử đánh ngươi sư nương nhận không ra!

Kéo theo đó là áp lực nặng nề ập đến,tiếng bước chân ầm ầm ngày càng gần làm tóc gáy hắn dựng đứng hết lên,tim đập ầm ầm như trống trận.Đối mặt với loại áp bức này thân thể mỗi như đột nhiên tràn đầy sức lực,hắn hít một hơi thật sâu rồi lao vút đi,tốc độ vậy mà tăng lên gần như gấp đôi.

Thấy tốc độ của hắn bất ngờ tăng lên như vậy Ngạo Nam cũng chẳng thèm nhiên nữa,gã gầm một tiếng,Phi Hành Thuật bạo phát gắt gao rượt theo hắn.

Nín thở được gần một phút,cảm thấy l-ng ngực như sắp nổ tung thì hắn đành ho một tiếng thở ra ngụm trọc khí trong phổi.Thân thể cũng theo đó mà trở nên suy nhược,đôi chân loạng choạng tiến thêm vài bước rồi vấp té,thân thể theo quán tính lăn thêm mấy vòng dưới đất rồi mới dừng lại được.

Hắn nằm bẹp dưới đất thở hồng hộc,cảm giác cơ bắp trong người giống như đã tan nát hết.

Con mẹ nó cái thân thể này ăn ở sướng quá nhữn hết ra rồi,mới đột phá cực hạn thể chất thôi mà đã đau nhức đến vậy,sau này nếu đột phá về kinh mạch thì còn chẳng phải là đứt phừn phứt?

Ầm~

Ngạo Nam từ trên cao nặng nề đáp xuống trước mặt hắn,khoé miệng thò ra một ngụm nhiệt khí nhìn rất dọa người:

- Quen nhau bao nhiêu năm,lại không phát hiện ngươi giỏi chạy như vậy.Bất quá,giỏi đến mấy cũng đừng nên đánh người xong rồi chạy như thế chứ!

Hắn mặt không biểu tình,miệng không ý kiến,xoay người một cái ngồi xếp bằng dùng sức bịt kín lỗ chân lông trên cơ thể giữ cho chân khí không tản ra ngoài,tâm trí khẽ động điều khiển chân khí mới sinh ra di chuyển về đan điền.

Đây chính là cách tu luyện của hắn ngày xưa,dựa vào vận động mạnh khiến cho thân thể sản sinh nhiệt khí,lưu giữ sau đó vận khí theo công pháp để chuyển hoá thành nội lực.

Bất quá đây chỉ là phần nhỏ,phần lớn đương nhiên phải dựa vào sử dụng kì trân dị bảo và thổ nạp.Chứ nếu chỉ vận động hùng hục như trâu mới sinh ra nội lực thì e rằng chưa đạt tới Siêu Thánh Nhập Thần đã đột quy chết rồi.

Lông mày Ngạo Nam nháy mạnh một cái,hung hăng vung nắm đấm vào mặt hắn:

- Ngươi giỏi.Lại dám bơ lão tử!?

Nắm đấm này tuy không mạnh nhưng cũng chứa đến ba phần lực lượng,một khi bị đánh trúng thì ít nhất cũng sẽ u đầu mẻ trán.Thể nhưng sau khi đấm lại không hề nghe thấy hắn kêu lên đau đớn,ngược lại Ngạo Nam còn cảm giác quyền đầu đau nhức như vừa đ-ng phải đá tảng.

Ngạo Nam hít một hơi lạnh lừ mắt nhìn cục đá màu vàng kim trong tay hắn,rít lên:

- Đây là cái ý gì?

Hắn chậm rãi mở mắt,bình thần nói:

- Đây chính là thứ tốt,vì cái này ngươi bị lão Tiêu Viêm quất thành khí đít đỏ cũng đáng.

Ngạo Nam nhú mày,lớn tiếng nhắc nhở hắn:

- Tôn kính một chút,đó là sư bá của ngươi đấy!

Hắn bủi bùi, không cho lời này là đúng. Lão Tiêu Viêm nào có bao giờ nhận thức được bản thân là sư bá? Một cái sư huynh nhỏ nhoi mà lúc nào cũng muốn phá đám chuyện tốt của hắn với sư nương, nhiều lúc thật không phân biệt được hắn là sư bá hay là bố vợ.

À, nếu có một ông bố cực phẩm như vậy thì chắc Thanh Dương đã dạt nhà từ lúc mới tập đi.

Ngao Nam ngoài miệng hung hăng, thế nhưng một đôi mắt to lại nhìn chăm chăm viên đá trong tay hắn từ trên xuống dưới. Quan sát chán chê, gã hít một hơi thật sâu, run giọng nói:

- Cái... cái này... có phải là... Linh Tuỷ?

Linh thạch là do linh khí trời đất ngưng kết lại mà thành, tồn tại dưới dạng khoáng vật trong lòng đất. Số lượng của thứ này phụ thuộc vào mật độ linh khí, ở những nơi linh khí dồi dào thậm chí hình thành những mỏ linh thạch rất lớn. Mà Linh Tuỷ chính là lấy ra từ vị trí trung tâm của mỏ, là viên linh thạch đầu tiên được hình thành sau đó tiếp tục tích tụ năng lượng cho đến mức tối đa rồi mới dần dần phát triển ra bên ngoài.

So với linh thạch thì Linh Tuỷ quý giá hơn nhiều lắm, hơn nữa còn rất hiếm thấy. Ngao Nam từ bé đã được xem qua không biết bao nhiêu là thiên tài địa bảo, thế nhưng đối với Linh Tuỷ thì chỉ được nhìn trong sách vở, chưa từng trông thấy tận mắt như thế này.

Từ bé con hàng này đã là một kẻ ham thích thiên tài địa bảo, đã vậy còn lớn lên trong nhà một thương nhân thì có khác nào dạy khi lọt đồ. Hắn hài lòng quan sát về mặt tò mò của Ngao Nam rồi thu viên Linh Tuỷ lại khi gã vươn tay định chạm vào.

Ngao Nam trừng mắt nhìn hắn, bất mãn nói:

- Chỉ chạm thoáng một chút không được sao? Ngươi nghĩ ta sẽ cướp của ngươi chắc?!

Hắn cười nhạt:

- Ta không có ý đấy. Vật này ta có thể cho ng...

- THẬT?!

Hắn nhủ này, cái cảm giác bị nhảy vào mồm tuyệt đối không thoải mái chút nào:

- Đừng ngắt lời ta.

Ngao Nam ngoan ngoãn im miệng. Dù gì gã cũng chỉ là trẻ con, đã tâm nhỏ, chỉ cần một viên Linh Tuỷ là đã có thể mua đứt gã rồi.

Sau này khi gã lớn thêm một chút, nếu ngươi không cho thì gã sẽ tự đi kiếm. Con hàng này tuy làm người không tệ, thế nhưng ngoại trừ người quen còn lại cả thiên hạ không ai gã không dám cướp, tuyệt đối là một kẻ học võ chỉ để đi làm ác.

Hắn vung vẩy khối Linh Tuỷ trong tay, ề ề nói:

- Thứ nhất, vật này không hoàn toàn là Linh Tuỷ. Thứ hai, muốn có vật này ngươi phải đáp ứng ta hai chuyện, hai chuyện này tuyệt đối không làm khó ngươi.

Ngao Nam dù sao cũng là sinh trong gia đình thương nhân, đối với giao dịch cùng mảnh khoé đương nhiên là có chút hiểu biết, cau mày lặp lại:

- Một vật quý giá như vậy mà ngươi chỉ yêu cầu hai việc không làm khó ta? Ngươi là đang đùa ta?

- Không rành. Ta có thể tiết lộ luôn cho ngươi hai yêu cầu đó: Một là không được để lộ việc ta cho ngươi thứ này, hai là vào ngày kia ngươi có mặt tại Đại Sảnh Đường.

Sắc mặt của Ngao Nam đột nhiên thay đổi khi nghe nhắc đến Đại Sảnh Đường, gã lắp bắp:

- Cái đầu tiên thì ta hiểu, thế nhưng... Đại Sảnh Đường... Tại sao?

- Tới khi đó ngươi sẽ hiểu. Không vấn đề gì chứ?

Ngao Nam vuốt cằm ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng gã gật mạnh cái đầu:

- Hai yêu cầu này ta nhất định sẽ làm được!

- Tốt.

Hắn mỉm cười truyền pháp lực vào Linh Tuỷ khiến nó sáng rực lên rồi bất ngờ hét thật to:

- Thăng siscon! Khôn hồn thì tránh xa vợ tao một chút!

Mặc dù còn hai mươi phút đi bộ nữa mới tới Dược Phong thế nhưng thanh âm của hắn đã khiến cho đám đệ tử đang ăn trưa giật mình đánh rơi cả chén bát, có tên đang gánh nước bị tiếng gầm uy mãnh của hắn làm cho trượt chân đổ cả xô nước lên người, tại một tán cây cổ thụ có đàn chim vội cánh bay lên.

Ngao Nam bỏ ngón tay ra khỏi lỗ tai, buồn bực nói:

- Người lại phát cái bệnh gì vậy? Gào to thế không sợ bị mất tiếng sao?

Hắn ném Linh Tuỷ cho Ngao Nam, lạnh lùng nói:

- Ta sống trên đời không sợ nhất chính là bị mất tiếng.

Trong bốn nghìn kiếp hắn đều là một người ít nói, thậm chí có nhiều khi cả năm không nói lời nào. Như vậy có thể mất tiếng sao? Mất tiếng nổi sao? Dù có mất tiếng cũng tuyệt đối không phải vì nói nhiều, nói to mà mất tiếng.

Ngao Nam cẩn thận quan sát, lại tung hứng viên Linh Tuỷ một lúc rồi thất thanh kêu lên:

- Moá! Sao lại không còn chút linh khí nào?

Nồng độ linh khí của Linh Tuỷ rất đậm đặc, ngay cả tu sĩ Kim Đan kỳ cũng không thể trong thời gian ngắn hấp thụ toàn bộ. Hơn nữa Linh Tuỷ còn có năng lực tự động hấp thụ linh khí để trở về trạng thái ban đầu, vậy nên để hút sạch linh khí tới mức này thì nhất định phải là người có tu vi cực cao.

Hắn cười khẩy, hảo tâm chỉ điểm cho đứa nhóc đáng thương:

- Linh Tuỷ bình thường sẽ có ánh hào quang, cái này âm đạm thất sắc trông như một viên hổ phách thì đương nhiên là đã bị hút sạch linh khí. Còn tưởng ánh mắt người cao minh thế nào, thì ra cũng chỉ là con mắt sách!

Lời mỉa mai của hắn khiến Ngao Nam cả người khó chịu, thế nhưng rất nhanh gã liền phát hiện ra có điểm không đúng:

- Người cả ngày chỉ quanh quẩn trong Thiên Kiếm Môn, tại sao lại biết rõ về Linh Tuỷ như vậy?

Hắn liếc mắt nhìn Ngao Nam đầy khinh thường:

- Chưa ăn thịt heo, không lẽ chưa từng thấy heo chạy sao? Ta thường ngày chăm chỉ học tập, về nhà lại mượn sách của sư nương đọc qua, kiến thức đương nhiên là lên như điều gặp gió.

- Lời này...

Ngao Nam nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có gì đó sai sai. Thằng này khi lên lớp rõ ràng chỉ trụ được chưa đầy nửa canh giờ liền ngủ gục, nào có cái gì gọi là “chăm chỉ học tập”.

Nếu gã biết sáng nay hắn thậm chí còn không nhận ra Tẩy Tuỷ Đan thì nhất định sẽ dùng tu vi Luyện Khí tầng chín và hắn không còn cái răng nào cho chừa cái tội ăn tục nói phét.

Thế nhưng Ngao Nam không biết, vậy nên cuối cùng gã quyết định từ bỏ, thay vào đó neho mắt suy đoán xem có ai chịu bỏ tiền mua một khối Linh Tuỷ trống rỗng không. Hôm nay trống rỗng, thế nhưng khoảng một tháng sau thì nhất định sẽ đầy lại a.

Hắn mỉm cười hài lòng nhìn Ngao Nam, cái tính cách nắm được buông được này của gã luôn khiến hắn cảm thấy hâm mộ. Từ trước đến nay hắn luôn là một kẻ cố chấp đến điên cuồng, một khi đã hứng thú thì dù người không nói ta cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn quyết tâm tìm hiểu cho bằng được, bốn nghìn kiếp đều là vậy, sau này có lẽ cũng là như vậy.

- Vì người chấp nhận hai yêu cầu của ta nên ta sẽ giúp người lần này. Một chút bản lĩnh ta lên học được, tuyệt đối đừng có nói cho người khác.

Cái Linh Tuỷ này đương nhiên không phải của hắn, mà là hắn từ trên người Nhật Thánh Sư moi ra được. Ân, nghĩ lại thật khổ, phải chặt vật lết tới thì thể máu me của một lão già trong khi ở bên dưới sư nương thì đang điên cuồng hành hạ tiểu đệ.

Không ổn, đầu ra cái kiểu vợ dè đầu cười cổ chồng như thế! Nhất định phải nhanh chóng tăng tu vi, sớm ngày chủ động dè cái cô vợ không biết trời cao đất dày này xuống.

Lại nói, cái này là vật liên lạc do tên giáo chủ Xích Viêm chế ra, muốn tái sử dụng thì đương nhiên cần chỉnh sửa một chút.

- Tất nhiên, tất nhiên. Người có bản lĩnh gì mau mang ra!

Ngao Nam hôm nay thấy hắn đột nhiên trở nên lợi hại thì rất vui mừng, cũng không nghi ngờ hay thắc mắc bản lĩnh của hắn từ đâu mà có. Con hàng này vô si đã ăn vào trong máu, chỉ có một điểm cộng duy nhất là luôn tín nhiệm những người gã xem là bằng hữu.

Hắn nghiêm mặt ra lệnh:

- Truyền pháp lực vào, không cần nhiều nhưng tuyệt đối phải duy trì. Chính là như thế!

Để biến một linh vật trở thành pháp khí thì cần phải có trận pháp, chính là một người sử dụng pháp lực bố trí theo thứ tự nhất định để tạo thành dòng dịch chuyển linh khí, từ đó đạt được hiệu quả thần kì.

Cái mặt hàng này về nguyên tắc hoạt động thì không khác máy móc điện tử của hần là bao, chỉ có điều phương thức lập trình có hơi khác biệt. Tuy nhiên bản thân hần đã có kinh nghiệm, chỉ cần học tập một chút thì rất nhanh cũng sẽ làm được.

Chưa kể đến hần còn có mấy kiếp người để học, bây giờ mà còn không chỉnh sửa được cái trận pháp đơn giản này thì mua đậu phụ đập đầu tự tử đi là vừa.

Thế nhưng để chỉnh sửa trận pháp thì cần có pháp lực Luyện Khí tầng sáu trở lên, hần chỉ mới là Tội Thể nên pháp lực không nhiều do vậy muốn thành công thì cần phải có Ngao Nam hỗ trợ.

Theo sự điều khiển của hần, một hàng chữ xen lẫn vài cái kí tự kì quái tách ra từ viên Linh Tuỷ. Hần nhui mày, sử dụng tinh thần lực làm thay đổi vài cái vị trí trên trận pháp, đồng thời thêm vào, bớt đi mấy cái kí tự sau đó thở phào đem trận pháp ẩn trở lại viên Linh Tuỷ.

Kí tự và chữ viết tiến vào bên khiến cho Linh Tuỷ loé sáng một cái rồi lại trở thành ảm đạm vô quang.

Hần vuốt mồ hôi. Tuy tinh thần lực của hần mạnh nhưng sử dụng pháp lực của người khác cảm giác rất khó điều khiển, thực sự là mệt tới hoa cả mắt.

Hung hăng hít thở mấy ngụm đại khí để đầu óc thanh tỉnh trở lại, hần nhắm mắt tĩnh tế cảm nhận xem có ai khác tồn tại quanh đây không.

Trước khi thiết lập trận pháp hần vẫn luôn chú ý xung quanh nhưng vừa rồi tập trung quá độ, sợ rằng ai đó rảnh rỗi đi ngang thấy hai đứa đang nghịch trận pháp thì thật không hay. Dù sao trận pháp cũng là mặt hàng cao cấp, nếu bị phát hiện thì lão Tiêu Viêm nhốt hần lại nghiền cứu là cái chắc.

Cũng thật may mắn là không có ai, dù hần đã cố tình chọn một cái vị trí ít người qua lại thế nhưng dù đường mòn thì cũng là đường, có thể trong vài chục phút không bắt gặp ai đi qua đã là một cái kì tích.

Ngao Nam vung vẩy viên Linh Tuỷ, cảm thấy ngoại trừ nó lúc sáng lúc tối thì chẳng còn gì đặc sắc bèn quay sang hần tò mò hỏi:

- Bây giờ thứ này có cái gì tốt?

Hần vuốt tóc một cái, kiêu ngạo nói:

- Bây giờ thứ này mới chân chính trở thành thứ tốt. Người có thấy mỗi lần tay người thay đổi vị trí là nó liền sáng lên không?

- Ừ, thì sao?

- Viên Linh Tuỷ này bây giờ có thể phản ứng với bất kì vật phẩm có linh khí nào trong phạm vi mười bước, linh khí càng mạnh thì hào quang sẽ càng sáng. Không tin người lấy Bạo Phong Phù của người ra mà thử.

Ngao Nam cảnh giác lùi một bước, cặp mắt neho lại đầy nguy hiểm nói:

- Sao người biết ta có Bạo Phong Phù?

Hần nhếch miệng cười khinh bỉ:

- Được tặng một cái Bạo Phong Phù liền làm ầm ĩ suốt một tuần. Người đoán thử xem trên dưới Thiên Kiếm Môn có ai là không biết tới cái phù của người.

Nghe hần nói vậy thì Ngao Nam mới buông lỏng tâm tư, thò tay vào trong áo lấy ra một cái linh phù bên trên ghi đầy những kí tự được viết bằng chu sa đỏ rực ẩn hiện hào quang. Xem ra là một cái linh phù trung cấp, cũng miễn cưỡng coi như có chút uy lực.

Quả nhiên hào quang của Linh Tuỷ tập trung về phía có Bạo Phong Phù, xem ra lời hần nói không phải là giả.

Đầu óc con buôn của Ngao Nam vận chuyển một chút, sau đó gã cười hắc hắc nói:

- Kì này lão tử phát tài rồi!

Đột nhiên cặp mắt gã đảo một vòng, khuôn mặt cười cười bất thiện nhìn về phía hần:

- Người thật lợi hại! Có thể dạy ta làm mấy cái như thế này không?

Hần mặt mũi bưng lấy trán, thở dài:

- Cái tên lòng tham không đáy này, muốn học thì đi tìm sư phụ người mà hỏi.

Ngạo Nam bĩu môi, mặt buồn thiu nói:

- Mấy cái thứ phức tạp như vậy chưa chắc sư phụ đã biết, mà dù có biết thì ngài cũng sẽ lười không dạy cho ta.

Hắn lắc đầu thương cảm. Hải tử a, có một cái người thầy không ra gì thật khổ. Mà cũng đúng thôi, người đầu có ăn ở tốt như ta mà đòi có một sư nương vừa tài giỏi, vừa xinh đẹp, vừa ôn nhu, đáng người lại còn siêu chuẩn... Ân, thật là càng nghĩ càng thấy mình may mắn.

Thôi thì người cứ cố gắng hạnh phúc với lão Tiêu Viêm già không nên nét đó đi. Biết đâu lão thấy người thuận mắt liền hào phóng tặng cho người thêm mấy cái Bạo Phong Phù.

Bị một cái mặt hàng rẻ mạt như vậy mua chuộc... Ầy, thật không biết nên trách con người thời đại này nham hiểm hay trách hải tử thời đại này không có tiền đồ!

Hắn thốn thức, cũng không nghĩ tới mình vừa dùng một viên đá rơm mua chuộc con nhà người ta.

Ngạo Nam cảm viên Linh Tuý quay ba trăm sáu mươi độ, cười ngây ngô một lúc rồi nhìn về phía hắn buồn bã nói:

- Chỉ có cái công dụng này thôi sao?

Lông mày hắn nháy lên, gằn giọng đáp:

- Đúng, chỉ có thể phát hiện linh vật và hấp thụ linh khí thôi. Người không thích thì trả đây, ta về xin sư nương mấy viên Bồi Nguyên Đan trả cho pháp lực của người. Trên đời không phải chỉ có mình người nhận ra Linh Tuý, người không muốn còn có người khác muốn.

- Ấy, gì mà nóng. Chỉ là hỏi thôi, ngu sao trả lại!

Ngạo Nam chuyển buồn thành vui, thể hiện tài năng diễn xuất đã đạt tới xuất thần nhập hoá rồi tiếp tục cảm Linh Tuý quay ba trăm sáu mươi độ.

Từ Kim Đan kỳ trở xuống thì khả năng hấp thụ linh khí đều chậm hơn Linh Tuý, vậy nên trong lúc đám huynh đệ đồng môn đang ngồi thổ nạp tới nỗ phổi thì bản thân chỉ việc nhảy múa hát ca, vờn hoa bắt bướm rồi tới về mang Linh Tuý ra hấp thụ khoảng một giờ là đã hơn hẳn đám đồng môn ngồi thổ nạp trong một ngày. Đây tuyệt đối là làm chơi ăn thật, tuyệt đối là com dăng tận miệng chỉ việc há miệng ra đón.

Có một bảo vật như vậy mà lại đem trả, nào bị lừa đá sao? Mà cho dù có bị lừa đá thì Ngạo Nam ta cũng quyết không đem trả vật đã bỏ vào trong túi!

Chợt gã dừng lại, về mặt thâm trầm như đang nghĩ ngợi gì đó rồi bất ngờ hô lớn một tiếng, sử dụng Phi Hành Thuật nhắm về phía Dược Phong lao vút đi.

Hắn mỉm cười, hai tay chấp sau hông ung dung đi theo sau. Con hàng này đúng là sinh long hoạt hổ, vừa bị mất đi không ít pháp lực thể mà vẫn còn hăng hái như vậy.

Kì thực hắn mượn pháp lực của Ngạo Nam vào thời điểm này có chút không thích hợp. Bởi lẽ ngày mai là Tứ Sơn Tỳ Vồ, nếu pháp lực của gã không ở trạng thái thập toàn thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới kết quả thi đấu.

Thế nhưng theo trí nhớ của hắn thì con hàng này thậm chí còn không thèm đi đâu, thế nên hắn cũng kẹm ẹ.

Lại nói, Tứ Sơn Tỳ Vồ tuy có hơi phiền phức nhưng cũng chỉ là mấy thằng trẻ trâu cục súc chơi đùa với nhau. Tuy công lực của hắn chưa hồi phục nhưng để đối phó với mấy thằng này thì dùng kinh nghiệm chiến đấu và vài cái vũ khí phổ thông là được rồi. Mặc dù thân thể bạc nhược thể nhưng ánh mắt của võ sư kiếp vào sinh ra tử vẫn còn, lão hồ tuy mất răng nhanh nhưng cũng không phải vì thế mà có cộc nhảy lên đầu nó ngồi được.

So với Tứ Sơn Tỳ Vồ thì buổi sáng ngày hôm kia càng khiến hắn lưu tâm hơn, bởi hắn vừa nhớ ra cái đám bị sư nương trộm Tủy Tuý Đan tới ăn vạ như thế nào.

À quên, không phải trộm, là cướp mới đúng.

Trong quá khứ thì ngày hôm kia sư nương đã rời khỏi Thiên Kiếm Môn rồi, hắn thì hoàn toàn không biết gì về việc Tủy Tuý Đan nên đám người kia ngoại trừ việc chửi bới nhục nhả sư nương hắn một hồi thì cũng đành tay không trở về. Việc này tuy không mang tới thiệt hại gì, thế nhưng đã khiến thể diện của Tiêu Viêm và Thiên Kiếm Môn bị đánh một đòn đau, chưa kể đối phương còn dám sỉ nhục sư muội yêu của lão. Kết quả, bốn ngày sau tên to mồm nhất trong số đó bị giết trong nhà vệ sinh, lưỡi bị khoét ra, cũng không có gì bất ngờ.

Hắn kiếp trước mang hận với sư nương nên khi nàng bị mắng thì vừa khó chịu lại vừa hả hê, thế nhưng bây giờ hắn đã có não, đương nhiên sẽ không hành xử như hồi đánh roi mặt não, cũng sẽ không đề tên mặt chuột kia muốn sửa cái gì thì sửa.

Tiêu Viêm thì kệ Tiêu Viêm, Thiên Kiếm Môn thì mặc xác Thiên Kiếm Môn, thế nhưng sư nương của hắn thì không một ai được phép động vào.

Động vào, sống không bằng chết!

Thực ra thì ngoài sử dụng Linh Tuý hắn vẫn có vài cái cách nữa mà đơn giản nhất là giết quách cái đứa đầu têu đi. Thế nhưng Ngạo Nam đã từng không ít lần giúp hắn, vậy nên hắn muốn nhân cơ hội này báo đáp gã một chút.

Ân, tiền thế đặt xuống một cái nhân tình, sau này muốn lợi dụng cũng sẽ dễ dàng hơn.

Khi hắn đi tới Dược Phong thì đã thấy Ngao Nam hí hửng mang theo một cái cuộc thuốc chạy ra dược điền của Dược Phong.

Dược Phong là nơi trồng linh dược, hái linh dược và bán linh dược, đây là điều mà ai cũng biết. Thế nhưng để kiếm thêm thì đám đệ tử ở đây nghĩ ra trò cho thuê dược điền đã thu hoạch, trưởng lão của Dược Phong là cao thủ bậc nhất của Thiên Kiếm Môn từ lâu đã phó mặc sự đời nên cũng mắt nhắm mắt mở cho chúng làm mấy cái hoạt động kinh doanh nhỏ lẻ này.

Giá thuê một dược điền đã thu hoạch rất rẻ, chỉ vào khoảng một nén bạc. Một nén bạc tuy là đủ để một gia đình nông dân sinh hoạt trong một tháng, thế nhưng ở trong tu tiên giới thì cũng chỉ như năm nghìn Việt Nam Đồng mà thôi.

Tuy đã thu hoạch thế nhưng vì người hái linh thảo đa phần đều là thanh thiếu niên cho nên ai cũng bận... đi chơi, hơn nữa do không được trả lương cho việc thu hoạch linh thảo vậy nên họ thường sẽ làm rất cẩn thận, kết quả đương nhiên là sẽ có một vài linh thảo còn sót lại.

Mặc dù đó chỉ là mấy cái linh thảo căn bản thế nhưng giá thị trường cũng không phải rẻ, chính vì nguyên nhân này nên mới thường có người thuê dược viên. Hôm nào vận khí tốt thì thậm chí có thể thu hoạch được gấp vài lần số tiền bỏ ra.

Ngược lại, vì đệ tử ở Dược Viên không được tự ý bán linh thảo nên họ cũng chẳng ham mấy cọng linh thảo lưu tu, đem đổi được một nén bạc cũng xem như tiền từ trên trời rơi xuống rồi.

Hắn chọn một tán cây râm mát ngồi xuống, bên trong luyện Cửu Tử Tà Công, bên ngoài nhân nhả nhìn Ngao Nam đào linh thảo. Thăng này một tay cầm cuộc thuốc, một tay dí Linh Tuỷ xuống đất, chốc chốc lại kêu lên:

- Oa! Đào được Thiên Nguyên Thảo.

Hắn mỉm cười gật đầu. Thiên Nguyên Thảo là vật liệu điều chế Bồ Nguyên Đan, là một cái mặt hàng khá tốt.

- Oa! Đào được Ngọc Tuỷ Chi.

Hắn nhún mày. Tuy thảo dược ở đây được trồng xen lẫn với nhau nhưng bỏ sót một cái thảo dược luyện chế Trúc Cơ Đan thì thật sự quá lãng phí rồi.

- Oa! Đào được... đào được cái gì đây? Hình như là... Hoá Long Thảo! Ha ha, lão tử phát tài rồi!

Hắn nuốt một ngụm nước bọt. Hoá Long Thảo là thảo dược dùng để luyện chế Uẩn Thiên Đan giúp đột phá Kim Đan kỳ. Cái mặt hàng này... tuyệt đối không có rẻ đâu.

- Ta đào, ta đào. Oa, đào được một viên linh thạch tên nào làm rồi, lão tử thật quá con mẹ nó may mắn!

May mắn là trước khi gieo trồng đột linh thảo mới thì đám người của Dược Phong sẽ không chạy ra dược điền bằng không e rằng sẽ bị mấy lời của Ngao Nam làm cho tức đến thổ huyết. Mấy cái linh dược gã đào lên đa phần đều bị chôn sâu dưới mặt đất, nếu không có Linh Tuỷ dẫn đường thì chắc phải bới tung dược điền lên mới tìm được.

Ngao Nam hí hục đào gần ba tiếng đồng hồ, cho đến xế chiều thì dù có pháp lực Luyện Khí tầng chín gã cũng đành tiếc nuối buông cái cuộc xuống, bàn tay nhiều chỗ đã tróc da chảy máu be bét.

- Ui da, thật quá con mẹ nó đau!

Nước xối vào làm cho vết thương càng thêm đau xót khiến gã không nhịn được kêu một tiếng.

Hắn chấp tay sau hông bước tới, lạnh lùng mĩa mai một tiếng:

- Lúc rách ra chảy máu không kêu, ngược lại khi vết thương đã khô rồi người mới cảm thấy đau. Người cũng thật quá tài tình.

Ngao Nam chau mày ướm vào áo, cười toét miệng nói:

- Chỉ một chút đau liền đổi được từng này tài phú... Hắc hắc, không tính là gì.

Gã xóc cái giỏ thuốc lên vai rồi vỗ ngực hào phóng nói:

- Hôm nay lão tử rất vui! Lát nữa xuống núi bán dược thảo xong người muốn mua gì cứ chọn, chỉ cần có đủ tiền lão tử liền mua cho người!

Hắn kinh hãi nhìn Ngao Nam một lúc, không thể tin con hàng này lại có thời điểm hào phóng đến như vậy.

- Được thôi. Nếu người đã thích xài tiền như vậy thì ta muốn mua một chút đậu phụ, một chút nấm, hai cân thịt gà tươi, hai cân thịt bò sống, một cân tôm, một chút lá ngải.

Giờ đến lượt Ngao Nam tròn mắt nhìn hắn. Không lẽ thằng này bị đánh tới chấp mạch, bây giờ ngay cả nấu ăn hắn cũng biết.

.....

Mang theo đồ đạc linh kinh từ dưới núi trở về Hậu Phong khiến hấn gần như tắt thở,xem ra mặc dù có nội lực chống đỡ nhưng thể lực không ra gì thì cũng khó sống lắm.

Cửa không đóng,xem ra sư nương đang ở trong nhà.

Trong đầu hấn bỗng nảy ra một ý tưởng mà nếu nhìn theo góc độ trong sáng thì là trẻ con,còn nếu nhìn theo góc độ trong tối thì là âm tặc.

Hấn tháo giày để ở ngoài sau đó bế khí nhón chân bước vào nhà,đảo mắt một vòng liền thấy được sư nương đang ngồi trên ghế quay lưng về phía hấn,nhìn từ phía sau cũng không biết được là nàng đang làm gì.

Để an toàn hấn vận lên nội lực Cửu Tử Tà Công làm chậm nhịp tim rồi từng bước thận trọng tiến lại gần sư nương.Vốn nghĩ sẽ không thể qua mắt nàng,ấy vậy mà tới khi hấn đứng ngay đằng sau nàng vẫn y nguyên không phát hiện,chỉ chăm chú đến xuất thần vào công việc của mình.

Lúc này hấn đã đến rất gần sư nương,hương thơm mát lành khiến hấn có chút ngây ngất,nhìn không được há miệng cắn nhẹ vào tai nàng.

- Tiểu...

Nàng bị hấn làm cho giật mình không nhẹ,hoảng hốt kêu một tiếng,toàn thân run rẩy khiến chiếc kim đâm lệch vào ngón tay rỉ máu.

Sắc đỏ lấp loé khiến đồng tử hấn co rút lại,ngón tay nhanh như điện điểm mấy cái vào cánh tay sư nương rồi nhanh chóng ngậm lấy ngón tay đang rỉ máu.

Sư nương bình thần nhìn hấn làm hết một màn này,sau đó nàng mới mỉm cười hỏi:

- Con biết điểm huyết cầm máu từ bao giờ?

Hấn lúc này mới nhận thấy hành vi của mình quá sỗ sàng,thả lỏng cặp chân mày nhú chặt đồng thời tiếc nuối nhả ngón tay của sư nương ra,mắt cũng không chớp đã bịa ngay được một câu chuyện:

- Là do Ngao Nam vừa mới dạy ta.Động tác thô thiển,đã để sư nương chê cười rồi.

Nàng thâm tình nhìn hấn,cũng không quan tâm ngón tay có còn chảy máu hay không:

- Hải tử ngọc,vi sư đương nhiên sẽ không chê cười.Con đã làm rất tốt,rất chính xác.

Nàng nhìn hấn mày kiếm môi mỏng,ánh mắt sắc bén,một thân anh khí bất khuất thì không nhìn được ôm lấy.Cũng không nói gì thêm,chỉ lẳng lặng dùng thân thể bao bọc hấn.

Hương thơm tràn vào đại não khiến hấn có chút choáng váng,tay chân bủn rủn.Có lẽ đây là hậu quả do việc quan hệ xác thịt gây ra,thể nhưng loại dị dạng xen lẫn mẫu tính này thực sự khiến hấn khó có thể kiềm chế,toàn thân căng cứng tựa như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Cảm thấy hơi thở càng lúc càng nặng nề,hấn vội cắn mạnh vào lưỡi để đầu óc thanh tỉnh.Bây giờ không phải lúc để tận hưởng ôn nhu hương,thời điểm này nếu hấn chủ động thì có lẽ sư nương sẽ không cản được hấn,thể nhưng sức lực của hấn là có hạn mà chú ẩn thì có thể phát tác bất cứ lúc nào.Nếu hấn cứ hoang phí tinh lực thì sẽ ảnh hưởng rất lớn tới việc luyện công sau này,thậm chí tạo thành tổn thất không thể cứu vãn.

Nói chơi thôi,nếu cần thì hấn dùng năng lực cơ khí để thay da đổi thịt,trùng tổ lại kinh mạch chứ sợ quái gì.Thể nhưng ngày mai là Tứ Sơn Tỳ Vỡ,vẫn nên giữ chút sức lực kéo thượng đài đứng không vững thì thật mất mặt.

- Sư nương,ta vừa đi chơi về cả người toàn là mồ hôi...

Nàng ngượng ngừng thu tay lại,gò má ửng hồng nói:

- Ừm,vậy con đi tắm đi rồi ăn cơm.

Dứt lời liền đứng dậy định đi nấu cơm thì bất ngờ bị hấn ôm eo ấn xuống,cặp môi đỏ mọng bị hấn hôn phớt qua khiến nàng cả người bủn rủn.

Hấn thấy khuôn mặt sư nương đã hồng rực lên như sắp nở ra máu thì cười gian rồi vung vẩy đồng đồ mới mua được trước mặt nàng:

- Sư nương nghỉ đi,đồ ăn hôm nay để con nấu.

Sau đó ánh mắt hấn trượt tới bộ áo đen nằm trên bàn,chiếc kim khâu vẫn còn lưu lại nơi cổ áo chưa cắt chỉ.

- Áo của con lần trước bị rách nên sư nương may cái mới cho con.Tiếc là hôm nay chỉ mua được vải đen.

Hấn đem xúc động nuốt xuống,nhàn nhạt nói:

- Không sao,ta thích màu đen.Sur nướng,cảm ơn người.

- Ngốc từ,đây chẳng phải việc sur nướng nên làm sao?

Thanh Dương mỉm cười xoa đầu hắn.

Hắn,là đệ tử của nàng.

Hắn,là người nàng yêu thương nhất.

Cho dù chuyện gì đã xảy ra,cho dù hắn là ai,cho dù bí mật của hắn là gì,cho dù mục đích hắn ở đây là để làm gì đi chăng nữa.

Cảm giác này... Tuyệt đối không sai,chính là hắn,là người quan trọng nhất của nàng.

Đối với nàng,chi như vậy là đủ.

- Sur nướng,ăn com thôi.

Tiếng gọi của hắn làm Thanh Dương giật mình tỉnh lại,không biết từ bao giờ trước mặt đã có một cái bếp than đang cháy hừng hực,bên trên là một nồi canh lớn cho đầy lá ngải,nấm hương,thịt gà...

Hắn mặc chiếc áo nàng vừa may,vừa xuyết xoa vì nóng vừa múc một tô đầy thịt đưa tới trước mặt nàng:

- Nói là ăn com nhưng kì thực cái này không hợp ăn với com.Thôi thì người ăn tạm thịt đi,ăn thịt mới khoẻ mạnh được.

Thanh Dương dùng ánh mắt tò mò quan sát cái nồi trợn đầy đồ ăn đang toả hương nghi ngút một lúc,ngạc nhiên hỏi:

- Đây là cái món gì?

- Cái này gọi là Lẩu.Người xem,trời thu âm đậm,bên ngoài lại rét lạnh như vậy,ăn lẩu nóng hổi thật sảng khoái biết bao.Người ăn một chút lá ngải đi,cái này rất thơm.

Nàng vụng về đưa bát ra cho hắn gấp lá ngải thả vào.Nhìn hắn mặc võ phục loay hoay thổi lửa đây vung,lại nhìn hắn hoa chân múa tay chế nước dùng khiến nàng cảm thấy nào có chút theo không kịp.

Đây là đứa trẻ không dám cầm vào chảo cá ư,sao nhìn có chút không giống?

Nàng cắn thử một miếng thịt,một cỗ nhiệt khí cùng hương thơm tràn vào miệng.Thịt đun vừa phải,lại được hầm cùng lá ngải và nấm,giống canh nhưng lại không phải canh.

Thứ gọi là Lẩu này...Xem ra cũng không tệ.

- Con đừng gấp cho ta mãi thế,ăn một chút đi.Cái này cho con.

- Sur nướng đừng nháo,người không ăn no ta liền cảm thấy không thoải mái.Cái này trả lại người,phạt thêm cái này nữa.

- Đứa nhỏ này thật hỗn,lại dám nói ta nháo.Nếu con không ăn thì coi chừng ta dùng Hoả Vân Chưởng đánh mông con.

- Ách!Nướng từ đừng khiêu khích ta,việc gì cũng nên đợi đến khi ăn xong,vội vàng sẽ không có khoái cảm.

Thanh Dương then quá hoá giận,dồn pháp lực vào một cọng lá ngải búng vào trán hắn,sắc giọng:

- Hồ nháo!

Tu vi Kim Đan kỳ không phải thứ hắn có thể đối phó lúc này,chi thấy cọng rau như thiểm điện bay vụt đi thoáng cái đã tới trước mặt hắn.Dù mắt thấy nhưng cơ bắp không đủ năng lực để phản ứng nên hắn đành lãnh một đòn vào giữa trán,cũng hơi choáng váng một chút.

Xúc động qua đi,nàng vội xếp đĩa tiến lại gần hắn.Trông thấy giữa trán hắn có một vết đỏ hình bán nguyệt như Bao Thanh Thiên,nàng đau lòng nói:

- Xin lỗi,ta có hơi mất bình tĩnh.Con có đau không?

Hắn phẩy tay ý nói không việc gì.Đại não tuy vẫn còn hơi choáng váng thế nhưng cũng đã bắt đầu vận động cật lực để tính toán xem bằng cách nào mới có thể dạy dỗ người vợ hành hung chồng này.

- Phải rồi,thứ này...

- Đây chính là món Ngao Nam chỉ cho ta.Nhà giả giàu có,thường được ăn rất nhiều của ngon vật lạ.

Thấy nàng mở miệng hẳn đoán ngay được là định hỏi về cái món lẩu này nên lập tức đem mọi chuyện đổ lên đầu Ngao Nam, dù sao gã cũng không có mặt ở đây.

Vị sư nương này... Những chuyện to tát thì nàng rất giỏi kiểm chế, thế nhưng lại rất thích hỏi tiểu tiết. Thật khiến người ta bịa tới một đầu.

Nàng trầm ngâm. Xem ra cái tên Ngao Nam này không phải lúc nào cũng dạy cho đệ tử nàng mấy thứ bậy bạ. Ân, không được, rõ ràng hẳn là đệ tử của nàng, sao lại có thể để cho người khác dạy? Thế nhưng mỗi lần nàng chỉ dẫn là hẳn lại ngu gậy, thật khó nghĩ a.

Bất ngờ có một thanh âm khàn khàn vang lên:

- Ai gọi Nam đây có Nam đây.

Bá Cước thức thứ bảy – Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế.

Hắn đang nghĩ về sư nương, sư nương đang nghĩ về hắn thì bất ngờ có một thằng đầu tóc bù xù, khuôn mặt hốc hác xuất hiện khiến hắn mặc dù bình tĩnh như nước cũng không khỏi chồm lên thành sóng thần. Chớp nhoáng dùng luôn chiêu mạnh nhất của Bá Cước đá bùm bụp vào người tên kia.

Ngao Nam không ngờ hẳn chẳng nói một lời liền động cước, thế nhưng cái danh nhị sư huynh cũng không phải hữu danh vô thực, bàn tay nhanh chóng tung ra đỡ được hai cước, còn lại mười hai cước đập thẳng vào người khiến gã kêu thảm một tiếng rồi ở trên mặt đất lăn lộn mấy vòng mới dừng lại được.

Rất may Ngao Nam đã đạt tới Luyện Khí tầng chín nên chỉ phui mông một cái rồi đứng dậy chửi ầm lên:

- Tên trời đánh thánh đâm...

Chợt nhận ra sư thúc đang đứng gần đó, gã lập tức đổi giọng:

- Ngươi không nên hành hung bạn đồng môn như thế!

Thanh Dương đảo mắt nhìn Ngao Nam một lượt, bình thản hỏi:

- Tại sao đệ tử lại ở đây giờ này? Bất ngờ xuất hiện như vậy tiểu bảo bối bị giết mình là điều dễ hiểu.

Ngao Nam trực tiếp tắt tiếng, gã thường cười khẩy khi nghe sư phụ nói sư thúc là bao che khuyết điểm, hôm nay trải qua mới biết tư vị là như thế nào. Quả thật là người cảm ăn hoàng liên, tuy đáng tới rụng lưỡi nhưng lại chẳng thể kêu ai.

Hắn liếc mắt nhìn Ngao Nam một cái, nhàn nhạt nói:

- Chắc là trốn đi chơi nên bị chương môn nhân đuổi ra ngoài một đêm. Nếu vậy thì...

Hắn rất không tình nguyện thở hắt ra:

-...tôi ăn cùng đi.

Ngao Nam ngồi vào bàn ăn mang theo một cỗ ngượng ngùng khó hiểu. Kết quả là ai cũng chỉ lo gắp vào bát của mình, cả bữa ăn không ai nói với ai một câu nào.

Sau bữa ăn, hẳn xin ra ngoài luyện công. Thanh Dương ngồi tại cửa sổ chống cằm quan sát còn Ngao Nam thì lựa vị trí mát mẻ xách chiếu ra chuẩn bị ngủ.

- Đệ tử nói xem, tiểu bảo bối hôm nay rất lạ.

Thanh Dương chống cằm nhìn hẳn luyện quyền cước dưới ánh trăng, trong đáy mắt quanh quẩn một tia mê luyến.

Ngao Nam vừa xia răng vừa lăm bằm nói:

- Quả thực rất lạ. Nếu người ngoài thì không nói, thế nhưng đệ tử đã quen với hẳn khá lâu, cảm thấy hẳn như trở thành một con người khác. Sư thúc, có khi nào...

Gã nuốt một ngụm nước miếng, sợ sệt nói:

-...là đoạt xá không?

Nàng nhếch miệng nói:

- Có thể có, có thể không, thế nhưng vẫn là hẳn. Thật kì lạ, mặc dù hành xử hơi khác nhưng đệ tử có cảm thấy hẳn vẫn ở đây không?

Ngao Nam bị nàng quay tới choáng váng, u mê đáp:

- Đệ tử...hình như cũng cảm thấy như vậy.

Nói xong liền ôm chiếu qua một nơi thật xa, ở lại đây không chừng sẽ bị sư thúc quay thêm mấy vòng nữa, khi đó muốn ngủ cũng ngủ không nổi.

Hắn thở ra một ngụm trọc khí, thu nội lực về đan điền.

Kim Chung Trạo đệ nhị quan – Đại thành.

Trời đã gần sáng, ánh mặt trời rụt rè xuất hiện từ trong màn đêm, không khí tràn đầy hương vị tươi mới thanh khiết.

Hắn vì nóng lòng muốn luyện ra kinh khí hộ thân, không ngờ đã luyện cả một đêm, sắc trời như vậy xem ra cũng đã là bốn giờ sáng rồi.

Quay vào nhà, ánh mắt hắn lập tức lạnh băng khi bắt gặp Ngao Nam đang ngủ lả lóc trước cửa ra vào.

Thằng này mà tu tiên cái gì, tu thành quỷ lười thì ta còn tin.

Bước qua xác Ngao Nam tiến vào nhà, ánh mắt lạnh băng của hắn lập tức tan chảy khi bắt gặp sư nương đang ngủ gục tại cửa sổ.

Biết nàng ngốc, lại không ngờ nàng ngốc tới mức này.

Hắn cởi áo khoác đắp lên cho nàng sau đó ngồi xếp bằng sử dụng nội kinh đánh vào những điểm bế tắc trên cơ thể. Vì còn hơn ba tiếng nữa mới bắt đầu thi đấu nên hắn đành phải dùng cách này để giết thời gian, dù sao thì cảm giác đã thông kinh mạch cũng rất thống khoái.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ta không còn là Đại Anh Hùng

Tổng đàn La Sát Giáo.

Ở vị trí cao nhất là một người đang ngồi vắt vẻo trên bảo tọa chạm trổ ma quỷ nhìn rất ghê rợn, gãi tựa đầu vào tay ghế, hai chân thì vắt lên cái tay ghế còn lại rồi nhàn nhã nhìn trần nhà, hoàn toàn không thèm quan đến tâm đám đông đang ầm ĩ nhộn nhạo phía bên dưới.

Bất ngờ một lão già râu tóc bạc trắng, hai mắt lấp lánh tinh quang sắc bén như chim ưng bước lên ôm quyền nói:

- Bẩm giáo chủ, Nhật Thánh Sứ khi dẫn quân tấn công Ô Long Thành đã bại vong trong cuộc đ-ng độ với đám người Thiên Kiếm Môn...

Gã phát tay:

- Ta đâu có điếc. Các người làm nhảm nửa ngày rồi còn gì.

- Thế nhưng tiểu nhân vừa tra hỏi giáo chúng trở về, họ nói rằng Nhật Thánh Sứ không hề tham gia chiến đấu. Ngược lại, lão đã tách ra trước khi tiến vào Ô Long Thành.

Đám đông sôi nổi hẳn lên, một số người đã quăng ánh mắt nghi ngờ về phía vị giáo chủ ngồi trên cao.

- Vừa rồi lại có tin Nhật Thánh Sứ bị hạ sát khi cố gắng đột kích Thiên Kiếm Môn.

Lão càng nói càng hùng hổ, cuối cùng thì gầm lên:

- Nhật Thánh Sứ làm việc luôn rất quy củ, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mạo hiểm như vậy. Giáo chủ, xin người cho chúng tiểu nhân một câu trả lời!

Người trên đài cao xoay một cái từ trên ghế nhảy xuống, lúc này mọi người mới thấy rõ được chân diện của giáo chủ. Gã thân cao một mét tám, cơ bắp tinh tráng ẩn hiện dưới chiến bào màu đen, mặt nạ quỷ màu đen, áo choàng cũng màu đen nốt khiến gã chỉ đứng thẳng cũng khiến giáo chúng bên dưới cảm thấy tà khí cuộn cuộn.

Xích Viêm cất tiếng, thanh âm như sấm rền:

- Nguyệt Thánh Sứ, người dám tra hỏi bản tọa?

Áp lực như núi lớn đè xuống khiến cát bụi dưới mặt đất bụi thổi văng đi, Nguyệt Thánh Sứ đứng ở trung tâm hứng đủ đau khổ thế nhưng lão mặc kệ xương đùi đang đau như sắp vỡ ra, nghiêm mặt ôm quyền đáp:

- Tiểu nhân không dám. Thế nhưng Nhật Thánh Sứ là nhân vật có ảnh hưởng rất lớn, vậy nên nếu cái chết của lão không có nguyên nhân rõ ràng...

Lão ngáp ngừng một chút giống như đang phân vân điều gì, cuối cùng cắn răng nói:

- Nếu không có nguyên nhân rõ ràng, e rằng sẽ khiến giáo chúng dị nghị. Hành động của tiểu thần hoàn toàn là vì La Sát Giáo, là muốn cho La Sát Giáo mãi trường tồn, vậy nên mong người cho giáo chúng một câu trả lời.

Xích Viêm cười gằn, thân thể lộ một cái đã vượt qua chín mươi chín bậc thang đứng ở trước mặt Nguyệt Thánh Sứ:

- Khừ khừ. Câu trả lời?

Nguyệt Thánh Sứ đem sợ hãi nuốt xuống, gian nan đáp:

- Đúng vậy, giáo chúng cần một câu trả lời.

Ánh mắt Xích Viêm trở nên lạnh lẽo:

- Ngươi nói là ngươi vì La Sát Giáo, muốn cho La Sát Giáo trường tồn?

- Bẩm...

Chưa kịp nói thì Xích Viêm đã vỗ một chưởng lên ngực lão, trầm giọng nói:

- Ta muốn ngươi dùng hành động để chứng minh.

Kình lực hùng hậu khiến Nguyệt Thánh Sứ bị đánh văng đi như điều đứt dây sau đó nặng nề đập vào một cột đá. Tuy nhiên Xích Viêm kình lực rất chuẩn, Nguyệt Thánh Sứ nhìn giống như bị trúng đòn rất nặng thế nhưng thân thể hạ xuống lại hoàn toàn không tổn hại gì.

- Giáo chủ, đây là...

Lão vừa định hỏi thì phát hiện một luồng nhiệt khí xông lên huyết Bách Hội ở đỉnh đầu, ý thức cũng theo đó mà dần trở nên mơ hồ.

Mọi người xung quanh ngưng thần quan sát Nguyệt Thánh Sứ, không hện mà cùng hít một cái hơi lạnh.

Là chú ẩn.

Lão gầm lên một tiếng hoang dại, cặp mắt đầy tơ máu nhìn về một gã giáo đồ ở gần nhất sau đó vung chưởng đánh tới.

Tên giáo đồ sợ hãi kêu một tiếng quái dị, song chưởng vung ra chống đỡ đồng thời tung một cước đá văng thân thể Nguyệt Thánh Sứ.

Lão giống như hòn than nóng đi tới đâu thì mọi người đều tản ra tới đó. Thế nhưng lão không chỉ công lực hơn người mà còn bám dai như đĩa, trong lúc mọi người đang do dự thì đã có vài cái giáo chúng bị lão vỗ chết thẳng cẳng.

- Áp chế lão!

Ai đó gầm lên, mọi người chỉ đợi có thể lập tức toàn lực đánh tới. Cao thủ La Sát Giáo ập đến từ bốn phía chân đá tay đâm, Nguyệt Thánh Sứ song quyền nan địch tứ thủ, rất nhanh liền bị đánh thành đầu heo nằm co giật dưới mặt đất.

Xích Viêm ngoắc tay, một đám người áo đen bất ngờ xuất hiện kéo Nguyệt Thánh Sứ đang thân tàn ma dại ra ngoài.

Mọi người lác đác thờ dài nhìn lão lần cuối. Một khi bị nhiễm chú ẩn thì chỉ có kết cục duy nhất đó là trở thành Cuồng Chiến Khô Lỗi, trước nay chưa từng có ngoại lệ.

- Ngày mai sẽ tuyển chọn Nhật Nguyệt Thánh Sứ mới.

Xích Viêm vừa nói vừa rảo bước tiến ra cửa sau đó tung người lên cao đập không mà đi rất nhanh liền không thấy bóng dáng, chỉ còn thanh âm từ phía xa truyền lại vang vọng không dứt:

- Câu trả lời của bốn toạ: Đừng chõ mũi vào chuyện người khác!

Kinh công của Xích Viêm từ lâu đã siêu việt phạm nhân, có thể cười mây đập gió mà đi. Thế nhưng mặc dù tư thái ung dung như thần tiên, trong ánh mắt của gã vẫn không giấu nổi một tia thất lạc.

Một cơn gió thổi tới khiến mắt Xích Viêm cay xè, gã thấp giọng mắng:

- Lão già thối, sao lại dễ chết như vậy?!

Chợt cả người gã chấn động, vội vàng lấy từ trong người ra một viên đá màu vàng kim, chính là một khối linh tủy cực kì quý hiếm.

Chỉ thấy Xích Viêm nắm chặt linh tủy sau đó truyền nội lực vào, ngay lập tức linh tủy toả hào quang rực rỡ đồng thời phát ra một thanh âm kinh thiên động địa:

- Thăng siscon! Khôn hồn thì tránh xa vợ tao một chút!

Đám giáo chúng đang xì xầm bàn luận tới cao trào thì bị thanh âm uy mãnh như long gầm phurong hí này cộng với tiếng vật gì đó nặng nề rơi xuống dọa cho nhảy dựng lên, huyết áp thoáng cái đã tăng thêm vài chục đơn vị.

.....

- Tiểu bảo bối, con để Ngao Nam lại như vậy có ổn không? Hình như hôm nay đệ tử ấy cũng thi đấu.

Hắn chắc lười:

- Mặc xác gã. Một khi gã chưa dứt con thì dù người đánh gã thành đầu heo gã cũng không tỉnh, đã vậy còn nhiều nước miếng trông phát tởm. Hừ, sư nương cười cái gì?

Đột nhiên bờ môi hồng nhuận của Thanh Dương khẽ cong lên, tiếng cười lạnh lạnh như chuông ngân khiến nội tâm của hắn rung rinh, lại cảm thấy có chút buồn bực.

Bị người phụ nữ mình yêu ân cần chăm sóc, đối xử như một đứa trẻ con, cái cảm giác này tuyệt đối không phải là dễ làm quen.

Nàng ung dung tiến đến xoa đầu hắn, đôi mắt cong lên thành hai vầng trăng non, xem ra những lời nghiêm túc của hắn vào tai nàng đã hoá thành một trò cười:

- Nghe con kìa, cứ như ông cụ non vậy. Con cũng đâu khác gì chứ.

Cảm nhận bàn tay của nàng ôn nhu lùa vào mớ tóc ngắn khiến hắn có một loại suy sụp cực độ. Mỗi ngày ba lần thế này, hắn không phải trẻ con cũng sẽ bị nàng xoa thành trẻ con.

Không phải hắn muốn tỏ ra người lớn, tuy nhiên... cũng nên cho hắn một chút mặt mũi chứ, hắn tốt xấu gì cũng là chồng (tương lai) của nàng mà. Nếu nàng cứ đối đãi với hắn giống bé ngoan thế này thì khi lên giường hắn sẽ cảm thấy cực kì khó xử.

Nhưng thứ lí lẽ này mà đem ra nói với sư nương thì nhất định hắn sẽ bị nàng đánh cho to đít, vì vậy hắn đành tìm cách đánh lạc hướng:

- Oa, sư nương, người nhìn xem Thật nhiều đồ ăn!

Tứ Sơn Tỳ Vô được tổ chức tại Kiếm Sơn, ở sân tập của chúng đệ tử đặt xuống bốn cái võ đài rồi chia cặp nhảy lên đánh. Vì tổ chức ngoài trời nắng võ đài nên sẽ có một vài cái đệ tử tập dịch mở ra quầy phục vụ đồ ăn, nước uống miễn phí để các thí sinh đạt được trạng thái tốt nhất. Thế nhưng thi đấu căng thẳng, ngoại trừ những kẻ đã bị loại thì hầu như không ai dụng vào mấy cái đồ miễn phí này.

Nói Tứ Sơn nghe rất oai, kì thật số lượng cũng chỉ ven ven chưa đến hai mươi người. Nguyên nhân là bởi yêu cầu linh căn của Thiên Kiếm Môn khá cao, trong số một nghìn đệ tử tập dịch thì chỉ có bốn, năm người đạt điều kiện trở thành đệ tử nội môn.

Nhắc đến đệ tử tập dịch là lại thấy phiền. Bất cứ ai xin vào Thiên Kiếm Môn cũng đều phải trải qua cái khoảng thời gian này, chính là trở thành ô sin cho môn phái trong ít thì là một tháng, nhiều thì đến vài năm cho tới khi đủ mười hai tuổi để tham gia đợt kiểm tra linh căn diễn ra mỗi tháng một lần.

Hắn là trường hợp cá biệt, vì được nhận nuôi thì hồi bé xúu nên phải làm đệ tử tập dịch trong suốt mười năm. Nếu mỗi lần hắn hướng dẫn các đệ tử tập dịch mới liền được tặng một viên Bồi Nguyên Đan thì giờ chắc hắn đã đạt tới Trúc Cơ hậu kì rồi, đấy mới chỉ là tính được lực, còn chưa tính đến tu luyện đâu.

Thanh Dương đang định truyền thụ hắn một vài kinh nghiệm chiến đấu, lại phát hiện đệ tử đã chạy tới một quầy hàng hung hăng bốc mấy cái bánh bao nhét vào miệng.

Vài tên đệ tử đi ngang qua thấy hắn ăn hùng hổ như vậy thì cười khinh bỉ:

- Quả nhiên là rác rưởi, chỉ biết ăn thứ đồ rác rưởi. Ha ha!

Cứ cười đi các con, cười nhiều vào cho sớm đạt tới Nguyên Anh kỳ rồi sống thêm một nghìn năm nữa để được ăn bánh bao làm từ bột mì trộn chất tẩy trắng, bánh bao tẩm bụi đường, bánh bao nhân thịt lợn thiu... Tới lúc ấy các con mới biết trân trọng cái thứ đồ ăn rẻ mạt này.

Hắn ăn nhiều thế này không phải không có nguyên nhân. Hôm qua luyện công cả đêm khiến mấy món gấp ra từ nồi lẩu giống như đã bị tiêu hoá từ mấy đời, lại thêm buổi sáng được tập thể dục bằng ba mươi phút đi bộ từ Hậu Sơn tới Kiếm Sơn thì dù cái bụng có khoẻ đến mấy cũng phải đánh trống thổi còi.

Thế nhưng từ ngoài nhìn vào thì trông hắn thực sự không khác gì quý đái đầu thai. Cô bé bán hàng thấy hắn đã ăn đến cái thứ mười thì lên tiếng nhắc nhở:

- Anh ăn từ từ thôi,nếu đói có thể gói lại mang về.Ăn vậy không tốt cho dạ dày đâu.

Hắn ngược mắt nhìn đối phương,là một cô bé khoảng tám tuổi,làn da trắng hồng,cặp mắt to tròn đen láy thuần khiết tới cực điểm,ngũ quan tinh xảo như khắc,khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu.Nhìn qua liền biết tương lai nàng nhất định sẽ trở thành một đại mỹ nữ.

Hắn khẳng định,vì hắn đến từ tương lai mà.

- Tiểu bánh bao,tạ biết sau khi bày bán thì các đệ tử tạp dịch sẽ mang mấy món này về ăn,ngươi nghĩ ta vô si đến độ cướp đồ ăn của ngươi sao?Ta coi vậy nhưng cũng biết tự làm bánh bao đấy.

“Tiểu bánh bao” nghe vậy thì rụt cổ lại,đệ tử tạp dịch đối với đệ tử nội môn luôn có một loại kính sợ nhất định:

- Tiểu nữ không dám!

Hắn nuốt xuống cái bánh bao thứ mười một rồi nghiêm túc nhìn tiểu oa nhi một lúc,cái miệng mím chặt bất giác mỉm cười:

- Sao lại gọi là tiểu nữ?Tháng này ngươi kiểm tra linh căn đúng không,gọi là tiểu muội mới đúng.

Vì nàng sinh non nên trông như mới lên tám,kì thực nàng đã mười hai tuổi rồi.Trừ khi quen biết,bằng không mới gặp lần đầu tuyệt đối sẽ bị vẻ ngoài của nàng lừa gạt.

Thế nhưng nàng suy nghĩ đơn giản,cũng không vì hắn nhận ra điều không ai nhận ra mà cảm thấy kì lạ:

- Cảm ơn huynh.Thế nhưng tiểu nữ thấy linh căn của mình quá kém,sợ rằng..

Làm đệ tử tạp dịch phải dậy sớm hơn gà,ngủ muộn hơn chó,ấy thế mà đến khi kiểm tra phát hiện linh căn không đạt tiêu chuẩn thì hoặc là thành đệ tử ngoại môn tiếp tục làm chân sai vặt trong mấy cái hàng quán của môn phái,hoặc là bị đuổi thẳng cổ cho đi đâu thì đi.Tàn nhẫn như vậy có ai mà không sợ chứ,còn chẳng phải là lột sạch sức lao động của con nhà người ta.

Thế nhưng hắn không phải loại người giỏi an ủi vậy nên chỉ lạnh lùng phất tay một cái,nhàn nhạt nói:

- Bớt xàm ngôn.Sau khi kiểm tra thì nhớ xin vào Hậu Phong.Lão chương môn lười như quý sẽ không dạy ngươi cái gì đâu,tới Hậu Phong ta sẽ chiếu cố ngươi.

Nếu đây là lời an ủi của một thằng ắt ơ thì sẽ chỉ khiến người ta lo càng thêm lo.Thế nhưng thanh âm của hắn chém đĩnh chặt sắt,mười phần khẳng định vô tình tăn ra một thứ khí chất bá đạo,lại thêm hai chữ “chiếu cố” khiến Tiểu Bánh Bao cảm thấy bình tâm hơn hẳn,mỉm cười nói:

- Ừm.Sư huynh,muội nhất định sẽ tiến vào Hậu Phong.

Hắn gật đầu rồi quay lưng tiêu sái bỏ đi.Gặp lại cô bé này tuy rất vui nhưng mục đích chính vẫn là Tứ Sơn Tử Võ,hơn nữa hắn cũng không phải loại người có thể tám chuyện cả ngày.

- Tiểu sắc lang,hờ ra liền đi quyến rũ con gái nhà người khác.

Thanh Dương khoanh tay trước ngực xuất hiện phía sau hắn,sắc mặt bình tĩnh như nước thế nhưng ngữ điệu lại có chút kì quái.Hắn nhướn mày,cái nữ nhân cao cao tại thượng này không ngờ chỉ mới như vậy mà đã ghen rồi.

Con mắt hắn đảo một vòng,khoé miệng nhấc lên một nụ cười gian xảo:

- Khắc khắc.Sư nương,ngươi ăn giám chưa sao?

Hai tay nàng thoáng run rẩy nhưng may mắn có tay áo dài che đi,sắc giọng:

- Còn lâu!

Hắn dựa vào người Thanh Dương,tinh tế cảm nhận mùi hương trên thân thể nàng,trầm giọng nói:

- Ta phát hiện khi sư nương ghen nhìn rất đáng yêu.

- Nói linh tinh!

Nàng dùng xảo kinh vỗ lên lưng hắn cho hắn đứng thẳng,nhẹ giọng nói:

- Thi đấu cẩn thận.Đừng khiến mình bị thương.

Dứt lời liền phi thân bay lên,hắc y thư thái ung dung lướt ngang bầu trời rồi hạ xuống ghé giám khảo bên cạnh Tiêu Viêm.Gã rất ngạc nhiên khi thấy sư muội khuôn mặt đỏ bừng nặng nề đáp xuống nên định há miệng hỏi han một phen,lại chợt nhớ ra điều gì khiến cho sắc mặt thoáng cái đã trở nên âm trầm,thấp giọng quát:

- Tên khốn khiếp!

Thanh Dương hít mấy ngụm đại khí để bình ổn lại cảm xúc, bỗng phát hiện vị sư huynh thường ngày điềm đạm nho nhã lại đang mơ hồ tản ra sát khí:

- Sư huynh, tâm trạng huynh không tốt?

Tiêu Viêm mặt mày lắc đầu rồi quát lớn:

- Từ Sơn Tỷ Võ, vòng Đối Chiến. Bắt đầu!

Hắn tiện tay vớ lấy một bát nước suối vừa uống vừa đánh giá tình hình. Vòng Khảo Hạch và vòng Đối Chiến cũng khá giống nhau, đều là chia thành từng cặp rồi bị ném lên sàn đấu, khác biệt duy nhất là ở vòng Khảo Hạch các đệ tử thua sẽ bị xếp xuống dưới, còn ở vòng Đối Chiến mà thua thì mời các người về nhà ôm gối khóc cho quên sầu.

Theo trí nhớ của hắn thì có mười cặp đấu, tức là có hai mươi thí sinh và hắn ở vị trí cuối cùng, bên trên hình như là...

Ở sàn đấu thứ nhất: Đại Anh Hùng đối chiến Trần Văn Tèo.

Ở sàn đấu thứ hai: Mạc Tử Long đối chiến Chí Tôn Cao Thủ.

Ở sàn đấu thứ ba: Hậu Nhân Long Tộc đấu với Bất Diệt Thần Tướng.

Ở sàn đấu thứ tư: Yasuo Ma Kiếm đối chiến với Duy Ngã Độc Tôn.

Bàn tay hắn run rẩy một cái, suýt chút nữa làm rơi bát nước xuống đất.

Nhớ ra rồi, cao thủ đứng thứ hai từ dưới lên là cái thằng Trần Văn Tèo hôm qua đã thách đấu hắn, cũng là một trong số những thằng hôm kia đã đánh hắn rớt xuống hạng dưới cùng.

Bất quá mấy chuyện ấy lúc này không còn quan trọng nữa, quan trọng là cái “Đại Anh Hùng” kia.

Từ hồi còn là Tam Sơn Tỷ Võ thì trong một lần rượu say lão chương môn nhân đời trước, trước, trước nữa đã ra một cái quy định là các đệ tử được phép lấy tên tùy thích. Dẫn tới một kết cục là trận đấu oai nghiêm và danh dự trở thành nơi cho trí tưởng tượng của đám trẻ được mặc sức bay bổng. Đáng tiếc, hắn cũng không phải ngoại lệ...

Thế nhưng giờ hắn không muốn làm “Đại Anh Hùng” nữa, có thể đổi tên được không? Sư nương ngồi trên kia lại bắt đầu che miệng cười rồi kìa!

Hắn buồn bực tiến lên sàn đấu, cuối cùng không nhịn được giờ tay hô lớn một tiếng.

Giờ tay hô lớn, đây chính là động tác thể hiện việc đệ tử có yêu cầu muốn đưa ra với giám khảo, và giám khảo ở đây chính là Tiêu Viêm và Thanh Dương.

Đáng thương cho hắn, bên trong hàng ngũ giám khảo lại có hai chữ “Tiêu Viêm”.

- Đệ tử có một thỉnh cầu. Mong các vị đổi tên trên bảng xếp hạng của ta thành “Tinh Vũ”.

Tiêu Viêm nhướn mày quay sang hỏi Thanh Dương:

- Sư muội, đệ tử của muội tên là Tinh Vũ à? Giờ ta mới biết đấy.

- Muội cũng không rõ. Thế nhưng muội thấy “Tiểu bảo bối” vẫn dễ nghe hơn.

Nàng khẽ lắc đầu. Bất quá chỉ cần là mong muốn của hắn thì đương nhiên nàng sẽ không từ chối:

- Chấp...

- Không chấp thuận! Nhảm nhí! Đổi cái gì mà đổi! Người không đánh thì cút, miễn làm mất thời gian của người khác!

Tiêu Viêm vỗ ầm ầm lên tay ghế, hung hăng quát:

- Tiếp tục đối chiến!

Trần Văn Tèo nâng nhuyển kiểm gắt gao quan sát nhất cử nhất động của hắn, lại phát hiện hắn một lần nữa giờ tay lên:

- Ta muốn đổi sang võ đài số bốn.

- Chấp thuận.

Lần này Thanh Dương nhanh chóng cướp lời Tiêu Viêm, đồng thời quảng cho gã ánh mắt hờn dỗi như thể gã vừa làm một việc cùng hung cực ác.

Bị sự muội nhìn chằm chằm như vậy gã cũng không tiện bạo phát, đành trưng ra ánh mắt hờ hững cùng giọng điệu trầm ảm của thế ngoại cao nhân:

- Tại sao ngươi muốn đổi?

- Thích đổi thì đổi. Sao lại nhiều chuyện như vậy?

Hắn cũng không kiêng nể gì vị sư bá này, hung hăng lườm gã một cái sau đó hai tay chấp sau hông ung dung tiến về võ đài số bốn, cũng không quản Tiêu Viêm làm cách nào bóp võ nát tay ghế.

Thấy hắn câu giờ như vậy, một số kẻ đã không nhịn được chửi ầm lên. Cũng phải thôi, các đệ tử bên dưới đa phần đều là tu vi Luyện Khí kỳ chưa có pháp lực hộ thể, bị nắng chiếu thẳng mặt đương nhiên sẽ không cảm thấy dễ chịu.

Vì bị câu mất khá nhiều thời gian nên các cặp lập tức giao đấu với nhau, chỉ mỗi sàn đấu số bốn là mãi chưa có động tĩnh gì.

Hắn bình thần chấp tay sau hông nhìn trời nhìn đất, người nào không biết hắn sẽ nghĩ hắn lên đài cao là để ngắm cảnh.

Tào siết chặt nhuyễn kiếm tới mức hai tay đầy mồ hôi, dù thấy cả người hắn đầy sơ hở thế nhưng mỗi lần gã định đâm tới thì đều bị cảnh hắn dùng tay bắt kiếm ngày hôm qua làm cho toàn thân cứng đờ.

Tâm ma.

Chỉ một nỗi sợ nhỏ, thế nhưng đã đủ tạo nên tâm ma, Tào biết nếu hôm nay không dám đâm ra một kiếm này thì cuộc đời gã vĩnh viễn không dùng kiếm được nữa.

Tào cắn chặt răng, sức lực toàn thân dồn cả vào hai bàn tay sau đó dứt khoát đâm tới, một thanh âm lạnh lẽo vang lên khi nhuyễn kiếm xé không mà đi.

Hắn thấy vậy thì hài lòng quát một tiếng:

- Tốt tốt!

Kì thực một kiếm này của Tào đánh ra như phân hằm cách thủy, đường kiếm run rẩy, thân thể nghiêng trái nghiêng phải, sai bước quá dài khiến trọng tâm lệch ra khỏi đầu mũi kiếm... Thế nhưng chỉ dựa vào phần chiến ý này đã xứng đáng để hắn dùng toàn lực đối phó.

Hắn giảm mạnh xuống đất, nội lực Kim Chung Trạo từ đan điền cấp tốc chạy khắp toàn thân sau đó mạnh mẽ xoay người bắt lấy lưỡi kiếm của thằng Tào.

Một đêm luyện tập tuy không thể trở thành cao thủ, thế nhưng nếu chỉ là luyện ra kinh khí hộ thân ở trong thời đại linh khí dồi dào này thì còn chưa làm khó được hắn. Chỉ nghe thấy tiếng nắm tay rắc rắc rồi sau đó nhuyễn kiếm bị hắn giữ lấy, lần này thì hoàn toàn không có chút máu nào chảy ra.

Tào kêu lên một tiếng kì quái sau đó mạnh mẽ thu lại nhuyễn kiếm rồi vừa điên cuồng chém về phía hắn vừa gào ầm lên:

- Không thể nào! Không lí nào tao lại thua thứ rác rưởi như mày!

Hắn thờ dài. Đây toàn bộ đều là lỗi của gã Minh Thần, cũng tại thường ngày gã toàn trưng ra cái bộ dáng kiêu ngạo độc tôn nên mới khiến đám trẻ bị ảo tưởng. Giờ nhìn xem, mới chỉ bị nắm cái kiếm đã nghĩ rằng mình thua đứt đuôi. Thật quá con mẹ nó không có tiền đồ.

Kiểm xuất kì, hiểm. Nếu ngươi xuất kiếm không đủ hiểm để rồi bị người ta nhìn thấy thì ngươi có thể làm thật "kì" để người ta không đoán được mà.

Ví dụ ngươi bắt chước truyện Shin Cậu Bé Bút Chì đem cán kiếm cắm vào hông rồi chạy tới chạy lui, như vậy cho dù kẻ địch không bị chém chết thì cũng sẽ bị ngươi làm cho đau mắt tới chết.

Thế nhưng Tào đã không còn đủ bình tĩnh để hắn có cơ hội chia sẻ những kinh nghiệm quý báu này, vậy nên hắn cũng chỉ tập trung gạt kiếm của thằng Tào qua một bên mặc xác gã tự sinh tự diệt.

Tiêu Viêm hài lòng nhìn các đệ tử thi triển tài năng, đến khi liếc về phía sàn đấu số bốn thì cặp mắt gã neho lại rồi quay sang hỏi Thanh Dương:

- Sư muội, ta tưởng muội cho hắn công pháp Đồng Tử Công?

Nhắc tới Đồng Tử Công lập tức sắc mặt nàng hơi thay đổi, áp ứng đáp:

- Muội... Cái này... Là lấy nhầm sách, chính xác thì đó là...

Nàng cầm nín, chợt nhận ra bản thân chẳng có chút kiến thức gì về võ công của đám phạm nhân. Không chỉ riêng nàng, từ trước đến nay hầu hết tu chân giả đều coi thường võ giả, bởi vậy nên việc nàng đưa hắn cuốn Đồng Tử Công để tăng cường thực lực mới trở thành trò cười của Thiên Kiếm Môn cho đến tận bây giờ.

Tiêu Viêm thở dài,cái đệ tử này xem ra không có duyên với tiên lộ:

- Kim Chung Trạo đệ nhị quan,nội kinh hộ thân dần hình thành,nội lực che chở phủ tạng không bị thương.

Thanh Dương vỗ ngực trấn an quả tim nhỏ.May mắn là sư huynh rất hiểu biết về võ học thể tục,chứ nếu hai kẻ không hiểu gì nói chuyện với nhau thì còn chẳng phải là đầu đầu hờ đuôi.

Hắn vung tay đánh văng nhuyễn kiếm,Tèo cũng theo đó ngã ngối xuống đất.Luyện Khí tăng một cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút,pháp lực ít ỏi có cũng như không,một chút võ vẽ nếu không bằng người thì cũng chẳng khác gì cá nằm trên thớt chờ kẻ địch mổ xẻ.

- Ngươi thua.

Hắn nhổ ra một câu rồi quay lưng bước xuống đài.

Thế nhưng Trần Văn Tèo lại không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

- Tiểu...

Thanh Dương định cảnh báo hắn nhưng lại bị Tiêu Viêm ngăn lại,nét kiên định trên mặt gã khiến lòng nàng trùng xuống.

Đúng vậy,đây là giang hồ.Trong giang hồ không giảng lễ nghĩa,trong giang hồ sẽ không có ai cảnh báo người,nếu người cứ quay lưng với địch thủ như vậy thì sau này tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Chi bằng để hắn ăn đau khổ một lần sau đó hoặc là rút kinh nghiệm xương máu,hoặc là biết khó mà tránh xa giang hồ chứ không có ai rảnh rỗi đi theo giúp hắn mãi được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục

Hắn bỗng dừng lại giống như hề nhận ra kẻ địch đang chuẩn bị đánh lên,hai tay chấp sau lưng oai nghiêm ngẩng đầu,dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Thanh Dương.

Nàng thấy hắn sắp bị hạ độc thủ thì cuối cùng vẫn không nhịn được gạt tay sư huynh ra,gấp đến độ đứng phắt dậy quát lớn:

- Coi chừng!

Người khác chỉ nhìn thấy hắn cao ngạo đứng chấp tay sau lưng nhìn về phía giám khảo,cảm thấy rất muốn để Tèo đập thẳng nhai hỗn láo này một trận nên không hèn mà cùng nín thở chờ đợi.Không ai có cơ hội bắt gặp ý cười trên môi hắn khi thấy Thanh Dương từ trên ghế đứng bật dậy.

Quả nhiên là như vậy,ngay từ đầu ta đã làm một việc ngu xuẩn.

Đã thử cả ngàn kiếp,lại còn cần thử thêm một lần nữa sao?Vẫn còn chưa chán sao?

Dù thân phận có thay đổi,dù có là sư nương,bạn học,người yêu,vợ,kẻ thù...hay gì đi chăng nữa,thì Thanh Dương chung quy vẫn là Thanh Dương,vẫn là con bé ngày ấy sẵn sàng nhận một dao vào tim thay cho hắn.

Nàng có lên tiếng hay không,lẽ ra hắn phải là người biết rõ nhất.

- Dương Dương,cảm ơn ngươi.

Hắn lăm bắm,sau đó cũng không quản thanh âm có đủ lớn để người khác nghe thấy hay không,cả người xoay chuyển với vận tốc cực nhanh,thân pháp quý mị thi triển ra vừa kịp tránh một chỉ hiểm độc đâm vào phía sau gáy.

Khi lời của Thanh Dương vừa dứt thì hắn đã đứng cách đó vài mét.Gã thấy vậy thì hú lên một tiếng quái dị,song chỉ bẻ hướng đâm về phía hắn.

Ngón tay uy lực không lớn như nắm đấm nhưng có ưu điểm là nhanh,hiểm,chuẩn,độc.Nếu đâm trúng vị trí yếu hại thì không chết cũng trọng thương.

Thế nhưng Thiên Kiếm Môn là môn phái tu chân kiêm luyện kiếm nên đương nhiên việc luyện tập mấy chiêu trò khác sẽ không được hoan nghênh,hay thậm chí sẽ còn bị những huynh đệ đồng môn coi thường.

Dù vậy nhưng lúc này thằng Tèo đã đánh tới đỏ mắt,cũng không quản sau này ra sao mà bất chấp tung ra toàn bộ tuyệt kỹ,chỉ kinh dày đặc như tấm lưới

ập tới trước mặt khiến hắn phải liên tục bước lui.

- Hay lắm,sư đệ!

Bất ngờ có người hô to khiến hắn không nhận được quay sang nhìn,nội tâm rất ngạc nhiên vì ai lại rảnh rỗi tới mức đi cổ vũ một cái thằng văn dốt võ dốt,nếu đổi lại là một mỹ nữ thì còn có chút hợp lí.

Người vừa mới lên tiếng đứng ở võ đài bên cạnh,là một thiếu niên khuôn mặt tầm thường,vóc dáng tầm thường,tóc đen tầm thường,áo bào trắng tầm thường,hoàn toàn không có gì khiến người khác chú ý đến.

Thiếu niên này hắn hoàn toàn không có ấn tượng,chỉ biết là người hay đi cùng thằng Tèo,vừa nãy khi gọi lên đài thì hình như họ gọi thiếu niên này là Mạc Tử Long.

Giống như để chọc điên hắn,thiếu niên này còn đề khí gào lên:

- Hắn phân tâm rồi.Mau đánh bại tên phế vật ấy đi!

Tèo nghe vậy thì giống như được tăng thêm sức lực,chỉ kinh liều mạng đánh ra dày đặc như mưa,hoàn toàn chỉ công kích mà không thèm phòng thủ.

Hắn thấy mấy võ đài kia cũng đã chiến xong,ánh mắt lập tức trở nên âm trầm,thân thể đã lùi tới điểm tận cùng của võ đài bỗng nhiên lao lên khiến sắc mặt Trần Văn Tèo thâm biến.

Chỉ thấy hắn vung chân phải lên đá vào chỉ kinh dày đặc.Cước này của hắn,mọi người chỉ có thể đánh giá bằng một từ duy nhất:Uy mãnh.

Một cước cứng rắn như sắt,vững chãi như núi,dùng thế sét đánh không kịp bưng tai đá tới trước mặt đối thủ.Chỉ kinh tuy dày đặc nhưng uy lực không lớn,bị đá trúng thì ngay lập tức tan nát,ngón trỏ ở tay phải của Trần Văn Tèo đang đâm ra ngay lập tức bị gãy nát,tay trái tuy thoát được nhưng cả người bị đá bay gần một mét khỏi mặt đất.

Có thể đá một người nặng 50 kg bay lên,cước này ít nhất cũng phải mạnh đến cả trăm cân.

Hắn không buông tha,hai tay siết chặt sau đó đâm liên tục lên người đối phương.Quyền của hắn hướng lên trên đánh ra cực nhanh,thân thể Trần Văn Tèo chưa kịp hạ xuống đã bị đâm bay lên,tới khi rơi trở lại mặt đất thân yếu thì toàn thân đã trúng gần mười quyền,cực kì thảm hại.

Trúng nhiều đòn như vậy nhưng Tèo vẫn còn chưa mất đi ý thức,xem ra hắn đã hạ thủ lưu tình,không thèm đánh vào chỗ hiểm của gã.

Trần Văn Tèo nằm quằn quại dưới mặt đất nhìn giống như bị thương rất trầm trọng.Thế nhưng chỉ cần là người biết quan sát đều thấy được quyền hắn đánh ra không sử dụng đến pháp lực,thương thế chỉ cần hai,bà ngày là khỏi,cũng không quá lo lắng.

Điều khiến mọi người quan tâm lúc này là hắn sẽ xử lí Trần Văn Tèo ra sao.Đánh lên là tội kị của võ lâm chính đạo,giết đi thì nhất định không được,thế nhưng nếu hắn muốn làm thằng Tèo tàn phế thì ngay cả chương môn Tiêu Viêm cũng không có tư cách ngăn cản.

Trong không gian tịch mịch đến mức ngay cả tiếng thở cũng trở nên rõ ràng này,hắn vừa quay lưng bước xuống đài vừa chậm rãi gằn từng chữ:

- Ngươi,thua.

Lần này Tèo cũng không còn đủ sức đi theo đánh lên hắn nữa,toàn thân mềm nhũn đành phải để Mạc Tử Long từ võ đài bên kia chạy tới mạng gã ra khỏi sàn đấu.

Hắn đi một mạch tới tiệm bánh bao bóc mấy cái nhét vào miệng hưng hăng cắn nuốt,không phải vì đói,chỉ là do buồn mồm thôi.

- Đại ca,tiểu nữ thấy ngươi làm vậy rất tốt.Tại sao mấy người này lại nói huynh ngu ngốc?Là do tiểu nữ chưa hiểu chuyện sao?

Hắn nhú mày,cầm bánh bao ấn vào cái má phúng phính của Tiểu Bánh Bao,hung thần ác sát quát:

- Xưng là tiểu muội!

- Ồ...Nhưng...

- Không gọi ta liên tục xác ngươi ở đây chơi với bánh bao.

Tiểu Bánh Bao nuốt một cái,ngập ngừng nói:

- Tiểu...Tiểu muội...Xin được chỉ giáo.

Hắn mỉm cười hài lòng dựa vào quầy bánh bao,chọc một lỗ lên cái bánh rồi từ đó nhìn vào mặt trời,bình thân nói:

- Ngươi thấy hồ bao giờ chưa?

Khuôn mặt phấn hồng của Tiểu Bính Bao thoáng hiện vẻ sợ hãi, giọng nói run rẩy đáp:

- Trên đường lên núi tiểu muội đã gặp một con. Nó rất to lớn, răng rất sắc, trông rất đáng sợ!

- Ủm, vậy nếu một con hổ muốn cắn ngươi. Ngươi may mắn được một thợ săn cứu giúp, ngươi có kêu thợ săn giết hổ không?

Tiểu Bính Bao đưa ngón tay lên cào cào cái mũi, cặp lông mày thanh tú nhíu lại một lúc rồi ập ứng nói:

- Tiểu muội... sẽ không giết.

Hắn giống như đã đoán được từ trước, cái cổ nghiêng qua một bên nhìn thẳng vào cặp mắt trong veo của Tiểu Bính Bao, nhếch miệng hỏi:

- Tại sao nà?

- Hổ cũng do bố hổ, mẹ hổ sinh ra đúng không? Nếu hổ chết thì bố hổ, mẹ hổ sẽ đau lòng, chưa kể thể tử hoặc trượng phu của hổ cũng sẽ không còn được gặp hổ nữa... Hừc... Con cái của hổ sẽ không cha không mẹ, cháu chắt của hổ... Hừc...

Nói một hồi liền rom róm nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời, thỉnh thoảng lại nấc một tiếng làm cho mọi người xung quanh đều quay lại dùng ánh mắt “Mây đang làm cái đéo gì thế” để nhìn hắn.

Bỗng Tiểu Bính Bao gạt nước mắt, gượng cười nói:

- Tiểu muội hiểu ra rồi. Ý huynh là người vừa rồi cùng huynh trên đài là hổ, cũng có...

Hắn gõ lên bàn gỗ để ngăn lời Tiểu Bính Bao, buồn bực nói:

- Con bé ngốc lại bắt đầu nói lời ngốc nghếch, ta hỏi ngươi là để cho vui thôi. Thằng đó chỉ là một con ve chó, không đáng bị ta coi là kẻ thù để mà nhét vào thùng xộp. Nếu sau này gã khá hơn một chút thì may ra ta mới cân nhắc việc có hót xác gã hay không.

Vừa dứt lời thì đã có kết quả trận đấu:

- Những người tiến vào vòng trong là Đông Phương Sáp Bại, Chí Tôn Cao Thủ, Cầu Tập Chủng và Minh Thần. Mời các đệ tử nhanh chóng chuẩn bị cho vòng đấu tiếp theo.

Hắn cho bánh bao vào miệng, lúng búng nói:

- A i é. (Ta đi nhé)

Tiểu Bính Bao ngẩn ngơ vẩy tay, có lẽ vì nàng đang phân vân không biết “thùng xộp” là cái mặt hàng gì và bị “hót xác” thì có chết hay không.

Ở sân đấu thứ nhất: Đại Anh Hùng đối chiến Mạc Từ Long.

Ở sân đấu thứ hai: Bất Diệt Thần Tướng đối chiến Yasuo Ma Kiếm.

Ở sân đấu thứ ba: Đông Phương Sáp Bại đối chiến Chí Tôn Cao Thủ.

Ở sân đấu thứ tư: Cầu Tập Chủng đối chiến Minh Thần.

Hắn buồn bực bước lên võ đài, đang định giơ tay xin đổi sân đấu thì có tiếng thông báo:

- Mạc Từ Long nghe nói đã dẫn Trần Văn Tèo xuống núi tìm y sư. Bỏ đấu. Các cặp còn lại... Ai da...

Bất ngờ gã cao thủ môn phái tím lấy hắn khi hắn đang bước trên mấy bậc thang xuống khỏi võ đài, mặt mày nhăn nhó nói:

- Tiểu huynh đệ, hôm qua ta ăn hơi nhiều tiết canh vịt... Ai da... Ngươi có thể duy trì tỷ võ hội giúp ta được không?

Nói xong thì không đợi hắn đồng ý đã dùng Phi Hành Thuật bay vụt đi, cả người biến thành tàn ảnh thoáng cái đã đi xa vài trăm mét.

Thông thường điều này là không thể xảy ra, người dẫn chương trình nếu có vấn đề thì lập tức sẽ có cao thủ khác thay thế. Tuy nhiên hôm qua bị Ma giáo tấn công khiến Tiểu Viêm không thể không đề phòng, đã mạnh tay cử toàn bộ cao thủ đi canh chừng khắp mọi địa phương hiểm yếu của môn phái.

Vậy nên... hắn không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây?

Tiểu Viêm nhíu mày nhìn hắn hí hửng chạy lên, còn chưa kịp hướng dẫn hắn phải làm cái gì thì hắn đã lượn ngay tới bên cạnh Thanh Dương, hồn nhiên hỏi nhỏ:

- Sư nương, pháp lực của ta không đủ. Người có thể truyền cho ta một chút được không?

Nàng gật đầu,nhẹ giọng đáp:

- Được th...

Chưa nói hết câu thì hần đã nắm lấy tay nàng,nắm ngón tay chặt chẽ đan vào nhau khiến sắc mặt Thanh Dương có chút ửng đỏ.Tiêu Viêm ngồi gần đó mặt cũng đỏ rực,nhưng là đỏ vì tức giận.

Con mẹ ngươi,người ta chỉ cần ngươi lên nói hai chữ “Bắt đầu” là được.Cho dù có là người thường thì ngươi gào mồm lên cũng đủ cho chúng đệ tử nghe thấy rồi,lại còn mặt dày xin pháp lực của sư muội lão tử làm cái mẹ gì?

Rất nhanh thắc mắc của gã được giải đáp,hần khí trầm đan điền,chậm rãi huy động nội công Kim Chung Trạo (bởi Cửu Tử Tà Công vẫn còn yếu) sau đó hô lớn:

- Xin chào các bạn trẻ đang đứng trước võ đài của Tử Sơn Tỳ Võ Hội.Các bạn đã có kèo của mình trong ngày hôm nay chưa?Các bạn đã sẵn sàng chưa?Nếu đã sẵn sàng thì tỳ võ xin được:Bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Các người đánh ,ta bình loạn

[Chúng ta bắt đầu từ sàn đấu số hai.Bất Diệt Thần Tướng đang tung ra những chiêu kiếm Mạnh Mẽ.Vâng,tại vì anh ta nghĩ ra một bộ kiếm pháp và gọi là Mạnh Mẽ nên ta xin phép gọi các chiêu thức là Mạnh Mẽ.Một kiếm Mạnh Mẽ chém ngang,Yasuo Ma Kiếm nhảy lên tránh được rồi,không những thế Yasuo còn phản đòn bằng một cú chém thẳng từ trên xuống.Cực kì linh động thừa quý vị,anh ấy như một chú chim ưng vậy.Tôi xin phép gọi thế kiếm này là Ưng Kích Trường Không.Thế nhưng đã bị Thần Tướng đỡ được.Quá hay,tuy nhiên Thần Tướng lại bị đánh văng ra khoảng năm mét.Vâng,hai đối thủ lại đứng nhìn nhau âu yếm và trao nhau những ánh mắt hình viên kẹo.]

[Tiếp theo hãy tạm chuyển sang Đông Phương Sáp Bại và Chí Tôn Cao Thủ.Về thanh niên Sáp Bại thì phong độ của anh ấy đang rất tốt,mới vừa bắt đầu anh ấy đã tung liên hoàn kiếm khiến Chí Tôn cực kì chật vật.Chí Tôn ời là Chí Tôn,gặp liên chiêu thì nên chạy ngay đi chứ đỡ làm gì cho mẽ kiếm.Ồ vâng,Chí Tôn dường như đã nghe được và lập tức lộn mào ra ngoài.Liên chiêu của Sáp Bại đánh vào khoảng không,anh ấy đang mất rất nhiều thế lực,Chí Tôn cũng đang mất sức,hai người lại nhìn nhau.Thật không biết là các đối thủ đang độ kiếm hay độ mất nữa.]

[Tiếp đến...]

Bỗng Tiêu Viêm nhồm dậy nhưng ngay lập tức bị Thanh Dương túm tay áo giữ lại,gã gần giọng:

- Muội còn dung túng cho nó?Chẳng lẽ muội không nghe thấy nó hồ ngôn loạn ngữ cái gì?

- Kia sư huynh,tiểu bảo bối đang rất cố gắng mà!

Phía dưới bỗng có người hô to:

- Làm cái gì vậy?Tiếp tục đi chứ!

- Nói to lên.Lão tử chẳng nghe thấy cái gì sất!

- Nhanh nhanh lên không hết trận bây giờ!

Thanh Dương mỉm cười nhìn sư huynh,trên mặt không giấu nổi một tia đắc ý:

- Đó,huynh thấy chưa?

Tiêu Viêm suy sụp cực độ ngồi phịch xuống,cảm giác bản thân bắt đầu không hiểu nổi thế giới này.

Hần buồn bực nhìn lão chương môn.Đang yên đang lành ngươi sồn sồn lên cái gì chứ,suýt thì dọa bể quả tim nhỏ của ta rồi!

[Tiếp tục là sàn đấu của Cửu Tụ Chung và Minh Thần.Vâng,sư huynh quốc dân đang có những pha né chiêu cực kì đẹp mắt.Anh ấy đang di chuyển như một vũ công balê để tránh những chiêu Khoái Kiếm Loạn Xạ của Cửu Tụ Chung.Dường như cái tên đã phần nào thể hiện được sự độc đáo của anh ấy,kiếm pháp cực kì ảo diệu và hoa mắt chóng mặt.Những pha vung kiếm cực kì nông thôn của thanh niên Cửu Tụ Chung...Ồ thế nhưng lại hiệu quả,nông thôn nhưng lại rất hiệu quả đối với Minh Thần,tay áo của anh đã bị chém rách thừa quý vị.]

Hần hít một hơi để khôi phục sức lực,Thanh Dương thấy vậy thì trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.Nàng rất sợ tiểu bảo bối của nàng bị mệt mỏi:

- Con có tiếp tục được không?Hay để ta thay con?

Hắn lắc đầu:

- Sur nương thân phận tôn quý sao có thể nói mấy thứ nhảm nhí này.Cơ mà cổ ta có chút mỏi,nếu tiếp tục sợ rằng sẽ không duy trì được.

Dứt lời liền rất tự nhiên ngồi lên đùi Thanh Dương,cái đầu dựa vào bộ ngực đầy đặn của nàng sau đó trên mặt hiện rõ vẻ thoải mái:

- Ân,tốt hơn nhiều lắm

- Sur huynh!Huynh không thể ngồi yên xem đấu được sao?!

[Vâng,trở lại với trận đấu.Có vẻ Minh Thần đã nổi giận rồi,bị rách mất chiếc áo vía khiến anh cực kì phẫn nộ và anh đã bắt đầu tung chiêu.Một chiêu kiếm đâm ra sau đó móc ngược rất âm hiểm,tiếp đó là hư chiêu,Cầu Táp Chung bị lừa và ăn ngay một vệt vào tay.Rất đau thừa quý vị,tuy vệt bằng thân kiếm nhưng với tu vi Luyện Khí tầng chín thì nó cũng không khác bị chém trúng là bao.Trả thù được rồi thế nhưng Minh Thần vẫn rất hăng máu,anh đang chém ra những cú cực kì mạnh bạo khiến Cầu Táp Chung phải bước lui liên tục.Quá nhiều hành thừa quý vị,quá nhiều hành cho một trận đấu!]

[Có lẽ mọi người đang rất bất ngờ vì sự có mặt của thanh niên Cầu Táp Chung này,vậy thì tôi xin giải đáp luôn.Lẽ ra vị trí này là của Ngao Nam nhị thế tổ,à không,nhị sư huynh,thế nhưng vì chương môn nhân đoán trước là gã sẽ không tham gia thế nên đã sáng suốt chiêu mộ được thanh niên Cầu Táp Chung này.Trong hồ sơ anh ấy ghi là ngu quên nên không tham gia được vòng Khảo Hạch và muốn vào đấu để giao lưu,học hỏi.Vâng,thế nhưng ai cũng thừa biết là thanh niên này chỉ muốn la liếm giải thưởng thôi.Tuy nhiên thanh niên Cầu Táp Chung lại đang thể hiện rất tốt dưới vai trò một diễn viên đóng thế,anh đang liên tục chống đỡ kiếm chiêu của Minh Thần và...Gạt được rồi!Anh đã gạt được kiếm của Minh Thần ra và bắt đầu phản chiêu,khán giả đang hò reo vì phấn khích.]

[Vâng,kiếm chiêu rất ảo diệu,liệu có lật kèo được không?Không được rồi,không hay rồi,Minh Thần bất ngờ sử dụng chiêu kiếm trấn phái là Tụ Vạn Lạc Thiên.Ách,chương môn nhân vừa đính chính rằng đây không phải chiêu kiếm trấn phái.Nếu ai chưa biết thì chiêu này là kiếm pháp cao cấp,ngư kiếm phi hành tấn công chớp nhoáng kẻ địch.Cầu Táp Chung không ngờ Minh Thần chỉ mới Luyện Khí đã có thể ngự kiếm,anh ấy đang rất hoảng sợ và bắt đầu vùng kiếm loạn xạ.Vâng,kiếm của Minh Thần đã đâm gãy kiếm của Cầu Táp Chung rồi.Cũng phải thôi,kiếm được truyền pháp lực thì sắt thép đỡ thế quái nào được.Cầu Táp Chung bị kiếm chém sượt qua eo và ngã xuống rồi.Lúc đầu tôi thấy đường kiếm đâm vào ổ bụng của Cầu Táp Chung,có vẻ như Minh Thần đã nương tay.Vâng,may mắn cho anh,bằng không thì trưa nay ăn cơm không ngon rồi.]

[Trở về sàn đấu số hai,Yasuo Ma Kiếm đang thể hiện đẳng cấp kiếm thuật của mình.Anh đang dùng hành động để chứng minh cho câu nói:Phong độ là nhất thời,đẳng cấp là mãi mãi.Mặc dù tu vi chỉ mới là Luyện Khí tầng bốn thôi nhưng anh đánh rất nhiệt,Thần Tướng đang bị đánh tới tấp mặt mũi và chỉ biết đỡ mà thôi.Lại nói qua một chút,Yasuo là đệ tử Kiếm Phong còn Thần Tướng là đệ tử Dược Phong thừa quý vị,nhờ cần đan dược mà anh ấy đã lên được Luyện Khí tầng sáu rồi,thế nhưng kiếm chiêu không bằng thì rất khó để anh ấy đánh lại Yasuo.Vâng,tu vi cao thì cao cũng không có mài ra thành bột để ném vào mắt đối phương được thừa quý vị.Quá buồn cho anh khi đang liên tục bị đối thủ có tu vi thấp hơn đánh cho bòm đầu.]

[Ở sàn đấu số ba,Đồng Phương Sáp Bại đang dồn Chí Tôn Cao Thủ về phía góc võ đài.Có vẻ phong độ của Chí Tôn hôm nay hơi bị kém,không biết có phải anh ấy đã ăn may trong vòng Khảo Hạch hay không.Trả đòn rồi,Chí Tôn đang vùng kiếm rất nhiệt thừa quý vị.Vâng,kiếm của anh ấy quay vòng vòng trên đầu như chong chóng vậy.Ta tạm thời chưa nhận ra đây là chiêu thức gì nhưng không thể phủ nhận là nó đang tỏ ra cực kì hiệu quả.Chí Tôn đang quạt rất căng,quạt rất là mát.Và Đồng Phương Sáp Bại phải chạy rồi,bỏ của chạy lấy người,bán nhà không số đồ rồi.Vâng,chuồn chuồn có cánh thì bay,có chân thì chạy,quay đầu là ngu.Đột nhiên Đồng Phương Sáp Bại ngã xuống,Chí Tôn đang truy sát,kiếm vẫn đang quay rất mát.Liệu trận đấu đã đến hồi kết hay chưa?Bất ngờ Đồng Phương Sáp Bại xoay người,anh ấy đang lăn lê bò toài dưới mặt đất,trường kiếm vùng lên.Vâng,một pha lật kèo ngoạn mục,một chiêu vùng kiếm có trường lớp của Đồng Phương Sáp Bại đã chém trúng đại lưng của Chí Tôn Cao Thủ.Quần của Chí Tôn tụt xuống rồi,anh ấy đang cúi xuống kéo lại quần.Đã có tín hiệu đấu hàng từ phía Chí Tôn Cao Thủ.]

[Ở sàn đấu số hai thì chiến đấu vẫn chưa kết thúc.Bất Diệt Thần Tướng đang tỏ ra rất lầy lội khi liên tục lùi đan dược ra cần.Ngay lúc này anh ấy đang cần một viên Bồ Huyết Đan để khôi phục lượng máu đã mất,vết thương trên người khá nhiều nhưng mặt thanh niên này vẫn đang rất vững.Yasuo Ma Kiếm đuối rồi,tay cầm kiếm của anh ấy đang run rẩy.Một cú đá đến từ Bất Diệt Thần Tướng.Vâng,thanh niên Thần Tướng vừa tung ra một đòn rất bản thủ,từ chém chuyễn thành đập.Yasuo Ma Kiếm lão đảo rồi,anh ấy đang cố dấn ăn xôi bằng cách chém loạn xạ.Bất Diệt Thần Tướng lạnh lùng đánh bay kiếm của Yasuo.Vâng,một đá cực kì thô bạo đập bay Yasuo ra khỏi võ đài.Quả là một trận chiến nhảm nhí và xốn mắt thừa quý vị,thế nhưng đó chính là cuộc đời.Chúng ta hãy dành một phút mặc niệm cho Yasuo,anh ấy đã thi đấu rất tốt.Ân,ngươi làm cái...]

Cảnh vật trước mắt bỗng hoa lên sau đó một bàn tay chộp tới trước mặt hắn,thế nhưng khi bàn tay chỉ còn cách mặt hắn vài centimet thì bị chặn lại.Thanh Dương giữ lấy tay vị cao thủ kia, trên mặt không giấu nổi vẻ tức giận:

- Lão Tam,ngươi làm vậy sẽ khiến hắn hoảng sợ!

Người gọi là Lão Tam cũng chính là người vừa rồi nhờ hắn lên nói hộ.Có lẽ sau khi gã xả cục xong xuôi hí hửng trở về thì liền bắt gặp hắn đang casting,vậy nên mới vội vàng vận dụng toàn thân công phu lao tới định bịt miệng hắn lại.

- Không sao đâu,sur nương.Ta đã mệt,đây cũng vốn không phải công việc của ta.

Hắn vịn vào tay ghế ngồi dậy,có chút tiếc nuối cảm giác mềm mại khi ngồi trên đùi sur nương.Đang định bước xuống thì sur nương bỗng níu lấy vai hắn, trên mặt tràn đầy lo sợ cùng không đành lòng:

- Tiểu bảo bối...

Hắn nắm lấy bàn tay thon dài của nàng,tinh tế cảm nhận sự mát lạnh trên đó một chút rồi mỉm cười,ý cười nhẹ như mây,thế nhưng trong mắt lại hiện lên một cỗ chiến ý.

Tựa như tại chín tầng mây bồng bềnh bỗng xuất hiện một đoá hoa vân đốt cháy cả bầu trời.

- Sur nương yên tâm,trước khi chiến thắng ta sẽ không để bị thương.Sur nương vì ta không tiếc danh dự,thế nhưng ta tiếc danh dự của người.

Nói xong liền phi thân lao xuống,khéo léo nhảy vài cái đã vượt qua vài trăm bậc thang bằng đá sau đó hạ cánh tại sàn đấu số bốn.

Xin xỏ nhiều hán cũng thấy một lăm,tốt nhất là cứ trực tiếp chiếm dụng.

Lão Tam háng giọng hô lớn:

- Vòng bán kết!

Ở sàn đấu số một,Đông Phương Sáp Bại đối chiến Minh Thần.

Ở sàn đấu số bốn,Bất Diệt Thần Tướng đối chiến Đại Anh Hùng...Chương môn có gì sai bảo?Dạ,tiểu đệ đã biết.

Sàn đấu số bốn,Bất Diệt Thần Tướng đối chiến Tinh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Giới thiệu nhân vật .Lười thì khỏi đọc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đây là ảnh Tác cốp nhặt được trên mạng,cảm thấy khá tương tự với khí chất của nhân vật nên cho vào.Không hoàn toàn biểu thị ngoại hình và trang phục của nhân vật,mọi người không cần quá căng thẳng.

An Thuý (Tiểu Bánh Bao):Xinh xắn đáng yêu,tính cách nhân hậu,thiện lương tới mức ngốc nghếch.Là kì tài luyện võ nhưng thường tỏ ra lười biếng,rất thông minh nhưng suy nghĩ hơi hột,mau quên.Bị Ngạo Nam dùng thủ đoạn ác bá bắt làm linh vật.

An Thuý lúc lớn:Bộ ngực phát triển đột biến khiến nàng cảm thấy rất tự ti và ngại tiếp xúc với

người lạ. Tuy đã trải qua nhiều biến cố nhưng tính cách và suy nghĩ vẫn giữ được sự thiện lương, đây cũng chính là nguyên nhân Hắc luôn trân trọng và quý mến nàng.

Yêu thích: Những ai tốt với nàng.

Ghét: Không ghét thứ gì.

+ Bạch Hồ: Tên thật chưa được tiết lộ. Là một thành viên trong nhóm Tứ Linh. Tính cách phóng khoáng, cởi mở, dễ gần, tuy nhiên rất thích đánh nhau.

Yêu thích: Ăn, ngủ.

Ghét: Những ai không đánh nhau với nàng.

+ Chiêu Dương: Là môn chủ của Địa Ngục Môn. Về ngoài xinh đẹp động lòng người, khí chất cao quý, thanh khiết. Tuy nhiên là một người rất âm hiểm, nhiều thủ đoạn và tàn nhẫn.

Yêu thích: Giết sạch đám phiền phức trong thiên hạ.

Ghét: Ban đầu không ghét thứ gì. Sau đó Hắc, sau đó nữa thì ghét lấy sang cả những người xung quanh Hắc.

+ Chu Tước: Tên thật chưa được tiết lộ. Là một thành viên trong nhóm Tứ Linh. Nhan sắc tuyệt diệu, nụ cười sáng ngời, tính cách dịu dàng trầm ổn. Những lúc buồn chán sẽ dùng Tam Muội Chân Hoà đốt chết người.

Yêu thích: Ăn mặc lộng lẫy, xinh đẹp.

Ghét: Không có gì để chơi.

+ Gia Bảo: Là bạn và cũng đồng thời là đối thủ của Ngao Nam từ lúc còn còi truồng tám mùa. Tính cách lạnh lùng ngông cuồng, chiến ý rất cao, tuy nhiên cũng là người có trí tuệ. Đôi lúc hành xử rất tà ác, tàn nhẫn.

Yêu thích: Đập Ngao Nam một trận.

Ghét: Bị Ngao Nam làm phiền.

+ Huyền Vũ: Tên thật chưa được tiết lộ. Là một thành viên trong nhóm Tứ Linh. Là con gái của mình chủ võ lâm, được gửi đi du học ở Thiên Môn và trở thành một trong số những cao thủ hàng đầu khi chỉ mới hai mươi tuổi. Tuy nhiên vì bị thương khi còn nhỏ nên thân thể phát dục kém, nhìn chỉ như đứa trẻ mười lăm.

Yêu thích: Điều khiển, không chế người khác.

Ghét: Bị coi là trẻ con. Tuy không biểu hiện ra ngoài nhưng nội tâm nàng sẽ rất khó chịu.

+ Linh Đan: Võ công cực cao, tuy nhiên tính cách kì quái, khi thì rất tà ác, khi lại cực kì thiện lương. Trong lúc trọng thương và bị kẻ thù truy sát đã vô tình bắt gặp Ngao Nam và bắt gã làm sai vật. Kiếp nạn của nàng bắt đầu từ đó.

Yêu thích: Được người khác yêu quý.

Ghét: Bị người khác ghét bỏ.

Vforum.vn

+ Minh Thần: Là thiên tài của Thiên Kiếm Môn. Mười tuổi dùng tu vi Luyện Khí tầng một đánh bại toàn bộ đàn anh trong Tam Sơn Tỳ Võ Hội, từ đó trở thành đại sư huynh. Tính cách lạnh lùng, trượng nghĩa, coi thường những kẻ thích dựa dẫm mà nói thẳng ra thì chính là Hắc Hắc. Là thanh niên nghiêm túc, ứng xử khôn khéo nhưng vụng về trong chuyện tình cảm.

Yêu thích: Tạm thời chưa tỏ ra hứng thú với cái gì.

Ghét: Những ai khiến gã cảm thấy xấu hổ.

+ Ngao Nam Khi không trẻ trâu thì trông anh soái lạ lùng. Là người hiểu động, càn quấy, ngang ngược, tuy nhiên đối xử với người xung quanh rất tử tế. Bất quá là một kẻ không biết cách ứng xử, không hợp là đánh, tuy nhiên lại rất biết cách thể hiện tình cảm.

Yêu thích: Cầm nhầm thiên tài địa bảo.

Ghét: Kẻ nào hung hăng với gã thì gã đều ghét.

Vforum.vn

+ Tiêu Viêm: Chương môn Thiên Kiếm Môn. Tính cách cao ngạo, ghét ác như cừu, ghét Hắc Hắc hơn cừu. Tuy nhiên Hắc Hắc rất kính trọng Tiêu Viêm vì gã cực kì quan tâm đến sự muội Thanh Dương, mặc dù Hắc Hắc không bao giờ thể hiện

điều ấy ra bên ngoài.

Yêu thích:Chăm sóc,bảo vệ Thanh Dương.

Ghét:Thằng nào không tốt với Thanh Dương gã đều ghét.

+ Tống Nguyệt:Chường môn Vạn Hoa Kiếm Phái,rất hâm mộ và muốn độc chiếm Tiêu Viêm.Do vậy cô ta đã nhiều lần cố tình làm xấu hình ảnh của Thanh Dương và hãm hại nàng.Theo Hắc đánh giá thì tính cách người này không hẳn xấu,nhưng rất đáng ghét.

Yêu thích:Tiêu Viêm.

Ghét:Thanh Dương,sau đó ghét lây sang những người xung quanh nàng.

+ Thanh Dương:Là sư nương của Hắc,kiếm pháp tỉ lệ thuận với mỹ mạo.Tính cách lạnh lẽo,tàn độc,thậm chí máu lạnh nhưng rất dịu dàng với Tiêu Viêm và An Thủy.Có tình cảm đặc biệt với Hắc,nhỏ hơn mẫu tử,lớn hơn tình yêu.

Yêu thích:Hắc.

Ghét:Gần như cả thế gian này.

 + Thanh Long: Tên thật chưa được tiết lộ. Là thủ lĩnh

của nhóm Tứ Linh, hành tung bí ẩn, mục đích chưa rõ.

Yêu thích: Sự yên tĩnh.

Ghét: Ai phá đi sự yên tĩnh của nàng.

Vforum.vn

+ Thanh Trà: Là một hạ nhân trong nhà Pác Tra. Sau khi Pác Cha bị giết thì được hẩn thu nhận khi lang thang trong chợ sau đó sắp xếp cho trở thành Môn chủ Huyết Nguyệt Môn. Là một người hào hiệp, dũng cảm tới liều lĩnh và đôi lúc khá bạo lực.

Vforum.vn

Yêu thích: Giả làm nam nhi du ngoạn giang hồ.

Ghét: Đứa nào nói nàng là yêu nữ.

+ Trần Văn Tèo: Vì bị ăn nhiều hành nên cho vào đây để anh đỡ tui thân. Là đệ tử đứng thứ hai từ dưới lên của

Thiên Kiếm Môn.Sau khi bị Hắc - đệ tử đứng thứ nhất từ dưới lên – đánh bại thì cảm thấy cực kì nhục nhã và xuất hiện tâm ma.Sau đó được Xích Viêm dụ dỗ vào con đường ăn chơi sa đọa,dần dần trở thành một đại ma đầu.So với Hắc thì còn giống nhân vật chính hơn.

Yêu thích:Mạnh hơn Hắc.

Ghét:Hắc.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Ta không hề vượt cấp khiêu chiến

- Thăng rác rưởi,gặp tao là may xui rồi.

Bất Diệt Thần Tướng vừa bước lên võ đài vừa cười lạnh.

Hắc khịt mũi,cũng không thèm đáp trả bởi vì hôm nay hắc thực sự rất xui.Tâm này đáng lẽ còn đang ôm sự nương nể thì lại bị lôi lên đây đánh nhau với mấy thằng trẻ trâu,nếu không phải vì gỡ gạc danh dự cho nàng thì hắc đã bắt chước Ngao Nam phui đất trốn đi biệt tăm từ lâu rồi.

Vừa có tín hiệu “Bắt đầu” thì Bất Diệt Thần Tướng cũng không thèm để ý đến việc đối thủ của mình chỉ là một Tội Thê cảnh,trực tiếp lấy ra hai viên Bồi Nguyên Đan ném vào miệng nhai tộp tộp.

Bồi Nguyên Đan nếu ăn đúng liều lượng thì có thể khôi phục pháp lực,tăng khả năng đột phá thành công.

Thế nhưng nếu ăn quá liều thì sẽ tạo thành áp lực trong cơ thể,sẽ khiến thân thể trong thời gian ngắn bộc phát tiềm lực nhưng sau đó cả người sẽ đau như thể chết đi sống lại rồi vẫn còn đau.Hôm qua hắc cũng chính là sử dụng cách này để chạy đi cứu sư nương,cảm giác sau khi tan cơn phê thật đúng là không muốn thử lại lần hai.

Àn,mà không đúng.Nếu không phải vì cướp Tây Tuỷ Đan cho hắc thì pháp lực của Thanh Dương đã không bị hao tổn,nếu pháp lực không hao tổn thì với tu vi Kim Đan trung kỳ nàng đã dư sức đánh lão Nhật Thánh Sứ kia thành đầu heo.Vậy có nghĩa là hắc đi chuộc lỗi chứ cũng chẳng phải cứu vớt gì.

Vậy thì Thanh Dương có cảm thấy việc cướp đồ cho ta quá phiền phức không?Ta không cần nàng cướp thiên tài địa bảo cho ta,thế nhưng ta rất thích cảm giác nàng vì ta mà đi cướp.Không xong,nếu nàng cảm thấy ta phiền phức thì sau này nàng có lạnh nhạt với ta không?

Hắc còn chưa tính được là Thanh Dương có lạnh nhạt với hắc hay không thì một tiếng quát lớn đã kéo hắc trở về thực tại.Bất Diệt Thần Tướng không tiếc pháp lực tung ra chiêu Vạn Hoa Đưa Nở,đây là một chiêu kiếm uy lực rất lớn,đánh ra như muôn ngàn đoá hoa tung bay sắc bén vô cùng.Ấy vậy mà con hàng này lại không tiếc mana đánh vào mặt hắc,đây còn phải phải giết ruồi bằng dao mổ trâu?

Kiểm của Bất Diệt Thần Tướng đánh tới đâu thì không gian ở đấy xuất hiện một làn khí mỏng có hình dáng như một đoá hoa đang nở rộ.Đây chính là chỗ kì diệu của pháp lực,một khi kết hợp với kiếm ý thì có thể ngưng kết thành vật thể,tạo thành hiệu quả sát thương hoặc bảo hộ thân kỉ.

Chỉ thấy vô số cánh hoa mang theo hàn khí lạnh lẽo ập tới trước mặt hắc,tuy chưa đủ khả năng cắt người thành mấy khối nhưng để tạo thành vết thương chí mạng thì không vấn đề gì.

Bất Diệt Thần Tướng giống như đã trông thấy hắc bị chém thành máu thịt bầy nhầy,khoẻ miệng không nhịn được cong lên cười khẩy một tiếng.

Nếu cứ thế này duy trì xuống thì vị trí đại sư huynh xem như đã là vật trong túi áo.

Tuy nhiên trước một đòn màu mè hoa mỹ thế này sẽ không có ai lại ngu ngốc đến độ đứng yên để bị rừng hoa đ-ng trúng,hắc thì đương nhiên lại càng không.Chân phải đạp mạnh một cái đồng thời hơi nghiêng người về sau,lập tức thân thể hắc cấp tốc văng ra khỏi phạm vi của chiêu Vạn Hoa Đưa Nở.

- Ta thắng!

Chỉ chờ có thế,Bất Diệt Thần Tướng thu kiếm,pháp lực toàn bộ dồn xuống hai bàn chân rồi đạp mạnh xuống sàn đẩy người phóng đi như một mũi tên sau đó đâm kiếm ra.Thanh kiếm là mũi nhọn,Thần Tướng lợi dụng pháp lực đẩy thân thể lao đi cực nhanh nhằm kinh mạch trên vai hắc đâm tới.

Một kiếm này không độc,nhưng rất ác.Nếu để bị đâm trúng thì đảm bảo hắc sẽ không thể tiếp tục dùng kiếm nữa,sau này cũng không thể dùng kiếm.

Kinh mạch ở vai đã đứt,cho dù muốn thủدام cũng khó chứ chưa nói tới cầm kiếm.

Thế nhưng Thần Tướng chợt nhận ra hắc không có dùng kiếm,cánh tay theo đó hơi thu lại.

(Quản hắc có dùng kiếm hay không.Trước tiên phé đi tay phải của hắc sau đó làm gì thì làm!)

Gã thăm nghĩ,sau đó tiếp tục vươn tay kiên quyết tung ra một kiếm này.

Tiêu Viêm thấy vậy thì lắc đầu,không cần nhìn cũng biết hắn sẽ tránh được.

Kiểm một khi đánh ra thì phải có kiếm ý,nghĩa là phải biết mình đánh thế nào,đánh vào đâu,lực đạo bao nhiêu sau đó toàn tâm toàn ý toàn lực đánh ra.Làm vậy sẽ chấn nhiếp tinh thần đối thủ,sau đó lợi dụng thời khắc ấy đánh trúng đối phương.

Thế nhưng ý của gã đệ tử này đã loạn,như vậy thì kiếm cũng rồi.Không chỉ làm gián đoạn chiêu thức mà còn tạo cơ hội cho đối thủ,có lẽ lúc này trong đầu hắn đã nghĩ ra biện pháp phản công rồi.

Tuy nhiên ở đời không ai học hết được chữ “Ngờ”.

Chỉ thấy hắn bỗng nghiêng người qua một bên giống như sợ quá né bừa,sau đó bị kiếm của Bất Diệt Thần Tướng đâm trúng.Cũng không kịp vận lên nội công Kim Chung Trạo mà thân thể trực tiếp nhận một kiếm toàn lực này.

Xoẹt~

Thanh âm rợn người vang lên khi lưỡi kiếm cắt qua da thịt,trường kiếm dễ dàng đâm thủng ngực hắn sau đó xuyên ra sau lưng.

Crack~

Thanh Dương một nắm bóp nát tay ghế,mắt hạnh tròn tròn đứng bật dậy trực tiếp bạo phát tu vi Kim Đan trung kì phủ khắp Tứ Sơn Tỳ Vô Hội.

- Sư muội!

Tiêu Viêm mặc dù hơi bất ngờ vì bấy lâu nay vẫn nghĩ sư muội chỉ mới là Trúc Cơ đình phong,thế nhưng động tác của gã không hề bị gián đoạn,thần thức vừa kịp áp chế nhuyển kiếm của Thanh Dương bằng không nạng đã sử dụng Ngự Kiếm Thuật đâm chết Bất Diệt Thần Tướng trong vòng một nốt nhạc.

Đang không biết phải khuyên nhủ sư muội ra sao thì Thanh Dương bỗng thu lại sát khí điềm tĩnh ngồi xuống như không có chuyện gì khiến Tiêu Viêm vừa mừng vừa sợ.

Có phải sư muội vì đau lòng quá nên đã điên rồi không?

- Hắn chưa chết.

Nàng giống như biết được khúc mắc trong lòng Tiêu Viêm nên chủ động giải đáp.Gã thấy giọng nói của sư muội tuy còn hơi run rẩy nhưng ngữ điệu bình tĩnh,trầm ổn,không hề giống một cái người điên thì nhẹ nhõm thở phào,đồng thời kì quái nhìn xuống sàn đấu.

Rõ ràng hắn đã bị một kiếm xuyên tim.Tại sao sư muội lại nói là chưa chết?Hắn là quái thai sao?

Áp lực do Thanh Dương gây ra rất bá đạo thế nhưng đám đệ tử lại không nhận ra đó là nàng.Bởi lẽ họ đang tập trung lên trên sàn đấu,nơi có một nguồn áp lực tuy không lớn nhưng lại rất kì quái khiến cho một vài đệ tử không nhận được run rẩy giữa ánh nắng chói chang.

Cửu Tử Tà Công,nhập tử trùng sinh,trùng tổ kinh mạch,nội lực bạo tăng,công pháp tiến cấp.Đệ Nhất Kiếp:Đạo Sơn Huyết Ngục – Đại thành.

Nội kinh đầy trường kiếm trong ngực hắn bay cao tới bốn mét sau đó leng keng rơi đến trước mặt Bất Diệt Thần Tướng vốn đang sợ vỡ mặt vì lỡ tay giết người nay lại càng kinh hãi hơn vì một kẻ bị đâm xuyên tim đột nhiên sống lại.

Đối mặt với tử vong thân thể sẽ xuất hiện kì biến,tiềm lực bạo phát.Cửu Tử Tà Công chính là bằng cách đó luyện thành,tại thời điểm cận kề tử vong ý thức sẽ tự động vận công dịch chuyển nội tạng,sau khi trải qua cú sốc tử vong thì người luyện sẽ như được thoát thai hoán cốt,mạnh mẽ gấp nhiều lần.

Ân,nghe như trong truyện Bảy Viên Bi Ròng vậy.

Nói chung,người luyện Cửu Tử Tà Công chết càng nhiều thì tăng cấp càng nhanh.Tuy nhiên nhất định phải ăn no ngủ kĩ thì thân thể mới sinh ra tiềm lực để mà bạo phát,hon nữa cũng không thể quá lạm dụng khả năng thoát tử của công pháp.Một khi kẻ địch ngửa tay ngắt đầu người xuống thì đừng nói là Cửu Tử,cho dù có là Thập Cửu Tử thì người cũng sẽ chết thẳng cẳng.

Đây chính là khác biệt giữa tiên thuật và võ thuật.Tiên thuật có thể đứt đầu mọc lại đầu,thế nhưng võ thuật thì cao nhất cũng chỉ tới mức chết đi sống lại thôi.

Tuy nhiên tiên thuật cũng có chỗ yếu,còn chỗ yếu là gì thì để từ từ hắn nghiên cứu đã.

- Ân,không rách áo.Rất tốt.

Hắn kéo cổ áo ra xem kĩ một lượt rồi trên mặt hiện lên vẻ hài lòng.Bây giờ nội lực của hắn còn yếu,chưa thể đập không mà đi nên khi chân không chạm đất thì di chuyển sẽ có chút hạn chế.Vậy nên mặc dù đã dùng hết sức bú mẹ để chọn góc đẹp nhưng hắn vẫn rất sợ áo sư nương mới may sẽ bị thẳng ngu kia làm rách.

- Ngươi...Ngươi là người hay quý?

Bất Diệt Thần Tướng sợ hãi thét lên khiến hắn giật mình.Nhìn gã to cao đen hói,đã vậy còn tu tiên mấy năm trời thế mà lại sợ ma,nói ra thật đúng là không ai dám tin.

Nếu đây là cuộc đối thoại với Tiểu Bánh Bao thì có lẽ hắn sẽ trêu đùa nàng một chút. Thế nhưng đối phương lại là một thằng mi rậm mày thô,râu ria lún phún nên hoàn toàn chẳng tạo cho hắn được chút hứng thú nào.

- Ta đương nhiên không phải ma.Nếu là ma thì đã chẳng ở đây đông dài với ngươi làm gì cho nhọc xác.

- Nhưng ngươi rõ ràng đã bị đâm xuyên tim..

Hắn gõ lên ngực,đã bắt đầu cảm thấy thăng nhải này có chút phiền phức:

- Đại ca ơi.Ta trời sinh phế vật,con tim nằm ở phía trái chứ không nằm ở giữa ngực như đám cao thủ các người.Giờ có thể đánh được chưa?Ta thấy đôi bụng lấm rồi.

Lời này hắn không hề bịa.Mặc dù vừa hóc cả chục cái bánh bao thế nhưng vừa rồi Cửu Tử Tà Công bạo phát tiềm lực khiến cho thân thể hắn mặc dù tràn đầy sức mạnh thế nhưng lại cực kì đói và đau nhức.Cái này có thể lấy chơi game để làm ví dụ,mặc dù ngươi đã đói tới mềm răng nhưng vẫn cảm thấy có thể chơi liên tục sáu ngày sáu đêm.Chính là cái cảm giác vì điệu đó đấy.

Bất Diệt Thần Tướng nhú mày suy nghĩ một chút,cảm thấy lời của hắn không hẳn là không có khả năng.Trên đời này thể chất kì quái có rất nhiều,tim lệch một chút thì cũng không có gì là kì quái.

Gã không để ý thấy vết thương trên ngực hắn đã lành hẳn,hiền ngang đi tới nhật trường kiếm lên chỉ vào mặt hắn.

- Lẽ ra ngươi nên ngoan ngoãn nằm dưới mặt đất.Bây giờ dù ngươi có quỳ xuống van xin thì cũng đã muộn.

Hắn xoa bóp cái bụng đang kêu ồm ồm,chặc lưỡi:

- Giá mà vừa rồi ngươi có một phần oai phong như thế này thì ta đã đỡ phải mồm mồm.

Bất Diệt Thần Tướng then quá hoá giận,quát lớn một tiếng rồi huy động trường kiếm đâm về phía hắn. Thế nhưng còn chưa kịp vung tay đã thấy đợt gió lạnh ập đến,gã theo bản năng ngửa người ra sau nhanh tới mức cái ót đập mạnh xuống sàn gỗ sau đó ngã ngửa.

Không cần nghe đám khán giả cười rộ lên gã cũng biết là bộ dạng hiện tại của mình đang cực kì khó coi.Bật tôm một cái ngồi dậy,Bất Diệt Thần Tướng chỉ vào mặt hắn quát lớn:

- Con mẹ ngươi!Ngươi lại dám dùng ám khí?

- Sao lại nói khó nghe như vậy?Ai dùng ám khí?

Hắn vung vẩy mẫu gỗ nhọn trên tay.Những cái này là chiều hôm qua hắn gọt trong lúc chờ Ngạo Nam đào bới xới lộn cái được điền lên.

- Ám khí tên như ý nghĩa,là ném trong bóng tối,ném để ám hại người khác.Còn ta đứng đây ném thẳng vào mặt ngươi thì phải gọi là Minh khí chứ.

Dứt lời liền ném thêm một mẫu gỗ nữa.Mẫu gỗ dài bằng ngón tay trỏ,nhọn dần về một phía giống cánh hoa anh đào cực kì sắc bén.

Bất Diệt Thần Tướng không dám coi thường trực tiếp dùng kiếm gạt phi tiêu sang một bên sau đó bỏ kiếm về phía hắn:

- Đờ chiêu Mạnh Mẽ Phân Thiên của lão tử!

Chợt vùng dưới cùi chỏ đau nhói sau đó cảm giác tê dại truyền khắp cánh tay phải,kiểm theo đó mềm oặt hạ xuống.

- Ân.Không đứt gân sao?Thân thể của Luyện Khí tầng sáu xem ra cũng rất mạnh.

Một mẫu gỗ đâm xuyên qua tay áo của Bất Diệt Thần Tướng nhưng bị da thịt cản lại,đù thấy thân thể của tu sĩ Luyện Khí tầng sáu cũng không thua gì Kim Chung Trạo đệ tứ quan,vật nhọn thông thường khó có thể đâm xuyên qua da thịt.

Lần này Bất Diệt Thần Tướng đã có chút hoảng sợ.Tại sao một tên Tội Thê lại duy trì được lâu đến như vậy?Hai chiêu vừa rồi đều đủ khả năng đánh hắn thành tàn phế,cho dù hắn có dùng ám khí hay cung nỏ đi chăng nữa thì cũng không thể nào mua may trước một tu sĩ Luyện Khí kỳ lâu như vậy,bằng không chẳng phải thể gian này đã loạn hết cả?!

Thế có nghĩa là cốt lõi không phải ở hắn dùng vũ khí gì,mà là hắn sử dụng ra làm sao.Nếu hắn ra tay quá sớm thì ta đã né được,nếu ra tay quá muộn thì kết cục là cả hai cùng trúng đòn,vậy nên hắn tấn công vào lúc ta chuẩn bị ra chiêu,khi ấy thì ta sẽ không thể né được.

Hừ,vậy thì lão tử liền tung hự chiêu xem ngươi còn mua may kiểu gì.

Sau khi đã suy đoán rõ ngọn ngành mọi chuyện thì Bất Diệt Thần Tướng cảm thấy thông tuệ hơn hẳn, ý cười lại bắt đầu xuất hiện trên khoé môi gã. Thế nhưng gã đã quên mất một điều rất quan trọng, đó là nếu một người có khả năng quan sát tốt như vậy thì liệu có thể bị lừa bởi một tay mơ như gã hay không?

- Mạnh Mẽ Phá Thạch!

Gã quát một tiếng, trường kiếm phạt ngang chém về phía hắn. Thế nhưng được nửa đường thì gã bỗng thu kiếm sau đó nhảy qua một bên đồng thời đưa tay lên định bỏ kiếm vào đầu đối thủ.

Phập~

- Thời điểm ra đòn nguoi có thể im lặng một chút được không? Ta đang mệt, nghe rất đau đầu.

Bất Diệt Thần Tướng rút lên một tiếng kinh hãi rồi nhảy về sau, trên vai nhiều thêm một mẩu gỗ đâm sâu vào da thịt.

Lẽ ra với lực tay của hắn hiện giờ thì không thể phi rách da một tu sĩ Luyện Khí tầng sáu, thế nhưng nếu phi vào vết thương hở thì đó lại là chuyện khác.

Bất Diệt Thần Tướng nhìn mẩu gỗ cắm sâu vào vết thương do Yasuo vừa gây ra, khuôn mặt lập tức co quắp lại vì tức giận.

- Lão tử giết nguoi!

Gã như một con trâu điên vùng kiếm lao tới như một thẳng du côn, hoàn toàn ném cái mớ kiếm pháp Mạnh Mẽ của gã qua một bên, kiếm vùng loạn xạ không chiều không thức đánh về phía hắn.

Hắn không dám chậm trễ lấy trong áo ra một nắm mẩu gỗ, ước chừng còn khoảng mười cái, sau đó ném thẳng vào mặt Bất Diệt Thần Tướng. Thế nhưng chiêu trò đơn giản như vậy thì không làm khó được gã, chỉ cần vùng kiếm vài cái là mẩu gỗ của hắn đã rơi rụng liểng xiểng xuống mặt đất.

- Chịu chết!

Gã gầm lên, sau đó nhảy thật cao ý định bỏ xuống một kiếm lôi đình. Và gã bỏ thật, khán giả nín thở quan sát trường kiếm ầm một tiếng bỏ ra cái hố lớn trên võ đài, sau đó lại thờ phào khi nhận ra hắn đã kịp nhảy qua một bên tránh né.

Một người xem cảm thấy không khí quá trống vắng thì buồn bực hô to:

- Làm cái gì vậy? Đã đánh từ nãy đến giờ rồi, sao còn chưa có bình luận?

- Bình luận nhanh đi chứ! Cao thủ gì mà còn kiếm lời hơn một gã Tôi Thế Cảnh.

- Không làm được thì xuống đi bác ơi!

Lão Tam đang đứng khoanh tay chờ công bố kết quả trận đấu thì bị lời của đám khán giả quá khích làm cho bối rối. Bất đắc dĩ phải bình luận mấy tiếng:

- Ở võ đài số một, Minh Thần chiến thắng. Ở võ đài số bốn, thẳng nhóc Tinh Vũ đứng dậy, không thương tổn gì. Thằng nhóc Bất Diệt đang trầm mình vận công, dự định tung chiêu kế tiếp. Tinh thể giăng co, chưa phân thắng bại.

- Bình luận chán thế bác già ê!

- Buồn ngủ quá. Thêm tý lửa đi bác!

- Xin 5 lượng củi lửa!

Lão Tam vuốt mồ hôi, cảm thấy miệng có chút khô đắng:

- Thằng nhóc Bất Diệt lao đến, lợi dụng tu vi mạnh mẽ dồn ép Tinh Vũ phải tránh. Tinh Vũ tránh, Bất Diệt tiếp tục đuổi. Trường kiếm đánh loạn, Tinh Vũ đang né tránh.

- Thôi đi bác ê. Cái này chúng tôi xem là biết, chúng tôi đâu có mù!

- Bình luận thế mà cũng đòi bình luận!

- Thà đứng xem còn đỡ, nghe bình luận xong thật quá con mẹ nó buồn ngủ!

- Cao thủ gì chứ? Cao thủ phí cơm!

Cái này... Rõ ràng là các nguoi ép lão tử phải bình luận!

Lão Tam bị bọn nhãi ranh vất mũi chưa sạch này nói cho đầy một bụng tức. Đám này tu vi không cao nên không dám đăng ký tham gia Tứ Sơn Tỳ Võ, ấy

thể mà không ngờ công phu mắng người lại lợi hại như vậy.

Tiêu Viêm thấy một màn này thì lắc đầu cười nhạt. Một cao thủ Trúc Cơ trung kỳ lại bị bọn tiểu bối mắng tới mặt đỏ tai hồng, quái sự cỡ này tuyệt đối không phải ngày nào cũng có.

Cười xong thì lại gã chăm chú quan sát hắc đang nhảy nhót như khi phía bên dưới. Tên tiểu tử này... chỉ trong thời gian ngắn đã tạo ra nhiều bất ngờ như vậy. Thật đáng ngờ, tuy nhiên không đáng lo ngại. Nếu sư muội không nói gì vậy thì cứ để kệ đi.

Ở phía dưới, Bất Diệt Thần Tướng đã cảm thấy có gì đó sai sai khi cứ đánh xong một đòn thì trên người lại nhiều thêm vài cái mấu gỗ. Ban đầu chỉ có một cái, quay đi quay lại đã thấy gần mười cái cắm đầy người.

Vừa rồi Yasuo chém gã bị thương không ít, vết thương cũng khá đau rát nên ảnh hưởng tới cảm nhận của cơ thể. Thế nhưng gần mười mấu gỗ cắm lên người thì hơi quá rồi. Hắc phi lúc nào, gã bị phi trúng lúc nào, tại sao đến một chút ấn tượng cũng không có?

Trong lòng đầy nghi vấn, Bất Diệt Thần Tướng quyết định đứng lại để xem hắc dùng cái thủ đoạn tà môn gì. Nhân tiện lấy đan dược ra ăn để khôi phục pháp lực đã hao phí từ nãy tới giờ.

Hắn thấy con trâu điên này đột nhiên đứng lại cản thuốc thì hơi ngạc nhiên, thế nhưng cũng không bận tâm lắm. Tâm trí khẽ động, lập tức một mấu gỗ đang nằm im lìm dưới sàn bắt ngờ lao vút về phía Bất Diệt Thần Tướng.

Ngự Kiếm Thuật!

Tiểu Bánh Bao nhai bánh bao, Tiêu Viêm buồn chán gãi cái mũi, Thanh Dương vui vẻ mỉm cười, thế nhưng khán giả thì ngây người, Lão Tam ngây người, Bất Diệt Thần Tướng cũng ngẩn ngơ để mặc mấu gỗ cắm trúng vết thương trên đùi. Một tia máu phun ra tạo thành một hình vòng cung đẹp để rồi rơi xuống võ đài, sau đó thấm vào lớp sàn gỗ tạo thành một dải màu đỏ thẫm.

Ngự Kiếm cần gì?

Mà không chỉ Ngự Kiếm, ngự cái gì cũng cần có pháp lực cao thâm làm trụ cột. Đó mới chỉ là yêu cầu đầu tiên, còn chưa nói đến kinh nghiệm và công pháp chân truyền.

Thế nhưng hắc là cái cấp độ gì? Tôi Thế cảnh, còn chưa lên được Luyện Khí mà đã có thể Ngự Kiếm? Đây là cái thể loại gì? Giữa ban ngày mà cũng có thể nằm mơ sao?

Kiến thức của Bất Diệt Thần Tướng là rất chính xác. Nếu chỉ dựa vào tu vi Tôi Thế cảnh thì dù hắc có rặn phọt cả đan điền ra cũng không nâng nổi một que tăm. Ấy thế nhưng gã lại không biết thứ hắc sử dụng không phải pháp lực, mà là nội lực, tuy uy lực không bằng nhưng để luyện ra thì nhanh hơn nhiều lắm.

Hơn nữa gã quên không tính đến một yếu tố là kinh nghiệm. Không phải cứ dồn thật nhiều sức lực vào mới có thể ngự kiếm, khống chế điều độ cũng là một yếu tố cực kì quan trọng. Tuy nhiên một thằng nhãi mười ba tuổi thì có bao nhiêu kinh nghiệm? Ân, cái vụ này vẫn là dùng bàn thì hơn.

Dù sao Bất Diệt Thần Tướng cũng xem như thần kinh vững vàng, rất nhanh liền khôi phục được chiến ý. Gã hung hăng rút mấu gỗ trên đùi ra, lập tức máu tươi phun thành tia nhìn rất ghê rợn.

Có kinh nghiệm một lần, đối với những cái khác gã không dám tùy tiện rút ra nữa.

- Khốn khiếp! Biết mấy cái tiểu xảo thì rất giỏi sao? Đừng nói ngươi biết ngự vật, cho dù ngươi điều khiển được cả lời kiếp thì hôm nay lão tử cũng đánh ngươi thành tàn phế. Ngươi nên biết vượt cấp khiêu chiến thì kết cục chỉ có thảm bại mà thôi!

Đứt lời liền vùng kiếm lao tới, áp lực đè nặng lên cả hơi thở của hắc. Xem ra Bất Diệt Thần Tướng muốn một đòn quyết định trận đấu, tránh cho đêm dài lắm mộng.

- Đạo của chúng ta bất đồng, sao có thể gọi là vượt cấp khiêu chiến.

Hắn nhảy lên đá một cước vào mặt đối thủ, cước tung ra nhanh, thân pháp còn nhanh hơn. Từ khi nhảy lên tới khi đá trúng Bất Diệt Thần Tướng chỉ chưa đầy một giây.

- Ngay từ đầu ngươi đã không có tư cách so đẳng cấp với ta.

Bá Cước – Sát Trá Phong Vân Bá Lăng Tiêu

Một cước lời đình này suýt chút nữa làm gân chân của hắc bị đứt, thế nhưng hiệu quả thì khỏi bàn. Chỉ thấy mấu gỗ trên người Bất Diệt Thần Tướng bị kinh lực của hắc đánh bay ra tứ phía còn gã thì nằm im lìm trên mặt đất.

Mấy mấu gỗ này vốn là để chặn lại kinh mạch của Bất Diệt Thần Tướng, sau đó bị kinh lực của hắc đánh vào thì xảy ra xung đột. Một cái đẩy ra, một cái ấn vào, sau vụ này có lẽ kinh mạch của gã sẽ mất thời gian dài mới khôi phục được.

Khán giả bên dưới im phăng phắc. Không ai dám nói câu nào, bởi lẽ ai cũng sợ sau khi lên tiếng xong sẽ phát hiện đây không phải là mơ.

Một cái Tội Thế cảnh,một cái phế vật nhất của Thiên Kiếm Môn tiến vào vòng chung kết Từ Sơn Tỳ Vồ.

Đây là sự kiện kinh hãi bậc nào?Người cứ thử mở bóng đá và thấy đội tuyển Việt Nam đang tham dự WorldCup thì sẽ biết.

Cho đến khi có tiếng thông báo từ Lão Tam thì không ai còn nghi ngờ gì về độ tinh táo của bản thân nữa.

Sàn đấu số bốn:Tinh Vũ,thắng.

Trận chung kết:Tinh Vũ đối chiến Minh Thần.

Hắn cười khò nhìn xuống chân phải đã tê dại,lại thấy đối phương trong mắt tràn đầy hứng thú đang quan sát mình từ sàn đấu bên kia thì không nhịn được cười khò.

Xem ra lần này Cửu Từ Tà Công của hắn dù không muốn cũng phải lên tầng hai.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngự kiếm phi hành

Người tới,hay là ta tới?

Minh Thần chiến ý l-ng lộng hời hấn.

- Ta thích số bốn.Làm phiền người vậy.

Hắn cười khò,cảm thấy kèo này khó mà nhai được.Nếu thông thường gặp đối thủ khó chơi thì hắn sẽ không tiếc thủ đoạn mà vui đập,thế nhưng lần này lại là đánh trước bao nhiêu cặp mắt đang nhìn vào.Việc hắn dùng phi tiêu không bị lão Tiêu Viêm bắt vạ đã xem như là may mắn,nếu hắn còn mặt dày dùng mấy cái đòn như Khí Hái Trộm Đào hay Bứt Tóc Móc Mắt thì lão Tiêu Viêm không lột của hắn một tầng da mới là chuyện lạ.

Hơn nữa Minh Thần cũng không phải loại hữu danh vô thực,kiếm pháp của gã tuyệt đối đứng trên tất cả các đệ tử Thiên Kiếm Môn thời điểm hiện tại.Đối chiến với một nhân vật khó nhai như vậy mà hắn lại chưa kịp rên ra cái phi đao nào,xem ra lần này muốn không ăn khổ cũng không được.

Minh Thần nhón chân ba lần đã nhảy từ sàn đấu số một tới trước mặt hắn.Mỗi sàn đấu dài cả trăm mét vậy mà gã giậm chân một cái liền nhảy qua được,thân pháp tiêu sái thoát tục hoàn toàn không phải là cò tò ra ngẫu lòi.

Đây là phong thái của kẻ mạnh,khí chất của kẻ mạnh.Lâm trận không có kị,đối chiến không lo sợ,thong dong như nằm nhà xem TV,thần thái bậc này chỉ khi nào người là hạc giữa bầy gà thì mới luyện ra được.

Àn,hoặc nếu người là nhĩ thế tổ như Ngao Nam thì cũng có thể luyện.

- Chân người bị thương không nhẹ.Nếu bây giờ người dùng đấu thì cũng không ai có thể chê cười người.

Lời nói của Minh Thần tuy có chút khiến người khác nản lòng thế nhưng hoàn toàn là những lời trần thành.Hôm nay gã đã thay đổi cái nhìn về hắn,vậy nên cũng không muốn nhân cơ hội hắn đang bị thương đập hắn một trận.

Hắn một mồm l-ng l-ng, cười nhạt:

- Ta cũng không muốn đấu.Thế nhưng nếu chỉ vì một chút thương tích mà rút lui thì sư nương sẽ coi thường ta,ta cũng sẽ coi thường chính mình.

- Người không đấu,vậy thì ta đấu!

Bổng Ngao Nam không biết từ đâu quay cuồng hạ cánh xuống võ đài.

Gã ầm một tiếng nhảy xuống làm sàn gỗ thủng ra hai cái lỗ lớn sau đó cười hề hề rút chân lên,bộ dạng tuy có hơi ngáo ngo thế nhưng động tác uy mãnh lại gây ấn tượng mạnh tới tâm trí của đám sư huynh đệ khiến họ dần quên đi về tiêu sái của Minh Thần.

Ngao Nam quệt mũi một cái rồi nhếch miệng cười với hắn:

- Vừa rồi lão tử ở trên kia xem.Thấy người đánh rất thú vị khiến ta liền nghĩ ra một cái chiêu thức mới.

Khán giả kì quái nhìn xung quanh.Bốn bề rõ ràng đều là mịt mù mây trắng bay,người là đứng ở nơi nào xem?

Đột ngột xuất hiện giữa trận đấu thế này đương nhiên là một hành vi rất kì quái,thế nhưng đó lại không có gì là bất thường đối với tính cách của Ngao Nam.Chỉ thấy gã đường hoàng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Viêm:

- Sư phụ,con muốn tham gia có được không?

Tiêu Viêm mặt mày bùng cái trán,cảm thấy cực kì bất lực trước tên đệ tử ngỗ nghịch này.Gã phát tay:

- Nếu hai tên kia không ý kiến gì thì ngươi có thể đánh.

- Tạ ơn sư phụ!

Ngao Nam ôm quyền sau đó quay sang dùng kế khích tướng đối với Minh Thần:

- Nếu ngươi đánh thắng một Tồi Thế cảnh đang bị thương thì có lẽ cũng chẳng về vang gì đâu nhỉ?

Minh Thần nhú mày.Không phải vì câu nói của Ngao Nam mà bởi gã đang phân vân không biết có nên làm loạn quy tắc của Tứ Sơn Tỷ Võ hay không.

Hắn dù sao cũng chỉ là một Tồi Thế cảnh,hơn nữa còn đang bị thương.Đúng như lời Ngao Nam nói,nếu thắng thì cũng chẳng về vang gì,đã vậy còn có khả năng bị đám sư đệ ác miệng nói xấu.Gã không ngại mang tiếng xấu,thế nhưng gã không muốn tạo cơ hội để bản thân bị mang tiếng xấu.

Minh Thần suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Ta đồng ý.

- Không thể được!Ai cũng phải vất vả lắm mới có thể tiến vào vòng trong.Cho dù là nhị sư huynh thì cũng không được phép ngang ngược như vậy!

Một thẳng hô to.Ngay lập tức có thêm mấy thẳng diễn viên quần chúng nhao nhao lên:

- Đúng thế.Không công bằng!

- Xuống đài đi!

- Khôn như ông quê tôi xích đây!

Ngao Nam nheo mắt nhìn đám đông phía dưới,tay phải cho vào trong áo rồi lấy ra một sấp giấy ném về phía khán giả.

Là ngân phiếu.

- Này!Đừng nghĩ có chút tiền...

Ngay lập tức thẳng này bị đám đông bịt miệng ném qua một bên:

- Con mẹ ngươi!Ngươi không nhặt thì để lão tử nhặt.

- Ngươi không cần nhưng chúng ta cần.To mồm như vậy làm gì?Ngứa người sao?

- Nhị sư huynh mà thu lại ngân phiếu thì lão tử liền khâu miệng ngươi cho bít khẩu nghiệp!

Ngao Nam sau khi xử lí xong xuôi thì phúi tay nhìn về phía hắn:

- Gã đã đồng ý rồi.Còn ngươi?

Thái độ của hắn khiến Ngao Nam cảm thấy rất bức mình.Cái con hàng này đáng lẽ ra phải mừng quýnh vì sự xuất hiện của ta chứ.Tại sao lại trưng ra cái vẻ mặt do dự kia?Muốn ăn hành thêm à?

Hắn đương nhiên là không muốn ăn hành,thế nhưng cũng không muốn khiến Thanh Dương thất vọng.Hắn đã từng nói sẽ đứng tại mười vị trí đầu,có lẽ sư nương đã rất mong hắn sẽ đứng hạng nhất.

- Tiểu bảo bối!

Đang phân vân thì hắn bỗng giật mình khi nghe được thanh âm của sư nương,ngẩng lên thì thấy nàng đang thâm tình nhìn hắn,trong mắt ẩn chứa lệ quang:

- Đã đủ rồi.Trở về đi con.

Sự tác động của phù thủy ánh sáng khiến cho thân ảnh của nàng ở trên đài cao vốn đã kiều diễm như hoa,khinh đạm như mây nay lại càng thêm mơ hồ kì ảo,nửa hư nửa thực.Cảm giác mỹ nhân như đang gần ngay trước mắt,lại giống như ảo giác từ ngàn kiếp trước hiện về.

Hắn nhìn tới ngay người, bỗng cảm thấy sống mũi dâng lên một cỗ cay nồng. Ánh mắt nàng ôn nhu như vậy, tại sao mãi đến kiếp này hắn mới nhận ra?

Nội lực trong cơ thể hắn bạo phát, cũng không thêm quân đau nhức mệt mỏi hay cái mẹ gì đang công kích thân thể mà trực tiếp sải bước nhảy lên đài cao ôm trầm lấy Thanh Dương.

Tiêu Viêm quay mặt đi. Tuy nội tâm của gã không thoải mái khi thấy sư muội thân mật với người khác thể nhưng bị hai sư đồ làm ảnh hưởng, gã dù có tức ra từ sắt thép cũng phải từ bỏ ý định làm hỏng cảnh tượng xúc động này.

- Đưa nhỏ ngốc. Còn dám nói là sẽ không bị thương? Con làm sư nương sợ muốn chết.

Nàng gắt gao ôm thật chặt thân thể nhỏ bé trong lòng như đang sợ nếu thoáng thả lỏng thì hắn sẽ lại rời khỏi vòng tay nàng mà nhảy xuống võ đài chết chóc kia.

- Ách. Ta hoàn toàn không có bị thương. Không tin người vỗ thử, hoàn toàn không sưng mề miếng nào.

Lời của hắn đương nhiên không gạt được Thanh Dương. Nàng cũng từng lăn lộn giang hồ nhiều năm đương nhiên hiểu đột phá sinh tử hung hiểm thế nào. Tuy không biết cách của hắn là gì thể nhưng khẳng định thân thể của hắn lúc này đang rất thống khổ, đây là chưa kể đến tổn thương do giao chiến gây ra.

Chiều thức của tu sĩ Luyện Khí tầng sáu là thứ hắn có thể tùy tiện né sao? Kinh lực còn chưa đánh nội tạng hắn nát vụn đã đủ khiến nàng bất ngờ rồi.

Nàng đưa tay phải lên, đương nhiên không phải để vỗ xem hắn còn nguyên hay mê, mà là để xoa đầu gã đệ tử. Cũng không nói gì thêm, chỉ dịu dàng vuốt ve tóc hắn thật lâu.

- Sư nương, đã lâu không thấy người vui như vậy.

- Ừm. Ta rất vui, rất tự hào. Tiểu bảo bối, cảm ơn con.

Hắn vòng tay ôm eo thon của sư nương, cái mũi tham lam hấp thụ hương thơm trên thân thể nàng. Cho dù hung hiểm bao nhiêu, cho dù khó khăn cỡ nào, ta chỉ cần một tia ôn nhu này của nàng ở đích đến, vậy là đã đủ để ta liều mạng.

Đám đệ tử phía dưới thấy một màn này thì hung hăng nhỏ nước bọt.

Ai cũng biết sư thúc là nữ nhân đẹp nhất Thiên Kiếm Môn, ai cũng biết sư thúc rất chiều chuộng người, thể nhưng người cũng không cần khoa trương như vậy. Ngày nào người cũng được ôm sư thúc vậy thì bớt ôm một lần không được sao? Ôm trước mặt bọn ta thể này rõ ràng là muốn chọc tức đám xử nam chúng ta!

Một kẻ không nhận được kêu lên:

- Ê! Bình loạn đi!

- Đúng thế. Đừng có suốt ngày bám lấy sư thúc làm bọn ta ngứa mắt. Bình loạn đi!

- Bình đi! Bình đi!

Hắn liếc nhìn đám đông phía dưới, lại nhìn qua Minh Thần đã rút trường kiếm ra, khoé miệng nhếch lên một nụ cười.

- Sư nương...

Chưa kịp nói thì đã có năm ngón tay thon dài mát lạnh đan vào nắm lấy tay hắn. Luồng nhiệt khí từ cơ thể sư nương tràn vào kinh mạch hắn khiến hai người như hoá thành một thể.

Hắn quay lại tròn mắt nhìn Thanh Dương, lại bắt gặp nàng đang mỉm cười.

Đồng tâm nói bằng mắt, tri kỷ chẳng cần lời.

Hắn cười nhạt. Lối sống độc hành đã khiến hắn quá thu mình, xem ra còn phải cố gắng hơn nữa thì mới mong xứng với Thanh Dương.

[Vâng. Sau một hồi lăn lóc trên sàn thì ta đã trở lại rồi đây. Bây giờ trên sàn đấu là hai đấu thủ Minh Thần và Ngạo Nam, hai ngôi sao sáng của Thiên Kiếm Môn đang chuẩn bị bán hành cho nhau thừa quý vị.]

Minh Thần chỉ kiếm vào mặt Ngạo Nam, trầm giọng ra lệnh:

- Lấy kiếm ra đi.

Ngạo Nam ung dung khoanh tay trước ngực, bộ dáng vênh vác rất chi là không coi ai ra gì:

- Kiếm của lão tử đã sẵn sàng từ lâu. Người có gan thì đến đánh, không có gan thì bước xuống dưới.

Minh Thần nhủ mày,tay trái vung lên ném vỏ kiếm vào mặt Ngao Nam

[Vâng,đã có những hành động đầu tiên.Vỏ kiếm đã được ném thẳng vào mặt Ngao Nam nhưng thanh niên này né rất tốt,ngay sau đó Minh Thần lao tới đâm kiếm về phía đối thủ.Liệu Ngao Nam có tránh được chiêu này hay không?Không,Ngao Nam không thèm tránh né.Anh đang tỏ ra bình tĩnh một cách khó hiểu thừa quý vị.Kì biến xảy ra,một vật gì đó bất ngờ lao thẳng xuống đâm thủng sàn đấu khiến Minh Thần buộc phải né tránh.Hình như đó là một thanh kiếm,là kiếm của Ngao Nam,thế nhưng đã bị rơi xuống gầm võ đài mất rồi thì lấy gì mà đánh đây?]

[Sàn đấu lại bị thủng một lỗ nữa thừa quý vị.Ngoại Nam đã dùng Ngự Kiếm Thuật để lôi thanh kiếm lên,Vâng,chưa thấy cao chiêu gì được tung ra thế nhưng cơ sở hạ tầng đã bị thiệt hại nghiêm trọng,đúng là phong cách của kẻ có tiền.Ngoại Nam đã cầm lấy kiếm và tung ra những cú chém đầy thiện cảm,Minh Thần cũng múa kiếm chống lại,hai bên đang chém nhau tung toé.Ngoại Nam đang bị thất thế,anh ấy ngay lập tức nhảy ra luôn nhưng bị Minh Thần đuổi theo rất sát.Có vẻ như kèo lệch rồi,không hay rồi...Bất ngờ kiếm của Ngoại Nam phóng ra.Vâng,một pha ngự kiếm chớp nhoáng - chớp giạt - bất thành linh đã khiến Minh Thần buộc phải lộn ra để né tránh.Ngoại Nam đang dựa vào lợi thế nhiều pháp lực để tung ra những chiêu Ngự Kiếm Phi Hành rất ngáo thừa quý vị.]

[Tuy ra chiêu ngáo nhưng có vẻ Ngoại Nam vận dụng Ngự Kiếm Thuật rất thành thạo,Minh Thần đang phải chống đỡ rất vất vả.Liệu kèo có mở mắt với Ngoại Nam hay không?]

Minh Thần giống như đang cực kì chật vật chống lại phi hành kiếm thì bất ngờ động tác nhanh đột biến,cả người hoá thành một tia tàn ảnh mang theo kiếm khí sắc bén ập tới Ngoại Nam khiến cho toàn bộ khán giả đều bị bất ngờ..

Một kiếm này nhanh đến mức ngay cả hần cũng không kịp bình luận,vừa há miệng thì kiếm đã sắp đâm vào vai của Ngoại Nam

Thế nhưng Ngoại Nam đã sớm đoán được Minh Thần giả trụ ăn thịt hổ,lập tức huy động toàn bộ pháp lực gọi trường kiếm bay trở về.Trường kiếm nhanh hơn tốc độ của Minh Thần một nhịp,Ngao Nam tung mình nhảy lên thân kiếm sau đó bay ra khỏi phạm vi chiêu thức của đối phương

Ngự Kiếm Phi Hành.Đạp kiếm mà đứng,phá không mà đi,đạt tới cảnh giới không khác gì thần tiên.

Luyện được Ngự Kiếm Thuật đã khó,có thể đạp kiếm mà đi thì lại càng khó hơn.Đây giống như người có thể nâng một cốc nước,nhưng nếu có một người ngồi trên cốc nước thì người lại không tài nào nhấc lên được.Bởi vậy những ai có thể Ngự Kiếm Phi Hành đều được xem là cao thủ tuyệt thế,là thần tiên sống

Thế nhưng luận anh hùng đâu dựa vào tuổi tác.Ngoại Nam chỉ mới mười ba tuổi đã có thể Ngự Kiếm Phi Hành,tạo thành một cái truyền kì mới tại Thiên Kiếm Môn.

Giờ thì mọi người đã biết gã đứng ở đâu để quan sát trận đấu.

Đám đệ tử hâm mộ tới đó mất nhìn Ngoại Nam đạp kiếm đứng trên không,gió thổi quần áo gã bay phấp phật nhìn oai phong,tiêu sái khó tả.

Vẫn biết thiên tài quái tính,thế nhưng một thằng luyện kiếm hơi hót,cứ xênh ra một chút là lại trốn đi chơi thế mà lại đạt được cảnh giới này trước cả sư huynh Minh Thần khiến bọn chúng cảm thấy có chút khó chấp nhận.

Thế đạo đảo điên rồi.Loạn rồi,loạn hết cả rồi.

Ngao Nam cũng không thèm để ý đến đám huynh đệ đồng môn đang gào thét kêu trời lay đất đến khán cả giọng,sử dụng Ngự Kiếm Phi Hành trực tiếp lao về phía Minh Thần.

Tốc độ Ngự Kiếm Phi Hành cực nhanh mang theo áp lực phong toả toàn bộ đường lui của Minh Thần khiến gã chỉ còn cách đối mặt.Trường kiếm nâng cao,pháp lực cuộn cuộn,Minh Thần quyết định sử dụng chiêu mạnh nhất mà mình biết để chống lại một kích lôi đình này.

Phá Hồng Trần.

Trường kiếm rời tay bay lơ lửng trước mặt Minh Thần đồng thời phát ra hào quang chói mắt,sau đó xoay vòng theo động tác của gã vạch ra một thái cực đồ.

Khi ngự kiếm tới gần thì Ngoại Nam đột nhiên nhảy ra để kiếm tiếp tục lao đến còn bản thân thì tung một cước.Người và kiếm chia ra tấn công vào mặt và đan điền của đối phương cùng một lúc.

Minh Thần nheo mắt,vận dụng toàn bộ pháp lực đánh ra Phá Hồng Trần.Kình lực tán ra khiến đám đệ tử xốn xác lại gần ngã chổng vó.

(Không hổ là thiên tài,chỉ mới nhìn một lần đã bắt chước được.Tuy chỉ có hình không có lực,thế nhưng dùng tu vi Luyện Khí tầng tám bù lại thì cũng miễn cưỡng đủ xài.)

Hần nhếch miệng:

[Hai đối thủ vừa có những chiêu thức cực kì đầy đặn và phúc hậu,sau đó cả hai đều bị lực xung kích đánh văng ra.Trường kiếm của Minh Thần đã vỡ nát do uy lực của chiêu vừa rồi thừa quý vị.Vâng,kiếm được phát thì chỉ thế thôi chứ còn thế nào nữa.Đề anh mang pháp khí vào thì còn chẳng phải là làm cỏ hết cả đám Tuy kiếm đã nát bét nhưng Minh Thần không bỏ phí một giây nào,Ngự Kiếm Thuật tung ra điều khiển mảnh vỡ ghép lại thành kiếm

sau đó đâm về phía Ngao Nam với vận tốc cực nhanh. Anh ấy như một con sóc vậy, không thể dừng chân ở một nơi quá vài giây. Ngao Nam sẽ đối phó ra làm sao? Chỉ thấy anh ấy đang đứng chấp tay sau hông và vênh mặt chờ đợi.]

- Ta không đánh nữa.

Ngao Nam bắt ngờ hô lớn, vừa đứng lúc trường kiếm của Minh Thần dừng lại ở cổ gã.

- Đây là ý gì?

- Tung chiêu xong rồi thì nghỉ thôi chứ còn ý tứ gì nữa? Chiêu này chưa hoàn thiện, khi nào nó có tên cũng là lúc răng người rơi đầy đất.

Gã nhìn Minh Thần như một kẻ đàn sau đó Ngự Kiếm Phi Hành bay đi.

Toàn bộ những người có mặt tại Kiếm Phong đều cảm lạnh vì hành vi này của gã. Xem ra không phải tự nhiên Tiêu Viêm cho gã vị trí nhị sư huynh. Chưa cần xét tu vi, chỉ dựa vào một phần khủng điển này đã đủ để đám huynh đệ Thiên Kiếm Môn đội gã lên đầu.

- Tiểu bảo bối...

Thanh Dương vỗ nhẹ lên mặt hắn, lại phát hiện hắn vừa mới gào mồm bình loạn vậy mà đã ngủ quên từ bao giờ. Cặp chân mày bây giờ mới giãn ra trên khuôn mặt non nớt, trở về đúng với bộ dáng của một đứa trẻ mười ba tuổi.

- Đứa nhỏ này... Lão Tam, phiền người nói hộ tiểu bảo bối vậy.

- Hừ. Chẳng phải hấn bình loạn rất hay sao? Liền để hấn tuyên bố đi.

Lão Tam là một trong những thành viên gao cội của Thiên Kiếm Môn vậy nên Tiêu Viêm cũng không tiện trách mắng lão, cuối cùng gã đành phải nói thay. Ai bảo hấn làm lão tự ái cơ chứ.

Trận chung kết: Minh Thần – Toàn thắng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Làm đệ tử thật khó

Hắn mơ màng tỉnh dậy, lại bị hai khối mềm ắn vào mặt khiến cho việc mở mắt gặp chút khó khăn.

- Ân. Sư nương... Tại sao...

Hắn rất kì quái khi thấy sư nương đang nằm trên giường trúc, còn hấn thì đang nằm sấp trên một cái thân thể tuyệt mỹ, mặt nhỏ áp lên ngực nàng.

Ân, đây là cái quái sự gì? Chẳng lẽ ta đói tới mức té xỉu khi đang bình luận?

Thanh Dương dịu dàng vuốt tóc đệ tử, trong thanh âm hàm chứa ý cười, hiển nhiên là cười bản mặt ngây ngốc của hấn:

- Trong lúc con đang ngủ thì Tứ Sơn Tỷ Võ đã kết thúc rồi. Phần thưởng của con đây.

Nàng cầm lấy tay hấn rồi đặt vào đó hai viên Vạn Vật Quy Nguyên Đan, trên mặt hiện rõ vẻ áy náy cùng không cam lòng. Đệ tử của nàng rõ ràng đã đánh tới mềm xương ấy thế mà xin xỏ gây lỗi lão sư huynh cũng chỉ cho có hai viên đan dược cùi bắp, thật đúng là tức đến sôi gan.

Hấn nhàm chán liếc nhìn hai viên đan dược trong lòng bàn tay. Trên lí thuyết thì lão Tiêu Viêm sẽ chỉ tặng phần thưởng cho người đứng hạng nhất, cái viên dược màu lam này hấn là do sư nương mặt dày xin về cho hấn.

Vạn Vật Quy Nguyên Đan có thể coi là một cái dược phẩm trung cấp, sau khi ăn vào thì nội lực khôi phục nhanh chóng, tinh thần minh mẫn sáng khoái. Thế nhưng hấn ở Hậu Phong này cơm ăn ba bữa quần áo mặc cả ngày thì cần dược làm quái gì?

Hấn làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Sư nương, đan dược này có công dụng gì?

- Thứ này gọi là Vạn Vật Quy Nguyên Đan. Cũng không có công dụng gì nhiều, chỉ là để khôi phục pháp lực.

Thời đại này không có khói bụi ô nhiễm, không khí tinh khiết tràn ngập linh khí cho nên người tu chân khôi phục pháp lực tương đối nhanh, chỉ cần hít hà

một chút là có thể khôi phục gần như toàn bộ công lực.

Vì lý do đó nên chỉ các tán tu đơn độc hành tẩu giang hồ lúc nào cũng có nguy cơ gặp nguy hiểm thì mới coi trọng vật phẩm phục nguyên, còn những ai có môn phái thì trực tiếp xem chúng như củ cải.

Trượt chân ngã đập mông thì liền chạy về môn phái chữa thương, dùng dược phẩm làm quái gì cho tốn. Vậy nên khi khoe ra cái vật phẩm này thanh âm của nàng ập úng tới cực điểm, giống như một nữ nhân viên đến Bắc Cực bán tủ lạnh, không thể không lo sợ cảnh chẳng ai thèm mua.

Dường như sợ bị hấn chê trách, nàng vội bồi thêm một câu:

- Thương thể của con sư nương sẽ dùng pháp lực để khôi phục. Trước tiên con ăn đan dược đi. Con vất vả cả ngày rồi, thân thể chắc cũng đã hao tổn không ít.

Hắn lười biếng gối đầu lên bộ ngực bành trướng của sư nương. Bây giờ hắn chỉ quan tâm đến cái vật to tròn mềm mại này còn mấy thứ khác hắn đều lười quản, cho dù có là tiền đơn dí vào mặt thì hắn cũng sẽ một sút đá ra ngoài cửa sổ.

- Sư nương, vừa rồi người có truyền pháp lực cho ta vậy nên đan dược này người ăn đi.

Thanh Dương thấy đồ đệ đột nhiên nghĩ cho mình thì mỉm cười ngọt ngào, trong lòng không nhận được dâng lên cảm giác vui sướng:

- Tiểu bảo bối đừng lo. Tu vi của ta là Kim Đan kỳ, truyền cho con một chút pháp lực cũng không thể coi là hao tổn.

- Vớ vẩn! Người mất một sợi tóc cũng là mất, sao lại coi như vớ chớ không coi như. Đan dược này phải là người dùng mới đúng.

- Tiểu bảo bối, sao sư nương có thể mặt dày ăn đan dược của con!

Hắn ngẩng đầu lên, cái tay hung hăng đánh vào mông nàng:

- Cái nữ nhân này sao lại để người ta nói nhiều như vậy, không thể ngoan ngoãn nuốt đan dược sao? Nếu sư nương còn tiếp tục mè nheo ta liền đem hai cái đan dược này đặt lên bàn thờ, vĩnh viễn không bao giờ đụng tới nữa.

Một đệ tử ăn nói như vậy hiển nhiên là đại nghịch bất đạo, là hỗn láo tới cực điểm, tuyệt đối sẽ khiến cho sư phụ bụng đầy nộ khí. Thế nhưng Thanh Dương còn chưa kịp tức giận thì con tim đã nhảy lên một cái, nhất thời cảm thấy vô cùng lo sợ, động tác cũng theo đó trở nên bối rối tới nực cười.

- Ta... Ta ăn là được chứ gì? Cái đứa bé này sao đột nhiên lại cáu giận với sư nương?

Hắn hài lòng đưa viên đan dược ra trước mặt Thanh Dương, nàng buồn bực hé miệng ngậm lấy, hiển nhiên vẫn cảm thấy không vui vì hắn nặng lời với nàng.

- Sư nương, miệng người thật xinh.

- Xinh cái đầu con. Đồ tiểu sắc lang!

Thanh Dương mặt ngọc đỏ bừng sảng giọng quát, hiển nhiên là thẹn nhiều hơn giận.

- Khắc khắc. Ta là tiểu sắc lang, vậy sư nương có chịu làm cừu mẹ không?

Bị hắn đùa giỡn trắng trợn khiến Thanh Dương vừa bực vừa ngại. Tiểu bảo bối của nàng từ bao giờ lại trở nên không biết xấu hổ như vậy?

- Chịu thì sao, mà không chịu thì sao? Người cần sư nương à?

- Khắc khắc. Sư nương quả nhiên liệu việc như thần.

Hắn vừa cười vừa xoa nắn bờ vai đơn bạc của sư nương. Tuy nàng tập võ từ nhỏ nhưng chăm sóc thân thể rất tốt, bởi vậy hai vai vừa mềm vừa thon, sờ vào không những mát lạnh mà còn cực kỳ thoải mái, cực kỳ có tính gây nghiện.

Thanh Dương mơ hồ cảm thấy hắn không có ý tốt, thế nhưng thân thể lại dâng lên một luồng nhiệt khí khiến nàng có chút tê dại, không nhận được kêu rên một tiếng.

Hồi sáng vận động một hồi khiến máu huyết lưu thông mạnh mẽ, thân thể hắn cũng theo đó sinh ra một loại dục vọng hết sức bản năng.

Đừng ngạc nhiên vì hắn phát dục sớm, người luyện công thì thân thể tăng trưởng nhanh hơn bình thường nhiều lắm, hơn nữa tâm trí hắn bây giờ là của một kẻ sống cả ngàn kiếp, đương nhiên là có thể “rút ngắn công đoạn”.

- Tiểu... bảo bối... chúng ta... không nên...

Thanh Dương cảm thấy tim mình bang bang nhảy loạn, thân thể của hắn như một hòn than nóng rực ấn vào người nàng khiến nàng có chút đầu vầng mắt hoa.

Hắn mặc dù tự nhận là một người hàm dưỡng không tệ, tính tình cũng đủ trầm ổn, thế nhưng thấy Thanh Dương ánh mắt ướt át, mị nhãn như tơ nhìn hắn như đang cầu xin, lại giống như đang cố vũ thì không nhịn được rướn người hôn nhẹ lên môi nàng một cái.

Thanh Dương kinh hãi ảm ố trong cổ họng, cả người dờ ra tạo cơ hội cho hắn sát phạt bừa bãi bờ môi đỏ mọng của nàng.

Cảm giác mềm mại hoà cùng với hương thơm quen thuộc khiến các giác quan của hắn có chút phê pha. Thấy đồ làm càn, hắn bắt đầu dùng lưỡi tách môi của Thanh Dương...

- Không! Tiểu bảo bối, chúng ta là sư đồ, con không nên làm chuyện này...

Hắn tròn mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng như sắp nở ra máu của Thanh Dương, ngây ngốc hỏi:

- Sư nương, chuyện này là chuyện gì?

Cái này là hắn hỏi thật. Con người hắn có một nhược điểm là thích sự rõ ràng, nếu đối phương nói được một nửa rồi dừng lại thì dù có hiểu ý của đối phương hắn cũng sẽ y nguyên cảm thấy khó chịu.

- Ồ... Cái này...

Thanh Dương cắn môi, khuôn mặt đã không thể đỏ hơn được nữa:

- Là chuyện ân... ân... ân ái.

Hắn không nhịn được nhếch miệng cười. Thật không thể ngờ một người cao ngạo lạnh lùng, băng tuyết thông minh như nàng mà cũng có thời điểm bị nói lấp.

Đưa tay vén mấy lọn tóc loà xoà trước mặt nàng qua một bên, hắn bình thản hỏi:

- Không được ân ái hả sư nương? Tuyệt đối không được ân ái?

Nàng nuốt một cái, gian nan đáp:

- Ân. Là không nên... không nên ân ái.

- Vậy nghĩa là vẫn có thể hôn môi chứ gì?

- Cái này...

Hắn dùng thế sét đánh không kịp bưng tai dâng hiến đôi môi tới chặn lời nói của nàng, cái lưỡi tiến vào khoang miệng thơm tho hung hăng càn quét. Thanh Dương vụng về di chuyển cái lưỡi, ngay lập tức hắn hưởng ứng quán lấy lưỡi của nàng, ai bảo hắn nghiên cứu web đen nhiều nên giờ đành phải hướng dẫn cái sư nương ngốc nghếch này thôi.

Hắn một hơi hôn Thanh Dương gần bốn phút, tới khi nước miếng ứa đầy ra cổ thì hắn mới buông tha cho nàng. Cả hai tách nhau ra, một sợi tơ mỏng nổi từ miệng Thanh Dương tới miệng hắn trông vô cùng dâm mỹ.

Hắn đảo lưỡi liếm một cái cắt đứt sợi tơ khiến nó dưới tác động của trọng lực rơi vào bộ ngực trắng nõn đầy đặn của Thanh Dương. Nàng lườm hắn một cái sau đó ngại ngùng lau đi, nội tâm không ngừng tự an ủi rằng đây cũng chỉ như đánh răng cho hắn thôi, chẳng có gì dâm đẳng ở đây cả.

Thế nhưng hắn đương nhiên không muốn mọi chuyện chỉ dừng lại ở mức “Đánh răng”. Bình tĩnh nhưng rất nhanh chóng, hắn ném cái đai lưng qua một bên rồi một quãng giải trừ hết quần áo ra khỏi thân thể.

- Tiểu bảo bối, con...

Thanh Dương kêu lên một tiếng kinh hãi, thế nhưng hắn đã kịp thời vòng tay ra sau rồi ấn đầu nàng về phía hắn. Lại một màn hôn hít nữa được tung ra, hắn vận nội công Kim Chung Trạo thổi vào miệng nàng một ngụm nhiệt khí.

Ngoại kinh tiến vào thân thể khiến pháp lực trong người Thanh Dương loạn xạ ngẫu, tìm theo đó mà loạn nhịp, tâm theo đó mà mông lung, mềm nhũn rơi vào ma trảo của hắn.

Đây là vì Thanh Dương hết sức tin tưởng hắn nên hắn mới có thể làm như vậy. Đổi lại là nữ nhân khác thì dù chỉ có tu vi Trúc Cơ kỳ thôi cũng đủ khả năng vận pháp lực trực xuất nội lực của hắn, sau đó là một chưởng vỗ hắn thành chuồn chuồn gãy cánh.

Tay trái hắn luồn vào trong áo bắt lấy trái banh mềm trong áo Thanh Dương, tay phải ấn vào sau gáy nàng không ngừng hôn môi, không ngừng dùng lưỡi khuấy đảo tâm trí của nữ nhân cứng đầu này.

Cảm thấy Thanh Dương đã đủ độ phê, hắn đẩy nàng xuống giường rồi dùng thân thể mình đè lên, mặc dù trọng lực của hắn thì cũng chẳng đáng tin cậy chút nào.

Hắn thở ra một ngụm khí thô, tay trái đưa xuống nâng tiểu JJ đã trưởng thành đại JJ rồi kê đại vật vào hạ thân của Thanh Dương, đồng thời tay phải nhanh chóng lột bỏ y phục của nàng.

Nói là lột y phục cho oai chứ thường ngày Thanh Dương ăn mặc rất mát mẻ, hắn chỉ cầm cổ áo nàng kéo một cái là đai lưng phía dưới trở thành lồng lều, toàn bộ thân thể lồ lộ tuyệt mỹ phơi bày ra trước mắt hắn, xuân quang tung toé khiến cặp mắt hắn có chút đau nhức.

- Sư nương, tại sao bên dưới của người lại ướt thế này? Có phải sáng sớm ăn mặc phong phanh nên đã bị cảm lạnh? Vừa hay ta có một vật rất nóng có thể lấy nhiệt trừ hàn, để ta chữa bệnh cho sư nương.

Vừa nói hắn vừa kê đại JJ vào cô bé của Thanh Dương. Những tưởng mọi chuyện đã là nước chảy mây trôi, xuôi chèo mát mái, thế nhưng Thanh Dương bất ngờ chồm dậy đẩy hắn ra sau đó dùng cặp mắt ướt át đã mơ hồ trong bể dục nhìn hắn chằm chằm, ghen ngào nói:

- Ta với người gặp nhau chưa đầy hai ngày. Người có thực sự yêu ta hay không mà đòi ô nhục ta?

Câu này rất trí, rất thực tế. Tuy tu vi của nàng không tính là cao siêu thế nhưng về kiếm thuật lại là thiên tài trong thiên tài, không học tự hiểu, hiểu xong tự nghĩ ra chiêu mới.

Chỉ mỗi tội thân thể có chút gợn cảm, đã vậy lại còn mặt hoa da phấn, mắt phượng mày ngài, sở hữu nhan sắc như hồ ly tinh bên cạnh một cái khí chất siêu phàm thoát tục.

Bởi vô số nhược điểm như trên nên chẳng ai thêm ái mộ nàng, mỗi năm Tiêu Viêm chỉ phải đuổi có vài nghìn tên nam nhân không biết tự lượng sức mạng sinh lễ đến hỏi cưới nàng thôi.

Ngoài sáng là vài nghìn, thế còn trong tối thì sao? Những kẻ thầm thương trộm nhớ, thêm muốn được đụng vào thân thể tuyệt mỹ của nàng đương nhiên là nhiều vô số kể. Một kẻ mới cùng nàng tiếp xúc có vài ngày đã tỏ ra yêu nàng sâu đậm, muốn làm chuyện nam nữ với nàng. Làm quái gì có chuyện ngon xoi như thế? Khôn như ông què tôi bị trộm chó bắt hết rồi!

Hắn khựng lại. Không phải vì sợ hãi khi bị nhận ra bản thân là kẻ đoạt xá, chỉ là bởi chuyện này quá khó để giải thích.

Sau một tiếng thở dài, hắn nhắm mắt tiến đến ôm lấy nàng. Tâm trí cùng thân thể đồng thời buông lỏng, tình ý ngàn kiếp tản ra từ linh hồn chậm rãi tản ra phủ lấy hai người.

- Dương Dương, ta không phải một người hoàn hảo, cũng không dám khẳng định có thể khiến cho nàng hạnh phúc. Thế nhưng ta lấy linh hồn này ra thế sẽ mãi yêu nàng. Cho dù vũ trụ héo tàn, cho dù luân hồi chuyển thế, một mảnh tình này, bất biến, bất diệt.

Hắn đưa tay gạt đi giọt lệ trên má Thanh Dương, trong lòng xúc động ngổn ngang.

Mới gặp vài ngày? Phải rồi, cho dù đã cùng nàng song hành qua ngàn kiếp thì thân thể này, giác quan này cũng chỉ mới cùng nàng tiếp xúc có vài chục tiếng thôi. Trong thời gian ngắn như vậy, nói quen là quá vội, nói yêu là hồ đồ.

Thế nhưng cảm xúc cùng trải nghiệm của hắn thì tuyệt đối không phải ngày một ngày hai. Thanh mai trúc mã, hoạn nạn phu thê, tri âm tri kỷ, tử biệt sinh ly... có cái nào hắn và nàng chưa từng trải qua? Tuy tiện nhặt ra một cái cũng đủ để hắn đối với nàng nhất kiến chung tình.

- ...

Thanh Dương không nói thêm gì nữa, nhắm mắt hồi hộp chờ đợi điều sẽ xảy đến với mình. Thường ngày nàng luôn cảm thấy khó xử khi nhận ra cảm xúc đối với hắn dường như lớn hơn tình sư đồ thông thường, thế nhưng hôm nay Thanh Dương đã hiểu, hiểu một cách rõ ràng và minh bạch.

Nàng muốn trở thành nữ nhân của hắn, cùng hắn đồng cam cộng khổ chứ không phải làm một người lúc nào cũng cao cao tại thượng đứng ở nơi xa lạnh lùng quan sát hắn.

Hắn không khách khí nữa, mà sự thực là hắn cũng chưa từng khách khí, hạ thân đầy nhẹ “phốc” một tiếng đã tiến vào thân thể Thanh Dương. Cảm giác ấm áp và chặt chẽ tác động mạnh tới đại JJ của hắn khiến hắn hít vào một ngụm khí lạnh, không nhận được dùng sức tấn công thêm vài cú nữa.

- Ân... Tiểu bảo bối... nhẹ... nhẹ một chút...

Hắn vuốt mồ hôi đang chảy dòng dòng trên trán, hơi thở nặng nề phả lên người Thanh Dương:

- Ta đã nháp đầu. Mới chỉ đang tra grom vào vỏ thôi, cơ mà vẫn còn một đoạn nữa.

- Cái gì?! Vẫn còn... Ừm...

Thanh Dương đang kêu lên thất thanh thì bị hắn tấn công dồn dập làm cho không nhận được kiểu rên một tiếng, hạ thể chặt cứng khiến nàng cảm thấy gần như không thể thở nổi.

- Sư nương sao lại há miệng ra? Mồm dưới đã được an ủi nên mồm trên cảm thấy tịch mịch sao?

- Tiểu bại hoại...

Hắn hung hăng ấn đầu nàng lại gần rồi hôn ngẫu nhiên. Ần, tuy có hơi bất tiện một chút nhưng đành chịu, ai bảo hắn sinh ra lùn như vậy.

- Ần. Sư nương, cảm giác ra sao?

Nàng ngượng ngừng quay đi. Đang làm chuyện xấu hổ mà hắn còn tâm trạng hỏi cảm giác, thật là mắc cỡ chết người.

- Hử? Không trả lời là không thoải mái sao? Vậy để chồng nàng tận tụy thêm một chút vậy.

Dứt lời liền hít một hơi sau đó rút đại vật ra. Đại vật qua một thời gian tiến vào bí cảnh thì tràn đầy mật dịch, hay còn gọi là chất nhờn bôi trơn, hay thường được biết đến như hỗn hợp chất lỏng có thành phần là nước, Pyridine, Hydrocarbon không bão hòa, Urê, Axít Lactic, Glycol, Aldehyde...

- Sao vậy? Ta làm sai điều gì... Ah~

Thanh Dương đang không hiểu chuyện gì thì hàng nhỏ bất ngờ bị hắn mạnh mẽ chiếm đóng. Khoái cảm và thống khổ đồng thời đánh úp khiến nàng không nhận được thét lên, hai chân run rẩy quắp lấy hông hắn ngăn tên ác nhân này di chuyển.

- Khắc khắc. Chân nàng làm vậy là có ý gì? Muốn ta tiến sâu hơn sao?

Hắn không nói suông, hạ thân lập tức di chuyển đem đại vật ấn vào nơi sâu thẳm nhất của Thanh Dương.

- Đứng... đứng động... đợi một chút... còn chưa thích ứng...

Thanh Dương tái mặt kêu lên, tay thì đẩy ra, chân thì quắp vào khiến hắn giữ nguyên ở một vị trí nhìn giống như đang làm xiếc, hoàn toàn chẳng có một chút hợp tác nào.

Hắn thấy nàng cứ luôn miệng “chờ một chút” với “ta đang chậm rãi thích nghi” thì sắc mặt trầm xuống, tay phải “đét” một tiếng vỗ lên bờ mông trắng ngần của nàng, hung hăng quát:

- Nháo vậy đủ chưa? Đợi người thì tiểu đệ của ta bị ngâm nát như rồi. Bỏ chân!

Nàng rụt rè thả lỏng hai chân, hắn chớp thời cơ rút gây thịt ra rồi đâm một cú long trời lở đất. Sau đó cũng không quan sư nương kêu hay không kêu, hi hục đánh cô bé của nàng một trận tơi bời hoa lá.

- Không xong... chậm một chút... sư nương chết mất...

- Nương tử ngọc, ta còn chưa dùng đến một nửa công lực thì nàng chết sao được. Cứ nằm yên hưởng thụ đi.

Hắn bật cười véo má Thanh Dương một cái, hạ thân mạnh mẽ tăng thêm lực khiến cho thân thể không ngừng đỏ mồi, từng giọt chảy xuống thân thể trắng ngần của nàng làm hắn càng thêm hưng phấn.

- Không xong... Ta... Ừm~~

Nàng bất ngờ chồm dậy ôm chặt lấy hắn khiến hắn suýt nữa thì nghỉ thờ, cô bé co bóp mạnh mẽ sau đó một cảm giác ấm nóng chạy qua đại vật của hắn.

Cao trào qua đi, Thanh Dương buông hắn ra rồi ngã xuống giường, toàn thân mệt mỏi rã rời.

Hắn hung hăng hít mấy ngụm đại khí, lại vận chuyển nội lực chạy một vòng mới bình ổn lại khí huyết đang chạy ầm ầm. Vừa rồi khi sư nương đạt cực khoái thì hạ thể cũng đồng thời sinh ra lực hút bóp chặt lấy tiểu đệ của hắn, nếu không phải hắn thần trí vững vàng, kim thương bất bại thì đã bị nàng hút cho ra luôn rồi.

- Tiểu nương tử, có dễ chịu hay không?

Thanh Dương sóng mắt mê ly nhìn hắn, cực khoái qua đi khiến nàng thanh tỉnh hơn không ít, cười nhạt vỗ lên má hắn một cái:

- Nương tử cái đầu con. Gọi là sư nương.

Một vỗ này rất nhẹ, thế nhưng lại khiến tôn nghiêm của hắn chịu đả kích trầm trọng. Hắn ấn đại vật tiến vào nơi tận cùng của Thanh Dương, gần giọng:

- Khá khen cho một cái sư nương. Sinh lý yếu, ngược lại cái miệng rất mạnh.

Thanh Dương thấy đại vật của hắn vẫn còn đang cứng rắn phát nhiệt trong người nàng thì thất thanh la lên:

- Tại sao vẫn còn lớn như vậy? Không phải nói sau khi cực khoái thét lên thì sẽ mềm nhũn sao?

Hắn ngạc nhiên tới hai mắt tròn tròn, hạ thân cũng quên cả nhiệm vụ hành hạ thân thể kiều mị của nàng. Khoảng hai giây sau hắn mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, không nhận được bật cười, lần này là cười thật:

- Fur fur fur.Nương tử ngọc,ngươi lại nghĩ là rú lên thì sẽ xong chuyện sao?Xem ra lão công phải bỏ chút thời gian giáo dục giới tính cho ngươi rồi!

Đứt lời liền ôm lấy eo Thanh Dương sau đó nhấc bổng nàng lên.Giờ hắn đã có chút nội lực nên dư sức nâng cả một đại hán,thể nên việc di chuyển một cái nữ nhân mảnh khảnh mềm mại như nàng dĩ nhiên chẳng thể tạo được bao nhiêu khó khăn.

Hắn nằm ngửa rồi để Thanh Dương nằm đè lên người mình,tuy hít thở không dễ nhưng vì có nội kình Kim Chung Trạo bao bọc phủ tạng nên trọng lực của Thanh Dương tác động lên cũng không khiến hắn quá khó chịu.

Trong suốt quá trình xoay sắp lật ngửa thì tiểu đệ của hắn vẫn y nguyên cắm trong hang nhỏ ẩm ướt của Thanh Dương,thình thoảng đại vật bất ngờ khảy đảo bừa bãi khiến nàng vừa đạt cực khoái không lâu thì lại bắt đầu cảm thấy dục vọng mơ hồ dâng lên.

- Thế này là tạm ổn.Nương tử,nàng bắt đầu di chuyển cái mông đi,ta sẽ truyền hết Giới Tính Bảo Điện cho nàng.

Thanh Dương đỏ mặt sắng giọng quát:

- Hồ nháo!Cái gì mà di chuyển mông!Con muốn làm trò xấu hổ thì...Ah~

Con quái vật thô to bất ngờ đánh mạnh vào cô bé khiến Thanh Dương cúi gập người thở hổn hển,hoi thở đứt quãng âm nồng phả lên ngực khiến hắn cảm thấy Dương Thế Kì Kinh cũng không bằng một ngum thở của người phụ nữ đáng yêu này.

- Tiểu thê tử,ngươi mới là người đang nháo.Có muốn làm dương vật mềm đi không?

Thanh Dương nuốt một cái,gian nan đáp:

- Có,muốn làm.

- Tốt.Vậy thì ngoan ngoãn di chuyển cái mông đi.

Thanh Dương cắn môi.Đại vật đã chật cứng trong hang rồi,bây giờ mà động thì bụng nàng coi như xong.

Thấy nàng cứ nhíu mày cắn môi suốt mà không động đậy gì khiến hắn bắt đầu thiếu kiên nhẫn.Xem ra con nhỏ này càng lớn càng rụt rè,thời điểm mười mấy tuổi thì nhào vào ta như hổ đói,giờ lại ngoan như cục đất.

- Ngọc!Chỉ cần ấn cái mông xuống thế này!

Hắn vươn tay bắt lấy hông Thanh Dương rồi ấn xuống,một thanh âm ướt át vang lên,tiểu đệ đã hoàn toàn tiến vào nơi sâu thẳm nhất.

Thanh Dương run rẩy ôm lấy cổ hắn,vừa khóc vừa rên rĩ:

- U...Đau...Bụng ta đau quá...

Hắn mặt tỉnh bơ giáo huấn:

- Chỗ đó tuy nằm tại ổ bụng nhưng không gọi là bụng.Thuật ngữ gọi là tử cung,hoặc có thể gọi là hoa tâm,cái này tùy ngươi.

- Ân.Sao lại gọi như vậy?

- Rất muốn biết sao?

Thanh Dương rụt rè gật đầu.Bỗng hắn vỗ lên mông nàng một cái làm bờ mông trắng ngần hiện rõ năm đầu ngón tay:

- Đợi khi nào cái mông ngươi bớt lười biếng lão công liền nói cho ngươi!

- Không hỏi nữa là được chứ gì?!Tại sao lại cứ đánh người ta?

Nàng cắn môi cho khỏi kêu lên sau đó mắt hạnh mở lớn quát vào mặt hắn.Hai lần trước là bị chú ấn điều khiển,vậy nên công bằng mà nói thì đây mới là lần đầu của nàng.Cảm xúc lần đầu tiên là thứ thiêng liêng biết bao thế mà hắn lại đối xử với nàng suồng sã như vậy thì dù có yêu đến mấy cũng phải cáu gắt.

Hắn nuốt một cái,phát hiện Thanh Dương khi nổi giận thì hai mắt sẽ đầm nước,cái miệng sẽ uý khuất cong lên nhìn cực kì đáng yêu.

- Xin lỗi.Khi ta hưng phấn hành động sẽ có chút quá đáng,ta...Thôi bỏ đi.

Xoay người đặt Thanh Dương nằm xuống giường sau đó hắn thở dài vớ lấy quần áo đắp lên người.Đây là bởi hắn đã quá tận hưởng mà không để ý tới cảm xúc của đối phương.Loại người như hắn tốt nhất nên cả đời ngồi nhà quay tay,miễn làm tổn thương đến nữ nhân tốt trên đời.

- Tiểu bảo bối...

Thanh Dương ngăn người. Lúc này nàng chỉ mong hấn buông tha nàng, thế nhưng bây giờ lại không nỡ để hấn rời đi.

Đây là cái loại cảm giác gì?

- Người nằm nghỉ đi. Ta nấu gì đó cho người.

Giọng hấn đã không còn loại cuồng nhiệt kia nữa mà trở lại là thanh âm bình tĩnh như mọi ngày, thế nhưng nó lại khiến Thanh Dương cảm thấy lạnh lẽo biết bao.

Đang định bước khỏi giường trúc thì một đôi tay bỗng ôm lấy hấn. Thanh Dương áp thân thể ngọc ngà lên lưng hấn, thấp giọng nói:

- Sư nương xin lỗi, vừa rồi sư nương không kiềm chế được. Con đừng đi.

- Đây không phải lỗi của người. Người nói đúng, chúng ta không nên...

Nàng đánh liều hôn hấn, cảm giác ngượng ngùng khi lưỡi vụng về liếm môi mỏng của đệ tử khiến nàng suy nghĩ tẩu hỏa nhập ma.

- Ta xin con đấy, đừng đi.

Mĩ nhân đã làm tới mức này rồi mà hấn còn từ chối nữa thì tốt nhất nên chạy ngay đi đăng kí hiến dương vật.

Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, mà sự thực là hấn tính xem nên hành hạ nàng bằng tư thế nào, cuối cùng hấn đưa tay xoa lên mặt ngọc của Thanh Dương, buồn bực nói:

- Ta hiểu rồi. Thế nhưng bây giờ tiểu đệ của ta đã yếu nhót, hay là chúng ta ôm nhau ngủ thôi có được không?

Thanh Dương đảo mắt nhìn xuống, quả nhiên cái vật hung hăng vừa rồi giờ đã trĩu xuống trong quần hấn, hoàn toàn không còn là cây cột chống trời uy mãnh nữa.

Nàng buồn bực cắn cái môi. Tại sao lại như vậy? Vừa rồi tổn sức chín trâu hai hổ nó vẫn không mềm, bây giờ nàng đang muốn chiều đệ tử thì nó lại chết đứ đừ như vậy?

Hấn nhìn vẻ mặt phức tạp của Thanh Dương, khoé miệng nhếch lên nụ cười kín đáo sau đó vươn tay kéo nàng nằm xuống giường:

- Chúng ta ngủ thôi sư nương. Vừa mới vận động mạnh, giờ ngủ hấn sẽ rất sảng khoái.

Ngủ?

Nếu tại thời điểm nàng bị đâm thừa sống thiếu chết mà hấn buông tha nàng thì nàng còn ngủ được, chứ bây giờ xuân tình đang nhộn nhạo, vừa rồi còn bị hấn vỗ cho mấy cái vào mông làm cho cả người nóng râm ran vậy mà hấn lại kêu nàng ngủ? Một chương vỡ chết nàng đi còn hơn.

- Tiểu... bảo bối...

Hấn đang vờ nhắm mắt thì thấy hơi thở thơm tho của nàng phả vào mặt, nhin cười nghiêm mặt hỏi:

- Sư nương chưa ngủ sao?

Nàng ngượng ngùng vờ về cổ áo hấn, nửa muốn cời ra, một nửa lại sợ bị hấn xem là nữ nhân dám dăng, nhất thời trở nên cực kì lúng túng không biết phải làm thế nào.

- Con trừng phạt ta đủ chưa? Ta hứa sẽ ngoan mà. Sẽ không kêu loạn, cũng không hỏi linh tinh nữa, cũng sẽ không lưỡi biếng nháp mông. Con làm cái vật đó to lên đi. Sư nương cảm thấy thân thể rất khó chịu.

Nàng nói xong những lời này liền xấu hổ rúc mặt vào chăn, thế nhưng chỉ cần nhìn vào vành tai đỏ hồng là đủ biết nàng đang xúc động tới mức nào.

Để một nữ nhân nói ra những lời này ở lần đầu tiên, điều kiện bắt buộc thứ nhất là nàng phải yêu hấn, hai là nàng phải rất yêu hấn và ba là nàng phải cực kì yêu hấn. Ba điều kiện này, thiếu một cái cũng không được.

Nếu không yêu đến độ lòng tự trọng cũng gạt qua một bên thì sao một cái nữ nhân băng thanh ngọc khiết, cao ngạo lạnh lùng có thể van xin một cách thẳng thắn tới trần trụi như vậy. Nếu hấn từ chối, chỉ e là nàng sẽ rút kiếm tự sát ngay tại chỗ.

Lòng tự trọng cũng đã ném đi vì người mà người lại đi từ chối, còn chẳng phải là phủ chết con gái nhà người ta!

Tuy nhiên sinh lý là vấn đề phức tạp, chẳng thế mà phải chia hấn ra thành hai môn để giáo dục cho trẻ nhỏ. Cũng vì sự phức tạp đó nên hấn đành cười khổ:

- Ân. Không phải ta không muốn, thế nhưng tự ta thì không thể làm được.

Thanh Dương hé mắt ra khỏi chăn, thấy vẻ mặt hấn hoàn toàn không có một chút cợt nhả nào mới ngưng ngừng nói:

- Chẳng phải con có bảo điên gì đó sao? Không lẽ vẫn không có cách?

- Cách thì không phải không có, thế nhưng cần sự nương hỗ trợ thì mới được. Người có đồng ý hỗ trợ gã đệ tử nhỏ bé này không?

Thanh Dương rút cổ lại. Tiểu quý này lại chuẩn bị bắt nàng làm mấy chuyện đáng xấu hổ đây.

Ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng nàng quyết đoán gật đầu. Dù sao cũng đã bị hấn làm cho toi bồi, thêm vài cái hành vi đáng xấu hổ thì tính là gì chứ.

- Fur fur. Vậy mời sư nương đặt ngọc thủ lên tiểujj của đệ tử.

Nàng đỏ mặt làm theo lời hấn, tại thời điểm ngưng ngừng này mà hấn cứ nhắc tới thân phận sư đồ của hai người khiến thân thể nàng càng bị kích thích dữ dội hơn.

- Đề ta coi quần cho người dễ làm. Chính là như vậy, xoa nắn bóp vuốt một hồi là nó sẽ lớn lên.

Nhiệt khí nóng hồi truyền vào lòng bàn tay khiến Thanh Dương khẽ run rẩy, tuy nhiên chạm một hồi nàng lại dần cảm thấy yêu thích cái vật vừa vừa dài vừa mềm lại vừa ấm này, động tác cũng theo đó trở nên mạnh bạo hơn.

Trong khi Thanh Dương vui vẻ chơi đùa với đồ chơi mới thì hấn lại đang toát mồ hôi hột.

Tại sao tiểu đệ lại không cương lên?

- Tiểu bảo bối, con lừa ta?

Thanh Dương cũng dần nhận ra điểm kì lạ khi vuốt mãi mà chẳng thấy vật trong tay to thêm chút nào, ngược lại thân thể thì vừa càng lúc càng nóng, càng lúc càng khó chịu hơn.

Hấn cười khò:

- Không phải ta lừa người. Sự thật là cái vật này càng cảm thấy dễ chịu thì sẽ càng lớn.

- Là do tay ta quá thô sao...

Nàng cảm thấy lý do này là hợp lý nhất. Từ nhỏ nàng đã học võ, bàn tay chai sần thô thiển đương nhiên sẽ chỉ càng khiến tiểu bảo bối cảm thấy khó chịu.

- Cái này...Đương nhiên không phải...Là vì...

Hấn cứng họng. Nếu một thằng bé mười ba tuổi lại có thể xem văn hoá phẩm đồi trụy nhiều đến mức chỉ kích thích bằng tay sẽ không lên được thì phải giải thích như thế nào?

Thế nhưng chưa cần hấn giải thích, một sự mềm mại đã ấn lên tiểujj khiến toàn thân hấn căng cứng. Hấn căng thẳng không phải vì cảm giác mềm mại truyền lên từ hạ thân, mà là bởi hình ảnh một nữ nhân tuyệt đẹp đang dùng bộ ngực ôn nhu xoa bóp tiểu đệ của hấn.

Một bên tóc được vén gọn qua tai bại lộ nhan sắc tuyệt đỉnh, một bên thì tùy tiện buông xuống như một dòng thác đổ lên hạ thân hấn. Bên dưới biểu cảm ngại ngùng của nữ nhân là một bộ ngực đầy đặn với hai điểm phấn hồng nhỏ xinh đang không ngừng cọ vào gây thột.

Cái hình ảnh này đã vượt xa khỏi nhục dục tầm thường, đây là nghệ thuật, nghệ thuật đã tìm được nơi gửi mình trong cõi đời ô trọc này.

- Vẫn chưa đủ dễ chịu sao?

Nàng buồn bực than một tiếng. Mấy tên nịnh hót toàn nói rằng chỉ cần được một lần chạm tay nàng là sẽ sướng đến chết đi sống lại, xem ra toàn là một lũ nói phét đáng chết, nàng đã dùng đến cả ngực rồi mà tiểu bảo bối có cảm thấy sướng tí nào đâu.

- Sư nương đừng vội. Muốn nhanh cứ phải từ từ...Ách...

Hấn nghiêng răng cho khỏi găm lên. Một luồng nhiệt khí kèm theo ẩm ướt tấn công tiểu đệ khiến hấn nhận ra rằng sướng quá cũng không tốt, não có khả năng sẽ nổ tanh bành.

Cây nấm của hấn khó khăn lắm mới chui ra được khỏi khe ngực sâu hun hút của Thanh Dương thì liền bị nàng ngậm lấy, sau đó bị cái lưỡi tinh nghịch đánh đập toi bồi khiến hấn có muốn nhịn cũng không thể nhịn được nữa.

- Phù. Thật kì lạ, ta tưởng chim của con phải có mùi chứ?

Hấn thở ra một ngụm trọc khí, cười gằn:

- Mỗi lần đi tiểu ta đều dùng bốn gáo nước để tẩy, nếu còn khai thì cũng thật quá yêu nghiệt rồi. Hơn nữa chim là để gọi hài tử, của lão công thì phải gọi là dương vật, hoặc là gậy thịt, không thì con đại bàng cũng được, tuy nàng.

Thanh Dương bĩu môi, tiếp tục cúi xuống há miệng trêu đùa cây nấm của hắn. Làm thế này cây nấm sẽ nở nhanh hơn, chưa kể tiểu đệ của hắn không có mùi khó chịu nên đương nhiên nàng sẽ không keo kiệt với tên bại hoại này.

Lần này thì hắn không nhìn được nữa, gầm nhẹ một tiếng rồi chồm dậy ôm lấy Thanh Dương sau đó xoay người mạnh mẽ ấn thân thể kiều diễm của nàng vào tường.

- Con làm gì vậy? Ta làm không tốt sao?

Hắn cười nhạt. Không ngờ nữ nhân ngọc này lại nghĩ rằng chuyện ấy chỉ có thể làm ở tư thế nằm, đã vậy còn tưởng là ta đang trừng phạt nàng.

- Đúng vậy. Có một cái nương tử kém cỏi như ngươi khiến lão tử thấy rất bức. Nhất định phải dùng gậy thịt quất cho ngươi một trận.

Dứt lời liền không cho Thanh Dương cơ hội giải thích, mỗ lên môi nàng một cái rồi tiếp tục dùng thủ đoạn bản thủ thối nội lực vào trong người nàng.

Thanh Dương bị hắn mỗ tới ý loạn tình mê, vụng về đưa ra chiếc lưỡi thom tho phối hợp với hắn mà không để ý đến việc hai chân đã bị tên bại hoại này nâng lên vắt qua vai.

Phốc~

Cô bé của Thanh Dương lại một lần nữa bị hắn xâm nhập, thế nhưng lần này thì nó vui sướng quấn chặt lấy gậy thịt của hắn như tình nhân lâu ngày gặp lại.

- Đau thì cứ kêu lên đi.

Nàng giữ lấy bàn tay hắn đang vuốt ve mặt mình, hờn hển:

- Nếu ta kêu thì tiểu đại bàng của con sẽ lại sợ tới mềm nhũn mất.

Hắn trợn mắt. Cái người vợ này... Không ngờ ngay đến hắn mà nàng cũng dám đùa bỡn, thật đúng là không biết trời cao đất dày!

Hạ thân hắn tăng thêm lực, đại vật liên tục thúc mạnh vào hoa tâm của Thanh Dương khiến nàng không nhìn được kêu ầm lên. Thanh âm yêu kiều vang bên tai khiến mạch máu của hắn trướng như sắp nổ tung, hạ thân di chuyển càng thêm mạnh mẽ, đại vật hành hạ cô bé càng thêm hung hăng, thanh âm của nàng theo đó trở nên gấp gáp, vô tình kích thích khiến hắn nhấp hồng mạnh hơn... tạo thành một cái vòng luân quần suốt nhiều tiếng đồng hồ.

Mồ hôi ướt đầm thân thể hai con người đang say mê trong từng đợt giao tình, thanh âm va chạm đầy nhục dục cùng tiếng thở dốc tràn ngập tại căn nhà nhỏ ở Hậu Phong. Cuối cùng là một giọng nữ cao vút, sau đó mọi thứ lại trở về im lặng.

- Sư nương, bắn vào trong như vậy có ổn không?

Hắn nằm nghiêng một tay chống đầu, một tay nhẹ nhàng gạt đi mồ hôi trên trán Thanh Dương. Mặc dù có tu vi Kim Đan thế nhưng cũng chỉ xài được lúc đánh nhau, một khi lăn giường thì còn chẳng phải là bị hắn quay như đẽ.

- Đồ ngọc. Tu vi càng cao thì càng khó thụ thai, cho dù con...

Nàng định nói cho dù hắn bắn vào bao nhiêu thì cũng vô dụng, thế nhưng cảm thấy lời này có chút khó nghe nên quyết định đem toàn bộ nuốt xuống.

Ánh mắt hắn trùng xuống. Người tu chân coi thường xác phàm, quyết tâm biến đổi thể xác trở thành như thần tiên, đây là điều mà ai cũng biết. Thế nhưng nếu không còn thú vui ăn uống, không còn chia cách sinh tử, không còn gia đình êm ấm thì sống trên đời còn có ý nghĩa gì?

Mặc dù hắn thấy mấy chuyện trên thật phiền phức, thế nhưng chính mấy thứ phiền phức đó mới là điều khiến cuộc sống trở nên giá trị.

Hoặc có lẽ là vậy. Cuộc sống của hắn có bao giờ giá trị đâu mà biết được.

- Tiểu bảo bối, mấy cái kĩ thuật vừa rồi con học được từ đâu?

Thanh Dương bỗng ôm lấy hắn, thân thể mềm nhũn ướt át của nàng khiến hắn vừa thương cảm lại vừa nảy sinh một cổ dục vọng.

- Cái này... Người không nên biết thì hơn. Người chỉ cần biết nó làm cho người thấy sướng là được rồi.

- Tiểu đảm tặc! Sướng cái đầu con ấy!

Hắn nhéo má hồng của nàng một cái, cười khẩy:

- Từ bảo bối tới đảm tặc thật là nhanh. Nếu sư nương không sướng vậy tại sao vừa nãy lại kêu vang nhà như vậy? Nếu không phải đã lập kết giới thì e rằng người ở dưới núi cũng đã nghe thấy.

- Cái này...Con đâm ta mạnh như vậy đương nhiên phải kêu.Ta đau ta không được kêu sao?Àn,vì sao con khóc?

Hắn khịt mũi một cái,dùng nội lực cưỡng ép nước mắt chảy ra âm ẩm

- Tại..Tại...ta làm sư nương lâu như vậy,mồ hôi chảy ướt cả giường trúc mà chỉ khiến người đau,lại không hề cảm thấy sợ hãi.Ta cảm thấy bản thân thật quá con mẹ nó thất bại..

Nàng rất sợ thấy nước mắt của gã đệ tử này nên vội ấn đầu hắn vào ngực trần cho hắn bớt khóc,thế nhưng nước mắt đã chảy ướt đầm ngực mà hắn vẫn chưa chịu dừng khiến Thanh Dương cảm thấy có chút mất phương hướng.

- Sư nương,có thật là người không sợ hãi?

- Cái này...Thật ra....

Chưa kịp trả lời thì hắn đã đè lên người nàng,tiểu đệ vừa mới xui xuống được một lúc đã lại đứng đứng hướng lên,sấn sàng đại triển thần uy.

- Nếu không sợ hãi thì ta đành cung phụng người tới khi nào người cảm thấy sợ hãi vậy.Ày,phận làm đệ tử thật nhiều áp lực,đã vậy còn rất hao tổn sức khoẻ.

Thanh Dương hoảng hốt kêu lên:

- Khoan!Sư nương đùa thôi,kì thực cảm thấy rất dễ chịu!

- Dễ chịu?!Vậy tốt quá rồi.Đề ta vì sư nương quên thân,hi sinh chút tinh lực đem lại cảm giác dễ chịu cho người.

- Không nên.Ta vẫn còn hơi đau nhức...Àn...Tiểu bại hoại~

....Tới đây vì Tác cảm thấy hơi gato nên trực tiếp lược bỏ khoảng mười nghìn chữ....

- Nương tử,nàng có thấy chúng ta tiến triển quá nhanh không?

Hắn dịu dàng vuốt ve mũi nhân đang nhu thuận rúc vào lòng mình,cảm nhận hạnh phúc chảy xuôi trong huyết quản khiến nội tâm hắn nảy sinh một cảm giác hoà nghi.

- Ta cũng cảm thấy hơi vội.Thế nhưng...

Nàng dùng móng tay cào nhẹ lên mặt hắn,sau đó cười khúc khích khi thấy con mắt lạnh lùng của hắn hơi nheo lại:

- Ta tiếc là không thể cùng chàng làm thế này sớm hơn.

Hắn cười nhạt:

- Lạy chúa trên cao.Sớm hơn thì ta chỉ mới có mười một,mười hai tuổi,người ăn mặn như vậy hại thận lắm đấy.

Thanh Dương mắt hạnh tròn nhìn hắn,cảm thấy tiểu tử này lại bắt đầu nói mấy lời vớ vẩn không ai hiểu được:

- Chúa là cái thế lực nào mà chàng phải lạy?Mà tại sao ta nấu đồ ăn quá mặn mà đến bây giờ chàng mới chịu nói?

- Kệ chúng đi.Vất vả từ trưa tới...Àn,không ngờ đã tới om rồi,xem ra ta thật quá uy mãnh.Phải rồi,ta đã đói bụng,người có thấy đói không?

Hắn hưng hăng hôn lên trán nàng một cái.Hôm nay đã tận tình chỉ dạy nàng Giới Tính Bảo Điền tới cạn kiệt tinh lực,còn hơi sức đâu mà làm nhảm thêm mấy cái nội dung ngoài lề.

- Ta cũng đoán là chàng đã đói.Đề ta đi làm chút đồ ăn...

Thanh Dương lật đặt bước xuống giường,thế nhưng vừa chạm đất thì kinh hãi phát hiện hai chân không có sức lực,nếu không có một đôi tay rắn chắc ôm lấy thì có lẽ nàng đã ngã sấp mặt.

Có thể cười mây đạp gió mà đi,thế nhưng khi giẫm lên đất bằng thì lại bị ngã.Cái việc này dù kể theo cách nào thì cũng thật nực cười.

- Ó...Tại sao lại vậy?

Hắn cười cười đặt sư nương nằm xuống giường trúc,không quên châm chọc nàng:

- Ta chỉ mới ra có bốn lần mà nàng đã như vậy.Sau này công lực ta tăng lên,mỗi ngày làm chục nháy thì chắc nàng chỉ có nước ngồi xe lăn.

Thanh Dương quay đầu tránh ánh mắt dâm tặc của hắn,đỏ mặt thấp giọng nói:

- Công lực gì liên quan gì?Ta là Kim Đan mà còn chẳng phải...

Tới đây thì mặt đã đỏ tới tận mang tai,tiếp tục rúc đầu vào ngực không thèm nói nữa.Cũng may là ngực nàng khá lớn mới có thể làm động tác này,nếu là nhỏ kia thì...chắc hẳn sẽ rất nực cười.

Nàng thấy hắn đang cao hứng trêu đùa nàng lại đột nhiên trầm mặc thì lấy làm lạ,vừa quay đầu lại nhìn thì đôi môi liền bị hắn hung hăng mỗ cho một phát.

- Công lực phải biết cách xài thì mới có diệu dụng,cái này lần sau ta sẽ dạy.Nằm ngoan,ta đi nấu chút gì đó cho người.

Hắn nhảy khỏi giường trúc,đôi chân sau khi vận động kịch liệt thì hơi tê bại thể nhưng lần này thân thể đã có chút ra gì và này nọ,vậy nên cũng không đến nỗi thảm hại như ngày đầu tiên hắn đoạt xá.

Theo kinh nghiệm đi bụi của hắn thì lúc này là khoảng 9 giờ,tại cung giờ này ở thế kỉ hai mươi mốt thì bầu trời đã tối đen như mực thể nhưng Hậu Phong địa thế rất cao,đêm về thường có trăng sáng nên hắn dễ dàng tìm được đường xuống phòng bếp.

Chỉ thấy hắn loay hoay nửa giờ liền đem lên hai tô mì,mùi hương ngào ngạt kết hợp cùng ngọn đèn leo lắt Thanh Dương vừa thấp lên khiến cho không gian bỗng trở nên ấm áp lạ thường.

Thanh Dương tiếp nhận tô mì,lại bắt ngờ cười khúc khích khi nhìn vào mặt hắn.

- Tiểu bảo bối thật vất vả a.Nấu tới chín cả mặt luôn.

Nàng vừa nói vừa vờn tay lau đi nhoe nhò trên mặt hắn,so với thời điểm hai người lần lộn thì cái chạm này bớt đi một chút cuồng nhiệt,thể nhưng lại nhiều hơn một phần sẵn sốc cùng ôn nhu.

Hắn tỉnh bơ đáp:

- Ta cố tình bôi lên để được người xoa má đấy.

Nàng nghe vậy thì rút tay lại như bị điện giật,sắc giọng:

- Lạnh quá đấy!Ăn nhanh rồi đi ngủ đi,vất vả cả ngày rồi.

Hắn ngồi xuống bên cạnh ngắm Thanh Dương ăn mì.Ăn,đúng là mỹ nữ có phong phạm của mỹ nữ,húp mì mà cũng đáng yêu như vậy.

- Tiểu sắc lang nhìn cái gì?Ta mệt lắm rồi không muốn làm nữa đâu!

Thanh Dương vừa nói vừa kéo chăn che vội đi cặp nhũ phong cao vút đầy những vết hằn ngang dọc nhìn rất đáng thương.

Tuổi trẻ khí thịnh nên ra tay có hơi quá đáng a.Ăn,chính là vì tuổi trẻ khí thịnh,chẳng quan hệ gì tới việc việc lão tử sinh ra đã là S cả.

Chưa kể lão tử bóp rất chuyên nghiệp,qua thời gian tuyệt đối sẽ không bị xệ.Tuy nhiên nhìn có vẻ rất đau,có lẽ ngày mai nên tìm thứ gì đó bôi bôi cho nàng.

Trong đầu hắn đem mọi chuyện tính toán ổn thoả còn bên ngoài thì cười khỏ nhìn Thanh Dương:

- Người không cần che.Bây giờ cái hông của ta đã mỏi nhừ,có muốn cũng chẳng “làm” tiếp được.

Nàng bĩu môi:

- Hai canh giờ trước chàng cũng nói thế.Ta tin,kết quả là vừa mới quay lưng liền bị chàng đè xuống làm tới tấp,đến bây giờ đầu gối vẫn còn chưa hết đau đâu.

Hắn gãi mũi,không nhịn được nhớ đến cảnh tượng trong quá khứ khiến cho tiểu đệ lại mơ hồ dâng lên:

- Cái này không thể trách ta.Cảnh tượng sư nương cúi người nhặt lên nội khổ thực sự quá đẹp,dù tiểu đệ của ta có bị liệt dương thì cũng phải ngẩng hống hót.

Miệng hắn bỗng bị Thanh Dương bịt lại,nàng thấp giọng mắng:

- Cái gì mà “liệt dương”,thật vớ vẩn.Chàng có chịu ăn không đây?Không ăn ta liền dùng Hoả Vân Chương đánh chàng!

Thanh Dương thấy hắn ngoan ngoãn gật đầu thì thu tay lại,thể nhưng nàng ngay lập tức lại bị tiểu quỷ này làm cho kinh hãi tới mức suýt nữa hô lên khi thấy hắn ngửa đầu dốc cả tô vào mồm.

Tô mì nàng ăn từ nãy đến giờ còn chưa hết ấy vậy mà hắn một dốc đổ toàn bộ vào mồm như vậy thì cái bụng nhỏ còn chẳng phải là nổ tan tành.

- Đừng sợ,bát của ta chỉ có thịt,không có nước cũng chẳng có bánh.

Lời giải thích của hắn đương nhiên khiến cho Thanh Dương rất không hài lòng,nàng nhũn mày nói:

- Ăn như vậy sao no được.Hay là con ăn luôn phần của ta đi.

Hắn đem thịt nuốt xuống, trên miệng nở nụ cười âm áp:

- Ta ăn chỉ để khôi phục năng lượng, không phải để no bụng. Thế nhưng nếu người đã có lòng thì ta cũng có dạ. Giờ người bỏ mì vào miệng rồi mớm cho ta đi. Aaaa...

Thanh Dương khuôn mặt đen kịt, trực tiếp không thèm để ý tới hắn nữa:

- Người tốt mệnh yếu, sắc lang sống ngàn năm. Chàng ôm bụng đói ngủ đi!

Hắn chán nản nhìn tấm lưng nuột nà của Thanh Dương. Ày, xem ra cái người vợ này cần phải giáo dục thêm một chút.

- Ăn xong rồi sao?

Thanh Dương gật đầu, miệng đầy dầu mỡ khiến nàng có chút ngượng ngùng khi đối mặt với ánh mắt của hắn.

- Tốt lắm. Đưa bát đây.

Nàng ngoan ngoãn đưa bát cho hắn.

- Ăn ngon không?

Nàng ngoan ngoãn gật đầu:

- Ngon lắm. Trừ nghệ của con thực sự rất khá.

- Ừm. Chu môi ra rồi tiến lại gần đây.

Nàng ngoan ngoãn...à mà khoan.

- Chu môi làm gì?

Hắn cũng ngạc nhiên không kém:

- Đương nhiên là để lau miệng. Người định để miệng mỡ đi ngủ?

Thanh Dương nhìn bản mặt chính khí bùng bùng của hắn, rụt rè hỏi:

- Chàng lau bằng gì?

- Thứ ta dùng để lau chính là thứ người đang nghĩ đến.

Nàng đỏ bừng mặt lấy chân quần quanh người sau đó bước khỏi giường, đối với hảo ý của hắn đương nhiên là từ chối.

- Xem ra phải toàn bộ giáo dục lại một lượt.

Hắn buồn bực thấp giọng nói, còn cái bát trong tay thì bị hắn không chút khách khí ném xuống chân giường.

Thanh Dương sau khi lau sạch miệng trở lại nhìn thấy một màn này thì bật cười:

- Bát đâu có trù tà được, chàng để cạnh giường làm gì?

Hắn chặc lưỡi:

- Sư nương không cần chế giễu ta. Ngày mai sẽ có người thay ta rửa bát này.

Thanh Dương leo lên giường trực ôm lấy hắn, ôn nhu nói:

- Mặc dù năng lực đó của chàng rất mạnh thế nhưng đã làm liên tục mấy canh giờ, nếu chàng mà hứng lên nữa thì dù có mạnh tới đâu cũng sẽ hại đến thân thể. Xin chàng hiểu cho ta, ta không tiếc chàng bất cứ thứ gì cả.

Hắn mỉm cười vuốt ve khuôn mặt mỹ lệ của Thanh Dương:

- Ta quen biết nàng lâu như vậy mà nàng còn sợ ta hiểu nhầm nàng sao? Nếu còn dám coi thường ta như vậy thì đừng hỏi vì sao ta lại dùng gậy thịt quất

nàng.

Ngừng lại một chút, hần trầm giọng nói:

- Chuyện đó...nàng biết từ bao giờ?

Thanh Dương đôi mắt nhắm hờ gồi đầu lên tay hần, ánh mắt đã có chút mê ly:

- Từ lần đầu tiên ta đã nhận ra. Thế nhưng ta biết chàng vẫn là chàng, vậy nên chàng đừng nên hỏi vì sao ta lại không vạch trần. Làm vậy khiến ta cảm thấy chàng rất xa lạ, đồng thời nội tâm cũng cảm thấy cực kì không vui. Đây là Tích Cốc Đan, chàng mau ăn đi kéo dài.

Hần ngây người một lúc rồi cười khỏ. Thanh Dương ới là Thanh Dương, sao kiếp nào nàng cũng nhạy cảm kinh khủng vậy? Nàng có biết mệt không mà lúc nào cũng đi tắt đón đầu sau đó chăm sóc, bảo vệ ta như thế chứ?

- Ân. Nàng nói đúng, tuy có hơi nhiều chuyện xảy ra nhưng ta vẫn mãi là tiểu bảo bối của nàng. Mặc dù đôi lúc có thể nàng sẽ hơi đau, sẽ hơi mệt một chút nhưng ta sẽ dùng cả đời bù đắp cho nàng. Vợ à, anh yêu vợ. Vợ...Ách, nương tử...Sur nương?

Mặt hần trở nên xám xịt khi nghe thấy tiếng thở đều đều của Thanh Dương. Thế đấy, chồng thì thành tâm thật ý ở bên cạnh hát tình ca còn vợ thì ung dung nằm ngủ, thế này thì bảo ta nhịn làm sao được mà không cầm gậy thịt đánh cho nàng một trận.

Đến lúc đấy thì lại kêu như vạc ra vẻ oan ức lắm. Oan, có mà oan Thị Mầu.

Hần hưng hăng hít hà một lúc để điều chỉnh lại tâm tình, sau khi cảm thấy bình tĩnh hơn thì cúi đầu hôn nhẹ lên trán Thanh Dương rồi nằm xuống bên cạnh nàng. Vất vả nguyên một đêm, hần dù có làm bằng thép thì cũng khó tránh cảm giác mệt mỏi.

Thế nhưng vừa nhắm mắt thì bên tai bỗng vang lên một giọng nữ kêu tên hần rất thảm thiết. Hần ngồi bật dậy thở hổn hển mấy ngụm khí thô rồi không nhịn được cười khỏ một tiếng, hai chân xếp bằng sau đó bắt đầu tu luyện Cửu Tử Tà Công.

Đêm nay, lại một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hại người

Canh tư là thời điểm thích hợp để dạ hành, rơi vào khoảng từ 1 đến 3 giờ sáng, thời điểm này đất trời tối đen như mực, gà im chó nín, chỉ cần khinh công có chút bản lĩnh thì dù mượn tạm hay cầm nhầm cũng đều sẽ dễ dàng đắc thủ.

Hần cảm thấy thời gian đã không sai biệt lắm thì cúi xuống hôn nhẹ lên trán Thanh Dương, thuận tiện chỉnh lại mái tóc hỗn loạn cho nàng. Thường ngày nàng ngủ rất ít, nếu không phải vì hôm qua triển miên một trận thì có lẽ hần cả đời cũng không có cơ hội được ngắm nhìn nàng ngủ.

Ân, nói sao nhỉ...Chính là nước dãi chảy nhiều một chút, bản mặt nhìn ngây ngốc một chút, thỉnh thoảng sẽ ngẫu nhiên gác tay hoặc chân lên người hần...nhưng chung quy lại thì vẫn đẹp, vẫn rất dễ thương.

Mặc dù một thân công phu đập đi xây lại thế nhưng kinh nghiệm của hần thì vẫn còn, mũi chân đạp nhẹ mấy cái thân thể đã bay ra ngoài hoà vào màn đêm.

.....

- Mẹ nó! Cái bụng đột nhiên đau như vậy? Là do hôm qua ngự kiếm bị nhiễm phong hàn sao?

Ngao Nam buồn bực xoa bụng thế nhưng tay còn lại vẫn cầm chắc cái xẻng liên tục đào bới. Từ ngày có được Linh Tuý gã đã trở thành thổ địa của cái Thiên Kiếm Môn này, thế nhưng suốt ngày đào được mấy món được thảo cùng pháp khí vất đi gã cũng dần cảm thấy chán.

Đang định qua Hậu Phong rù hần xuống núi chơi bởi nhân tiện lánh nạn vài ngày thì bỗng thấy Linh Tuý toả sáng mạnh hơn hần mọi hôm, và lẽ dĩ nhiên là gã phải sà xuống bới ngay cho nóng.

Thế nhưng bới mãi không thấy bảo vật đâu, cái bụng lại đột nhiên sôi lên khiến Ngao Nam dần mất kiên nhẫn, nội tâm tự hỏi có nên làm nổ tung cái vị trí này để đào cho nhanh không.

Bỗng xẻng va phải một vật rắn khiến Ngao Nam vui sướng tới quên cả đau, gã vội gạt đi mớ đất xung quanh sau đó cẩn trọng moi vật kia lên.

Là một hộp ngọc nhỏ bằng bàn tay, mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua khiến Ngao Nam vừa kinh hi lại lập tức trở nên cực kì suy sụp.

Là mùi của Tây Tủy Đan.

Cái mặt hàng này gã đã nhai tới mỗi hàm,tuyệt đối sẽ không nhận nhầm.Thứ này chẳng phải đã bị cướp rồi sao?Vì lí do gì lại được chôn ở đây?

Chợt một áp lực ập đến từ trong màn đêm khiến Ngao Nam dựng tóc gáy.Gã vội ném ra trường kiếm nhưng hắc y nhân dễ dàng tránh được,không dám chậm trễ gã vội nắm lấy cái xềng bổ mạnh về phía đối phương,thế nhưng cũng trượt luôn.

- Vừa gặp liền đánh.Thật vô phúc cho đũa nào đồng hành cùng ngươi.

Ngao Nam nghe được thanh âm đều đều quen thuộc thì nhịp tim mới bình ổn lại.Gã gất um lên:

- Mẹ nó!Đang yên đang lành ngươi già thần già quỷ làm gì?!

- Con mẹ nó ai già thần già quỷ?Rõ ràng là ngươi đột nhiên ném kiếm vào mặt lão tử!

Hắn cũng bức chẳng kém Toàn bộ đều là người Thiên Kiếm Môn,chẳng lẽ còn sợ có người tới thiên ngươi hay sao?

Ngao Nam bình tĩnh nhìn lại,quả nhiên khi thấy bản mặt ngu độn của hắn thì không còn cảm thấy áp lực nữa.Thế nhưng vừa thoáng liếc nhìn chỗ khác liền thấy cả người lạnh lẽo như bị lưỡi kiếm kẻ vào cổ,nhìn không được trừng mắt nhìn hắn một cái.

Cái này là không nên trách oan hắn.Giang hồ hiểm ác,lòng người khó dò,vậy nên hắn luôn vận công sẵn sàng blem bất cứ mối nguy hiểm nào thành phân vụn.Chính loại cảnh giác này đã tác động tới Ngao Nam chứ không phải hắn ưa thích thể hiện bản thân là ngầu lò soái ca gì cả.

Tuy nhiên thường ngày hắn đều ẩn giấu rất sâu,nếu không phải vì đang ở thời điểm trời đất tĩnh mịch nhất,hắn lại có hơi buông lỏng tâm tình khi ở cạnh Ngao Nam thì đến hơi thở của hắn cũng đừng ai mong cảm nhận được.

- Ta không có thời gian cũng ngươi liếc cả ngày.Đan dược là ta chôn ở đây dụ ngươi tới.Giờ ngươi đã đến thì cũng nên khởi hành đi thôi.

- Đan dược này là ở trong tay ngươi?

Ngao Nam vội chạy theo ngạc nhiên hỏi:

- Đương nhiên không phải.Có một mảnh thiên thạch rơi xuống nứt ra cái thứ này,ta thấy ngứa mắt liền đem chôn xuống đất.

- Thôi lắm!Lừa người cũng không cần thô thiển như thế!

Thái độ của hắn bình thản nghiêm nghị,lại thêm bản mặt trung hậu thành thật khiến cho không ai nổi nghi ngờ.Thế nhưng dù nở hay không thì gã cũng chẳng thể chấp nhận một cái câu trả lời ngớ ngẩn như vậy.

Thiên thạch vỡ ra Tây Tủy Đan?Nếu vậy thì chắc hẳn lão tử không phải do cha mẹ sinh ra,mà là có một con cò cắp ta mang tới đặt trước mặt bọn họ!

Ngao Nam mắng xong thì nấp máy miệng hỏi hắn:

- Dược này là sư thúc lấy tới cho ngươi?

Hắn không đồng ý cũng không phản đối,chép miệng nói:

- Nếu đã biết thì ngươi còn hỏi làm gì?Ngươi bị rảnh trứng à?

Ngao Nam trợn trắng mắt,gã không ngờ vị sư thúc thường ngày tao nhã thánh thiện lại có thể náo lớn tới vậy.Võ trọng thương 6 tên Luyện Khí tầng bảy,một chiêu kiếm phế đan điền của 9 tên Tội Thể cảnh,đồng thời chém bay đầu gần chục con chó canh,đây không thể ngờ là lần ăn cướp khủng bố nhất từ khi Đấu Giá được thành lập.

Ấy thế mà hắn lại tỏ ra rất bình thản,xem ra sư thúc rất hay mạnh tay đi “mượn” đồ về cho hắn dùng.

Ngao Nam nghĩ tới nghĩ lui một lượt,cảm thấy đã ổn thoả thì cười ha ha,lại còn cậy mình thông minh nói:

- Vậy là bây giờ ngươi định đem đồ trả lại đúng không?Không sao,dựa vào một điểm thành thật này lão tử liền bỏ qua cho ngươi.Thế nhưng cũng không thể vì vậy mà huỷ bỏ...

- Đéo!

- Ờ?

Hắn lạnh lùng nhỏ ra một câu:

- Đi lần này là để hại ngươi.

.....

Ngao Nam ù ù cạc cạc đi theo hấn. Hai người nghênh ngang chạy xuống núi sau đó đến trước cửa một dinh thự nhìn rất hoành tráng.

Ô Long Thành tuy không phải thành hoang đất chết nhưng vị trí nằm cách xa kinh đô, do vậy những kẻ sống tại đây phần nhiều đều là người thường, hiếm hoi lắm mới có vài tên tán tu Trúc Cơ kỳ đã nản lòng thoái chí với giang hồ vào thành mong xây dựng cuộc sống mới. Chỉ là Trúc Cơ kỳ thế nhưng ở đây đã có thể xem là hạc giữa bầy gà, được rất nhiều nơi nhiệt tình chào đón.

Chính vì trình độ tu chân thấp thâm hại nên khi bị La Sát Giáo tấn công mới không chịu nổi một kích. Nếu không phải có Thiên Kiếm Môn trấn giữ thì chỉ e từ thời giáo chủ đời trước toà thành đã biến thành nhà xí của La Sát Giáo.

Lại nói, toà thành tuy không có vị trí chiến lược hay tài nguyên quý báu gì thế nhưng vì nó mà hai bên Thiên Kiếm và La Sát đã đấu đá nhau từ thời tổ sư lập phái cho đến bây giờ, tính sơ cũng được gần hai trăm năm.

Cái gì khó thì càng muốn chiếm được, cái gì nặng cũng không nặng bằng mặt mũi, điều này rất phù hợp để miêu tả động cơ của La Sát Giáo.

Còn động cơ của Thiên Kiếm Môn thì hiển nhiên đã vô cùng rõ ràng. Một núi không có hai hổ, nếu để La Sát Giáo chiếm thành thì lớn nhỏ trong Thiên Kiếm Môn chỉ có nước chuyển hộ khẩu xuống gầm cầu.

Ngao Nam nhìn ngôi nhà này một lúc rồi như nhớ ra điều gì đó vội quay sang hỏi hấn:

- Tên này đắc tội người?

- Chưa, nhưng sắp.

Hấn trầm giọng, sải bước tiến đến đại môn của nhà họ Pác.

Pác Cha tuy là ngoại tộc tiến vào Ô Long Thành kiểm soát, thế nhưng dựa vào trí tuệ cùng thủ đoạn đã leo lên vị trí đại phú hào trong thành, sau đó trở thành kẻ quản lý Đấu Giá là chỗ đứng giá lớn nhất của Ô Long Thành.

Kẻ này làm người khôn khéo, hèn nhưng không nhát, tâm cơ thâm trầm, hành sự cẩn mật, ấy thế mà lại đi đắc tội với một thằng nhãi vất mũi chưa sạch, đây là điều khiến Ngao Nam không tài nào hiểu nổi.

Chỉ thấy hấn một đường đi tới trước cổng chính, Ngao Nam đang định nhắc nhở thì tên gia đình đã chìa gậy gõ vào mặt hấn quát:

- Cút đi, không ai có tiền bỏ thí cho người!

Ô Long Thành không giàu có gì, tên gia đình lại thiếu hiểu biết nên tưởng hấn là trẻ ăn xin dạt đến, dù sao thì cũng chẳng phụ huynh nào cho con em mình rời nhà thời điểm này, chưa kể trên tay hấn còn cầm hai cái bát trống rỗng.

- Thật xin lỗi, thằng em tôi nó ngáo quá!

Ngao Nam vội chạy đến lôi hấn ra, thấp giọng quát:

“Mẹ nó, người không biết lên vào là gì sao?”

Chợt Ngao Nam đứng khựng lại, cặp mắt mở lớn kinh hãi khi nhận ra bản thân đang đứng giữa rừng đao chập chùng, lưỡi đao dài hơn hai mét mọc lên từ dưới lòng đất toả hàn khí lạnh lẽo tới mức ánh mắt chỉ mới nhìn thoáng qua mà thân thể đã đau xót như vừa bị cắt trúng.

Thế nhưng ảo cảnh chỉ hiện lên trong thoáng chốc, sau đó Ngao Nam nhận ra bản thân vẫn đang đứng trước đại môn nhà họ Pác, tuy nhiên hai tên gia đình đã bất tỉnh từ bao giờ.

Chúng trợn trắng mắt nhưng vẫn cầm gậy đứng thẳng, dường như là vì quá sợ hãi nên thân thể vẫn cứng đờ chưa ngã xuống được.

Cửu Từ ảo cảnh – Dao Sơn Huyết Ngục.

Sinh tử bước qua, tâm sinh đại biến, ý cùng công hợp, địa ngục trần gian. Người luyện Cửu Từ Tà Công trải qua mỗi tầng nội công sẽ có sự biến đổi, dựa vào đặc tính của nội công mà tạo thành ảo cảnh chân nhiếp đối thủ, đây cũng là một nét độc đáo của bộ tà công này.

Hai tên gia đình mới là kẻ đứng mũi chịu sào, về phần Ngao Nam thì chỉ là bồi xón xác đến gần hấn nên mới được người hưởng kẻ một chút, bằng không thì dù tính thần có vững vàng hơn đi chăng nữa cũng chẳng thể giữ nổi cái vẻ mặt ung dung như thế này.

Còn đang định hỏi hấn làm thế nào mà hay vậy thì hấn đã đẩy cửa bước vào, Ngao Nam không dám chậm trễ chạy theo, buồn bực nói:

- Người có thể nói rõ chúng ta sắp làm gì không? Bị dắt mũi thế này lão tử cảm thấy rất khó chịu!

- Là người không chịu hành động chứ ai dắt mũi người? Không chịu được tịch mịch thì đi tìm họ xem nhà bếp ở đâu đi. Kêu cái con cá.

Hắn khép cửa lại. Đây là một lỗi mà những người trong giang hồ thường mắc phải: “Đi vào quên đóng cửa”, và đương nhiên hắn sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng này.

.....

- Con Trâu Ngu đâu rồi?!

Gã thanh niên quát lớn làm đám lợn đang ngủ ụt ụt lên mấy tiếng kinh hãi, tuy nhiên vì đây là nơi ở của đám hạ nhân nên dù có lớn tiếng hơn nữa thì cũng chẳng có ai dám làm gì gã.

Vừa gọi không lâu thì liền có một đứa bé hốt hải chạy đến, chỉ thấy đứa bé này quần áo rách nát, tóc ngắn dính đầy rom rạ, mặt mày đen nhem toàn tro với nhọ nồi, nhìn bộ dạng có vẻ như là đang nấu cơm.

- Dạ, em đây. Chẳng hay Tịch ca có gì sai bảo?

Bốp~

Gã bắt ngờ tát vào mặt đứa nhỏ một cái, sảng giọng quát:

- Tịch con mẹ mày, tên của lão tử là Tiểu Tịch! Có mỗi một chữ mà cũng đọc thiếu, sao lại ngu như vậy?

- Là tại em ngu xuẩn đáng chết. Thế nhưng danh tự này có chút không ổn.

Đứa bé dường như không phải mới gặp cảnh này lần đầu, vừa ăn một tát nháng lửa vậy mà vẫn bình thản nói chuyện như không việc gì.

Tiểu Tịch hást hàm hỏi:

- Có gì mà không ổn?

Đứa bé nghiêm mặt đáp:

- Trên dưới Pác gia có ai không biết Tiểu Tịch ca là gia đình lớn tuổi nhất, thông minh nhất, được lòng lão gia nhất, tuyệt đối là hạc giữa bầy gà, nhân trung long phụng. Em dù ít học thế nhưng cũng biết “Tiểu” là nhỏ, thật có chút không xứng đáng a.

Tiểu Tịch cẩn thận lắng nghe, sau một phen suy ngẫm thì gã cảm thấy những lời này rất có lý. Đường đường là đại ca của tận năm tên gia nhân nhà họ Pác, vậy mà trong danh tự lại có một chữ “Tiểu” thì thật không oai phong chút nào.

- Trâu Ngu, theo mày thì danh tự phải đặt ra làm sao?

- Em rất ngu ngốc, em không biết a.

Gã vuốt cằm một lúc rồi hưng phấn kêu lên:

- Nghĩ ra rồi. Hay là thêm chữ “Đại” vào, như vậy liền đủ oai phong. “Đại Tịch ca”, người thấy tên này ra sao?

Cặp mắt to tròn long lanh của đứa bé chớp chớp mấy cái, ngây ngốc nói:

- Em không rõ lắm, thế nhưng đọc lên xác thực là đủ oai phong. Phải rồi, đột nhiên gọi em là có việc gì?

Nhớ ra nhiệm vụ chính gã lập tức nghiêm mặt:

- Mày làm cái gì từ nãy tới giờ?

- Em nghe tin lão gia chuẩn bị lên Thiên Kiếm Sơn vậy nên định chuẩn bị chút đồ ăn cho người.

- Đồ ăn con mẹ ng..

Gã nói được một nửa thì dừng lại, con mắt đảo một vòng sau đó cười hắc hắc:

- Không việc gì. Mày nấu xong đi rồi qua dắt ngựa cho lão gia, nửa canh giờ nữa lão gia sẽ khởi hành.

Đứa bé gật đầu rồi quay lưng chạy đi. Gã chăm chú nhìn theo cho đến khi vóc dáng gầy yếu đó xa dần rồi khuất sau một khúc quanh, tới lúc này gã mới cười phá lên:

- Trâu thì vẫn mãi là trâu, ngu xuẩn vẫn mãi là ngu xuẩn. Hắc hắc!

Gã kiếm một đồng rom rồi dựa vào đó mà chộp mắt một chút, khoé miệng vẫn không ngừng nhếch lên:

- Đại Tien ca...hắc hắc...thật oai phong.

Đứa bé trở về thì phát hiện có một thằng con trai chạc tuổi nó ăn mặc sạch sẽ gọn gàng đang lúi húi làm gì đó trong nhà bếp. Nó cảnh giác bước lùi lại rồi định trốn vào phía sau chum nước thì bất ngờ bị ai đó bịt miệng.

- Chớ kêu. Ngươi kêu thì lão tử liền moi ruột ngươi!

Trước giờ nó chỉ bị dọa bỏ dúi là cùng chứ có bao giờ phải nghe những lời đáng sợ như vậy, nhất thời nước mắt không kìm được chảy ra ào ào.

- Mẹ nó! Khóc cái con chim tu hú gọi bầy. Câm mồm ngay cho ta! Mẹ nó! Mẹ nó! Ngươi xem, lão tử còn chưa làm gì mà thằng đàn này đột nhiên khóc là sao?

Ngạo Nam hung hăng ném đứa nhỏ tới dưới chân hần rồi hung hăng lau tay lên tường. Đôi khi bệnh ưa sạch sẽ của gã trở nên trầm trọng và đây chính là một trường hợp điển hình.

Hần bỏ lại đồng linh kinh trên bếp rồi cúi xuống dùng ngón tay nhẹ nhàng gạt đi nước mắt trên má nó:

- Tên?

- Trâu... Trâu Ngu ạ.

Nụ cười ấm áp của hần khiến con tim đang đập bang bang của nó bình tĩnh hơn một chút, thế nhưng nó vẫn chẳng thể ngăn giọng của mình không run lên.

- Phốc~Hắc hắc. Cái tên này thật có hình tượng. Rất phù hợp với ngươi.

Ngạo Nam bật cười, nó cũng cười ngượng ngùng. Nó sợ nếu nó không cười thì cái tên hung hăng kia sẽ giết nó mất.

- Hay cái con chim cu cu. Ngươi muốn đổi tên sao? Vậy để ta nói với lão Tiêu Viêm cho ngươi được toại nguyện.

Ngạo Nam chặc lưỡi sau đó rụt cổ lại không thém nói năng gì nữa.

Hần quay sang mỉm cười nhìn nó:

- Tên thật?

Đứa bé nhấp máy môi:

- Thanh Trà ạ.

Ngạo Nam sốt ruột:

- Ngươi làm gì thì làm nhanh mẹ lên. Đây không phải đợt khảo nghiệm đầu mà hỏi đéo gì hỏi lăm!

Hần không nhanh không chậm đưa hai cái tô trống rỗng tới trước mặt Thanh Trà:

- Rửa hộ ta hai cái bát này right now. Cảm ơn.

Ngạo Nam tròn mắt nhìn Thanh Trà ù ù cạc cạc mang bát đi ra ngoài sau đó quay sang nhìn hần chăm chăm, kinh ngạc tới lú lười:

- Mẹ nó! Ngươi bị bệnh thần kinh?

- Ngươi mới thần kinh. Từ khi còn là con tinh trùng ngươi đã đủ thần kinh.

Hần vừa gạn bớt nước ra để com không bị nhão vừa đáp.

Ngạo Nam tròn mắt nhìn hần như thể nếu hần không có ba cái đầu thì ít nhất cũng có sáu mươi chín con mắt:

- Ngươi làm cái quái gì vậy? Ngươi...sao ngươi có thể làm ra hành vi thiếu suy nghĩ như vậy? Ngươi cho nó đi như vậy, ngươi có biết ngươi làm vậy...

Gã hít mấy ngụm khí thô để bình ổn tâm trạng sau đó găm lên:

- Là ngươi mất tiêu hai cái bát rồi hay không?

Hần mở vung ra nhìn một hồi sau đó hài lòng múc com ra hộp gỗ, bình thần nói:

- Ta cũng tính đến khả năng con bé làm vỡ bát nên đã chuẩn bị sẵn tiền để mua bát mới rồi.

Ngạo Nam chỉ hận rèn sắt không thành thép, hai tay buông thông xuống như đã mất hết sức lực:

- Ý ta là nó lấy đồ của ngươi chạy đi...

Hắn tròn mắt nhìn chằm chằm Ngạo Nam, gật gù:

- Thật không ngờ ngươi có thể nói ra những lời này. Da mặt thật dày, thật đủ dày.

Ngạo Nam bức giả đã thành bức thật, đỏ mặt quát:

- Về người khó về ngực, mông, biết người khó biết chân lông thế nào. Ngươi cứ đưa đồ cho người khác như vậy thì vào giang hồ có mà đi ăn mày sớm!

Tay hắn thoáng run rẩy khiến cái muối xối com lạch cạch rơi xuống mặt đất, lần này thì đến lượt hắn bị Ngạo Nam làm cho kinh hãi:

- Con mẹ nó câu này mà ngươi cũng nghĩ ra được? Thật quá con mẹ nó cực phê phẩm!

Biết là thành ngữ của mình có chút hơi khó để người thường tiêu thụ nên Ngạo Nam ho khan một tiếng, ôn tồn giảng giải:

- Cái quan trọng là ý cảnh, không phải ý nghĩa. Nói tóm lại...

- Bớt nói nhảm, vứt cái Tây Tuý Đan ra đây. Con mẹ nó mới đưa hai cái bát mà ngươi đã Sparta(*) như vậy, sau này ta trao tiểu đệ cho lão bà thì chắc ngươi tới đốt nhà của ta hử?

(*): Tạm dịch là phát điên, phát cuồng lên.

- Ấc, cái này....

Ngạo Nam lấy hộp ngọc ném cho hắn. Chợt từ trong lời nói của hắn ngộ ra quy luật đại vũ trụ, cảm thấy ngộ tính bỗng ầm ầm bay lên như tên lửa.

Lấy vợ vừa tốn kém tiền của, sức lực, đã vậy còn không tự tại, thế nhưng chỉ đổi lại được có vài canh giờ phợp nhau và mấy đứa con nhỏ. Một cái đầu tư lỗ nhiều như vậy thì có nên làm không? Vẫn là đẹp đi, sau này nếu có nhu cầu liên đi kỹ viện giải toả được rồi. Thế nhưng lão cha nhất định sẽ không đồng ý a. Mẹ nó, cái gì mà chân mệnh thiên tử, có mà chơi một tới từ thì có.

Nếu hắn biết trong đầu con hàng này đang nghĩ gì thì nhất định sẽ đập đầu xung thân. Một người tinh táo như vậy căn bản không thuộc về thời cổ đại, mà nên xuyên ngay tới hiện đại để đấu tranh vì một thế giới không còn hôn nhân tan vỡ, chỉ có gái 2D, 3D, 3.5D, Androi Wife... Còn về vấn đề dân số? Đương nhiên gã sẽ tùm một thằng khác đến lo liệu, thiên chức của gã chỉ là nháo tới thật lớn mà thôi.

Tiếc là hắn không hề biết, chỉ cần trọng mở ra hộp ngọc làm không khí tràn ngập một thứ mùi hương dịu nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bố trí và chờ đợi

Này, đừng nói là ngươi định...

Ngạo Nam thấy hắn dùng đũa gấp Tây Tuý Đan lên thì thấy có gì đó sai sai, thế nhưng còn chưa nói xong thì đã thấy hắn thẳng tay ném viên đan được vào hộp gỗ như thể nó là một quả cà.

- Cái này... Ngươi làm vậy có đáng không?

Gã cảm thấy có chút không nói nên lời. Sự thúc đã tổn công tổn sức cướp về cho hắn, ấy thế mà hắn lại đem đi phung phí như vậy thì thử hỏi có bức không cơ chứ!

- Bọn chúng đã có nhân chứng. Bây giờ dù có đem trả cũng vô dụng, ngược lại càng khiến chúng tin phán đoán của mình là đúng.

Ngạo Nam há miệng định nói nhưng cuối cùng lại quyết định không lên tiếng. Khi bị cướp thì đám người của Đẩu Giá không chịu báo cáo cho gã, giờ bọn chúng muốn giấu việc có nhân chứng cũng không phải không có khả năng, xem ra lần này phải tổng khởi đám thiếu chuyên nghiệp này đi cho đỡ tốn tiền.

- Vậy ngươi định làm...

Gã dừng lại khi thấy Thanh Trà tiến vào. Nó cầm hai cái bát đã được tẩy rửa cẩn thận rớt rề đưa tới trước mặt hắn, hiển nhiên nó đang nghĩ hai thằng là ăn cướp giữa ban ngày.

Trông thấy viên Tây Tuý Đan nằm chênh ềnh giữa hộp com,lại nghĩ đến những vụ bỏ độc ám sát trên giang hồ mà Tiểu Tiệp từng kể khiến Thanh Trà mặt cắt không còn giọt máu.

- Cám ơn.

Hắn đưa tay ra lấy hai cái bát về,bỗng phát hiện Thanh Trà đang liều mạng giữ lại,về mặt trông như thể hắn đang cố moi tim của nó vậy.

- Tại sao các người lại muốn hại lão gia?

Mặc dù cái mặt non choẹt,thể nhưng ngữ khí của nó thì cương quyết đến mức khiến cho không ai có thể chối cãi được.Tất nhiên là ngoại trừ hắn ra,bởi ngay từ đầu hắn đã chẳng hề có ý định chối cãi:

- Ta không hại lão.Ngược lại ta còn dự định cho lão một cái kinh hi.

Ánh mắt Thanh Trà tràn đầy nghi ngờ liếc nhìn viên Tây Tuý Đan rồi quay sang chất vấn:

- Vậy cái kia không phải thuốc độc?

Hắn gõ lên đầu Thanh Trà một cái,buồn bực nói:

- Ngớ ngẩn!Thuốc độc to như vậy người sẽ uống sao?

Hải tử suy nghĩ đơn giản,nghe thấy không có độc là ngay lập tức cười hi hi với hắn:

- Đúng vậy,lão ra rất khôn khéo.Ta đã trách nhầm người rồi.

Ngao Nam nghe vậy mới ngửa mồm hỏi:

- Thăng nhóc,người nói thử xem lão “ra” nhà người khôn khéo như thế nào?

Thanh Trà xoè bàn tay đếm ngón tay,ê a nói:

- Những cái khác ta không biết.Thế nhưng mỗi tháng bọn ta được phát một cân gạo để cải thiện,lão ra lần nào cũng ngâm nước khiến cho gạo trương phình lên,tiết kiệm được rất nhiều gạo.

- Có lần ta bị cảm lạnh,lão ra tốn rất nhiều công sức mới sắp xếp được cho ta một vị trí trong lò rèn.Ta làm trong đó được một tuần thì khỏi bệnh,có lẽ đã tiết kiệm được rất nhiều tiền thuốc.

- Lão gia cũng thường đưa hạ nhân tới phục vụ miễn phí cho những cửa hàng trong thành để thu thập bí mật làm ăn của họ,sau đó lão gia sẽ dùng những bí mật đó bắt họ phải bán rẻ cho mình.Ta nhờ vậy mà biết được lão Lang bán bánh bao thường xuyên nhồi thịt lợn thiu vào bánh.Tuy nhiên làm ở ngoài rất cực khổ,đã vậy lão chủ còn có thói ăn cắp vặt.Có mấy lần lão nhân lúc ta ngủ định cởi áo của ta,may mà ta tỉnh dậy kịp.

- Còn nữa,lão ra vì tiết kiệm tiền nên ở Đấu Giá không thêm thuê bảo vệ,trực tiếp gọi gia đình đến canh gác.Tuy mấy hôm trước xảy ra chuyện làm mấy người bị trầy da bong gân nhưng tiền mua bông băng thuốc đỏ còn rẻ hơn tiền thuê vệ sĩ nhiều lắm.

Ngao Nam nghe đến đó thì nhảy tới túm lấy vai Thanh Trà rồi quay nó một trăm tám chục độ,mặt đối mặt hỏi dồn dập:

- Gia đình làm bảo vệ ở Đấu Giá?!Tu vi là gì?

Thanh Trà vừa bắt ngờ vừa sợ,áp ứng nói:

- Cái...cái gì tu vi?Tu vi là cái vật gì?

Ngao Nam không thêm giải đáp,ngheến răng hỏi tiếp:

- Thế có phải họ bị trọng thương gần chết,phải nằm ở y quán,tiền chữa trị tốn một trăm lạng bạc...

- Làm gì có.Người bị thương nặng nhất là bong gân,lão ra thuê cho họ một gian phòng ở khách điểm để chờ bình phục.Hôm qua ta đi ngang còn thấy họ đang uống nước chè.

Tới đây thì hai bàn tay như gọng kìm của Ngao Nam đã buông vai nó ra.Gã giống như bị ăn một churong vào ngực lão đảo lúi hai bước,cái đầu thì gật gù như một con gà cục tác lá chanh.

- Ngu vài lần sẽ tự khôn ra,hơn nữa một trăm lạng bạc đối với người còn chẳng bằng cọng lông,đừng giả bộ tiếc tiền đau của.Lập kết giới quanh cái hộp này hộ ta,đừng để mùi của Tây Tuý Đan lọt ra ngoài.

Ngao Nam nhận lấy chiếc hộp gỗ từ tay hắn,mùi com trắng thơm nức hoà cùng mùi thơm đặc trưng của Tây Tuý Đan không khiến gã mấy may rung

động.Gã chỉ tập trung lập kết giới với một khuôn mặt không thể lạnh lùng hơn,đồng thời cái miệng liên tục lẩm bẩm“Giỏi lắm...Rất đáng khen...Rất giỏi...”.

Thanh Trà lo lắng nhìn thăm trạng của Ngạo Nam rồi quay sang thấp giọng nói với hắn:

- Hình như ta khiến gã bị thần kinh rồi.Ta lỡ mồm đọc ra thần chú gì sao?

Hắn gật đầu:

- Đúng vậy.Chính là thần chú “Nguoi bị lừa rồi đồ ngu”.

Thanh Trà bừng tỉnh đại ngộ,cặp mắt sáng trong neho lại cố gắng hồi tưởng từng lời mình vừa nói để sau này còn áp dụng.

- Này,Tiểu Trà,nguoi có thích ở chỗ này không?

- Gọi ta là Trâu Ngu được rồi,gọi Tiểu Trà nghe ngượng lắm.

Bị hắn hỏi bất ngờ khiến khuôn mặt lấm lem của nó hiện lên vẻ lúng túng,sau đó liền chuyển thành bộ mặt buồn thiu:

- Thật ra ta cũng không muốn ở đây.Các gia đình ai cũng ghét ta,họ nói ta quá tốn com.Thế nhưng ta đã ăn ít hết mức có thể rồi a,làm gì có hôm nào ta không ôm bụng đói đi ngủ.Đã vậy...Hức...họ còn nói ta là...là rác rưởi bị vất đi.Dịp nghỉ lễ ai cũng có nhà để về,chỉ riêng ta...

Cuối cùng Thanh Trà không nhịn được khóc nhe ngay trước mặt hai tên cướp cạn này.Từng giọt nước mắt trong veo đau đớn lăn lăn rơi xuống khiến cho ngay cả Ngạo Nam cũng không nhịn được nhủu mày.

- Ngoan.

Một bàn tay bỗng chạm lên cái đầu đầy rơm của Thanh Trà,nó giật mình ngước lên,là Ngạo Nam

Cái tên tuyệt thế ác nhân này vụng về xoa đầu an ủi nó,thế nhưng lời an ủi còn vụng hơn cả cái tay của gã:

- Đừng khóc.Nam nhi vô lệ,rơi lệ là hèn.

- Hèn cái ông nội ông ngoại bà di ông chú nhà nguoi!

Hắn xô Ngạo Nam một cái khiến gã lão đảo bước lui,cái hộp com trong tay rung lắc dữ dội suýt chút nữa thì rơi vãi đầy đất.

Cảm thấy chưa đủ,hắn hung hăng lườm Ngạo Nam thêm một cái nữa rồi mới ngồi xổm xuống trước mặt Thanh Trà:

- Đừng khóc.Nguoi là một cô gái tốt,nhất định sẽ có nơi thuộc về nguoi.Vật này...

Hắn dùng tay áo lau cái mặt nhỏ đầy nước mắt của Thanh Trà,nhọ nổi bị lau đi bại lộ làn da màu phấn hồng rất xinh đẹp.Lau xong hắn thò tay vào trong áo lấy ra một chiếc quạt đặt vào tay của Thanh Trà,ngheem mặt nói:

- Ta sẽ sớm quay trở lại lấy vật này,cho tới lúc đó nguoi hãy trở thành một hải tặc...à không,hãy sống thật kiên cường nhé.

Nói rồi hắn ngoắc tay ra hiệu cho Ngạo Nam,cả hai sử dụng thân pháp nhanh nhẹn chạy ra khỏi phòng bếp,nhe nhàng nhún một cái nhảy qua bức tường cao hai mét sau đó biến mất giống như hết thấy chỉ ảo ảnh.

Thứ chân thật duy nhất chỉ có chiếc quạt trên tay nó.

- Trâu Ngu!Mày nấu cái mẹ gì mà lâu thế?!

Thanh Trà giật mình giấu kĩ chiếc quạt vào trong áo,ánh mắt thoáng chần chừ khi nhìn vào hộp com nằm gọn gàng trên thành bếp nhưng cuối cùng vẫn dứt khoát cầm lên đi ra ngoài.

- Làm cái mẹ gì mà lâu thế?!Đưa com đây rồi ra dắt ngựa,lão già mà quở trách thì hôm nay nguoi ăn chung máng với lợn đi!

Tiểu Tien giật lấy hộp com,trợn mắt vung tay lên để rồi cười ha hả khi trông thấy Thanh Trà rụt cổ lại sợ hãi chạy đi dắt ngựa.Gã lấy ra một mảnh vải sạch sẽ có những hoa văn đẹp mắt rồi cẩn thận gói hộp com lại sau đó theo chân Thanh Trà tiến ra cổng chính.

- Dắt đến đây được rồi.Cút!

Gã thoáng nghe thấy tiếng dép guốc lạch cạch thì đá đít Thanh Trà mấy cái đuổi nó đi rồi cầm lấy dây cương làm bộ hí hục kéo ngựa,mà hình như con ngựa thấy gã trưởng mắt quá hay sao mà đột nhiên hí lên một tiếng dọa Tiểu Tien sợ đến mức suýt thì tiểu tiện ra quần,vội vàng buông dây cương lão đảo lui liền bốn bước.

Pác Cha đi ra cửa thì thấy rất ngạc nhiên khi ngựa đã đứng đợi sẵn,rồi có một thằng hạ nhân mà lão không nhớ mặt hí hửng chạy đến dâng gói com tới

trước mặt lão:

- Con biết lão già đi sớm nên đã chuẩn bị sẵn đồ ăn và ngựa cho ngài.Mong ngài thượng lộ bình an,công việc thuận buồn xoay gió.

Pác Cha bình sinh đa nghi thế nên rất ít khi ăn ở ngoài mà thay vào đó lão luôn chuẩn bị cơm mang theo mỗi khi có dịp đi xa.Thế nhưng vì kế hoạch thay đổi đột ngột nên lão quyết định không dặn hạ nhân làm cơm,không ngờ thằng nhóc này lại tự giác như vậy.

Lão treo hộp cơm vào yên ngựa rồi cúi xuống hỏi:

- Đây thằng nhãi,ngươi tên gì?

- Dạ,con tên Tiểu...à không,Đại Tien ạ.

Khuôn mặt tươi cười của Pác Cha bỗng trở nên khó coi,lão ậm ừ một tiếng rồi quát ngựa đi bỏ lại Tiểu Tien còn đang tận dụng cơ hội hiếm hoi này để gào mồm lên:

- Mong được ông chiếu cố nhiều hơn ạ.....

- Đây,ngươi quen con bé đây à?

Sau khi ra khỏi nhà họ Pác thì Ngao Nam bỗng quay sang hỏi hấn.

- Mới gặp lần đầu.

- Điều!Nếu thế thì sao lại đối xử tốt với nó thế?Mẹ nó,ngay cả với sư thúc ta cũng chưa từng thấy ngươi thân thiện với nàng như vậy bao giờ.

Nghe vậy khuôn mặt hấn lập tức tối xầm lại.Không sai,trong gần một năm ở bên nhau hấn gần như chưa bao giờ tỏ ra thân thiết với Thanh Dương cả,ban đầu vì ngại,sau này vì bất mãn,sau nữa thì vì căm ghét.Mảnh chân tâm của nữ nhân ấy giống như bị hấn quăng vào hư không,hoàn toàn không có bất kì hi vọng nào.

(Lạnh nhạt đủ đường,ấy thế mà mới đoạt xá được hai hôm đã xón xác đè con bé ra...Ta làm vậy chẳng phải quá đáng lắm hay sao?)

Ngao Nam thấy sắc mặt hấn càng lúc càng khó coi thì nhận ra mình đã hỏi ngu,vội chuyển sang chủ đề khác:

- Phải rồi.Cái quạt đó ngươi ăn cắp ở đâu thế,sao ta chưa thấy ngươi mang ra bao giờ?

- Là tín vật nhận thân của ta.

- Ngươi cho nó tín vật nhận thân?Ngươi bị thần kinh?!

Ngao Nam kinh hãi hô lên.Điều này cũng phải thôi,cho người khác tín vật nhận thân thì còn chẳng phải là từ bỏ cơ hội nhận tổ quy tông.

- Ta không dùng quạt,giữ lại vô dụng.

Hấn chắc lưỡi,sau đó cũng không thêm nói gì thêm nữa mà chạy càng lúc càng xa Thiên Kiếm Sơn,tiến thẳng vào trung tâm của Ô Long Thành.

Cái quạt đó kiếp trước hấn đã cầm đi phe phẩy khắp hang cùng ngõ hẻm của cái đại lục này,thế nhưng hoàn toàn không có manh mối.Thời điểm làm vỡ lăm mình chủ hấn cũng đã sai người thu thập tin tức,kết quả cũng vẫn chỉ là một con số không.Bây giờ hấn chỉ là một cái đệ tử quèn thì làm được gì? Chưa kể lúc này hấn đã quen thuộc,gia đình tuy vẫn khiến hấn cảm thấy tò mò thế nhưng đã không còn muốn tìm kiếm nữa.

Kinh nghiệm giang hồ của Ngao Nam không nhiều,thế nhưng cách đối nhân xử thế thì được học rất bài bản,vậy nên cũng thức thời không hỏi thêm gì nữa.

Tuy nhiên thấy trời cũng đã sắp sáng rõ mà hấn thì càng lúc càng chạy xa khỏi môn phái khiến Ngao Nam dần cảm thấy rất lạ.

(Không lẽ thằng này đêm qua cãi nhau với sư thúc nên bị nàng đuổi đi?Hắc hắc,như vậy thì càng tiện cho lão tử,đờ phải làm theo lời hấn đi tới Đại Sảnh Đường để rồi bị sư phụ mắng chửi.)

- Nam này,ngươi có biết tại sao ta tìm cách dẫn ngươi theo mặc dù ngươi chẳng được tích sự gì không?

- Lão tử vô tích sự?!Ngươi bị ngựa da hả?

Ngao Nam gằn giọng,thế nhưng gã cũng thực sự muốn biết nguyên nhân hấn gọi mình đi cùng.

- Nhớ:Linh Tuý không phải ta cho ngươi.

Hấn bất ngờ vỗ một chưởng vào người Ngao Nam.Chưởng này vừa nhanh vừa hiểm,Ngao Nam còn chưa kịp nhìn rõ thì thân thể đã văng đi như điều đứt dây rồi dưng bễ mấy chậu cây của một gia đình vô phúc nào đó.

- Mẹ n...

Gã buột miệng chửi thề,tuy nhiên lời vừa ra được một nửa thì bỗng tắc tịt vì bị một khí thể sắc bén quen thuộc quất vào mặt.

Một thiếu niên ăn mặc chỉnh tề,hồng đeo trường kiếm,về mặt lạnh lùng tiến lại gần Ngạo Nam Thân pháp của người này cực kì quý dị,vừa mới thấy cách xa cả trăm mét vậy mà chỉ trong chớp mắt đã đứng ở ngay trước mặt gã.

Là Minh Thần.

Không chỉ có Minh Thần,ngay sau đó còn xuất hiện vài chục tên đệ tử Thiên Kiếm Môn nhanh chóng đem Ngạo Nam bao vây ở giữa.

- Mẹ nó!Chỉ là hóng mát thôi,đâu cần huy động nhiều nhân lực như vậy!

Ngạo Nam thụ sủng nhược kinh,không nhận được la lên oai oái.

Xoẹt~

Ánh sáng lạnh lẽo loé lên khiến không khí ngay lập tức giảm mấy chục độ.Lưỡi kiếm của Minh Thần đã rút ra được 1/3 mang theo đầy tình thương mến,hiển nhiên muốn nhắn nhủ Ngạo Nam rằng nếu gã cứ làm nhảm thì sẽ dùng tới bạo lực để giao tiếp.

Gã biết Minh Thần là người giỏi kiếm chế,một khi rút kiếm có nghĩa là đã rất bức mình,vậy nên thức thời ề a nói:

- Ủầy!Xem ra các vị huynh đệ đã vất vả rồi,bỏ bê giấc ngủ để đi tìm kẻ hèn này.Ày,sư huynh bình tĩnh.Kiểm dùng nhiều sẽ mau hỏng,cứ cất vào,ta cùng các người trở về là được chứ gì?Mau đi thôi!Bụng ta cũng hơi đói rồi,ta muốn ăn sáng.

Ngạo Nam miệng cười nhưng tâm không cười,cặp mắt hung hăng liếc về nơi vừa rồi hấn đứng thế nhưng đã không còn trông thấy hấn đâu nữa.

.....

Ngạo Nam bị bắt về,đám đệ tử vo ve khắp Thiên Kiếm Sơn cũng vì vậy mà cũng nhanh chóng rút đi.Đường to lối vắng,hấn chấp tay sau hông ung dung đi bộ về Hậu Phong,dọc đường hoàn toàn không gặp bất kì sự cổ ngoà ý muốn nào.

Bây giờ cũng đã gần 5 giờ sáng,mặt trời treo lơ lửng trên cao trải một tầng nắng vàng lên mặt đất,ấm áp và đầy sức sống.Thế nhưng ở Hậu Phong thì khác,cứ đến sáng thì sương mù vây đỉnh đem toàn bộ ánh mặt trời che khuất,khiến cho nơi này lúc nào cũng có một vẻ tối tăm lạnh lẽo trong suốt nhiều giờ liền.

Thật yên bình.

Hấn đẩy cửa bước vào,bỗng một luồng gió ập tới khiến mắt hấn hoa lên,tĩnh táo lại thì đã thấy bản thân bị một người ôm cứng.

- Nương tử,nàng lại làm cái g...

Thanh Dương suyt một tiếng bảo hấn im,thấp giọng nói:

- Đừng nháo,ta đang nạp năng lượng.Còn nữa,gọi là sư nương.

Bị thân thể ôn hương nhuyễn ngọc của Thanh Dương áp lên khiến hấn thấy có hơi phê pha,không nhận được vuron tay chạm vào đồn bộ căng tròn của nàng.

- Nghịch ngợm!Người ta còn đang đau mềm cả xương ra đây này.

Thanh Dương hung hăng đánh vào tay hấn một cái,thế nhưng bàn tay nhỏ bé vẫn lì lợm bám dính lấy hông nàng,không những thế tên đệ tử xấu xa còn bắt đầu sờ mó loạn lên khiến nàng nổi cả da gà.

- Đau?Mềm xương?Vừa hay ta có một bài thể dục đưa đẩy trị thương rất tốt.Nương tử,nàng tự lên giường hay để ta bế người lên?

Lời này của hấn không giả,hôm qua là do tình trùng thượng nảo nên hấn vội vã tới mức quên luôn việc dạy Thanh Dương song tu,bằng không thân thể nàng đã chẳng bị tổn hại nhiều như vậy.

Cái song tu này kì thực rất đơn giản,chỉ cần làm cho nội khí của hai bên vận chuyển nhịp nhàng là có thể tận dụng thời gian đập diu để luyện công.Thế nhưng vì phương diện thể dục đưa đẩy không được giáo dục kĩ càng ở thời cổ đại nên đa phần nữ nhân rất ngại đề cập đến chứ đừng nói là lợi dụng để làm chuyện này chuyện kia.

- Cái này...Đồ ăn sáng đã làm xong,con ra ăn đi.

Thanh Dương sau khi nghe những lời trơ trẽn đến độ trần trụi như vậy thì ngượng ngùng đẩy hấn ra,khuôn mặt hồng rực nhìn rất mê người.

- Furừ,giờ ta mới biết nướng từ của ta da mặt lại mỏng như vậy.Được rồi,nàng cầm hộ ta vật đem qua rồi chúng ta đi ăn sáng.

Sắc đỏ trên mặt Thanh Dương lan cả xuống chiếc cổ cao thanh tú,nàng kinh hãi kêu lên:

- Không được!Có gì để đến tối,bây giờ đang là ban ngày...

Hai chiếc bát như chặn lại cổ họng của Thanh Dương khiến thanh âm của nàng xô đẩy nhau chạy ngược vào trong.Hắn thấy biểu cảm của nàng quá nực cười thì không nhìn được bởi thêm một câu:

- Mới triển miên được vài canh giờ mà đã tính đến chuyện tối làm tiếp?Nướng từ,nàng thật mạnh mẽ.

- Tiểu sắc lang!Tiểu bại hoại!Đáng ghét!

Thanh Dương giật lấy hai cái bát từ tay hắn sau đó sầm sập bỏ đi,xem ra đã bị hắn làm cho thẹn quá hoá giận.

- Àyyyyy,con bé này sao lại dễ xúc động như thế?Cứ tiếp tục thì sẽ nổi mụn mắt.

Hắn ngồi vào bàn nơi sắp xếp đầy những đĩa đồ ăn thơm phức,tất cả đều là những món hắn đã từng rất thích ăn:Cá sốt cà chua,sườn xào chua ngọt,gà nướng mật,trứng kho,bánh bao...

Mỗi món ăn đều chứa một kỉ niệm,hắn gắp lên một miếng sườn xào chua ngọt,bật cười khi nhớ lại cặp mắt đỏ hoe của Thanh Dương khi thấy hắn ngồi ăn với cánh tay bị băng bó vì hồi chiều lỡ vung kiếm trúng tay.

Lại gắp một miếng cá sốt,không nhìn được nhớ tới thời điểm hắn tập Thủy Thượng Phiêu bị rơi xuống thác nước.Thanh Dương trước mặt lớn bé Thiên Kiếm Môn nhảy ùm xuống moi hắn lên,thuận tiện bắt một con cá đồ hắn nín khóc.

Gắp lên một quả trứng kho,ánh mắt hắn bỗng trở nên xa xôi.Ở kiếp trước,hình như đây chính là món ăn cuối cùng Thanh Dương nấu cho hắn,sau đó đã xảy ra thật nhiều chuyện...thật nhiều...

Thoát ly hồi tưởng,hắn giật mình nhận ra Thanh Dương đang nấp sau cánh cửa lén lút quan sát hắn.

- Nướng từ,mặc dù ta ăn nói hơi vô duyên thế nhưng cũng không cần làm nghiêm trọng tới như vậy.Nàng ăn ăn tàng tàng là định bất ngờ tung chưởng vỗ chết ta sao?

Hắn buồn bực kêu lên,cảm thấy vị sư nương này thật khó đối phó.Mà không chỉ ở kiếp này,tại thời điểm nào hành động của Thanh Dương cũng vượt ra ngoài khả năng dự đoán của hắn.

- Không phải...Chỉ là...

Thanh Dương đứng chôn chân tại chỗ,ánh mắt lăm lét nhìn hắn như đứa trẻ vừa làm vỡ cái bình quý mà không tìm thấy con mèo đầu để đổ lỗi,không khí bỗng trở nên cực kì khó xử.

(Con bé này vì cái gì mà đột nhiên buồn thiu như mất sổ gạo thế?)

Thời tiết bên ngoài không tiện ở lâu vậy nên hắn mặc kệ nàng định dở cái trò quý gì,nhanh chóng buông đũa đi tới kéo Thanh Dương vào nhà.Bàn tay lạnh ngắt khiến hắn không nhìn được thấp giọng mắng:

- Trời lạnh như vậy đứng ngoài làm gì?Khoe tu vi à?Thể hiện là tu vi cao thì sẽ rất giỏi,rất trâu bò sao?

- Không phải vậy,ta...

Thanh Dương rút cổ lại áp ứng nói:

- Vừa rồi đã lớn tiếng...Ta sợ con giận...

Hắn chặc lưỡi,vốn định xoa đầu Thanh Dương nhưng lại nhận ra bản thân quá lùn nên đành vuốt ve bàn tay lạnh lẽo của nàng:

- Ngốc.Hôm qua nàng kêu to như vậy ta còn chịu được nữa là,hon nữa ta sẽ không nổi giận với nữ nhân của mình.

Không khí mập mờ lại tràn ngập căn phòng,hơi ấm từ tay hắn truyền vào khiến Thanh Dương thấy cổ họng có chút khô rát:

- Hồ nháo!Ai là nữ nhân của con?

- Nữ nhân trong lòng ta là nữ nhân của ta.

Nàng cười khổ.Cái gì mà nữ nhân trong lòng hắn,có mà hắn ngồi trong lòng nàng thì có.

- Thôi được rồi.Mau ăn đi,để ta gắp trứng cho con.Há miệng nào.

Hắn một ngậm ăn vào cả quả trứng gà, vừa nhồm nhoàm nhai vừa nói:

- Nương tử, ta...ó điều muốn...ôi.

- Hm? Con nói đi.

Hắn ghé vào tai nàng, thì thào:

- Tại sao miệng nàng lại thơm như vậy?

Thanh Dương nhét vào miệng hắn một miếng cá, thấp giọng mắng:

- Dám bòn cọt ta? Đáng ghét!

- Ách, ầy ề ta ời câu ác.

Hắn gian nan nuốt thức ăn xuống, bàn tay bắt đầu vô ý mò mẫm lên bộ ngực ngao nhân của Thanh Dương:

- Nàng đã biết ta đoạt xá, vậy nàng có muốn từ ta tìm hiểu điều gì không?

Không biết Thanh Dương nghĩ cái gì mà khuôn mặt bỗng đỏ bừng, mắt hồi lâu mới ấp úng nói:

- Tại sao...chỗ đó của con lại...như vậy? Ta xem qua trong sách thấy bảo...thông thường chỉ dài nửa gang tay...

Biểu cảm trên mặt hắn bỗng trở nên kì quái, không nhìn được nhìn xung quanh tìm ai đó để chia sẻ bớt cái cảm giác kì quái trong lòng. Một cái nữ nhân băng thanh ngọc khiết, kiêu ngạo lạnh lùng lại đi hỏi vấn đề này, thực sự khiến cho hắn cảm thấy tâm thần thất thủ.

- Cái này còn phải hỏi sao?! Đương nhiên là vì phu quân của nàng sinh ra đã lợi hại. Chứ chẳng lẽ nàng nghĩ ta lấy đất sét đắp lên cho nó dài như vậy?

Thanh Dương vốn sợ hắn bị cái quái bệnh gì, nghe vậy thì vừa an tâm vừa ngượng ngùng gật đầu. Thế nhưng hắn không dễ buông tha nàng như vậy, cặp mắt híp lại, cái miệng cong lên thành một bộ dáng rất hèn mọn:

- Khắc khắc. Thật không nhìn ra vị sư nương cao quý thanh khiết lại là như vậy, mới mở miệng đã hỏi thăm chim của đệ tử.

- Bạ...ạ đặt. Cái đó chỉ là tò mò thôi, bây giờ ta mới hỏi thật đây này.

Nàng bỗng im lặng một lúc, vẻ mặt ngượng ngùng chuyển thành tang thương, không nhìn được đưa tay vuốt ve khuôn mặt của hắn:

- Tiểu bảo bối, con...hắn đã trải qua rất nhiều chuyện. Xin lỗi vì ta đã không thể ở bên con.

Bản mặt cợt nhả của hắn lập tức tan biến, hắn cười nhạt:

- Số đó nhân lên gấp mười, cũng không bằng nỗi đau mắt nàng.

- Ta xin lỗi. Đều tại ta không tốt, đều tại ta...

Thanh Dương cảm động ôm lấy hắn, đôi tay run rẩy như thể đã thực sự đánh mất hắn không chỉ một lần.

- Không phải. Là tại thiên đạo vô tình, ngay cả kẻ nghiệt như nàng cũng không buông tha.

Hắn thở dài ngẩng đầu thâm tình nhìn Thanh Dương, nàng thuận thế cúi xuống dâng môi thơm tới, hơi thở của hai người từng xa cách nay lại một lần nữa cuộn vào nhau...

- Sư thúc! Xảy ra chuyện lớn rồi! Mời ngài mau chóng đến Đại Sát Đường!

.....

Nửa giờ trước – Đại Sát Đường.

- Khá khen cho một cái nhị sư huynh! Thi đấu thì đợi đánh đến vòng cuối mới chạy vào, đánh được vài chiêu liền nhảy lên kiểm lạn mắt tằm nguyên một ngày. Ngao Nam, người coi sư phụ là gì hả?

Dứt lời Tiêu Viêm giẫm một cái lăm sần nhà bằng bạch ngọc vỡ một mảng lớn, xem ra đã thực sự bị gã đệ tử này chọc cho nổi điên.

- Sư phụ, dù thế nào thì ngài cũng vẫn là chủ môn nhân của Thiên Kiếm Môn, đệ tử coi ngài là gì hoàn toàn không có chút ảnh hưởng. Lại nói, đệ tử sau khi thi đấu bị đánh cho thương tích đầy mình, đương nhiên phải tìm nơi sạch sẽ thoáng mát để thả nấp trị thương.

Ngạo Nam kêu lên, về mặt oan ức như thể xem ecchi mà lại bị nói là xem hentai, cảm tưởng chỉ cần rặn ra một giọt nước mắt thôi là ông Bụt sẽ không quản ngại đường xá xa xôi hiểm trở lập tức bắt taxi tới Thiên Kiếm Môn cứu vớt gã.

- Ngươi còn dám già mồm cãi láo? Hôm qua Minh Thần cùng ngươi đánh mười ba chiêu, chiêu hiểm nhất là chiêu thứ chín chém trúng vạt áo của ngươi! Mà cứ cho là ngươi bị thương, vậy tại sao sau khi chữa trị không về dưỡng thương mà sáng sớm còn lang thang dưới núi làm gì?

Tiêu Viêm giận quá hoá cười, gằn giọng truy hỏi tới cùng.

- Cái này... là vì ở cùng một đám nam nhân đệ tử cảm thấy không thoải mái. Ra ngoài trăng thanh gió mát không hơn sao? Còn nữa...

Ngạo Nam định huyền thuyên một lúc, thế nhưng thấy sắc mặt của Tiêu Viêm đã đen như cái mặt đầy nhoe nôi của Thanh Trà hồi sáng thì thức thời ngậm miệng lại.

- Ngươi giỏi. Cãi rất giỏi. Vậy ta không truy cứu việc đấy nữa. Giờ ta hỏi ngươi: Tại sao đến vòng đấu cuối ngươi mới chịu đến? Như lời ngươi nói thì có vẻ ngươi đã đứng xem rất lâu a.

- Cái này... con...

Ngạo Nam cứng họng. Tại lúc đấy gã vừa nghĩ ra chiêu mới nên nóng lòng muốn thử, tại thời điểm máu rò nhiều hơn máu não mới buột miệng nói ra. Cái này thật đúng là lấy đá tự đập chân, giao vợ cho... Ách, cái lời này ta vẫn không nên nói thì tốt hơn.

- Hừ! Không còn lời gì để nói đúng không? Minh Thần, theo môn quy thì tội này đáng bị phạt ra sao?

- Ba trăm roi.

Ngạo Nam nghe vậy thì kêu ầm lên:

- Ba trăm cái con cá bóng! Ta nhớ rõ tội nặng nhất chỉ có một trăm roi!

- Tính cả tội làm ảnh hưởng tới các sư huynh đệ nữa.

Minh Thần lạnh lùng giải thích khiến Ngạo Nam chỉ còn biết nuốt nước bọt ừng ực, nội tâm thầm cầu nguyện cho đám cận kề kia mau tới.

- Đã chuẩn bị xong rồi chứ? Vậy giờ sư phụ ngươi liền chấp hành môn quy.

Tiêu Viêm vung vẩy Roi Gân Bò trong tay, hung thần ác sát nói.

Roi này cũng không phải làm từ gân bò thông thường, mà là gân của loài bò Hắc Vân rất nổi tiếng. Mỗi con dài gần năm mét, gân cốt bền chắc như thép nguội, đem bện lại thành roi mà quét thì tư vị tuyệt đối là suốt đời không quên.

So với dây điện thì cái nào nhiều cảm giác hơn? Hừ hừ, khi nào tháo dây điện cao thế xuống rồi lấy lõi kim loại bên trong ra quét, đến lúc ấy thì hãy bàn tiếp.

- Một!

Tiêu Viêm vung tay, Roi Gân Bò xé gió quét vào hông của Ngạo Nam làm phát ra một thanh âm kì quái.

Là tiếng nứt vỡ.

Lẽ ra Ngạo Nam phải gào mồm kêu đau để át đi thanh âm này thế nhưng gã đã sợ tới không mở miệng ra được.

(Một roi quét nứt một miếng sắt dày?! Lão sư phụ định giết người sao?)

- Hai!

Thanh âm nứt vỡ lần này vang lên còn rõ ràng hơn, miếng sắt lót dưới hông của Ngạo Nam chỉ mới qua hai roi đã hoàn toàn nát vụn.

Ai cũng biết gã dùng sắt lót dưới hông, thế nhưng các đệ tử đồng loạt không nói gì mà chỉ thầm cầu nguyện sau vụ này nhị sư huynh sẽ không nảy sinh tâm ma.

Ngạo Nam đã sắp phát khóc rồi, mặc dù gã luôn quan niệm khóc là hèn. Thường ngày sẽ có đệ tử chấp pháp quét roi, vậy nên Ngạo Nam mới ý mình là nhị sư huynh mà làm cán không coi môn quy ra gì.

Thế nhưng Tiêu Viêm đích thân cầm roi thì đương nhiên có sự khác biệt. Tu sĩ Nguyên Anh kỳ vậy tay đã đủ khiến gã rã môi lần lộn chứ chưa nói đến dùng roi đánh, nếu cứ tiếp tục thế này thì dù da hông có dày như da mặt thì kết cục của gã cũng chỉ có duy nhất một chữ: Thảm.

- B...

Tiêu Viêm vừa nâng roi định đánh thì một thanh âm the thé vang lên:

- Không ngờ mọi người đều đã tập trung đông đủ. Rất tốt. Chương môn Tiêu Viêm, bọn ta là đại diện của Đấu Giá và Lăng gia, tới đây vì có chuyện lớn muốn bàn với ngài!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Không phải bắt cướp ,là nháo kịch

Một đám quần là áo lượt ngang nhiên tiến vào Đại Sát Đường khiến Tiêu Viêm không khỏi nhíu mày. Gã đưa Roi Gân Bò cho một tên đệ tử, trầm giọng nói:

- Được các vị lặn lội đường xá xa xôi, bỏ bê công việc ghé thăm, đây là vinh hạnh của Thiên Kiếm Môn bọn ta. Thế nhưng trà nước không sẵn, có việc gì xin mời nói luôn.

- Tiêu Tiên Gia đừng gấp, trước tiên mời ngài nghe phong thư này.

Kẻ vừa lên tiếng là một lão nhân tuổi ngoài năm mươi, mặt như lưới cà, cằm nhọn má hóp, đôi mắt híp chặt như hai sợi chỉ, chính là Pác Cha – người quản lý của Đấu Giá. Lão đi tới đứng ở trung tâm của Đại Sát Đường rồi bắt đầu mở ra một phong thư và lớn tiếng đọc:

[Ngày buồn, tháng nhớ, năm thương.

Chuyện Đấu Giá bị cướp đã ảnh hưởng nặng nề tới an ninh của Ô Long Thành và uy tín của Đấu Giá, vậy nên bản quan kính mong Tiêu Chương Môn có thể hỗ trợ Đấu Giá truy tìm tên ác tặc này. Ở đây có một nghìn lượng bạc, một chút thành ý, không thể biểu thị kính ý, mong quý phái nhận cho.

Trong chiến dịch này, trên dưới Đấu Giá đều nhất nhất nghe theo sự chỉ đạo của Tiêu Chương Môn. Mong Tiêu Chương Môn chớ nên từ chối.]

Minh Thần nghe đến đó thì khoé miệng thoáng run rẩy, không nhịn được trầm nghĩ:

(Lạy thần sông thần núi thần rừng! Đến nhờ vả thì làm ơn khúm núm một chút, lão tử còn tưởng người định gỡ tám biển Thiên Kiếm Môn xuống chứ!)

- Đừng gọi ta là tiên gia, nếu là tiên thì đã không đứng nói chuyện với các người. Gọi Tiêu Chương Môn được rồi.

Nói xong Tiêu Viêm liếc nhìn đám người từ trên xuống dưới một lượt, hỏi:

- Bạc đâu?

Đám này nghe thấy vậy thì xây xẩm mặt mày, ai cũng không ngờ một người đàn ông tiên phong đạo cốt, khí vũ hiên ngang lại bắt ngờ hỏi một câu tục không thể tục hơn đến như thế.

Ai nói tiên nhân không hỏi tiền, thậm chí tiên nhân còn hỏi tiền một cách nghiêm túc.

- Ấy dà... Tiêu Chương Môn, bạc này e là ngài không nhận được rồi. Ngược lại, có khi ngài còn phải bồi thường bạc cho chúng ta.

Pác Cha xoa hai tay vào nhau, vẻ mặt lo lắng trông y như thật.

- Há?

Tiêu Viêm và Ngao Nam đồng thời thở một tiếng làm cho đám đệ tử hết sức kì quái.

Sự phụ nhỏ mọn keo kiệt ham của thì không nói làm gì. Người là công tử con nhà thương gia, từ bé đã quần là áo lượt, ăn cơm bằng bát ngọc, ném chó bằng hoàng kim, sao bỗng nhiên lại vì vài đồng bạc mà ngạc nhiên đến như vậy?

Pác Cha không nhanh không chậm nói:

- Chuyện này ảnh hưởng rất lớn tới mặt mũi quý phái, vậy nên mời Tiêu Chương Môn cho gọi toàn bộ đệ tử đến đây, chúng ta ba mặt một lời đối chất xem sao. Còn nữa, nghe nói Tiêu Chương Môn có một cái sư muội thiên kiều bá mị, tuyệt đại phong hoa, chẳng hay có thể mời nàng ra đây không?

Tiêu Viêm thầm cảm thấy không ổn, tuy nhiên trước mặt nhiều người như vậy mà từ chối thì chính là tự đưa mình vào thế khó, không còn cách nào khác đành phải sai đệ tử cho gọi toàn bộ lớn bé Thiên Kiếm Môn tới Đại Sát Đường.

Phân phó đệ tử xong, Tiêu Viêm quay sang lừ mắt nhìn đám người, trầm giọng nói:

- Mặc dù bốn phái không mai danh ẩn tích, lánh xa thế tục, thế nhưng cũng không phải một đám vô công rồi nghề. Hi vọng các người có thể cho chúng ta một câu trả lời.

- Hắc hắc. Nếu Tiêu Chuông Môn nóng lòng muốn biết như vậy thì ta cung kính không bằng tuân lệnh. Mang người lên đây!

Theo lệnh của Pác Cha, đám hạ nhân khiêng lên một cái cang, trên cang là một gã đàn ông vạm vỡ mặc quần đùi áo vải, đầu quấn khăn nâu đang tích cực xia răng, mồm mép đầy dầu mỡ hình như là vừa mới dùng bữa xong.

- Tiểu Cầu, chiều qua ngươi nói cái gì thì bây giờ nói y nguyên như vậy cho Tiêu Chuông Môn nghe.

Nghe Pác Cha ra mệnh lệnh như vậy thì gã đàn ông tên Tiểu Cầu này không dám chậm trễ, búng cái tăm xia răng ra sàn rồi nghiêm mặt nói:

- Cầu xin đại nhân cho tiểu nhân vài đồng bạc lẻ để ghé Di Hoa Viện đi. Tiểu nhân rất nhớ A Hoa cô nương.

Khuôn mặt Pác Cha thâm biến, khuôn mặt của đám người Lăng gia và chúng đệ tử Thiên Kiếm Môn cũng đồng thời đen kịt như đất nồi.

- A Hoa là ai? Rất xinh đẹp sao?

Trong sự im lặng rợn người đột nhiên vang lên thanh âm của Ngao Nam.

- Đương nhiên! Nàng không chỉ đẹp, bờ mông còn rất nảy nở, so với con heo nái nhà thím Trương còn muốn lớn hơn.

Ngao Nam lè lưỡi:

- Ấc, vậy ta không hưởng thụ nổi...

- Cảm ơn! Ông chủ Pác, người của ông nói vậy là có ý gì?

Tiêu Viêm quát một tiếng, uy áp tản ra khiến đám người trong Đại Sát Đường ai nấy đều xanh mặt.

- Cái này... Tiêu Tiên Gia bình tĩnh, tên này bị thương nặng nên đầu óc không tốt, để ta nhắc nhở gã một thoáng.

Pác Cha cười gượng rồi hung hăng đập vào đầu Tiểu Cầu một cái, quát:

- Tổ cha ngươi! Bảo ngươi nói kẻ cướp trông ra sao, không bảo ngươi nói y nguyên những lời hôm qua. Mà hôm qua nói nhiều như vậy, tại sao ngươi chỉ nhớ có mỗi một câu này? Từ nay lão tử cấm tiệt ngươi đi vào Di Hoa Viện, dám vào ta vạt ngươi què chân!

Khuôn mặt chữ điền của Tiểu Cầu tái nhợt, cơ thịt trên mặt gã co rúm lại rồi gã túm lấy ống quần Pác Cha mà khóc như một đứa trẻ:

- Con xin ông. Ông mà không cho con gặp A Hoa thì con chết mất. Ô ô... Sao ai cũng mang kiếm vậy? Nếu thế thì các người một kiếm chém chết tôi đi, không có A Hoa thì tôi sống không bằng chết!

Minh Thần kiếm một cái ghế rồi ngồi xuống một mội day hai bên thái dương.

Đang yên đang lành bỗng có đám người hùng hổ xông vào nháo ầm ĩ, Đại Sát Đường uy nghi cổ kính thì hoàn toàn bị đám thất phu này biến thành nơi diễn tuồng chèo cải lương. Trước quái sự bậc này thì dù ý chí của gã dù mạnh hơn nữa cũng không tránh khỏi cảm thấy có hơi quá tải.

- Được rồi, được rồi. Mau nói ra kẻ tấn công ngươi hình dáng thế nào?

Trước mặt bao nhiêu người mà để một nam nhân túm quần mình khóc lóc ầm ĩ thì thật không hay vậy nên Pác Cha đành phải xuống nước, nội tâm thầm quyết định lát nữa về sẽ đập tên Tiểu Cầu khốn kiếp này tới mức phụ huynh nhận không ra.

- Ô ô... Lão gia nói thật chứ? Sẽ không gạt tiểu nhân?

- Đương nhiên sẽ không gạt ngươi. Dù gạt cả thế gian cũng sẽ không gạt ngươi một lần. Tổ cha ngươi, có thể bớt nói nhảm không!?

Tiểu Cầu vui sướng dùng ống quần của Pác Cha lau nước mắt nước mũi tèm lem rồi bắt đầu lục lọi trong túi:

- Tiểu nhân nhớ không nhầm thì đó là một nữ nhân mặc áo đen, hơn nữa không hiểu vì sao nàng lại đem mặt mũi che kín hết cả...

(Con mẹ ngươi! Đi ăn cướp mà không che mặt thì đầu nó đã bị hái xuống làm bóng đá từ lâu rồi!)

Đám người lại một lần nữa khinh bỉ, sắc mặt cũng theo đó mà trở nên xám xịt hơn.

- Tướng tá của nàng khá quái dị, vừa cao vừa mảnh, ngực lớn mông vênh nhưng eo lại nhỏ, trông rất xấu xí, đảm bảo nhìn một lần sẽ gặp ác mộng. Chân tay cũng không vạm vỡ, da lại còn trắng, nhất định là loại người không chịu lao động, suốt ngày chỉ biết giương cung bạt kiếm, luyện võ đánh người.

Nghe mấy câu đầu thì mọi người còn cười khẩy vì tên thất phu này quá ngu dại, cả đời bám đít con trâu nên chẳng biết thế nào là mĩ nữ. Thế nhưng tới mấy câu sau thì đám người Lăng gia và đặc biệt là lớn bé Thiên Kiếm Môn đồng loạt giật tím mặt.

“Không chịu lao động, giương cung bạt kiếm, luyện võ đánh người” những lời này chẳng khác gì một vạ đánh thẳng vào giữa mặt toàn bộ võ lâm nhân sĩ. Chỉ một lời này thôi đã đủ biến Tiểu Cửu trở thành người nổi tiếng, mỗi ngày đều có người hăm mộ xách đao tới trước cửa xếp hàng xin được giao lưu.

Pác Cha thấy sát khí trong Đại Sảnh Đường càng lúc càng nặng thì mồ hôi vã ra như tắm, vội giục Tiểu Cửu nói thật nhanh kéo ai đó không kiềm chế được một kiếm chém bay đầu thằng này thì công toi.

- Còn nữa, mụ ta có mùi rất kì lạ. Tiểu nhân ở Di Hoa Viện ngửi qua không ít thứ mùi nồng nặc, thế nhưng trên người mụ này có mùi rất lạ... Đúng rồi, người khá giống cái mùi này!

Lời của Tiểu Cửu khiến mọi người giật mình, không hẹn mà đồng thời nhìn ra cửa xem người vừa mới tới là ai.

- Con mẹ nó đám háo sắc này nhìn cái gì mà nhìn? Bộ lần đầu thấy gái đẹp sao?!

Thanh Dương vừa ôm hấn tiến vào Đại Sảnh Đường thì bất gặp vô số ánh mắt nhìn chòng chọc, mà cái đầu hấn đang ở vị trí ngực của nàng nên bị vô số ánh mắt trực tiếp chiếu thẳng vào khiến hấn ngửa ngáy vô cùng, không nhìn được chửi ầm lên.

- Tiểu bảo bối, đừng hấn.

Thanh Dương néo vào má hấn sau đó cúi đầu chào đám người kia rồi thông thả bước tới đứng cùng đám Thiên Kiếm Môn, động tác từ đầu tới cuối đều uyển chuyển như nước chảy mây trôi hoàn toàn không bị ánh mắt thô thiển của đám người kia làm ảnh hưởng.

Thanh Dương không bị ảnh hưởng, nhưng hấn thì có.

Con mẹ nó đây là vợ của ta đấy, vợ chính chủ từ mấy nghìn kiếp trước rồi chứ không phải vợ mới của được đâu, vậy mà các người lại dám dùng ánh mắt người cụt tay xem hentai nhìn nàng? Con mẹ nó các người ngại sống quá lâu hả?

Pác Cha, Lăng Long, Lăng Hồ, Lăng Bảo. Ta nhớ mặt các người rồi, con mẹ nó đã nhớ rất kĩ rồi đấy!

- Tiểu Cửu, người nhìn thử xem nữ nhân kia có giống người mà người đã gặp không?

Tiêu Viêm nghe vậy thì sát khí xung thiên, nặng nề bước lên một bước, trầm giọng quát:

- Pác Cha! Người quá đáng rồi đấy!

Lăng Long chính khí hiện ngang ôm quyền hướng về Tiêu Viêm:

- Xin Tiêu Chưởng Môn bình tĩnh, đây chỉ là đang tìm hiểu hình dạng của nữ tặc chứ không hề có ý gán tội cho vị tiên tử này. Hơn nữa, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc (*), nếu quý phái thanh bạch thì cũng không ai có thể vu oan giá họa.

(*Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: Giống Hữu xạ tự nhiên hương, ý nói người thanh cao thì sẽ tự biểu hiện ra, người trọc đầu thì đương nhiên sẽ không có tóc.)

Lăng Long là gia chủ Lăng gia, mà Lăng gia thì lại là ông giời con của cái Ô Long Thành này nên Tiêu Viêm không thể không cho lão chút mặt mũi. Hơn nữa viên Tây Tựu Đan vốn đã được Lăng gia mua đứt, chỉ còn vài tiếng sẽ trao tay đổi chủ thì lại bị cướp đi nên Lăng gia đương nhiên là người thiệt thòi nhất, tiếng nói cũng là có trọng lực nhất trong cái vụ om sòm này.

Tiểu Cửu vốn là diết không sợ sủng, vậy nên chẳng cần đợi Lăng Long bênh vực liền nói:

- Nhìn cô này cũng có vài phần tương tự, thế nhưng phải mặc đồ đen lên thì tiểu nhân mới biết được có phải nữ tặc hay không.

Pác Cha nghe vậy thì phần khởi nói:

- Tiêu Chưởng Môn nghe thấy gì chưa? Mau kêu sư muội của ngài đi thay trang phục đạo tặc!

Về mặt của Tiêu Viêm lúc này đã không thể đáng sợ hơn được nữa, gả hừ lạnh:

- Nếu không mặc thì sao?

- Vậy có nghĩa sư muội của ngài chính là nữ tặc. Bọn này được quyền yêu cầu cô ta giao trả Tây Tựu Đan, thậm chí áp giải lên nha môn.

Pác Cha nhún vai, thanh âm bình thản như đang nói chuyện với ông hàng xóm.

Tiêu Viêm giận quá hoá cười, sát khí toả ra khiến nhiệt độ trong Đại Sảnh Đường trở nên lạnh lẽo:

- Người dựa vào cái gì?

- Ta dựa vào cái gì? Có ai mà không biết sư muội của ngài nhận một tên đệ tử phế vật, cô ta ăn cắp Tây Tựu Đan cho đệ tử là hoàn toàn hợp lý!

Pác Cha cười hèn mọn:

- Còn nữa, người trong thành đồn rằng cặp vú sư muội của ngài rất lớn, hôm nay được tận mắt chứng kiến quả là mở rộng tầm mắt. Trùng hợp ở chỗ cái này lại giống với ngoại hình của nữ tặc, nhiều điểm khả nghi như vậy...

Xoát~

Trường kiếm của Tiêu Viêm như con rồng đang say ngủ đột nhiên bị đánh thức, một tiếng long ngâm đánh vào lỗ tai mọi người sau đó hàn quang chiếu khắp Đại Sát Đường.

- Tiêu Chương Môn, kiếm hạ lưu nhân!

Lăng Long vội kêu lên, tay phải tung chuông định đánh bay trường kiếm tuy nhiên tốc độ không bằng, còn chưa kịp phát kinh thì mũi kiếm đã chạm tới yếu huyệt của Pác Cha.

Thế nhưng thanh âm của Lăng Long đã khiến Tiêu Viêm kịp thời thanh tỉnh lại, trường kiếm lập tức trở về lượn quanh thân thể gã.

Đám đệ tử Thiên Kiếm Môn thấy vậy thì thở phào, nếu chậm thêm nửa giây thì sư thúc mặc nhiên sẽ trở thành kẻ cướp, Thiên Kiếm Môn cũng sẽ dính tới một cái phiền phức lớn.

Pác Cha là quản lý của Đấu Giá, mà Đấu Giá thì lại thuộc về tài sản của một vị quan trọng triều, vậy nên Pác Cha mà chết thì cũng đồng nghĩa với việc chống đối lại triều đình, mà chống đối lại triều đình thì cũng đồng nghĩa với việc chống đối lại vô lâm chính đạo.

Một khi bị kẹp giữa chính đạo và ma giáo thì mười cái Thiên Kiếm Môn cũng chết ngắc chứ đừng nói là một cái.

- Doạ chết ta rồi! Định giết người diệt khẩu?

Pác Cha kinh hãi lão đảo vài bước rồi như một con chim nhỏ núp sau lưng Lăng Long, miệng không ngừng phun châu ngọc:

- Vì một con kỹ nữ mà đòi giết lão tử? Tổ cha ngươi, đã cướp của còn định giết người, có tin lão tử sút cả đám các người vào đại lao không? Loại nữ nhân thu một thằng con hoang về làm đệ tử thì chắc cũng chẳng tốt đẹp gì, có khi hắn là con của...

Một quả trứng gà chuẩn xác bay vào miệng Pác Cha khiến châu ngọc toàn bộ văng ngược vào trong, ngay sau đó một bàn chân hung hăng hôn lên mặt lão đánh cho quả trứng gà nổ tung, lông đỏ lông trắng rơi vãi đầy lên các nếp nhăn trên mặt ông lão đáng thương này.

Đám người Lăng gia trở mắt éch nhìn Pác Cha quay cuồng nhào lộn dưới mặt đất, lại nhìn thẳng nhãi đang đứng oai nghiêm như Từ Hải, nhất thời cảm thấy có hơi choáng váng mặt mày.

Tại sao kẻ nào trong Thiên Kiếm Môn cũng mạnh động như thế? Đây là truyền thống à?

- Nhìn cái gì? Định cắn ta à? Chẳng lẽ ngươi chưa từng thấy ai đánh người bao giờ?

Hắn bình thần hỏi đám người Lăng gia, trong khi tay phải thì bốc lấy một cái đùi gà đưa lên miệng cắn xé.

Đây cũng là một điều khiến Lăng gia cảm thấy kì quái: Tại sao hắn lại cầm theo cả cái mâm đầy đồ ăn như vậy? Thường ngày mọi người không cho hắn ăn, chỉ khi nào môn phái có khách thì hắn mới được đựng tới mâm cơm hay sao?

- Thằng...thằng...

Pác Cha mở cái miệng đã rụng gần hết răng ra định chửi thề nhưng còn chưa kịp nghĩ ra hoa ngôn xảo ngữ gì thì một bàn chân nho nhỏ đã đạp tới.

Bá Cước – Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ.

Pác Cha thấy vậy thì khuôn mặt liền trở nên dữ tợn. Vừa rồi là do mới thoát khỏi tử vong nên mới bất cẩn để bị trúng một cước, ấy thế mà thằng nhãi này lại nghĩ lão là quả hồng mềm muốn niết sao thì niết, thật là nực cười!

Sống trong giang hồ, tất thành giang hồ. Pác Cha lăn lộn lâu như vậy, đương nhiên cũng lăm bõm học được một chút bản lĩnh. Đánh tay đôi với đám thanh niên sức trâu mới khó chứ để đạp một thằng nhãi như hắn ra bã thì đơn giản như lấy vật trong túi.

- Thái Cực Quyền – Tứ Lượng Bạt Thiên Càn!

Chỉ thấy hai tay lão vung lên vẽ thành hình thái cực đồ trong không khí, động tác không nhanh không chậm, nhìn thì mềm mại vô lực nhưng cổ tay lại ẩn giấu thực kình, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng vỗ hắn hộc máu.

Đám người Lăng gia thấy vậy thì cười khẩy, còn lớn bé Thiên Kiếm Môn thì thầm hô không ổn.

(Cước pháp thông thường đều tập trung vào nhu kinh biến ảo, dựa vào xuất chiêu hư thực khó phân làm nhiều địch, tận dụng cơ hội mà đã trúng đối phương. Nếu vậy thì ông liền khoá hết hư chiêu sau đó bắt lấy chân của mày, mượn lực kéo lại gần rồi vỗ vào mặt mày một chưởng bay về phía con kỹ nữ kia để nó thấy kết cục của việc giữ chó không cẩn thận là như thế nào!)

Thế cước của hắn trông có vẻ loạn thất bát tao nhìn thoáng qua thì rất giống đám lưu manh đánh lộn, chỉ có Pác Cha ở trung tâm mới cảm nhận được kinh lực như thiên binh vạn mã ập tới khiến lão không cách nào xoay xở, càng không thể né tránh, rất nhanh đã bị đập cho bẹp dí dưới đất, trang phục đẹp đẽ bị giẫm thành rẻ lau, mồm miệng cũng ngậm vào không ít đất cát.

Kì thực khởi đầu của Pác Cha rất thuận lợi, hắn không sử dụng thân pháp lao tới nên lão đã có cơ hội thủ thế chờ sẵn, thế nhưng khi phán đoán lại xảy ra sai lầm, tới khi nhận ra hắn dùng thực chiêu thì tay già lỏng lỏng đã không kịp thay đổi, chỉ còn biết ngậm câu thơ: “Từng giọt long lanh rơi/Tôi đưa tay tôi hứng”.

Đi sai một nước thua cả bàn cờ, Pác Cha cũng chỉ có thể tự trách bản thân tài không bằng người.

- Tiểu tử chó cuồng vọng!

Thắng lợi của chiêu Đá Lung Tung Loạn Xạ khiến mọi người có chút bất ngờ. Lăng Long phản ứng nhanh nhất, một trào bắt được bả vai hắn, trầm giọng quát.

- Nếu lão chửi vợ người thì người có cuồng không?

- Cái này...

Hắn ngừng đầu hỏi một câu đơn giản khiến Lăng Long thoáng bối rối, lực tay cũng tản bớt đi quá nửa.

Bỗng một luồng ôn hương ập đến đánh văng cánh tay của Lăng Long ra sau đó ôm lấy hắn. Mọi chuyện diễn biến rất nhanh, đến khi mọi người định thần nhìn lại thì đã thấy nữ nhân kia ôm hắn đứng trở lại vị trí cũ bên cạnh chúng đệ tử Thiên Kiếm Môn.

- Là do đệ tử của ta tính khí không tốt. Mọi tội lỗi xin hãy tính lên người Thanh Dương này.

Thanh Dương hướng về phía đám người Lăng gia cúi đầu tạ lỗi, tóc dài mềm mại như nước cọ vào gáy khiến hắn cảm thấy nhột nhạt, không nhận được chắc lưỡi một cái.

(Con bé này thỉnh thoảng lại thích giả bộ lễ phép. Có lẽ nội tâm đang tính xem sẽ dùng chiêu gì để moi tìm lũ cún hoang kia.)

Thanh Dương cúi người hành lễ, thế nhưng đám người Lăng gia không thèm nghe xem nàng nói gì, càng không thèm nhìn đến cái cúi đầu của nàng đã đạt tiêu chuẩn chưa, thân thể tạo thành góc bao nhiêu độ, cái mặt ngẩng lên hay cúi xuống, hai vai có bằng nhau hay không... Mà thay vào đó già trẻ lớn bé, thậm chí cả lão Pác Cha đang nằm hõn hển dưới sàn cũng cố nhòm dậy mà nhìn bằng được cái khe ngực sâu hun hút của mỹ nhân.

Chỉ thấy ở giữa một khoảng mây trắng trong veo như sữa dê là hai ngọn núi ngạo nghễ vuron lên, bề mặt trơn nhẵn như thể đã được gió sương mài từ thuở khai thiên lập địa, chất liệu vừa như rắn chắc kiên cố, lại giống như mềm mại đàn hồi. Quả đúng là cực phẩm của trần gian, là kì công của tạo hoá.

Thế nhưng chừng đó vẫn chưa là gì. Dường như các vị thần nhận ra một núi không thể có hai hồ, một cõi trần gian không thể có hai bảo vật cùng tồn tại nên đã dùng pháp lực muốn dồn hai ngọn núi lại làm một. Hai ngọn núi đè ép vào nhau, hình thành một khe hẹp ở chính giữa, mỏng như sợi tóc, nhìn như gần tới mức có thể chạm vào, kì thực lại là sâu không thấy đáy. Các vị thần sững sốt vì vẻ đẹp tuyệt vời này nên vội dùng tay, cảm động tới rơi nước mắt vì phát hiện mới mẻ của mình, cuối cùng đã không nỡ ghép hai ngọn núi lại làm một mà lưu giữ tới muôn đời sau để cho hậu thế được chiêm ngưỡng.

Mà chẳng biết đám hậu thế chiêm ngưỡng xong có giác ngộ được điều gì hay không, chỉ thấy khuôn mặt của ba tên họ Lăng và một tên họ Pác đã trở thành đầu heo.

Cuối cùng vẫn là Lăng Long có bản lĩnh nhất, khuôn mặt tỏ vẻ khó xử:

- Vị tiên tử này... Ngài nên biết đã thương người không phải là chuyện nhỏ, việc này...

Kì thực dù hắn có sút chết Pác Cha thì lão cũng đếch quan tâm, thế nhưng chiêu Chó Sói Sốt Gà Cồ - tuyệt chiêu trấn phái của Lăng gia lại bị một nữ nhân phẩy tay một cái liền hoá giải. Tin này mà truyền ra ngoài thì làm sao lão lẩn lộn giang hồ được nữa?

- Cha! Trẻ nhỏ không hiểu chuyện, hơn nữa tiên tử đã nhận lỗi. Con nghĩ chúng ta nên bỏ qua cho nàng!

Lăng Hồ ôm quyền hướng về phía Lăng Long chính khí hiên ngang nói, thế nhưng con mắt thì liếc muốn lách trông dính chặt vào Thanh Dương.

(Mẹ người! Lại dám cướp cơ hội thể hiện trước mặt người đẹp của ta!)

Lăng Báo không chịu thua anh trai, sầm sập tiến đến ôm quyền nói:

- Thừa cha, nàng hiểu biết lễ nghĩa như vậy, nhất định là một người tốt. Mọi chuyện đều là tại tên đồ đệ máu liều nhiều hơn máu não kia, mong cha chớ trách nhầm người tốt!

Hai tên không nói còn đỡ,nói xong thì khuôn mặt lạnh nhạt của Thanh Dương cũng đã trở nên đen kịt không thua gì mặt của Tiêu Viêm.

(Muốn sang phải bắc cầu Kiều,muốn yêu con chị phải chiều con em.Định khoe mẽ trước mặt vợ ta mà lại ăng ra mấy câu đó thì...Ngu đàn như vậy,chẳng trách khi ngò ý phục vụ La Sát Giáo lại bị Xích Viêm một cước sút chết.)

Hắn khịt mũi khinh thường,ánh mắt chuyển qua nhìn Ngạo Nam đang lúi húi dưới sàn.

Lăng Long thấy mỉ nhân không vui thì vội chuyển chủ đề:

- Việc này chỉ là một cái hiểu nhầm,không nên nhắc đến tránh gây tổn thương hoà khí.Nên nhớ mục đích chúng ta đến đây là để...
- Hiểu nhầm tổ cha nguoi!Ông đây gây bao nhiêu cái răng thì thẳng ranh đó nhất định phải gây nhiều gấp đôi.Hừ,thằng nhãi này ra đây làm gì?

Pác Cha đang chửi tới đỏ mắt thì giật mình nhận thấy có một thẳng nhãi đang cầm trong tay viên ngọc màu vàng toả ánh sáng nhàn nhạt,miệng không ngừng lẩm bẩm:"Thì ra là vậy..."

Pác Cha ngẩn người một lúc rồi bất ngờ kêu lên một tiếng quái dị:

- Linh Tủy!?

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Ngạo Nam,hay chính xác hơn là viên linh tủy trong tay gã,bởi lẽ ai cũng biết món bảo bối này quý giá đến mức nào.Nếu không phải vì đây là Thiên Kiếm Môn thì có lẽ cả đám đã bật chế độ Đồ Sát để đánh cướp rồi.

- Ngạo Nam,vật này là của nguoi?

Tiêu Viêm dù sao cũng là chương môn nhân,hơn nữa còn là sư phụ của Ngạo Nam nên trước khi Tiêu Viêm lên tiếng mà thẳng nào dám xón xác thì đương nhiên là sẽ ngay lập tức ăn vạ.

Lại nói,bởi vì Ngạo Nam sinh ra trong gia đình khá giả nên việc gã cầm trong tay mấy cái thiên tài địa bảo cũng không có gì kì lạ.Tiêu Viêm hỏi vậy một phần là để đám người kia biết đây là bảo vật đã có chủ,đồng thời cũng muốn hỏi tiểu tử này xem bằng cách nào gã che giấu linh khí của viên linh tủy này.

Năng lực cảm ứng của một tu sĩ Nguyên Anh mạnh đến đâu?Một tia thiên địa linh khí tán ra từ cách đó vài chục nghìn mét cũng cảm nhận được chứ đừng nói là cả một viên linh tủy đặt tại Kiếm Phong chỉ rộng có vài nghìn mét.

- Không phải.Vật này không phải là của đệ tử...

Câu trả lời của Ngạo Nam chẳng khác nào một mồi lửa ném vào giữa rừng bom núi mìn,chỉ thấy đám người Lăng gia đỏ cả mặt lên như muốn nói:"Của ta!Của ta!Hôm nay ta bị khó tiêu nên đặt trước cửa nhà vệ sinh công cộng,thì ra là bị nguoi lấy đi mất!?"

Nhưng rồi Ngạo Nam nhanh chóng bồi thêm một câu:

- Mà là một bác già mặc quan phục đưa cho đệ tử.

Mọi người không quan tâm lắm,ánh mắt vẫn điên cuồng gắn chặt vào linh tủy:"Không vấn đề gì.Thì ra linh tủy ta đặt trước cửa nhà vệ sinh là bị lão già đó lấy mất!?"

Tiêu Viêm cảm thấy việc này có hơi kì quái,nhúu mày hỏi:

- Tướng mạo của người đó ra làm sao?
- Ừm...Đệ tử nhớ lại xem.Râu tóc bạc trắng,cao hơn sư phụ một chút,cước bộ trầm ổn,khuôn mặt góc cạnh rõ ràng,cặp lông mày dựng ngược không giãn mà uy,đôi mắt sắc như điều hâu,cái miệng luôn mím chặt.Còn nữa,tu vi của người đó ta nhìn không thấu,thế nhưng uy áp tản ra còn lớn hơn cả sư phụ.

Nghe đến đây thì vẻ tham lam trên mặt đám người đã biến mất không còn tăm hơi.

Tu vi cao hơn Tiêu Viêm?Là Nguyên Anh đỉnh phong,hay là...Hoá Thần?

Máu tham tụt xuống,lúc này mọi người mới dần cảm thấy điểm kì lạ:Tại sao thiên địa linh khí trong viên linh tủy này lại ít đến như vậy?

Về lý mà nói,nếu không phải một tu sĩ Kim Đan thì không đủ khả năng hút cạn một viên linh tủy a.Bởi linh tủy là một vật rất thần kì,có khả năng không ngừng hấp thu linh khí tán mát ở xung quanh.

- Người đó còn nói những điều rất kì lạ.Bảo là vật này không phải linh tủy bình thường,hoàn toàn không có linh khí.Ta đâu có bị ngu,ta sờ vào liền biết là không có linh khí a!

Ngạo Nam nói ra lời này khiến mọi người vừa buồn cười vừa bức,không nhịn được khinh bỉ gã một phen.

Hải tử vô tri a.Nếu nó biết nó vừa mất cơ hội nhận được một lượng linh khí khổng lồ thì chẳng biết nó còn có thể bình thản như vậy hay không?

- Lão còn nói vật này có thể dò tìm linh vật.Đan được,linh thảo,pháp khí...bất cứ thứ gì có linh khí đều có thể dò ra được!Lão nói hãy dùng thứ này giúp lão vạch trần bộ mặt của kẻ giả nhân giả nghĩa,kì thực lại là loại lừa chủ gạt tớ,ăn dày ăn tât ăn cả đất xung quanh!

Đám người nghe vậy thì không nhận được thở dài,tu chân giả có thể cảm ứng thiên địa linh khí để tìm kiếm linh vật,đâu cần thiết phải lãng phí hẳn một khối linh tủy như vậy.Đúng là cái đồ cắt giấy thành dếp!

Thế nhưng bọn chúng nhanh chóng nghĩ lại.Phải lãng phí như vậy thì mới ra dáng thế ngoại cao nhân,ngược lại một cao nhân mà không dám nhỏ chút huyết thì đúng là khiến cho thiên hạ chê cười rồi.

Tuy nhiên tính qua tính lại thì cũng chỉ có mỗi Pác Cha là có lợi nhất từ viên linh tủy này,lão chỉ vào mặt Thanh Dương rồi thét lên:

- Ha ha.Đừng thế!Mau dùng nó để vạch trần nữ tặc này,vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của mụ,vạch trần bộ mặt lừa chủ...

Pác Cha nói đến đây chợt cảm thấy có gì đó sai sai.Đem câu “Lừa chủ gạt tớ” áp vào trong hoàn cảnh này,dù nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy có chút không phù hợp.

- Cái hộp này đựng gì thế hả bác già?

Ngao Nam vừa hỏi vừa chọc vào cái hộp được bọc gọn gàng đang nằm lẩn lóc dưới đất.

- Là bữa trưa của ta.Làm sao?

Pác Cha nhận ra đó là hộp cơm vừa rồi bị hấn đánh văng ra.Hộp cơm này đáng ra phải treo ở trên ngựa,thế nhưng vì lão sợ tiểu đồng trông ngựa ăn cắp mất nên đã tháo ra nhét vào trong tay áo.

- Chắc hẳn ông bác phải ăn đến cả thịt Đường Tăng ấy nhỉ?Trong này hình như có rất nhiều linh khí.Tôi mở ra có được không?

Cảm thấy ánh mắt kì lạ của mọi người đổ dồn vào,Pác Cha không còn cách nào khác đành phải chấp nhận cho Ngao Nam mở ra,hon nữa lão cũng tò mò không biết đám hạ nhân đã cho thứ gì vào mà lại có linh khí.

Hộp gỗ vừa mở nắp thì một mùi hương đặc trưng tràn ngập Đại Sát Đường,vài người có kiến thức đã lập tức nhận ra đây là mùi của Tây Tủy Đan.

- Oa,ông bác ăn chơi thật lớn!Không ngờ dùng đến cả Tây Tủy Đan làm thức ăn!Còn có cái gì trên đây đây?1506 là cái ý nghĩa gì?Không lẽ là số thứ tự?Ăn cả mấy nghìn viên Tây Tủy Đan,có lẽ thịt ông bác bây giờ đã bổ hơn cả thịt Đường Tăng rồi.

Nào Pác Cha đang vận động kịch liệt để giải thích nguyên nhân tại sao lại có một viên Tây Tủy Đan nằm chênh ềnh ở giữa hộp cơm thì con số “1506” lại đánh thêm một đòn khiến huyết áp của lão suýt nữa tụt về 0.

Đây chẳng phải là mã số đấu giá của viên Tây Tủy Đan bị mất sao?

Mọi người nhìn chằm chằm vào Pác Cha đang ngẩn ngơ như bò đeo nợ,nội tâm đã bắt đầu hiểu ra điều gì đó.

- Phải rồi.Cái lão mặc quan phục còn nói với ta mấy câu này,dẫn ta nhất định phải nói với các người không thiếu một chữ:

[Khá khen cho một tên quản lí quèn lại dám giờ trò gian thương tại chỗ làm ăn của ta.Đã đem Tây Tủy Đan bán tại chợ đen thì thôi,lại còn mặt dày nhận tiền của Lãng gia,không những thế còn dám thuê người dựng kịch hòng đổ tội cho Thiên Kiếm Môn.Thật đúng là tay lật càn khôn,gan lớn che trời!

Còn cả đám cao thủ lánh đời của ngươi nữa.Mỗi người người đều là tinh anh trong tinh anh,tiền thuê một tháng chỉ tiêu phí năm mươi lạng bạc,thật đáng ngưỡng mộ.Có phải hôm nay kẻ ngươi mang lên làm nhân chứng cũng là một cao thủ không?Tu vi Kim Đan,Nguyên Anh,hay là Hoá Thân?

Giờ đan dược ta đã chuộc về,ngắm thấy ngươi quản lí Đấu Giá nhiều năm đã lừa được không ít tiền,ta tặng cho mi một bát Cơm Tây Tủy,ăn xong lập tức cút xéo,ao tù nước đọng của ta không chứa nổi thần long như ngươi.

Toàn bộ gia sản ta sẽ niêm phong để ngươi có thể an tâm lên đường.Không thân.]

Pác Cha càng nghe thì sắc mặt càng xám xịt,cuối cùng thì ngời phịch xuống như thể hồn phách đã bị rút đi hết,hoàn toàn không nghe được những lời còn lại của Ngao Nam

- Lão ấy nói tới đó liền quay lưng bỏ đi.Ta vội chạy theo muốn xin thêm vài món bảo bối nữa thì bị lão vỗ một chưởng té lăn quay,sau đó thì bị Minh Thần sư huynh tóm được.Không tin sư phụ có thể hồi già.

Mọi người nghe vậy thì cười khẩy.Cao thủ như vậy đã là thần long thấy đầu không thấy đuôi,mượn ngươi chuyển lời đã là phúc khí tổ tông mười mấy đời để lại rồi.Không ngờ ngươi còn mặt dày mày dạn chạy theo đòi chỗ tốt,thật ngạc nhiên khi ngươi còn chưa bị vỗ thành bánh thịt.

Tiêu Viêm nhắm mắt dưỡng thần một lúc rồi quay sang hỏi đám đệ tử:

- Có thật là như vậy?

Minh Thần ôm quyền đáp:

- Bẩm sư phụ, khi chúng con tới thì chỉ thấy Ngạo Nam nằm dưới đất. Tuy nhiên dựa trên tư thế và góc độ thì quả thật đã bị người khác đánh một chưởng.

Tiêu Viêm nhếch miệng cười, tay phải vươn ra bắt lấy trường kiếm rồi từ từ tra vào vỏ, thuận miệng hỏi:

- Các vị tới đây nháo đủ một ngày, chẳng hay đã đạt được kết quả như mong muốn chưa?

Bây giờ mọi người đều đã rõ bản thân bị chủ tử của Đấu Giá quay như đẽ thì cũng không còn mặt mũi để trưng ra cái thái độ pháp bất vị thân, nghĩa bất dung tình(*) nữa. Lăng Long không hổ là người đứng đầu một gia tộc, tuy đã rơi vào thế cười hổ lao xuống bùn nhưng vẫn bình tĩnh ôm quyền nói:

(*): Việc nghĩa là việc lớn, không thể để chuyện tình cảm nhỏ nhặt xen vào.

- Hôm nay Lăng gia nghe lời tiểu nhân xúi giục tới làm phiền quý phái, thật xin lỗi. Thế nhưng trong chuyện này Lăng gia cũng là người bị hại, xin Tiêu Chương Môn cho phép Lăng mỗ được hỏi vị tiểu đạo sĩ này đôi lời.

Thấy Tiêu Viêm đã gật đầu chấp thuận, Lăng Long lập tức xoay người trung ra về mặt thân thiện hỏi Ngạo Nam:

- Tiểu huynh đệ, chẳng hay vị cao nhân kia có nói gì đến việc... bồi thường không?

Nghe đến hai chữ “bồi thường” khuôn mặt của Ngạo Nam lập tức co quắp hết lại. Gã đáp cụt lùn:

- Có. Hoặc là ăn Tây Tuý Đan, hoặc là nhận lại tám phần tiền đấu giá, hai phần kia là tiền mua chỗ ngồi.

Lăng Báo nhìn viên Tây Tuý Đan đã khô quắt lại trông chẳng khác gì quả táo tàu nằm chênh ềnh giữa đồng com trắng thì không nhận được nòn khan một tiếng, rụt rè tiến lại gần Lăng Long:

- Cha...

Khỏi cần gã nhắc thì Lăng Long cũng biết được lực của viên Tây Tuý Đan kia đã tàn đi gần hết. Lão buồn bực phát tay áo, quát:

- Đi về!

Đám người Lăng gia lục đục ra về, ngoại nhân ở Đại Sảnh Đường cũng chỉ còn bốn chủ tử nhà họ Pác.

- Còn không mau mang ông chủ của các ngươi cút xéo! Không lẽ đợi ta trải thảm đỏ sao?

Tiêu Viêm buồn bực phát tay. Ba tên hạ nha chỉ chờ có thể lập tức túm lấy Pác Cha đang thất thần ném lên cang rồi sau đó tập tễnh khiêng ra ngoài.

Người đã đi hết thế nhưng dư âm thì vẫn hồi lâu không tan. Đám đệ tử ngơ ngác nhìn nhau giống như vẫn chưa thoát khỏi giấc mộng, giấc mộng có một đám người chạy đến biến Đại Sảnh Đường thành sân khấu rồi sau đó múa may quay cuồng một hồi, múa chán liền ngay lập tức phui đít bỏ đi.

Chiếc Roi Gân Bò nằm gọn trên bàn gỗ, bên cạnh là một cái khay đựng ẩm chén, có lẽ sự tồn tại của nó đã hoàn toàn bị mọi người lãng quên.

- Tiểu... tiểu bảo bối...

Đột nhiên Thanh Dương thở vào tai hần những tiếng nặng nhọc, hơi thở ngọt ngào quen thuộc phả vào da thịt hần từng cơn bỏng rát:

- Ta... nóng...

Khuôn mặt hần thảm biến, cặp mắt nhanh chóng đảo qua vài chục tên đệ tử đứng lơ lửng trong phòng cùng Tiêu Viêm đang day day hai bên thái dương.

(Con mẹ nó nếu mà chú ần phát tác ở đây thì trừ khi Tiêu Viêm chịu ra tay, bằng không cái đám này chắc chắn là chết đến quá nửa.)

Hần không dám mạo hiểm, lập tức hô lớn:

- Thừa sư bá, ta muốn...

Mà hần cũng chẳng đủ kiên nhẫn để nói hết câu, hai cánh tay phát kính thoát khỏi ôm ấp của Thanh Dương sau đó bằng tư thế “công chúa” bệ nàng chạy thật nhanh khỏi Đại Sảnh Đường.

Đám đệ tử không hiểu vì sao hần đột nhiên khùng điên như vậy, thế nhưng nhìn hần vừa lùn vừa gầy giống một con nhái bén chặt vật bông bể sư thúc thì không nhận được bấm nhau cười hí hí. Chúng đâu biết rằng nếu để chậm thêm vài chục giây nữa thì chưa chắc chúng vẫn còn thở chứ đừng nói là cười vui vẻ như vậy.

-...

Tiêu Viêm dùng ánh mắt phức tạp dõi theo hắn cho tới khi hắn hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, lúc này gã mới trầm giọng nói:

- Ngao Nam! Vào phòng ta, ta có chuyện muốn nói với con.

Ngao Nam nuốt một cái. Gã biết khi nào sự phụ thuộc đến từ “con” thì khi ấy đã lớn chuyện rồi.

.....

Cặp mắt Thanh Dương đã dần chuyển sang màu đỏ quạch, nàng cười ngây ngốc một lúc rồi bất ngờ há miệng cắn vào cổ hắn.

- Ách!

Hắn không nhận được hít một ngụm khí lạnh, vì sợ nàng không còn cái răng húp cháo nên hắn không vận kinh khí hộ thân, đồng nghĩa với việc đau tới lòi con mắt.

(Con quý dâm đảng này được lắm! Lát nữa đảm cho nàng không ngậm miệng lại được.)

Hắn nghiêng răng, nội lực bạo phát, thân thể như một mũi tên lao nhanh về phía Hậu Phong.

.....

- Học học... Hay là nghỉ một chút đi.

Tiểu Cầu thả một bên cánh xuống, hỏn hển nói.

- Mẹ! Hay là vất quách cái lão này ở lại nơi này cho rồi!

- Nghe hợp lí đấy. Ta còn chưa kịp ăn sáng mà đã phải làm một vài chương...

- Đúng. Vất lão ở lại, còn các người. Cút!

Một thanh âm như sấm rền từ trên cao ập xuống, chỉ thấy ở trên bầu trời xuất hiện một thiếu niên mặc y phục màu đỏ, trên y phục lại có một con rồng đen quấn quanh nhìn sống động như thật.

Người này đáp không mà tới, giẫm lên không trung như đi cầu thang bộ bước tới trước mặt đám người Tiểu Cầu, toàn thân tản ra một áp lực khủng khiếp khiến cổ trong bán kính một trăm mét lấy gã làm trung tâm toàn bộ bật gốc bay lên trời.

Người này cùng Tiêu Viêm không ngờ giống đến chín phần, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất đó là người này không kè kè Thanh Long Kiếm bên tay.

Tiểu Cầu nhìn người thần bí này từ trên xuống dưới một lượt sau đó cười hô hô:

- Tiêu Tiên Gia, có phải thấy chúng tiểu nhân vất vả nên tới giúp đúng không? Thật tốt quá, chúng ta bê phần trên, còn Tiêu Tiên Gia bê...

Bình~

Một thanh âm nặng nề vang lên, gã thiếu niên lạ mặt bất ngờ đá một cái vào không khí khiến cả bốn người đồng loạt ngã ngửa, nội tạng nát vụn, thất khiếu đỏ máu, lưng chưa chạm đất thì sinh mệnh đã chẳng còn.

Gã vung tay, kinh lực hùng hậu đẩy cả bốn người bay lên trời sau đó vượt qua khoảng cách vài ngàn mét trở thành bốn điểm nhỏ rơi xuống Ô Long Thành.

Con đường xuống núi hoàn toàn sạch sẽ, ngoại trừ một lượng lớn cỏ bị cuốn mất thì hoàn toàn không lưu lại bất cứ dấu vết gì, thậm chí một giọt máu nhỏ cũng chưa kịp rơi xuống.

- Dám xỉ nhục con gái ta? Cho các người vĩnh viễn không được siêu sinh!

Lời này không phải làm bộ làm tịch, nếu là người tu tiên thì sẽ thấy một cước vừa rồi đã đánh nát linh hồn của bốn người. Một chút linh hồn tan nát không đủ năng lượng tiến vào luân hồi, trực tiếp tan rã trở thành linh khí tinh thuần bốc lên trời cao.

Điếc không sợ súng, thế nhưng đạn bắn ra sẽ không quân người có sợ hay không. Tiểu Cầu lần này cũng thật đen đủi, vậy mới biết không phải lúc nào chất phác cũng sẽ đạt được kì ngộ.

Ánh mắt phức tạp của gã nhìn về hướng Hậu Phong một hồi lâu sau đó thân thể hoá thành tàn ảnh, chớp mắt đã không còn trông thấy bóng dáng.

.....

- Sur bá?Đừng gọi ta hai tiếng sư bá!Ta không đủ phẩm hạnh làm sư bá của ngươi!Sư bá của ngươi đã chết từ mười năm trước rồi!
- Ma đầu?Đúng,ta là ma đầu.Thế còn ngươi là gì?Một cái ma đầu bên ngoài tỏ vẻ đạo mạo,thực chất là loại vô ơn bạc nghĩa,chém giết ân sư.Ha ha,lươn lẹo lại chê chạch dài,thòn bon méo miệng chê trai lệch mồm!
- Không phải?Cái đám sinh ra ngươi cũng vất ngươi đi như rác,là ai mang ngươi về?Ngươi là rác rưởi linh căn,ai thu nhận ngươi?Ai cho ngươi cơm ăn áo mặc,ai cho ngươi công pháp đan dược?Ngươi ỉa ra được à?
- Ngươi vì một cái Đồng Tử Công khốn khiếp mà mang thù,tưởng ta không biết sao?Ngươi vì mười mấy năm đơn độc mà ôm hận,tưởng ta không thấy sao?Nhưng ta nể tình con bé thương yêu ngươi nên mới mắt nhắm mắt mở cho qua,vậy mà...Thằng chó!Vài chục năm của ngươi là cái thá gì,ngươi có biết gần bốn mươi năm cho đến khi con bé chết nó vẫn chưa gọi ta một tiếng...Mà có khi con bé còn không biết...Lão tặc thiên!Nó còn chưa biết ta là ai...Ha ha...
- Ngươi nói ta cũng không ra gì?Ngươi trách ta lóc thịt rút xương,móc dây thép vào gân con bé?Ha ha,phải rồi!Ta cũng không ra gì,vậy nên mới để nó gặp ngươi!Đề rồi khi chú ần của nó phát tác nó cũng gọi ngươi,khi điên loạn nó cũng gọi ngươi.Ha ha...Tiểu bảo bối...Ngươi có biết đang đánh nhau với cao thủ Ngũ Nhạc Phái thì con bé bỗng quay lưng đòi tìm “tiểu bảo bối” không?Ngươi có biết con bé bị đánh thành cái dạng gì không?Ngươi có biết ta phải tự tay đi nhặt từng ngón tay của con bé rồi đem về ghép lại không?Không!Ngoài bản thân ra thì ngươi biết cái đêch gì!
- Thanh Dương thực sự đã chết từ lúc đấy rồi.Thứ mà ngươi nhìn thấy chỉ là tia ý niệm cuối cùng của con bé được ta lưu giữ trong một cái...Ha ha...xác sống thứ ta chỉ dám nhìn để người ngoại nổi nhớ,vậy mà ngươi cũng nhẫn tâm hủy đi.Ha ha...Ý niệm cuối cùng của con bé lại là trao nhẫn cho ngươi,hoàn toàn không một chút mảy may quan tâm gì đến cha nó!
- Ngươi nghĩ ngươi thắng được nó?Ngươi nghĩ ngươi thắng nổi?Chỉ dựa vào một mảnh chân tâm con bé đã dư sức giết ngươi cả vạn lần!Ngươi vĩnh viễn không xứng với con bé!Ngươi không xứng!

- NGƯỜI KHÔNG XỨNG!

.....

Hắn bật dậy,mồ hôi lạnh vã ra như tắm,bên tai vẫn văng vẳng thanh âm khàn khàn đầy oán hận kia.

Thanh Dương nằm bên cạnh hắn vẫn đang ngủ say,trên khuôn mặt đỏ bừng thậm chí còn hiện lên một nụ cười ngọt ngào.Nhìn nàng ngây thơ như vậy,đơn thuần như vậy,trong mắt hắn bỗng hiện lên một tia đau đớn.

(Phải rồi,ta không xứng.)

Hắn run rẩy đắp chăn cho Thanh Dương,lại vuốt lấy quần áo mặc vào người,thế nhưng cho đến khi quần áo chỉnh tề hắn vẫn không thể ngăn không cho hai tay mình run lên.

Một cái gì đó vượt trên cả nỗi sợ chảy xuôi trong huyết quản hắn,một cái gì đó giống như...ân hận.

Thiên kim nan nãi nhất hồi đầu(*),thế nhưng hồi đầu rồi thì sao?Ngày nắng hôm nay không thể sưởi ấm ngày mưa hôm qua,không phải cứ mượn đến hai từ “bù đắp” là việc gì cũng có thể phui đi sạch sẽ.Hơn nữa,bụi ngoài mặt dễ tẩy,bụi trong tâm khó chùi.

(*):Ngàn vàng không mua được một cơ hội làm lại.

(Pác Cha sớm muộn gì cũng bị Tiêu Viêm giết chết,đám người ở nhất định sẽ lưu lạc khắp Ô Long Thành,ta nên tận dụng thời gian tránh để con bé gặp rắc rối.Về sự kiện La Sát Giáo thì hình như còn khoảng vài tháng nữa,tới khi ấy nháo lớn một phen,chắc sẽ thu được không ít chỗ tốt.Còn thời điểm này...có lẽ nên tập trung làm một cái học sinh gương mẫu.)

Hắn vuốt tay lên trán nhớ lại kỉ niệm lúc còn đang lồm bồm học đạo pháp,khoé miệng không nhịn được nhếch lên một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Một ngày của giáo chủ

Ngồi đi.

Tiêu Viêm phát tay,cái ghế xềnh xệch lết đến sau lưng Ngạo Nam như bị ma làm.

- Sư phụ,có gì từ từ nói...

- Ngồi trước nói sau.

Thái độ của Tiêu Viêm rất bình thản, thế nhưng chính sự bình thản này mới khiến Ngao Nam sợ vỡ mật. Chó sủa là chó không... à mà thôi, ví von thế này thì đúng chạm quá.

Nói chung là kẻ giận ra mặt thì mới dễ đối phó, cùng lắm bị tát má phải thì đưa má trái ra cho đối phương tát, tát xong liền hết chuyện. Còn đụng phải mấy tên cứ chấp tay sau hông mời ăn bánh uống nước thì hãy coi chừng, có khi là gã đang tính xem mỗi nào sẽ mua nội tạng của ngươi với giá cao nhất.

Ngao Nam nuốt nước bọt ừng ực, cái miệng rụt rè đặt xuống ghế như thể đó là bàn thờ tổ.

- Chuyện hôm nay phải cảm ơn ngươi.

Tại thời điểm thần kinh của Ngao Nam đang căng như dây đàn thì Tiêu Viêm bất ngờ lên tiếng khiến gã cứng đờ cả người, cái miệng thoáng run rẩy suýt thì phóng ra một quả rắm.

- Ách. Đây là chuyện nên làm, sư phụ không cần khách sáo.

- Thường sẽ có. Thế nhưng ngươi dám qua mặt sư phụ, cái này không thể không phạt.

Tiêu Viêm đứng nhìn ra cửa sổ, tay chấp sau hông dõi mắt đuổi mây trời, bộ dáng vân đạm phong khinh, tiên phong đạo cốt, khiến người ta vừa mới bắt gặp đã cảm thấy an ổn trong lòng.

Thế nhưng nằm trong chăn mới biết chăn có rận, tin nhau rồi mới nổi hận thiên thu. Ngao Nam đã đủ từng trải để không bị cái vẻ điềm nhiên tao nhã này làm cho mờ mắt.

- Sư phụ hỏi ngươi câu đơn giản, ngươi trả lời ngắn gọn: Lão cao thủ kia ngươi có nhớ kỹ hay không?

(Còn tưởng định làm cái trò quý gì, suýt chút thì đã dọa bể quả tim nhỏ của ta!)

Ngao Nam thờ phào, cả người đều giãn ra mềm như sợi bún, chỉ riêng cái miệng thì đã lấy lại hùng phong, oang oang nói:

- Cái này đệ tử đương nhiên là nhớ. Chẳng hay sư phụ muốn nghe vóc dáng hay nghe khuôn mặt?

Tiêu Viêm mỉm cười:

- Nhớ kỹ?

- Dạ, nhớ kỹ.

- Nhớ rất kỹ sao?

- Vâng, sư phụ. Đương nhiên là nhớ rất kỹ.

Ngao Nam cảm thấy có gì đó không ổn, thế nhưng vì đã ở thế cười cợt nên gã đành phải theo tới cùng. Chỉ thấy Tiêu Viêm đột nhiên cười lớn, thanh âm lạnh lẽo như gió mùa đông:

- Vậy thử nói xem khuôn mặt của ta trông thế nào?

Bóng lưng Tiêu Viêm làm nội tâm của Ngao Nam nổi lên từng cơn buốt giá, gã lắp bắp:

- Sư phụ... trông... hai mắt... một mũi... một mồm...

Tiêu Viêm vẫn bình tĩnh đến không ngờ:

- Có vẻ sư phụ cũng không đủ để ngươi đặt vào mắt. Vậy cái tên thường ngày đủ đôn cùng ngươi, ngươi miêu tả hẳn cho ta nghe coi.

- Hẳn... một mồm... hai mắt... hai tai...

Ngao Nam cứng họng, cảm thấy tương lai là một mảnh mờ mịt.

Tiêu Viêm cười gằn:

- Ngày nào cũng gặp thì không nhớ, vậy mà lại nhớ kỹ một lão già mới gặp lần đầu. Là nhất kiến chung tình sao?

Ngao Nam cười gượng:

- Cái này... Trên đời có rất nhiều chuyện lạ, đệ tử cũng có chút không hiểu nổi mình.

Tiêu Viêm phất tay áo quay lại nhìn Ngao Nam chăm chăm, vẻ mặt nghiêm nghị không gian tự uy khiến gã chỉ còn biết cúi đầu lè lưỡi:

- Ta gọi ngươi đến không phải là để nghe ngươi nói nhảm. Tẩy Tủy Đan bị cướp gần hai ngày bọn chúng mới lục đục kéo nhau đi tìm, lại tìm đúng thời điểm ngươi chịu phạt, trùng hợp đến vậy sao? Đám đệ tử chạy khắp thành tìm ngươi vậy mà chỉ có ngươi bị bắt trúng, xui xẻo đến vậy sao? Lại còn nhờ ngươi ra mặt, chẳng lẽ lão không có tay có chân? Nếu kẻ đó có tu vi cao như ngươi kẻ thì đứng xa ngàn dặm búng rì mũi cũng đủ khiến một con kiến hôi như Pác Cha chết cả ngàn lần, sao lại rảnh rỗi đến mức phá hẳn một viên linh tủy để làm đạo cụ cho ngươi diễn trò? Cuối cùng ta đã hỏi qua cha ngươi, lão nói rằng không có một ai trong triều có tài sản ở Ô Long Thành. Lần này thành công là nhờ các ngươi nhanh tay bố trí Tẩy Tủy Đan, còn nếu là đầu trí thì kẻ sách này vẫn có nhiều chỗ sơ hở.

Trước một lí lẽ cứng như vậy thì Ngao Nam đương nhiên không thể già mồm cãi láo, gã chỉ còn biết ngồi ngây ra như một con cóc và không ngừng đung đưa trên ghế của mình.

- Mọi chuyện ta đều đã nắm rõ, cũng biết ai là kẻ cùng ngươi bày trò. Gọi ngươi đến là nhắc ngươi rằng nếu chỉ dựa vào hồ giấy thì sẽ không thể lẫn lộn trên giang hồ, thế gian này không phải toàn bộ đều là thất phu, muốn lừa người thì nên tinh tế hơn một chút.

Ngao Nam lau mồ hôi trên trán, ôm quyền cúi đầu nói:

- Đa tạ sư phụ chỉ điểm. Đệ tử xin ghi nhận lời dạy của ngài.

Tiêu Viêm gạt đầu, ánh mắt trầm tư một lúc rồi nói ra:

- Lần này ngươi đã lập công lớn, ta miễn hình phạt lúc sáng cho ngươi. Thế nhưng không thêm bàn bạc mà dối trên lừa dưới, ta phạt ngươi trở thành hương dân viên của đợt Lịch Duyệt Giang Hồ ngày mai.

Ngao Nam nghe vậy thì kinh hãi kêu lên:

- Không phải chứ! Hương dân đám đàn đó thì còn chơi bởi được gì nữa! Còn chẳng phải là bị làm cho chán chết!

Ánh mắt Tiêu Viêm loé lên một tia lạnh lẽo:

- Ý ngươi là đề nghị này quá thiệt thòi, muốn ăn nốt hai trăm chín mươi tám roi mới cảm thấy thoả đáng?

Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Ngao Nam cũng chỉ còn biết nuốt nước mắt vào trong, ôm quyền nghẹn ngào nói:

- Dạ, đệ tử đã biết.

- Biết thì tốt. Về nghỉ sớm đi, ngày mai sau khi phu tử dạy xong thì dẫn bọn chúng xuống núi. Nhớ là đừng có nháo ra cái phiền phức gì!

Ngao Nam mặt xám như tro lật đặt bước ra, cái chân vừa chạm tới mặt đất thì cửa gỗ sau lưng đã đóng sầm lại, kinh lực ập tới đánh gã lão đảo suýt chút nữa thì té sấp mặt.

- Lại bế quan. Muốn thành tiên đến rồi người rồi à?

Ngao Nam lăm bầm rồi không nhịn được vò loạn cái đầu. Khó khăn lắm gã mới tìm thấy một cơ hội ghé kĩ viện, phòng cũng đã đặt xong rồi vậy mà giờ lại phải làm vũ em cho đám đàn độn trong môn phái, lần này mà bỏ lỡ thì có khi mần kiếp cũng chẳng có cơ hội thứ hai.

.....

- Sao vậy Ngáo Chủ? Bị ta phát hiện ra nhược điểm nên sợ vãi ra quần rồi à?

Lão già cười dữ tợn, sau đó ngẫm thấy câu của mình quá hay thì không nhịn được quay tít tẩu thuốc trên tay.

Gã đàn ông không đáp mà chỉ bình tĩnh lau đi vài giọt máu đang rỉ ra từ vết xước trên má. Người này không ai khác chính là gã đàn ông vừa đại triển thần uy ở Thiên Kiếm Sơn. Vừa mới ra oai được nửa giờ thì đã bị người khác vây giết, quả là thế sự vô thường, nhân sinh điên loạn.

Bao quanh gã là gần hai mươi người, trong đó lấy ra năm cái tu chân giả, số còn lại là đám người giang hồ thường vo ve bay quanh mấy tên này mong kiếm được chỗ tốt. Bọn này ở trong giang hồ cũng miên cưỡng đứng trong hàng cao thủ, thế nhưng bản tâm không vững, thường xuyên nịnh nọt đám tu chân giả mong sẽ kiếm được chỗ tốt, hay thậm chí là trở thành thần tiên, nói chung cũng chỉ là mấy con tốt thí.

Chân chính phiền phức là cái lão cầm đầu bốn tên tu chân giả kia.

- Sao rồi? Thương nhớ đầy vui à? Nếu vật thì ta thành thật khuyên ngươi nên nhớ lại tên tất cả các nữ nhân của ngươi rồi đọc cho bọn ta. Bọn ta hứa sau khi tiêu diệt La Sát Giáo sẽ tha mạng cho các nàng, sau đó đem các nàng tới trước mộ phần của ngươi chơi tập thể. Ha ha!

Lão đắc ý cười to, đám vo ve cũng cười theo làm huyền não cả một góc rừng, mấy cành tre rung rinh như thể đang chửi cha đứa nào làm ảnh hưởng tới giấc ngủ trưa của chúng.

- Sau khi bị đệ tử biến thành chó săn vẫn có thể sửa lỗi hại như vậy, một thân bản lĩnh của Cầu tiên sinh đúng là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Bồn toạ hôm nay đã được mở rộng tầm mắt!

Bị đưng trúng chỗ đau, lão vung tảo hất chỗ thuốc lá ở trong vào mặt gã. Lá thuốc bị vo thành cục nhét vào trong tảo, khi vận kinh bắn ra thì bay nhanh như đạn, thế nhưng công phu phóng ám khí của lão còn quá cùi bắp nên gã chỉ cần khẽ nghiêng đầu liền dễ dàng tránh được.

Lá thuốc đưng vào một khóm tre gồm mười cây trưởng thành đứng chụm lại, chỉ thấy kinh lực nổ tung, toàn bộ mười cây tre đứt đoạn lộp bộp rơi xuống mặt đất.

- Thăng khôn! Lão tử đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, lão tử là Cầu Mai Phụng. Còn dám đọc bậy coi trừng lão tử đập nát miệng chó của ngươi!

- Ân. Cầu Nhại Xương đừng lo, bồn toạ đã hiểu được ước vọng của ngươi.

Gã chấp tay sau lưng ung dung bình thần như thể hai mươi cao thủ bao vây chỉ là hai mươi đứa con nít đang cạy rỉ mũi, khuôn mặt tuy ẩn sau chiếc mặt nạ in hằn những nét khắc mà quái thể nhưng cứ nhìn vào cái bộ dáng thông dong kia thì đến kẻ ngu cũng biết được rằng mấy lời hăm dọa của Cầu Mai Phụng chẳng lay động nổi một cọng lông của gã.

- Khốn khiếp! Các ngươi nghe đây, cứ cách bốn giây thì động tác của gã sẽ chậm lại, các ngươi phải nắm chuẩn thời cơ một đòn tung ra liền giết chết tên khốn Xích Viêm này. Rõ chưa!

Không đợi ai trả lời thì lão đã quát lớn một tiếng sau đó lao tới, thân thể di động cực nhanh mang theo uy áp mạnh mẽ đè ép cỏ dại dạt qua hai bên.

- Đã biết, Cầ... Cầu tiên bói!

Đám vo ve cũng không dám chậm trễ nâng vũ khí chạy theo, nội tâm thầm cầu nguyện lão thần kinh này đừng vì tức giận mà đến mạng cũng không cần. Nếu chẳng may mạng của lão rụng xuống thì mạng nhỏ của bọn chúng cũng đi theo là cái chắc.

- Vạn Hoa Kiếm Pháp chiêu thứ năm – Lạc Anh Phi Hoa!

Tảo thuốc tách làm hai, hàn quang lấp loé ập tới trước mặt Xích Viêm. Đoàn kiếm ưu điểm mau lẹ, rơi vào tay cao thủ thì càng trở nên hung hiểm hơn gấp bội. Chỉ thấy Cầu Mai Phụng khẽ rung cổ tay, động tác cực nhanh tạo ảo giác như có hai thanh kiếm đồng thời chém vào vai trái và phải của Xích Viêm.

Xích Viêm cười lạnh, thân thể mạnh mẽ ngửa ra sau đến mức cái lưng song song với mặt đất, chân phải lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đá lên một cước trầm trọng như núi.

- Bá Cước đệ nhất thức – Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô!

Bá là mạnh mẽ bạo ngược, hung hăng tà ác. Một môn võ công có cái tên như vậy thì uy lực tuyệt đối không tầm thường.

Giang hồ truyền rằng, Bá Cước là môn ngoại công do một kì tài võ học sáng tạo. Người này khi còn trẻ kết giao với kẻ gian, kẻ này đối với vợ gã nổi lên tà tâm nên dùng rượu độc ám hại gã. Con trai của gã vì bảo vệ mẹ mà bị đánh một quyền nổ đầu, vợ gã thấy vậy thì lòng đau h�n đoạn, quyết tâm cắn lưỡi tự vẫn để không bị kẻ ác làm nhục.

Gã thấy vậy thì phần uất đến hai mắt nhỏ máu, dùng mọi lời lẽ tởn tợ nhục mạ tên cầu bằng hữu kia. Kết quả là bị bứt đứt lưỡi, đồng thời đánh gãy hai tay sau đó ném ra đường. Tên bằng hữu chó má kia không giết gã là muốn thấy gã ở dưới đáy ôm nổi tuyệt vọng mà vùng vẫy cho đến chết.

Một trưởng lão Thiếu Lâm bắt gặp gã khi đang hấp hối ở một con hẻm nhỏ, sau đó gã giữ được mạng là nhờ trưởng lão kia truyền cho nội công Dịch Cân Kinh. Để trả thù gã dồn hết tâm huyết vào việc luyện võ, vì tay đã bị phế nên gã chuyển qua luyện cước pháp, trong vòng chưa đầy mười năm đã vượt xa bản thân khi xưa.

Gã từ biệt ân nhân, mang theo công lực Dịch Cân Kinh đã đạt tới hắc cấp tam giai chiến văn cùng bảy thức Bá Cước quay lại tìm tên cầu bằng hữu kia để trả thù. Một cuộc thám sát diễn ra, gã dựa vào bảy thức Bá Cước giết hết cả nhà kẻ kia, chó gã không tha. Cuối cùng một nhà gần hai trăm người cả lớn cả bé toàn bộ chết thảm, kẻ thù chỉ còn nửa cái mạng vội vàng tháo chạy.

Hai bên truy qua rượt lại trong nhiều năm, gã thậm chí còn dựng lên hẳn một băng đảng vừa để phục vụ việc trả thù vừa để chống lại sự truy nã của quân đội triều đình.

Người nhà chết hết, bản thân phải trốn chạy liên tục nhiều năm khiến kẻ kia dần ân hận về tội lỗi mà mình đã gây ra, sau đó đi tới Thiếu Lâm Tự xin được quy y cửa phật.

Gã nghe được tin này vội tới Thiếu Lâm Tự đòi người, thế nhưng gã sững sốt khi thấy ân nhân bước ra mang theo một cái đầu lâu. Thì ra kẻ kia đã tự sát mong chuộc lại tội lỗi năm xưa.

Thù diệt môn không trả được, gã cảm thấy có lỗi với vợ con nên quỳ trước vách đá sám hối cho đến chết, đồng thời ghi lại bảy thức Bá Cước lên vách đá để truyền cho người hữu duyên. Cao tăng Thiếu Lâm kia thấy bộ võ công này quá hung ác nên đã huỷ vách đá kia đi. Thế nhưng trước đó có ai đọc được không, tại thời điểm gã trả thù có ai học được bộ cước pháp này hay không thì lại là do trời định.

Nói về Bá Cước, môn ngoại công này gồm có bảy thức, toàn bộ đều là thực chiêu, chỉ công không thủ, uy mãnh vô cùng, nếu kết hợp với Dịch Cân Kinh

thì lực chiến được nâng lên tầm cao mới.

Bây thức lần lượt là:

- Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô:Lực đá ngàn cân tụ tại một điểm,có thể đập nát mọi kinh khí hộ thân trong thiên hạ.Cho dù là tuyệt học Kim Chung Trạo nổi danh phòng ngự mạnh nhất,nếu không đạt tới tầng thứ bảy thì cũng không chịu nổi một cước.
- Binh Bộ Đẳng Thiên Nhậm Ngã Hành:Dùng lực đá hùng hậu phá chiêu,kinh lực thổi bay kẻ địch.
- Công Vô Bất Khắc Chiến Vô Địch:Dùng chân thay tay,lợi dụng độ dài và sự linh hoạt của chân để dành lợi thế, khiến cho kẻ địch đánh không tới,đỡ không xong.
- Sát Trá Phong Vân Bá Lăng Tiêu:Đánh vào thân trên của địch,sau đó chân không chạm đất mà mượn phản lực di động trên chiến trường khiến kẻ địch khó mà tấn công,nếu người dùng có chút thân pháp thì dù ở giữa thiên binh vạn mã cũng chẳng ngại.
- Thiên Quân Vạn Mã Kinh Thiên Hạ:Thế cước như ngàn binh vạn mã cùng ập tới,kẻ địch dù có ba đầu sáu tay cũng khó mà đối phó.
- Lôi Động Sơn Hà Chấn Cửu Châu:Truyền kinh lực vào thân thể kẻ địch rồi phát nổ liên hoàn phá nát ngũ tạng và kinh mạch,nếu bị đập phải yếu huyết thì kim thân bất hoại cũng cầm chắc cái chết.
- Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế:Tụ kinh sau đó cước đá ra như muôn ngàn mũi tên bắn cùng một lúc,mỗi cước đều là sát chiêu.Nếu công lực cao,bá khí đủ thì có thể dẫn phát thiên địa dị tượng,khiến cho mây trời đổi sắc.

Trở lại chiến đấu,Cầu Mai Phương trông thấy một cước của Xích Viêm đã sắp đá trúng ngực mình thì gầm lên:

- Mau!

Thực ra thì lão khỏi cần giục vì đám người kia còn vội gấp mấy lần lão.Một tên cầm trong tay thứ vũ khí kì quái hình dạng giống như một cây kéo lớn đưa ra định cắt đứt chân Xích Viêm,lưỡi thép sắc nhọn bóng loáng,cảm tưởng như nếu cắt trúng một khối đá thì đá cũng phải đứt đôi không thể nghi ngờ.

(Còn không chịu thu chân?Xem ông làm thế nào cắt chân người xuống!)

Kẻ này hung ác nghĩ,đồng thời lưỡi kéo mạnh mẽ kẹp lại,thế nhưng sau một tiếng “keng” thì hoàn toàn không có chút máu tươi nào chảy ra,cũng chẳng có vật nào bị cắt đứt,thứ duy nhất rơi xuống chỉ là hai lưỡi kiếm của tên giang hồ cắc kè kia.

Kim Chung Trạo đệ thập nhị quan!

Kim Chung Trạo gấp mạnh càng mạnh,chi thấy thân thể Xích Viêm bao phủ trong một tầng kinh khí hình chuông vàng,phản lực mạnh mẽ đánh gãy nát cây Kiếm Kéo của tên kia đồng thời thổi gã văng xa cả chục mét quay cuồng phun máu,tới khi rơi xuống đất thì nội tạng đã nát vụn chết tươi như đồ mới đem ra chợ bán.

Động tác của Xích Viêm khựng lại nửa giây,Cầu Mai Phương tận dụng cơ hội chữa mũi kiếm ra đỡ trước ngực.Thế nhưng trước kinh lực như ngọn núi lớn ập tới thì mũi kiếm bắt đầu vỡ vụn,rồi đến thân kiếm,cuối cùng thì kinh lực dòn vào chuôi kiếm đánh vào ngực Cầu Mai Phương khiến lão cuống phun máu tươi,thân thể như một trái banh bị sút lên thật cao.

Xích Viêm không vội lao lên công kích,trước tiên gã né tránh một kiếm sau đó nhanh như cắt tung ra hai cước khiến hai tên giang hồ văng ngược ra sau,tím vỡ phổi nát,thở thêm được một hơi rồi chết thẳng cẳng.

- Oanh Lôi Phù!

- Bạo Phong Phù!

Hai tên tu chân giả chia ra hai hướng không hẹn mà cùng ném phù vào Xích Viêm,chi thấy đám giang hồ kiến cò thấy cảnh này lập tức nhảy ra xa,xem ra đã chứng kiến uy lực của phù này không dưới một lần.

Xẹt~Xẹt~

Hai ánh chớp loé lên,lập tức bên trên hai tấm phù xuất hiện lỗ thủng lớn,chu sa viết bên trên bị mất đi tính liên mạch khiến cho toàn bộ uy lực của phù tan rã hoá thành linh khí tinh thuần bốc lên trời cao.

Hai tên tu sĩ cũng ngã xuống,trên đầu có một lỗ thủng xuyên ra sau gáy,máu từ bên trong rò rách chảy ra nhuộm đỏ cả mặt đất.

- Lũ cặn bã!Hôm nay bốn toạ không vui,biết điều thì cút xa một chút!

Chỉ thấy trên tay Xích Viêm là hai vật hình thù kì quái,đầu ngoài hình ống, trên thân gắn một viên linh thạch.Do sự việc xảy ra quá bất ngờ nên không ai kịp nhìn rõ,chi thoáng thấy từ ống nhỏ kia bắn ra một tia sáng màu xanh lá cây tốc độ so với cung nỏ còn nhanh gấp chục lần,tia sáng trực tiếp xuyên qua đầu hai tên tu chân giả dễ như dùng mũi kim xuyên qua khối đậu hũ.

(Con mẹ nó! Lão tử không có linh khí hộ thể như các tiên nhân a! Mau chạy!)

Đám người nào dám nghĩ cái gì bốn giây hay năm giây, lập tức vận dụng thân pháp tới cực hạn quay lưng bỏ chạy, tổ đội mới vài chục giây trước ghê lắm ghê vừa giờ đã tan tác như bầy ong vỡ tổ.

Xẹt~Xẹt~Xẹt~

Một loạt tia sáng xanh bắn ra như mưa, nạn nhân còn không kịp kêu lên thì trên người đã thủng một lỗ to bằng nắm đấm, bản lĩnh gì cũng chưa kịp tung ra đã trở thành một cỗ thi thể.

Một cô gái xón xác chạy theo đám huynh đệ mới kết nghĩa hôm qua muốn làm nữ hiệp trừ ma, nay trông thấy toàn bộ đều đã thối tử thì sợ đến nỗi chân tay rụng rời ngã ngồi xuống đất, dưới hạ thể bốc lên một thứ mùi khai nồng.

- Ngay thời điểm này! Vạn Hoa Kiếm Phái tới hậu chiêu thứ – Kinh Hoa Thủy Nguyệt!

Từ khi Cầu Mai Phụng bay lên đến bây giờ vừa tròn bảy giây, tới giây thứ tám lão nắm chắc thời cơ tung ra tuyệt chiêu trấn phái. Chỉ thấy nhu kinh cuộn cuộn như thủy triều ập tới, mềm mà không đứt, nhanh mà không yếu, thân thể di chuyển cực nhanh mà hình thành bóng dáng của chín người đồng thời chém tới Xích Viêm.

Kiểm chiêu chưa tới thì kiếm khí đã hằn lên mặt đất, kiếm khí đi tới đâu thì cỏ hoa tan nát đến đấy, nếu thực sự bị kiếm chiêu đánh trúng thì dù thịt sắt da đồng cũng sẽ bị chém nát vụn.

Xích Viêm duỗi tay một cái, hai khẩu súng bị thu lại vào không gian giới chỉ, sau đó nội lực bạo tăng khiến cho không khí trở nên cuồng bạo, gió lốc thổi tan toàn bộ kiếm khí của Cầu Mai Phụng.

Hoà kinh giống như thoát ra từ từng lỗ chân lông trên cơ thể Xích Viêm, gã quát lớn:

- Thập Dương cảnh giới – Đại Tích Lịch!

Cửu Dương Thần Công được sáng tạo bởi Vương Trùng Dương, cách luyện là tụ khí ở chín đại huyệt, chia ra chín đạo chân khí. Chân khí hội tụ ở huyệt đạo sẽ sinh nhiệt, lâu dần thì nóng như một lò lửa.

Cửu Dương Thần Công chia làm chín tầng, mỗi tầng tương ứng một huyệt đạo, tới khi luyện tới huyệt Bách Hội thì thân thể xuất hiện chín mặt trời nhỏ, uy lực kinh người, thể nhân đều cho rằng đây là đỉnh cao của Cửu Dương Thần Công.

Thế nhưng kì thực Cửu Dương còn có một đẳng cấp nữa, thế nhưng vì cảnh giới này quá nguy hiểm nên Vương Trùng Dương đã đặt cấm chế trong bí kíp Cửu Dương Thần Công để ngăn không cho hậu thế tiến vào cảnh giới hại người hại mình này. Cấm chế khiến người luyện không thể kết nối đệ nhất dương và đệ cửu dương, thế nhưng đa phần mọi người chỉ phát hiện ra khi đã luyện tới đệ cửu dương, lúc ấy thì đã quá muộn.

Thế nhưng nếu thay đổi cách luyện tại thời điểm trước khi luyện thành đệ nhất dương thì lúc luyện tới đỉnh cao người luyện sẽ có thể mở ra Thập Dương cảnh giới.

Thập Dương cảnh giới, hội tụ chín mặt trời trong cơ thể lại làm một, hoà kinh vượt qua cả mặt trời, thiêu đốt mọi thứ, thậm chí ngay cả thân thể người sử dụng cũng sẽ bị thiêu thành tro tàn.

Trở lại chiến đấu, bây giờ đang là chính Ngọ (giữa trưa, khoảng 12 giờ), là lúc ánh mặt trời gay gắt nhất khiến cho uy lực của Cửu Dương Thần Công càng thêm mạnh mẽ gấp nhiều lần. Chỉ thấy hoà kinh hùng hậu tụ tại một điểm, tròn như bi ve, nóng như trăm nghìn cái bếp than tổ ong tập hợp cùng một chỗ, mạnh mẽ đưa tới chống lại thể kiếm của Cầu Mai Phụng.

(Khốn khiếp! Sao tốc độ của gã lại không chậm như hồi nãy?)

Chín kiếm chưa kịp chém ra thì Đại Tích Lịch nổ tung, tựa như một quả bom nổ ngay trên tay của Xích Viêm thế nhưng gã lại hoàn toàn không tổn hại gì.

Cầu Mai Phụng thì ngược lại, toàn bộ phân thân của lão đều tan biến, bản thân lão thì vắng xa vài trăm mét quay cuồng phun máu tươi rồi mượn lực xoay người vận dụng Phi Hành Thuật chạy biến.

Xích Viêm chấp tay sau lưng dõi mắt nhìn theo cho đến khi lão biến mất hẳn, không phải vì gã không thể đuổi theo mà bởi thả đi một con gián so với giết chết một con gián cũng chẳng khác biệt mấy. Mỗi ngày có đến vài chục lần bọn gián kéo tới tìm gã gây phiền phức, nếu lần nào cũng đuổi theo thì gã đã mệt chết từ đời nào rồi.

- Tha cho người một mạng. Bốn toạ không thích giết phụ nữ.

Thanh âm lạnh nhạt của Tiêu Viêm khiến cô gái kia từ trong kinh hãi tỉnh lại, hận ý của những kẻ đã chết như đã nhập vào người cô ta. Không biết trong đầu nghĩ gì, cô vươn tay nắm lấy trường kiếm trên mặt đất mạnh mẽ chém vào cổ của Xích Viêm.

Cửu Dương Thần Kiếm – Thiệu Trạch Kiếm.

Từ ngón út tay trái của Xích Viêm bắn ra một tia kinh khí rất nhỏ, tia kinh khí này di chuyển cực nhanh, quỹ đạo lại uyển chuyển khó đoán, chớp mắt đã bay tới sau lưng chủ nhân rồi đâm xuyên qua hộp sọ của cô gái sau đó thoát ra từ phía đối diện. Một nữ hiệp mới vừa rồi còn sinh long hoạt hổ vậy mà chỉ sau chưa đầy một cái chớp mắt đã quỹ xuống chết không kịp ngáp.

- Không thích giết, không phải không dám giết.

Xích Viêm hừ một tiếng rồi đáp không rời đi, cái quan niệm võ học giang hồ không thể đầu lại tiền nhân hôm nay đã được giáo chủ La Sát Giáo chứng minh là sai lè, thế nhưng đã không có ai còn sống để kể lại điều ấy nữa.

Về phần lão Cầu Mai Phương thì... dù dao có kẻ cô thì lão cũng nhất định không chịu hé răng nửa lời đâu. Chẳng lẽ chưa đủ nhục hay sao mà còn bỏ bỏ kẻ cho người khác?

.....

- Giáo chủ!

- Giáo chủ!

- Giáo...

- Được rồi, một người chào thôi. Nhức hết cả đầu!

Xích Viêm khoát tay rồi bước lên đài cao đặt mông ngồi xuống. Bảo tọa chạm trở đủ thứ quý vật, giáo chủ đeo mặt nạ La Sát uy phong凛冽 như vua quý hiện thế, giáo chúng không hẹn mà đồng thời quỹ xuống hành lễ:

- Chương không son hải, chân đạp thương khung, ma thần tái thế, huyết tẩy giang hồ.

- Rồi, rồi, có chuyện gì thì bẩm báo nhanh rồi lui xuống hết đi.

Giáo chúng nhìn nhau rồi lần lượt dâng lên quyền trục, chẳng mấy chốc những quyền trục đã chất thành ngọn núi nhỏ trên bàn của Xích Viêm.

[Hợp đồng kinh doanh á phiện: Phê duyệt.]

[Hợp đồng buôn lậu cổ vật: Phê duyệt.]

[Hợp đồng buôn người: Không phê duyệt, diệt bang.]

[Buôn vũ khí: Phê duyệt]

[Buôn trứng chim cú: Phê duyệt, mang mười rổ về đây]

[Cự Kinh Bang chống đối không nộp tiền: Diệt bang]

[Tuyển Nhật Nguyệt Song Thánh: Đứa nào không sợ chết thì cho lên làm]

[Xuất hiện cương thi ở địa bàn Vũ Di Sơn: La Sát Giáo chứ không phải Bất Quỷ Giáo, không biết đường rút trở về à]

[Chính phái đang tập hợp lực lượng, không biết là có âm mưu gì: Máy hôm nữa bốn tọa sẽ đi hỏi]

[Dự án của giáo chủ cần thêm kinh phí: Đừng có xin bốn tọa, đi cướp đi]

[Hợp đồng kinh doanh thuốc giả: Không phê duyệt, tới khi bị thương thì người ỉa ra thuốc à]

[Sắp tới sinh nhật lần thứ mười sáu của con gái Khúc trưởng lão. Tuy trưởng lão đã rút khỏi giang hồ nhưng tình nghĩa còn đó, kính mong giáo chủ cho hạ thần nghỉ ngày 4 tháng 4 này để đi chúc mừng bằng hữu.]

Xích Viêm trầm mặc hồi lâu rồi đặt bút viết xuống: “Ngày hôm đó bốn tọa đi cùng người.”

Viết xong gã ném bút chỉ qua một bên, ngã người dựa vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần.

“Cha sao? Muội rất muốn gặp cha. Nếu có thể sinh ra muội đáng yêu như vậy thì cha nhất định cũng phải là một tuyệt thế mỹ nam!”

“Sư huynh, hôm qua ta đã nghe thấy huynh cùng sư phụ nói chuyện. Có phải cha ta... là người xấu không? Có phải vì vậy nên mẹ mới rời bỏ cha không? Huynh đừng yêu cầu ta bình tĩnh, sao ta có thể bình tĩnh được?!”

“Sư huynh, huynh đừng hỏi vấn đề này nữa. Ta không có gia đình, cũng không muốn gặp lại gia đình.”

“Gia đình? Gia đình của ta chính là tiểu bảo bối. Phải rồi, huynh có thể đừng bắt tiểu bảo bối luyện kiếm không? Tay chân thằng bé rất vụng về...”

Mặt nạ La Sát vẫn chiếu rọi khắp La Sát Điện, thế nhưng Xích Viêm thì đã chìm sâu vào mộng cảnh. Ở đó gã có thể từ ôn nhu, có con gái ngoan ngoãn, thật hạnh phúc biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Sự nương đuổi đánh

Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh / Vô, danh thiên địa chi thủy, hữu, danh vạn vật chi mẫu / Cổ thường vô, dục dĩ quan kì diệu, thường hữu, dục dĩ quan kì khiêu / Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh. Đồng vi chi huyền / Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn. Các người đọc lại một lần những lời này.

Theo yêu cầu của phu tử, đám thanh niên bên dưới lập tức cầm sách ngâm nga, cái đầu quay tít theo chiều kim đồng hồ như thể đang say sóng:

- Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh / Vô, danh thiên địa chi thủy, hữu, danh vạn vật chi mẫu...

- Tiểu bảo bối, ăn nho đi.

- Cổ thường vô, dục dĩ quan kì diệu...

- Cái tay con lại không thành thật, ta đánh cho bây giờ!

- Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh...

- Này... Ân...

- Dừng lại!

Phu tử bất ngờ quát lớn khiến mấy tên học trò đang say sưa đọc giật mình đánh rơi cả sách, lão chưa dừng ở đó mà tiếp tục xách roi chạy sầm sập xuống chỗ của hắn:

- Tên nghiệt đồ này! Giữa ban ngày ban mặt ngươi làm vậy thì còn ra thể thống gì nữa!

Mắt hắn chớp liên mấy cái, ngạc nhiên hết sức khi thấy một ông lão đã gần tám chục tuổi bỗng nhiên chạy tới vung vẩy cây roi trước mặt mình:

- Ông bác này, ông dạy ông cứ dạy, ta học kệ ta học. Sao ông bác đột nhiên lại hùng hổ như thế? Doạ sợ sự nương của ta thì làm sao bây giờ?

Thanh Dương nhéo vào đùi hắn một cái đau điếng, thấp giọng:

- Đứa ngốc, còn không mau xin lỗi phu tử!

Thấy bọn hắn gặp hoạ thì đám đệ tử đồng thời buông sách quăng bút quay sang nhìn, vẻ mặt đứa nào cũng há hê như xem chó cắn chó, duy chỉ có Minh Thần và Ngạo Nam là bất biến giữa dòng đời vạn biến. Minh Thần đang tập trung chữa cánh cho một con chim sẻ gãy nhật được hồi lúc sáng, còn Ngạo Nam thì đương nhiên là đang ngủ chây dài dài ra bàn.

Phu tử chữa cây roi vào mặt hắn, quát:

- Sự đồ các người ở giữa ban ngày ban mặt mà dám làm chuyện thương thiên hại lý, quỷ thần công phẫn, thật không ra thể thống gì! Đâu ra cái kiểu ẻo ọt lẳng lơ đút cho nhau ăn, lại còn uốn éo dựa dẫm vào nhau, các người có biết nam nữ thụ thụ bất thân là gì không? Cô nương, mấy lần trước lão phu đã hết sức nhân nhượng, thế nhưng lần này thì mời cô đi ra cho, đừng làm ảnh hưởng tới không khí trang nghiêm của lớp học!

- Trang nghiêm cái con khi khô khi mốc khi gió khi con! Này ông bác, một cánh én không dựng nổi mùa xuân, sức một người khó đảo điên thiên hạ. Ông bác nói sự nương của ta ảnh hưởng tới không khí trang nghiêm, vậy thì xin hỏi trang nghiêm là như thế nào?

Phu tử nghiêm mặt ôm quyền hướng thiên, trầm giọng nói:

- Trang nghiêm chính là tôn kính các đấng bề trên – những người đã sáng lập ra học vấn lễ nghi, là coi trọng kiến thức đạo lý. Nhân bất ngay bất thành quân tử, học bất nghiêm học cũng bằng không. Vậy mà sự đồ các người trong giờ học lại làm cử chỉ uốn éo lẳng lơ, còn không đáng đuổi ra sao?

- Tiểu bảo bối, ta ra ngoài là được...

Hắn chộp lấy bàn tay nhu nhuyến không xương đang kéo tay áo hắn, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Thế gian này chỉ ta được phép mắng nàg. Người khác, không có tư cách!

Đứt lời hần quay sang cười lạnh nhìn phu tử:

- Nghe thật hay, thế chẳng hay sau khi thấp hương khăn vái các cụ thì ông bác có coi trọng đệ tử không?

Phu tử nhú mày nhìn hần, bàn tay gầy trơ xương nâng lên vuốt chòm râu bạc trắng, yên nhiên nói:

- Người hỏi vậy là có ý gì?

Hần mỉm cười hiền hoà như gió xuân:

- Không có gì, chỉ là thấy cách dạy của ông bác có chút vấn đề. Khi vui đọc năm, khi buồn đọc mười, cứ đọc ra mấy câu trong sách rồi mặc kệ học trò hiểu sao thì hiểu, lúc phát ý thì liền nâng roi lên như đang lừa vịt, đây là cái phương pháp đào tạo gì vậy? Giác ngộ tư tưởng “chúng sinh bình đẳng” nên giờ ông bác coi học trò như đám gia súc à?

Phu tử còn chưa kịp phản biện thì đã bị hần nhảy vào mồm:

- Ông bác bảo sư nương cử chỉ lảng lơ? Ô, thế đứt đồ ăn cho ta không dùng tay thì dùng cái gì? Chẳng lẽ dùng miệng mồm như chim mẹ sao? Ừm~ Cách này cũng rất được... Ách! Sao sư nương lại néo ta? Còn nữa, người ngồi ghế không hiểu kẻ đau lưng, ông bác có ghế xịn, thành ghế cao ráo sạch sẽ sang chảnh trong khi bọn đệ tử thì phải ngồi bệt dưới đất ngẩng mặt thẳng lưng, có thể không mỏi sao? Sư nương ta mỏi lưng dựa một chút thì cả cái phòng này bị độc chết à? Nếu sau này chẳng may nàg bị vôi hoá cột sống thì mấy đồng lương bèo của ông bác có đền nổi không?

Phu tử thẹn quá hoá giận, dứ cây roi tới trước mặt hần, quát:

- Nghiệt đồ! Đúng là nghiệt đồ! Người mau giải thích câu vừa rồi trong Đạo Đức Kinh, không giải thích được thì cùng cái nữ nhân này cút ra ngoài!

Hần nhú mày, sử dụng Cách Không Ngự Vật hút quyền sách trên mặt bàn vào tay rồi đồng dặc nói:

- Đạo có thể định nghĩa thì không phải đạo, tên có thể đọc thì không phải tên. Vạn vật vốn không tên, là con người dùng tên để định nghĩa vạn vật. Không, là tính độc đáo vốn có của vạn vật được tạo hoá ban tặng. Có, là con người khám phá ra chức năng riêng rồi đặt tên cho. Vừa có vừa không tạo thành sự kì diệu của vạn vật. Cũng giống như việc dùng kiếm, đặc tính vốn có là mau lẹ uyển chuyển sắc bén, nếu được người biết vận dụng cùng chiêu thức thì sẽ gây được uy lực kinh người. Ta hiểu là như thế, còn ông bác lí giải sao ta mặc kệ.

Hần nhét cuốn sách vào túi áo rồi cúi xuống nắm lấy tay Thanh Dương:

- Không phải ông bác đuổi, là bọn này tự đi!

Phu tử tròn mắt nhìn hần kéo tay Thanh Dương sầm sập đi ra ngoài, sau năm giây não tích cực phân tích tình huống thì tức đến dậm chân một cái, hung hăng quát:

- Tiếp tục đọc! Nghiệt đồ! Đúng là nghiệt đồ!

Ngao Nam chặc lưỡi mấy cái, cặp mắt lim dim nửa tỉnh nửa mơ, khoé miệng thì khẽ nhếch lên một nụ cười:

- Hắc hắc~ Tận dụng đặc tính vũ khí để phối hợp cùng chiêu thức, cái này nghe có vẻ rất thú vị... Chẹp chẹp~

.....

- Con đừng cứng đầu như vậy, nhờ phu tử giận thì làm sao bây giờ?

Hần gối đầu lên đùi Thanh Dương, vừa ăn nho do tay ngọc của nàg đưa tới vừa ê a nói:

- Kệ xác lão. Tội lỗi có ngu với ta đâu mà ta phải quan tâm.

Thanh Dương đỏ mặt vỗ vào mông hần một cái, sáng giọng:

- Cái thằng bé bại hoại này! Mau đứng lên, đi vào xin lỗi phu tử. Nhanh!

Hần nhăn nhó ngồi dậy quan sát vẻ mặt của Thanh Dương, có vẻ như lần này nàg giận thật, bộ ngực đầy đặn liên tục phập phồng giống như đang góp phần khẳng định phán đoán của hần là đúng.

- Thật sự phải đi sao?

- Đi luôn và ngay! Không học nhớ mai này ra giang hồ bị người ta lừa gạt thì sao?

Hần khịt mũi:

- Không đi.Chuyện gì càng ép thì ta càng không muốn làm.

Thanh Dương cắn chặt răng ngọc, thanh âm trầm thấp như ngọn núi lửa sắp phun trào:

- Con...

Hoả kinh ập vào mặt khiến hấn giật thót, chợt nhận ra trên tay Thanh Dương không biết từ lúc nào đã xuất hiện một tầng lửa đỏ.

- Đứng lại! Hôm nay không thể không đánh mông con!

Hấn cuống cuống chạy được vài bước thì đột nhiên ngã sấp xuống, mặt mày xám ngoét như vừa nhai hết một cân mướp đắng.

- Này! Con sao thế? Tiểu bảo bối... Bị đau ở đâu sao? Con đừng làm ta sợ!

Thanh Dương vội quỳ xuống vỗ lên mặt hấn mấy cái, thế nhưng chỉ thấy da thịt hấn lạnh ngắt như người chết, lỗ chân lông rỉ ra mồ hôi lạnh khiến nàng vừa chạm vào đã thấy rợn người.

- Không nên... Ô ô... Không nên dọa ta... Tim ta rất yếu... Ô ô...

Nàng vội đưa pháp lực vào định kiểm tra thân thể hấn thế nhưng linh khí vừa mới truyền vào đã ngay lập tức bị một lực lượng kì quái hấp thụ sạch sẽ. Vừa kinh vừa sợ, Thanh Dương đang định lôi mấy cái vật phẩm bảo mệnh ra thì hấn bỗng lên tiếng:

- Nho...nho...

Thanh Dương vội gạt nước mắt, vừa đặt quả nho vào miệng hấn vừa gấp gáp nói:

- Nho đây! Nho của con đây!

- Khụ khụ~

Hấn bỗng ho khan, quả nho bị nội lực Cửu Tử Tà Công bức ra còn chưa kịp rơi xuống đất thì đã chia năm xẻ bảy rồi nổ tung, nước nho văng tung toé trên mặt đất.

- Miệng...móm...

Thanh Dương thờ phào, tay trái nâng tay áo lau nước mắt, tay còn lại hung hăng đánh vào vai hấn một cái, sảng giọng:

- Tiểu bại hoại...Dọa chết ta rồi...

Hấn vờn tay gạt đi nước mắt tèm lem trên má nàng, hữu khí vô lực nói:

- Câu này ta nói mới đúng. Sư nương mau móm cho ta đi, bằng không ta sẽ cảm thấy...ặc ặc...rất thống khổ.

- Bớt giả bộ đi. Há miệng!

Thanh Dương quan sát lần cuối xem có ai xung quanh không, thậm chí thả ra thần thức quét một vòng rồi mới ngậm vào nửa quả nho vén tóc đưa tới trước mặt hấn.

Hấn há miệng nuốt xuống, thuận tiện kéo Thanh Dương một cái để tận hưởng cảm giác mỹ nữ ngã vào lòng mình. (Nghiêm cảm trẻ em mới tập đi và người lớn không có hộ thân kinh thử dưới mọi hình thức)

Bài học rút ra: Khi bị vợ đuổi thì hãy ngã ra và giả vờ ngã. Ta đã thử và không bị đánh mà còn được ăn nho.

.....

Nửa canh giờ sau Ngạo Nam đẩy cửa bước ra, đám đệ tử cũng lật đặt theo sau, đứa nào trông cũng suy nhược như mới cùng bạn gái đi chợ cả buổi sáng.

Vừa ra tới nơi thì cả bọn ngạc nhiên hết mức khi thấy hấn đang nằm lên đùi sư thúc nheo mắt tận hưởng đôi bàn tay nõn nà của nàng dịu dàng nắn bóp khuôn mặt dễ tiện. Từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, toàn bộ đều là một cái bộ dáng ung dung nhàn rỗi, sung sướng dạt dào, so với đám người không bị đuổi ra ngoài thì còn sung sướng hơn gấp trăm lần.

Cảm nhận được vô số ánh mắt căm ghét đang ghim vào mặt, hấn không thèm mở mắt vỗ nhẹ vào tay Thanh Dương:

- Thôi được rồi, nàng trở về trước đi. Ta cùng đám đàn này đi một vòng rồi sẽ về ăn cơm cùng nàng.

Thanh Dương nắm lấy tay hấn lưu luyến không rời:

- Cho ta đi cùng đi. Ta hứa sẽ không phiền phức...

- Khờ quá. Nếu nàng không về nấu cơm thì trưa biết ăn gì, hay là muốn ta ăn nàng trừ bữa?

Giọng điệu lưu manh của hắn khiến Thanh Dương ngược ngừng thu tay lại, thanh âm bất ngờ xuất hiện một tia nũng nịu:

- Nhớ về sớm, đừng để cơm canh nguội hết...

Thanh Dương đang nói bỗng ngừng lại, cực kì xấu hổ khi nhận thấy bản thân tự dưng lại nhu thuận như một đũa ngọc, không nhận được quay lưng dùng Phi Hành Thuật bay đi thật nhanh để che giấu khuôn mặt đã đỏ tới tận mang tai.

Hắn mỉm cười dõi theo bóng lưng Thanh Dương cho tới khi thân ảnh của nàng trở thành một chấm nhỏ mới đảo cặp mắt cá chết sang lũ huynh đệ đồng môn:

- Ta đã sẵn sàng, có thể đi nhanh về sớm được không?

Ngao Nam chắc lưỡi một cái, vẻ mặt điềm nhiên như thể không nghe thấy hắn nói cái gì, lớn tiếng kêu lên:

- Hôm nay ta sẽ thay mặt sư phụ dẫn dắt đợt Giang Hồ Lịch Duyệt này. Nên nhớ lần này chúng ta xuống núi học hỏi chứ không phải đi đánh nhau, ai cầm theo kiếm hay dao găm cũng đều sẽ bị phạt. Còn nữa, tuyệt đối làm theo chỉ dẫn, bằng không bị đám bắt cóc buôn nội tạng tóm đi thì đừng có đổ lỗi tại xui. Đã chuẩn bị xong chưa, xong rồi thì chúng ta: Lên đường~

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Có thù phải trả

Hành tẩu giang hồ quan trọng nhất là phải biết giữ gìn sức khỏe, chớ để bị ốm kéo địch nhân sẽ lợi dụng lúc các người đang dưỡng bệnh xách dao tới băm người thành thịt nát. Để làm được điều này thì cần tránh nắng tránh mưa, né cơn trùng đốt. Còn nữa, da đen sẽ không được nữ nhân yêu thích. Vậy nên khi di chuyển nhớ nép vào tán cây, chớ có để ánh nắng trực tiếp chiếu vào...

Ngao Nam vừa dẫn đám sư huynh đệ xuống núi vừa bóc phét, một tên đệ tử chen lên tò mò hỏi:

- Nhị sư huynh, cho hỏi nếu truy sát kẻ địch thì tìm dấu vết bằng cách nào?

Gã mất không nháy lấy một cái, bình thản nói:

- Khi nào người bị truy sát thì sẽ tự biết. Lại nói, để kiếm tiền trong quá trình hành tẩu...

Hắn lẩn vào đám đông rồi lúi xuống dưới, thế nhưng lại buồn bực phát hiện ra ở cuối hàng vẫn còn có một thành phần lẻ mề đang trực tiếp ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn: Minh Thần.

Chỉ thấy tên này hai tay nâng một con chim sẻ đang thoi thóp, thỉnh thoảng vung tay đẩy com chim bay lên thế nhưng con chim sẻ chỉ vỗ cánh được vài cái sau đó lại rơi xuống lòng bàn tay gã.

- Cái này... tại sao chứ?

Minh Thần cau mày, trong lòng dâng lên một loại buồn bực như thiên tài đụng phải bài toán khó, rất muốn giải quyết nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

- Chứa như người là chưa đủ.

Thanh âm nhàn nhạt vang bên tai khiến Minh Thần giật mình nhìn sang, vừa rồi suy nghĩ tới xuất thần, lại không hề phát hiện ra hắn đã đứng ngay bên cạnh.

- Ý người là sao?

Hắn không đáp lại câu hỏi của Minh Thần mà cúi xuống lượm một hòn đá nhỏ búng vào tán lá phía trên đầu hai người, lập tức từ chiếc lá rơi xuống một con sâu béo mập.

Cửu Từ Tà Công thập thành công lực.

Nội lực của hắn giờ cũng khá mạnh nên đã có thể bức nội lực ra ngoài lỗ chân lông. Chỉ thấy một luồng khí màu tím xuất hiện giữa lòng bàn tay hắn, con

sâu kia bị nội lực màu tím phủ lấy vậy mà giống như không có trọng lực nằm lơ lửng giữa không trung.

Không phải hắn cố ý ra vẻ mà bởi hắn rất ghét đụng vào sâu bọ giun sán đĩa rận côn trùng,mặc dù hắn có thể đánh nhau với một bầy nhện khổng lồ mà không gặp phải bất kì chương ngại tâm lí nào nhưng nội tâm thì vẫn sẽ không nhận được cảm thấy ghê tởm.

Hắn đưa tay di chuyển con sâu tới trước mỏ chim sẻ,nó vui sướng chớp chớp hai tiếng rồi vờn cổ ngậm lấy con sâu nuốt xuống.

Minh Thần tập trung quan sát suốt quá trình chim sẻ nuốt sâu,sau đó quay sang hồn nhiên hỏi hắn:

- Chim ăn sâu sao?

- Ách.Dĩ nhiên là ăn sâu,mặc dù Thiên Kiếm Sơn rất hẻo lánh thế nhưng thỉnh thoảng người cũng nên bắt gặp cảnh này chứ.

Hắn lau mồ hôi,dù ngực khí ném vật không vấn đề gì thế nhưng ngực khí giữ vật xem ra vẫn là quá sức.Có lẽ phải cần thêm vài tuần thì hắn mới có thể giống như ngày xưa thoải mái đùa nghịch phi đao.

- Ra vậy...

Con chim sẻ nằm nghỉ vài phút rồi lúc lắc cái mông,hai cẳng chân còm nhom nhảy vài cái trên tay Minh Thần rồi vụt cánh bay đi,chóp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

- Chữa bên ngoài không thể hết bệnh tật,xương đã lành chưa chắc dứt đau thương.Trị bệnh cũng vậy,đối nhân cũng vậy,không thể chỉ nhìn bên ngoài mà phán đoán.Vấn đề của tiên nhân là quá phi thường mà quên đi những điều tầm thường.

Hắn lẩm nhẩm mấy câu dài dòng mục đích là để Minh Thần thấy phiền mà bỏ đi chứ đâu biết bản thân đang nói cái khi khô gì,ai ngờ Minh Thần không những không bỏ đi mà ngược lại còn đứng trầm ngâm một lúc như có điều suy nghĩ làm hắn mất thêm bao nhiêu là thời gian quý giá.

- Lâu nay ta cứ nghĩ người là kẻ ăn bám sư thúc,không ngờ người lại có triết lí cao thâm đến vậy.Chuyện hôm nay,đa tạ!

Minh Thần ôm quyền nói với hắn sau đó rào bước chạy đi,rất nhanh đã trở về đội ngũ.

- Chắc,đấy là chửi hay là khen?

Hắn chặc lưỡi,thân thể nghiêng hẳn qua một bên rồi vụt chạy vào trong rừng rậm

.....

Ở cách xa đám người vài ngàn mét là một thân ảnh tiêu dao thoát tục,anh tuấn tiêu sái đang đập trên một ngọn cây phóng mắt dõi theo đám nhãi ranh đang dẩu nhau xuống núi.

Đang xem ngon lành thì chân mây gã bỗng nhúu chặt sau đó lạnh lùng hừ một tiếng,bất mãn nói:

- Một đường âm ĩ như vậy còn ra cái thể thống gì?Đúng là khiến người ta không thể không lo!

Gã thả mình rơi tự do rồi khi gần chạm đất bất ngờ lao vụt đi như một mũi tên xé gió tiến vào rừng.Vận tốc của gã cực nhanh,giống như một bóng trắng xẹt qua đám đệ tử mà không tên nào phát hiện ra.

(Trước tiên đi dọn đường một chút,tránh cho mấy thứ phiền phức nhảy ra ảnh hưởng tới đám chết toi này.)

Tiêu Viêm chợt nhớ đến lời của hắn mấy hôm trước,mây kiếm không nhận được nhúu lại thật chặt.

(Trong Thiên Kiếm Sơn có Hoàng Hồ Vương?Cái lời này chín phần là hắn ăn tục nói phét,bịa chuyện đặt điều để nguy hiểm cho cái chết của Nhật Thánh Sư.Thế nhưng nếu chẳng may...)

Tiêu Viêm chăm chú suy nghĩ đến mức đường cũng không thèm nhìn,một phần là bởi đường ở đây gã đã quen thuộc tới mức nhắm mắt cũng đi được,thêm nữa là dù có hồ báo cáo chồn gì nhảy ra trước mặt thì gã cũng đều tự tin là sẽ nhất kích đoạt mệnh hết.

Thế nhưng lại bất ngờ có một cuộn len từ đâu văng ra rồi lăn lông lốc tới trước mặt của Tiêu Viêm.Quá nhanh quá nguy hiểm,Tiêu Viêm đang đà rơi xuống lại thêm không kịp phản ứng đành giẫm xuống,cuộn len dưới chân gã ngay lập tức nổ tung toé,sợi len đỏ tươi vương đầy lên cỏ cây hoa lá như hiện trường một vụ thảm sát đẫm máu.

- Tên khốn nào lại quăng cuộn len ra giữa đường thế này?

Tiêu Viêm buồn bực kêu lên.May mà gã công lực thâm hậu,đổi thành người khác thì có khi đã ngã bở sọ rồi.

- Chú...chú...

Tiêu Viêm giật mình nhìn về nơi phát ra thanh âm yếu ớt kia,chi thấy một bé gái cao ba mét bé đôi đang nấp sau thân cây cổ thụ dùng ánh mắt tan vỡ nhìn

gã,hay chính xác hơn là nhìn phần còn lại của cuộn len nằm dưới chân gã.

- Cái này...Ách...bé con à...thực ra...

- Chú dám làm hỏng đồ chơi của tôi!

Con bé bất ngờ nhào đến với tốc độ cực nhanh khiến Tiêu Viêm chỉ còn biết chống đỡ.Dựa vào kinh nghiệm chiến đấu dày dặn,gã chỉ cần xoay ngang Thanh Long Kiếm là đã dễ dàng chặn được một đấm của con bé kia.

Nhìn tuổi tác của nó cũng chỉ tương đương mấy tên đệ tử nên Tiêu Viêm cũng chẳng thèm dùng lực,thể nhưng khi một quyền trầm trọng như núi đánh đến thì gã nhận ra là mình sai rồi.Chỉ thấy thân kiếm trong tay Tiêu Viêm bị uốn cong còn bản thân gã thì lùi lại nửa bước.

- Tiểu quý phương nào dám chạy đến đây làm loạn?!

Tiêu Viêm gầm khế,Thanh Long Kiếm xoát một tiếng bay ra khỏi vỏ kéo theo thanh âm oai oái của con bé kia.

- Ui da~Ui da~Đau chết mất!Bị cắt trúng rồi!

Tiêu Viêm ra tay rất có chừng mực,tuy lưỡi kiếm có cắt qua cổ tay một chút nhưng cũng chỉ là vết thương nhỏ,nó la oai oái như vậy ngược lại càng khiến gã cảnh giác hơn.

Thanh Long Kiếm là do gã dùng xương rồng rèn thành lưỡi,vây rồng kết thành chuôi,máu rồng luyện thành linh tính,tuyệt đối không phải một thanh sắt vụn tầm thường

Bảo kiếm xuất,thần thú hiện,vạn vật cúi đầu.

Thế nhưng con bé này vẫn bình tĩnh ăn vạ như vậy,chứng tỏ không phải nó điếc không sợ súng mà bởi bản thân có một cỗ ngao khí,một loại ngồng cuồng đến mức dám khiêu chiến với cả thánh thần.

Loại người này nếu không chết yếu thì tương lai tuyệt đối sẽ trở nên rất ra gì và này nọ.

- Ông chú đỡ hay lắm.Lần hai nè!

(Ông chú?!)

Cơ mặt của Tiêu Viêm khẽ co giật.Tuy là tuổi gã cộng lại cũng đã gần hai trăm,thể nhưng thân xác này vẫn còn rất trẻ trung đẹp trai sáng láng đấy,con bé này thật đúng là khinh người quá đáng!

- Ngự Kiếm Phi Hành!

Bị Thanh Long Kiếm quét vùn vụt tới trước mặt khiến nó sợ hãi lùi hai bước,không nhin được nuốt một cái:

- Ông chú!Thế này là chơi xấu!

Tiêu Viêm nhú mày,trầm giọng quát:

- Đây không phải trò chơi!Ngươi là người của thế lực nào,vo ve gần Thiên Kiếm Môn là có mục đích...

Chưa dứt lời thì thiếu nữ đã vung tay đánh văng Thanh Long Kiếm khiến thanh kiếm đâm xuyên qua một thân cây cổ thụ bốn người ôm

(Là hộ thân kinh!Con bé này không đơn giản.)

Tiêu Viêm nghiêng người tránh một trao sau đó nhanh tay vỗ vào gáy con bé một cái khiến nó ngã sấp mặt xuống cỏ.

- A~a~a~Khó chịu!Đu loại khó chịu a!

Nó giống như một đứa trẻ bị thu mất cái Iphone mới mua giấy này lên dưới mặt đất trong mấy chục giây,cuối cùng nó đứng phất dậy về mặt giận dữ liếc nhìn Tiêu Viêm:

- Bực rồi đấy!Chú không nghiêm túc kẹ chú,tôi nghiêm túc đây này!

(Có quý mới cùng ngươi đánh nghiêm túc!)

Tiêu Viêm chắc lưỡi,thân thể lại nghiêng qua một bên né đòn đồng thời bàn tay vung ra định vỗ vào đầu nó cái nữa.Thế nhưng tốc độ của con bé bỗng tăng vọt khiến Tiêu Viêm đánh vào khoảng không,sau đó nó bất ngờ xoay người đâm một cú sượt qua mặt gã.

Trong chiến đấu nhận ra sai lầm rất dễ,thế nhưng để khắc phục được sai lầm thì lại cực kì khó.Bởi thân thể có cái gọi là giới hạn,muốn vượt qua giới hạn thì cần thời gian dài luyện tập,nếu nóng vội gấp gáp thì chẳng những công toi mà có khi còn bồi thêm mạng vào.

Thế nhưng cũng có những kẻ dễ dàng phá vỡ giới hạn, trong chiến đấu khắc phục sai lầm của mình, thậm chí mượn sai lầm đó để giết chết kẻ thù, những kẻ đó được người đời ca tụng là “thiên tài”.

Và ngay lúc này đây, ở trước mặt Tiêu Viêm đang có một cái thiên tài đang đứng vuốt cằm đồng thời dùng đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm gã:

- Kì quái à nha. Tại sao cứ vài giây là ông chú lại giống như bị khựng lại vậy?

Tiêu Viêm nhíu mày, pháp lực âm âm lưu chuyển khiến cỏ dưới chân gã tan thành tro bụi.

- Mà thôi mặc kệ, có người đánh nhau là được. Cần thận nhé, lần này là đòn tử của tôi đấy!

Bạch Hồ chấp hai tay trước ngực, năm đầu ngón tay bao phủ một tầng khí mờ nhạt nhưng sắc nhọn như dao. Bất ngờ con bé cúi gập người sau đó thân thể như tên rời cung lao tới trước mặt Tiêu Viêm.

(Hắc hắc. Bước tới đi con ranh!)

Tiêu Viêm giẫm về sau một bước, tám vết chân còn lưu lại linh khí kết nối với nhau tạo thành Bát Quái Trận Đồ bao phủ gã ở chính giữa. Chỉ cần Bạch Hồ giẫm xuống bất kì vị trí nào trong phạm vi mười bước cũng đều sẽ lạc vào ảo trận, số mệnh chỉ còn một đường duy nhất là bị gã quay như dế.

Tương như mọi sắp xếp đã ổn thỏa để xử đẹp con bé nào ngán này, thế nhưng bỗng có một luồng khí lạnh lướt qua Tiêu Viêm sau đó đụng phải một cái cây ở góc 5 giờ rồi nảy mạnh ra tạo thành một góc nhọn tuyệt đẹp cuối cùng mới đánh vào chân Bạch Hồ.

- Ác!

Hai trảo dưới tình huống bất ngờ này vung ra theo bản năng như muốn bắt lấy thứ gì đó để đứng cho vững, sau đó cả người Bạch Hồ nặng nề rơi bịch xuống đất. Ngực của con bé không lớn, bị ngã một cú này chắc chắn là cảm thấy rất thống khổ.

Tiêu Viêm chỉ kịp theo bản năng ngả người ra sau, thế nhưng bộ vuốt ác nghiệt của Bạch Hồ đã kịp vạch lên mặt gã mười vết máu kéo dài từ thái dương đến gò má, vết nào cũng ngay ngắn đẹp đẽ đầy tính mỹ thuật, tuyệt đối không thua kém đám dân chơi bỏ tiền ra mua thợ xăm.

- Đứa nào!

Tiêu Viêm vung tay quạt một cái, cả một khoảng rừng bị gã quạt cho đổ rạp như vừa có cơn bão cấp mười ba quét qua, thế nhưng cũng chỉ có mấy con thằn lằn rơi bùm bụp xuống đất như đang đáp lại sự cố gắng của gã.

- Ui da~Khụ khụ~Đau chết mất!

Bạch Hồ đang lồm cồm bò dậy thì bị Tiêu Viêm chặt một nhát vào gáy khiến cho ngất lịm đi, cái trán mới ngẩng lên lại mạnh mẽ đập xuống nền đất.

Tiêu Viêm vận pháp lực thúc đẩy sự trao đổi chất của tế bào, chỉ thấy trên mặt gã xèo xèo bốc lên từng đợt khói trắng sau đó toàn bộ vết xước đã biến mất. Gã cúi xuống bế Bạch Hồ rồi nhảy lên một cành cây cao đặt nó nằm xuống, cảm thấy chưa hả giận gã còn hung hăng nhéo má nó một cú đau điếng.

- Aiiii~Thanh Long tỷ đừng phạt ta! Ta cũng tìm tên môn chủ đó tới nổ măt rồi chứ bộ!

- Lần sau mà còn dám tới Thiên Kiếm Môn nháo thì ta sẽ không nhẹ tay đâu!

Tiêu Viêm hừ lạnh sau đó chân khẽ dùng lực, thân thể giống như một ánh chớp lao xuống núi.

.....

- Khắc khắc. Đã đắc thủ thì phải lập tức rút lui chứ ngu sao mà ở lại để bị người phát hiện. Ày, tiền nhân mà không dám dùng thần thức thì thật thảm hại.

Hắn chạy băng băng xuống núi, bây giờ nội công đã đầy nên thân thể tốt hơn lúc trước nhiều lắm, một hồi chạy mấy nghìn mét đường núi cũng không thể khiến hắn đổ mồ hôi được.

- Thù riêng đã trả, vậy giờ hẳn là nên tập trung vào chính sự. Không biết lúc này con bé kia đang lang thang ở đâu, mấy lần trước ta đều ngồi đàn mặt trên núi, đối với kì ngộ của đám ngốc này cũng không hoàn toàn nhớ rõ.

Hắn không tiếc vận nội lực chạy như bay, cũng chẳng thèm để ý đến việc có một cặp mắt đang âm thầm theo dõi.

(Hm~Tiểu tử kia nhìn rất quen mặt, mình có quen đứa nào yếu như vậy không nhỉ? Mà thôi kệ đi, trước hết phải mau chóng tìm ra tên môn chủ Huyết Nguyệt Môn, miễn cho bà cô kia lại dùng cái ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Theo ta về ,ta nuôi người

Nhìn cái gì mà nhìn?Định ăn cắp phở?Cút nhanh không tao và chết mẹ giờ!

Lão Lang dư cây đuối ruồi tới trước mặt đứa trẻ ăn mặc rách rưới bản thủ đang nhìn chăm chăm vào đồng bánh bao của lão,thế nhưng hành động hù dọa đó chỉ khiến thằng nhãi trở nên liêu lỉnh hơn.Và không phụ sự kì vọng của lão,cái thằng gầy như que củi kia bất ngờ gạt phăng cây đuối ruồi trên tay lão rồi chớp lấy một cái bánh bao chạy vụt đi.

- Cướp!Bớ người ta ăn cướp!

Chủ mấy sạp hàng bên cạnh hả hề nhìn lão rượt được vài bước sau đó cúi gập người xuống chống gối thở hổn hển.Cũng không thể trách bộ xương già của lão,cho dù lão trẻ thêm hai chục tuổi mà đụng phải cái loại suốt ngày bị rượt đánh này thì cũng chỉ đành lùi bước về sau để thấy em rõ hơn.

Bỗng thằng bé đâm sầm phải một đứa trẻ khác,nó cho thằng này hai cái bạt tai rồi mạnh mẽ giật lại bánh bao.

- Của ông.

Lão Lang nheo mắt hung hăng cướp lại bánh từ tay nó,sắc giọng:

- Sao mày không bắt cái thằng mất dạy đấy lại đưa lên quan phủ?Mày bị ngu à?

-...

Sau khi Pác Cha chết thảm thì đám hạ nhân trong nhà lão như kiến vỡ tổ ùa ra ngoài khiến số lượng khất cái trong cái thành nát này tăng lên đáng kể,số lượng trộm cắp ngày càng tăng khiến cho tính khí của mấy người buôn bán dạo trong thành càng ngày càng khó chịu.Cũng phải thôi,khó khăn lắm mới kiếm được dăm ba đồng lại bị đám tiểu tặc này cướp mất,đôi lại là ai cũng không thể cảm thấy dễ chịu.

- Nhìn cái gì mà nhìn?Cút!Lấy được cái bánh bao nghĩ mình công to à?Vì mày mà tao bị gã họ Pác ép giá gần một năm trời,tao chưa và vào mặt mày đã là may!

Tại Thanh Trà ù lên chẳng còn nghe được lão đang lẩm nhẩm gì nữa,thanh âm duy nhất nó nghe được chỉ là tiếng trống bụng dai dẳng khiến nó không nhìn được nhìn chăm chăm vào đồng bánh bao vàng óng.Mặc dù biết quá nửa trong số đó nhân thịt lợn thiu nhưng nó vẫn không thể ngăn nước miếng ứa ra trong khoang miệng khô khốc.

Lão Lang thấy một nhóm người đi ngang qua cười cười chỉ vào đứa ăn mày đang đứng như trời trồng cạnh sạp hàng thì không nhìn được rống lên như heo bị chọc tiết:

- Mày cút ngay cho ông!Mày ám ở đây thì đeo ai dám vào...

Lần này thì đám tiểu tặc còn táo tợn hơn,chưa thềm đợi lão nói hết câu liền lợi dụng lúc lão quay lưng nắng chửi Thanh Trà nhanh chân chạy đến nắm bốn,năm cái bánh bao nhét đầy áo rồi chạy biến.

Lão Lang ngây người ra như một kẻ đần,Thanh Trà cũng vậy,Cổ nhân có câu:“Hoạ vô đơn chí,phúc bất trùng lai”(*),thế nhưng trong chưa đầy năm phút bị cướp tới hai lần thì đến “vận khí cút chó” cũng không đủ để miêu tả cái sự nhọ của lão trong ngày đẹp trời này.

- :Hoạ ập đến liên tục,nhưng phúc thì chỉ ghé một lần.

Lão Lang là người phản ứng nhanh hơn,lão chớp lấy cổ áo Thanh Trà rồi nhấc bổng thân hình gầy yếu của nó lên như nhấc một con nhái.

- Con ranh,mày cấu kết với chúng nó lừa ông có phải không!?

- Không...cái này...

Thanh Trà gập đến độ nước mắt cũng chảy ra,thế nhưng nhất thời nghĩ được phải biện hộ ra làm sao mà chỉ biết dùng đôi tay mềm yếu cố chống lại năm ngón tay khăng khieu của lão Lang.

- Buông tay.

Sau lưng bỗng vang lên một thanh âm nhạt nhẽo vô cảm khiến lão bỗng cảm thấy xương sống lạnh buốt,lại giống như có một cổ khí lạnh tiến vào nội tạng khiến toàn thân vô lực,bàn tay thoảng run rẩy rồi buông ra khiến Thanh Trà hoảng sợ kêu một tiếng sau đó ngã dập mông.

Lão Lang vội quay lại nhìn,đằng sau không biết từ bao giờ đã xuất hiện một thiếu niên,à không,một thằng bé khoảng trên dưới mười tuổi.Hắn tay trái ngoáy mũi,tay phải nắm một đầu đai lưng,đầu còn lại của đai lưng trói tay ba thằng ăn cắp vừa rồi lại một chỗ,trên mặt thằng nào cũng có một dấu chân đồ lữ.

Vì không có đai lưng nên cái quần của hắn giống như có thể tụt xuống bất cứ lúc nào, cái áo thì rộng thùng thình trông khôi hài tới cực điểm.

Thế nhưng lúc này dù kiếm kè cổ thì lão Lang cũng không dám cười, bởi con mắt lồi mờ đục như hai múi nhãn dày của lão vừa bắt gặp một cái gì đó ở đôi mắt cá chết kia, một cái gì đó khiến người ta phải nín thở khi nhìn vào, một cái gì đó ẩn sâu bên trong, rùng rợn như bước chân của loài sói hoang dạo bước trong những con ác mộng không đầu không cuối.

Hắn ngoáy mũi xong thì búng một cái sau đó chỉ vào đồng bánh bao đã dập nát ẩn hiện trong lớp áo bẩn như rêu lau của đám trẻ:

- Chỗ bánh này, ta mua. Thả người.

Sau đó hắn chậm rãi lấy trong người ra vài đồng xu đặt lên bàn gỗ. Đây là tiền hắn bán cây kiếm cùi của sư môn, không nhiều lắm nhưng cũng miễn cưỡng đủ để tiêu xài trong một ngày.

Thanh Trà như chết đuối với được cọc chạy tới bên cạnh hắn, không nhìn được lên nhìn Tiểu Tiệp bị sút sung mặt ngồi bệt dưới đất.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Thanh Trà, gã hồ then quay đi chỗ khác. Tự phụ bản thân thông minh hơn người, lắm mưu nhiều kế, lúc này lại thảm hại đến độ phải dúi đầu nhau đi ăn trộm bánh bao, mặt mũi của Tiểu Tiệp lúc này xem như đã bị ném hết sạch.

- Đói sao?

Thanh Trà gật đầu, sau đó lại lắc đầu:

- Ta không đói, đổi lại ta xin một ân huệ được không?

Hắn thừa biết con dờ này định xin xỏ gì, thế nhưng bị cặp mắt trong veo nhìn chằm chằm khiến hắn chỉ còn biết thờ dài:

- Nói.

- Người có thể tha cho họ được không? Giờ họ đã không nơi nương tựa, rất đáng thương.

Hắn chưa kịp đáp thì lão Lang đã sùng cồ lên:

- Không được, đám trộm cắp này nhất định phải mang lên quan phủ!

- Bánh bao ta đã mua. Ai trộm cắp?

- Nhưng mà...

Hắn giật mạnh đai lưng, nút thắt bung ra thả tự do cho ba thằng tiểu tặc. Thế nhưng bị ăn một cước vào mặt khiến cho thằng nào cũng ngoan như cún mới đẻ, cho dù hắn đã quay lưng lại thì vẫn không kẻ nào dám nhúc nhích dù chỉ một cái ngón tay.

- Mua thêm một cái.

Hắn đặt hai đồng xu lên bàn rồi cầm bánh bao lên. Bỗng sắc mặt hắn biến đổi, đưa bánh lên mũi ngửi mấy cái rồi ném ra sau lưng.

Bánh đánh trúng đầu Tiểu Tiệp khiến gã bừng tỉnh, vội ngoắc ba thằng đệ chạy vào trong một con hẻm nhỏ.

- Đừng nhìn nữa. Bánh thiu rồi, ta dẫn người đi tẩu lầu.

Hắn đi được hai bước, lại phát hiện Thanh Trà vẫn đang đứng chôn chân tại chỗ, ánh mắt phức tạp lúc thì nhìn hắn, lúc lại chiếu xuống mặt đất.

- Sao thế? Chê com?

- Là người hại lão gia đúng không?

Thanh Trà run giọng hỏi, trong thanh âm vừa có oán hận lại vừa có biết ơn. Cũng phải thôi, thoát khỏi những tháng ngày tối tăm kia nó cũng không biết là nên vui hay nên buồn.

- ...

Hắn không đáp, tiến tới bình tĩnh cho nó một cái bạt tai.

- Ai ui!

Nó ôm đầu giương mắt nhìn hắn đầy ai oán, tuy đã từng bị đánh không ít thế nhưng vô duyên vô cớ bị bộp thế này thì mới là lần đầu.

- Nói nhảm. Ta bé như cây kẹo thế này thì có thể hại được ai? Lão là người thế nào người biết rõ nhất, nếu lão tử tế sẽ không ai hại lão, còn nếu ngược lại

thì đừng trách tại sao trời đất không có chỗ cho lão dung thân.

Dứt lời hần chớp lấy tay của Thanh Trà lôi đi. Nó thoắt chống lại nhưng thân thể đã dúi tới mềm nhũn, hai chân lì lợm bám đất được nửa mét thì dệp cò bung cả quai ra, cuối cùng đành phải đi chân đất lêu đẹo theo sau hần.

Ồ Long Từ Quán.

- Khách quan mời vào, cho hỏi...

- Một bàn thật lớn, có gì ngon bung hết ra. Còn các người nhanh chân lên, ở trong giang hồ quan trọng nhất là cước bộ phải nhanh!

Ngạo Nam nói không kịp thở, thuận chân đá vào mông một tên đệ tử còn đang ngáo ngơ đứng nhìn biển hiệu.

- Ấy dà. Khách quan à, chỗ tiểu nhân có rất nhiều món ngon a. Ví dụ như: Gà hầm từ, đậu hũ ma bà, Uyên ương ngũ chân quái, Lạc thần lăng ba yến, Gà rán KFC, trà sữa TOCO TOCO...

Ngạo Nam khoát tay ngăn lời tên tiểu nhị:

- Bớt nói nhảm! Mang lên Cực phẩm đông pha thịt, Dấm đường nấu thịt cua, Chân hươu nướng, Gà chưng hoa sen, Mứt tuyết hoàng ngư, Mẩu đơn hoa giang yến, mỗi món hai đĩa!

Tiểu nhị thấy gã gọi toàn món đắt tiền thì miệng cười tới tận mang tai, vội ba chân bốn cẳng chạy xuống báo nhà bếp chuẩn bị đồ ăn.

Cả đám mười mấy tên đệ tử ngồi quây quần bên một cái bàn lớn, tên nào cũng hào hứng vì được ăn chùa khác hẳn với những lần lịch lãm trước đây. Sáng chưa kịp mở mắt đã bị Tiểu Viêm lôi đi làm công tác xã hội mấy vòng quanh thành một như chó.

- Bỗng nhiên tốt, không có tội thì cũng có mưu. Ngạo Nam, người làm thế này là định dờ trò gì?

Trái ngược hẳn với sự hứng thú của đám đông, năm ngón tay của Minh Thần ngẫu hứng gõ lên mặt bàn, vẻ mặt bình thản lạnh lùng vạch trần tên tiểu quý này.

- Ấy! Oan uổng, quá oan uổng! Ta chỉ là thấy các huynh đệ đọc sách mệt mỏi nên có chút thành ý thôi, làm gì có mưu kế gì ở đây. Phải rồi, ta xuống trà tiền nhân tiện gói chút đồ ăn về cho sư phụ. Các người cứ ăn thông thả nhé, nhất định phải ăn thông thả. Ha ha~

Thân pháp của Ngạo Nam cực kì linh lợi, chỉ thấy gã sai bước vài cái đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của đám huynh đệ đồng môn.

- Đồ ăn đến rồi! Đồ ăn...

Tiểu nhị đang hào hứng bung thức ăn tới thì bỗng đụng phải Ngạo Nam đang đi hướng ngược lại, may mà phản ứng của Ngạo Nam cực kì linh mẫn, đầu gối hơi trùng xuống đã đỡ được khay thức ăn bằng không thì toàn bộ đã rơi toé loe ra đất.

- Khách quan...

- Đã bảo người chớ nói nhảm. Đây là tiền thức ăn, phần còn lại cho người. Nhớ, nhất định phải tìm cách giữ bọn họ ở lại.

Ngạo Nam trả lại khay thức ăn cho gã tiểu nhị, lúc này trên khay đã nhiều thêm hai đĩnh bạc sáng lấp lánh. Sau đó vẫn giữ nguyên phong cách thần long thấy đâu không thấy đuôi, thân ảnh rất nhanh đã lao ra ngoài quán trọ.

Giờ thì tên tiểu nhị đã cười đến độ không ngậm được miệng vào nữa, cảm tưởng nếu như cái miệng gã có thể giãn ra tùy ý thì hàm dưới hẳn đã chạm được đến mặt sàn.

- Hử? Con khi đàn đi đâu mà vội thế?

Hần nhìn theo bóng lưng Ngạo Nam sau đó nhướn mày hỏi một câu cho có lệ chứ kì thực cũng chẳng quan tâm lắm.

- Đi vào ăn cơm. À quên, thời này từ lâu không có bán cơm.

- Nơi này lớn quá, chúng ta ăn ở quán nhỏ được rồi.

Thanh Trà vẫn còn giận dỗi hần vì khiến đám người nhà họ Pác rơi vào cảnh màn trời chiếu đất, tuy nhiên nó cũng biết hần có ý giúp mình nên không nhịn được kêu lên.

(Thì ra từ nhỏ con bé này đã quá con mẹ nó phiền phức!)

Hần nhìn Thanh Trà một lúc, cặp mắt tối tăm như miệng giếng sâu không thấy đáy khiến nó hoàn toàn không đoán được hần đang nghĩ cái gì. Sau vài giây nhìn chằm chằm, hần nói:

- Không ăn thì ngồi một chỗ. Ta mời hay người mời?

Nói rồi hắn sử dụng xảo kinh kéo một cái. Thanh Trà chỉ cảm thấy toàn thân bị một cỗ lực lượng kì quái tác động vội bước nhanh ba bước để không bị ngã, bất giác đã bước vào trong Ô Long Tửu Quán.

(Khí thế này...có lẽ là Quý Hoa Bảo Điện. Quả nhiên trí nhớ của ta vẫn rất tốt.)

Hắn nhếch miệng, thanh âm không lớn không nhỏ như đang tự nói với mình:

- Phải ăn nhiều, uống nhiều thì mới có sức nháo lớn.

Cách chỗ hắn không xa là một nam nhân mặc áo lụa đỏ, cả người toát ra khí chất cao quý tao nhã. Người này nghe hắn nói vậy thì chân mày hơi nhíu lại lộ vẻ khó hiểu, sau đó gã bình thân nhấp một ngụm trà, coi những lời của hắn là tiếng rầm thoảng qua.

- Hử? Tinh... Ừm... Tinh Vũ, người đi đâu cả nửa ngày vậy?

Minh Thần cố gắng lắm mới nhớ được tên của hắn, lại thấy hắn đi cùng một đứa bé ăn mày thì nhất thời không đoán ra được hắn đã gặp cái tao ngộ gì.

- Đường núi phức tạp quá nên đi lạc, sau đó ta nghe giọng dân tình nên biết được các người ở chỗ này. Đồ ăn đâu ra lắm thế, mà các người không ăn còn định đi đâu?

(Trên núi chỉ có duy nhất một con đường mòn a. Người đi kiểu gì mà lạc được vậy?)

Câu trả lời của hắn khiến Minh Thần thấy có hơi buồn bực, thế nhưng nếu hắn đã không muốn nói thì cũng chẳng ai gắng hỏi làm gì cho mất cảm tình:

- Bọn ta đang định đuổi theo tên Ngạo Nam chết bầm kia xem gã dở trò gì. Người đi không?

Hắn nhún vai:

- Xin kiếu. Tên đó hay đào ra mấy cái phiền phức lắm, ta ở lại ăn nốt đồ ăn còn hơn.

Minh Thần lại được dịp ngu mặt.

(Hai tên này không phải chơi thân với nhau à? Tại sao nghe ngữ điệu của hắn còn lạnh nhạt hơn cả người dung nước lã?)

- Vậy chúng ta đi trước. Các người nhanh chân lên, mang Dẫn Lộ Phù ra!

Tiểu nhị đang lau một cái bàn gần đó thấy vậy thì vội chạy tới cười hề hề:

- Các vị khách quan sao lại đi vội thế? Ở lại ăn miếng bánh, uống miếng nước sau đó đi cũng không...

Minh Thần búng vào mặt gã tiểu nhị một đĩnh bạc, ngay lập tức tên này hai mắt sáng lên cúi xuống lượm rồi tự giác đứng tránh qua một bên.

- Tiểu Tèo, mau đi thôi.

- Chờ chút, ta...

Trần Văn Tèo đang nhét mấy cái đùi gà vào trong áo thì chợt nhận ra sự có mặt của hắn, ngay lập tức sắc mặt thanh niên này trở nên trắng bệch rồi chuyển thành xanh như đất nhái.

Hắn thấy thằng này cứ nhìn mình chằm chằm thì không nhịn được nhíu mày:

- Nhìn cái gì? Lần đầu thấy loài người à?

- Tèo, đệ không cần phải để ý đến hắn. Đại sư huynh ra ngoài rồi kìa, chúng ta mau đi thôi!

Thanh Trà nhìn đám đệ tử Thiên Kiếm Môn đang lục đục bỏ đi rồi quay sang nói với hắn:

- Hình như tên kia rất ghét người.

- Kệ mịa nó. Ăn đi.

Thanh Trà dù rất đói nhưng nó đối với hắn không quen không biết, vậy nên chỉ đựng đĩa vào vài món liền kêu no rồi.

Hắn thì ngược lại, tuy động tác bình thân tao nhã nhưng lại ăn như thường lương. Cứ xem cái cách hắn nâng đùi hươu cắn một ngụm mất cả thịt lẫn xương thì ai cũng cảm thấy tóc gáy dựng đứng, xương sống nổi lên từng đợt lạnh lẽo.

- Ta no rồi.

Thanh Trà lặp lại.

- Ừm.

Thấy hấn vẫn trơ mặt nhai ngấu nghiêng chân hươu làm phát ra những thanh âm “rộp rộp” rộn người thì nó không nhận được lên tiếng.

- Mọi người đang nhìn kìa!

Hấn khoát tay nói:

- Cứ ăn đi, đừng ngại. Ta biết người rất đói, mọi người nhìn người, ta không nhìn người là được.

(Bọn họ là đang nhìn người a!)

Thanh Trà vừa buồn cười vừa bức, quyết định đứng dậy bỏ đi, không thèm để ý tới tên vô lại này nữa:

- Đa tạ người đã mời ta ăn. Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài...

Nó còn chưa dứt lời thì bất ngờ bị hấn xô cái bàn đụng trúng người, dù không đau nhưng nội kinh hùng hậu đẩy nó ngã ngồi xuống ghế.

- Đó là câu chào của người lớn. Người bé như que kẹo thì đừng có bày đặt xanh đỏ tím vàng.

- Ha ha. Lời của vị huynh đệ này thật hay!

Bỗng một thanh âm hào sảng vang lên, hấn liếc mắt nhìn sang thì thấy một nhóm thanh niên mặc đạo bào đang vênh vào tiến tới, người nào cũng tản ra một thần chính khí, xem ra đều không phải là hạng đầu đường xó chợ.

Gã tiểu đạo sĩ đi đến trước mặt hấn, ôm quyền nói:

- Tại hạ là Doãn Chí Bền, đại đệ tử của Toàn Chân Giáo. Trang phục này... huynh đài hấn là đệ tử Thiên Kiếm Môn?

- Đúng một nửa.

Hấn nhủ mảy. Trời đánh tránh miếng ăn, phiền phức tránh giờ cơm, đang lúc dùng bữa mà bị kẻ khác tới làm phiền thực sự là cao hứng không nổi.

- Đúng một nửa là có ý gì?

Doãn Chí Bền cảm thấy lời nói của hấn vừa kì quái vừa tối nghĩa, không nhận được lên tiếng hỏi.

- Giải thích thì hơi lằng nhằng, thôi tóm gọn cho dễ hiểu nhé. Cứ coi ta là đệ tử ngoại môn, vậy nên muốn nhờ vả thì đừng tìm ta tốn công, ngược lại nếu hỏi đường lên núi thì ta có thể giúp các người.

Nghe hấn nói vậy thì sự nhiệt tình của ba thanh niên lập tức rút liềng xiềng như giá vàng. Võ mộng ngửa ai dè mớ phải phân ngửa, Doãn Chí Bền vội khoát tay:

- Không cần, đường chúng ta đã biết. Hẹn gặp lại!

Ba thanh niên rào bước ra khỏi từ lâu như sợ bị hấn túm lại xin tiền, một tên còn không nhận được thấp giọng mắng:

- Mẹ nó, đệ tử ngoại môn mà cũng phách lối như vậy! Đúng là cút không sợ thối!

Thanh Trà giương cặp mắt to tròn nhìn một màn này từ đầu tới cuối, chứng kiến tốc độ lật mặt của Doãn đại hiệp khiến nó kinh hãi đến ngây người, đối với hành vi tốt bụng tới kì quái của hấn lại càng thêm không hiểu nổi.

- Tiểu Trà, ta có chuyện muốn nói với người.

Bị hấn gọi bất ngờ khiến Thanh Trà giật mình, bất giác trở nên lễ phép:

- Dạ, có chuyện gì?

Hấn nắm đuôi cá dóc ngược đưa cả con cá vào miệng sau đó rút ra nguyên một bộ xương hoàn chỉnh rồi nghiêm mặt nói:

- Người đừng lang thang làm khát cái nữa. Cùng ta trở về Hậu Phong, ta lo cho người.

- Cái... cái này...

Thanh Trà nghe vậy thì giật mình, trên mặt không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Mặc dù nó còn nhỏ nhưng cũng biết nuôi một hạ nhân không phải dễ dàng, nhìn hấn từ trên xuống dưới đều là một bộ dáng nghèo mạt rệp cũng chẳng biết có nuôi nổi bản thân không chứ chưa nói đến là lo cho nó.

Chưa kể lúc nào hần cũng kè kè cây kiếm xông xáo giang hồ,sống nay chết mai.Nó làm ăn mầy có khi còn sống lâu hơn hần.

Thanh Trà nghĩ ngợi một lúc rồi gật đầu,nói:

- Ta không muốn thiếu nợ ai cái gì.Hôm nay ngươi đã mời ta ăn,sau này ta sẽ làm người hầu cho ngươi.

- Tốt.

Hần lấy trong áo ra một tờ giấy lớn bỏ vài cái đùi gà vào sau đó cuộn lại ôm khư khư bên mình:

- Chỗ này không tiện ở lâu.Đi thôi,ta dẫn ngươi tham quan Hậu Phong.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nhóm tứ linh

Hai người vừa đi khỏi tửu lâu được vài phút thì một tổ hợp kì lạ bước vào:Một cô gái có vóc người hoàn mỹ nhưng toàn thân tản ra hàn khí lạnh thấu xương,một cô gái ăn mặc lộng lẫy toát lên vẻ sang trọng,một cô gái năng động không ngừng đảo cặp mắt to tròn quan sát xung quanh và cuối cùng là một bé gái tóc trắng có vẻ mặt bình tĩnh như nước.

Giống như đã xác định được mục tiêu ngay từ đầu,họ lập tức tiến lại gần người đàn ông mặc áo đỏ đang ngồi uống trà một mình.

Thanh Long ngồi xuống cái ghế đối diện với gã,trên môi nở một nụ cười thân thiện:

- Không ngờ đường đường là Huyết Nguyệt Môn Chủ lại đến cái nơi tồi tàn này để uống trà.

- Này!Sao cả bọn đứng mà tự nhiên chị lại được ngồi!

Bạch Hồ ầm ức kêu lên.

- Làm choè vừa thôi mậy.

Chu Tước nở nụ cười rạng rỡ.

- Chị em cây khế vãi chương.

Huyền Vũ khịt mũi khinh bỉ rồi đi ra ngồi xuống một cái bàn ở gần cửa,tỏ ý nó sẽ không tham gia trận đánh này.

Gã bình tĩnh uống nốt một chén trà rồi trầm giọng nói:

- Người trẻ tuổi thì nên khiêm tốn một chút.

Thanh Long bị đám chị em tốt làm cho mắt hết mặt mũi,đã vậy còn bị đối tượng lên mặt dạy đời thì dù có lạnh như băng cũng không tránh khỏi nhú mầy,hai lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện hàn khí lạnh lẽo khiến chân bàn ở cạnh chỗ nàng ngồi xuất hiện một tầng băng mỏng.

- Người trẻ tuổi thật là dễ đoán.

Gã cười nhạt,ngón tay búng một cái đũa tách trà bay thẳng tới trước mặt Thanh Long.

Thanh Long vung tay,lập tức tách trà vỡ tan thành vô số mảnh băng nhỏ.Cùng lúc đó Bạch Hồ cũng vung chân đá tới sau đầu gã.

- Ngậy thơ!

Gã cười gằn,thân thể cấp tốc xoay chuyển nằm lên bàn tránh một cước lăng lệ kia đồng thời đập một cái vào bụng Bạch Hồ khiến nàng văng ra ngoài.

Cạch~

Bất ngờ một thanh âm gãy vỡ vang lên,thì ra vừa rồi Thanh Long đã truyền băng kinh vào chân bàn chờ đợi gã rơi vào bẫy,một cước lộ liễu kia của Bạch Hồ cũng chỉ là mồi nhử mà thôi.

Hai chân bàn vỡ vụn khiến cái bàn đổ hẳn về một phía,vì mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ nên gã còn chưa kịp sử dụng khinh công thì đã ngã lún ra đất.

Tại thời điểm gã đang choáng váng bỗng xuất hiện hai luồng khí nóng lạnh đồng thời ập đến khiến gã dù từng nhiều lần vào sinh ra tử cũng không khỏi cảm thấy hoảng sợ,tuy nhiên khoảng cách đã quá gần khiến gã không cách nào tránh né.

- Càn Khôn Đại Na Di!

Chưởng của Thanh Long và Chu Tước đột nhiên bị một lực hút kì lạ dẫn đi khiến hai cô gái ngạc nhiên tới ngất người.Gã nhân cơ hội sử dụng khinh công lướt ra ngoài sau đó xoay người,hai tay đồng thời tung chưởng đánh về phía đối thủ.

Thanh Long và Chu Tước dù bị bất ngờ nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng,cả hai lập tức vận lên mười thành công lực dùng chưởng đối chưởng,muốn lợi dụng ưu thế về người để áp đảo gã.

Thế nhưng luận về kinh nghiệm đối chiến thì hai cô gái trẻ đương nhiên không thể bằng được tên cáo già này.Chỉ thấy gã bất ngờ thu tay lại,chưởng của hai cô gái theo đó đánh vào khoảng không,thân thể cũng mất đà tiến lên nửa bước.

Bàn tay của gã khẽ động,ngay lập tức trong tay xuất hiện một cây kim thép dài bằng ngón trỏ rồi nhanh như chớp đâm vào vai của Thanh Long và Chu Tước.

Thế nhưng dị tượng xảy ra,chỉ thấy mũi kim khi vừa chạm đến da thịt của cả hai thì một cây bị đông cứng đến vỡ vụn,một cây thì tan chảy ngay trong tay của gã.Một tay chịu cái lạnh thấu xương,một tay thì nóng tới bỏng da tróc thịt khiến sắc mặt của gã lập tức trở nên tái nhợt.

Không những thế băng hoá kinh còn di chuyển theo kinh mạch tiến đến bả vai,nếu không kịp thời trục xuất kinh khí ra mà để nó chạy đến tim thì vỡ tim mà chết cũng không phải không có khả năng.

Tuy nhiên ở trong chiến đấu thì làm gì có chuyện đối thủ cho gã có cơ hội vận công bức bức ngoại kinh ra ngoài.Chỉ thấy bàn tay trắng nõn mang theo hàn khí lạnh buốt đánh tới,đồng thời bên trên còn có Chu Tước quét chân đập vào mặt gã.

(Hỗn Độn Nhất Phá và Băng Hoa Phát Liễu!?Là đệ tử Tiêu Dao Phái!)

Kinh khí quất vào mặt đau rất khiến gã không có thời gian để suy nghĩ nữa,đôi tay vội đưa lên chống đỡ đồng thời vận dụng Quỷ Hoa Thân Pháp lui về sau tránh thế công ác liệt của hai con dờ hơi từ trên trời rơi xuống này.

Bất ngờ Bạch Hổ từ phía sau tung cước đá vào lưng gã,ba mặt giáp công hoàn toàn không chừa ra bất kì lối thoát nào.

Thế nhưng thân pháp của Quỷ Hoa Bảo Điện rất ảo diệu,chỉ thấy thân thể của gã di chuyển quỷ mị trơn trượt như rắn,chẳng cần tốn nhiều sức đã thoát khỏi thế công hung mãnh của ba người.

Chiêu thức mạnh mẽ đến vậy mà đánh ra đất thì cũng vô dụng,ngay thời điểm đánh không trúng Huyết Nguyệt Môn Chủ thì cả ba cô gái đều biết bản thân đã gặp nguy hiểm.

Quả nhiên gã không từ bỏ cơ hội tốt này,hai tay vận kinh bùng ra ba mũi kim thép.

Người trong giang hồ hầu như ai cũng sẽ có thời điểm dụng phải ám khí,bởi vậy việc luyện tập phản ứng thần kinh là rất quan trọng để né tránh ở thời điểm mấu chốt.Tiêu Dao Phái mặc dù là môn phái ẩn thế nhưng đào tạo đệ tử rất bài bản,Thanh Long,Bạch Hổ,Chu Tước theo bản năng nghiêng người tránh đi nhưng chỗ yếu hại như ấn đường,mắt,động mạch,tim...Như vậy thì dù bị trúng phi tiêu cũng sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Phản xạ bậc này không liên quan tới võ công cao hay thấp,mà bắt buộc phải trải qua khổ luyện mới có thể khiến động tác mới ăn sâu vào cơ thịt.Chỉ bằng cách đó thì vào thời điểm nguy cấp mới “thần nhanh hơn não”,hiểm hiểm tránh được lưỡi hái tử thần.

Thế nhưng dù thánh nhân cũng học không hết chữ “Ngờ”,chỉ thấy ba mũi kim thép thay vì nhắm vào tử huyệt thì lại đâm vào chân của ba người,vị trí đâm lung tung bừa bãi không trúng huyệt nào,hiển nhiên là vì trong kim chứa quá nhiều kinh lực đã làm lệch đường bay.

Tuy nhiên sự cẩn thận của gã là không uổng phí,bởi lẽ kim thép vừa chạm vào chân Thanh Long thì đóng băng,chạm vào chân Chu Tước thì tan chảy,cây còn lại thì mới chạm ra được một lỗ máu nhỏ thì đã bị tường khí hộ thân của Bạch Hổ đánh văng ra đất.Nếu không phải đã truyền kinh lực vào thì còn lâu mấy cây kim lỏm mới có thể khiến đám quái vật này bị thương.

Sau khi đắc thủ thì gã không để mất một giây nào mà lập tức phi thân bay ra ngoài,tốc độ thậm chí còn nhanh gấp mấy lần vừa rồi,thân thể gần như đã hoá thành tàn ảnh.

- Hồngбет!Mau ngăn gã lại!

Thanh Long vội dồn nội lực xuống bàn chân nhưng tại điểm bị kim thép đâm vào bỗng phát ra cơn đau nhức khủng khiếp khiến nàng nhất thời không thể sử dụng nội lực.

Quỷ Hoa Bảo Điện là bộ công pháp thượng thừa,thế nhưng nó thiên về kĩ năng giết địch cùng thân pháp cực tốc.Nếu phải gặp phải những đối thủ sử dụng dị năng như băng kinh,hoá kinh hay độc vật thì đương nhiên là khó đối phó.Chưa kể gã còn bị úp sọt bởi thứ võ công tà môn của phái Tiêu Dao,còn mạng chạy ra ngoài cũng đã xem như là rất có bản lĩnh rồi.

Lúc đầu tuy gã sử dụng Càn Khôn Đại Na Di hoá giải chưởng của Thanh Long và Chu Tước thể nhưng thân thể vẫn trúng phải dư kinh khiến cho khí huyết nhộn nhạo, sau đó còn bất cẩn bị băng kinh cùng hoà kinh xâm nhập vào kinh mạch ở cánh tay. Dưới đủ loại bất lợi như thế mà đánh thì kết cục cũng chỉ có lưỡng bại câu thương, mà một người cơ trí như gã thì đương nhiên sẽ không lựa chọn phương án ngu xuẩn ấy.

Chợt bên phải truyền tới một áp lực kinh khủng khiến máu trong người gã như đông cứng lại. Cô bé tóc trắng này giờ chỉ ngồi một chỗ quan sát thế nhưng khi ra tay thì thậm chí còn nhanh hơn cả tốc độ của Quỷ Hoa Thân Pháp, một chưởng đánh ra khiến cho ngay cả không khí trong phòng cũng trở nên vận vẹo.

- Sao ngươi không ngăn gã lại?

Thanh Long nhú mày nhìn theo phương hướng gã bỏ chạy, thanh âm của nàng nhàn nhạt vô cảm nhưng vẫn không giấu nổi một chút buồn bực.

- Phải đấy! Gã đá ta một cước, ta còn chưa có đáp lễ đâu!

Bạch Hổ chạy đến túm lấy tay Huyền Vũ làm nũng. Cũng chỉ có làm nũng với con bé này thì nó mới không bị ăn bạt tai.

Huyền Vũ buồn bực kêu lên:

- Các người bị kim bắn vào chân hay bắn vào mắt? Rõ ràng là sau khi bị trúng chưởng gã lăn lộn mấy vòng rồi thiêu đốt sinh mệnh để bỏ chạy, ta còn có thể làm gì được?

Ba cô gái đều trầm mặc, “thiêu đốt sinh mệnh” là phương pháp kích phát toàn bộ tiềm lực thân thể nhưng cần trả rất mạnh, nhẹ thì tàn phế, nặng thì chết tươi. Một khi gã đã dùng tới cách này cộng thêm Quỷ Hoa Thân Pháp thì không ai trong số bọn họ đủ khả năng để bắt kịp gã.

Chưa kể ngoại trừ Huyền Vũ thì chân ai cũng bị thương, mà độ lười của con bé này thì họ đã biết quá rõ rồi.

Thanh Long nghĩ một hồi rồi khoát tay, nói:

- Bỏ đi. Gã đã bị thương không nhẹ, công lực chỉ còn khoảng 3 thành. Bây giờ đám chính phái đang tiến về Thiên Kiếm Môn, nhất định gã sẽ không dám vác xác qua đây. Chúng ta thử đi tìm ở phụ cận xem, có lẽ gã còn chưa đi xa được đâu.

- Cái này thì không chắc a. Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất, có khi gã lại chọn Thiên Kiếm Sơn làm chỗ trú ẩn cũng nên.

Huyền Vũ nghiêng đầu, thanh âm một mối lạnh nhạt nhưng lý lẽ sắc bén lại khiến người ta không thể phản bác.

- ...

Bốn người im lặng một hồi lâu, đột nhiên Bạch Hổ lên tiếng:

- Ta đói quá. Ta muốn ăn thịt gà.

- Ta cũng hơi đói rồi. Hôn nữa võ công của tên này quá nát, chơi không vui.

Chu Tước phụ họa.

- Ừm. Vậy thôi không bắt kèo này nữa, ngày mai lập đại một cái y quán kiếm tiền vậy.

Thanh Long thở dài, cảm thấy việc moi tiền thiên hạ càng ngày càng khó.

- Khoan. Dựa vào mấy cái y thuật bết bát của các người mà cũng đòi mở y quán, muốn ở tù một gông à?

Giống như nhận ra điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Vũ bỗng tái nhợt không thua kém gì mái tóc của nàng.

- Nghe này. Đừng nhìn ta như vậy mà nghĩ ta rảnh rồi, Thiên Môn đạo này đang rất loạn, đám khộm cứ cách vài ngày là lại gửi thư réo ta về đấy!

Thanh Long nở nụ cười ầm ập thứ không thích hợp chút nào với khí chất của nàng, đôi tay trắng nõn dịu dàng ôm lấy thân thể nhỏ xinh của Huyền Vũ:

- Thôi nào. Không lẽ muội nhìn bọn ta phải đi ăn xin lê lét ở đầu đường xó chợ sao?

Huyền Vũ liếc mắt nhìn Thanh Long đầy khinh bỉ:

- Ngươi đi ăn xin hay là đi đồ thành cướp của?

- Hi hi. Ngươi hiểu tỷ tỷ nhất. Ăn cơm thôi, ai cũng vất vả cả ngày rồi. Tiểu nhị! Mang cho ta...

Tiểu nhị lúc này mới dám chui ra từ phía sau quầy rồi vừa khóc vừa méo chạy tới trước mặt các vị nữ hiệp:

- Các vị mẫu thân, các vị bà nội làm ơn chú ý một chút! Toàn bộ bàn ghế trong quán đã bị các vị đập nát bét hết cả rồi, làm gì còn chỗ nào để ăn nữa!

Lúc này cả bọn mới nhận thấy bàn ghế đã bị kinh lực phát tán ra trong trận chiến vừa rồi đánh cho nát vụn, giầy của tên nào chạy vội quá còn đang nằm lẫn lóc trên mặt đất.

Huyền Vũ thấy bộ dạng của gã tiểu nhị quá đáng thương nên không nhìn được lực trong người ra chút bạc vụn đưa tới cho gã:

- Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Thôi thì ở đây có chút tiền...
- Đa tạ nữ hiệp. Nữ hiệp là người tốt, nhất định sẽ được ông trời ban phước.

Gã tiểu nhị cười gượng, đôi tay run run vươn ra định nhận lấy ngân lượng thì bỗng Huyền Vũ thu tay lại, cười hi hi nói:

- À mà thôi. Tiền này ta dùng mua chó cô lét, để dịp khác đi!

Tiểu nhị nhìn bốn thân ảnh mờ mờ rồi đi, khóe không ra nước mắt nói:

- Tạm biệt bốn vị ôn thần. Hẹn không bao giờ gặp lại!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Di hoa viện

Khách quan, mời vào, mời vào. Các cô nương đang rất nóng lòng chờ khách quan đây!

Di Hoa Viện là kĩ viện lớn nhất và duy nhất tại Ô Long Thành. Một văn sĩ trước khi chết vì bệnh giang mai đã có câu “Đến Ô Long không ghé Di Hoa Viện, sống trong nhà rồng cũng uống công”.

Lời này tuy có hơi ngáo và vô duyên nhưng không thể phủ nhận Di Hoa Viện có một đặc điểm mà hiếm chỗ nào có được:

Mặn!

- Vị đại hiệp này thật tuấn tú! Có muốn tiện thiếp hầu hạ ngài không?
- Ha ha. Không cần, ta tự mình tham quan được rồi.

Ngạo Nam thờ phào lau đi mồ hôi đầm đìa trên trán, nội tâm không ngừng tự nhủ:

(Sẽ có em ngon hơn. Sẽ có em ngon hơn.)

Còn chưa kịp tỉnh tâm thì một loạt em gái đã chạy đến ôm ghì lấy Ngạo Nam, em nào em nấy mang theo mấy tạ thịt mỡ ngồn ngồn đè lên khiến gã không thở nổi.

- Chọn em đi công tử!
- Em ngon hơn nè công tử!
- Em best thôi kèn nè công tử!
- Nó xạo đấy! Em mới là best, em có kinh nghiệm thổi kèn đám ma thuê ba năm rồi!

Tại thời điểm sắp chết ngạt vì thịt mỡ, thì bỗng nhìn thấy một căn phòng trống hươu trống hoác giữa chốn thanh lâu nhộn nhịp. Gã hô một tiếng rồi xô đám nữ nữ ngàn cân ra sau đó ba chân bốn cẳng chạy vào trong phòng đóng cửa lại.

- Mẹ khi cha khi ông khi bà khi! Nơi này điên khùng vải chương, suốt chút nữa thì dọa chết lão tử rồi!

Thấy có khay trà trên bàn Ngạo Nam vội đi tới nhấc ấm lên tu ừng ực sau đó ngồi phịch xuống ghế thờ đốc:

- Khốn nạn thật! Kĩ viện ở kinh đô toàn gái xinh mà tại sao ở cái chỗ chết tiệt này lại ghê tởm như vậy?

Đang thờ hồn hên mấy ngụm khí thô thì Ngạo Nam bỗng cảm thấy căn phòng này có điểm kì lạ, một lực hút vô hình lôi kéo sự chú ý của gã về phía góc phòng.

- Mịa nó! Sáng sớm mà cũng có ma à?

Ngạo Nam có chút rợn tóc gáy khi nhớ đến những câu truyện ma đưa lối quỷ dẫn đường người yếu vía xuống địa ngục mà đám đệ tử thường đem ra hù nhau. Trẻ con thì đùa nào chẳng sợ ma, tu chân chứ có phải tầy nã đâu mà có thể không sợ được!

Đang tập trung nhìn chằm chằm vào góc nhà thì đột nhiên trong người Ngạo Nam bốc lên một cỗ nhiệt khí khiến gã sợ hãi kêu thành tiếng, vội cho tay vào áo lục lọi một lúc thì nhận ra vật toả nhiệt chính là linh tủy. Linh tủy thường ngày chỉ toả ánh sáng le lói mà giờ đột nhiên phát ra hào quang rực rỡ khiến Ngạo Nam không khỏi cảm thấy kì quái.

(Không đùa chứ? Chẳng lẽ vận khí của lão tử nghịch thiên như vậy, đi kĩ viện cũng có thể tìm được bảo bối?)

Trùng hợp ánh hào quang trên linh tủy lại hướng thẳng vào góc nhà khiến Ngạo Nam cười không ngấm được mồm, đã bắt đầu tưởng tượng đến cảnh cầm bảo vật trong tay.

Thế nhưng Ngạo Nam chợt nhận ra vấn đề quan trọng nhất: Gã không có cái gì để đào cả.

(Bảo vật hẳn là nằm dưới nền nhà này. Thế nhưng giờ lão tử tay không tấc sắt thì đào làm sao? Hay là...)

Máu tham nổi lên khiến pháp lực trong người gã cũng bắt đầu rực rạch, tay phải khẽ động lập tức năm đầu ngón tay xuất hiện một tầng khí mỏng.

Ngưng thần thành khí, ngưng khí thành hình, lấy tay thay kiếm, chém sất như bùn, lời này cũng không phải chỉ là bốc phét. Chỉ thấy tay phải của Ngạo Nam đâm xuống nền gỗ, lập tức một đường thẳng bị cắt ra, vết cắt gọn gàng mỏng như sợi tóc, so với đao kiếm phổ thông thì còn sắc bén gấp nhiều lần.

Ngạo Nam dùng tay thay kiếm, xoẹt xoẹt mấy cái đã cắt ra một cái ô vuông trên nền nhà, vết cắt gọn phi thường gọn gàng, nếu chỉ dựa vào mắt thường thì khó mà nhìn ra được.

- Ha ha~ Bảo bối, lão tử đến đây!

- Hi hi~ Bảo bối, tiện thiếp tới hầu hạ chàng đây!

Vừa định nâng tấm gỗ lên thì một thanh âm điệu chảy nước truyền đến khiến Ngạo Nam theo bản năng giữ của lập tức lao ra cửa lấy thân mình che đi tầm nhìn của người mới tiến vào. Thế nhưng hành động này của gã lại vô tình tạo ra một cái hiểu nhầm...

- Ui! Vị công tử tuần tú này thật là vội vã quá đi! Thôi được rồi, tiện thiếp sẽ hầu hạ ngài ngay đây.

Ngạo Nam tròn mắt kinh hãi nhìn nữ nhân to gấp hai lần gã đang uốn éo cởi áo ngoài để lộ mảnh yếm to bằng cái chân của gã. Đường như cô ta đang lắc hông để làm thành động tác quyến rũ gợi tình nhưng vì vòng eo quá khổ nên hành vi thiêng liêng chốn phòng the trở thành cái lắc mình của con lật đật.

- Này... được rồi... dừng...

Chưa nói hết câu thì Ngạo Nam đã bị nữ nhân kia ôm ghì lấy khiến xương cốt kêu lên răng rắc. Nếu không phải vì nữ nhân này không có chút nội lực nào thì gã còn tưởng là bản thân đang bị ám sát.

- Chúng ta qua phòng khác nhé công tử. Nghe nói phòng này có ma, thiếp rất sợ...

Ngạo Nam đánh ngất nữ nhân kia bằng một cú chặt đẹp mắt vào cái cằm cổ to như cổ gấu rồi quăng cô ta lên giường.

- Mẹ nó! Mẹ nó! Mình sẽ bị ác mộng vì vụ này mất!

Ánh hào quang trên linh tủy giống như đang an ủi gã, Ngạo Nam nở nụ cười ảm áp rồi rảo bước tiến về góc phòng.

- A lê. Đây chẳng phải là đệ tử Thiên Kiếm Môn nổi danh đó sao?

- Tuyệt! Lại gì nữa đây?

Ngạo Nam đặt một trận pháp nho nhỏ lên vết cắt ở góc phòng rồi ngao ngán đẩy cửa bước ra ngoài.

- Giữa ban ngày ban mặt mà đám đệ tử của một tiên môn lừng danh lại dám ghé kĩ viện. Thật đúng là khiến cho người ta phải rửa mắt mà nhìn.

Minh Thần day day thái dương, trong thanh âm không giấu nổi sự buồn bực cùng một mối:

- Khoan, đợi từ từ hãy rửa mắt. Trước tiên xin hỏi người là ai? Bị cái bệnh gì mà tự nhiên lại nhảy ra quản chuyện của bọn này?

Thiếu niên kia cười khẩy rồi rút kiếm để lộ những hoa văn tinh xảo hình dáng như muôn ngàn đoá hoa nở rộ bám lên thân kiếm.

Minh Thần nheo mắt đánh giá họa tiết trên thân kiếm, sau đó trầm giọng nói:

- Màu mè thế này... Là Vạn Hoa Kiếm Phái!?

- Xem ra kiến thức của tiểu tử ngươi không tệ. Lão tử là đại đệ tử của Vạn Hoa, tên gọi Tiểu Tử.

- Ủm~ Tiểu Tử, ta chấp nhận.

- Hừ? Chấp nhận cái gì?

Ma ma thấy hai bên trông như sắp đánh nhau tới nơi thì ưỡn ẹo tiến đến dùng cái giọng nhót nhọt để dập lửa:

- Ấy ấy! Các vị công tử không cần tranh giành. Có đủ phòng cho... Ôi tía má ơi!

Minh Thần bất ngờ xuất thủ khiến cả bọn la hoảng, còn kinh hãi hơn nữa khi gã dùng tay thay kiếm chém về phía thanh niên mặt vênh kia.

Máu trong người Tiểu Tử như đông lại khi kinh phong quét vào mặt. Thế nhưng dù sao gã cũng là đại đệ tử của một môn phái nên bản lĩnh đương nhiên cũng không đến mức không đỡ nổi một đòn, tay trái phản ứng rất nhanh vung lên dùng vô kiếm chắn trước mặt.

Vô kiếm đụng vào tay vậy mà làm phát ra tiếng vang lạnh lạnh như chạm phải sắt thép, Tiểu Tử bị đánh lùi hai bước đang định mở miệng chửi thề thì lại thấy kinh khí vun vút đánh tới.

Minh Thần nổi tiếng về phong cách dùng kiếm dồn dập như vũ bão hơn nữa lại còn chiếm được tiên cơ nên Tiểu Tử lập tức rơi vào khổ chiến, chỉ có thể đưa vô kiếm cao quá đầu co cụm phòng thủ.

Minh Thần ra đòn vừa nhanh vừa hiểm, không chỉ khiến Tiểu Tử không chạy ra được mà những người bên ngoài cũng không cách nào tiến vào ngăn cản. Có vài tên liều lĩnh đi lại gần khoảng hai mét thì ngay lập tức bị kinh khí quét vào mặt đau rất đành phải lui ra ngoài.

Chống đỡ được gần mười chiêu thì lòng bàn tay của Tiểu Tử đã rớm máu, cánh tay run lên bần bật, tới chiêu thứ mười một thì Tiểu Tử đã không còn giữ được vô kiếm nữa. Bàn tay Minh Thần phật ngang chặt trúng vào ngón út bên tay trái của Tiểu Tử khiến gã đau đớn rít lên một tiếng rồi đánh rơi vô kiếm.

Vô kiếm tuy được làm từ gỗ quý nhưng cũng không thể chịu nổi đợt tấn công ác liệt vừa rồi, ngoại trừ phần Tiểu Tử cầm tay vào còn lại thì đều bị chém cho tan tác nham nhở, thế thảm đến độ vắt ra đường cũng không ai thêm nhặt về nhóm bếp.

- To chuyện rồi... To chuyện rồi...

Ngao Nam sắc mặt tái nhợt chạy đến vỗ lên vai Minh Thần một cái, lắp bắp hỏi:

- Các... các ngươi tại sao tìm đến chỗ này? Mà tại... tại... tại... tại sao tự nhiên người lại đánh người ta? Nghĩ trình cao là muốn đánh ai cũng được sao?

Minh Thần bình thần phui tay, nhún vai đáp:

- Đừng hiểu nhầm. Là vị bằng hữu này thách đấu trước.

Tiểu Tử chỉ vừa khôi phục được một chút khí lực nhưng cũng không keo kiệt lập tức nhảy dựng lên chửi:

- Bằng hữu con mẹ ngươi! Ai thách đấu với tên điên nhà ngươi!?

Minh Thần nhú mày tỏ ý chẳng đẹp lòng:

- Rõ ràng là ngươi đã rút kiếm thách đấu với ta, những người quanh đây ai cũng đã chứng kiến! Vị bằng hữu, cho dù ngươi có là khách phương xa thì cũng không nên đối trắng thay đen như vậy!

- Ngươi phóng rắm! Tiểu sư huynh thách đấu với ngươi bao giờ?

- Con mẹ ngươi! Rõ ràng là sư huynh cái gì cũng chưa kịp nói liền bị ngươi nhảy vào chém toi tã!

Hai tên đệ tử Vạn Hoa Kiếm Phái chen lên định đòi lại công bằng cho sư huynh thì bỗng thấy cảnh vật trước mắt hoa lên, Ngao Nam vung tay một cái đánh hai thằng nhãi quay cuồng trên không hai vòng rồi rơi bình bịch xuống đất.

- Tạm gác mấy tên hề này qua một bên. Tại sao các người lại ở đây, chẳng phải ta đã an bài các người tại Ô Long Tửu Quán rồi sao? Mà thế quái nào các người biết ta ở chỗ này?

Ngao Nam gấp đến độ thanh âm cũng bị bóp méo. Cũng phải thôi, nếu để sư phụ biết đám đệ tử theo chân gã tiến vào kỹ viện thì gã không bị lột một tầng da mới là chuyện lạ.

- Ngươi hỏi gì lạ vậy? Ngươi là quản lý, chúng ta là đệ tử, chúng ta không theo ngươi thì theo ai?

Minh Thần giờ ra trước mặt Ngao Nam tám phũ lớn bằng bàn tay, trên phũ có vẽ một mũi tên đang chỉ thẳng vào người gã:

- Phải rồi, trước mỗi chuyến lịch duyệt thì người chỉ dẫn phải tự yểm bùa này lên người để phòng trường hợp đệ tử bị lạc. Ngươi quên, cơ mà ta đã yểm hộ

lên người người rồi.Không cần cảm ơn.

Ngạo Nam tái mặt,lấp bắp:

- Ta...ta...cái này...

Minh Thần liếc mắt nhìn mấy kỹ nữ đang sợ hãi co đứng run rẩy xung quanh sau đó lạnh lùng phán:

- Còn tưởng người bận bịu việc gì,thì ra là gặp đến độ không nhìn được.Cơ mà khẩu vị của người cũng thật độc đáo,quen nhau gần một năm đây là lần đầu tiên ta cảm thấy nể phục người.

Tiểu Tử thấy sự đề của mình bị đánh thì tức đến đỏ mắt,lại thấy đám đệ tử Thiên Kiếm Môn ngưng cuồng đến độ trực tiếp quay ra nói chuyện phiếm hoàn toàn không coi ai ra gì thì máu chó điên của gã bùng bùng chạy lên óc.Rất nhanh gã bật dậy nâng kiếm lên ngang mặt,lớn giọng quát:

- Vạn Hoa Kiếm Pháp...

Ngạo Nam đang vừa thẹn vừa giận lại gặp cái thằng hấp vo ve ồn ào xung quanh thì tức mình chỉ tay một cái,ngay lập tức một lọ hoa ở mặt bàn gần đó bay vút đến đánh trúng giữa trán Tiểu Tử khiến tên này ngã chổng vó.

- Đây này căn bản là một cái hiểu lầm,ta chỉ là...

Minh Thần khoát tay ngăn gã xàm ngôn,thấp giọng nói:

- Hiểu lầm hay không thì đi mà giải thích với sư phụ.Giờ đang có chuyện lớn hơn cần phải lo đây...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tổng nguyệt

Ngạo Nam còn chưa kịp hỏi thì đã có một thanh âm trong trẻo truyền đến,dư âm vang vọng không tan đủ thấy công lực của người này cao thâm đến mức độ nào:

- Đám tiểu quỷ to gan,không ngờ đến đệ tử của ta các người cũng dám bắt nạt!

Thanh âm còn chưa mất hẳn thì đã có một bóng trắng hạ xuống trước cửa Di Hoa Viện dọa cho đám khách làng chơi vo ve bên ngoài hoảng hốt bỏ chạy tán loạn.

- Khách của ta...Sinh ý của ta...

Ma ma kinh hãi thét lên một tiếng rồi sùi bọt mép ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Ngạo Nam nheo mắt quan sát nữ nhân đang đờ đờ sát khí kia.Chỉ thấy nàng toàn thân tản ra khí chất cao quý lạnh lẽo,y phục cùng tóc dài không gió mà bay nhìn trông rất ra gì và này nọ.

- Sư phụ!

Ba tên đệ tử Vạn Hoa vui sướng reo lên rồi vội chạy về phía nữ nhân kia.

- Phế vật!Tránh qua một bên!

Bất ngờ Tổng Nguyệt quát lớn khiến ý cười trên mặt chúng vụt tắt,lầm lét đi tới sau lưng nàng.

- Giữa ban ngày ban mặt nhảy xổ vào cắn như chó dại.Các người không coi vương pháp ra gì?

Ngạo Nam đang há miệng định cười khi người khác gặp họa thì bỗng tái mặt khi nghe thấy hai chữ “các người”.Tĩa má ơi,đây chẳng phải là đề cả gã ra chữ hay sao?

- Tội hành hung bị ngồi tù từ 6 tháng đến một năm,nếu tỉ lệ thương tật là trên 80% thì có khả năng bị chém đầu.Các hành vi được xếp vào tội hành hung bao gồm tấn công người thi hành công vụ,tấn công dân thường,tấn công trẻ em,tấn công người không có khả năng tự vệ...Tuy nhiên bên cô khiếu chiến trước,vậy nên đây là tỷ võ công bằng!

Ngạo Nam bức tức xổ ra một tràng khiến tất cả mọi người thiếu chút nữa thì đánh rơi hàm xuống đất.Tổng Nguyệt nghe vậy thì nhú mồm nhìn về phía ba

tên đệ tử:

- Là các ngươi khiêu chiến trước?

Tiểu Từ khóc không ra nước mắt:

- Không phải đâu sư phụ. Bọn chúng hỏi ta là môn phái gì, ta chỉ rút kiếm để bọn chúng nhìn hoa văn trên thân kiếm chứ đã kịp nói năng gì đâu!

- Thiên Kiếm Môn có quy củ nếu rút kiếm trước mặt người khác đồng nghĩa với hành vi khiêu chiến. Hai bên đều đã chấp nhận khiêu chiến rồi mà sao ngươi còn kêu như vạc thế? Dám làm không dám chịu thì đi về chơi với dê đi!

Minh Thần càng nói thì sắc mặt Tống Nguyệt càng giống một quả bom sắp nổ tung và cuối cùng nàng nổ:

- Hôm qua đưa các ngươi tài liệu về Thiên Kiếm Môn, các ngươi chưa đọc?!

Tiểu Từ mặt cắt không còn giọt máu, lúng túng đáp:

- Ồ... Tại vì... quyển sách dày cộp như thế...

Tống Nguyệt không kiên nhẫn phát tay một cái, lập tức ba tên đệ tử bị đánh bay lên không trung quay cuồng mấy vòng rồi rơi bịch xuống đất như mít rụng, mồm miệng toàn máu là máu xem ra đã gãy mất không ít răng sưa.

Đám đệ tử Thiên Kiếm Môn thấy cảnh này thì da đầu tê dại, đặc biệt là Trần Văn Tèo bản lĩnh thấp nhất đã run rẩy đến mức đùi gà nhét trong áo đã rơi ra đây đấy mà không hề hay biết.

- Lũ ngu xuẩn. Để lát nữa trở về xem ta xử lý các ngươi ra sao!

Tống Nguyệt hừ lạnh rồi đảo cặp mắt lạnh lẽo nhìn về phía Minh Thần:

- Đám các ngươi là đệ tử danh môn chính phái mà ban ngày ban mặt dám đi tới kỹ viện, bôi tro trát trấu vào bộ mặt của sư môn. Hôm nay để ta thay Tiêu huynh dạy dỗ các ngươi!

(Ra tay tàn nhẫn như vậy, xem ra mụ này cũng không phải người tốt!)

Minh Thần đặt tay lên chuôi kiếm, ánh mắt nheo lại thành một tia sắc bén:

- Chẳng phải đệ tử của cô cũng vào kỹ viện đó sao? Cho dù cô không có nhu cầu giáo dục đệ tử thì cũng không nên lăng xăng chạy đi lo chuyện bao đồng như vậy.

Ngao Nam cảm thấy ngón chân ngón tay nổi lên từng đợt lạnh buốt. Chuyện không hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá lớn rồi, nếu bây giờ tên hấp này đánh nhau với mụ điên kia thì không chỉ nháo ra một cái đại sự mà có khi còn tạo thành mâu thuẫn giữa hai môn phái tu chân.

Nếu gã chỉ là người ngoài cuộc thì đương nhiên sẽ chỉ húp canh yến ngồi vắt chân xem chó cắn chó, thế nhưng lần này gã lại là người gián tiếp tạo thành cái cục diện này à. Phen này dù gã có mười cái mạng thì cũng không đủ cho sư phụ giết!

- Tống chương môn xin ngừng tay!

Thanh âm trầm thấp vang khắp Ô Long Thành vừa kịp lúc mũi kiếm chỉ còn cách trán của Minh Thần một đốt ngón tay.

- Tiêu huynh~

Tống Nguyệt gảy ngón tay một cái gọi trường kiếm bay trở về vò rồi chắp tay sau lưng làm ra vẻ tiểu muội đáng yêu hí hửng chạy lại gần Tiêu Viêm đang từ trên không hạ xuống, cái miệng xinh xắn lú lo không ngừng:

- Tiêu huynh, Tiêu huynh, đã lâu không gặp huynh vẫn soái như vậy. Hi hi...

Tiêu Viêm kính cẩn ôm quyền nói:

- Tống cô nương hạnh ngộ. Nơi đây không tiện nói chuyện, mời Tống cô nương đi theo ta.

Ngao Nam hồi hộp dõi theo rồi thở phào khi thấy các đại boss đã đi xa:

- Phù~ Vậy là sống thêm được vài giờ. Ngươi không sao chứ?

Minh Thần lau mồ hôi lạnh trên trán, chậm rãi gật đầu. Một kiếm kia tuy không có ý định lấy mạng gã nhưng thực sự là quá nhanh, quá đáng sợ. Thực lực của cường giả Kim Đan kỳ quả nhiên không phải thứ có thể dùng kiếm chiêu để đối phó được.

- Buổi lịch lãm hôm nay kết thúc sớm. Các ngươi mau theo ta trở về sư môn.

Tại thời điểm cần sự nghiêm túc thế này thì nhiệm vụ quản lý đương nhiên lại trở về tay Minh Thần. Ngoại trừ Ngao Nam gan lớn tày trời, còn lại đám đệ tử đứa nào cũng mặt xanh như đất nhái khi nghĩ đến hình phạt sắp đổ xuống đầu bọn chúng.

Đi kỹ viện không ai cảm, thế nhưng đám mặc trang phục của môn phái xông vào kỹ viện, không những thế lại còn gây sự với môn phái khác thì quả thật đã nháo ra một cái tội ác tày trời. Lần này hoặc là bị quất mất một mảng lông, hoặc là bị mất hai mảng, tuyệt đối sẽ không có ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xích viêm ghé thăm

Đại Sát Đường.

Đủ các thành phần nam phụ lão ấu, à nhầm, không có ấu, ngồi lì trên mấy cái ghế làm từ gỗ quý được chạm trổ tinh xảo, ai nấy đều mặt mày nhăn nhó nghiêm trọng như thể vừa bị mất số gạo.

Thế nhưng tất cả so ra đều thua kém nam nhân ngồi tại ghế chủ tọa kia. Chỉ thấy gã mày kiếm dựng ngược, khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo, toàn thân kích động đến phát run khiến mọi người không nhìn được thâm nghĩ:

(Tiêu chương môn đứng là người nghĩa lớn. Có một cái mình hữu như vậy quả là thập phần may mắn!)

(Tiêu tiên gia quả nhiên là nhân trung long phượng, chỉ ngồi một chỗ thôi cũng toả ra khí thế bức nhân. Xem ra lần này ta đã may mắn ôm trúng một cái đại thụ!)

(Tuy La Sát Giáo tội ác tày trời, quý thần công phần, thế nhưng để có thể phần nộ như vị Tiêu tiên gia đây... Xem ra đạo hạnh của ta vẫn còn quá kém cỏi.)

(Tiêu đại ca thật là đẹp trai!)

Kỳ thực gã chỉ đang tiếc của, sợ đám giang hồ môn đồ này ngồi xước mấy cái ghế từ thời sư tổ truyền lại thôi.

Cảm thấy ngồi càng lâu thì bảo tọa của môn phái càng gặp nhiều nguy hiểm khiến Tiêu Viêm buộc phải lên tiếng:

- Chẳng hay các vị đường xá xa xôi tới đây là vì cái đại sự gì?

- Là bởi vì...

Gã tráng hán vừa há miệng bỗng cảm thấy bản thân đang bị một ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm thì thức thời cúi đầu không dám ho he gì nữa.

Tổng Nguyệt thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói:

- Thực ra cũng chẳng có gì quan trọng. Lần trước huynh gửi thư bảo muội tập hợp vài cái lực lượng chính phái, muội đã làm xong rồi. Ở đây có chương môn phái Hoa Sơn – Nhạc Sơn Tùng, chương môn phái Hành Sơn – Lưu Ban Học Lại, chương môn phái Hằng Sơn – Định Lâm Ma Quên sư thái, chương môn phái Tung Sơn – Tà Đồ Vật, chương môn phái Thái Sơn – Thiên Sinh Vô Duyên đạo trưởng...

Tiêu Viêm không kiên nhẫn lên tiếng:

- Chào mừng gia nhập liên quân Mô Bai. Tổng muội, tại sao...

- A Di Đà Phật. Thí chủ quên giới thiệu bản tăng rồi. Bản tăng là Thiếu Lâm thiên tông đệ tử, phật hiệu Pháp Hải, cảm thấy thú vị nên ghé qua chơi. Phải rồi, khoảng nửa năm trước Thanh Dương tiên tử của quý phái có ghé qua mượn một cuốn Đồng Tử Công. Không biết nàng có ý định trả lại hay là không?

(Thao con mẹ người lỗ mũi! Cái con lừa trọc Fap Hải nay lại dám cướp lời của lão nương!?)

Tổng Nguyệt thấy vẻ mặt của Tiêu Viêm giống như sắp giết người đến nơi thì vội nghiêm giọng quát:

- Cái tiểu hoà thượng này ăn nói thật thiếu suy nghĩ. Thiên Kiếm Môn là cái dạng gì vĩ đại tiên môn, đâu cần ăn cắp cuốn Tử Tử cái gì Công của một cái phàm trần tiểu môn phái?

- A Di Đà Phật. Nhân tâm khó dò a. Cho dù là người đứng tại đỉnh cao cũng chưa chắc đã không ham lợi nhỏ.

Cảm thấy tình thế dần trở nên không ổn, Tổng Nguyệt vội nói sang chuyện khác:

- Vẫn còn vài cái giang hồ cao thủ đi theo Cầu sư phụ, có lẽ họ sẽ đến đây nhanh thôi.

- Tổng muội, việc lãnh đạo ta đã tin tưởng giao cho muội. Tại sao muội còn mang người tới đây làm gì?

Nhận thấy trong lời của Tiêu Viêm có ý trách móc, Tổng Nguyệt hoa dung thất sắc nói:

- Ô... Tại muội nghĩ nếu huynh lãnh đạo thì sẽ tốt hơn...

Tiêu Viêm buồn bực nắm bóp mi tâm. Bảo gã lãnh đạo cái đám đàn này thì còn chẳng phải là khiến gã mệt chết.

- Ta tin vào năng lực của muội, vậy nên chuyện này cứ quyết định thế đi. Mà tại sao lại chỉ có mấy môn phái giang hồ, các tu chân môn phái khác đâu?

Tổng Nguyệt ngập ngừng nói:

- Bọn họ nói La Sát Giáo chỉ là giang hồ sâu kiến... Không cần thiết... ra mặt... Nhưng huynh đừng lo, muội nhất định sẽ dùng mọi biện pháp lôi kéo đám đàn độn ấy!

- Không cần!

Ánh mắt Tiêu Viêm hiện lên một tia lạnh lẽo:

- Bọn chúng sẽ tự khắc phải gia nhập thôi.

Tổng Nguyệt gật đầu, lại nghĩ đến chuyện gì đó khiến khuôn mặt bỗng nhiên đỏ bừng:

- Tiêu huynh, chuyện huynh nhờ muội đã làm xong rồi. Chẳng hay... có thể... ban thưởng...

Tiêu Viêm nhướn mày, hào phóng đáp:

- Được thôi. Ta mới luyện ra vài khay đan dược, để ta bảo đệ tử mang cho muội.

Đám giang hồ nhân sĩ nghe vậy thì gấp đến độ mắt. Ôi tía má ơi, là tiên đan đấy! Nghe nói uống vào có thể cải tử hoàn sinh, trường sinh bất lão, nếu được nuốt một viên thì thế gian nào có sự tình gì tốt đẹp hơn.

Thế nhưng biểu cảm của Tổng Nguyệt lại giống như cực kì buồn bực, nàng kêu lên:

- Không muốn, đan dược người ta đã ăn tới phát ngán rồi. Chi bằng...

Tổng Nguyệt hé mở cổ áo, cặp ngực đầy đặn ẩn hiện dưới mảnh áo lót trong suốt toả ra mị lực kinh người:

-...chúng ta bàn riêng về phần thưởng được không?

Tiêu Viêm nhíu mày, đang định lựa lời từ chối thì một thanh âm nặng nề vang lên bên ngoài Đại Sát Đường, tiếp đó là một lão già đầu bù tóc rối chạt vật bò vào.

- Kiếm Thánh!? Là Kiếm Thánh Cầu Mai Phương!?

Nhạc Sơn Tùng có kiến thức sâu rộng về giới kiếm thuật nên nhanh chóng nhận ra lão nhân này. Ngay lập tức cái không khí trang nghiêm của Đại Sát Đường trở nên mất kiểm soát, Tổng Nguyệt đang thả thính cũng vội khép áo lại chạy đến đỡ sư phụ đứng dậy.

- Sư phụ! Là kẻ nào đã thương người tới nông nỗi này?

Cầu Mai Phương đang quay cuồng trong mơ hồ bỗng nghe thấy thanh âm của Tổng Nguyệt thì trong mắt loé lên một tia căm hận nhưng rất nhanh liền biến mất. Lão ho sù sụ cho tới khi ra một cục máu bầm rồi mới bắt đầu cất giọng khàn khàn:

- Là cậu tặc Xích Viêm.. Gã dùng thủ đoạn tập kích hèn hạ... dẫn theo vài trăm tên ma giáo yêu nhân đối phó lão phu... Ta chạy thoát... nhưng mà các vị anh hùng hào kiệt...

Đám người ngũ nhạc phái người thấy thảm trạng của Cầu Mai Phương thì da đầu tê dại, nội tâm không khỏi mông lung như một trò đùa khi nghĩ về thực lực của vị La Sát Giáo chủ này.

(Sư phụ mà còn bị đánh thảm hại thế này thì đệ tử có lẽ cũng chẳng khá hơn là bao...)

Tà Đồ Vật tính toán nhanh chóng rồi ôm quyền hướng về phía Tiêu Viêm:

- Tiêu tiên gia! Kẻ thù lần này không phải tầm thường, kính mong Tiêu tiên gia vì đại cục mà cân nhắc. Vị trí lãnh đạo này tuyệt đối không thể uỷ thác bừa bãi được!

Thanh âm hào sảng của Tả Đồ Vật vang vọng trong Đại Sát Đường, khẩn thiết như lời của những lương dân bị đám ác nhân hại chết đội mồ lên van xin. Thế nhưng uống công gã ép muốn nô hòng để làm ra cái thanh âm tha thiết kia, Tiêu Viêm lại chỉ ngồi dựa vào thành ghế nhắm mắt dưỡng thần, thậm chí đến cái lông mày cũng không thèm động khi nghe mấy lời tựa như xuất phát từ tâm can của gã.

Cầu Mai Phuong cũng vội kêu lên:

- Tiêu chương môn! Tên Xích Viêm này căn bản là một cái ma quỷ đầu thai chuyển thế, không chỉ tàn ác tới cùng cực mà tu vi cũng đã vượt qua Kim Đan hậu kỳ. Ngay cả lão phu cũng phải trải qua một ngày một đêm bị gã truy sát mới có thể mang nửa cái mạng già này trở về. Xin ngài mau chóng lãnh đạo hào kiệt tiêu diệt cái này ác tặc, trả lại sự yên bình cho võ lâm!

- Truy sát hồi chấm? Bồn toạ không truy sát côn trùng!

Một thanh âm ngao nghễ truyền đến kéo theo một loại uy áp phù xuồng khiến ngay cả Tống Nguyệt cũng mơ hồ cảm thấy hô hấp khó khăn. Một cột lửa từ trên trời ầm ầm lao tới trước cửa Đại Sát Đường, hoá điểm tảo đi lộ ra thân ảnh của một nam nhân mặt đeo mặt nạ La Sát.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Khổ nhục thật ,khổ nhục giả

Khác hoàn toàn với tưởng tượng của mọi người rằng La Sát Giáo Chủ là một cái hán tử vạm vỡ, mặt xấu như quỷ, cơ bắp thô to. Nam nhân trước mắt bọn họ vóc người cao ráo, cơ bắp tinh tráng, nếu loại bỏ mặt nạ La Sát thì tuyệt đối là một cái anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong nam nhân.

Sự khác biệt này mang tới cho họ thật lớn đã kích, khiến cho đám võ lâm chính phái không khỏi hoài nghi liệu có phải Ma giáo vì muốn giữ hình tượng mà kiếm tới một gã hề nào đó đóng giả Xích Viêm hay không?

Chỉ thấy khi gã gần hạ xuống thì dưới hai chân xuất hiện hai khối hoá vân, Xích Viêm đạp lên hoá vân rồi sau đó ung dung bước xuống, nền gạch nhò vẩy mà hoàn hảo không hư hại gì.

- Lão thất phu! Thời điểm phục kích bồn toạ không phải rất hùng hổ sao, vì cái gì đột nhiên so với cẩu còn muốn cụp đuôi hơn vậy?

Ngữ khí của Xích Viêm hùng hồn danh thép khiến không một ai dám sinh tâm hoài nghi chứ đừng nói là mở miệng phản bác. Người ngoài đã thế, Cầu Mai Phuong trong lòng có quỷ thì lại càng thâm hơn. Chỉ thấy lão rút đầu lại như một con rùa đen, đôi mắt hơi lờ lảo đảo nhìn xung quanh như thể đang tìm kiếm sự trợ giúp.

Tiếc là toàn bộ những kẻ bợ dốt lão ngày hôm qua đã vong mạng khiến Cầu Mai Phuong chỉ còn biết cúi gằm cái mặt đã nhăn lại còn tím tái như quả táo tàu xuống đất, hồ thẹn tránh né ánh mắt ngờ ngàng của Tống Nguyệt.

Không ngoài dự đoán, Tống Nguyệt âm ức kêu lên:

- Sư phụ! Khó khăn lắm con mới tìm đến được vài cái nhân vật, vậy mà...

Cầu Mai Phuong then quá hoá giận, khề gắt:

- Nhân vật cái rắm! Toàn bộ đều là căn bã không chịu nổi một đòn. Có ai không biết nguoi nhặt về mấy cái rác rưởi để lấy lòng thẳng... Hừm, nói chung là bót ra về đi!

Lời này nói ra khiến đám người Tả Đồ Vật, Nhạc Sơn Tùng... đồng loạt giận tím mặt. Mà Tống Nguyệt thì càng là vừa nhục nhã vừa xấu hổ, khoe mất không nhịn được dâng lên một tầng sương mờ.

Trong cái thời đại điên loạn ai cũng bo bo giữ cho mình này thì ngay cả rác rưởi cũng đâu có dễ tìm. Tuy chưa biết Tống Nguyệt bằng cách nào lôi kéo được đám giang hồ nhân sĩ này nhưng nhìn tới cặp mắt thâm quầng thì cũng đủ biết là nàng đã hao phí rất nhiều tinh lực.

- Hôm nay bồn toạ đến là có đại sự cần làm, không phải tới nghe các nguoi nói nhảm Tiêu Viêm, giao thi thể của Nhật Thánh Sứ ra đây!

Tiêu Viêm lúc này mới mở mắt, ánh mắt thâm thúy chiếu thẳng vào mặt nạ La Sát. Trực tiếp đối mặt với nhân vật nguy hiểm nhất nhì của Ma giáo, thế nhưng trong đáy mắt gã lại chẳng hề xuất hiện một tia dao động:

- Nhận lấy!

Tay phải gã vung lên, từ trong trữ vật giới chỉ ném một cái quan tài về phía Xích Viêm. Quan tài di động cực nhanh, nếu không phải những người ở đây ai cũng đều có chút bản lĩnh thì sợ rằng ngay đến tàn ảnh của quan tài cũng không bắt kịp.

Xích Viêm hừ lạnh,tay phải đưa lên trực tiếp đỡ lấy quan tài,thuận theo dư lực mà phiêu phiêu bay ra ngoài. Vừa ra khỏi Đại Sát Đường,Xích Viêm khẽ xoay cổ tay,lập tức quan tài nặng nề hạ xuống đất,lúc này mọi người mới nhìn rõ quan tài kia hình dáng ra làm sao.

Quan tài không quá lớn cũng không quá nhỏ,thiết kế tầm thường chẳng hề có chút điểm nhấn,thế nhưng toàn bộ quan tài đều làm bằng Huyền Thiết,tuy không đẹp mắt nhưng luận về giá trị thì tuyệt đối có thể khơi lên trong giang hồ một trận gió tanh mưa máu.

(Nhiều Huyền Thiết như vậy...Nếu có thể chộp tới nắp quan tài rền ra một thanh Huyền Thiết Kiếm thì ta liền như hổ thêm cánh,thống lĩnh bốn cái kiếm phái kia còn chẳng phải dễ như trở bàn tay!?)

Đồng tử Tả Đồ Vật co rụt lại,tuy nhiên trên mặt vẫn bảo trì khí độ điềm đạm nho nhã,cao giọng nói:

- Tiêu tiên gia!Chúng tiểu nhân đều biết ngài là người nhân nghĩa đạo đức,chân thật dũng cảm,lấy một mảnh tử bi tâm phổ chiếu thiên hạ.Thế nhưng đối với đám Ma giáo tuyệt đối không nên nhân nhượng,cũng không nên đối đãi quá mức tử tế bằng không khó tránh khỏi giang hồ sẽ có lời dị nghị!

(Quả nhiên Tả lão tặc này cũng nhắm vào Quan Tài Huyền Thiết.Bất quá Tiêu Viêm nổi tiếng là người quyết đoán,chỉ dựa vào ba tác lược của nguoi mà muốn làm khó dễ gì?Chỉ bằng lập tức quay về chơi tâm kế với đám đồ đệ của nguoi đi cho đỡ mất mặt!)

Trong nội tâm Nhạc Sơn Tùng hung hăng mắng lớn nhưng ngoài mặt vẫn là một vẻ đạo mạo nghiêm chính,gã khẽ vuốt hàng ria hình chữ bát,trầm ngâm một hồi sau đó nói:

- Một mảnh Bồ Tát Tâm của Tiêu tiên gia quả là khiến người khác phải kính phục.Dùng Huyền Thiết làm ra một cái quan tài cho kẻ địch,hành vi trượng nghĩa bậc này tuyệt đối không phải ai cũng có thể làm!

(Thấy không ăn được liền quay ra bợ đỡ sao?Cái tên Nhạc Sơn Tùng này quả nhiên là một người linh động.)

Tả Đồ Vật hơi nhú mày,ác cảm đối với Nhạc Sơn Tùng lại tăng thêm một bậc.

Định Lâm Mà Quên sư thái vốn có hảo cảm với Nhạc Sơn Tùng,lại thấy lời của gã rất hợp ý nên lập tức hòa theo:

- Nhạc tiên sinh nói rất phải!Huyền Thiết cứng rắn vô song,là một loại khoáng vật rất chi là hiếm có khó tìm a

Thiên Sinh Vô Duyên đạo trưởng cảm thấy im lặng cũng dở mà nói thì lại chẳng biết nói gì,đánh trầm ngâm vuốt vuốt chòm râu:

- Ừm~Ừm~Các vị nói rất phải...

- Tranh đấu là chuyện của người sống,đừng lỗi người chết vào!

Tiêu Viêm trầm giọng quát rồi từ trên ghế lướt ra ngoài,thân thể chớp mắt đã đứng bên cạnh quan tài,không hẹn mà cùng Xích Viêm chấp tay cầu nguyện cho vong linh của Nhật Thánh Sư được siêu thoát.

[Thằng nhãi này bị cái gì bệnh?Thù đã trả xong còn lẻo đẻo theo ta làm gì?]

[Được ta dạy cách chơi vài cái con rối nho nhỏ đã muốn xông cái gì bá nghiệp,não nguoi bị lừa đá à?Với lại cái La Sát Giáo này ta chỉ lập chơi,chắc vài năm nữa là sập tiệm.Nguoi vẫn là nên về quê cũ bắt cóc một cái xinh xắn tiểu thôn nữ đi thì hơn,à nhầm,y tá là cưới.Không nên bắt cóc,điều của nguoi quá ngắn,dù bắt cóc nàng cũng sẽ không yêu thích nguoi.]

[Vẫn còn lì lợm?Thôi được,cho nguoi làm Nhật Thánh Sư đi,sau này chạy vật cho lão tử.Cơ mà ta không giữ nguoi,khi nào chán có thể lập tức rời đi.]

[Huyền Thiết Lỗi!Mẹ nó,có biết là nguoi làm đi được cả đời cũng không đủ tiền mua tới một mảnh Huyền Thiết không?Biết!?Biết mà còn dám mở mồm xin bổng toạ?Cút ra chơi với đám người gỗ của nguoi đi!]

[Mẹ nó,nguoi thực sự muốn đi làm đi được!?Thôi nguoi lăn về phòng ngay,bồn toạ đi kiếm Huyền Thiết cho nguoi là được chứ gì?Để một cái tên xấu tởm như nguoi làm đi được thì mặt mũi La Sát Giáo xem như văt hết!]

- Bình sinh nguoi rất thích Huyền Thiết,giờ quanh nguoi toàn bộ đều là Huyền Thiết rồi,cảm thấy hài lòng chưa?Nếu còn dám hoành hoặ thì dù là quý bồn toạ cũng không tha cho nguoi.

Xích Viêm lặng lẽ quán kinh vào đầu ngón tay sau đó chậm rãi viết xuống tám chữ:“Ngốc Tiểu Tử Ngưu Gia Thôn Thọ Đường(*)”.

(*):Thọ đường=Quan tài

Pháp Hải chấp tay nói:

- A Di Đà Phật!Thiện ác thì sao,phàm là người,chung quy cũng đều có tình.

(Nội công thật thâm hậu!)

Nhạc Sơn Tùng khẽ giật mình. Gã luôn tự hào bản thân có Tử Hà Thần Công, nội lực thâm hậu dùng hoài không hết thế nhưng để có thể luyện nội lực mạnh mẽ tới mức viết lên kim loại dễ dàng như viết trên cát thì có lẽ bế quan 40 năm cũng vẫn còn là quá ít.

Chưa kể đây còn là Huyền Thiết cứng rắn vô địch, nghĩ đến việc sẽ phải đối mặt với loại quái vật này khiến cho mồ hôi lạnh của Nhạc Sơn Tùng ào ào chảy xuống ướt đầm cả mảng áo sau lưng.

- Ma giáo to gan! Người nghĩ đây là đâu mà còn dám hống hách như vậy? Lần này đừng mong bọn ta bỏ qua cho người!

Cầu Mai Phương rống lên rồi xoát một tiếng rút từ trong giày ra một thanh đoản kiếm phóng về phía Xích Viêm. Tổng Nguyệt vội hô to: “Không nên!”, tuy nhiên mũi nhọn đã sắp đâm vào mặt nạ La Sát.

Mất thấy đoản kiếm chuẩn bị xuyên qua mặt nạ thì cánh tay Xích Viêm nhanh như chớp vung lên nắm lấy thân kiếm, trong lòng bàn tay bùng lên một ngọn lửa đem đoản kiếm tầm thường kia nung chảy nhỏ tong tong xuống mặt đất.

- Phải rồi, hôm nay tuyệt đối không thể bỏ qua. Các người đều tới đền mạng cho Nhật Thánh Sứ đi!

Xích Viêm đánh một chưởng xuống đất, lập tức chưởng kinh lấy gã làm trung tâm lan ra hơn một trăm mét khiến đám chưởng môn Tả, Nhạc, Định, Lưu, Thiên bị đánh ngã lăn quay, nội thương học máu. Pháp Hải cũng bị chưởng kinh đánh cho mặt mũi tái mét, hai tay chấp trước ngực luôn miệng niệm:

- A Di Đà Phật! A Di Đà Phật!

- Chớ làm cản!

Tiêu Viêm nhảy lui ra sau, ngón tay khẽ động triệu hồi Thanh Long Kiếm đâm tới trước mặt Xích Viêm.

Dịch Cân Kinh Nhất Gian Chiến Văn!

Cả người Xích Viêm giống như được bao phủ bởi một tầng khí đen, trên mặt xuất hiện một đường chiến văn màu hoàng kim xuất phát từ đỉnh đầu chia đôi thân thể.

Dịch Cân Kinh một khi đẩy lên cảnh giới cao nhất sẽ xuất hiện chiến văn, uy lực tăng dần từ tam gian tới nhất gian. Những ai đạt tới cảnh giới này đều đã là cao thủ trong cao thủ, bởi lẽ họ đều là những người đã trải qua kì ngộ hoặc sử dụng thiên tài địa bảo, còn nếu là tu luyện chạy bằng lúa gạo thì dù có tu luyện cả đời cũng không đủ chân khí để đẩy lên tam gian.

Lại nói, người tu luyện Dịch Cân Kinh có thể hấp thụ năng lượng trời đất để cường hoá bản thân, càng luyện tới cấp cao thì càng hấp thụ được nhiều sức mạnh. Đến Hắc cấp thì nội ngoại không có nhược điểm, chân khí cuộn cuộn dùng hoài không hết, thậm chí có thể tay không phá thép rồng dễ dàng như đánh gãy một khúc củi mục.

Chỉ thấy thân thể Xích Viêm cấp tốc nhảy lên, chân phải co lại ngưng tụ nội lực tới mức xung quanh xuất hiện trạng thái chân không, vài khối đá vừa rồi bị Xích Viêm đánh vỡ lúc này bay lơ lửng khiến gã trông như quỷ thần giáng thế.

Nói thì chậm, thế nhưng mọi động tác của Xích Viêm chỉ diễn ra trong chưa đầy hai giây kể từ khi trường kiếm xuất vỏ. Cho đến giây thứ hai phẩy năm thì Thanh Long Kiếm đã vượt qua quãng đường hơn hai trăm mét đâm tới Xích Viêm lúc này chỉ còn cách bốn bước chân, kiếm chưa chạm thế nhưng kiếm khí sắc bén đã thành công đem y phục của Xích Viêm chém ra không ít vết rách.

- Thạch Phá Thiên Kinh Khí Cái Thế!

Theo thanh âm như long gầm hổ rống của Xích Viêm, chân phải dùng tốc độ cực nhanh đá ra tựa muôn vàn mũi tên cùng bắn vào Thanh Long Kiếm, cước lực hùng hậu kết hợp cùng nội lực đã đạt tới cảnh giới Siêu Thần Nhập Hoá khiến cho không gian xuất hiện vài cái vết rách.

Những vết rách này dẫn tới một không gian đen đặc mà không ai kịp nhìn rõ, bởi lẽ vết rách chưa đầy một giây đã lập tức khép lại, thế nhưng từ những tia điện đen ngòm nổ lách tách thì mọi người cũng đều đoán được chỗ kia có lẽ cũng không phải cái địa phương tốt đẹp gì.

Có thể tạo ra vết rách hư không tuyệt đối không phải chiêu thức tầm thường, dù Thanh Long Kiếm là thần binh thế nhưng trải qua công kích liên tục trong thời gian cực ngắn khiến thân kiếm nhanh chóng xuất hiện vết nứt.

Vết nứt nhanh chóng lan rộng, cuối cùng dưới tác động của một cước lõi đỉnh thì Thanh Long Kiếm liền vỡ thành bốn đoạn.

Bởi Thanh Long Kiếm có linh tính nên cố gắng triệu hồi các mảnh tàn kiếm để khôi phục nguyên dạng, thế nhưng dưới một cước cuối cùng của Xích Viêm thì thần binh không còn kết cục nào khác ngoài vỡ vụn thành trăm mảnh.

- Khục!

Tiêu Viêm cùng Thanh Long Kiếm tâm ý tương thông, thần binh bị huỷ mạng đến to lớn cản trở khiến gã ho ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt lao đảo vài bước giống như không thể đứng vững.

- Hừ!

Xích Viêm hừ lạnh một tiếng, thân thể cấp tốc lao tới vùng chướng đánh về phía Tiêu Viêm. Một chướng này tuy đơn giản tới cùng cực, thể nhưng dưới nội lực của Dịch Cân Kinh thì lại mang theo uy áp cường đại khiến người ta triệt để tuyệt vọng, chỉ còn biết nhắm mắt chờ đợi cái chết.

- Không được làm càn!

Tổng Nguyệt sợ đến hồn bất phụ thể, hoàn toàn vất cái khí độ thông dong điềm đạm qua một bên mà liều mạng chạy tới chắn trước mặt Tiêu Viêm, cái gì cũng không kịp nghĩ vùng chướng chống đỡ áp lực khủng khiếp kia.

- ...

Xích Viêm động tác bỗng chậm lại, tới khi mắt thấy Tổng Nguyệt đưa ra bàn tay nhu nhuyến không xương thì mới đem chướng ấn xuống đánh vào tay nàng.

- Chính là lúc này!

Cầu Mai Phương hú lên một tiếng quái dị. Lão ngưng thần chờ đợi thời khắc này từ nãy tới giờ rồi, đến khi bắt được lúc động tác của Xích Viêm chậm lại lão lập tức dùng pháp lực hút thanh trường kiếm của Tà Đồ Vật vào tay sau đó dùng hết sức bình sinh tung ra chiêu thức trấn phái trong bộ Vạn Hoa Kiếm Pháp.

- Phong Hoa Tuyệt Nguyệt!

Năm đường kiếm đồng thời chém ra phân biệt đánh vào cổ, hai tay, hai chân của Xích Viêm. Lần này lão dồn toàn bộ tâm huyết cùng cay cú vào một đòn đánh khiến cho thân thể đạt tới một cảnh giới huyền diệu, trong khoảnh khắc ngộ ra được áo nghĩa của chiêu thức, uy lực đánh ra lập tức tăng lên gấp bội.

- Nguyệt cái thằng bố con mẹ nhà ngươi!

Xích Viêm gầm lên một tiếng, phản hông cấp tốc xoay chuyển sử dụng hai chân trái phải phân biệt đập vào hạ bộ cùng mặt già của Cầu Mai Phương khiến lão giống như một con thiên nga gãy cánh quay cuồng mấy vòng trên không rồi ngã đập mặt xuống đất.

- Oa!

Tổng Nguyệt cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, cổ họng có một cổ máu tanh dâng lên thì vội nuốt xuống để bảo trì chân khí trong cơ thể, cánh tay phải thì gánh chịu lực xung kích cường đại khiến cho liên tục phát ra thanh âm rạn nứt rợn người.

- A~

Xích Viêm bắt ngờ văng ngược ra sau, lão đảo tiếp đất rồi hữu khí vô lực nói:

- Các ngươi khá lắm! Món nợ này bốn toạ nhất định sẽ bắt các ngươi trả gấp mười lần!

Gã nắm lấy quan tài rồi sau đó đập không mà đi, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

(Đây... đây là cái dạng gì quái sự?)

Tổng Nguyệt mặc dù cả người đau như sắp vỡ ra nhưng cũng không nhận được ngăn ngại nhìn theo hướng Xích Viêm ly khai. Rõ ràng là gã đang thắng không thể thắng hơn vậy mà tại sao đột nhiên lại giống như bị trọng thương văng ra ngoài?

Nàng từ bé đã chuyên tâm luyện kiếm, chướng pháp của bản thân nát thế nào nàng tự mình biết rõ. Ngay cả đối chướng với mấy tên lừa lọc ở Thiếu Lâm Tự thì nàng cũng sẽ mười phần thua chứ đừng nói tới cái kia đã vượt qua nhân loại thường thức ác ma Xích Viêm, đây còn chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao?

Ấy thế nhưng mà nàng đã thắng rồi, không hiểu nổi lòng...

(Không nghĩ tới... Con đàn bà mê trai này không ngờ lại lợi hại đến như vậy!)

Nhạc Sơn Tùng lạnh tay lẹ chân tiến đến ôm quyền vui vẻ chúc mừng:

- Tổng cô nương quả là cao thủ tuyệt thế, ngắn gọn một chướng đã đẩy lùi được ma giáo yêu nhân. Thật đúng là tài năng xuất chúng a!

Tà Đồ Vật cũng vội ôm lấy thân đại thụ này:

- Nếu Tiêu tiên gia đã có ý muốn để Tổng cô nương lãnh đạo liên quân thì kính xin Tổng cô nương chớ nên ngại ngần. Tổng cô nương là nhân trung long phượng, ngoài cô nương ra thì không có ai đối với chức vụ này xứng đáng hơn!

Định Lâm Mà Quên sư thái cũng nhắm cái gì đó kinh Phật, nói cái gì đó bách tính vùng vẫy quần quai chờ ngày được giải thoát, đại khái là khoảng hai nghìn chữ đồ xuống.

Thiên Sinh Vô Duyên đạo trưởng vuốt vuốt chòm râu:

- Cái này chủ ý...Hào!

Tổng Nguyệt còn đang phân vân thì một bàn tay nam tử rắn chắc vỗ lên vai nàng. Tiêu Viêm cố nặn ra nụ cười trên khuôn mặt trắng bệch, hữu khí vô lực nói:

- Ta tin tưởng muội.

Nàng đau xót nhìn gã trọng thương đầm đìa, lại liếc thấy Thanh Long Kiếm đã vỡ vụn dưới mặt đất, nội tâm không khỏi dâng lên một cảm giác đau xót.

Đều tại sự phụ nằng, mọi chuyện vốn dĩ đã có thể êm đẹp trôi qua vậy mà chỉ vì lão há miệng thở một câu mới khiến cho Tiêu Viêm trở nên thâm trầm như vậy!

Đều tại tên Xích Viêm kia. Một thân kinh thể hải tặc công lực như vậy sao còn chưa phi thăng mẹ đi? Chẳng lẽ ngồi chơi cùng đám du côn cận bã lại vui đến vậy?

(Không có Thanh Long Kiếm thực lực của Tiêu huynh chỉ còn khoảng một phần mười, có thể chèo chống Thiên Kiếm Môn được hay không đã là cả một vấn đề chứ chưa nói đến leo lên lãnh đạo một đám giang hồ các kẻ chỉ hau háu tìm chỗ tốt. Có lẽ mình nên thay huynh ấy chủ trì đại cục thì tốt hơn...)

Tổng Nguyệt gượng cười:

- Ừm~Muội nhất định sẽ vì huynh lột da lột xương lù súc sinh La Sát Giáo.

Khuôn mặt Tiêu Viêm thoáng trở nên phi thường khó coi nhưng Tổng Nguyệt không hề phát hiện ra, bởi lúc này nàng đang quay sang đám chương môn Tà, Nhạc, Lưu, Định, Thiên mà lớn tiếng hô hào:

- Mô nghĩa là không có, Bái nghĩa là chia rẽ. Liên Quân Mô Bái do Tiêu huynh sáng lập ý muốn nhắc nhở các người phải đoàn kết một lòng, nhất định không được vì tư lợi cá nhân mà chia rẽ, nhất định phải đem tình đồng chí đồng đội đặt lên cao vời vời. Cho tới khi đột tới mấu chốt cuối cùng của La Sát Giáo thì toàn bộ đều phải tình như thủ túc, đồng khí liên chi. Các hoạt động của Liên Quân ta sẽ dùng thư để trao đổi với các vị, giờ thì mời toàn bộ giải tán!

- A Di Đà Phật. Tại sao phải dùng thư từ tốn thời gian như vậy? Lấy ra vài cái Ngọc Truyền Âm không phải đơn giản hơn sao?

Pháp Hải mặt dày mày dạn nói ra khiến đám chương môn nhân đồng loạt nhún mày, thế nhưng trong số đó lại có vài tên nội tâm mừng quýnh vì gặp được tri kỷ, lăm lét liếc nhìn Tổng Nguyệt chờ đợi xem vị tiên tử này sẽ trả lời ra sao trước yêu cầu quá ư là hợp lý này.

- Muốn Ngọc Truyền Âm cũng được, thế nhưng còn phải xem cống hiến của các người. Còn nếu kẻ nào tự tin hái được đầu của Xích Viêm thì bước lên trên, ta lập tức mang kẻ đó về Vạn Hoa Kiếm Phái đem Ngọc Truyền Âm hai tay đưa cho, thậm chí dùng đãi ngộ tốt nhất để giúp gã tăng cao thực lực. Bất quá, nếu nói được mà không làm được thì...Hừ hừ~Có lẽ không nói các người cũng biết.

Nếu đem lời này nói trước mặt đám giang hồ choai choai thì lẽ đương nhiên sẽ xuất hiện mấy cái kẻ không biết trời cao đất dày chạy lên để rồi biến thành vài con tốt thí. Thế nhưng ở đây đa phần đều là chương môn một phái đức cao vọng trọng, đương nhiên trong đầu cũng không thể toàn đất. Trải qua một phen cân trọng suy nghĩ thì cuối cùng cả sáu người đều ngán ngẫm lắc đầu, ôm quyền lạng lẽ cáo lui.

Tiêu Viêm nhìn đám giang hồ ngoan ngoãn cúp đuôi bỏ đi thì thở phào nhẹ nhõm, vận dụng pháp lực điều khiển mảnh vỡ của Thanh Long Kiếm quay trở lại vỏ. Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Viêm thì mảnh vỡ ghép lại thành kiếm, so với thời điểm hoàn hảo thì còn nhiều hơn một phần biến hoá cùng linh động.

- Ày~Cuối cùng cũng xong. Tổng muội, ta đi ngủ một giấc cho lại sức, người cũng nên trở về nghỉ ngơi a!

Tổng Nguyệt há miệng định nói gì đó nhưng suy nghĩ một lúc cuối cùng vẫn đem toàn bộ nuốt xuống, lạng lẽ nhìn thân ảnh cao lớn tiêu sái của Tiêu Viêm từ từ đi mất.

Nàng buồn bã thở dài, một mỗi bước đến vách Cầu Mai Phương đang hôn mê bất tỉnh lên vai rồi nắm trường kiếm ném ra trước mặt, miệng lẩm nhẩm vài cái ngôn ngữ không ai hiểu nổi. Trường kiếm theo đó mà trở nên to lớn, thân kiếm vốn chỉ rộng một đốt ngón tay cấp tốc bành trướng rộng đến hơn một mét.

Tổng Nguyệt nhảy lên trường kiếm sau đó Ngự Kiếm Phi Hành lạng lẽ ly khai.

Đang phiêu phiêu bay trên không thì đột nhiên nàng cảm thấy tim đập dồn dập, kinh mạch trương phồng còn nội tạng thì giống như vỡ thành trăm nghìn mảnh đau không thể tả. Vừa nãy cố gắng nhìn xuống nội thương, lúc này nội thương cản trở mạnh gấp trăm lần khiến Tổng Nguyệt cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể vô lực nghiêng hẳn qua một bên sau đó từ trên trường kiếm lao thẳng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tích chút công đức a

Không phải chủ nhân nói dẫn nô tỳ đi tham quan sao? Vì cái gì dọc đường một chữ cũng không chịu nói?

Dù đối với hần cảnh giác tới đâu thì chung quy Thanh Trà vẫn chỉ là một đứa trẻ, trải nghiệm một thế giới không có giao tiếp thực sự là một điều gì đó quá sức đối với con bé. Vậy nên sau nửa giờ chẳng có nổi một cái hắt hơi thì Thanh Trà không nhịn được buồn bực kêu lên.

- Tham quan Hậu Phong, không phải là tham quan cái Vườn Quốc Gia Cúc Phụng chán chết này. Hơn nữa ta đâu phải diễn viên hài, người thích nói thì sao không tự mở miệng?

Ngữ điệu lạnh lẽo sắc bén của hần khiến Thanh Trà chỉ còn biết bấu cái môi nhỏ nhỏ hồng hồng:

- Chứ biết nói gì bây giờ, ngay đến họ tên chủ nhân cũng chưa thèm nói với nô tỳ a.

Hần vén tán lá loa xoà chắn trước mặt qua một bên, chặc lưỡi nói:

- Tên cũng chỉ là một cái danh xưng, sao người không hỏi về tiểu sử của ta?

- Ừm. Vậy kể cho nô tỳ nghe tiểu sử của chủ nhân được không? Rất đặc sắc sao?

- Không kể. Tự bịa lấy một cái mà chơi đi.

Thanh Trà tức đến giậm chân, quyết đoán không thèm nói chuyện với hần nữa.

Năm phút sau.

- Đói sao?

Hần một ngoạm đem nửa cái đùi gà cắn đứt, lúng búng hỏi.

- Nhìn chủ nhân ăn như vậy, nô tỳ không đói cũng bị làm thành đói.

Thanh Trà buồn bực đáp, bàn tay không nhịn được xoa bụng nhỏ đang kêu réo ầm ĩ.

- Bảo người ăn nhiều một chút người không nghe. Cầm lấy ăn đi, ăn nhiều vào bằng không sau này ngực người không đủ lớn lại có kẻ vác kiếm tới chém ta mất.

Hần hào phóng dúi bọc giấy vào tay Thanh Trà rồi chấp tay sau lưng ung dung bước đi, so với cái bộ dáng ăn uống thô tục vừa rồi thì hoàn toàn là một con người khác.

Thanh Trà nghe vậy thì hoàn toàn chẳng hiểu mô tê gì thế nhưng mùi gà nướng thơm phức đã giúp nó gạt mấy lời nhảm nhí của hần qua một bên. Nó rụt rè bóc lên một cái đùi gà đưa lên miệng, hương thịt tràn vào miệng khiến nó cảm thấy cay cay nơi sống mũi. Cả đời nó chưa bao giờ được ăn thứ gì ngon đến như vậy a!

- Chủ nhân, nhìn người bộ dáng rất tao nhã. Tại sao lúc ăn uống lại... như vậy?

Con bé chủ động bắt chuyện khiến hần có chút ngạc nhiên, nhún vai đáp:

- Tao nhã là tao nhã, ăn là ăn, hai cái này đâu liên quan gì đến nhau.

- Nhưng mỗi lần chủ nhân đều cắn xuống một khối cả thịt cả xương, nhìn rất đáng sợ a!

Thanh Trà vừa nói vừa mô phỏng động tác của hần, răng nhỏ đụng vào xương gà cứng rắn đau tới xây xẩm cả mặt mày.

- Fur Fur-Đấy là để tiết kiệm thời gian nhai xương, có như vậy mới ăn được nhiều. Ngược lại nếu thời gian thông thả thì ta cũng không ngại việc ngồi tách thịt lóc xương.

- Chủ nhân nhìn đâu có bản đến độ thiếu ăn a. Tại sao lại phải lo nghĩ đến chuyện ăn nhiều?

Thanh Trà nhìn hần từ trên xuống dưới. Chỉ thấy một thân hắc y gọn gàng sạch sẽ, đầu tóc tuy có hơi hỗn loạn nhưng so với cái ổ rơm trên đầu nó thì gọn gàng hơn nhiều lắm, tay chân cũng hồng hào không giống như phải lao động vất vả. Rõ ràng là một bộ dáng ăn no chớ chết tiểu công tử, vậy mà tại sao so với một đứa quanh năm thiếu ăn như nó còn muốn đòi khát hơn?

- Đợi khi nào người tu luyện mấy cái công pháp chết tiệt này thì người sẽ hiểu giá trị của chất dinh dưỡng. Còn bây giờ thì lùi ra sau ăn đùi gà đi.

Đột nhiên thanh âm của hắn trở nên trầm thấp khiến Thanh Trà vô thức lùi lại vài bước. Chưa kịp hỏi nguyên nhân thì bất ngờ xuất hiện một luồng khí lạnh quét vào mặt hai đứa đau rất, tiếp đó là một thanh kiếm bụi chẳng lao thẳng về phía bọn hắn.

- Éc éc~

Thanh Trà sợ tới mức đánh rơi cả bọc đùi gà xuống đất, thậm chí ngay đến tiếng mẹ đẻ hình như cũng đem quên luôn rồi.

Bình~

Hắn vùng chân đá văng thanh kiếm, buồn bực kêu lên:

- Con mẹ nó rảnh rồi đến phát điên à? Đem kiếm vát lung tung như vậy, nếu cắt trúng lão tử thì cả họ nhà ngươi tự chôn cũng không đền nổi đâu!

Không ai trả lời hắn, thay vào đó là hai thân ảnh “Ầm~ầm” rơi ở cách hắn vài trăm mét. Khói bụi tàn đi để lộ một thân ảnh diễm lệ và một lão...mà thôi bỏ qua đi.

Lúc này Tổng Nguyệt tóc mây rối bời, ngực áo toàn bộ đều bị máu tươi nhuộm đỏ, thân thể vô lực nằm rạp trên mặt đất, hơi thở mong manh cũng không biết là còn sống hay đã chết.

- Chủ... chủ nhân, nàng chết rồi sao?

Thanh Trà run rẩy bám vào tay áo hắn, một con bé mười hai tuổi như nó căn bản là chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt với mấy cái loại này chết chóc thảm sự trên giang hồ.

-...

Hắn không đáp, tay phải đưa lên hút lấy trường kiếm hắn vừa đá ra nằm lẫn lóc trên mặt đất. Thế nhưng hắn đã quên là nội lực của bản thân còn chưa đâu vào đâu, hút thế hút nửa cũng chỉ kéo tới vài cái viên sỏi.

- Thật quá con mẹ nó phiền phức!

Hắn khẽ gất rồi lật đật chạy tới cầm trường kiếm lên.

- Oa! Nàng mở mắt!

Thanh Trà run giọng kêu lên rồi nhanh tay nhặt tới một cái đùi gà vẫn còn sạch sẽ đưa tới trước mặt Tổng Nguyệt, luôn miệng phát ra cái thanh âm gọi chó:

- Tục tục tục~ Mau ăn đi cho lại sức...

- Ngươi là...Ta đang ở địa phương nào...Khụ~

Tổng Nguyệt mờ mịt nhìn nó, mở miệng nói được mấy câu lại không nhin được ho ra máu dọa Thanh Trà ngã ngồi xuống mặt đất.

- Cô ta không phải chó, ngươi “tục tục” như vậy coi chừng sau này bị cô ta chém thanh hai nửa đấy.

Hắn cảm pháp trường kiếm xuống trước mặt Tổng Nguyệt rồi ngồi xổm quan sát. Chỉ thấy sắc mặt nàng ta tái nhợt, ánh mắt tan rã, hơi thở lúc có lúc không, nhịp tim khi còn khi mất, rõ ràng là khi bị nội thương lại dùng sức đè ép xuống khiến cho kinh mạch bị quá tải, đến thời điểm thân thể không chịu nổi đem toàn bộ chân khí đồng thời phóng ra mới tạo thành thảm cảnh như hiện tại.

Bây giờ chân khí trong người Tổng Nguyệt như đoàn xe ninja lead chạy loạn, nếu cứ tiếp tục để nó đâm lung tung thế này thì hậu quả thật khó lường.

À mà cũng không khó lường lắm đâu. Với thể chất của một cái Nguyên Anh sơ kỳ thì không vỡ nát kinh mạch được, cùng lắm chỉ là liệt nửa người thôi.

Hắn đưa tay vén lọn tóc loà xoà che phủ khuôn mặt xinh đẹp của Tổng Nguyệt. Cái nữ nhân này ngày thường luôn kiêu ngạo vênh vao, cao cao tại thượng, ai liếc nàng nhiều một cái thôi cũng đủ rước họa vào thân thể nhưng lúc này gặp phải đại nạn, ngay cả việc gạt đi bàn tay của một thằng nhãi mười ba tuổi nàng cũng không đủ sức thực hiện.

(Tổng Nguyệt ời là Tổng Nguyệt. Một đời nữ kiệt ngươi không làm, lại đi dính vào cái kia không tìm không phổi Viêm Não đại nhân. Hại ta tốn nhiều thời gian như vậy vẫn chưa nghĩ ra ngươi là đáng thương hay đang trách.)

- Chủ nhân, người định làm..

Thanh Trà còn chưa nói hết thì hắn đã lật Tổng Nguyệt nằm sấp sau đó dùng ngón tay chọt mấy cái vào lưng, tiếp theo áp hai tay lên lưng nàng rồi truyền nội lực vào trong cái kinh mạch đang loạn thành một đoàn kia.

Thông thường nếu cưỡng ép cứu người bằng cách truyền chân khí thì tỉ lệ thành công sẽ thấp lè tè. Điển hình là thanh niên Lệnh H* X*ng, mặc dù năm lần bảy lượt được các cao thủ truyền chân khí cho nhưng kết cục vẫn là dành cả thanh xuân để nằm liệt giường đó thôi.

Vì lí do trên nên đương nhiên hần sẽ không đem nội lực ít ỏi của mình truyền cho một con bé mà sau khi hết nội thương có khả năng nó sẽ chém hần thành thịt băm. Thay vào đó hần sử dụng thủ pháp đặc biệt, truyền một ít nội lực vào làm “mồi câu” rồi lôi kéo chân khí trong người Tống Nguyệt về các kinh mạch quanh cột sống.

Việc này tương đối nguy hiểm vì chỉ cần hần hơi ngáo mà dùng lực mạnh một chút là chân khí trong người Tống Nguyệt sẽ tràn vào kinh mạch của hần, mà chân khí của một tu sĩ Nguyên Anh tràn vào kinh mạch một thăng nhai Tội Thể thì biết rồi đấy. Cảnh tượng cũng chẳng khác gì việc đồng thời nhồi kiến thức Hoá lớp 10, 11, 12 vào đầu một đứa bé lớp 1 cả.

Rất may là xung quanh khá yên tĩnh, Thanh Trà cũng thức thoi ngời im nên hần mới có thể tập trung hành sự. Trải qua mười lăm phút nỗ lực cố gắng cuối cùng hần cũng thu tay về, một mồi dùng vật lau đi cái trán đầy mồ hôi, lại phát hiện quần áo cũng đã bị mồ hôi làm cho ướt đầm thì không nhận được chửi thề một tiếng.

Tống Nguyệt lúc này cũng đã thanh tỉnh không ít. Dưới sự trợ giúp của hần thì nàng đã thoát được một kiếp, lúc này chỉ cần phân bổ lại đại lượng chân khí còn lưu lại ở kinh mạch gần cột sống là xem như hoàn toàn bình phục.

Nàng ngồi dậy khoanh chân điều tức, lại trải qua năm phút liên tục vận chuyển vài cái chu thiên thì cuối cùng Tống Nguyệt thở ra một ngụm trọc khí. Ngụm trọc khí này giống như một mũi tên bạc từ miệng nàng bắn ra đi chuyển một đoạn dài khoảng hơn một gang tay sau đó mới từ từ biến mất.

Sau đó Tống Nguyệt quay lại nhìn thì phát hiện hần vẫn ở cách đó không xa đang lồm cồm đứng dậy khiến nàng không nhận được kì quái hỏi:

- Tại sao ngươi vẫn còn ở đây?

- Câu hỏi thật hay. Ta không ở đây nhờ ngươi gặp chuyện gì thì chẳng phải công toi à? Người ta cứu xong phải là người sống, còn không ta tuyệt đối sẽ không cứu.

Hần phì cười rồi nhắc nhở Thanh Trà:

- Nhanh tay đem mấy cái đùi gà còn sạch sẽ bỏ vào. Có một ít đồ ăn ngươi cũng cảm không nổi, ngươi có chút chuyên nghiệp nào không vậy?

Đội Thanh Trà nhặt mấy cái đùi gà còn ăn được bỏ vào bọc giấy xong hần lập tức quay lưng ly khai, đối với vấn đề của Tống Nguyệt hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến nữa.

- Khoan đã! Ta còn chưa...

Tống Nguyệt ngăn người một lúc rồi kêu lên, thế nhưng lúc này bóng dáng của bọn hần đã hoàn toàn biến mất sau tầng cây rậm rạp của Thiên Kiếm Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Là sư nương hay nương tử ?

Có gì vui?

Đọc đường Tiểu Trà cứ ngâm nga mấy bài dân ca ngớ ngẩn khiến hần cảm thấy cực kì khó hiểu. Vừa rồi khi hần kêu đi theo thì thái độ rõ ràng còn rất miễn cưỡng, vì cái gì đột nhiên trở nên cao hứng như vậy?

Tiểu Trà cười hi hi tập tễnh chạy lại gần hần:

- Không nghĩ ra chủ nhân trông cà lơ phát phờ như vậy nhưng lại là một người lương thiện a. Nhìn chủ nhân làm việc tốt, Tiểu Ngưu cảm thấy rất hưng phấn a!

- Người phụ nữ đó... 80% khả năng sau này sẽ bị ta giết, cứu chỉ là bởi hôm nay tâm trạng của ta đang rất không tệ. Mà ngươi làm người không thích lại thích làm trẻ trâu à?

Tiểu Trà không thèm đếm xỉa đến lời của hần, thay vào đó nó ồ lên như vừa nhớ ra chuyện gì:

- Phải rồi! Lần đầu gặp chủ nhân nói là sẽ lấy lại chiếc quạt...

Nó cuống quýt mở cổ áo ra, cánh tay đen đúa cho vào lục lọi một hồi sau đó đó lấy ra một chiếc quạt rồi dâng hai tay cho hần.

Hần lặng lẽ nhìn cây quạt một lúc rồi khịt mũi:

- Người giữ lại mà dùng.Sau này đừng cất đồ trong áo như thế nữa.

Tiểu Trà vội chạy theo kêu lên oai oái:

- Không có bản, không có hoi đầu mà! Thật, thề!

Hắn khề lắc đầu:

- Ta không có thói quen nhận lại đồ đã cho. Nếu người không thích, ném đi đâu cũng được.

Tiểu Trà nhìn cái quạt, chỉ thấy vật này được thiết kế tinh xảo đẹp đẽ, xoè quạt ra thì đập vào mắt là một mặt vẽ huyết hoa, một mặt vẽ rừng kiếm, vừa có vẻ đẹp hùng vĩ lại vừa phảng phất khí thế lẫm liệt, quả đúng là một tuyệt tác.

Ngay cả kẻ ít học như nó còn cảm nhận được chiếc quạt không tầm thường, vậy thì giá trị thực của vật này còn cao đến đâu nữa? Nghĩ vậy thôi đã đủ khiến tay nó run rẩy chứ đừng nói đến việc ném đi. Đắn đo một hồi cuối cùng Tiểu Trà quyết định nhét quạt vào trong áo, sau này có dịp sẽ tìm cách bí mật trả lại cho hắn.

Hắn thấy vậy thì buồn bực gãi đầu, hữu khí vô lực nói:

- Ày~Người là con gái, không nên tùy tiện giấu đồ vào trong áo như vậy.

- Nhưng nô tỳ chỉ có bên trong là sạch sẽ a! Trang phục đã mấy ngày không giặt, rất bẩn thiu!

Lời lẽ chân thành của Tiểu Trà khiến hắn không biết nói sao cho phải, cuối cùng chỉ đành thờ dãi một tiếng rồi vác mặt mo rảo bước trở về Hậu Phong.

Vừa thoáng trông thấy căn nhà nhỏ thì Tiểu Trà liền cảm nhận được một cơn ớn lạnh tập kích khiến nó không nhận được xuất xoa một tiếng.

- Vì đặc trưng địa lý nên nhiệt độ ở đây luôn dao động trong khoảng từ 4 đến 13 độ C. Mặc tạm đi, vào tới trong nhà sẽ ấm hơn một chút.

Hắn cởi áo khoác lên người của Tiểu Trà sau đó bước đi mặc kệ biểu cảm ngây ngốc của nó.

- Chủ nhân... Thế này không được đâu...

Tiểu Trà khôi phục tinh thần, hốt hoảng cúi hắc y chạy theo định mặc lên người hắn. Bỗng nó thấy cánh vật trước mắt hoa lên, thân thể bị một lực lượng vô hình kéo đi khiến nó mất đi trọng tâm sau đó đổ ầm xuống.

Thân thể ngã sấp xuống nền đất lạnh lẽo khiến nó không nhận được kêu đau, đến khi choáng váng qua đi thì nó mới phát hiện bản thân đã bị hắc y trói thành một khối. Hắc y vừa dày vừa bền chắc khiến nó không tài nào cựa quậy.

- Bảo người mặc người cứ mặc. Tại sao ngay từ nhỏ đã cứng đầu như vậy?

Hắn nắm lấy tay áo rồi dắt Tiểu Trà đi. Nó cảm thấy hắn đã bắt đầu có chút bực nên thức thời không nói gì thêm nữa, chỉ cúi đầu lặng im đi theo hắn.

Chợt nó cảm thấy hắc y truyền đến từng trận run rẩy, ngập ngừng hỏi:

- Chủ nhân, ngại lạnh sao?

- Đương nhiên là lạnh. Ta đâu phải quái vật, có thể không lạnh được sao?

Hắn đứng quay lưng lại khiến Tiểu Trà không thể nhìn ra biểu cảm, thế nhưng ngữ điệu lại phảng phất giống như không chút nào để ý khiến trong lòng nó dâng lên một cỗ tang thương. Niên kỷ của hắn so với nó không lớn hơn bao nhiêu, thế nhưng thái độ lạnh nhạt lại làm người khác không nhận được tự hỏi hắn đã trải qua cái tao ngộ gì.

- Tại sao chủ nhân lại tốt với nô tỳ như vậy?

Hắn làm như không nghe thấy câu hỏi của Tiểu Trà, lặng im không đáp. Tại thời điểm nó thất vọng cúi đầu thì hắn bỗng lên tiếng:

- Trên đời không có gì tự nhiên, toàn bộ đều là do nhân quả. Ai đối xử với ta ra sao thì ta đáp trả như vậy, đâu rảnh đi quản người nhớ hay không nhớ.

Câu trả lời của hắn khiến Tiểu Trà rơi vào một mảnh mờ mịt, cảm thấy muốn hỏi thêm rất nhiều điều, thế nhưng nhất thời lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cơ mà nó cũng không còn cơ hội hỏi nọ kia nữa vì lúc này cả hai đã đứng trước căn nhà gỗ. Hắn vươn tay đẩy cửa, nhiệt khí ấm áp từ căn phòng phả ra khiến Tiểu Trà cảm thấy cực kì dễ chịu.

- Ân~Sao lại về muộn như...

Thanh âm vui sướng truyền ra, sau đó một luồng hương thơm ập đến trước mặt nó. Tiểu Trà ngưng thần nhìn thì nhận ra trước mặt là một cô gái rất xinh đẹp, mà đợt gió thơm vừa rồi là bởi nàng chạy vụt đến mà thành, thế nhưng chẳng biết vì sao nàng ta chỉ vừa mới đi được nửa đường thì đột nhiên dừng

lại.

Choang~

Trong khoảnh khắc thất thần Thanh Dương đánh rơi chồng bát trên tay xuống đất vỡ tan. Thanh âm chói tai giúp nàng thanh tỉnh không ít, tay phải vung lên đánh ra một luồng nhu kinh khiến cánh cửa đóng sầm lại.

Tiểu Trà không nhịn được kêu lên:

- Oa~Thật xinh đẹp a!Nô tỳ tuy chưa thấy qua nhiều mỹ nữ nhưng nô tỳ cảm thấy trên đời ít ai có thể đẹp hơn nàng.

- Nói ngược rồi.Phải là:Trên đời thấy qua nhiều mỹ nữ,duy chỉ có nàng là đẹp nhất!

Nụ cười của hần loé lên trong khoảnh khắc khiến Tiểu Trà thoáng ngây người.Còn tưởng hần là một cái người tung tung vĩnh viễn vô cảm như Hồ Quang Hiếu,không ngờ tại thời điểm cời trần giữa cái lạnh cắt da này lại có thể chứng kiến hần hiếm hoi một lần nhoen miệng cười.

- Nhưng tại sao thời tiết lạnh như vậy mà trang phục trên người nàng chỉ có hai mảnh,đã thế còn mỏng gần như trong suốt a.Ta không được học nhiều nhưng đại khái cũng biết...Ủm~Biết cái gì mà “Lam lữ phụ phụ bất tương lân”,lại còn cái gì mà “Lộ một khối đậu phụ so với thất thân còn muốn nhục nhả hơn”...Nói chung là nàng thật can đảm a,nếu bảo nô tỳ ăn mặc như vậy có khi cả đời nô tỳ cũng không dám gặp người.

(Thật là một cái không hiểu gì tiểu oa nhi...)

Hần ngưng ngừng gãi đầu,cảm thấy vẫn là không nên giải thích cho nó thì hơn.

Hôm nay không biết Thanh Dương kiếm đâu ra một cái trang phục vũ nữ Ba Tư khoác lên người,vải lụa mỏng tang vốn đã vô cùng kích thích lại kết hợp với thân thể lồi lõm gợi cảm khiến hần phải cố gắng lắm mới không xị máu mũi.Nội tâm không khỏi mừng thầm khi đi cùng hần là cái đứa nhỏ này,nếu đổi lại là Ngao Nam thì có lẽ kiếp này gã sẽ phải chết vì lỡ thấy quá nhiều.

Cánh cửa một lần nữa mở ra,Thanh Dương bây giờ đã khoác trên người một bộ y phục màu tím kín cổng cao tường,đồng thời đôi mắt đẹp của nàng còn không ngừng u oán nhìn chằm chằm khiến mặt già của hần không khỏi nóng lên.

Cái này rõ ràng là lỗi của hần không cài đi đâu được.Ai bảo hần đang yên đang lành tự dung mang về một cái xa lạ tiểu nha đầu làm gì.Xem ra lần này da mặt mỏng của Thanh Dương đã bị đá kích không nhẹ.

Hần cúi gằm mặt xuống,cười gượng nói:

- Làm phiền người giúp ta tắm rửa cho con bé này,trang phục thì lấy đồ của ta đắp lên là được.Ày~Người đừng nhìn ta như thế,ta nhất định sẽ dùng hết tinh lực để hậu tạ mà. Với lại,ta cũng tiếc không thua gì người đâu.

Thanh Dương đỏ mặt,khẽ gất lên:

- Hồng thềm!Quý mới cần người hậu tạ!Tiểu oa nhi,qua đây!

Nó thấy bộ dáng của Thanh Dương hung dữ như vậy thì rụt cổ lại,không nhịn được nghĩ thầm:

(Nghe nói trên Thiên Kiếm Sơn toàn bộ đều là tiên nhân.Quả nhiên là danh bất hư truyền,thay áo thật nhanh a.Bất quá có vẻ tiên nhân có chút hung,thật hoài nghi lát nữa nàng có hay không lấy roi quất đất ta...)

Nghĩ là vậy nhưng chủ nhân đã phân phó nên Tiểu Trà không còn cách nào khác là phải leo đèo theo sau mỹ nữ hung hăng kia.

Mà kể cũng lạ,cái nhà nhìn bên ngoài thì bé tẹo thế nhưng đi lòng vòng mãi vẫn không thấy điểm cuối.Mỹ nữ áo tím dẫn nó quẹo trái rẽ phải một hồi thì mới đến một gian phòng mật mờ hơi nước,khắp nơi đều là hương dầu tắm nồng nàn.

- Cởi áo ra.

Thanh âm lạnh lạnh của Thanh Dương vang lên khiến nó không nhịn được khẽ run rẩy,đôi tay rụt rè cởi chiếc áo cũ nát để lộ bờ vai gầy cùng xương quai xanh duyên dáng.

(Cái tên tiểu sắc lang này không biết từ đâu bốc tới một cái tiểu yêu tinh.Tuy có hơi lồi thoi lệch thếch nhưng nếu dưỡng dục tử tế thì sớm muộn cũng thành mỹ nhân a.Tuổi đời lại còn trẻ như vậy,so với ta một cái nữ nhân vừa già khảm khú vừa hung hăng...)

Thanh Dương càng nghĩ càng cảm thấy bị ai,khoé mắt không nhịn được dâng lên một tầng sương mờ.Nó tuy tinh mắt trông thấy thế nhưng ở trong nhà tắm hơi nước mật mù nèn,không để ý lắm,với lại người bình thường cũng chẳng có ai khóc vì bị hơi nước bay vào mắt đâu.

- Ngồi xuống.

Nó một lần nữa nghe thấy tiên nữ ra lệnh,thế nhưng vì thanh âm của nàng lúc này đã nhu hoà hơn không ít nên nó cũng cảm thấy có chút an tâm.Hai tay nhanh nhẹn cởi nốt cái quần sau đó ngoan ngoãn ngồi bệt xuống đất.

Thanh Dương cầm xô nước dội lên người nó,nước ấm rửa trôi bụi bẩn trên thân thể khiến nó dễ chịu tới mức khẽ rên một tiếng.

Nước tẩy trôi chất bẩn để lộ da thịt trắng hồng từng khối,tuy làm việc vất vả lại thêm ăn uống không đầy đủ khiến thân thể có chút gầy yếu nhưng nếu chăm sóc tử tế thì qua mấy ngày liền hoá thành một cái trắng mập xinh xắn tiểu nha đầu là cái chắc.

- Thật là một cái xinh đẹp tiểu nha đầu.Hắn là từ nơi nào tìm thấy người?

Nó còn chưa kịp mở miệng thì Thanh Dương đã nói tiếp:

- Mà cho dù người có từ nơi nào tới thì cũng nhất định phải nghe lời hắn rõ chưa?Hắn là một tiểu tử rất nhạy cảm,nếu người không ngoan hắn sẽ cảm thấy phi thường không vui.

Nó nhớ lại về mặt chán chết của hắn,xem ra không có lúc nào là hắn không “phi thường không vui” a.Tuy là rất muốn chỉnh lại lời của Thanh Dương thế nhưng nghe được trong thanh âm của nàng tràn đầy quan tâm,lại khiến cho một cái đứa bé chưa từng nếm qua tình thương cha mẹ như nó không nhịn được cảm thấy nghẹn ngào:

- Thần tiên tỷ tỷ,tỷ có vẻ rất quan tâm đến chủ nhân a!

Thanh Dương nghe vậy khuôn mặt cũng lộ ra một tia mơ màng:

- Ai kêu hắn khờ khạo như vậy...Thật là một cái khiến người ta không thể không lo tiểu hài tử!

- Ất xì~

Hắn xoa xoa cái mũi,vừa dọn dẹp mảnh bát vỡ lẫn lóc dưới sàn vừa buồn bực thì thầm với chính mình:

- Con mẹ nó không phải có ai đang nói xấu lão tử đấy chứ?Tại sao lại hắt hơi liên tục như vậy?

Hắn đổ mảnh bát vào một mảnh vải dày rồi buộc lại sau đó ném vào một cái giỏ tre để khi nào có việc xuống núi thì mang đi vất.Thời nào cũng có cái ưu nhược riêng,nếu trong thời đại công nghệ xe rác đi đến từng nhà để phun khói thì ở thời đại thân thiện với môi trường này chỉ mỗi việc đem bao rác đi vất cũng phải cuốc bộ tới rặng cang.

(Ầyzzz~Lát nữa còn phải đi học a,thật quá con mẹ nó phiền.Hôm nay còn chưa cùng Dương Dương làm nháy nào,thân thể bút rút vải chường...)

Ngồi phịch xuống ghế,cảm nhận thân thể nhỏ yếu vô lực khiến hắn có một chút buồn bực.

(Ở cái level thấp thế này thì luyện Kim Chung Trao là tốt nhất rồi,không cần bàn cãi gì nữa.Thế nhưng sức phòng thủ cao quá thì lại khó chết,mà không chết thì Cửu Tử khó mà luyện thành.Mà nếu Cửu Tử luyện không đâu vào đâu thì lấy đâu ra nội lực để mà xài phi đao?Không xài được phi đao mà gấp phải mấy thằng cục súc như Ngao Nam thì có mà bốc cảm ăn vãi.Âm Dương Kì Kinh thì tạm thời chưa có thời gian rảnh để luyện,mà có luyện thì kinh mạch bây giờ cũng không chịu nổi.Con mẹ nó sao tương lai của lão tử lại mịt mờ như vậy?)

(Phải rồi,còn vụ con bé kia nữa.Quên bét mất là bây giờ ta còn đang là ăn nhờ ở đậu nhà vợ,bây giờ phải làm cách gì để kiếm tiền đây?Buồn vũ khí,chuyển giao công nghệ,vay vốn ngân hàng...mấy cái này xem ra đều không có tác dụng ở thời đại này.Phải làm gì để kiếm tiền bây giờ?)

Đang miên mang suy nghĩ thì bất ngờ có tiếng bước chân kéo hắn trở về thực tại.Một cái thanh thuần xinh đẹp tiểu cô nương khoác trên mình một bộ bạch y rụt rè bước ra,mái tóc ngắn hơi ướt ôm tròn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng khiến người khác không khỏi nổi lên một loại ham muốn bắt nó lại hung hăng cụng nựng một phen.

Bộ bạch y này là Thanh Dương mua cho hắn,hắn vẫn luôn cất dưới đáy tủ dự định khi nào trở thành một cái đại hiệp thì lôi ra mặc nhưng chắc là không bao giờ có cái cơ hội đấy nữa rồi.Ngược lại con bé mặc bộ này cũng khá vừa vặn,nhìn kĩ thì cũng rất ra dáng một cái tiểu nữ hiệp.

- Ra ăn cơm đi,ta có chuyện muốn nói với hắn.

Nó nghe vậy thì sung sướng reo lên một tiếng rồi chạy ra bàn ăn bỏ lại hắn đơn độc trước ánh mắt lạnh lẽo của Thanh Dương.

- Ừm~Sur nương thật giỏi,tẩy một cái ăn mảy thành một cái trắng hồng tiểu cô n...

Hắn chưa nói hết câu thì cái má đã bị Thanh Dương hung hăng nheo tới biến dạng,nàng trầm giọng quát:

- Khá khen cho một cái hoa tâm đại củ cái(*) tiểu quý đầu,chỉ vừa mới hở ra một chút đã xách ngay về một cái trắng hồng tiểu nữ nhân!

(*):Hoa tâm là đào hoa,củ cái là phần dưới của đàn ông)

- Ách!Oan uổng quá,ta chỉ là nhón tay làm phúc thôi mà!Một cái tiểu oa nhi không cha không mẹ vất vưởng ngoài đường không phải rất tội nghiệp sao?

Thanh Dương thấy hắn đau tới chảy nước mắt thì ác tâm mềm nhũn,không nhịn được ôm lấy hắn,cũng không dám nói gì vì sợ nếu mở miệng sẽ ngay lập tức nằng hất một trận tơi bời mất.

(Không ngờ nữ nhân ăn giấm chua xong lại đáng sợ như thế! Suýt nữa thì ta bị véo chết rồi!)

Hắn cố nhin đau để thả thính chứ để giấm chua quá thì Thanh Dương bị ung thư mắt:

- Nương tử đừng ghen, ta đối với Tiểu Trà hoàn toàn không có ý gì cả. Nàng mới là người ta yêu nhất trên đời. Hôm nay sáng sớm đã phải đi cùng đám cô hồn kia nửa ngày khiến ta nhớ nàng tới bồn chồn hết cả người rồi, hay là nàng giúp ta đỡ bồn chồn được không?

Lời của hắn tuy thô tục hết mức lại thêm sến chết người không đến nỗi nhưng khuôn mặt vẫn bảo trì vẻ nghiêm túc khiến Thanh Dương không khỏi rởn rợn. Giá mà hắn cười một tiếng thì nàng mới có thể vỗ lên mặt hắn mà nhắc hắn nhớ có nói đùa, chứ hắn cứ nghiêm túc như vậy thì nàng biết từ chối ra làm sao?

- Dẻo miệng. Ta nấu đồ ăn cũng không có bỏ thêm đường a!

Hắn bắt chước ngữ điệu của Thanh Dương, nói:

- Ăn nàng một đêm còn ngọt hơn mười năm ăn đường a.

- Ăn cái đầu con! Bại hoại, dâm tặc!

- Khắc khắc~ Đã nghiện lại còn ngại.

Hắn tham lam hấp thụ mùi hương trên người Thanh Dương, đôi tay ngăn ngăn dùng sức ôm chặt eo thon khiến hai thân thể giống như hoà làm một.

Thanh Dương bỗng cảm thấy một cổ dục hoà rục rịch trong cơ thể, hoảng sợ kêu lên:

- Không nên... Còn có một cái... tiểu oa nhi a...

- Chỉ làm một chuyến tàu nhanh thôi. Đừng để nó thấy là được.

- Nhưng...

Hắn rướn người dùng môi chặn lại lời nói của Thanh Dương, hai tay phát lực bế nàng lên theo tư thế “Dâng Hoa Kính Phật”. Cả hai vừa vòng tình hôn hít vừa rón rén vượt qua phòng tuyến lỏng lẻo của Tiểu Trà, đưa đang say sưa ngắm đồ ăn mà quay lưng về phía bọn hắn rồi nhanh chân chạy vào một gian phòng sau đó đóng sầm cửa lại.

Tiểu Trà đứng ngay ngắn ở mộ bên lau nước miếng suốt hai tiếng đồng hồ thì mới thấy bọn hắn bước ra. Chẳng hiểu tại sao Thanh Dương mới vừa rồi còn mạnh khoẻ mà lúc này khuôn mặt đỏ hồng, mái tóc có chút hỗn loạn, còn hắn thì cả người tràn đầy mùi hương nữ tính, ở gần cổ hình như cũng nhiều thêm một cái dấu răng.

Mà kì quái ở chỗ cước bộ của cả hai người đều có vẻ phù phiếm vô lực, thậm chí đôi chân đẹp của Thanh Dương thỉnh thoảng còn hơi run run. Lạ ghê!

- Hử? Sao người vẫn chưa ăn?

Hắn dìu Thanh Dương bước ra, nhìn thấy bàn ăn vẫn còn nguyên thì không khỏi cảm thấy kì quái.

- Không dám a! Chủ nhân chưa động đũa, Tiểu Ngưu sao dám đi hạ phạm thượng!

Tiểu Trà hoảng hốt kêu lên khiến hắn không khỏi cảm thấy có chút khó xử. Quả là một cái có nguyên tắc tiểu oa nhi a.

- Tiểu Ngưu? Đây là tên nàng vốn có hay do con đặt?

Thấy vẻ mặt Thanh Dương có vẻ không hài lòng, hắn cười khổ nói:

- Tên nàng là Thanh Trà, thế nhưng lại thích coi bản thân là một con trâu. Về vấn đề này ta sẽ từ từ uốn chỉnh. Mà người tắm cho con bé lâu như vậy mà không biết nó tên gì sao?

(Còn chẳng phải toàn bộ đều nói về cái tên hoa tâm đại củ cải nhà người...)

Thấy Thanh Dương cúi mặt cái gì cũng không nói, Tiểu Trà bèn lớn mật hô lên:

- Thời điểm trong nhà tắm thần tiên tỷ tỷ chỉ toàn khen ngợi chủ nhân a. Tuy là nô tỳ nghe xong cảm thấy không hoàn toàn là đúng nhưng có một người yêu thương ngài như vậy thì ngài quả thật là có phúc a!

Thanh Dương nghe vậy thì mặt ngọc đỏ bừng, cái mặt cúi thật sâu như muốn tự rúc đầu vào trong ngực, cố hết sức tránh khỏi ánh mắt mờ ám của hắn.

Nhìn bộ dáng nàng ngượng ngập đáng yêu như vậy hắn không khỏi nổi lên một cỗ tà tâm muốn một lần nữa đẩy nàng ngã ra bàn hương hăng thân mật. Thế nhưng cảm nhận thân thể nàng vừa mới trải qua một trận vui hoa dập liễu còn đang mềm nhũn dựa vào hắn thì hắn đành dùng hết sức kìm hãm

máu huyết đang chạy ầm ầm, dù sao hấn cũng không phải một kẻ trong nào chi toàn tình trùg đầu.

- Ngồi xuống ăn cơm a. Vận động vất vả cả buổi chắc ai cũng đói rồi. Ngươi cũng ngồi xuống ăn cùng đi.

Tiểu Trà sợ hãi lùi một bước, luôn miệng kêu lên:

- Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám!

Thanh Dương sinh hoạt bình dị đã quen, nay có thêm một cái nha hoàn không khỏi cảm thấy có chút thiếu tự nhiên. Hấn lại càng là không thích ứng được với cái kiểu cung cung kính kính này, buồn bực nói:

- Ngay từ đầu ta cũng không có yêu cầu ngươi làm nha hoàn, ngươi trưng cái bộ dáng này ra là để cho ai xem? Ngươi có thể ngoan ngoãn làm một cái tiểu muội cơ mà!

- Nhưng mà... nô tỳ ở nhà họ Pác chỉ thấy người ta làm nha hoàn tốt, chứ chưa từng thấy ai làm tiểu muội tốt cả. Nhỡ nô tỳ làm không tốt...

Hấn bưng cái trán, buồn bực gằn từng tiếng:

- Ta dạy ngươi là được. Giờ thì ngồi vào bàn ăn, hoặc là hôm nay ngươi khỏi ăn cơm.

Nhìn mặt hấn lăm li như thế kia Tiểu Trà cũng không có can đảm thử xem hấn là đang nói thật hay nói giỡn, nhanh nhẹn ngồi xuống ghế bên cạnh Thanh Dương cười hi hi nói:

- Đại ca tốt, mong sau này được huynh chỉ bảo thêm a!

Tiểu Trà mới vừa cầm được đôi đũa lên thì chợt nhớ ra điều gì đó, liền quay sang hỏi:

- Tên của chủ...ý quên, đại ca là gì vậy?

Hấn đáp gọn lỏn:

- Tinh Vũ.

Tiểu Trà vội lăm nhăm mấy lần cho khỏi quên rồi gấp đồ ăn nhét vào miệng, lúng búng nói:

- Tinh đại ca... Tên nghe hơi kì một chút nhưng cũng có vẻ dễ nhớ a.

Nó nuốt đồ ăn xuống rồi quay sang Thanh Dương, thật thà hỏi:

- Còn đại tẩu tên gì vậy? Oa! Sao hai người lại phun thức ăn ra, thật là mất vệ sinh!

Thanh Dương ho khan một lúc rồi run giọng đáp:

- Chớ hiểu nhầm Ta với hấn không phải... cái quan hệ kia. Ta là sư phụ của hấn a.

- Nương tử.

Hấn lạnh lùng đĩnh chính nhưng bị Thanh Dương hung hăng nhéo vào mũi một cái nên đành phải buồn bực sửa lại:

- Nói nghịu, là sư nương.

- Có mà con cố tình ấy!

Thanh Dương ngượng ngùng gắt lên.

- Không đâu, là do hai từ này quá giống nhau. Sư nương, sư nương, nương tử. Đó, lại đọc nghịu rồi.

- Hừ!

Tiểu Trà ngồi ngay ngắn xem đôi vợ chồng trẻ cãi nhau một lúc rồi mới lên tiếng:

- Ủa? Vậy là sư phụ hay sư nương?

Hấn nhàn nhạt đáp:

- Sư phụ là đực, nương tử là cái. Việc này mà cũng phải hỏi sao? Ách~ Đừng nhéo, ta thực sự là bị nghịu.

- Ủa, vậy thần tiên tỷ tỷ là sư nương hay là nương tử?

Hắn nghiêm giọng đáp:

- Đương nhiên là nương tử.

Lần này Thanh Dương không néo hắn nữa,thể nhưng về mặt đờm buồn lại khiến hắn cảm thấy đau nhức gấp trăm lần:

- Con đừng tiếp tục đùa như vậy.Ta đã từng này tuổi,chưa kể còn là sư phụ con.Sao ta có thể mặt dày huỷ đi tiền đồ của con chứ...

Hắn nghe vậy thì không nhịn được tiến lại gần hôn lên trán Thanh Dương ôn nhu nói:

- Ngốc.Huỷ tiền đồ thì còn hậu đồ,trung đồ,trái đồ,phải đồ.Thể nhưng không có nàng thì đời ta chỉ là đồ đồng nát.Không,ngay đến cả đồng nát cũng không bằng.

- Tại sao thần tiên tỷ tỷ lại khóc?Pác lão gia có một người vợ bé năm nay chỉ mới mười hai tuổi mà tiền đồ cũng đâu có ảnh hưởng gì đâu?Lão gia còn nói người vợ bé kia là thần tài mang lại may mắn a!

Tiểu Trà ngây ngô nói khiến Thanh Dương không nhịn được rúc đầu vào ngực hắn im lặng khóc.Ở cái thời thế đảo điên này lão già lấy ấu nữ thì thiên hạ cũng ngoảnh mặt làm ngơ,thể nhưng tại sao nàng yêu hắn thì lại bị coi là trái với đạo lý,bị người đời khinh rẻ?

- Tiểu bảo bối.Ta muốn ở một mình,con cùng Tiểu Trà ra ngoài được không?Mang theo đồ ăn,đừng để mình bị đói.

Thanh âm ghen ngào của nàng kiên định tới mức trái ngược hoàn toàn với vẻ ôn nhu thường ngày khiến Tiểu Trà chỉ còn biết rậm rập làm theo.

- Con đừng lo,ta sẽ không làm gì đại đột đâu.Ta chỉ muốn...suy nghĩ một chút.

Hắn nghe vậy thì mới chịu buông Thanh Dương ra.Lúc này áo hắn đã bị ướt một góc nhỏ,thể nhưng linh hồn hắn thì từ lâu đã bị nước mắt của nàng làm cho ướt đầm đìa rồi.

Thanh Dương gạt nước mắt,cười gượng nói:

- Trong lớp nhớ cẩn thận.Đừng để bị sư bá làm khó dễ a!

Trên miệng hắn điểm một nụ cười nhạt,khẽ cúi đầu sau đó xoay người ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tâm sự

Tình đại ca,thần tiên tỷ tỷ có hay như vậy không?

- Không đâu.Mọi hôm nàng ngoan lắm,chắc tại hôm nay có thêm người nên nàng ngại.

(Ngại gì mà giống như sắp tự sát đến nơi vậy...)

Tiểu Trà hơi lo lắng khi nhớ lại về mặt buồn rười rượi của Thanh Dương,thể nhưng nhìn vào thái độ bình thản của hắn nó biết dù nói gì cũng bằng thừa nên nó quyết định chuyển sự chú ý sang đĩa nem rán.Ủm~Thật thơm a!

- Chúng ta đang đi đâu?

- Tới Kiếm Phong.Buổi học Vẽ Bùa sẽ bắt đầu sau 30 phút nữa,và nếu bỏ lỡ thì sẽ không hay đâu.

Sau khi đi qua một loạt hành lang và dãy nhà cao chọc trời,cho đến khi dừng lại ở một ngôi nhà rất lớn nằm cách biệt hoàn toàn với những kiến trúc còn lại.

Hắn vừa gõ cửa vừa nói:

- Gã có chút gần đờ.Hai đứa từ từ làm quen nhé.

Một nam tử mở cửa và ngay khi trông thấy hắn thì mặt người này lập tức nhăn nhúm lại:

- Người tới đây làm gì?Chỗ này không phát kẹo đâu.

- Ha ha. Vui đấy. Hôm nay ta tới để trình bày cho lão một cái thành viên mới của Hậu Phong Thanh Trà, đây là Tiêu Viêm. Tiêu Viêm, đây là Thanh Trà.

Tiêu Viêm nheo mắt nhìn Tiểu Trà một lúc rồi nhún vai sau đó đóng sầm cửa lại:

- Sao cũng được. Miễn là người chịu hoàn toàn trách nhiệm với những rắc rối mà nó có thể trực tiếp hoặc gián tiếp gây ra. Giờ người cút đi được rồi!

Hắn vội giữ cánh cửa lại, cười nhạt nói:

- Ấy~Ta không có rảnh rồi mà dắt một đứa trẻ con đến tận đây để mà chào hỏi. Ta muốn nhờ lão trông nó một lúc, Dương Dương đang có việc cần ta, mà việc này thì không tiện mang nó đi theo.

Tiêu Viêm gồng mình kéo cánh cửa vào, cười lạnh hỏi:

- Sao ta phải giúp người?

Hắn cũng dùng hết sức giữ lại, bình thản đáp:

- Chắc là bởi người không muốn thấy Dương Dương buồn a.

Tiêu Viêm gằn giọng:

- Dương Dương là cái tên dễ thứ rận rệp như người gọi sao?

- Không thể gọi á? Nhưng mà có vẻ như nàng lại rất thích ta gọi như vậy. Phải làm sao đây?

Lớp vỏ gỗ của cánh cửa dưới tác động của hai người dần vỡ vụn để lộ tầng lõi thép bên trong, thế nhưng ngay cả lõi thép cũng dần xuất hiện vết nứt trông như cơ thể bị phá hủy bất cứ lúc nào.

- Tiểu oa nhi. Vào!

Cuối cùng Tiêu Viêm đành phải nhượng bộ. Con người ai cũng có điểm yếu, mà điểm yếu của gã thì lại bị hắn nắm được quá dễ dàng.

- Đại ca sớm quay lại đón Tiểu Ngưu nhé. Cái người này giống như là rất nguy hiểm...

Cánh cửa đóng sập lại lạnh lùng cắt đứt thanh âm của nó. Hắn thấy màn trần trời này thì không nhịn được cười khò, trước đây phản ứng của hắn cũng dữ dội không thua gì nó đâu.

.....

Hắn trở về thì thấy Thanh Dương đang nằm gục trên bàn, tóc dài tùy ý buông xoã vắt qua một bên vai.

- Nương tử, mệt sao?

Hắn lặng lẽ đi tới nâng lên mái tóc mềm mại như nước sau đó cẩn trọng buộc lại, hương tóc nhàn nhạt xộc vào mũi khiến hắn không khỏi cảm thấy hơi phê pha.

- Không...Chỉ là...

Thanh Dương giật mình nhận ra hắn đang đứng buộc tóc cho nàng. Không biết là vì đoạt xá hay do làm...cái chuyện kia mà hắn nguyên bản là một thằng bé cao chưa đến 1 mét 6 thế nhưng chỉ trong vòng chưa đầy một tuần đã cao vọt lên. Đến nay cũng đã sắp vượt qua cả nàng rồi.

Tuy trên đời không thiếu trường hợp những đứa bé có huyết thống đặc biệt có thể trong một đêm trở thành người lớn. Thế nhưng so với nhân loại bình thường thì tốc độ phát triển của hắn thật đáng sợ a!

- Sao đột nhiên nương tử lại nhạy cảm thế? Đoạ quả tim nhỏ của ta bây giờ vẫn còn đập ầm ầm đây này.

Nàng thấp giọng đáp:

- Xin lỗi. Tại con dẫn một cái tiểu oa nhi về khiến ta nhận ra tương lai con sẽ còn có thêm nhiều bằng hữu, thậm chí nữ nhân mà con yêu. Nếu ngày đó xảy đến...ta rất sợ họ sẽ bắt con phải lựa chọn...

Ở thời cổ đại, sự đồ luyện bị coi là một dạng suy đồi đạo đức tương tự như loạn luân. Ngay cả ma giáo cũng khó mà chấp nhận điều này chứ chưa nói gì đến danh môn chính phái, vậy nên việc đứa hãm phụ khoa nào đó bắt hắn chọn giữa Thanh Dương và danh vọng là điều rất có thể xảy ra.

Tất nhiên là với điều kiện hắn phải ra gì và này nọ thì người ta mới bắt hắn chọn. Ngược lại nếu hắn là một kẻ vô danh tiểu tốt suốt ngày chỉ biết chui xó xinh gầm giường thì cũng chẳng ai thèm liếc hắn làm gì cho mỗi mắt.

Hắn mỉm cười nâng khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Dương lên, cười khê:

- Chọn? Nếu phải chọn, ta nhất định sẽ không bao giờ chọn nàng.

Thấy khuôn mặt Thanh Dương thoáng cái đã trở nên trắng bệch, hắn vội nói:

- Bởi nàng chưa từng là lựa chọn. Nàng là bảo bối của ta, là tính mạng của ta. Không phải ai cũng dấn đến mức đem mạng mình ra làm lựa chọn, ta thì lại càng không làm như vậy.

- Miệng lưỡi dẻo quẹo!

Thanh Dương hung hăng nheo má hắn, sắc mặt từ trắng bệch chuyển sang đỏ hồng. Đôi mắt liên tục như vậy, thật khiến hắn không khỏi lo lắng cho huyết áp của nàng.

- Fur fur~ Chẳng phải nương tử thích nhất ta như vậy sao?

- Ai... ai mà thêm...

Hắn mặc kệ Thanh Dương nói gì, động tác thành thạo ngồi lên đùi nàng mặc dù với kích cỡ của hắn thì hành động này thực sự là có chút không phù hợp.

- Ta đói quá, nương tử gấp cái gì cho ta ăn đi.

- Từng này tuổi rồi mà nheo, thật không ra thể thống gì!

Thanh Dương gấp một miếng thịt đút cho hắn, nhìn hắn vừa ăn vừa cười tủm tỉm khiến nàng không nhịn được kêu lên:

- Món này ngày nào con chả ăn, bớ làm bộ làm tịch đi. Thấy ghét!

Hắn dựa vào ngực Thanh Dương, cười khê:

- Đúng là mỹ thực ta đã ăn không ít. Thế nhưng được nương tử đút cho ăn thì vẫn là một trải nghiệm hiếm hoi đấy.

Từ ngày đoạt xá nàng chỉ thấy hai chân mày của hắn luôn nhíu chặt, gặp chuyện gì khóe miệng cũng cong lên đầy khinh bỉ. Thế nhưng lúc này Thanh Dương mới nhận ra hắn còn có bản mặt ngây ngốc đáng yêu như vậy, không nhịn được cúi xuống hôn lên trán hắn một cái.

- Tiểu Trà đâu rồi?

- Ta gửi con bé ở chỗ lão Viêm rồi. Mang theo một đứa bé con, làm chuyện gì cũng cảm thấy không tự tại.

Ngữ khí cụ non của hắn khiến Thanh Dương bật cười khúc khích:

- Con cũng chỉ là một đứa bé con thôi đấy!

Hắn ngửa đầu nhìn Thanh Dương, nhún vai đáp:

- Ta là bé con vậy tại sao vừa rồi nàng lại kêu to thế?

- Tiểu sắc quỷ!

Nàng xấu hổ đánh vào mũi hắn một cái, ngập ngừng nói:

- Tại sao con lại tốn công quay về làm gì, chẳng phải ta đã sẽ không làm điều gì đại đột sao?

- Ta biết nàng sẽ không làm ra mấy hành vi của bọn bánh bèo. Thế nhưng ta khẳng định tâm trạng của nàng lúc này đang không tốt. Tâm trạng nàng không tốt, tâm trạng của ta cũng không tốt, vậy nên ngoại trừ ở bên nàng còn lại ta chẳng muốn làm cái gì sát.

- Có vẻ như con rất hiểu ta à? Vậy con có biết ta sắp làm gì không?

Thanh Dương vẻ mặt bất thiện nhìn hắn, trong mắt hiện lên một tia tinh quái.

- Dùng cái ngữ điệu này... 80% là nàng định giả vờ hôn ta. Sau đấy đợi đến khi ta đáp trả thì bóp mồm ta lại và cười vào mặt ta.

Âm mưu bị bóc trần khiến khuôn mặt Thanh Dương có chút đỏ bừng, ngượng ngùng quệt lên má hắn một cái:

- Tên tiểu quỷ này tại sao lại lợi hại như vậy? Bộ con đọc được suy nghĩ của ta sao?

- Nếu ta không lợi hại thì tán nổi nàng sao? Cái gì cũng có lý do cả đấy. Phải rồi, chú ần...

Hắn lơ đãng nhìn vào cánh hoa trên ngực Thanh Dương. Những người bị nhiễm chú ấn của Xích Viêm bên ngực phải sẽ xuất hiện vết xăm hình một bông hồng đỏ thắm. Không biết đó có phải để thỏa mãn sở thích biến thái của gã hay không thể nhưng bông hồng rõ ràng là một hình xăm kén chủ.

Hắn nói vậy là bởi hắn từng trông thấy mấy gã tráng hán bị nhiễm chú ấn của Xích Viêm, trên ngực tên nào cũng có một bông hồng xinh đẹp bự chẳng. Không hề đẹp đẽ, ngược lại còn có chút biến thái.

- Vì làm cái... hoạt động kia đều đặn nên đã không còn mất kiểm soát nữa. Tuy nhiên không biết tại sao hình xăm này không mờ đi chút nào.

Thanh Dương vừa nói vừa chỉnh lại vạt áo, xem ra nàng không mấy thích thú với việc trên người bỗng nhiên xuất hiện một cái “tha thu”.

Hắn giữ tay nàng lại, cười nham nhở:

- Đừng, rất đẹp mà. Hôn nữa thứ này đã ăn vào da thịt rồi, sẽ không mờ đi đâu. Chú ấn hoạt động như một loại chất dinh dưỡng tiến vào cơ thể, sẽ chạy khắp các tế bào trong khoảng 30 phút đối với cơ thể người trưởng thành. Nếu trước đó không thể trục xuất hợp chất này ra thì cơ thể sẽ vĩnh viễn bị biến đổi.

Thanh Dương nghe vậy thì không khỏi lo lắng:

- Biến đổi? Biến đổi ra làm sao?

- Cũng không có gì nhiều, chỉ là ở ngực hiện ra một cái hình xăm với cả vào khoảng giữa trưa đục hoả trong người sẽ bốc lên khiến người nhiễm chú ấn mất lý trí rồi trở nên cuồng sát. Ngoài ra còn có một vài cái tác dụng phụ giống như là chán ăn, mệt mỏi, khó ngủ... nhưng bù lại sẽ giải phóng một chút tiềm lực cơ thể. Hình như vậy, vì cái trò này khá vớ vẩn nên ta cũng không nhớ rõ lắm.

- Ừ, vậy ta không nói chuyện này nữa. Con còn đói không? Xin lỗi vì vừa rồi đuổi hai đứa ra ngoài. Hay là để ta đi gọi Tiểu Trà về dùng bữa nhé?

- Không cần. Ở lại đi.

Hắn giữ lấy bàn tay mát lạnh của Thanh Dương đang luồn vào mái tóc bù xù của hắn, thì thào:

- Chúng ta cũng cần có chút không gian riêng tư chứ.

- Đừng nháo! Vừa mới làm xong rồi còn gì, người ta còn đang nhức hết cả người đây này.

Thanh Dương đỏ mặt đẩy cái tay đang mò mẫm của hắn ra. Cảm tưởng số lần nàng đỏ mặt trong suốt hai mươi mấy năm cũng không bằng nửa ngày ở cùng hắn.

- Đừng nghĩ bậy bạ. Ý ta là cần không gian riêng tư để hỏi nàng chút chuyện thôi. Nàng thấy chúng ta diễn biến thế này có quá nhanh không?

Ngữ khí nghiêm túc của hắn khiến Thanh Dương trở nên trầm mặc, sau cùng nàng mỉm cười xoa nhẹ lên má hắn:

- Diễn biến gì?

- Mặc dù đối với một kẻ như ta thì điều này có vẻ khá nực cười, thế nhưng ta thực sự cảm thấy có lỗi vì đã quá ích kỷ. Rõ ràng là ta đã không hề nghĩ đến cảm xúc của nàng. Cho dù là đoạt xá, lẽ ra ta nên dành nhiều thời gian hơn để... gọi sao nhỉ... bồi dưỡng tình cảm. Cho đến khi nàng hoàn toàn quên thẳng đản kia...

Bỗng một cảm giác mềm mại áp vào môi khiến hắn không khỏi choáng váng. Khoảnh khắc ngu người mau chóng qua đi, hắn không dám chậm trễ vội bắt lấy cơ hội ngàn vàng này, tay phải vòng ra sau giữ đầu nàng lại đồng thời cái lưỡi dễ dàng tách gọn bờ môi mềm của Thanh Dương hưng hăng tiến vào tàn phá.

- A... Cái tay!

Thanh Dương giãy nảy lên đánh vào bàn tay đang luồn vào trong áo mò mẫm bộ ngực đầy đặn của nàng, khiến cho toàn bộ khung cảnh lãng mạn ảm ảm sụp đổ.

- Ách~ Mọi khi làm chuyện đó ta cũng vừa hôn vừa bóp mà?

Thanh Dương nói lí nhí:

- Cái gì mà vừa hôn vừa bóp? Đừng nói những điều đáng xấu hổ như vậy! Hôn nữa lúc đó khác, lúc này khác, ban ngày ban mặt mò loạn như vậy người ta rất ngượng ngùng a!

Hắn buồn bực thở hắt ra:

- Rồi, rồi. Ta chiều ý nàng, thế nhưng sau này đừng có đòi đấy.

Thanh Dương bấu môi đáp:

- Ai mà thèm! Còn về điều con vừa nói...ta thực sự một chút cũng không hiểu.Cái gì mà có lỗi,cái gì mà bồi dưỡng tình cảm,cái gì mà quên kẻ đàn kia? Tuy ta không biết vì sao lại có cảm giác này với con,thế nhưng ta dám khẳng định rằng tất cả đều là do ta tự nguyện.Vì vậy con đừng nên có những suy nghĩ ngốc nghếch như vậy nữa.

(Thì ra đây là cái gọi là dạy hư trẻ nhỏ...)

Hắn ngại ngần quẹt mũi mấy cái,cuối cùng vẫn cảm thấy không biết nói gì đành ậm ừ đáp:

- Ừm,vậy từ bây giờ ta sẽ tích cực tận dụng sự tự nguyện của nàng hơn.

- Ngốc!Ý người ta không phải như vậy.Này!Đừng mò loạn..

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Một ngày của tiêu viêm

Cái định mệnh!

- Éc!

Thanh Trà sợ hãi kêu lên khi thấy Tiêu Viêm bất ngờ đâm một phát vào tường,cả bức tường gỗ lẫn lõi thép bên trong đều bị nắm đấm của gã đánh nát bấy khiến nó không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

- Đừng kêu loạn.Chỉ là tự nhiên cảm thấy khó chịu thôi.

Gã ho khan mấy cái,gần giọng:

- Bỗng nhiên cảm thấy giống như nuốt phải một con ruồi.Lạ thật!

Gã lầu bầu mấy tiếng rồi lại cúi xuống loay hoay với cái hộp kim loại nằm trên bàn.

- Ừm...Đưa ta cái kim,cái vật giống còng cua ở mép bàn ấy.

Thanh Trà ngoan ngoãn làm theo lời gã,cái vật hình dáng giống cây kéo này nặng quá làm nó phải dùng hai tay mới nâng lên được.Ấy thế mà gã cầm xong cũng chẳng thèm cảm ơn lấy một câu,chi lạnh lùng tự thoại với chính mình:

- Vận một chút...Bè nghiêng một chút...Ngon chim!

Theo thanh âm của Tiêu Viêm,vô số luồng sáng xanh lam phát ra từ chiếc hộp rồi hội tụ lại xung quanh hai người.

Thanh Trà không nhịn được kêu lên:

- Thật đẹp a!Đây là vật gì?

- Bớt hỏi mấy câu thừa thãi.Đã chuẩn bị tinh thần xong chưa?

Không đợi câu trả lời,Tiêu Viêm lấy trong áo ra một mảnh vàng rồi đặt vào chiếc hộp.Ngay lập tức những thanh âm rè rè vang lên sau đó Thanh Trà cảm thấy cảnh vật trước mắt nó nhoè đi rồi một lần nữa tái tổ hợp.Tuy nhiên trước mắt nó bây giờ đã không còn là căn phòng rộng lớn trên đỉnh Thiên Kiếm Sơn nữa.

- Éc~Éc~

Vô số ánh chớp lao vút tới trước mặt Thanh Trà khiến nó kinh hãi la lên những thanh âm trần trối.Thế nhưng vì một lý do nào đó mà những tia chớp đó rực kia lại xuyên qua đầu nó và bay lên bầu trời...tím.

- Không phải xoắn.Toàn bộ chỉ là hình phản chiếu thôi.

Tiêu Viêm giống như không hề ngạc nhiên với điều này,gã bình thản nhìn quan sát phong cách kiến trúc kì lạ trong căn phòng.Cuối cùng ánh mắt gã dừng lại ở hai đài sen nhỏ nằm ở chính giữa phòng đang phát ra kim quang lấp lánh.

Thanh Trà nhanh chân hơn gã,đã sớm chạy đến nhòm vào hai cái đài sen từ bao giờ:

- Oa~Ở đây có hai đứa bé này.Thật dễ thương quá!

[Năng lượng ổn định.Bắt đầu tiến hành tìm kiếm hành tinh phù hợp...]

- Ngôn ngữ gì lạ vậy?Bác nghe có hiểu được không?

Tiêu Viêm hừ lạnh:

- Người không cần hiểu.Mà nếu còn dám gọi là bác ta và người rụng răng!

Thanh Trà sợ hãi rụt cổ lại,nói lí nhí:

- Vậy phải gọi bằng gì?

- Tốt nhất là người cứ ngâm chặt cái miệng vào!

Có thêm vô số tia chớp loé lên,tiếp đó là một tiếng hét thảm,rồi thêm một tiếng hét thảm nữa.Tới lúc này thì không còn tia chớp nào được bắn ra,thanh âm duy nhất còn lại chỉ là tiếng bước chân ngày càng gần.

[Xác định lộ trình.Hoàn tất.Bắt đầu khởi hành.Điểm đến:Vũ trụ phía Nam,Thái Dương Hệ,Trái Đất]

Ngay khi thanh âm máy móc vừa dứt thì cánh cửa phòng bị đập tung ra.Vài người đàn ông cao gầy kính đen đắp mặt,vest đen khoác mình bước vào.

Tiếng bước chân vừa rồi rõ ràng là của bọn họ.Đám người kì lạ này bước đi đều tới mức mỗi lần di chuyển chỉ làm phát ra một tiếng bước chân,từng động tác đều chuẩn xác và gọn gàng như máy móc.

- Mấy người này...rất đáng sợ!

Thanh Trà không nhịn được chạy đến nép sau lưng Tiêu Viêm,thấp giọng kêu lên.

- Đã bảo với người rồi,đây chỉ là...ảo ảnh...

Sự tự tin của Tiêu Viêm tan tành khi mấy tên kì quái kia chậm rãi quay sang nhìn gã,đôi mắt của bọn chúng lấp loé sau cặp kính đen khiến cho ngay cả Tiêu Viêm cũng không khỏi rung mình.

- Họ thấy chúng ta rồi!

Thanh âm của Thanh Trà giống như đã chết ngắc trước khi chúng kịp thoát ra khỏi cổ họng.

- Không phải.Có vẻ như chúng không nhìn thấy,mà chúng cảm nhận được sự hiện diện của ta và người.Nhưng điều này là không có khả năng,trừ khi chúng có thể cảm nhận được những thay đổi siêu nhỏ của dòng chảy thời gian.Thật vô lý!

Dù luôn miệng phủ nhận thế nhưng cơ thể Tiêu Viêm thì không đồng tình với gã chút nào.Linh lực cuộn cuộn dâng lên khiến Thanh Trà phải cố gắng lắm mới không bị xô ngã.

Bùm-Bùm~

Hai tiếng nổ nhỏ thu hút sự chú ý của đám người kì lạ kia.Bàn tay của bọn chúng đồng loạt biến thành một vật thể dạng ống kì lạ liên tục bắn ra những tia chớp đỏ vào hai đài sen kia.Tuy nhiên vì lúc này cả hai đã hoá thành những chấm nhỏ trên bầu trời nên gần như toàn bộ hoá lực đều không có tác dụng,chi có một đài sen là bị lệch quỹ đạo do tia chớp bắn sượt qua vỏ ngoài.

Cùng lúc đó cảnh vật xung quanh bắt đầu bị phân rã,một bức tường năng lượng đỏ như máu dùng vận tốc cực nhanh lướt tới hủy diệt bất cứ thứ gì nó đi qua.

- Đủ rồi!Phấn khởi đây trước khi xuất hiện thêm bất cứ thứ điên khùng gì nữa!

Tiêu Viêm vùng tay lên,toàn bộ cảnh vật trước mắt hai người phân rã thành vô số ô nhỏ rồi tan biến.Thanh Trà lại một lần nữa nhận thấy bản thân đứng trong căn phòng ngồn ngộn bừa bãi của của Tiêu Viêm.

Trông thấy mảnh vàng trên tay Tiêu Viêm,nó kích động la lên:

- Đây chẳng phải là một mảnh của đài sen vừa rồi sao?

- Cái này chẳng phải quá rõ ràng rồi à?Đừng nghĩ ai cũng bị mù như người.

Tiêu Viêm vùng vẫy mảnh vàng trước mặt một lúc rồi thở dài:

- Vất vả lắm mới kiếm được một mảnh trên đài sen của Đức Phật, còn tưởng sẽ kiếm chắc được gì đó...Haiz, ai ngờ cũng chỉ là một kẻ lưu vong.

Thanh Trà rõ ràng không hiểu gã vừa nói cái mẹ gì, cũng không biết Đức Phật mà gã nhắc đến là ai. Thế nhưng trong đầu nó vừa loé lên một sáng kiến.

- Cái vật này là gì thế?

Tiêu Viêm lấy tua vít vặn lại vài con ốc sau đó nhướn mày nhìn nó như một kẻ đàn:

- Nhìn mà không biết à? Đây là một dạng máy quan sát. Chỉ cần cho một vật thể vào nó sẽ quét toạ độ và thời gian vật đó tồn tại sau đó phát ra sóng năng lượng chen vào dòng thời gian và chiếu lại hình ảnh ở thực tại. Tuy nhiên máy này chỉ giới hạn ở việc quan sát, không thể tương tác với quá khứ. Xem ra vẫn cần nghiên cứu thêm.

- Máy...máy là cái gì?

Thanh Trà ngây ngô hỏi.

- Ôm...Một loại vật chất được ghép lại theo một quy tắc nhất định để thực hiện công năng đặc biệt nào đó. Nói về nguyên tắc thì nó khá giống trận pháp và linh phù, tuy nhiên máy móc có lợi thế ở chỗ nó vận hành tự động, chỉ tiêu hao rất ít linh lực và thần thức. Vẫn không hiểu à? Mà loại rác rưởi như người cũng không cần hiểu. Ra ngoài nhớ đừng nói cho người khác biết chưa! Kê cả thằng bạn ngu dốt của người.

- Không phải bạn. Là chủ nhân, à quên, là đại ca a!

Gã nhún vai:

- Sao cũng được. Giờ phản ra kia ngồi không lừa hán bán cho mù mắt bây giờ!

- Khoan đã, cho con “xem” vật này được không?

Thanh Trà vội kêu lên rồi lấy từ trong áo ra một chiếc quạt:

- Con muốn biết quá khứ của nó.

- ...

Tiêu Viêm trầm tư nhìn chiếc quạt trong tay nó thật lâu rồi thở dài:

- Có một cái rãnh trong hộp, đặt vào đây.

Thanh Trà làm theo lời gã, lập tức cảnh vật xung quanh hai người một lần nữa biến đổi, biến thành một rừng cây xanh tốt rợp rờ dưới nắng chiều.

- Mẹ nó! Đi xa quá rồi!

Tiêu Viêm vung tay, cảnh vật vùn vụt trôi đi sau đó chậm dần rồi dừng lại. Lúc này họ trông thấy một người phụ nữ xinh đẹp nhưng tiêu tụy đang ngồi chính lý sổ sách, bên cạnh là một tỳ nữ đang nói nhảm:

- Thừa phụ nhân, các đơn hàng đã bị huỷ gần hết. Họ cứ luôn miệng lải nhải là không thể tin tưởng vũ khí do nữ nhân làm ra. Thật là tức chết!

Mĩ phụ kia không tỏ thái độ gì mà chỉ bình thản hỏi:

- Tiền trong kho còn duy trì được bao lâu?

Con nô tỳ cắn môi mấy cái, rụt rè đáp:

- Thừa phụ nhân. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì có lẽ nhà ta chỉ cầm cự được thêm vài tuần. Phải rồi, vừa nãy con bắt gặp vài cái gia nhân, họ xin phép được...rời đi.

- Muốn đi, vậy để chúng đi đi.

- Thừa bà, con...

Nàng đặt cây bút xuống, đôi mắt đẹp nhắm lại thật chặt, phát tay:

- Ai muốn đi đều có thể đi. Ta không giữ các người.

- Đa tạ phụ nhân. Ôn nghĩa của người, kiếp sau con nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp!

Con tỳ nữ quỳ xuống dập đầu ba cái rồi cẩn trọng bước lui, thân thể xuyên qua Tiêu Viêm sau đó hoà vào bóng đêm tĩnh mịch.

- Oa~Oa~

Tiếng trẻ con khóc xé tan màn đêm,mỹ phụ vội đi đến bồng đứa bé lên âu yếm dỗ dành:

- Bảo bối đừng khóc.Chúng ta sẽ ổn thôi,sẽ ổn thôi...

Tiểu Viêm nhòm vào mớ chân tã trong tay mỹ phụ,chặc lưỡi:

- Thằng nhãi này mới sinh đã có chương khí quán thân,số mệnh định sẵn là cô nhi vất vưởng đầu đường xó chợ.Lại thêm chân mày nhíu chặt,hình dáng như lưỡi kiếm bỏ xuống.Rõ ràng là một kẻ hung tợn hiếu chiến,tàn nhẫn vô loài.Đứng là rác rưởi trong đám rác rưởi,cặn bã trong đám cặn bã.

Thanh Trà bực tức kêu lên:

- Bác ác quá đấy!Đừng có nói trẻ con như vậy!

Tiếng trẻ con khóc vẫn cứ dai dẳng không ngừng,khiến cho thanh âm của mỹ phụ cũng dần trở nên mất bình tĩnh:

- Đều tại ta không tốt.Đều tại ta mất mụ.Đều tại ta...

Cuối cùng nàng không nhịn được gục đầu vào con thơ mà khóc.Tiếng khóc ai oán quanh quẩn trong căn nhà gỗ khang trang nhưng cô tịch.Tựa như cơn mưa rào trong quá khứ,mãi mãi chẳng bao giờ tạnh.

Bất ngờ một nam nhân toàn thân là máu xô cửa chạy vào thờ hồn hèn:

- Phu nhân.Có thích khách,xin người mang công tử chạy mau!

Mỹ phụ giống như đã biết trước điều này,bình tĩnh giao đứa bé cho nam nhân kia.Thằng bé lúc này đã không còn khóc nữa,thay vào đó là gương cặp mắt to tròn thao láo nhìn xoáy vào mẹ hèn,như một lời từ biệt.

- Người mang Đông Phương * * chạy đi.Ta sẽ giữ bọn chúng lại.

- Nhưng...

Cánh cửa nặng nề đổ ập xuống,một nam nhân anh tuấn tiêu sái,ngọc thụ lâm phòng chậm rãi tiến vào.Theo sau gã là một nhóm người đeo mặt nạ hình đầu lâu lăm lăm đao kiếm nhìn rất dọa người.

- Phu nhân,bảo trọng.

Nam tử kia phản ứng cực nhanh,lập tức lao ra cửa sổ hoà vào màn đêm đen kịt.

- Đuổi theo,giết sạch.

Bốn tên đeo mặt nạ lập tức xoay người ly khai,thân ảnh dùng vận tốc cực nhanh lao đi chớp mắt đã thành một chấm đen ở phía xa.

- Đông Phương Gia Hân,gan cô cũng thật quá lớn đi.Không ngờ sắp tèo rồi mà vẫn cố sống cố chết ôm lấy cái nhà này.Thế cũng tốt,đỡ tốn công lao từ chạy Đông chạy Tây tìm kiếm như thằng chồng cô cùng con tiện nhân kia.

-...

Gia Hân im lặng cảm lấy trường kiếm trên bàn rồi chậm rãi rút ra.Ánh kiếm sáng loáng chiếu lên đôi mắt thâm thúy khiến nàng phảng phất giống như tiên tử hạ phàm,không giận mà uy.

- Sau Đông Phương là gì vậy?Tại sao ta lại không nghe được tên của đứa bé kia?Bác có nghe thấy không?

Liên tục bị Thanh Trà gọi là “bác” thế nhưng lúc này Tiểu Viêm cũng không thèm đoạ nạt nó nữa.Gã ngưng thần quan sát cục diện lần này,nội tâm không ngừng tính toán xem nếu gã quay ngược thời gian về quá khứ đập đám người này thành thịt nát thì liệu hắn có còn cơ hội nào bám dính lấy con gái gã hay không.

- Đó là một cái tên bị nguyên rủa,một thứ bị ẩn khỏi dòng thời gian.Có lẽ vậy,ta không muốn tìm hiểu về mấy thứ liên quan đến hắn.

Thanh Trà nhíu mày thật chặt,xem ra não của nó đặt trong cái thế giới điên loạn này hoàn toàn là không đủ dùng.

Thời điểm nam nhân kia chậm rãi tiến lại gần Gia Hân thì đột nhiên xuất hiện một lực hút bí ẩn kéo thân thể của hai người vùn vụt xuyên qua mấy căn nhà rồi dừng lại ở một cánh rừng rậm rạp.

- Dư là là dư lào?

Thanh Trà ngây ngốc kêu lên,toàn bộ những điều kì lạ liên tục ập đến khiến nó cảm giác mình sắp phát điên đến nơi rồi.

- Khoảng cách với vật thể không thể vượt quá 10 km. Xem ra mấy thằng nhãi kia chạy cũng đủ nhanh.

Tiêu Viêm nhún vai đáp.

- Oa~Không vui! Còn muốn xem tỷ tỷ xinh đẹp kia đối phó với đám cặn bã a!

Gã cười gằn:

- Tốt nhất ngươi đừng nên xem. Bằng không sẽ càng thêm không vui.

- Tại sao?

- Đi chết đi!

Một tiếng quát lớn xé rách màn đêm, sau đó là thanh âm bén ngọt của lưỡi đao cắt qua da thịt, tiếp nữa là cánh tay của một thanh niên vô phúc nào đó bay lên.

- Công tử...

Gã chỉ kịp thốt ra hai từ, những từ còn lại thì chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng đã bị loạn đao bổ nát như.

- Đứa bé!

- Đứa bé!

- Cẩn thận đứa bé a!

Tiêu Viêm buồn bực gõ lên đầu Thanh Trà một cái:

- Tại sao mày cũng kêu? Vui quá hả?

Cánh tay của nam nhân kia mặc dù bị chém văng lên cao nhưng vẫn còn giữ chặt lấy đứa bé. Mùi máu tanh phảng phất trong không khí khiến thằng bé giật mình tỉnh dậy, gào khóc âm ỉ.

Ngay lập tức một lưỡi đao sắc bén lạnh lẽo vung đến đỡ dành tiếng khóc của hắn.

- Ốc~

Một tiếng kêu thảm vang lên, nhưng lần này không phải của Thanh Trà, vì Tiêu Viêm đã kịp thời lấy băng keo dán mồm nó lại cho khỏi ồn.

Một đường kiếm sắc bén lia dọc cơ thể tên sát nhân, vài giây sau mặt nạ của gã tách làm đôi đồng thời thân thể cũng trở thành hai khối bụn bụn rơi xuống đất.

- Giang hồ có quy củ của giang hồ. Xin...

Thanh âm chưa dứt thì đầu của tên này đã rơi xuống đất. Đám đồng bọn chỉ kịp thấy một ánh sáng loé lên sau đó biến vào khoảng rừng tối đen.

- Đụng phải cao thủ rồi! Nâng cao cảnh giác!

- Tao lo đằng trước. Mày bọc hậu!

Quạ~Quạ~

- Mày có thấy gì không?

- Kiên nhẫn một chút, đối phương đang chờ chúng ta lơ là cảnh giác. Những lúc thế này tuyệt đối phải...

Hai thằng đứng dựa lưng vào nhau gần nửa tiếng nhưng vẫn chưa thấy gì đặc sắc. Tại thời điểm sắp nổ con ngươi vì phải căng ra để nhìn trong màn đêm thì bất ngờ có hai bóng người cao gầy chậm rãi tiến lại gần bọn chúng.

- Đứng yên đó! Các ngươi là ai?

Từ trong bóng tối bước ra một nữ nhân trắng bệch như người chết, mà có khi là nàng đã chết thật bởi chẳng người sống nào lại có mấy cái đốm lửa xanh lơ lửng quanh cơ thể cả.

- Thôi đủ rồi hai cháu. Đừng thủ dâm tinh thần nữa.

Thanh âm lạnh lẽo của nữ nhân kì lạ kia khiến bọn chúng không khỏi run lên,thế nhưng không biết lấy can đảm từ đâu chúng vẫn bảo trì tư thế đứng cạnh bên nhau chờ giấc tới.

- Hmmm~Chấp niệm cuối cùng...Lão bà,mang Câu Hồn Liên ra xích cổ bọn này lại rồi về thôi.Hôm nay có nhiều quỷ hồn quá.Mệt chết ta rồi!

Người còn lại từ trong bóng tối bước ra kéo theo tiếng xích sắt leng keng rùng rợn vô cùng.Tới khi tiếng xích sắt đến rất gần thì bọn chúng mới trông thấy đối phương là một cô gái toàn thân đen xì nhìn rất quý mị,bộ dáng rụt rè lúng túng đối nghịch hẳn với dáng vẻ tự tin của nữ nhân trắng bệch kia.Tuy nhiên xét về tướng mạo thì cả hai lại rất giống nhau.

- Đứng...đừng gọi là lão bà.Ngượng ngừng a.

Bạch Vô Thường đang đếm quỷ hồn nghe vậy thì quay đầu 360 độ.Đứng rồi đấy,là vận hắc đầu về sau mà nhìn chăm chăm Hắc Vô Thường kèm theo một nụ cười dâm:

- Oa~Hôm nay tiểu lão bà lại dám phản kháng.Xem ra lát nữa trở về lại muốn đại chiến ba trăm hiệp.

Hắc Vô Thường hốt hoảng “A” một tiếng rồi vội quay phắt đi giả vờ như chưa nghe thấy Bạch Vô Thường nói gì.Trong suốt quá trình đó Toả Hồn Liên trong tay nàng vẫn quay tít một cách thành thạo.Bắt ngờ sợi xích tuột khỏi tay nàng rồi lao vút đến trước mặt hai tên sát thủ.

- Nguy hiểm!

Một tên vội vung đao lên đỡ nhưng vô dụng,xích sắt đâm xuyên qua tấm thép dày trên tay gã như viên sỏi đi qua mặt nước lưu lại vô số gợn sóng sau đó là một cảm giác đau đớn chạy khắp cơ thể.

- Toả...Toả Hồn Liên?!

Da đầu gã run lên khi thấy móc sắt hình đầu cá ngoạm sâu vào da thịt,từ móc sắt không ngừng toả ra ngọn lửa ma trơi.Đây chẳng phải là vũ khí lừng danh của Tróc Nã Quỷ Hồn Hắc Bạch Vô Thường trong sách giáo khoa trang bốn mươi bốn sao?

- Nhanh chân lên đám quỷ hồn ngu si này.Trễ giờ cơm của lão nương rồi!

Bạch Vô Thường đành đá quát một tiếng rồi khẽ lắc cái mông,thân thể nhẹ nhàng dâng lên sau đó nắm theo lượng lớn quỷ hồn hướng phía xa bay đi.

- Bạch tỷ,đợi ta với!

Hắc Vô Thường vội đuổi theo.Chỉ thấy nàng khẽ nhún chân một cái thân thể đã phiêu diêu bay lên,Toả Hồn Liên nắm trong tay phải không tốn chút sức lực nhắc bổng bọn chúng lên khỏi mặt đất như nhắc hai túi rác.

Bị kéo lên cao,thời điểm này hai tên sát thủ mới kinh hãi nhận ra dưới chân bọn chúng từ nãy đến giờ là một đồng máu thịt bầy nhầy.Hai cây đao nát vụn vung vãi bên cạnh thì thể bị cắt thành từng khối của bọn chúng lấp loé phản chiếu lại ánh trắng bạc.

Tuy là thế giới tu chân thế nhưng bắt gặp Hắc Bạch Vô Thường tróc nã quỷ hồn cũng coi như là một sự kiện hiếm có.Thật đáng tiếc cho Thanh Trà và Tiêu Viêm khi đã vội vàng rời đi trước khi trông thấy kì sự này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Suýt thì có kèo

Oa!Tỷ tỷ vừa nãy thật oai phong a!Sau này con cũng muốn trở nên mạnh mẽ như vậy để đánh kẻ xấu!

Thanh Trà vừa nói vừa vù vù lướt đi,tuy nhiên vì khinh công dở tệ nên thân ảnh lung linh khá ái nấy lần loạng choạng suýt chút nữa thì té sấp mặt.

Tiêu Viêm gật gù,về mặt giống như đang vui thích lắm.Đột nhiên gã nhớ ra điều gì liền quay sang tròn mắt nhìn Thanh Trà:

- Người nhìn thấy?Người thấy những gì?

- Vâng.Thấy một tỷ tỷ vù vù lướt qua,thế là mấy tên đầu lâu liền nát như cám.Vung kiếm thật nhanh a!

(Xem ra con ngốc này là một tài liệu học võ tốt.Tiếc rằng nó lại là bạn của thằng nhãi kia.Thôi thì kệ mẹ nó đi.)

Tiêu Viêm nhún vai rồi lại cúi xuống loay hoay với đồng máy móc:

- Bây giờ ta sắp làm vài cái thí nghiệm nguy hiểm.Nếu hấn không muốn ngươì trở về thì qua Đại Sân Đường đợi đi.Từ cửa đâm thẳng rẽ trái sẽ thấy một lũ đàn độn đang ăn độn.Bọn chúng sẽ đủ độ rảnh để chơi với ngươì.

Thanh Trà cảm thấy diễn biến thế này có vẻ không giống hấn phân phó cho lắm.Thế nhưng nhìn bóng lưng sắc mui “vô trách nhiệm” của Tiêu Viêm thì nó không còn biết làm gì khác ngoài “Dạ” một tiếng rồi mở cửa đi ra ngoài.

Chát~Chát~Chát~

Tiếng roi mây liên tục vang lên trong Đại Sân Đường.Một nhóm thanh niên nằm sấp trên ghế dài chống mông lên cho mấy đứa nhỏ mặc áo trắng đứng bên cạnh quát roi.

- Mẹ khi!Ngươi đánh mạnh quá đấy!

- A~Xin lỗi!Thành thật xin lỗi!

Ngạo Nam bắt ngờ gầm lên khiến con bé tóc ngắn đang quát gã sợ đến co rúm người lại.

- Ta nhớ mặt ngươi rồi đấy!Đệ tử tạp dịch đúng không?!Nếu mà ngươi xui xẻo trở thành đệ tử chính thức...Khẹc khẹc...

- Nhưng...nhưng đây là lệnh của chương môn...

Ngạo Nam hừ lạnh:

- Ai quản nhiều như vậy.Lão tử chỉ cần biết là ngươi đánh,sau này ngươi cứ liệu cái thân hồn!

An Thuý ôm chặt cây roi,cả người run bần bật như máy cày công suất lớn khi bị cặp mắt sắc lạnh của Ngạo Nam nhìn xoáy vào.

- Bớt xàm đi thẳng trâu.

Minh Thần lạnh lùng chấm dứt triều đại bốc phét của Ngạo Nam.Gã cũng phải nằm chống mông,thế nhưng dù đã qua hơn một trăm roi cũng chưa thấy gã nhủu mảy một lần.Đúng là thái độ của người đại lượng thì lúc nào cũng khác hấn mấy kẻ thù dai.

Ngạo Nam tức muốn xịt khói,quay phất sang quát vào mặt Minh Thần:

- Trang ngu bức với ai hả?Nếu không phải tự dưng ngươi xồn xồn lên dẫn cả đám đi theo ta thì đâu có chuyện phải nằm chống mông nhục nhã thế này!

- Ngươi là kẻ dẫn đường còn gì?Trách nhiệm của ngươi là dẫn đường,công việc của bọn ta là đi theo.

- Mẹ khi!

Ngạo Nam nghiêng răng ken két,cuối cùng gã không nhịn được chồm dậy xắn tay áo lên tận bả vai:

- Lão tử nhìn cái bản mặt của ngươi lâu lắm rồi!

- Xin nằm xuống đi ạ.Vẫn còn chưa đánh xong đâu ạ!

An Thuý hoảng hốt kêu lên.Ngay lập tức đôi má phúng phính của nàng bị một bàn tay như gọng kìm siết chặt.

- Có vẻ như ngươi muốn nhận quả ra mắt của nhị sư huynh tới ngu người rồi nhỉ?

- Buông-cô-bé-ra.

Minh Thần chậm rãi đứng thẳng lên.Đương nhiên là người đứng bên cạnh gã không thể nào đủ can đảm để phát ngôn mấy câu liều mạng như An Thuý.

- Gì đây?Anh hùng ấu dâm à?

Ngạo Nam cười gằn,gã vung vẩy cánh tay khiến An Thuý chới với bước đi theo sự điều khiển của gã như một con rối nhỏ xinh.

- Đó là di ngôn của ngươi?

Minh Thần nhướn mày,ngón tay từ từ duỗi ra tạo thành đường thẳng.Một luồng khí lạnh cắt qua khiến cơ thể của những người đứng trong căn phòng bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

- Nhất Tự Kiếm?Chiêu đây không xài được nữa đâu.

Ngạo Nam lập tức đẩy An Thuý ra sau lưng.Thay vì duỗi tay làm kiếm gã nhấc một ngón tay lên,thanh kiếm của gã vất gần đó bỗng nhiên rung lên bần bật.

- Vậy thì thử đoán xem ta sẽ chém vào đâu.Chân,eo,cổ hay là mắt?

Ngạo Nam cười nhạt:

- Khếch khếch~Đánh thì đánh đi,cần gì làm bộ làm tịch như vậy?

- Chào các anh các chị.Em xin phép vào đây ngồi được không ạ?

Bỗng nhiên một thân ảnh nhỏ nhắn nhảy ra lễ phép chào hỏi khiến cả hai đồng thời thu hồi chiến ý.Con bé này có vẻ như không phải người của Thiên Kiếm Môn,nếu đánh nhau trước mặt người ngoài thì có vẻ không hay ho gì cho lắm.

Vì hai đại boss chưa lên tiếng thì sẽ không có thằng nào dám ho he thế nên Ngạo Nam đành phải mở miệng:

- Vào ngồi đi cháu.

Nói xong gã quay sang lườm Minh Thần một cái chấy mặt:

- Ngươi cứ liệu hồn!

- Hừ!

Minh Thần trở lại ghế dài nằm sấp xuống,lạnh giọng quát:

- Còn không đánh?

Thằng cu bị gã nạt sợ tới mức đánh rơi cả roi xuống đất,nó vội vàng cúi người nhặt lên rồi run rẩy gõ nhẹ vào mông Minh Thần.Có lẽ là bởi trong đầu nó vẫn còn đang văng vẳng câu nói:“Thử đoán xem ta sẽ chém vào đâu.Chân,eo,cổ hay là mắt?”

- Làm bộ làm tịch!

Ngạo Nam cười gằn rồi tiến lại gần Thanh Trà.

- Ô~Chưa đánh xong a!

An Thuý không biết sống chết kêu lên,nhưng may mắn là Ngạo Nam không thêm để ý đến nàng nữa.Có lẽ bởi tại thời điểm này gã cũng cảm thấy ngại việc phải đánh nhau với Minh Thần.

- Này,nhóc ở đâu ra thế?

Ngạo Nam nheo mắt đánh giá Thanh Trà.Trong một ngày xuất hiện hai cái la lỵ xinh xắn,thật là hiếm có à nha.

- Dạ!Em từ Hậu Phong qua ạ.

Minh Thần nghe vậy thì cảm thấy có gì đó sai sai,không nhin được nhìn chằm chằm Thanh Trà một lúc rồi kinh hãi kêu lên:

- Thằng bé ăn mỳ vừa rồi!?

Ngạo Nam khịt mũi khinh bỉ:

- Dù muốn gây ấn tượng thì cũng đừng có mà phát ngôn gây sốc!Con nhà người ta xinh xắn đáng yêu thế này mà ăn mỳ ăn cướp cái gì?

- Dạ.Cảm ơn anh,mong sau này được anh chỉ bảo thêm.Bất quá em đúng là ăn mỳ,chi là chưa xin được đồng nào thôi ạ.

Thanh Trà ngoan ngoãn cúi chào Ngạo Nam,bất quá ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Minh Thần,áp ứng nói:

- Hạnh...hạnh ngộ.

- Hai đứa biết nhau từ trước à?

Ngạo Nam gãi đầu.Việc Minh Thần đột nhiên quan hệ rộng như vậy khiến gã cảm thấy có chút rối tinh rối mù.

- Vâng.Hồi sáng đi cùng với đại ca thì em bắt gặp anh này ở tửu quán.

Nhắc đến vụ ở tửu quán lại khiến cơ mặt Ngạo Nam co giật mấy cái.Gã thở dài:

- Tội nghiệp thật.Mới sáng đã đụng phải phân,chẳng trách khuôn mặt lại tái mét như vậy.

- Lời này có chút không phải.Cái này là do em đói bụng ạ.

Chẳng biết Thanh Trà hiểu thâm ý của Ngao Nam hay không,thế nhưng một điều chắc chắn là con bé không hề hợp tác với gã chút nào.

Dù chỉ là tự biên tự diễn nhưng cũng đủ khiến Minh Thần nổi đầy đầu gân xanh.Xem ra chưa bị đập cho một trận thì thằng Ngao Nam này vẫn còn chưa biết tại sao biển xanh lại mặn.

Thanh Trà phá tan không khí nặng nề đầy mùi thuốc súng bằng cách đưa ra một đĩa nem rán:

- Em có mang theo đồ ăn đây.Mọi người nếu đói thì tới ăn cùng đi.

(Đang đói mà vẫn đưa chia đồ ăn cho người khác.Con bé này rất không tệ.)

Minh Thần cười nhạt:

- Người giữ lại tự mình ăn...

- Tiện vãi!Đang đói rã ruột!

Ngao Nam đưa tay bốc một miếng bỏ vào miệng,sau đó gã không nhin được thốt lên:

- Đù!Ngon vãi!

- Đâu cho thử miếng nào!

- Mẹ nó!Ngon thật!

- Cho tao thêm miếng nữa nào.

- Đây!

Đến cả cái thằng quát roi gã cũng chạy ra la liếm thì Minh Thần không nhin được nữa.Gã đứng phắt dậy quát:

- Bọn bây thôi ngay!Một lũ to đầu đi ăn xin một đĩa con nít mà coi được à?

Đám huynh đệ nghe vậy thì một phần vì nể sợ Minh Thần,một phần vì xấu hổ mà đều lùi lại.Duy chỉ có Ngao Nam là mặt dày bốc thêm hai miếng nữa rồi mới chịu lùi ra.

Thanh Trà bụng cái đĩa chỉ còn lư tiu vài miếng tới trước mặt An Thụy,hỏi:

- Sao cậu không ăn?Không đói sao?

- Nhưng...chúng ta có quen đâu.Sao mình ăn đồ của cậu được.

- Không sao đâu.Trước lạ sau quen mà.Hon nữa nhìn cậu gầy quá đấy.

- Trông cậu cũng thế. Vậy mình cùng ăn nhé.

Minh Thần lạnh lùng quan sát hai con bé riu ra riu rít với nhau rồi đảo mắt nhìn chúng huynh đệ một lượt,và đương nhiên là dừng lại ở Ngao Nam:

- Không bằng một đĩa con nít!

-...

Ngao Nam khịt mũi mấy cái tỏ vẻ không quan tâm.Còn đám đệ tử Thiên Kiếm Môn thì cúi đầu tỏ vẻ ăn năn hối lỗi,nhưng dĩ nhiên là cũng chẳng đưa nào thèm quan tâm mình hối lỗi vì cái gì.

Minh Thần tiến đến gần hỏi Thanh Trà một câu đơn giản,kì thực là gã muốn làm quen với đứa bé thú vị này:

- Đây bé con,Tinh Vũ là đại ca của người?

- Ừm~

Thanh Trà chỉ ngượng ngùng gật đầu.Nếu hành động này diễn ra trước mặt kẻ lắm lời như Ngao Nam thì nhất định gã sẽ coi đây là một sự xúc phạm.Bất quá Minh Thần là kiểu người hướng nội nên cũng không cảm thấy có gì không ổn,ngược lại có vẻ như gã còn rất thưởng thức phong cách nhanh gọn điềm đạm của Thanh Trà.

- Cái gì!?Người là muội muội của hấn?

Ngạo Nam vừa nhảy tới trước mặt Thanh Trà vừa la lên oai oái:

- Vô lý vài chương!Sao ta không thấy chút gen “Mặt ngu” nào của hần?

- Đừng có xúc phạm đại ca!

Thanh Trà vốn đã thấy Ngạo Nam không vừa mắt,đã vậy lúc này còn nói xấu hần thì không nhịn được quát một tiếng,tay trái vung ngang qua cổ Ngạo Nam

Leng keng~

Cái đĩa trên tay An Thủy rơi xuống đất,thanh âm inh ỏi của nó càng thêm rõ ràng hơn trong không gian yên tĩnh đến rợn người này.

Ngạo Nam đương nhiên không thể bị một đứa con gái ngờ nghệch kém già một tuổi đánh trúng,thể nhưng nụ cười trên mặt gã đã hoàn toàn tắt ngúm.

Minh Thần cũng vậy,và chúng đệ tử Thiên Kiếm Môn cũng vậy.Bất quá hầu hết trong số họ chỉ瑟瑟 vì con bé kia đột nhiên nổi điên,rất ít người thực sự hiểu được cái gì vừa xảy ra.

Ngón tay cần một thời gian luyện tập để có thể thực sự duỗi thẳng,bởi sự thật là nó luôn cong theo một góc độ nhất định.Một khả năng khổng lồ chế tuyệt vời,một sự gồng cơ chuẩn xác,hoặc là ngón tay sẽ nát vụn ngay khi va chạm do tác động của cơ học.

Cơ chân cần sự dẻo dai đặc biệt để chịu được sức căng tối đa khi đẩy thân thể tới vận tốc cực hạn.Phổi phải bắt nhịp với động tác,tay phải đồng điệu với mũi chân,toàn bộ những sự phối hợp phức tạp đó tạo thành nghệ thuật chiến đấu,tạo thành cội nguồn của võ thuật.

Đó có thể là một quá trình rèn giũa lâu dài cho đến khi một viên ngọc thô trở nên sáng lấp lánh.Thế nhưng liệu có hay không những viên ngọc sáng loá ngay từ thời điểm mới hình thành?

Trên đời có rất nhiều loại năng lực.Có loại lẩn khuất như ngọn lửa đêm đông,có loại lại rực rỡ như ánh mặt trời.Cũng có loại đơn giản đến độ tưởng như ai cũng sở hữu,thế nhưng lại có thể tạo nên sự khác biệt to lớn giữa người với người.

Lưỡi kiếm của Minh Thần,nhát chém của nữ chiến binh trong quá khứ và bước di chuyển của hần.Toàn bộ kết đã hợp nhuần nhuyễn vào trong một bé gái mười hai tuổi nhờ vào một tài năng thiên bẩm tuyệt vời.

Haki quan sát

- Các người đang nói xấu gì ta thế?

Thanh âm nhàn nhạt vang lên khiến bầu không khí đặc sệt tới mức không thể hô hấp bỗng tan biến.Hần chậm rãi bước lại gần An Thủy rồi cúi xuống nhặt cái đĩa lên,trầm giọng nói:

- Phải cẩn thận chứ.Nếu vỡ thì Dương Dương sẽ không vui đâu.

- A...A...

Thấy An Thủy đã cứng ngắc không nói nên lời nên hần nói hộ con bé,nhân tiện vò đầu nó thành một đồng búp xù:

- Chào Tiểu Bánh Bao.Hoàn cảnh của cuộc gặp này có vẻ không dễ chịu lắm nhỉ?

- Đại ca!

Thanh Trà cũng chạy đến với cặp mắt đầy mong đợi.

- Gì đây?

- Xoa đầu ~Xoa đầu ~Không phải đó là điều người lớn hay làm sao?

Hần đảo cặp mắt qua một bên,chắc lưỡi:

- Tốt.Muốn kiểu bánh bèo,kiểu con ngoan trò giỏi hay kiểu sáng khoái?

Mặt Thanh Trà ngẩn tün lại vì không ngờ xoa đầu còn có nhiều kiểu cách như vậy,cuối cùng nó thốt lên:

- Sáng khoái a!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Sai một ly ,đi một mạng

- Này,này làm tóc con bé dựng ngược lên rồi kia!

Minh Thần miệng méo xệch nhắc nhở hấn.

- Kệ đi.Buổi học kết thúc rồi à?Hình phạt là gì?Canh vườn,Cắm tước,Điện bích?

- Thực ra thì sư phụ vẫn chưa đến.Mọi hôm sư phụ cũng hay đến muộn,thế nhưng chưa bao giờ muộn tới mức này.

Ngao Nam ngáp dài một cái rồi thờ ơ hất ra:

- Ôi dào.Theo ta thì nghỉ quách đi cho rồi.Phải biết nêu cao tinh thần tự giác chứ!

Minh Thần mặc dù là con ngoan trò giỏi thế nhưng Tiêu Viêm đã tới trễ đến tận một canh giờ thì gã không khỏi phân vân xem có nên cho đám huynh đệ giải tán hay không.

- Có lẽ hôm nay sư phụ bận việc rồi.Buổi học Về Bùa hôm nay...Hừ,ngươi muốn nói gì?

- Suyt~

Hấn đặt ngón trỏ lên môi,cặp mắt cá chết liếc nhìn về phương xa:

- Các ngươi không nghe thấy sao?

- Đẹp mẹ đi.Lão tử về ngủ!

Ngao Nam vội sai bước đi ra trước khi lão Tiêu Viêm kịp xuất hiện ở một cái xó xỉnh nào đó túm gáy gã lại.Thế nhưng con đường của gã là không dễ dàng bởi mặt đất đột nhiên rung lên bần bật.

Xẹt~Xẹt~Uỳnh~

Một cột lửa mọc lên tại ngôi nhà của người-mà-ai-cũng-biết-là-người-nào-đấy.Bất quá đám trẻ chẳng quan tâm lắm,điều duy nhất chúng bận tâm lúc này là lớp học Về Bùa có bị huỷ hay không.Và câu trả lời trong tình huống này dĩ nhiên là...

- Lấy bút lông với giấy vàng ra đi mấy thằng ranh.Đừng có mà dờ dờ trò lười biếng!

Tiêu Viêm ngồi vắt vẻo trên ghế dùng khăn cần trọng lau đi tro bụi bám đầy trên áo.Trong khi bên dưới là vài chục đứa trẻ đang ngồi bệt,ngồi xồm,nằm ngang,chồng chuối...loay hoay bôi lên mấy tấm giấy vàng những kí hiệu cực kì phức tạp.

- Nhanh cái tay lên.Hôm nay bùa của đứa nào không nổ sẽ phải chép phạt năm mươi lần.

Thanh Trà thấp giọng kêu lên:

- Đại ca.Về mấy cái này để làm gì?

Hấn vừa duy trì nét vẽ vừa đáp:

- Một dạng lưu trữ năng lượng trong vật thể hữu hình.Không mạnh,nhưng đa dụng.

- Lưu trữ?

Thanh Trà nhìn chăm chăm vào mảnh giấy một lúc lâu sau đó không nhịn được kêu lên:

- Nhìn thế nào cũng là một mảnh giấy vô dụng a!

Hấn cười nhạt:

- Khiến những thứ vô dụng trở nên có ích.Đây là cách tương lai được dệt nên.

- Làm thế nào?

Thanh Trà nghi hoặc nhìn hấn.

- Thấy không?Ở đây có một gạch đậm và ba nét nhạt.Gạch đậm là nguồn năng lượng,ba nét nhạt chia đều năng lượng ra làm ba.Tiếp đó ta vẽ một hình vuông bao quát toàn bộ,đem năng lượng gói gọn vào một khối.Cuối cùng là vẽ một nét dọc để làm điểm kích hoạt và truyền linh lực vào mực chu sa.Như thế này,tại thời điểm truyền năng lượng vào điểm kích hoạt sẽ giải phóng năng lượng,năng lượng bị nén sẽ tạo ra một vụ nổ đủ để nung chín một con gà và ba quả trứng.Đó chính là nguyên tắc hoạt động của linh phù,đồng thời đây chính là chữ Bạo (Nổ) trong từ điển Tu Chân.

Thanh Trà kinh ngạc kêu lên:

- Còn có từ điển Tu Chân nữa ư?

- Để tiện cho việc chế phù thì những tu chân giả đều phải học thêm một loại ký hiệu riêng.Cơ mà không nhiều lắm đâu,chỉ có Lôi,Phong,Hoả,Kim,Mộc,Thủy,Thổ,Băng,Quang,Âm,Trị,Ân,Độn,Bạo,Áo...

- Đại ca dừng một chút!Em cảm thấy não có chút không đủ dùng a!

Hắn mỉm cười đặt cây bút vào tay Thanh Trà:

- Trăm nghe không bằng một thử.Ngươi thử vẽ một cái xem nào.

Thanh Trà tròn tròn mắt hạnh,bộ dáng không thể tin nhìn hắn:

- Như thế...Được sao?

- Ta nói được là được.

Nó nuốt một ngụm nước bọt,sau đó bắt đầu khom lưng run rẩy viết từng nét.Tuy Thanh Trà không biết chữ thế nhưng khả năng quan sát rất tốt,năng lực bắt chước cũng vượt xa người thường nên chỉ ngay lần đầu tiên đã vẽ được rất khá,mặc dù nét vẽ vẫn còn hơi xiêu vẹo một chút.

- Vẽ dở tệ.Cơ mà cũng miễn cưỡng đủ dùng.Giờ đưa tay ra đây.

Thanh Trà run lên khi bàn tay bị hắn nắm lấy.Tay hắn mềm nhưng chắc chắn,và mang theo một loại lạnh lẽo kì lạ khiến nó nhanh chóng bình tâm trở lại.

Hắn đặt tay nó lên tấm bùa,tiếp đó nó cảm thấy một thứ gì đó chảy qua bàn tay.Không thể định nghĩa đó là gì,chỉ biết rằng thứ đó như một con tê đại chạy qua xúc giác.Thanh Trà cảm nhận được một cách rõ ràng khi “thứ đó” truyền vào tấm giấy vàng và khiến mảnh giấy tấm thường bỗng chốc sáng rực lên.

- Phew~Hơi lỗi một tí cơ mà chắc không sao đâu.Thứ này khá nguy hiểm nên đừng có mà đem ra nghịch...

- Chết mịa đi!

Ngạo Nam bất ngờ ném một tấm bùa nổ về phía Minh Thần.Đương nhiên là Minh Thần đã dễ dàng chém đứt trước khi tấm bùa kịp kích hoạt thế nhưng hành động mang tính chất trẻ trâu này đã vô tình hoặc cố ý tạo nên một cuộc chiến nhỏ.

- Địch!Đứa nào ném bố thế!

- Chán com thêm đất hả mấy thằng ôn vật này!

- Bố mày nóng mày rồi đấy!

Đa phần những người ở trong đây đều dừng ở mức Luyện Khí nên những tấm phù chỉ có uy lực bằng nửa quả lựu đạn.Bất quá thế cũng đủ khiến đám nhãi chạy loạn xạ rồi.

Hắn nhìn khung cảnh ngu xuẩn xung quanh,không nhịn được kêu lên:

- Cái mẹ gì đây?Lão Tiêu Viêm..

- Ừm~Cút khỏi cuộc sống của Dương Dương đi thằng giẻ rách...

Tiêu Viêm xoay mình tìm kiếm một tư thế thoải mái hơn sau đó tiếp tục...ngủ.

- Thật vui a!

Thanh Trà reo lên sau đó cầm tấm linh phù vừa vẽ chạy vào giữa chốn “bom đạn”.

- Khoan đã!Cái đó không dùng ở đây được đâu!

Lời hắn nói nhanh chóng bị những tiếng nổ ầm ầm át đi.Cuộc chiến dần được đẩy lên cao trào khi Minh Thần không nhịn được ném ra linh phù của mình khiến Ngạo Nam cháy xém một một bên tóc mái.Ngay lập tức Ngạo Nam đáp trả bằng những vụ nổ liên hoàn.

- Tệ quá! Xin nhé!

Thanh Trà đang chạy quanh thì tấm linh phù trên tay bỗng bị rút mất. Ngạo Nam truyền linh lực vào khiến linh phù sáng rực lên sau đó...

Ầm~

Một cú đâm cực mạnh gõ vào ót Ngạo Nam khiến đầu gã lún sâu xuống sàn, đồng thời tấm linh phù trên tay cũng bị tước mất.

- Vừa chop mất các ngươi liền nháo thật lớn a. Xem ra vừa rồi ăn roi vẫn còn xa xa không đủ.

Sắc mặt đám đệ tử lập tức tái mét như người mắc bệnh trĩ bị thông. Có đứa còn không nhịn được ôm mộng khóc lên rung rức.

Tiêu Viêm bỗng cảm thấy cấu tạo của tấm bùa có chút kì lạ bèn đưa lại gần xem xét:

- Hử? Tấm bùa này có chút sai sai. Nét trung tâm quá lớn, nét nhánh thì vừa nhỏ vừa ngắn, lại nạp năng lượng nhiều như vậy. Nhờ có đứa đàn nào truyền linh lực vào tạo thành xung đột dòng phân cực thì sa...

Bùm~

Vì khâu thiết kế xảy ra chút lỗi nhỏ nên phải mất thời gian nhiều gấp đôi bình thường lá bùa mới bắt ngờ nổ tung ngay trên tay Tiêu Viêm. Khói đen bao phủ khuôn mặt anh tuấn của gã, cũng đen như cái tương lai của bọn hắn vậy.

.....

- Đã đi nửa ngày, trời cũng tối rồi mà sao vẫn còn chưa tới Thiên Kiếm Sơn?

Một nhóm người cười phiếm phiêu bay trên những ngọn đồi xanh mượt. Chỉ tiếc là trên mặt họ toàn bộ đều là vẻ sốt sắng, hoàn toàn chẳng có chút gì gọi là “vân đạm phong khinh” cả.

- Doãn huynh. Có khi nào chúng ta lạc đường rồi không? Ta có cùng sư phụ ghé Thiên Kiếm Môn mấy lần, thế nhưng khung cảnh không hề giống thế này a.

Người vừa lên tiếng không ai khác là đại đệ tử của Vạn Hoa Kiếm Phái. Có vẻ như Tống Nguyệt do quá gấp gáp đi theo Tiêu Viêm mà quên luôn hai cái đệ tử thân yêu này mất rồi. Còn tại sao đám đệ tử phái Vạn Hoa bắt gặp đệ tử phái Toàn Chân thì đó lại là một câu chuyện nhảm nhí khác mà tác giả sẽ không đủ kiên nhẫn để kể.

Doãn Chí Bền cười nhạt:

- Giá mà Liên huynh có thể đưa ra phát kiến thiên tài đó sớm hơn thay vì trông chờ vào khả năng tìm đường của bản đạo thì tốt biết mấy.

Đại Liên xấu hổ cúi đầu. Ai mà ngờ được có ngày toàn bộ đám mù đường trên đời lại tụt vào một chỗ cơ chứ.

- Chết tiệt! Nếu trước khi đại hội chương môn kết thúc không thể chuyển lời của sư phụ cho Tiêu tiên gia thì ta còn mặt mũi nào quay về nữa chứ!

Doãn Chí Bền khẽ gầm lên. Trông gã lúc này rất giống một con sư tử vừa bị cạo sạch bờm thì bị đem ra trưng bày ở vườn thú.

- Sư huynh đừng nóng ruột. Ở kia có một người đàn ông, chúng ta xuống hỏi lão xem sao.

Cả bọn nhất trí hướng phía dưới bay xuống. Lão nông thấy từ trên trời đột nhiên xuất hiện mấy người anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang lại còn đạp kiếm mà bay thì sợ tới hồn bất phụ thể, liên tục rạp đầu kêu bọn chúng là “Thần tiên”.

- Bớt làm trò đi lão già! Nói cho bọn này biết đây là đâu?

Một tên đệ tử Toàn Chân hung hăng kêu lên. Ngay lập tức gã bị Doãn Chí Bền ngăn lại:

- Người tu đạo chúng ta đối với người già và trẻ nhỏ, thiếu nữ và bà bầu chúng ta tuyệt đối phải cung kính tôn trọng. Sư phụ dạy cái gì các ngươi đều vất mệ nó vào mao xỉ rồi hay sao?

- Dạ! Sư huynh dạy chí phải.

Doãn Chí Bền mỉm cười hài lòng, sau đó quay sang hỏi ông lão:

- Xin cho bản đạo mạn phép hỏi nơi đây là nơi nào?

Lão nông không ngờ thần tiên cũng nói tiếng Việt, vội đáp:

- Đây là núi Ba Vì a.

- Núi Ba Vì?

Thấy Doãn Chí Bền có vẻ mù mờ không hiểu, Đại Liên vội phô trương kiến thức:

- Doãn huynh không biết sao? Núi Ba Vì là ngọn núi nằm ở phía Bắc, có sữa bò là đặc sản a! Còn nữa...

Ánh mắt lạnh lẽo của Doãn Chí Bền khiến Đại Liên thức thối ngấm mồm lại.

- Xin hỏi. Từ Ba Vì tới Kinh Đô đi hướng nào? Đi mất bao lâu?

Lão nông có vẻ hơi ngạc nhiên những cũng thật thà trả lời:

- Đi về hướng kia, nhớ không nhầm thì mất hơn nửa năm đi bộ a.

Mặt Doãn Chí Bền tối sầm lại, thì ra nãy giờ cả lũ đi ngược đường mà không biết.

Một tên đệ tử Toàn Chân lên tiếng an ủi:

- Thôi sư huynh ạ. Dù sao chuyện cũng đã rồi, hay là chúng ta mua chút sữa bò về hiếu kính sư phụ. Cũng coi như là gỡ gạc được chút mặt mũi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Khai trương

Hắn từ từ mở mắt, cảnh vật xung quanh tối đen như mực. Từ trước đến nay Hậu Phong vẫn luôn đón chào ngày mới một cách ảm đạm như vậy. Không ánh sáng, không chim hót, không gà gáy, chỉ có hơi thở đều đều phả vào ngực hắn là thứ duy nhất sinh động tại cái nơi cô tịch này.

Không biết có phải vì đã thành thói quen hay không mà ngay cả khi đã ngủ chung thì Thanh Dương vẫn như thường lệ rúc vào ổ chăn của hắn. Thậm chí đây Thanh Trà nằm giữa ngã lán lót xuống giường.

- Hiu hiu~Đừng đánh nữa mà.

Hắn thở dài bế Thanh Trà ném vào trong chăn. Khổ thân con bé mới bị đánh mấy roi thôi mà nguyên một đêm chỉ có thể nằm sấp.

- Con đi đâu thế? Vẫn sớm mà.

Hắn hôn nhẹ lên trán Thanh Dương, thì thào:

- Đạo chơi chút thôi. Người không cần lo lắng.

- Không phải lại định làm cái gì liều lĩnh đấy chứ?

- Ta làm việc luôn có chín phần nắm chắc.

Thanh Dương khẽ dụi mắt, mơ màng hỏi:

- Vậy còn một phần còn lại?

- Một phần còn lại sẽ có một nữ nhân vừa xinh đẹp vừa thông minh xử lý giúp ta.

Thanh Dương cười ngọt ngào nheo má hắn rồi thấp giọng nói:

- Bớt nịnh. Giang hồ hiểm độc, làm gì cũng phải cẩn thận.

Hắn cười khê:

- Sư nương yên tâm. Ta đương nhiên phải giữ lại mạng nhỏ để còn về giải chú ấn cho người nữa chứ.

- Tiểu bại hoại...

Nàng ngượng ngùng mắng một tiếng rồi quay mặt vào trong, dứt khoát không thèm để ý đến hắn nữa.

(Cái gì cũng đều đã làm rồi. Vậy mà tại sao cứ động một tý là xấu hổ như vậy. Ày, da mặt mỏng thật là khó chiều chuộng.)

Hắn vừa tạt nước lên mặt vừa suy nghĩ về những trường hợp có thể xảy ra. Dương Dương có hơi khó gần khi giao tiếp với người ngoài, thế nhưng Thanh Trà là một đứa biết điều nên...Hi vọng mọi chuyện sẽ ổn.

Đánh răng rửa mặt xong xuôi hắn đẩy cửa bước ra ngoài. Luồng gió lạnh quất vào mặt khiến hắn khẽ rùng mình.

- Kiếm tiền a! Mọi tiền từ tay người khác... Thật quá con mẹ nó phiền phức đi. Bất quá, nếu không có gì ngoài ý muốn thì lần này đi chắc sẽ kiếm đủ để nuôi cái Trà trong khoảng bốn tuần.

Hắn trầm ngâm kiểm tra lại kế hoạch lần cuối sau đó gạt đầu đắc ý rồi rào bước rời khỏi Hậu Phong.

.....

- Xong rồi! Tứ Linh Y Quán đã chính thức xuất thế!

Huyền Vũ thấy Bạch Hổ phấn khởi như vậy thì thở dài ngán ngẩm:

- Một đám nữ tặc mở tiệm thuốc sống qua ngày là rất đáng tự hào sao? Người bót khoa trương đi được không?

Chu Tước vừa châm pháo nổ dùng đoàng vừa nhắc nhở:

- Tiểu Vũ. Dù gì hôm nay cũng là ngày khai trương. Mọi người nên thư giãn chút đi.

Huyền Vũ mệt mỏi bưng lấy trán, hữu khí vô lực nói:

- Thư giãn sao nổi khi có đám ngốc các người ở bên cạnh cơ chứ.

Bạch Hổ thấy thế thì chạy tới quàng cổ Huyền Vũ cười ha ha:

- Hôm nay khai trương hay là cả bọn đi ăn vịt quay cho ấm bụng đi!

- Phiền phức! Tránh qua một bên!

Nó đẩy Bạch Hổ ngã lăn ra đất rồi hăm hực đi vào trong. Cũng không biết nó bực tức vì điều gì, bất quá mọi người đã quá quen với thái độ khó chịu này của Huyền Vũ nên cũng không vì vậy mà phiền lòng.

- Không sao chứ?

Chu Tước tiến đến đỡ Bạch Hổ đứng dậy, thuận miệng hỏi thăm một câu cho có lệ chứ nàng thừa biết có xô con ranh này từ đỉnh Thiên Kiếm Sơn xuống thì cùng lắm nó cũng chỉ bị nhừ mộng mà thôi.

Bạch Hổ buồn thiu đáp:

- Không việc gì. Cơ mà Tiểu Vũ thật khó gần a.

- Con bé sinh trong gia đình quyền quý nên khó tránh có chút tính cách đại tiểu thư. Chớ nên bận tâm.

- Ừm. Mà người dân ở đây có vẻ lạnh nhạt quá. Đốt pháo này giờ mà chẳng có ai thèm liếc lấy một cái.

Chu Tước nghe vậy thì bật cười:

- Đứa ngốc. Dù lớn dù nhỏ thì đây cũng là một toà thành. Một ngày có biết bao nhiêu là cửa tiệm khai trương. Cái y quán nhỏ nhỏ của chúng ta sao khiến họ tò mò được chứ.

Đoàng~

Một tiếng nổ lớn vang lên ngay cạnh khiến hai cô gái giật mình nhảy dựng lên. Ở mảnh đất bên cạnh có một vết đen thật lớn nồng nặc mùi thuốc súng, xung quanh xác pháo rơi là tả nhìn chẳng khác gì một góc nhỏ trên chiến trường.

- Khai trương xong. Thật quá con mẹ nó phiền.

Hắn phui mộng quay vào trong cầm bút viết nốt câu đối lên hai cây cột trước cổng.

“Thuốc đến bệnh trừ không tái kiến”

Ở cột bên cạnh thì ghi:

“Khám xong lập tức trả tiền ngay”

Ở câu đầu tiên vừa tạo được chút uy tín thì câu tiếp theo đã lòi đuôi ra là một tên lang băm tham tiền. Bất quá hấn dường như cũng chẳng quan tâm người đời nghĩ gì mà chỉ đặc ý vuốt cái cằm nhẵn nhụi giống như là đang rất đặc ý với thư pháp của mình.

Bạch Hổ thấy đối thủ cạnh tranh thì lập tức chạy đến gây sự:

- Này cậu kia! Ai cho phép cậu mở tiệm thuốc ở đây?

Hấn nhờn nhờ nhìn con bé lấp ló trong bộ áo da hổ rộng thùng thình. Đi gây sự bằng vóc dáng loli và chất giọng lạnh lạnh của Bạch Hổ quả là không dễ dàng chút nào. Đặc biệt khi đối tượng là một tên tung tung bầm sinh.

- Ai để lạc mắt con này.

Bạch Hổ thấy hấn không thèm để ý đến mình thì tức đến dậm chân:

- Đồ nhãi con! Ta đang nói chuyện với người đấy!

Hấn làm bộ kính hãi nhìn Bạch Hổ:

- Người bao nhiêu tuổi?

Bạch Hổ giương đôi mắt to tròn nhìn hấn, cảnh giác đáp:

- Mười lăm. Người hỏi làm gì?

Hấn cười khẩy:

- Ta bốn mươi bốn. Người kém tuổi ta hơi bị nhiều đấy, thế nên đừng có mà to còi.

- Cái gì? Bốn mươi bốn? Vậy có nghĩa là anh, chú, bác... Ta phải gọi người một tiếng bác rồi? Nhưng người nhìn rất trẻ a!

Hấn nhún vai đáp:

- Trên đời có rất nhiều chuyện lạ. Làm quen dần đi.

- Nhưng... nhưng... không giống a!

Thấy Bạch Hổ tội nghiệp như vậy Chu Tước không nhịn được tiến đến vạch trần hấn:

- Hấn phóng rắm mà người cũng tin. Nhìn hấn da dẻ trắng nõn, xương cốt mềm như cọng bún. Rõ ràng là một cái tiểu quỷ chưa kịp lớn a.

Bạch Hổ nhìn kĩ hấn một lượt thì nhận thấy lời Chu Tước quả không sai. Tuy trên giang hồ có nhiều loại võ công thần kì có thể cải lão hoàn đồng thế nhưng xương cốt và kinh mạch của người trưởng thành thì chỉ cần nhìn một phát là ra ngay.

- Người dám lừa ta?!

Thấy Bạch Hổ nhe răng nhếch miệng như sắp cắn người đến nơi hấn vội lui về sau vài bước, nhún vai đáp:

- Ai kêu người khờ như vậy. Mà đây là chỗ làm ăn, không phải chợ cá. Đừng có đem luật rừng ra chơi ở đây.

- Luật rừng cái gì mà luật rừng. Rõ ràng là bọn tôi đến trước!

(Như vậy mà còn nói không phải luật rừng...)

Hấn gãi đầu một lúc rồi giờ mẩu giấy ra trước mặt Bạch Hổ:

- Trong kinh doanh không nói trước sau mà phải dựa trên giấy tờ. Rõ chưa? Đọc được gì không? Giấy phép kinh doanh tiệm thuốc tại khu vực chân Thiên Kiếm Sơn. Thanh Dương, kí tên, điểm chỉ.

Bất ngờ Bạch Hổ nhảy xổ đến giật tờ giấy trên tay hấn xé thành mảnh vụn ném xuống đất rồi thô bạo giẫm lên sau đó chống nạnh hất hàm nói:

- Sao hả? Bây giờ có còn “diấy kếp” gì nữa không?

-...

Trước ánh mắt đặc ý dào dạt của Bạch Hổ và Chu Tước, hấn chậm lấy lấy trong áo ra một xấp giấy giống hệt tờ Bạch Hổ vừa xé:

- Ta biết kiểu gì người cũng xé nên sao chép khá nhiều. Có muốn thử thêm mấy lần nữa không?

- Người...

Bạch Hổ cắn chặt răng ngọc, hai má sưng phồng lên như bong bóng đầy hơi. Cuối cùng nó quyết định chơi lầy:

- Lêu lêu~Cái đồ không có bằng hiệu.

-...

Chu Tước tuyệt vọng bưng lấy trán. Quả nhiên ngoài đánh nhau thì không thể trông chờ gì vào con khờ này.

Hắn cũng bối rối gãi đầu một lúc. Cái kiểu nói chuyện thiếu nhi này luôn là thứ khiến hắn cảm thấy khó xử.

- Sao lại không có bằng hiệu? Không thấy cái biển to lù lù kia à?

Hắn chỉ vào tấm biển gỗ với bốn chữ “Kim Ngân Y Quán” nghịch ngoác viết bằng mực đen phổ thông. Nhìn qua rõ ràng chẳng có chút tác phong chuyên nghiệp nào, mà nhìn gần thì lại càng cảm thấy không đáng tin hơn.

Bạch Hổ không thèm liếc quá hai giây cho khỏi bần mắt rồi sau đó đắc ý cười hai tiếng đầy khinh bỉ:

- Cái đó mà gọi là bằng hiệu sao? Bằng hiệu phải làm bằng gỗ bóng loáng và chữ mạ vàng và...và...

Hắn nhìn bộ dáng lúng túng của Bạch Hổ với ánh mắt đầy lo ngại:

- Không phải người lại quên mình định nói gì đấy chứ?

- Quên cái đầu người! Nói chung là chẳng có ai thèm ghé một cái y quán không có bằng hiệu tử tế đâu!

Bạch Hổ vừa chột một câu chắc nịch thì bỗng có bé gái cầm theo một chiếc chong chóng đi ngang qua:

- Oa~Y quán mới a. Xin hỏi y sư ở đâu vậy?

- Hử? Tiểu Bánh Bao, nhìn người nhàn rồi quá nhỉ?

An Thủy nhận ra hắn thì giật mình một cái rồi áp ứng đáp:

- Dạ. Hôm nay được nghỉ nên...đi dạo...Huynh đừng nói cho ai biết nha.

Hắn chắc lưỡi. Có một số kẻ sinh ra đã biết nói dối. Một số thì ngược lại, cả đời cũng không nói dối được một câu ra hồn.

- Vậy người tìm y sư là để tặng quà mừng hay tới khám bệnh?

- Đ...Đương nhiên là sẽ có quà mừng. Bất quá chữa cho muội trước được không?

- Thôi đẹp. Ta thừa biết người cũng chỉ là loại nghèo rớt mồng tơi. Khám bệnh thì vào trong ngồi đi.

Tuy có hơi ngoài ý muốn khi khách hàng đầu tiên lại là một cô bé nhưng hắn cũng khá tự tin vào trình độ nhi khoa của mình nên cứ nhận bừa. Lại nói, một đứa bé chắc cũng chữa giống như người lớn thôi chứ gì? Cũng đều có hai mắt một mũi hai tai một mồm đầy thôi.

Bạch Hổ thấy vậy thì kêu lên:

- Tiểu bằng hữu chậm đã. Bên này chúng ta cũng mở tiệm thuốc a.

An Thủy nhìn theo ngón tay Bạch Hổ sau đó bữu môi nói:

- Làm gì có bằng hiệu đâu? Không phải gạt người đó chứ?

- Không có a! Thanh Long tỷ tỷ đang đi lấy biển hiệu a...Biển hiệu rất đẹp a...

- Y quán là để chữa bệnh. Biển hiệu đẹp để mà làm gì chứ?

An Thủy ngây ngô buông một câu rồi xoay gót đi vào y quán của hắn.

Nửa giờ sau.

- Ta mang biển hiệu về rồi đây. Sao đứa nào cũng ỉu xiu như bánh bao nhúng nước thề? Hôm nay là buổi làm việc đầu tiên đấy. Phấn chấn lên xem nào!

Chương 32: Mở hàng

- Vậy nhóc bị bệnh gì? Nói ta nghe coi?

An Thuý hừ một tiếng, bữu môi nói:

- Huynh nhìn cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu tuổi mà nói nghe thật lớn a. Đừng có coi người ta là trẻ con như thế!

Hắn chặc lưỡi, không chút quan tâm đáp:

- Người còn không phải là một cái hàng thật giá thật tiểu oa nhi? Giờ mau nói người bị cái bệnh gì. Ta là bác sĩ, không phải thầy bói.

An Thuý bỗng đỏ mặt đùng đưa thân thể nhỏ nhắn trên ghế một lúc rồi ngáp ngừng hỏi:

- Huynh là y sư mà không nhìn ra sao?

Hắn nheo mắt đáp:

- Nhìn người da dẻ hơi tái, bước đi nặng nề, hơi thở cạn lại gấp. Nếu ta đoán không sai thì hắn là đang bị táo bón.

-...

An Thuý im lặng một lúc rồi bỗng ô ô khóc lên:

- Ô ô~ Đã gần một tuần chưa ị ị rồi. Có phải muối sắp chết rồi không? Ô ô~ Người ta không muốn chết a!

- Bình tĩnh đi. Chưa có ai chết chỉ vì táo bón vài ngày đâu. Giờ thì đưa tay ra xem nào.

An Thuý cảnh giác nhìn hắn:

- Đưa tay? Để làm gì? Muội rất sợ đau a!

- Bệnh của người có thể tự khỏi sao? Hơn nữa đây là cách đơn giản nhất. Ta có những thủ đoạn chữa bệnh mà người không bao giờ muốn nếm thử đâu.

Hắn dùng ngón tay ấn vào huyệt Hợp Cốc của An Thuý rồi truyền nội lực vào. Nàng chỉ cảm thấy một dòng nước ấm chạy vào bàn tay sau đó nhanh chóng di chuyển đi khắp thân thể.

- Muội cảm thấy... Không xong, muối muốn đi mao xí...

- Nhà vệ sinh ở trong. Đi thẳng, rẽ trái, của nữ bên phải.

An Thuý vội ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Thế nhưng khi nó chỉ vừa đi được nửa đường thì hắn bỗng nghe thấy một tiếng “Bùm” rất vang. Sau đó là tiếng khóc thảm thiết:

- Ô ô~ Chán ghét... Ô ô~

- Đợi tý ta mua quần cho mà thay.

Hắn nói vọng vào rồi thở dài:

- Mới mở hàng đã thấy lỗi rồi.

Hắn nhàm chán ngồi ngủ gà ngủ gật một lúc thì bỗng nghe tiếng bước chân. Mở mắt ra thì thấy An Thuý ôm trên tay một con mèo vằn nhỏ rụt rè tiến lại gần hắn:

- Muội vừa tìm thấy con mèo này trốn sau khe cửa. Huynh nhìn thử xem, hình như nó bị bệnh rồi hay sao ấy.

- Mèo? Ta tưởng chỉ có chó thích ăn phân thôi chứ? Không lẽ bây giờ mèo cũng có thú vui tao nhã này?

-...

An Thủy ngượng ngùng đưa con mèo ra trước mặt hắn. Con mèo trông thấy hắn thì đột nhiên giãy nảy lên quờ quạng mấy cái khiến bộ mặt vốn đã không đẹp trai của hắn suýt chút nữa thì bị cào nát bét.

- Con mẹ nó!

Hắn buột miệng chửi thề. Tuy là kinh nghiệm chiến đấu phong phú thế nhưng một con mèo cứng đờ như đã chết lại bất ngờ lồng lộn lên khiến hắn dù tinh táo đến mấy cũng không khỏi bị bất ngờ.

- A! Tuyệt quá!

- Tuyệt? Suýt chút nữa là nó cào rách mặt ta rồi đấy!

An Thủy rụt rè đáp:

- Xin lỗi. Tại vừa nảy nó cứ cứng đờ làm mọi người tưởng nó sắp tiêu rồi.

Hắn nhận lấy con mèo, buồn bực nói:

- Nhưng chuyên ngành của ta không phải là thú y. Nếu không khỏi thì đừng có ăn vạ nhé.

Con mèo lập tức giãy nảy lên định cào cấu loạn xạ thế nhưng hai bàn tay như gọng kìm của hắn đã túm chuẩn xác vào sau gáy khiến nó không thể cử động được.

- Nhóc biết không. Người ta đồn rằng mắt mèo là tấm gương phản chiếu cõi âm. Nếu nhìn vào linh hồn sẽ bị cuốn sang thế giới khác.

Hắn đang vừa nói nhảm vừa nheo mắt nhìn sâu vào cặp mắt mèo to tròn lấp lánh thì bỗng xuất hiện một lực hút vô hình vô lý và chìm hẳn xuống. Lực hút ma quái cứ thế lôi hắn xuống thật sâu, đến khi dưới chân cảm nhận được mặt đất cứng rắn thì cơ thể hắn đột ngột dừng lại. Sương mù tan đi giúp hắn nhìn cảnh vật xung quanh được rõ ràng hơn.

Hắn nhận ra mình đang đứng trước một căn nhà ba gian hai chái thắm đẫm phong sương. Trên những lớp vách thì gỗ đã tróc ra từng mảng rụng đưa theo gió, còn mái ngói lâu đời thì đã bị nhiều mảng rêu xanh phủ kín. Tán lá rộng của những cây cổ thụ xung quanh giống như những bóng người ma quái giang tay ôm lấy cái khuôn viên rộng lớn nhưng đượm vẻ âm u lạnh lẽo.

- Vậy ra đây là cái nhà ma trong thành? Trông cũng hoành tráng quá nhỉ.

Hắn tiến lên một bước. Bỗng cảm thấy bàn chân chạm phải một mảng chắn vô hình. Tấm màng này mỏng như tơ nhện, trong suốt vô hình. Nếu không phải người có giác quan nhạy bén thì nhất định sẽ không cảm nhận được.

Đang đi bỗng gặp cản đường, hoặc là nguy hiểm, hoặc là bẫy. Chứ nhất định không có kẻ rảnh rỗi tự nhiên bày ra hù dọa người qua đường. Thế nhưng mặc dù biết có đến chín phần là nguy hiểm hắn vẫn kiên định hạ chân xuống, mạnh mẽ phá huỷ tấm màng mỏng kia.

Màng chắn vừa huỷ, lập tức từ bốn phía xuất hiện vô số luồng gió âm lao tới cắt vào da thịt hắn đau rát không thể tả. Thế nhưng hắn không hề hoảng sợ vì biết rõ đây chỉ là ảo cảnh tác động vào linh hồn, mà luận về linh hồn thì hắn tự tin không thua bất cứ ai.

Âm phong nhận thấy không làm gì được hắn thì lập tức hội tụ hoá thành hình dáng một bộ xương đen ngòm. Bộ xương cao đến hai mét, tay chân như cột đình, đôi tay vừa thô vừa dài như cành tôm, đã vậy trong lồng ngực còn không ngừng tỏa ra khí đen cực kì ma quái.

Oán linh nhìn thì giống nhau nhưng kì thực có rất nhiều loại. Kẻ trước mắt hắn khi còn sống chắc chỉ là một người không có ý chí tiến thủ, lại được chết quá dễ dàng nên ý niệm vô cùng yếu ớt. Kết quả là tạo ra một oán linh yếu ớt không có tính khiêu chiến.

Loại oán linh này tuy là biến ảo đa đoan nhưng lại không có khí thế của kẻ mạnh. Vậy nên dù có biến hoá trở nên đáng sợ đến đâu thì cũng chỉ là một con hổ giấy mà thôi.

- Nhất ma ta? Sợ truyện không đủ tính hài hước sao?

Cửu Từ Tà Công tăng thứ chín – A Tỳ Tuyệt Ngục

Từ lỗ chân lông của hắn tỏa ra tử khí nồng đậm mơ hồ tạo thành một cái đầu lâu khổng lồ phía sau lưng. Đây là bởi vì hắn đang ở trong không gian tương tượng nên mới có thể theo bản năng bộc phát tăng thứ chín của Cửu Từ Tà Công. Chứ còn ở hiện thực thì chắc phải còn rất lâu hắn mới có thể đạt được tới cảnh giới này.

Lại nói, A Tỳ Địa Ngục còn có tên khác là Vô Gian Địa Ngục, nghĩa là liên tục, không gián đoạn. Đặt tên như vậy một phần là để cho đủ chín tầng địa ngục, một phần là vì khi đạt tới cảnh giới này năng lực phản ứng và tốc độ ra đòn đều tăng đột biến nên có thể liên tục nhét hành vào mồm đối thủ. Đó chính là ý nghĩa sâu xa của cái tên A Tỳ Tuyệt Ngục.

Tuy nhiên có một công năng khác của Cửu Từ Tà Công mà không phải ai cũng biết. Bởi trên đời có được mấy kẻ điên đi luyện môn võ công này đâu mà biết. Đó chính là khả năng thôn phệ âm khí để cường hoá bản thân.

Toàn bộ hắc khí trong tầm mắt nhanh chóng tập trung lại thành một luồng khí xoáy bao quanh hắn. Oán linh kia chống cự được một thoáng sau đó vỡ nát rồi bị cuốn vào lõi xoáy. Lõi xoáy bốc cao gần như đã hút tất cả bóng tối vào người hắn, trả lại một khuôn viên tràn ngập nắng vàng.

- Chậm đã. Chưa xong nhanh vậy đâu.

Hắn hấp thụ gần như toàn bộ âm khí của oán linh kia cho tới khi bóng tối bị thu gọn lại chỉ còn quanh quẩn trong căn nhà ba gian. Chứng tỏ nơi đây chính là hang ổ của đám ma cô và cũng chính là lí do để hắn mở cái tiệm thuốc bé tẹo này.

Suy nghĩ một lúc, cuối cùng hắn quyết đoán bước vào. Căn nhà tuy rất rộng nhưng cũng có giới hạn, ấy thế mà hắn đi thẳng một hồi lâu vẫn chưa tới điểm tận cùng. Chỉ thấy càng bước càng tiến sâu vào trong bóng tối, cũng không chạm phải vật dụng gì. Có lẽ ngay từ đầu nơi đây đã chẳng phải căn nhà, chỉ đơn giản là một không gian rộng lớn dùng để bày linh hồn người khác.

Khi hắn đang phân vân có nên dùng biện pháp mạnh để thoát ra không thì đột nhiên bên cạnh xuất hiện một đốm lửa xanh. Sau đó có rất nhiều đốm lửa thi nhau xuất hiện, cũng phải có đến vài ngàn cái bao vây hắn ở giữa.

(Không có năng lượng dao động. Máy thứ này đã ở đây từ bao giờ?)

Mỗi đốm lửa hoá thành một quỹ hồn lao vào hắn. Quỹ hồn này không có hình hài cụ thể, chỉ là một ngọn lửa bao quanh một cái đầu lâu há to miệng đầy răng lởm chởm sắc như dao cạo. Tuy không có khả năng công kích vật lí, thế nhưng đem dọa người thì cũng có chút tác dụng.

Hắn vùng tay đâm vào một quỹ hồn. Lập tức nó tan ra như sương khói sau đó hồi phục ngay lập tức. Vô số quỹ hồn tràn đến đè trù lên hắn khiến cảnh vật trước mặt hắn chỉ còn là một mảng màu xanh chói mắt của những ngọn lửa ma trơi.

(Quả nhiên là ảo giác. Linh hồn lực không mạnh lắm nhưng lại rất quen. Lạ thật.)

Nhật Nguyệt Thần Giám – Đại Vũ Trụ: Giãn nở

Vì Cửu Tử Tà Công không hấp thụ được ảo ảnh nên hắn quyết định thổi bay toàn bộ quỹ hồn đi. Sự giãn nở mạnh mẽ của không gian khiến cho toàn bộ ảo ảnh bị xé ra thành vô vàn mảnh nhỏ rồi tan biến.

Hắn hít một hơi thật sâu rồi nói lớn hết mức có thể:

- Xem ra ta đã đi đến mắt trận rồi nhỉ? Vậy bây giờ ngươi tự ra hay để ta phá tan tành cái trò quỷ ám của ngươi?

Một tiếng thét rừng rợn đáp lời hắn. Sau đó khung cảnh xung quanh đột nhiên biến thành một căn phòng kín đầy ngập máu. Máu tanh nồng tràn vào mũi miệng hắn khiến hắn không thở nổi.

(Lại mấy trò cũ mèm này...)

Đang định lật kèo thì đột nhiên một luồng sáng loé lên trước mặt hắn. Từ trong biển máu bỗng xuất hiện một người phụ nữ sáng rực như mặt trời. Người phụ nữ như một cái đèn cao áp chậm rãi bay về phía hắn khiến hắn không thể mở nổi hai mắt. Oán khí ngút trời hoà cùng máu tươi từ từ thấm vào da thịt xương tủy hắn khiến hắn khó chịu tới phát điên.

Bỗng oán khí biến mất vô tung vô ảnh. Hắn chợt nhận ra bản thân đã trở lại ngồi trên chiếc ghế mua từ cửa hàng đồ gỗ cũ. Trên tay là con mèo đang giương đôi mắt tròn xoe nhìn hắn đầy tò mò.

- Nhìn gì hả mèo ngu? Mày không biết là bản thân vừa rơi vào cảnh hung hiểm tới mức nào đâu.

Con mèo rõ là không đủ khả năng giao tiếp để đáp lời hắn. Nó vừa giẫy nảy vừa meo meo hai tiếng như muốn nói: “Ngươi là thằng bỏ mẹ nào? Sao lại dám chầm chậm tay bản vào người quàng thượng?”.

- Oa! Chỉ nhìn vài giây mà đã chữa được bệnh! Huynh quả là thần y a!

(May mà con mèo không chạy loạn. Bằng không thì chắc cả cái thành này bị ám rồi.)

Hắn mệt mỏi ngã ra ghế. Mùi tanh tươi nơi cuống họng vẫn khiến hắn cảm thấy hơi căng thẳng.

- Phải rồi. Tiền chữa bệnh a.

An Thuý dốc ngược cái túi thơm màu hồng đổ ra bàn một núi nhỏ tiền xu rồi ngây ngô hỏi:

- Túi này đủ chưa hả thần y?

- Không cần đâu.

Hắn vươn tay bứt mấy sợi lông khiến con mèo bất bình méo méo lên mấy tiếng:

- Một nhúm lông mèo là đủ.

Con mèo gãy mạnh một cái nhảy khỏi tay hấn rồi lao nhanh ra cửa. An Thủy thấy thế vội kêu lên:

- Tiểu Miêu đừng chạy a!

- Mèo là loài hoang dã. Nếu nó đã muốn đi thì giữ lại cũng vô dụng.

- Nhưng nó là mèo hoang. Thật tội nghiệp a.

Lời của hấn tuy rất có đạo lý nhưng cũng không đủ để xua tan sự nuối tiếc trong thanh âm của An Thủy. Cũng phải thôi, đâu phải bé gái nào cũng đủ trình độ chống lại vẻ đẹp mèo của quảng thượng.

Bất quá trẻ con dễ nhớ dễ quên. An Thủy cũng không phải loại người vì một chuyện không vui mà rầu rĩ cả một ngày. Lập tức quay nhìn sang hấn cười tủm tỉm nói:

- Quả đúng là thần y. Hành xử thật khác người a! Bất quá thần y cũng phải ăn cơm, chỗ tiền này muối giữ một nửa, huỳnh cầm một nửa. Bằng không muối...muối sẽ rất không vui!

Hấn trầm mặc nhìn thân ảnh linh lung khả ái của An Thủy tung tăng rồi đi. Một đoá hoa tinh khiết đâm chồi giữa cái thế giới điên loạn này. Thật khiến cho người ta không thể không lo.

Cầm nhúm lông mèo đi ra cửa. Ở cách đó không xa là Bạch Hồ đang khàn giọng hô hào dụ khách. Dĩ nhiên là hấn chẳng thèm bận tâm đến ánh mắt đầy địch ý của con bé. Bình tĩnh tự tin khoe cá tính, hấn nâng đầu bốn mươi lăm độ thổi mấy cọng lông mèo bay lên bầu trời xanh.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tiềm thức

Reeng~Reeng~

Hấn liếc nhìn đồng hồ. 6 giờ 20 phút, sáng thứ Hai. Vậy có nghĩa là...

- Dậy đi học mày ời! Ngủ đéo gì ngủ như lợn thế!

- Còn chưa kịp nhắc quỹ cái thì quỹ cái đã đến rồi.

Hấn mở cửa nhòm xuống lạnh lùng nạt con bé tóc đuôi gà đứng bên dưới:

- Nhỏ mồm thôi.

- Sắp trễ rồi còn nhỏ nhieć cái đeo gì! Bà mà muộn học thì bà xé bao quy đầu mày!

Hấn đóng sầm cánh cửa, lầu bầu:

- Hết thuốc chữa.

Lôi từ cái tủ quần áo bừa bộn như mớ rề lau nhà cái áo tối màu nhất và một cái quần bò lủng. Hấn mặc cái tổ hợp này lên người sau đó lấy từ trong balo ra một cái áo trùm đầu cũng màu đen nốt.

Chợt hấn nhận thấy cái áo hơi nặng. Lật ra xem thì hấn hơi giật mình khi bên trong là một con mèo lông trắng muốt, đôi chỗ xuất hiện một chút vân vện nhìn hệt như một con hổ nhỏ.

Con mèo giống như vừa tỉnh dậy sau cơn mê, trừng mắt nhìn hấn đầy khiếp hãi rồi thét lên:

- Sao ngươi lại hóa không lồ thế này?!

- Không phải ta to lên. Là ngươi nhỏ đi thôi.

Hấn hiện giờ không có thời gian tán phét cùng con bé này. Bằng một động tác gọn gàng và thô bạo hấn quăng con mèo ra và khoác cái áo mũ lên người.

- Lầy ngươi đừng đi như thía chó! Đây là đâu? Sao ta lại bé xíu thế...

Nó vô tình chạy ngang qua một cái gương và bàng hoàng nhận ra bản thân đã trở thành một con mèo vằn bé tí xíu trông cực kì...Nói sao nhi...Cực kì vô hại.

- Áááááá~

- Mà mà không làm cho nó cảm thoải mái thì tao ném mẹ nó ra đường đấy!Thằng kia!

Một giọng nam nạt nộ vang lên làm Bạch Hồ sợ tái cả mặt,nó vội kêu ầm lên:

- Tên lang băm khốn khiếp!Ngươi đưa ta đến nơi kì lạ nào thế này?

- Không kì lạ lắm đâu.Đây là một trong số những tiềm thức của ta...Cái yên bình nhất.

Hắn điềm nhiên mở cửa.Ngay lập tức một gã đàn ông trung niên nhảy xổ đến định túm cổ áo hắn.Hắn khẽ vung tay.Người đàn ông bị nhấc bổng lên với vận tốc cực nhanh,xuyên thủng mái nhà sau đó bay thẳng lên trời và biến thành một điểm sáng.

Bạch Hồ lắp bắp:

- Đây có phải là một dạng bình yên không?

- Bình yên chỉ là một khái niệm mang tính tương đối.

Bạch Hồ vội rảo bước chạy theo hắn.Mấy cái bậc thang dài quá khiến nó mấy lần trượt thì té lộn cổ.

- Tên lang băm nhà ngươi đứng lại cho ta!Tại sao mang người ta đến đây mà lại bỏ đi thế hả?

Hắn nhún vai đáp:

- Ai kêu ngươi nhìn vào mấy nhúm lông đấy.Không biết bài học đầu tiên khi ra giang hồ là không được nhìn người kì quái làm hành động kì quái à?

Bạch Hồ kì quái kêu lên:

- Nhúm lông?Nhúm lông thì liên quan gì?

- Kỹ năng thôi miên.Tạo một vùng từ trường làm chìa khóa tiến vào tiềm thức.Mà có nói ngươi cũng không hiểu đâu.

- Ai nói không hiểu!Tóm lại là ta đang bị thôi miên chứ gì!

Bạch Hồ đang gân cổ cãi thì bỗng mặt mèo ngẩn ra khoảng vài giây sau đó kêu lên nheo nheo:

- Hồng rồi!Hồng hẳn rồi.Tỷ tỷ sai ta ra mời khách mà ta lại bị bắt qua đây.Nếu lát nữa tỷ tỷ phát hiện ta không làm việc thì hôm nay khỏi ăn cơm mất!

Hắn cười nhạt nói:

- Đản độn.Tiệm thuốc chứ có phải quán nước đâu.Ngươi mời có khiến họ bị bệnh được không?

- Ít nhất cũng cổ vũ về mặt tinh thần a!Nói chung là ngươi mau đưa ta trở về không ta cho ngươi một trận bầy giờ!

- Oai phong thật.Sao ngươi không dành chút thời gian nhìn xem mình đang trong hoàn cảnh nào?

Hắn cười khẩy cúi xuống túm cổ con mèo trắng nhét vào túi áo mặc cho Bạch Hồ cào cấu như điên như dại.

- Sao mèo kêu ầm ĩ vậy con?

- Dạ không chuyện gì.Sáng sớm nó bị ngứa da ấy mà.

Bạch Hồ lộ đầu ra tò mò quan sát xung quanh.Kiến trúc kì lạ và đèn điện bật sáng choang khắp nhà khiến nó cảm thấy hơi choáng váng.

- Ngồi xuống ăn sáng đã con.

- Dạ thôi.Ta đi học đây.

- Khoan.

Người phụ nữ chạy lại cúi vài tờ tiền vào tay hắn,thấp giọng nói:

- Mẹ còn chút tiền,con cầm lấy mà tiêu vặt.Nhớ đừng nói cho ba biết nhé.

- ...

Hắn trầm mặc nhìn người phụ nữ một lúc rồi thờ dài:

- Ta đã biết. Bảo trọng.

- Mày ăn nói với mẹ mày kiểu gì thế? Tao vả chết giờ!

Bạch Hồ giật mình nhìn sang cô gái trẻ vừa lên tiếng. Cô gái này tuy trần đầy vẻ đẹp thanh xuân nhưng lớp trang điểm dày cộm khiến cô trông hơi có hơi... quái dị. Chưa kể lớp son môi đỏ choét khiến cô phải khó khăn lắm mới có thể đưa đồ ăn vào miệng. Cơ mà có vẻ toàn bộ những điều ấy đều không hề khiến cô ta bận tâm.

- Lo cho làn da của người đi.

- Mày...

Hắn ung dung xỏ giày mặc kệ cô ta tức giận đập bàn xô ghế. Chiếc giày dưới chân hắn tự động buộc dây khiến Bạch Hồ ngạc nhiên đến tròn tròn mắt mèo.

- Oa! Căn nhà của người sắp rồi kia!

Cả hai vừa bước ra thì căn nhà của hắn bất ngờ ầm ầm sụp xuống khiến Bạch Hồ kinh hãi kêu lên.

- Đừng làm ồn. Đây là cách tiềm thức hoạt động.

Hắn không nhận được thờ dài khi nhìn vào mấy tờ tiền đã nát vụn trong lòng bàn tay. Còn vì sao hắn thờ dài, đương nhiên là không đời nào hắn nói cho Bạch Hồ biết.

- Thằng ngu lầy! Mày làm cái đéo gì mà lâu thế? Muộn con mẹ nó giờ rồi đây này!

Bất ngờ một đứa con gái nhảy đến cho hắn một đấm vào sau ót mạnh đến mức Bạch Hồ suýt chút nữa bị đánh văng ra khỏi túi.

Hắn bình thân gãi đầu mấy cái, hỏi:

- Vậy sao người còn đợi ta làm gì?

Cô gái lúng túng một chút rồi hất hàm nói:

- Tao sợ mày đi muộn hoài bị đuổi học. Tao lên lớp không có ai để bắt nạt.

Hắn cười mắng:

- Quý cái.

- Này! Bố mày có tên đảng hoàng đấy nhé. Mày gọi ai là quý cái hả?

- ...

Hắn mỉm cười không nói. Tiếng bước chân vang lên đều trên con đường vắng khiến không gian tràn đầy một loại cảm giác ngại ngùng. Duy trì được bốn bước thì cô gái không nhận được lên tiếng:

- Hôm nay lạnh vì nhĩ?

Hắn cũng ngẩng đầu nhìn trời một lúc rồi cười nhạt:

- Thời tiết đẹp. Người cũng đẹp nữa.

- Mày sáng à? Làm nhảm đéo gì thế?

Cô gái mặt đỏ bừng định thui cho hắn một cú vào mạn sườn thì bàn tay trắng nõn đột nhiên bị hắn giữ lại.

- Ta chỉ muốn cùng người đi một đoạn. Thời gian không còn nhiều, thế nên đừng lãng phí vào mấy trò ngu ngốc.

Ánh mắt thâm thúy của hắn nhìn xoáy vào khiến tim cô gái bang bang nhảy loạn. Cô giật tay về, sững giong:

- Đừng chạm vào tao. Thần kinh.

Bạch Hổ cũng ngừng đầu nhìn.Bầu trời không còn chút sắc xanh nào nữa mà thay vào đó là tầng tầng mây đen cuộn tròn quanh một con mắt khổng lồ đỏ ngầu giống như người bị bệnh đau mắt lâu năm.Thình thoảng lại có vài tia chớp rạch ngang trời như thể đang nhắc nhở rằng đây không phải là vườn trẻ.

- Mắt người bị lệch trông à?Nhìn thế quái nào ra được “thời tiết đẹp” vậy?

- Oa!Mèo vằn này.Đẹp quá!

Cô gái tự làm mình phân tâm bằng cách dời sự chú ý sang Bạch Hổ. Vô phúc cho nó,đã rơi vào không gian lạ lại còn bị tóm cổ vằn vò như đồ chơi.

- Bỏ ra!Thứ quý yêu gì thế này!Ai cho người đụng vào đầu lão nương!

Bạch Hổ nổi khùng cào mấy phát vào tay cô gái rồi nhảy lên vai hấn.Dù hấn đáng ghét nhưng ít nhất còn cho nó được một chút tôn nghiêm.

- Chủ nào tớ này!Đáng ghét!

Cô gái tức giận giậm chân một cái rồi vùng vằng chạy lên phía trước.Bạch Hổ lừ mắt nhìn theo,lầu bầu:

- Thứ quý yêu!Quả nhiên đứa nào vú to cũng đều rất đáng ghét.Mà này,động vật nói tiếng người ở đây phổ biến lắm à?

- Đây là tiềm thức của ta.Vậy nên dù người có múa lửa thì cũng không ai thấy kì lạ.Tuy nhiên đừng cố giao tiếp,rào cản nhận thức sẽ khiến họ chỉ tương tác với người như một con mèo bình thường mà thôi.

Bạch Hổ buồn bực nhảy chồm chồm trên vai hấn:

- Đủ rồi!Ta yêu cầu người đưa ta về ngay!

Hấn nhún vai đáp:

- Thời gian đã được lập trình sẵn.Nếu người muốn trở về bằng cách thủ công thì cũng được thôi.Nhưng chắc là sẽ phải bước qua vài tầng tiềm thức.Sẽ nhanh hơn,nhưng nói trước là nó không hề dễ chịu đâu.

Bạch Hổ cầm bộ vuốt vào da đầu hấn,rít lên:

- Nhanh!

Hấn búng tay.Lập tức không gian mở ra một lỗ đen với những tia lửa điện màu đen nổ tanh tách đầy nguy hiểm.

- Sau khi ra khỏi đây ta sẽ tính sổ với người!

Bạch Hổ lưu lại một lời đe dọa rồi nhảy tót vào hố đen.Ngay khi nó vừa nhảy qua thì hố đen lập tức đóng lại.Điều kì lạ là chẳng có một ai chứng kiến cảnh đó.Một thế giới rộng lớn vô cùng vô tận nhưng dường như chỉ có hấn là người duy nhất tồn tại.

- Dương Dương!

- Giật hết cả mình!Gọi ai thế thằng điên?

Hấn chạy lại gần cô gái và bắt đầu mỉm cười mặc dù hành động đó khiến hấn trông giống một kẻ tâm thần kì quặc.

- Mày có bị sao không thế?Tao thấy hôm nay mày hơi dị đấy?Lại thất tình à?

Hấn gạt tay Thanh Dương ra khỏi trán,gần giọng:

- Không thể xin của người vài phút nghiêm túc sao?

Thanh Dương bước chậm lại và quay sang nhìn hấn bằng ánh mắt đầy chế giễu:

- Vậy quý ngài nghiêm túc muốn gì nào?

- ...

Hấn thở ra một hơi thật dài rồi búng tay:

- Trẻ quá rồi.18 tuổi đi.

Thanh Dương bỗng khựng lại một chút rồi thấp giọng nói:

- Ừm...Khỏe không?Làm bài về nhà chưa?

- Bài chưa làm.Ngược lại phiền phức thì làm ra không ít.

- Ủ.

Thanh Dương cắn môi,áp úng không biết nói gì.Sợ với cô bé hoạt ngôn vừa rồi thì hoàn toàn chẳng có một chút tương đồng nào.

- Dương Dương này.Nếu có một ngày ta làm chuyện có lỗi với người.Ta phải làm gì để bù đắp?

Thanh âm của hần bình tĩnh đến đáng sợ khiến Thanh Dương không khỏi hoài nghi liệu có phải hần đang nói đùa hay không.Thế nhưng nếu đùa thì có vẻ như cái cặp chân mày nhíu chặt của hần là quá không phù hợp rồi.

- Thế loại chuyện gì nói ra nghe thử coi.Nếu tội nhẹ thì chị bỏ qua cho.

Hần trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nếu như ta không thể bảo vệ người?Nếu ta chỉ có thể trở mắt nhìn người chịu đau khổ?

Thanh Dương tròn mắt nhìn hần trong vài giây như thể nếu hần không có hai cái mũi thì ít nhất cũng có ba cái đầu.

- Ai cần mày bảo vệ vậy trời?Mày tự bảo vệ được bản thân là tao đã mừng thấy mẹ rồi!

- Người không hiểu,là do ta gây ra...Mà thế cũng tốt.Có lẽ chịu đựng điều này một mình là hình phạt dành cho ta.Fur fur~Cũng xứng đáng đó chứ.

- Mày cứ lăm nhăm cái gì lạ vậy?Tao bực rồi đó nha!A~

Hần bất ngờ giữ đầu Thanh Dương lại rồi sấn đến ngấu nghiến bờ môi phần hồng của nàng.Có lẽ vì đây là tiềm thức của hần nên dù Thanh Dương dùng hết sức bú mẹ để giãy dụa cũng không gỡ tay hần ra được.Còn ở hiện thực thì khi mà hần còn là một thằng học sinh thì Thanh Dương chỉ cần một tay cũng đủ ném hần xa một vạn tám ngàn dặm.

Chém đây.

Thanh Dương dần bị kĩ năng nấu cháo của hần làm cho mềm nhũn.Hai đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau một hồi lâu.Tới khi tách môi nhau ra thì khuôn mặt Thanh Dương đã phủ một tầng đỏ hồng.

- Ngọt thật.Mềm nữa.Tiệc là hết giờ rồi.

- Mày phải đi sao?

- Phải vậy thôi.Nếu cứ mơ mộng thì ta sẽ lại không bảo vệ được người mất.Hơn nữa ta cũng không thích public.

- ...

Hần mỉm cười vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Dương:

- Đừng lo.Sau khi cơn ác mộng này chấm dứt...Có lẽ chúng ta sẽ gặp lại.....Ồ thế giới thực.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Lương y như từ Mẫu

Hần thoát khỏi mộng cảnh với một tâm thế thật điềm nhiên.Đây không phải lần đầu hần làm điều này.Ai cũng có những bí mật không thể chia sẻ.Không phải bởi người bên cạnh không đáng tin,mà căn bản là vì câu chuyện quá mức điên rồ.

- Tiểu Hồ.Muội sao vậy?Đừng làm bọn này sợ a!

Nhìn Bạch Hồ mặt trắng bệch,toàn thân ướt đầm mồ hôi lạnh,hấp hổi đứng tựa vào Chu Tước khiến hần không nhịn được cười khổ.Thật đúng là nhanh một phút,chậm cả đời a.

- Y sư!Có phải ở đây có y sư không?

Thanh Long đang xoa bóp bấm huyệt cho Bạch Hồ lại bị làm phiền thì không nhịn được gắt lên:

- Không thấy người ta đang bận bù đầu à? Lăn qua chỗ khác chơi!

Hắn đang chuẩn bị đi vào thì bỗng cảm thấy thanh âm kia có chút quen tai liền ngoái lại nhìn. Quả nhiên đôi phương là một người hắn biết, cơ mà không thân chút nào: Long... Long... Cái gì đó Long ấy. Hình như là vậy.

- Người khiêng gã đi tìm hòm à?

Mạc Tử Long đang gấp đến độ mắt bỗng thấy hắn đang đứng dưới tấm bảng hiệu đề hai chữ “Y Quán” thì như chết đuối vớ được cọc vội mang người chạy tới. Đường như gã không để ý thấy hai chữ “Kim Ngân”, cơ mà dù có thấy thì chắc gã cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

- Người học việc ở đây sao? Mau xem bệnh cho Tiểu Tèo. Gã đang luyện kiếm thì đột nhiên ngã lăn ra bất tỉnh.

Hắn liếc mắt nhìn Trần Văn Tèo nằm mềm nhũn trên lưng Mạc Tử Long, lười biếng đáp:

- Mang vào.

Sau một thời gian chứng kiến hắn check huyết áp xem sắc mặt các kiểu, Mạc Tử Long lo lắng hỏi:

- Sao rồi? Có phải do luyện tập quá chuyên tâm nên bị lao lực không?

Hắn gãi đầu một lúc rồi ngập ngừng nói:

- Cũng gần như vậy. Gã bị tụt huyết áp. Nguyên nhân là do tinh nguyên hao tổn quá độ... Nói chung là trở về dặn gã quay tay ít thôi.

Mạc Tử Long thoát đầu có chút ngây ra không hiểu hắn đang nói gì. Sau khi dồn hết chất xám suy nghĩ một hồi lâu thì cuối cùng gã “Ồ” lên một tiếng rồi cười khò. Tuổi thiếu niên thì ai cũng có một vài cái ham muốn riêng tư, lại thêm môn phái được nhiều cái ít càng khiến cho việc giải quyết nhu cầu trở nên cần thiết. Thế nhưng giải quyết đến độ tụt huyết áp thì cũng thật hết chỗ nói a.

- Ta sẽ cho gã vài cái thuốc bổ thận, mang về rảnh lúc nào thì đun lên mà uống. Hình như là vắt ở... Đây rồi. Cảm lấy.

Mạc Tử Long tiếp nhận gói thuốc hắn ném qua, ngập ngừng hỏi:

- Chỗ thuốc này bao nhiêu? Mà người tự ý lấy thuốc đem bán như vậy không sợ bị chủ tiệm quở trách sao?

- Hồi đề đứng xem xong vỗ tay à? Người không phải mục tiêu của ta vậy nên lần này không lấy tiền. Nếu hết chuyện rồi thì về đi.

Hắn không kiên nhẫn đáp. Không phải là hắn chánh không thèm thu tiền mà bởi hắn thừa biết đám đệ tử Thiên Kiếm Sơn ngoại trừ Ngạo Nam có nhà mặt phố bỏ làm to thì thằng nào cũng nghèo rụng lông nách. Chưa kể số thuốc này là mấy món đồ quá hạn bị rớt giá hẳn nhặt từ mấy cửa tiệm trong thành nên... Lương y như từ mẫu a, hắn làm gì còn mặt mũi nào để mà lấy tiền cơ chứ!

- Vậy... Đa tạ.

Hắn trầm tư vuốt cằm nhìn Mạc Tử Long công Trần Văn Tèo rồi đi. Thật không hiểu vì sao một gã tử tế như vậy lại đi dây với thằng Tèo. Không phải hắn có ý dìm hàng đâu, nhưng theo kinh nghiệm tiếp xúc cả ngàn lần của hắn thì Trần Văn Tèo thuộc kiểu người dễ mất phương hướng. Tựa như một con kiến lạc trôi giữa dòng sông bọ cái gì cũng bám lấy. Loại người này một khi gặp khó khăn thì ai gã cũng có thể đâm được.

Mà thôi kệ đi. Ai cũng có tạo hóa riêng, hắn cũng đâu phải bố của gã mà đi quản nhiều như vậy.

- Cảm ơn. Lưng tôi ổn rồi. Thực sự ổn rồi.

Thời điểm hắn nghĩ rằng không còn ma nào ghé nữa thì một người chật vật đi ngang qua, vừa đi vừa xoa tay như đuổi tà.

- Minh Thần?

- Tỉnh Vũ?

Hắn nhìn bộ dạng thảm hại của Minh Thần từ trên xuống dưới một lượt rồi bình thản nói:

- Kiểm cái ghế nào sạch mà ngồi. Đợi chút ta bấm huyết cho.

Minh Thần kinh ngạc kêu lên:

- Sao người biết ta cần bấm huyết?

- Với thương thế như vậy mà không đã thông kinh mạch thì bại liệt là cái chắc.

Hắn lôi ra một cái bàn rồi kêu Minh Thần nằm sấp lên sau đó lột áo gã xuống. Trên thân thể cường tráng của gã đầy những vết bầm tím rướm máu cùng vài cái lỗ bông bốc mùi khét lẹt khiến hắn không nhìn được nhui mày.

- Người vừa đánh nhau với kỳ lân à?

Minh Thần cười khò:

- Người thật khéo đùa. Ta vừa chữa ở y quán bên cạnh a.

Hắn cười nhạt nghĩ đến mấy cái thủ đoạn của đám nhí nhỏ kia. Nội tâm dành ra bốn giây mặc niệm cho số phận bi thảm của Minh Thần.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Kí ức đau nhiều hơn buồn

Xin hỏi...

- Đừng lấp ló như vậy. Mời vào. Mời vào.

Chu Tước lập tức bắt lấy vị khách đầu tiên này. Minh Thần từ nhỏ đến lớn nào có được nữ nhân ôm tay kéo đi thân mật như vậy, lập tức khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vẻ lúng túng.

- Oa! Bệnh nhân a! Xin hỏi ngài có nan y tạp chứng gì? Hay là nuốt phải cái gì độc được? Không quan hệ, bọn ta đều sẽ chữa tốt a!

Bạch Hồ vừa khỏe lại một chút liền phấn khởi chạy đến âu yếm nhìn gã. Thật khó tưởng tượng một người khi trông thấy người khác bị bệnh lại có thể hào hứng đến như vậy.

- Không hẳn... Chỉ là dạo gần đây lưng ta có chút đau nhức. Muốn nhờ y sư...

Minh Thần khựng lại khi nhận thấy ánh mắt nhìn chăm chăm của một bé gái tóc trắng khoảng chừng mười một tuổi. Chưa đợi gã lên tiếng thì bé gái đã cất lên thanh âm lạnh lẽo:

- Ai kêu tập cho lắm thì lại chẳng đau. Tới ngồi đi. Đừng làm mất thời gian của ta.

Minh Thần lúng túng xuống. Cách nói chuyện của bé gái này thật khiến người khác cảm thấy sự tồn tại của mình là một loại phiền phức.

- Cởi áo.

Huyền Vũ cẩn trọng quan sát tấm lưng của gã một lúc rồi phán:

- Tụ máu. Căng cơ. Kinh mạch nứt vỡ. Lần sau chỉ thế này thì tự mua rượu thuốc về mà bóp nhé!

(Chính vì không bóp sau lưng được nên mới cần đến y sư a.)

Minh Thần nghĩ vậy nhưng đương nhiên là không dám nói ra. Cứ dựa theo cái vẻ mặt lạnh lẽo của con bé thì có khi gã chỉ mới nói được một nửa thì đã bị đuổi ra ngoài rồi.

- Ta chuẩn bị bấm huyệt đây. Ngồi yên đừng có mà cựa quậy.

- Cho hỏi Vương cô nương có ở đây không?

Khuôn mặt Huyền Vũ chợt biến sắc khi nghe thấy thanh âm kia. Nó đứng phắt dậy nhìn chăm chăm hai kẻ cao kều đang đứng lù lù ngoài cửa.

- Ta có chút việc. Các người thu thập tên này.

Huyền Vũ buông một câu gọn lỏn sau đó rồi đi cùng hai kẻ bí ẩn kia.

(Thu thập? Cái ngôn ngữ này cũng thật quá chớ búa đi.)

Minh Thần đâu biết rằng bắt ngờ chỉ mới vừa bắt đầu.

- Giờ sao đây?

Bạch Hồ ngo ngoe hỏi.

- Chẳng phải nói là bấm huyết sao.Ta cũng biết bấm vậy.

Chu Tước trầm ngâm đáp.Sau đó nàng tiến đến sau lưng Minh Thần,mắt phượng ngưng thần quan sát một lúc rồi nhanh như chớp điểm mấy cái lên lưng gã.Mỗi cú đều đánh chuẩn xác vào đại huyết của Minh Thần,chi có điều những nơi Chu Tước chạm vào đều lưu lại một ngọn lửa chói mắt.

- Móa!Chơi gì kì vậy!

Bạch Hồ thất thanh kêu lên sau đó vội nhặt cái giẻ lau sàn lên đập lửa.Chu Tước dường như vẫn chưa ý thức được bản thân đã làm sai điều gì,cau mày hỏi:

- Ủa?Bấm huyết thì phải có kích thích thì mới hiệu quả chứ.

- Đâu phải ai cũng có thể chất đặc dị như ngươi.Làm vậy chưa chết người đã may lắm rồi.

Lại có một cô gái nữa bước ra.Thể nhưng vì cái lưng của gã đang rát đến toát mồ hôi hột nên cũng chẳng có tâm trí đâu mà ngắm nghía.

- Huyền Vũ đâu mà để bọn mi làm nặng xị lên thế này?

Chu Tước tỉnh bơ đáp:

- Có vài tên kì quặc tới tìm muội ấy sau đó cả lũ dất nhau đi rồi.Hình như là người của Thiên Môn a.

- Thiên Môn?

Thanh Long nhíu chặt chân mày,hỏi:

- Đám người đó lại tới đòi Huyền Vũ về à?

- Không chắc.Cơ mà nhìn có vẻ nghiêm trọng.

- Lần nào bọn ăn hại ấy chẳng ra vẻ nghiêm trọng!Không xong,nếu con bé mà đi thì cái y quán này bốc cảm ăn vãi mất.

Hai người cứ như vậy xì xầm mặc xác Minh Thần ngồi đần mặt ra như một con rùa nuôi trong xó cửa.

- Uy!Sao mấy người lại bỏ mặc bệnh nhân thế hả?

Bạch Hồ bất bình kêu lên.Bất quá hai cô gái giống như đã dồn toàn bộ tâm trí vào câu chuyện,hoàn toàn không coi bệnh nhân ra cái khi khô gì.

- Thật hết cách!

Bạch Hồ buồn bực than một tiếng rồi quay sang nói với Minh Thần:

- Xoa bóp bấm huyết. Vậy nếu không bấm huyết thì thay bằng đấm bóp cũng được.Mời quý khách nằm xuống đây a.

Minh Thần rụt rè nằm xuống cái giường tre.Tuy lưng còn đang bỏng rát thấy bà cố nhưng vẻ mặt thật thà của Bạch Hồ khiến gã cảm thấy an tâm hơn hẳn.

Àm~

- Phụt!

- Quỷ thần thiên địa ơi!Mày giết người hả Tiểu Hồ?!

- Nào có.Đấm nhẹ hều à.

- Vị huynh đài này có sao không?Chết chưa?Được rồi,để ta đích thân chữa cho ngươi.

Minh Thần vừa lau máu trên khóe miệng vừa lồm cồm bò dậy từ đồng đồ nát của chiếc giường,xua tay rồi rít:

- Đa tạ.Đãi ngộ này ta tiếp thu không nổi.Vĩnh biệt a!

- Vị khách đầu tiên,đừng đi a!

Bạch Hồ vội dí theo khuyên bảo nhưng sau combo hành xác vừa rồi hiển nhiên là dù nó có múa đến rụng lưỡi thì cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

.....

- Ra vậy.

Hắn cười nhạt một tiếng rồi vỗ bùm bụp lên lưng Minh Thần. Lập tức sau lưng gã vang lên những tiếng xèo xèo như dội nước vào chảo dầu sôi.

- Ta đã tạm thời khống chế hỏa kinh. Sau này về vận chuyển vài chu thiên là có thể hấp thu hoàn toàn.

Minh Thần chuyển động cánh tay một chút sau đó kinh ngạc kêu lên:

- Cảm giác kì lạ hết rồi. Thứ đó gọi là hỏa kinh sao?

Hắn thở dài cảm thán cho sự ngây thơ của thế hệ trẻ. Cũng khó trách, từ trước đến nay gã đâu có nếm mùi hành bao giờ nên đương nhiên là mù tịt về mấy cái kiến thức căn bản như nội thương ngoại thương.

- Cao thủ so chiêu thường sẽ truyền kinh phá hủy kinh mạch đối phương. Con gà tuy cũng lưu lại một chút hỏa kinh nhưng không hề có tính sát thương. Trong cái rủi có cái may, lần này ngươi cũng kiếm được một ít chỗ tốt.

Minh Thần nhướn mày hỏi:

- Thứ nội công âm hàn này ngươi từ đâu mà có được? Công pháp của Thiên Kiếm Môn đều là vô sắc vô tính. Sư thúc ở trên núi từ nhỏ, hẳn sẽ không biết tới mấy thứ công pháp giang hồ này.

Hắn trầm mặc một lúc rồi nói:

- Không ngờ tiểu tiên nhân như ngươi cũng biết đến nội công.

- ...

Thấy hắn không muốn nói Minh Thần cũng chẳng gắng hỏi để mà làm gì. Trên giang hồ không thiếu trường hợp chỉ nghe một câu chuyện giang hồ bát quái mà hôm sau cả nhà chết thảm, vậy nên biết càng ít càng sống thọ. Đó đã là luật bất thành văn trong giang hồ cũng như tu chân giới.

- Hôm nay ngươi không mang kiếm?

Minh Thần ậm ừ đáp:

- Lúc nào cũng kè kè cây kiếm cũng quá kì quái. Ta đang tập từ bỏ thói quen đấy.

- Ừm Tiếp theo sẽ đau đấy. Có muốn thuốc mê không?

Câu hỏi này của hắn khiến Minh Thần hơi ngạc nhiên. Nếu lúc này trả lời là “Có” thì khác gì tự khẳng định bản thân là một thằng hèn sợ đau.

- Không cần. Cứ làm đi.

Rắc~

.....

“Có một tin vui và một tin buồn khi ngươi đọc mẫu giấy này. Tin buồn là ngươi đã ngắt nửa ngày rồi. Tin vui là gân xương của ngươi vừa được chỉnh qua một lượt, lại xài tốt như mới. Khi nào về nhớ đóng cửa. Còn nữa, lần sau nghỉ bốn lần rồi hẵng trả lời nhé.”

Đánh mặt, đây đơn thuần là đánh mặt.

Minh Thần bật cười dữ tợn. Gã bỗng cảm thấy bàn tay ngứa ngáy rất muốn đánh người, tiếc là quanh đây đã chẳng còn người nào để cho gã đánh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đi dạo

- Ăn thật ngon a. Cảm ơn thần tiên tỷ tỷ!

- Chỉ là bữa cơm thôi. Ngươi không cần khách khí như vậy.

Nhìn con bé đặt bát xuống vỗ vỗ bụng nhỏ khiến Thanh Dương bất giác mỉm cười. Thật hoài niệm hình ảnh hắn ôm bụng căng tròn cười ngây ngô trước

mặt nàng. Thế nhưng có lẽ nàng không bao giờ có cơ hội bắt gặp hình ảnh dễ thương đó nữa.

- Sao thần tiên tỷ tỷ cười? Có phải vì ta nhìn rất giống đại ca không?

Thanh Dương khẽ giật mình, buột miệng hỏi:

- Sao ngươi biết?

Tiểu Trà kì quái nhìn Thanh Dương như thể nàng vừa hỏi một điều hiển nhiên nhất trên đời:

- Tiểu Ngưu không có mù a. Thời điểm ở bên đại ca ánh mắt của thần tiên tỷ tỷ trở nên rất khác a!

Thanh Dương cúi mặt ấp úng nói:

- Rất...rất rõ ràng sao?

Tiểu Trà nhân cơ hội tấn công dồn dập:

- Không phải người mù đều nhìn thấy a. Thần tiên tỷ tỷ rất thích đại ca đúng không?

- Chớ...chớ...chớ nói bậy. Ta với hắn chỉ là tình cảm sư đồ. Hoàn toàn không có gì khác.

- Tình cảm sư đồ với thích khác nhau ở điểm nào?

Tiểu Trà kì quái hỏi:

- Tình sư đồ là kính trọng, kiêng nể. Còn thích là nam nữ luyện ái. Ta với hắn...đơn thuần...hoàn toàn...là...

Càng nói càng cảm thấy mâu thuẫn, rốt cuộc Thanh Dương cũng không có đủ dũng khí nói câu chốt hạ. Tuy là vì vấn đề chú ẩn nên giữa hai người mới xảy ra quan hệ nhưng không thể phủ nhận là nàng cũng rất...

Nói chung là nếu cứ tiếp tục nói láo thì thật quá vô liêm sỉ rồi. Một nữ nhân thật thà trong sáng đơn thuần như nàng căn bản là không đủ bản lĩnh tiếp tục a.

Tiểu Trà trầm trồ một lúc lâu rồi không nhịn được lên tiếng:

- Tiểu Ngưu thực sự không hiểu. Nếu thần tiên tỷ tỷ thích đại ca như vậy tại sao không từ tình sư đồ biến thành tình nam nữ? Khẳng định đại ca cũng sẽ rất vui mừng a!

Đối với suy nghĩ ngây ngô của con bé, Thanh Dương chỉ khẽ lắc đầu:

- Có những chuyện không phải cứ muốn là được. Ăn xong rồi thì thay y phục đi. Ta dẫn ngươi tham quan Thiên Kiếm Môn.

- Sao vậy? Tiểu Ngưu rất thích chiếc áo này a. Hơn nữa mới mặc hơn một ngày chứ mấy.

- Một chiếc áo mặc nhiều sẽ mau hỏng. Nếu ngươi thực sự thích thì không nên tha lời nó đi khắp nơi.

Trước một lý lẽ cứng như vậy thì Tiểu Trà đành tiếc nuối cời bộ Bạch Y Đại Hiệp ra. Còn việc con bé lựa y phục nào, Thanh Dương tư vấn ra sao, thay ra mặc vào bao nhiêu bộ. Tác xin phép lược bỏ một nghìn chữ.

.....

- Đây là Kiếm Phong, bao gồm Thí Kiếm Đình, Đại Sảnh Đường, Trường Môn Cự, Luyện Võ Tràng...Là nơi các đệ tử tu luyện kiếm pháp và tiên thuật. Những buổi sinh hoạt và sự kiện lớn cũng thường diễn ra tại đây.

- Oa. Lần trước Tiểu Ngưu đã qua đây một lần. Bất quá chưa từng được nhìn trực diện thế này. Thật hoành tráng a!

Miệng Tiểu Trà há to đến độ nhét vừa một quả trứng gà. Tuy biết thế giới của tiên nhân là rất ra gì và này nọ thế nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến quả tim nhỏ của nó nảy lên bình bịch.

Mà đổi lại bất kì ai trông thấy một cái cây đại thụ bằng kim cương lù lù ở giữa sân thì chắc hẳn cũng đều có một cái biểu cảm giống như nó thôi.

Bắt gặp ánh mắt “kính hãi” của Tiểu Trà, Thanh Dương từ tốn giải thích:

- Trước đây cái cây này vốn là một cây đại thụ xanh tốt. Một ngày đại sư huynh bom thứ gì đó vào cây thế là qua hôm sau liền trở thành cái bộ dạng này.

Tiểu Ngưu kinh ngạc kêu lên:

- Trên đời lại có chuyện thần kì như vậy sao?

- Đại sư huynh luôn chế ra những thứ không ai tưởng tượng nổi. Sau đó sư tổ tức giận đến độ suýt chút nữa đuổi huynh ấy đi. Cơ mà vì thời điểm đó kinh tế khó khăn nên... Mà thôi, chuyện đã qua rồi. Giờ tiến vào xem một chút đi.

Nó lèo đèo theo chân Thanh Dương tiến vào Kiếm Phong. Nơi đầu tiên họ đặt chân đến là một khoảng sân rộng lớn đang có đầy những nam thanh nữ tú đang cầm kiếm múa may quay cuồng. Nói là đầy cho oai, cho xứng đáng với cái danh một môn phái thôi chứ kì thực chỉ có lũ tiểu vai mỏng đang vung vẩy kiếm như chưa ăn cơm.

- Đây là Luyện Võ Tràng, nơi luyện tập của các đệ tử. Trước mắt ngươi là những cao thủ tương lai của Thiên Kiếm Môn. Tuy có hơi phé vật một chút.

Tiểu Trà nheo mắt quan sát một hồi rồi reo lên:

- Oa. Ngáo Nam sư huynh đang múa kiếm a!

Ở giữa Luyện Võ Tràng, Ngáo Nam đang sử dụng một bộ kiếm pháp căn bản để đối chiến với một tên đệ tử khác. Vì ở thời đại nào cũng có những thằng đưa ra ý kiến đại loại như “Mấy cái kiếm pháp căn bản cùi bắp thì đánh được đéo ai” nên nhiệm vụ của những sư huynh đương nhiên là thông báo bọn trâu này.

Thường thì các vị sư huynh sẽ thực hiện công việc này trên tinh thần xây dựng và kiến thiết. Bất quá Ngáo Nam không phải loại người đơn giản như vậy, gã thực hiện rất tốt câu châm ngôn “Nếu bạn giỏi thứ gì, đừng làm nó miễn phí”. Cụ thể là mỗi lần có đứa nào ngỏ ý muốn đối luyện riêng với gã thì đều phải trả một khoản “phí huấn luyện”. Còn về phần giá cả bao nhiêu, đó đương nhiên là bí mật kinh doanh.

Theo lẽ thường thì hiển nhiên sẽ chẳng có ma nào trả tiền cho một trận đấu mà chắc chắn mình sẽ bị ăn hành. Ấy thế nhưng tại một cái nơi mà sư phụ thì một năm đứng lớp một lần còn sư thúc thì cả ngày quần lấy một thằng shota thì hiển nhiên không thể áp dụng cái “lẽ thường” vào đây. Tại cái nơi “Tu được thì tu, tu không được thì cút” này mà không bám dính thằng giỏi hơn thì có mà về làm ruộng sớm.

- Thôi chán lắm đừng xem. Chúng ta đi nơi khác.

Thanh Dương dẫn nó đến một ngọn núi trông có vẻ xanh tốt hơn. Dọc đường có đủ thứ kì trân dị thảo rực rỡ khiến nó lóa cả mắt, đẹp hơn hẳn cái bầu không khí sặc mùi bạo lực vừa rồi.

- Ừm... Thần tiên tỷ tỷ, Tiểu Ngưu không có ý gì đâu, nhưng mà...

- Hử? Muốn nói gì thì nói đi.

Tiểu Trà ngập ngừng nói:

- Cái động tác vừa rồi của Ngáo Nam đại ca... có đúng kĩ thuật không vậy? Cái chiêu vung kiếm lên ấy. Hình như là lệch hơi nhiều a.

- Ngươi thấy được?

Thanh Dương nhìn con bé đầy kinh ngạc. Động tác của một trong những đệ tử xuất sắc nhất bị một con bé vắt mũi chưa sạch nhìn thấu. Điều này cũng hừ cẩu ngang ngửa với câu nói “Con ruồi bay ngang qua tao cũng biết đấy là con đực hay con cái” vậy.

- Vâng. Lúc đấy Ngáo Nam đại ca vung kiếm lên như thế này... Đáng lẽ nên vung thấp thôi a.

Tiểu Trà bắt chước động tác của Ngáo Nam sau đó biến động tác sai kia trở thành chuẩn y chang sách giáo khoa.

- Tiểu Trà làm vậy có đúng không, Thần tiên tỷ tỷ?

- ...

Nàng bình thần quan sát Tiểu Trà một lúc rồi mỉm cười:

- Làm tốt lắm. Ngươi rất có tài đấy.

Tên Ngáo Nam này có một ưu điểm, và cũng là nhược điểm đó là khi đánh thường rất hăng máu nên những chiêu thức có tính quy củ dễ lồi vào tay gã đều bị phá nát nát. Tuy nhiên điều này đôi khi cũng gây bất ngờ cho đối thủ nên cũng không ai bắt gã phải sửa lại, hay chính xác hơn là không ai nói nổi gã.

- Thật a? Thì ra làm vậy là có tài. Sau này ta sẽ cố gắng làm vậy nhiều hơn a!

Trẻ con dễ mừng dễ vui, Tiểu Trà cũng không ngoại lệ. Nó nhảy chân sáo trên suốt quãng đường đi tới Dược Phong và chỉ dừng lại khi trông thấy những mảnh vườn trồng đầy thảo dược rực rỡ lóa mắt.

- Oa! Thật nhiều cây hoa đẹp a!

- Này bé con. Động bừa bãi coi chừng bị phạt đấy!

Tiểu Trà đang định vươn tay sờ thử một chút thì một thanh âm bất ngờ vang lên khiến nó sợ đến rơi rụng cả phần hồn.

- Minh Thần đại ca!Huynh tính dọa chết ta sao!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Lợi hại .Lợi hay hại

Ai kêu nguoi nhất gan như vậy.Cũng nhất gần bằng hấn rồi a!

Minh Thần chấp tay sau mông mỉm cười nhìn nó,bộ dáng có vẻ rất chi là hào hứng.Bất quá trông thấy khuôn mặt tươi cười của Thanh Dương thì gã thức thòi ngậm cái bản mặt cười lại.

(Quên a.Trước mặt sư thúc không được nói xấu hấn.May mà sư thúc không mang kiếm.Hôm nay xem như may mắn thoát được một kiếp.)

Tiểu Trà quay sang nhìn gã,ngây ngốc hỏi:

- Đại ca rất nhất gan?Sao nhìn có vẻ không giống a.

Minh Thần rụt rè liếc nhìn sư thúc.Quả nhiên khuôn mặt cười mỉm dịu dàng đầy sát khí của nàng đang ghim chặt vào gã.Bộ dáng giống như chỉ đợi gã phun ra một câu bỗ lão liền sẽ lập tức cho gã mò yên mả đẹp.

- À...Ồ...Cái này...Hấn rất sợ ma...Thế nên...

Tiểu Trà về mặt hoài nghi nhìn gã,buồn bực kêu lên:

- Nói thật vô lí.Ma thì ai mà chẳng sợ!

Minh Thần lăm lét nhìn sư thúc,ậm ừ đáp:

- À...Ồ...Đúng vậy.

- Ủa.Mà Minh Thần đại ca qua Dược Phong là để mua thuốc sao?

Gã cười khỏ:

- Ngược lại mới đúng.Ta vừa đi trả lại mấy lọ cao.Đem bôi lên chẳng những không hết đau mà còn rút hết cả lưng.

- Đau lưng?Có phải vì đưa đẩy với con yêu tinh nào không?

Nụ cười của Thanh Dương vụt tắt,khuôn mặt của Minh Thần cũng xám đen lại.Gã vội vận dụng hết khả năng ngôn ngữ của mình cố gắng gỡ gạc chút danh dự:

- Nguoi học đâu ra cái lời này?Trẻ con không nên nói như vậy a.Cái gì yêu tinh nọ kia không phải thứ gì hay ho đâu.

Tiểu Trà không hiểu nổi vẻ khấn trương của gã,ngây ngốc đáp:

- Mỗi khi lão gia bị đau lưng phu nhân đều nói như vậy mà?Chứ không phải do “yêu tinh” phù phép thì tại sao lại bị đau lưng?

- Đương nhiên là có rất nhiều lí do...

Minh Thần đang không biết nên giải thích từ đâu thì Thanh Dương bỗng tiến đến nói một câu,thanh âm của nàng lạnh lẽo như đang ra lệnh:

- Cho ta xem lưng của nguoi.

Nếu là nam nữ bình thường thì rõ ràng việc nói một câu như vậy chẳng khác nào vả thẳng vào câu “Nam nữ thọ thọ bất tương thân” sau đó đá lên một bãi.Thế nhưng đây là Thanh Dương,là Thiên Kiếm Môn Đệ Nhất Băng Sơn Nữ Thần,và cái danh ấy tuyệt đối không ngoa chút nào.Không chỉ thái độ,mà ngay đến giọng nói,về mặt,ánh mắt,cái nhú mày cũng đều mang theo một loại chán ghét khinh bỉ cả thể gian.

Ấy thế nhưng một thằng nhìn không có vẻ gì đặc biệt,thậm chí còn có chút chướng con mắt lại được nàng yêu thương hết mực.Thật đúng là thế gian rộng lớn không thiếu chuyện lạ.

Đến mức đám đệ tử Thiên Kiếm Môn còn nói vui với nhau rằng nguyên nhân sự thúc đẩy với hắn đặc biệt như vậy là một trong những bí mật lớn nhất của thiên đạo.

Nói chung là đối với Thanh Dương thì gã chỉ có kính nể và thậm chí còn hơi chút sợ vị sư thúc này. Hơn nữa với thanh âm lạnh băng kia thì căn bản là một chút xúc cảm cũng không gợn lên được.

- Oa! Xem ra Minh Thần đại ca cũng rất hay bị ăn đòn a!

Minh Thần nói lỏng đai lưng để lộ tấm lưng trần đầy vết bầm tím. Đây không phải vết bầm do người khác đánh vào, mà là do quá trình luyện tập khắc khổ của gã tạo thành tổn thương đối với cơ thể.

- Huyết mạch của ngươi đã bị tắc nghẽn rồi. Mấy thứ cao dán thuốc bôi thông thường đương nhiên là không có tác dụng. Để ta...

Thanh Dương vươn tay định chữa trị cho tên hậu bối này. Chợt nàng nhớ đến chuyện gì đó liền thu tay lại, nói:

- Để ta giới thiệu cho ngươi một y quán dưới chân núi. Tới đó chữa mà vẫn không khỏi thì hẳn là do tổn thương đã quá nghiêm trọng. Khi ấy hãy đến tìm ta, ta sẽ đích thân chữa cho ngươi.

Tiểu Trà nghe vậy thì buột miệng hỏi:

- Tại sao Thần tiên tỷ tỷ có ý giúp Minh Thần đại ca mà lại lại kêu huynh ấy chạy lòng vòng như vậy?

(Sư thúc cao thâm khó dò. Trong lời nói hẳn là ẩn chứa huyền cơ. Kệ đi, chữa sớm chữa muộn cũng là chữa. Nhiều lời vớ vẩn lại đắc tội với nàng thì khó sống.)

Minh Thần cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi ôm quyền cung kính nói:

- Đa tạ sư thúc chỉ điểm. Đệ tử sẽ lập tức đi ngay.

Tiểu Trà thấy Minh Thần sắp rời đi thì rụt rè túm lấy áo gã:

- Minh Thần đại ca khoan đi đã. Huynh có biết kiếm pháp gì không?

Là đại đệ tử của Thiên Kiếm Môn, gã có thể thiếu tiền, thiếu bạn gái, thiếu linh thạch... chứ tuyệt đối không thể thiếu kiếm pháp. Thế nhưng dù Tiểu Trà là “muội muội” của hắn thì suy cho cùng cũng không phải đệ tử môn phái. Một tiểu oa nhi hỏi câu này hẳn là không có âm mưu đen tối gì, tuy nhiên đem kiếm pháp của môn phái vung vẩy trước mặt người ngoài là điều tuyệt đối không thể chấp nhận được.

- Một tiểu nha đầu như ngươi hỏi kiếm pháp để làm gì?

- Chính lại a. Thần tiên tỷ tỷ nói như vậy là có tài. Ta muốn càng thêm có tài a!

(Chính lại? Kiếm pháp của đám lão tiền bối đều đã diễn đi diễn lại cả trăm lần, đa phần đều là tăng tăng biến hóa. Muốn tìm chỗ sửa hẳn là khó như mò kim đáy bể đi.)

Minh Thần đang định từ chối nhưng thấy vẻ mặt đầy hào hứng của Tiểu Trà thì không tài nào mở miệng được. Gã quay sang nhìn sư thúc, thấy nàng không có biểu hiện gì thì mới dám lên tiếng:

- Được rồi. Đây là kiếm pháp căn bản của Thiên Kiếm Môn. Ta cho Tiểu Trà xem một nửa, cũng không tính là vi phạm môn quy.

Bởi lần này ra ngoài không mang kiếm bên mình nên gã đành bứt tạm một nhánh cây để thay kiếm. Mặc dù nhánh cây không thể nào so sánh với kiếm làm từ sắt thép, tuy nhiên những tiếng xé gió vun vút truyền ra theo từng cử động của gã lại tạo cảm giác sắc bén vô cùng.

Bất ngờ động tác của Minh Thần ngừng lại khi chưa hoàn thành hết một nửa số chiêu thức. Gã vô lực buông lỏng tay xuống, tay còn lại vòng ra khẽ đám mây cái vào lưng:

- Ấy dà... Đau nhức... Thật là đau nhức... Thôi ta phải xuống núi tìm y quán đây. Khi nào Tiểu Trà tìm ra chỗ cần chỉnh thì nói với ta nhé.

Gã xoa đầu Tiểu Trà rồi quay lưng hành lễ với Thanh Dương sau đó rời khỏi Dược Phong. Tuy Minh Thần không phải loại người dễ gần nhưng chỉ cần là người có bản lĩnh thì đều được gã tôn trọng, dù đó chỉ là một cô bé mười hai tuổi thì cũng không ngoại lệ.

Thanh Dương trầm tư nhìn theo bóng lưng của Minh Thần. Có lẽ vì thiếu kiến thức nên đến khi cái lưng đã trở nên rất nghiêm trọng thì tên tiểu tử này mới tìm cách chữa trị. Với thương thế như vậy thì mỗi lần vận động cảm giác đau sẽ giống như xương cốt vỡ nát, gân mạch đứt đoạn. Ấy thế mà sau khi mùa may quay cuồng một hồi gã chỉ thuận miệng than vài tiếng. Tiểu tử này... thật không đơn giản!

(Tiểu bảo bối gần đây tuy đã tiến bộ không ít nhưng xuất phát điểm quá kém. Tiền đồ tương lai liệu rằng... Ta phải làm gì để giúp thằng bé đây?)

- Thần tiên tỷ tỷ vì sao lại thờ dài? Nhớ đại ca sao?

Thanh Dương nhéo má nó một cái, buồn bực nói:

- Ngươi lạnh quá rồi đấy. Khi người khác đang suy nghĩ thì đừng có làm phiền nghe chưa!
- Oa! Cầu xin Thần tiên tỷ tỷ tha mạng nhỏ a!

Tiểu Trà mếu máo ôm lấy một bên má phúng phính đã trở thành đỏ hồng. Quả đúng là phu thê đồng tâm a, đến sở thích nhéo má người khác cũng giống nhau như vậy.

- Tiểu tử kia đánh thế nào ngươi cũng đã xem qua rồi. Có phát hiện được gì không?

Nghe Thanh Dương hỏi như vậy nó cúi đầu ngẫm nghĩ khá lâu rồi nói:

- Tiểu Trà phải thử lại xem thế nào đã.

Nó nhặt lên một cây gỗ rồi bắt đầu thi triển lại mấy kiếm chiêu kia một lượt. Càng múa càng cảm thấy bế tắc, cuối cùng thì nó ừ ừ ngồi bệt xuống đất:

- Không được rồi. Ngoại trừ chưa hoàn chỉnh ra thì chẳng sửa được chiêu nào cả.

Thanh Dương tiến đến vỗ đầu an ủi con bé. Bộ kiếm pháp của người ta lưu truyền mấy trăm năm mà nó còn định bới móc lỗi sai. Nhỏ người mà đã tâm thật lớn a!

- Ngươi mới nhìn một lần liền có thể thi triển lại toàn bộ chiêu thức đã là rất không tệ rồi. Sau này nhất định sẽ càng thêm lợi hại.

Tiểu Trà ngẩng đầu nhìn nàng, ngơ ngác hỏi:

- Lợi hại là gì? Nếu lợi hại thì có được khen không?

Thanh Dương bật cười vì sự ngây ngô của con bé, nửa đùa nửa thật đáp:

- Đương nhiên được khen. Thậm chí họ còn tranh nhau khen ngươi nữa.
- Thần kì như vậy? Nếu thế thì Tiểu Trà phải thật nhanh chóng trở nên lợi hại mới được! Thần tiên tỷ tỷ, Tiểu Trà muốn thật nhanh trở nên lợi hại a!

Thanh Dương suy nghĩ một chút rồi gật gù nói:

- Được. Ta cũng đang lười đi tới mấy cái địa phương nhàm chán kia. Chi bằng trở về làm cho ngươi càng thêm lợi hại.
- Oa! Thần tiên tỷ tỷ thật đúng là người tốt!

(Thêm một con tốt thí mạng. Sau này tiểu bảo bối ra giang hồ ắt sẽ có lúc dùng đến.)

Thanh Dương mỉm cười xoa đầu con bé. Còn đằng sau nụ cười ấy toan tính những gì, có lẽ Tiểu Trà không nên biết thì hơn.

.....

Hắn trở về thì thấy Thanh Dương đang ngồi tựa vào một gốc cây đại thụ, đôi mi khép hờ giống như đang ngủ. Trong khi đó Tiểu Trà dùng một khúc cây thay kiếm say mê luyện tập, đến độ hân đã về từ đời nào cũng không nhận ra.

- Nương tử, ta về rồi đây.

Hắn nhón chân bước lại gần Thanh Dương rồi rúc đầu vào cái cổ trắng ngần, tham lam hấp thụ hương thơm đặc biệt của nàng.

- Ừm... Tiểu bảo bối... đừng nháo...

Thanh Dương thấp giọng rên rỉ. Thanh âm phù phiếm như người nằm mộng nói sáng, vô tình lại làm tăng thêm vẻ kiều mị của nữ nhân thành thực này.

Hắn đầu quân nàng ngủ hay không ngủ. Hai tay vươn ra ôm trọn cơ thể mỹ nhân, cái miệng đặc ý tiến lại gần đôi môi anh đào. Hơi thở của hắn lạnh lẽo như toát ra từ khối băng khiến nàng khê rùng mình.

- Tiểu sắc quý. Con bé còn đang ở kia kìa...
- Đệ tử hiếu kính sư nương mà cũng cần quan người khác nhòm ngó sao?

Hắn vừa dứt lời liền sấn tới định cắn nuốt bờ môi phấn hồng của Thanh Dương. Thật đáng tiếc, hắn không quan người khác, tuy nhiên người khác lại có ý quan hắn.

- Đại ca đã về rồi!Đại ca mau xem Tiểu Trà múa kiếm có lợi hại...Oaaaa~

- ...

Hắn cười dữ tợn nắm một bên má của Tiểu Trà hung hăng nhéo. Thời điểm Tiểu Trà quay sang thì Thanh Dương đã dứt khoát đẩy hắn ra rồi chạy vào trong nhà. Một màn dã chiến đầy hấp dẫn cứ như vậy mất đi khiến hắn dù đã luân hồi mấy ngàn kiếp cũng không khỏi phẫn nộ.

- Đại ca, Tiểu Trà không dám nữa. Đại ca đừng khóc a.

(Khóc?)

Lời của Tiểu Trà khiến hắn giật mình sờ lên mặt. Hơi ướt, quả nhiên là nước mắt.

- Ta...khóc? Tại sao?

Hắn từng gặp qua vô số chuyện lạ kì nên không gấp không loạn, lập tức nhắm mắt tập trung tinh thần. Rất nhanh hắn cảm thấy một luồng năng lượng yếu ớt dao động tại trung tâm Ô Long Thành.

(Loại dao động này không phải của vật sống. Nhất định là chuyện đó đã bắt đầu rồi. Nhưng tại sao ta lại khóc? Con mẹ nó nước mắt quý giá của lão tử sao đột nhiên lại rơi bừa bãi như vậy?)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Quái bệnh

Ô Long Thành là một tòa thành nhỏ nằm cách kinh đô khoảng mười ngày đường. Tuy không phải giàu có gì nhưng đa phần cuộc sống cũng coi như sung túc, ngày ngày đều yên ổn trôi qua. Ngoại trừ thỉnh thoảng thấy vài tên ăn cắp vặt thì cũng không có tệ nạn gì tới ám tòa thành này.

Thế nhưng ít ai biết Ô Long Thành cũng từng có một thời nổi danh xa gần. Được rất nhiều võ lâm hào kiệt ghé qua, thậm chí hoàng thượng cũng cử người tới mua vũ khí trong thành. Tiếc là vật cực tất phản, sau khi xuống dốc thì những gì còn lại chỉ là cái bóng xác xơ của quá khứ.

Mà nếu chỉ có cái bóng xác xơ thôi thì cũng bỏ qua đi, đằng này lại còn khóc lóc gào rú cả đêm. Người trong thành không ai không biết trang viên nhà họ Đông Phương có ma, thế nhưng âm khí ở nơi đó quá nặng. Bao nhiêu thầy pháp cao tay cũng phải chào thua, Thiên Kiếm Môn cũng từ chối chạm vào vùng nước đục này. Kết quả là những hộ dân lân cận đều phải dọn đi hết, hình thành một dãy nhà hoang không có chút sinh khí nào, là chốn thiên đường của lũ thú hoang trong thành.

Tuy nhiên trên đời làm gì có cái gì là miễn phí. Ăn nhờ ở đậu thì đương nhiên phải làm việc cho người ta, đây là đạo lí tối căn bản. Âm hay dương cũng đều là như vậy.

- Trang viên này trước đây thuộc về một đức kiếm thế gia nổi tiếng trong thành. Sau một lần biến cố thì trở thành vật vô chủ. Lão phu đã mua lại nó với giá mười vạn lượng. Bây giờ nếu đại nhân muốn mua thì tiểu nhân chỉ xin một vạn lượng.

- Trang viên này không chỉ rộng lớn mà ở trung tâm còn có căn nhà ba gian không chỉ đẹp mà còn rất hợp phong thủy. Người bán với giá rẻ như vậy... Không phải nơi đây có gì mờ ám đấy chứ?

Trên đời không thiếu những kẻ làm giàu trên mồ mả người khác. Vì một chữ tiền đến người thân còn dám làm hại nữa là dăm ba cái cô hồn dã quỷ, chỉ cần có người thì mua thì ắt sẽ có kẻ dám rao bán. Lão già đảo mắt một vòng rồi cười gượng gạo:

- Làm gì có. Đại nhân nghĩ nhiều rồi. Ngài xem, quanh đây đến một bóng người cũng không có thì xảy ra được chuyện gì chứ.

- ...

Người đàn ông trung niên là loại người gì, há lại bị qua mặt bởi cái trình độ nói phét dở tệ của lão già kia. Bất quá trang viên này thực sự quá tuyệt, tuy là nhiều năm không có ai sửa chữa nên nhiều chỗ bị mục nát, hư hỏng nhưng vẫn không mất đi cái vẻ huy hoàng thuở xưa.

- Được. Đây là ngân phiếu một vạn. Người cầm lấy rồi mau đi đi.

Lão già phấn khởi nhận ngân phiếu rồi không đợi người đàn ông trung niên nói liền quay lưng bỏ đi. Lão đi được vài bước tử tế cho tới khi ra đến cửa thì vùng chạy như bị ma đuổi. Lúc này đôi nam nữ kia cũng không rảnh để ý đến lão mà tình tứ dựa sát vào nhau đi tới căn nhà ba gian.

- Tiểu Phụng Hoàng, nàng thấy nơi này được chứ?

- Ngao lang, chàng thật xấu chết. Một nơi vừa cũ vừa bẩn thế này...

- Vừa cũ vừa bẩn thì sao? Chẳng phải như vậy thì càng làm tăng thêm tình thú à?

Hai người vừa quần lầy nhau nói lời đường mật vừa tiến vào trong nhà. Thực ra không phải vì đầu gã bị lừa dối mà tự nhiên bỏ một vạn lạng bạc ra mua cái trang viên tồi tàn này. Chỉ đơn giản là người ở nơi cao luôn có những sở thích không ai hiểu nổi. Hơn nữa lần này gã tới là muốn bí mật ghé thăm thằng con trời đánh, càng ít người biết thì càng bớt được nhiều phiền phức không đáng có.

Đang say mê hôn hít thì đột nhiên người đàn ông trung niên trông thấy thứ gì đó, kinh hãi đến mức trợn trừng hai mắt:

- Nơi này... Tại sao...

Trông thấy tình lang khiếp hãi như vậy thì nữ nhân kia bèn tò mò nhìn lại phía sau. Rất nhanh trên khuôn mặt thanh tú của cô ta cũng hiện lên vẻ kinh hãi.

Bên trong căn nhà ba gian vốn tưởng là sẽ bám đầy mạng nhện cùng bụi đất, không thì cũng là đồ đạc mục nát vắt ngỗng ngang khắp nơi. Ấy thế nhưng thời điểm này chính mắt họ trông thấy người hầu kẻ hạ đứng đầy trong căn nhà ba gian, đồ đạc từ cái bàn cái ghế đến mấy món đồ trang trí làm bằng đồng thau cũng đều bóng loáng như mới.

Ở chính giữa nhà có một cái giường lớn tràn ngập một thứ mây ngũ sắc như thật như ảo. Trên đám mây đó lại là một nữ nhân xinh đẹp tuyệt thế mặc chiếc áo lụa mỏng tang đang chống tay lên đầu như đang ngủ. Người phụ nữ dường như cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, nằng từ từ mở mắt nhìn xoáy vào hai người.

.....

Ô Long Thành gần đây đột nhiên xuất hiện một căn bệnh lạ. Từ người già đến trẻ nhỏ, từ nam cho đến nữ đều có thể nhiễm bệnh. Ban đầu là sốt cao trong vài giờ, tiếp theo bệnh nhân sẽ bị bại liệt tạm thời nằm ngay đơ như người chết trong khoảng nửa tiếng. Sau đó bật dậy đi đứng sinh hoạt như bình thường, chỉ là đôi mắt lúc nào cũng mở trừng trừng cũng việc đi lang thang khắp thành như cái xác không hồn khiến không chỉ người ngoài mà ngay cả người nhà cũng không chịu nổi.

Đã vậy người nhiễm còn không thể ăn uống, cứ nuốt vào bao nhiêu liền nôn ra bấy nhiêu. Từ đêm qua là bắt đầu có người nhiễm bệnh, đến trưa nay nạn nhân đã gầy như xác ve. Nếu để sang ngày hôm sau thì chết đói cũng không phải không có khả năng.

Cũng vì lý do này mà mới sáng sớm trước cửa các y quán trong thành đều đã có một hàng dài những người đi khám bệnh. Có người ở giai đoạn đầu nên còn có thể tự đi. Có kẻ thì được gia đình buộc đẩy lên người rồi dắt đi, vừa đợi khám bệnh vừa nôn tung tóe khắp nơi.

Tuy trong thành không thiếu y sư nhưng đa phần đều chưa từng thấy căn bệnh lạ này. Sốt cao thì có thể hiểu là trúng gió độc, đột tử có thể hiểu là hàn khí chạy vào tâm mạch mà chết. Thế nhưng đã chết lại còn sống lại, không chỉ sống lại mà còn đi, chạy phăm phăm trong khi mới vài giờ trước còn nằm liệt giường không động nổi một ngón tay. Đây còn có thể gọi là bệnh sao? Rõ ràng là thi biến (*), thi biến chạy giữa ban ngày a!

(*) Thi biến: Người chết sống lại, trở thành cương thi.

Có bệnh thì vài tứ phương. Đám người trong thành đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn thân nhân chết dần chết mòn. Rất nhanh người bệnh được chuyển tới Thiên Kiếm Sơn, không phải họ mong đám tiên nhân Thiên Kiếm Sơn có thể chữa bệnh (Mà sự thật là ngoài luyện đan ra thì đám đó hoàn toàn không biết chữa bệnh). Họ đến đây là vì hai cái y quán nằm sát nhau dưới chân núi Thiên Kiếm: Tứ Linh Y Quán và Kim Ngân Y Quán.

- Há miệng xem nào.

Huyền Vũ ngồi đợi nửa ngày mà người bệnh vẫn không có động tĩnh gì. Lúc này người nhà thấy đằng sau còn có gần hai chục người đang đợi thì sốt ruột nói:

- Bố tôi đã mất tri giác. Nếu muốn kiểm tra thì làm phiền đại phu động chân tay một phen.

Bốp~

Huyền Vũ nghe vậy thì vung tay vả ngang một cái. Lập tức cái cằm của ông lão kia hạ xuống để lộ cái lưỡi xám ngắt nứt nẻ.

- Con bé này! Mày...

Người nhà ông lão thấy vậy vừa kì lạ vừa bức, đang định mắng vốn thì gã bị ánh mắt lạnh lẽo của Huyền Vũ chiếu một cái dọa cho bủn rủn cả tay chân.

- Ta chữa. Hay các người chữa?

Huyền Vũ không đợi gã trả lời. Dùng cái kim lồi lưỡi của ông lão kia ra quan sát một chút, lại lật mí mắt dòm qua dòm lại một hồi. Cuối cùng thờ dãi nói:

- Bị ám rồi. Là quỷ ám.

Ở căn nhà kề bên hẳn cũng đang xem bệnh cho người ta, chỉ là cách xem bệnh có chút kì lạ. Tay phải, hẳn cầm trên tay một tô canh gà vừa thổi vừa húp. Tay trái, hẳn cầm một cây gậy sắt vừa đi vừa gõ lên lưng.

(Hôm qua nhân cơ hội con bé Trà chạy xuống núi liền làm một chuyến tàu nhanh, định khi nào nó về thì thôi. Ai dè nó đi một mạch đến tận tối mới về, cũng không biết đã bắn bao nhiêu pháo. Ấyzzzz, cái thân xác này xem ra vẫn không theo kịp linh hồn. Mới làm có nửa ngày mà lưng đã đau như vậy. Dương Dương không biết đã xuống giường được chưa nhỉ? Hi vọng nàng có thể gắng gượng. Chứ con bé này khôn như quỷ, nếu để nó nghỉ ngơi thì có mà bóc cám ăn vãi.)

- Đại phu. Bệnh tình của cậu tử...

- À. Không việc gì. Chỉ bị trúng tà thôi.

Hắn cười nhạt phẩy tay như thể thằng bé vừa bị muỗi đốt.

- Oán linh này đã có chút pháp lực. Sử dụng trận pháp để ám người. Xem ra trước khi chết bản lĩnh cũng không tệ.

- Chỉ là một chút tà thuật nho nhỏ. Không chết được.

Hắn và Huyền Vũ đồng thời đưa ra suy luận của mình. Tuy hai người cách nhau một khoảng không gian khá xa thế nhưng đối với chuyện này đều có hiểu biết. Chỉ là thái độ của hai vị y sư không bằng cấp chứng chỉ này có chút khác biệt.

- Đây là thuật Thông Khiếu. Xem ra con quỷ muốn tìm kiếm thứ gì đó trong thành. Vậy nên mới đem tà thuật truyền lung tung. Kẻ yếu vớ vẩn nhìn trực tiếp vào mắt vật bị ám đều sẽ bị trúng tà.

- Chắc là chơi với mấy con thú hoang nên bị dính chương rồi. Cơ mà dính một lần thì lần sau sẽ không dính nữa. Yên tâm.

- Đề giải tà thuật này khá phức tạp. Trước mắt ta cần nghiên cứu thêm. Các người mang người về đi.

Tuy Huyền Vũ tạm thời chưa biết tà thuật vận hành ra sao, nhưng nếu chỉ tạm thời áp chế để bệnh nhân giữ được tính mạng thì nàng hoàn toàn có thể dùng pháp lực để thực hiện. Bất quá trước cửa có đến gần hai mươi người đang đứng xếp hàng. Nếu đem pháp lực truyền vào từng người thì nàng chết khô là cái chắc.

- Cái này không khó. Tất vài ba cái là được.

Nghe người nhà bệnh nhân vừa khóc vừa hỏi thăm thương vô cùng, hắn bèn thật thà đáp. Thấy họ có vẻ chưa tin, hắn bèn tiến lại gần đứa bé rồi thẳng tay tát liên mấy cái.

Hắn ra tay rất điềm tĩnh, bình thản, thậm chí là cực kì thuần thực. Cảm tưởng nếu không dành cả đời để đánh người thì tuyệt đối không thể có phong thái tát người tiêu sái đến như vậy. Hai thanh âm chói tai vang lên, sau đó là tiếng trẻ con ô ô khóc rống:

- Ô ô... Phụ thân... Mẫu thân... Má con đau... Đói bụng nữa... Ô ô...

Người nhà đứa trẻ mừng tới rơi nước mắt. Nên biết thời cổ đại y học kém phát triển nên bệnh tật liên miên, nuôi lớn một đứa trẻ thật sự rất không dễ dàng. Một chút bệnh vặt cũng có thể khiến một đứa nhóc mười mấy tuổi chết bất đắc kì tử. Gia đình này lại hiếm muộn, cũng bái khắp nơi mới có được đứa bé này. Nếu như nó không may chết đi thì thật không biết vợ chồng họ có thể sống tiếp được hay không.

- Thần y! Quả là thần y! Đa tạ! Đa tạ!

Bọn họ nói lời khách khí chán chê thì mới nhận ra còn mấy chục người đang chờ đằng sau. Hai người vội trả tiền cho hắn. Bất quá hắn chỉ nhận bốn đồng tiền, số còn lại nhất quyết gửi lại bọn họ. Cuối cùng hắn phải dọa nếu tiếp tục kì kèo sẽ trả lại tà thuật lên người thằng bé thì họ mới chịu rời đi.

Lúc này đã có một vài kẻ tát người thân để khỏi phải vào chữa. Một số thậm chí còn làm bầm chửi phiền phức rồi dắt người thân trở về. Hiển nhiên là nếu chỉ cần tát vài cái thì chẳng ai lại muốn tới y quán làm gì cho nhọc xác lại tốn tiền.

Bất quá, cái tát của người thường và của một kẻ lẩn lộn trong bốn nghìn kiếp luân hồi có thể giống nhau sao?

Đương nhiên là không.

Giống thể nào được!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Xin đừng báo đáp a

Tin đồn về vị y sư có cách chữa bệnh kì cục kẹo lạt đi nhanh chóng. Đến mức cái người mới vừa rồi còn cung cung kính kính với Huyền Vũ nay đã lật lọng chửi thẳng vào mặt nàng:

- Nữ nhân không chịu an phận lại còn học đòi người ta bốc thuốc. Thật không biết xấu hổ!

- ...

Huyền Vũ lặng người nhìn bọn họ kéo nhau sang y quán bên cạnh. Khuôn mặt xinh xắn không gọn lên một tia biểu cảm nhưng lại khiến đám nữ nhân nhao nhao lo sợ:

- Tiểu Vũ đừng kích động a. Phàm nhân không hiểu chuyện a.

- Đứng đứng. Lát nữa đi ăn vịt quay béo ngậy. Không nên kích động.

Thanh Long không lên tiếng vì nàng hiểu kèo này Huyền Vũ đã thua đứt đuôi rồi. Bất quá chỉ vài cái tát có thể phá giải tà thuật thì cũng thật quá hư cấu rồi.

- Đi. Chúng ta qua đó xem hấn giờ trò gì!

Bạch Hổ từng tiếp xúc với hấn, lại thêm can đảm có thừa nên hùng hổ dẫn cả bọn sang y quán của hấn để “dẫn mặt”.

- Tát chán chưa?

Hấn nhìn khuôn mặt đã sưng thành đầu heo của người bệnh, lạnh lùng hỏi.

- Dạ. Mời thần y...

Người nhà nghe vậy thì xấu hổ cúi đầu nhìn kiến. Ai mà ngờ được cái tát nhìn thì đơn giản mà họ đánh đến tê cả tay vẫn không ăn thua. Cuối cùng đành phải mang tới y quán của hấn.

- Tát mà cũng chưa được bệnh? Nghe vô lí vãi chương!

- Suyt! Bị hấn phát hiện thì nhục sịp.

- Có gì mà nhục? Đây là là giao lưu học hỏi a.

Bạch Hổ, Thanh Long và Chu Tước dùng khinh công leo lên mái sau đó bóc mấy viên gạch ra nhòm xuống dưới. Lúc này ở dưới đang khá loạn nên không ai để ý tới ba người, hơn nữa cả ba đều có kinh nghiệm giang hồ phong phú, người thường nếu muốn phát hiện cũng không dễ dàng gì.

- Rõ ràng là một kẻ rất bình thường a. Không phải gạt người đó chứ?

Chu Tước tuy nói vậy nhưng cũng tập trung nhãn lực theo sát nhất cử nhất động của hấn. Thế nhưng mỗi cú đánh đều rất tầm thường, hoàn toàn không có chiêu trò hay pháp thuật gì khiến nàng cảm thấy hơi hụt hẫng.

Bạch Hổ buồn bực kêu lên:

- Thật kì quái a! Rõ ràng chỉ tát mấy cái... Hay là chúng ta cũng bắt người lại tát thử xem có khỏi không?

- Ngốc. Người không cảm nhận thấy điểm bất thường của hấn sao?

- Bất thường? Ngoại trừ vừa gầy vừa xấu trai thì hình như không có điểm nào bất thường cả.

Đối với sự thiếu kiến thức của Chu Tước, Thanh Long chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười khinh bỉ:

- Nội công mà hấn tu luyện là chỉ âm chí tà. Chẳng trách có thể phá giải tà thuật.

- Nghe thật vô lý a. Đã “tà” lại thêm “tà” thì chẳng phải là bệnh nặng hơn sao?

Bạch Hổ kì quái kêu lên.

- Vạn vật trên đời tương sinh tương khắc. Lửa có thể nuôi lửa, cũng có thể dập lửa. Lần này chỉ có thể trách Tiểu Vũ xui xẻo.

Ở bên dưới hấn đã đón một người bệnh khác. Và theo nguyên tắc tiền trao cháo múc, hấn tự tin báo giá.

- Bốn trăm đồng tiền? Sao đám khó rách áo ôm vừa rồi người chỉ thu bốn đồng mà đến lão tử người lại thu bốn trăm?

Thái độ cứng của gã này khiến hấn hơi ngạc nhiên, nhưn mày nói:

- Áo người có rách không mà đòi thu bốn đồng?

- Khốn khiếp! Lão tử dèch quan tâm. Bốn đồng là bốn đồng! Không thì lão tử đập bỏ cái quán rách nát của người!

- ...

Hắn gật gù một lúc rồi cười gằn:

- Ok. Bốn đồng thì ta chữa kiểu bốn đồng.

Ở thời đại này một trăm đồng tiền bằng một lượng bạc, một trăm lượng bạc bằng một lượng vàng. Cứ thế mà tính thì bốn trăm đồng sẽ tương đương với bốn lượng bạc. Tuy không hẳn là số nhỏ nhưng cũng tuyệt đối không phải là không thể trả nổi.

Chưa kể đối phương còn là Lãng gia nổi tiếng là giàu có quyền thế nhất trong thành. Bất quá đối phương là cái gì Lãng hắn đương nhiên không nhớ, hắn chỉ đang cảm thấy rất hồ hởi vì đã lâu lắm rồi mới có thằng dám bắt lại hắn.

Nói được làm được. Hắn thẳng tay vả lên mặt gã bệnh nhân một cú thật vang khiến đầu tên này ngêo hấn qua một bên. Lập tức tên này la lên oái, nhưng mà không phải vì đau:

- Mày là đứa nào? Sao mày dám cản trở kế hoạch của phu nhân?

Hắn không đáp mà chỉ khề phẩy tay:

- Xong rồi đó. Mang về đi.

- Thế này mà bảo là xong. Người chữa cái mẹ gì vậy?

Lãng Hồ hoài nghi nhìn Lãng Báo đang gằm gù điên loạn. Mặc dù bình thường em trai gã cũng có chút khùng điên nhưng không có tới mức này a.

- Lũ khốn khiếp! Toàn bộ các người sẽ bị hiến tế! Linh hồn các người thuộc về phu nhân! Cái chết sẽ ngự trị...!

Lãng Hồ không kiên nhẫn quát:

- Làm nó trở lại bình thường ngay!

Hắn bình thân đáp:

- Bốn chục nghìn đồng.

Lãng Hồ lần nam bá nữ đã quen lập tức giọng bỏ mày mẹ tao:

- Thằng con hoang khốn khiếp nhà người. Đến Lãng Lão Hồ mà người cũng dám vò tiền? Vung tay mấy cái liền muốn nhận mấy chục nghìn. Có tin lão tử hủy luôn cái ổ chó này của người không?

Bạch Hồ ở trên mái nghe vậy thì cau mày nói:

- Cái tên này thật quá đáng a. Đã cầu người ta chữa bệnh mà còn phách lối như vậy. Ta thật muốn xuống đập gã một trận!

- Tên kia có vẻ không vừa đâu. Cứ yên lặng chờ kì biến đi.

Hắn khề nhưn mày như thể vừa nghe một câu chuyện ngớ ngẩn nhất trên đời, cười nhạt đáp:

- Thật oai phong. Cái sạp hàng này là tài sản của Thiên Kiếm Môn, đâu phải các người muốn hủy là hủy? Hơn nữa người trả bốn đồng thì ta chữa kiểu bốn đồng. Chẳng lẽ người đang mong chờ phép tiên ở cái thể giới khốn khiếp này?

Quần chúng cũng mượn gió bẻ măng:

- Lãng công tử, xong rồi thì đi ra cho người khác còn chữa bệnh chứ!

- Công tử rất oai phong a! Bất quá người nhà tôi hấp hối đến nơi rồi. Mời công tử mau lên a!

- Đệ đệ bị quỷ ám mà còn tiếc vài đồng. Thật đúng là cực phẩm a!

- Gia môn bất hạnh. Gia môn bất hạnh.

Nhiều người nhiều miệng, hơn nữa họ đứng chen chúc vào nhau không sợ bị phát hiện nên càng không tiếc lời chửi bới, than thở rằng nhà họ Lãng vô phúc. Lãng gia trước nay hoành hành ngang ngược, tiếng xấu dè dòi, ai cũng muốn nhân dịp này chửi bới họ một trận cho đỡ tức.

Lăng Hồ dù sao cũng là người chứ đâu phải bụt gỗ tượng sành.Bị nhiều người bu vào chửi như vậy thì dù có hung thần ác sát đến đâu cũng phải giận đến tím mặt:

- Ngươi được lắm.Nhớ mặt lão tử đấy!

Gã đang chuẩn bị lấy ngân phiếu trong người ra thì hấn bỗng ngăn lại:

- Khoan đã. Vừa rồi ngươi hơi bị to tiếng đấy.Thêm phí tổn thất tinh thần nữa.Bốn trăm đồng tiền,nôn ra.

Tới đây thì ngay đến Lăng Hồ không nhìn được kêu lên:

- Sao ngươi không đi ăn cướp đi?

Hấn cười nhạt đáp:

- Đang làm đây.Mà nghe nói Lăng gia ghê lắm ghê vừa cơ mà?Sao lại ở đây kì kèo vài đồng tiền lẻ thế?Tán gia bại sản rồi sao?

- Toàn bộ các ngươi đều sẽ bị nguyên rủa!

Lăng Báo càng lúc càng làm dữ,đã vậy còn liên tục bị hấn và đám dân đen kháy bần khiến Lăng Hồ không kiên nhẫn rút ra một sấp ngân phiếu mới cứng. Cũng không thèm đếm là bao nhiêu ném thẳng vào mặt hấn.

- Tiền đấy.Cúi xuống mà lượm.

Hấn không tránh không né,tùy ý để ngân phiếu đập vào mặt.Cặp mắt cá chết nhìn chằm chằm đồng ngân phiếu dưới đất một lúc rồi lạnh lùng nói:

- Còn thiếu mười nghìn.

Lăng Hồ tức đến nổi đom đóm mắt,gã bèn lấy luôn thỏi vàng cuối cùng trên người ném xuống đất.Tới lúc này hấn mới nhếch miệng cười hài lòng,sau đó cầm cây chổi quét toàn bộ ngân phiếu vào một góc rồi vả một cú rất kêu vào mặt Lăng Báo.

- Ui da!Đau chết mất.Đây là đâu?Tôi là ai?Đại ca,sao để lại...

- Con mẹ nó!Cứ chờ đấy mà xem.Rồi lão tử sẽ khiến ngươi chết rất khó coi!

Lăng Hồ bức tức túm cổ Lăng Báo về,vừa đi vừa tiện chân đạp đổ mấy sạp hàng ven đường.

- Tên này cũng gắt quá chứ hả!

Chu Tước nhếch miệng cười:

- Đốt lên chắc sẽ thơm lắm.

Bạch Hồ giống như nhớ lại chuyện gì,khuôn mặt thanh tú bỗng trở nên thật khó coi:

- Ồ.Hấn rồi.Quá gắt là đằng khác.

- Coi thế đủ rồi.Nếu không mau tìm cách giúp Huyền Vũ giải tà thuật thì đến cơm cũng chẳng có mà ăn đâu.

Thanh Long lên tiếng nhắc nhở.Dù sao thì xem người ta kiếm tiền cũng không khiến mình no được.

Chỉ một cái tà thuật nhỏ nhoi đương nhiên không thể làm khó được bọn họ.Không lâu sau Huyền Vũ đã chế ra một loại hỗn hợp làm từ máu gà,gạo nếp,hùng hoàng gì đó và bắt đầu trả thù đời bằng cách đem bán với giá cắt cổ.

Điều kì lạ là có khá nhiều người chạy sang mua thứ thuốc này của nó,đa phần đều là người nhà giàu.Cũng phải thôi,càng giàu thì họ càng sợ cái cách lấy giá ngẫu nhiên của hấn,đó gọi là nhân tính.

Khi người bệnh cuối cùng được chữa khỏi thì cũng đã sẩm tối.Một buổi tối không trăng không sao lạnh lẽo cô tịch khiến người người nhà nhà chỉ muốn nhanh chóng chui vào ổ chăn mà ngủ một mạch tới sáng.

- Eo!Lại rau dưa.Chán chết!

Bạch Hồ suy sụp cực độ khi nhìn vào mâm cơm.Khiến một đĩa lạc quan như nó buông bát là đủ hiểu đời sống gần đây của bọn họ đã khổ cực tới mức độ nào.

- Ăn tạm đi.May mà còn có rau dưa đấy.Mấy bữa nữa sợ là đến gạo cũng không mua nổi.

Thanh Long bình thản đến độ tưởng như nàng đang kể câu chuyện của nhà hàng xóm.Không cần biết nàng mạnh đến đâu,chỉ dựa vào phần điềm tĩnh này

thời cũng đã đủ để tương lai trở thành một nhân vật cộm cán trong giới ao hồ.

- Đại tỷ,hay là chúng ta...trở về Vũ Di Sơn đi.

Chu Tước ngập ngừng nói.

- Không được!Một khi chưa rửa nhục thì nhất định sẽ không trở về.Chẳng lẽ muối đã quên kẻ đó đã hại đời chúng ta như thế nào rồi hay sao?

Phản ứng gay gắt của Thanh Long khiến chúng nữ đồng thời cúi đầu im lặng.Huyền Vũ không chịu được cái không khí nặng nề này,mạnh mẽ nện đôi đũa xuống mâm rồi đi thẳng ra cửa.Cũng không thèm nói là sẽ đi đâu,bao giờ về.

Cái không khí ngột ngạt này tưởng như sẽ còn kéo dài vĩnh viễn nếu không có một thanh âm đều đều lạnh lẽo chen vào:

- Wây.Ấn vịt quay không?

Ba cô gái ngạc nhiên đến ngây người khi thấy hần thân nhiên bước vào y quán của bọn họ.Hần bước đi thân nhiên như thể chỗ này là nhà xí của hần từ mấy đời.

- Oa!Vịt quay a!

Bạch Hổ phản ứng nhanh nhất.Lập tức nó nhào đến hít nẩy hít để cái bọc trong tay hần:

- Quả nhiên là vịt quay.Không phải gạt người a!

- Quý mới thêm gạt người.Cầm lấy.

Hần ném cái bọc vào người Bạch Hổ.Trái ngược với thái độ tùy tiện của hần,Bạch Hổ vội chụp lấy như thể trong gói đựng bốn nguyên sinh mệnh của nó.

- Oa!Vịt quay!Thật sự là vịt quay...Thật sự...

Bạch Hổ vội mở ra nhìn sau đó run giọng kêu lên.Cuối cùng nó ngồi bệt xuống đất mà cắn môi khóc ô ô.Xem ra trong những ngày tháng lưu lạc này con bé đã chịu không ít đói khổ.

Chu Tước thấy vậy thì không nhịn được tiến đến xoa đầu an ủi Bạch Hổ:

- Lát nữa ta nhường muối hai cái đùi.Ngoan,đừng khóc nữa.Hãy tin rằng cuộc đời này vẫn còn ánh sáng.

Mặc kệ hai đứa ngốc kia làm trò,Thanh Long liếc nhìn hần bằng ánh mắt bình tĩnh đến lạnh lùng:

- Trên đời khó trả nhất là nhân tình,chưa nói đến còn là nhất tình của người dung.Thứ này tốt nhất là người mang về đi.

Ngay lập tức trên mặt Bạch Hổ xuất hiện một loại suy sụp tựa như nó có thể lăn quay ra chết ngay lập tức.Nhưng rất may là hần đã kịp thời lên tiếng bảo vệ tâm linh nhỏ bé non nớt này:

- Kẻ thù cũng có bốn phần là bạn.Đâu cần lạnh lùng như vậy.Hơn nữa chúng ta không quen biết thì không thể gọi là ân tình,mà là kì ngộ.

Khuôn mặt đáng thương của Bạch Hổ khiến Thanh Long đành phải thỏa hiệp:

- Bọn ta trước nay chưa nhận không ân tình của ai bao giờ.Mục đích của người là gì?Nói ra,nếu không trái với đạo nghĩa giang hồ thì...

Hần vội giơ tay lên ngăn lại lời của nàng,hỏi:

- Khoan đã.Không phải các người nghĩ ta làm thế này là định nhờ vả đấy chứ?

Thanh Long ngạc nhiên không kém gì hần,nàng hỏi ngược:

- Không phải sao?

Thoạt đầu hần ngây ra một lúc sau đó cười phá lên:

- Fur fur...Dù có cùng đường mạt lộ thì ta cũng không dám làm phiền tới đám ôn thần các người.Thôi ăn sớm đi.Về đây.

Hần rời đi được một lúc lâu thì những cô gái mới có phản ứng.Bạch Hổ là người lên tiếng đầu tiên:

- Hần đi rồi?Cứ như vậy mà đi?

Chu Tước trầm ngâm nói:

- Bị chửi một cú đau như vậy mà người còn cảm thấy chưa đủ sao?

Rắc~

Đôi đũa trên tay Thanh Long bị bóp vỡ vụn, nàng mỉm cười quay sang nói với Chu Tước:

- Điều tra thẳng rành này. Xuất thân, gia thế, hành động tiếp theo của hắn. Nhất định phải tặng hắn một cái ân tình cả đời không trả nổi. Không thể để cái thẳng nhãi vặt mũi chưa sạch đó coi thường chúng ta như thế được!

Thế là sau bữa ăn cả ba người chụm lại bàn kế hoạch đến tận nửa đêm. Về phần cái kế hoạch đó đối với hắn là ân tình hay tai họa thì còn phải xem tạo hóa của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Không có sắc đâu

Ta về rồi. Bớ ba hồn bảy vía Tiểu Trà mau ra đây!

Ngay khi trở về hắn lập tức chạy vòng vòng trong nhà ráo rác tìm kiếm Tiểu Trà. Thế nhưng ngay cả khi đã tìm đến từng cái gầm tủ hắn cũng không thấy con bé đâu.

- Đủ rồi đấy. Đã nói là con bé xuống núi từ chiều mà.

Thanh Dương buồn bực nhéo tai hắn lồi vào bàn ăn. Tuy thường ngày nàng rất hiền dịu thế nhưng tại thời điểm hắn lên con khủng điên thì nàng cũng không ngại đóng vai bà mẹ nghiêm khắc. Tất nhiên là cái sự nghiêm khắc của nàng chưa bao giờ có thể kéo dài được quá mười giây cả.

- Khặc khặc... Đi rồi... Rất tốt... Rất đúng thời điểm...

Bàn tay đôi bại của hắn bắt đầu mờ mẫm lên những ngọn đồi núi mập mờ. Tuy hành vi này hoàn toàn không phù hợp trên bàn ăn thế nhưng từ kinh nghiệm sống nhiều, nhiều, nhiều năm hắn đã rút ra được bài học là “Cuộc đời ngắn lắm. Hãy làm điều mình thích ngay khi còn có thể”.

Chứ không phải là hắn bị cuồng dâm đâu. Thật đấy.

- Thăng nhóc này lại nghịch ngợm... Ừm... Đi làm cả ngày không mệt sao?

Thanh Dương nhắc lại vụ chữa bệnh khiến hắn không khỏi cảm thấy buồn nôn. Một ngày gặp qua mấy trăm bệnh nhân ói mửa lung tung, ngoài cửa thì toàn mùi dịch dạ dày. Cho dù có là thần kinh thép thì cũng cảm thấy ghê tởm.

Thế nhưng ở gần Thanh Dương thì hắn không thể trung ra cái dáng vẻ thảm hại đấy được. Vậy nên hắn tìm cách lảng qua chuyện khác:

- Chú ấn của người gần đây sao rồi?

- Đã tốt hơn nhiều. Tuy vẫn bị nóng trong người nhưng không bị mất ý thức nữa. Thế nhưng mà có chút kì lạ...

Thái độ ngượng ngùng của Thanh Dương khiến hắn hơi ngạc nhiên. Hắn vẫn còn chưa lột áo mà, đầu cần diễn sâu như vậy.

- Có gì không ổn?

Hắn nhủ chặt chân mày. Không lẽ ở thực tại này chú ấn mà tên đàn kia làm ra lại dùng để hại người? Không đúng, chú ấn đó là dùng để khiến Thanh Dương đập chết hắn. Hắn sẽ không có tác dụng phụ mới đúng.

- Cái này... rất ngượng ngùng...

Thanh Dương giống như đã mất khả năng nói chuyện. Nàng chỉ biết cúi gầm mặt xuống, mười ngón tay thon dài không ngừng xoắn xuýt đan vào nhau. Trước tình hình đó hắn không còn tâm trí đâu để sờ vớ vẩn mà dứt khoát cụng đầu vào trán nàng.

Ở khoảng cách gần thế này hắn có thể dựa vào linh hồn lực vượt trội để bắt nhịp với sóng não đối phương. Từ đó có thể dò ra suy nghĩ, cảm xúc, quá khứ, thậm chí buổi trưa mơ thấy gì hắn cũng có thể thấy rõ ràng. Tuy nhiên thủ pháp này có một nhược điểm là giữa hai người phải có liên kết tâm linh thì mới thực hiện được. Bất quá hắn không thích xen vào đời sống riêng tư của người khác, vậy nên cũng rất ít khi dùng đến.

Thanh Dương bỗng cảm thấy như có dòng điện chạy qua thân thể. Nàng vừa mở mắt thì ngay lập tức bắt gặp bản mặt cười đầy ám muội của hắn. Không

những thế hấn còn cọt nhả nhéo má nàng, hoàn toàn không coi cái gọi là cấp bậc lễ nghĩa ra gì:

- Không ngờ trong đầu sư nương lại có nhiều tư tưởng đen tối như vậy. Trước đây cứ ngại hai ta tiến triển quá nhanh, xem ra cần phải củng cố tình cảm nhiều hơn nữa.

- Con... con thấy cả rồi?

Nàng giống như bị trọng thương từ trên ghế đứng phắt dậy bần thần lùi ra sau mấy bước. Vậy là xong, bao nhiêu công sức gây dựng hình tượng một bậc trưởng bối đạo mạo, một người thầy mẫu mực và tận tâm của nàng xem như đã đổ hết vào sọt rác.

Thanh Dương đâu biết rằng, vào cái lần đầu tiên nàng lén chui vào ổ chăn của hấn thì cái hình tượng “Băng sơn nữ thần, cao không thể với” của nàng đã âm ỉ sụp đổ trong mắt hấn rồi.

Sự thật vốn đau lòng. Vẫn là không biết thì tốt hơn.

Hấn lập tức tận dụng thời cơ chạy đến ôm lấy eo thon, đồng thời ghé miệng thổi từng hơi lạnh lẽo vào tai Thanh Dương:

- Cũng thường thôi. Chỉ là ngày nắng đẹp cùng đi dạo, ngày mưa bão nằm ôm nhau, tâm trạng tốt thì làm ra vài cái tư thế kích thích... Không nhất thiết phải xấu hổ như vậy.

- Nhưng...

Hấn tỉ mỉ hôn lên cổ nàng, tinh tế cảm nhận từng rung động trên làn da trắng nõn mềm mịn. Tiếp đó đôi môi di chuyển xuống xương quai xanh, rồi sau đó là bầu ngực xăm hình hoa hồng kia, nhẹ nhàng và tinh tế thưởng thức nụ hoa như con ong làm mật:

- Trên đời ai cũng đều có khát vọng thầm kín. Kẻ muốn giàu có, kẻ muốn quyền lực, kẻ lại muốn sức mạnh. Có thể nói khát vọng của nàng rất giản dị đấy, và cũng rất ngốc.

- T... Tiểu bảo bối... Có thể đừng nói chuyện bình thản như vậy... khi đang... A~

Tay hấn không ngừng tấn công vào bộ vị mẫn cảm của Thanh Dương trong khi tay còn lại thoăn thoắt cởi y phục của nàng. Nếu có một ngày trong thời điểm hấp hối kẻ địch hỏi vì sao ngón tay hấn lại có thể nhanh và chuẩn đến như vậy, hấn nhất định sẽ thật thà đáp lại rằng: “Vì ta siêng cởi áo cho vợ.”

- Phải rồi, lần trước ta đã dạy qua về biện pháp song tu. Có lẽ cũng đã tới lúc thực hành a.

Hấn đặt Thanh Dương ngay ngắn nằm sấp lên bàn rồi nghiêm mặt nói:

- Đầu tiên là hô hấp. Nàng chú ý là phải hô hấp theo nhịp của ta.

- Khoan! Ta nghĩ là mình chưa có sẵn sàng a~

Thanh âm của nàng bị bẻ cong thành một tiếng kì quái khi hấn tiến vào. Bốn chân bàn rung lên bần bật khiến hấn phải vươn tay đỡ lấy những cái đĩa để chúng khỏi bị rơi. Đây là món ăn do chính tay Thanh Dương làm, hấn không muốn lãng phí bất cứ món nào hết.

- Tiểu bảo bối... Tiểu bảo bối...

Hấn cắn nhẹ vào tai của Thanh Dương, thấp giọng nhắc:

- Chú ý hô hấp.

Cảm giác ấm nóng bao phủ lấy tiểu đệ khiến toàn thân hấn khẽ run rẩy. Hạ thân không nhịn được dùng thêm lực không ngừng đưa đẩy ma sát với tiểu huyệt ẩm ướt của Thanh Dương. Đồng thời cái lưỡi đảo qua đảo lại tham lam thưởng thức mùi vị trên cái cổ thon dài của nàng. Cũng chẳng thèm quan tâm xem sử dụng giáo trình nặng đô như thế này thì người mới nếm mùi trái cấm như Thanh Dương có chịu nổi không.

Quả nhiên chưa đầy hai phút Thanh Dương đã phải lên tiếng cầu xin:

- Tiểu bảo bối... Chậm một điểm... Ta... sắp không xong...

- Đừng bỏ cuộc nhanh vậy. Hết đau là thấy sướng ngay thôi.

Hấn tàn nhẫn bịt miệng nàng lại rồi tiếp tục hành sự và cũng không quên hão tâm nhắc nhở nàng về vụ song tu:

- Thở đều. Vận chuyển linh lực đi khắp cơ thể. Đón nhận dương khí của ta đi, tiểu nương tử.

Thanh âm rên rỉ, tiếng da thịt quần lấy nhau, mùi mồ hôi và mật dịch hòa vào nhau khiến cả căn phòng tràn đầy dâm mị.

- Oa! Này...

Bất ngờ Thanh Dương dùng sức xô hắn ngã ra ghế. Còn chưa kịp định thần thì một thân thể thành thực quỳ gối đã ấn vào mặt hắn.

- Nương tử hôm nay lại muốn chủ động à? Lần sau nói là được, đâu cần hành động quyết liệt như... Ách~

Ở cái tư thế nữ trên nam dưới này, người nữ có toàn quyền chủ động cũng như quyết định nhịp độ cuộc chơi. Tuy ở thời phong kiến thì tư thế này là có hơi trái với thuần phong mỹ tục nhưng với tính cách của Thanh Dương thì việc đề lên hắn chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

- Tiểu sắc quý, đừng nghĩ... mạnh một chút... thì con liền có thể ngồi lên đầu ta!

Thanh Dương hôn hên kê cựa vật của hắn vào tiểu huyết rồi mạnh mẽ ấn xuống. Một tiếng “phốc” vang lên kèm theo là thanh âm nghiến răng ghê rợn của hắn. Người ta nói một khi nữ nhân nổi giận sẽ rất đáng sợ, quả nhiên không sai. Chỉ thấy Thanh Dương nhấp hồng như không cần mạng khiến hắn khó khăn lắm mới không nổ pháo sớm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tiểu thiện như đại ác

- Sao nào... Ừ... Thoải mái không... Tiểu sắc quý... A~

Đối với dáng vẻ đặc ý của Thanh Dương, hắn chỉ cười gằn:

- Thấy đỏ làm càn!

Ngựa non háu đá, dê non ngựa sừng. Kẻ không hiểu chuyện thì thường hay hung hăng mà đâu biết rằng thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Đứa nào ngông cuồng thì sớm muộn gì cũng phải trả giá vì sự nông nổi của mình.

Quả nhiên chưa đầy nửa giờ sau Thanh Dương đã mềm nhũn đổ gục lên người hắn. Hơi thở hỗn hên khi còn khi mất, nào có thấy cái dáng vẻ hùng hổ như vừa rồi.

Hắn khẽ xoa đầu Thanh Dương, trầm giọng nói:

- Chẳng phải vừa rồi rất lớn tiếng, rất hùng hổ sao? Bị cu ăn mất lưỡi rồi à?

- Ta... Ta...

- Dập diu với nàng. Nàng kêu mệt. Song tu với nàng. Nàng xón xác phi ngựa trên người ta. Tiểu nương tử, rốt cục thì nàng muốn cái gì?

Hắn đột nhiên trở nên đáng sợ khiến Thanh Dương không khỏi tim đập tay run:

- Tiểu bảo bối... Ta thương con nhất... Ta yêu con nhất... Tha cho ta a...

Hắn đầu quẩn nàng nói cái lời nhảm nhí gì. Một hơi bế nàng ấn vào tường sau đó trả lại những gì hắn phải chịu đựng từ nãy đến giờ.

...

Dịu dàng vén những lọn tóc ướt đầm của nàng ra sau tai, hắn cười nhạt nói:

- Xem ra nàng vẫn chưa lĩnh hội được tinh túy của việc song tu. Có lẽ chúng ta nên thực hành thêm một lần... hay là hai nhĩ... hoặc là bốn... Đêm nay đã định sẵn là rất dài a.

.....

- Sao rồi? Thân thể đã tốt hơn chưa?

- Công lực đã khôi phục được hai thành. Một lần nữa đa tạ cô nương ra tay tương cứu.

Trong một khoảng rừng tối om nằm trên đường mòn của Thiên Kiếm Sơn có một lớn một nhỏ đang ngồi thu lu trong một góc thấp giọng nói chuyện. Người lớn là một nam nhân mặc áo lụa đỏ, toàn thân toát lên vẻ hư nhược. Còn người nữ thì không ai khác chính là Tiểu Trà mà hắn mong đi ra ngoài càng lâu càng tốt.

Để đáp trả lời cảm ơn của gã thì Tiểu Trà liền trưng ra một bộ dáng đại anh hùng mà nàng đã muốn làm từ rất lâu:

- Không cần khách khí. Giúp đỡ người gặp hoạn nạn là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Có cần Tiểu Trà mua thêm dược thảo gì không?

Đáng vẻ đạo mạo của Tiểu Trà khiến gã cảm thấy rất ngạc nhiên. Không lẽ bây giờ giới trẻ đều khó đoán như vậy?

- Dược thảo lần này ta đã ghi toàn bộ trong mẫu giấy. Làm phiền tiểu cô nương.

Tiểu Trà tiếp nhận mẫu giấy nhỏ, hào sảng đáp:

- Được. Người chờ ở đây. Tiểu Trà rất nhanh sẽ mang dược thảo về.

Nhìn bóng dáng linh lung khá ái của Tiểu Trà rời đi. Huyết Nguyệt Ma Quân không nhịn được lên tiếng nhắc nhở:

- Xung quanh người đã bắt đầu xuất hiện âm khí. Đừng tiếp tục đi tới đây nhà hoang trong thành nữa.

Huyết Nguyệt Ma Quân tên thật là gì? Không ai biết và cũng chẳng ai quan tâm. Giang hồ chỉ biết gã là môn chủ Huyết Nguyệt Môn, là một ma giáo có chút tiếng tăm trong giang hồ. Nghe đồn, từ khi mới sinh gã đã có cặp mắt Âm Dương, thấy được những thứ người thường không nhìn được.

Tuy ở tiên giới đây chỉ là chút tạp kỹ tầm thường nhưng trên giang hồ thì cũng xem như một loại bản lĩnh hiếm có. Nhờ khả năng này mà gã tạo được không ít lợi thế trên con đường hành tẩu giang hồ.

Lại nói, không giống như Tiểu Trà được một tên hâm dõ mang về nuôi. Đám người Tiểu Tien đành phải tự lực cách sinh trong Ô Long Thành bằng nghề ăn trộm. Chỉ tiếc là vì quá non tay nên hành nghề chưa được nửa ngày đã bị người trong thành đánh đuổi đến mức phải trốn chui trốn lủi trong một ngôi nhà hoang. Đợi đến nửa đêm mới dám len lút ra ngoài moi rác kiếm chút đồ ăn thừa.

Tiểu Trà mặc dù không mấy thân thiết với bọn này, thậm chí ngày trước khi còn là gia nhân đã không ít lần bị chúng bắt nạt. Thế nhưng dù sao cũng cùng nhau lớn lên gần mười năm, nàng không đành lòng nhìn bọn chúng sống khổ sở như vậy.

Và thế là Tiểu Trà thiện lương len lút lấy đùi gà trong cái bọc của hắc đem xuống cho đám người Tiểu Tien ăn qua ngày. Vì nhiệt độ tại Hậu Phong rất lạnh nên số đùi gà vẫn còn y nguyên như cái ngày Tiểu Trà gặp hắc đem. Hơn nữa Thần tiên tỷ tỷ nấu ăn rất ngon, có lẽ hắc đem sẽ không nổi giận vì nàng len lút lấy chút đồ ăn thừa đâu.

Mong là như vậy!

Còn về phần người đàn ông áo đỏ kia thì lại là một câu chuyện khác. Bữa nọ khi đang xuống núi, nàng vô tình bắt gặp một người đang hấp hối ở ven đường. Thế là một màn “Nghĩa bất dung từ” lại diễn ra. Đoán rằng người này đang bị cừu nhân truy sát nên thảo dược nàng đều cất công chạy lên Dược Phong mua sau đó chạy xuống đưa cho gã. Vì lý do này nên hai hôm nay nàng mới về muộn. Bất quá đại ca và thần tiên tỷ tỷ không những không trách phạt, ngược lại còn giống như rất cao hứng. Thật kì lạ!

- Tiểu Tước, vụ thảo dược vẫn không có tin tức gì sao?

- Tỷ tỷ, ta không trâu bò như tỷ. Đứng nửa đêm dựng ta dậy hỏi mấy thứ này a. Người ta đã nói là không có...

Chu Tước buồn bực kéo chăn nằm quay lưng sang hướng khác trong khi Thanh Long vẫn mở mắt thao láo nhìn lên trần nhà. Rõ ràng là loài keo kiệt, để xổng mất một con mồi béo bở như vậy đương nhiên nàng không tài nào ngủ yên được.

Lại nói, đột ngột mở ra một cái y quán ngay gần Thiên Kiếm Môn không đơn thuần chỉ là để kiếm ăn. Như đã biết Thiên Kiếm Sơn không có y sư, không biết chế thuốc. Thế nhưng thiên địa linh khí nồng đậm lại rất thích hợp trồng các loại dược thảo. Chính vì lý do đó nên Thiên Kiếm Môn là nơi cung cấp dược thảo và đan dược cho gần như toàn bộ y quán trong thành. Những y quán sau khi bán thuốc thì sẽ đặt mua bổ sung ở Thiên Kiếm Môn. Chính vì vậy có địa lợi ở Thiên Kiếm Sơn cũng đồng nghĩa với việc biết hết bách tính trong thành mua thuốc gì.

- Với thương thế cỡ đó mà qua hai ngày không có thuốc trị thương thì chết là cái chắc. Còn nếu vẫn sống có nghĩa là mạng gã chưa tận. Tỷ đừng nghĩ đến nữa.

Chu Tước thuận miệng an ủi. Tuy có hơi mê tín nhưng cẩn thận suy ngẫm thì cũng thấy có chút đạo lý. Huyết Nguyệt Ma Quân nằm gục ven đường không sớm không muộn mà lại ngay thời điểm Tiểu Trà đi qua. Tiểu Trà cũng vừa được Thanh Dương dẫn tới Dược Phong nên mới không đi vào thành mua thuốc. Tổng hợp toàn bộ những sự tình cớ này lại mà nhận xét thì chỉ có thể nói rằng... gã hên vl.

Hôm nay khi Tiểu Trà trở về thì cuộc đại chiến ở cửa bọn hắc đem cũng đã kết thúc. Hậu Phong rộng lớn là vậy nhưng quanh năm chỉ mãi xơ xác tiêu điều, cũng chỉ có tiếng gió gào mới là thứ duy nhất sinh động ở cái nơi im ắng tịch mịch này.

Tiểu Trà rón rén bước vào. Không phải vì về muộn sợ bị la mắng, mà vì nó sợ hắc đem. Tại sao lại sợ hắc đem? Bởi lẽ Tiểu Trà phát hiện thời điểm này đại ca rất hay ôm lấy thần tiên tỷ tỷ quần áo không ngay ngắn sau đó mổ vào miệng nàng. Nó không đoán được bị mổ như vậy có bị đau hay không, thế nhưng thường thì thần tiên tỷ tỷ sẽ tỏ ra rất hưởng thụ.

Và tai họa ập đến khi Tiểu Trà vô tình để lộ sự tồn tại của mình. Ngay lập tức thần tiên tỷ tỷ sẽ đẩy đại ca ra sau đó chỉnh lại y phục, còn đại ca thì sẽ mỉm cười dữ tợn đi tới xoa đầu rồi dẫn nó về phòng.

Tuy chỉ mới ở bên nhau có vài ngày ngắn ngủi nhưng linh cảm nhạy bén của Tiểu Trà thấy được đại ca là một người rất đáng sợ. Không phải loại đáng sợ

tầm thường thuộc về chủi mắng đòn roi,mà là một loại áp lực khiến nó bất giác run rẩy từ sâu trong linh hồn.Có lẽ thứ đáng sợ nhất là nụ cười của đại ca,nụ cười mỉm với một bên khóe miệng hơi nhếch phả ra từ miệng làn hơi lạnh rung leng keng khiến nó rợn tóc gáy.

Tiểu Trà thường có một giấc mơ,nó mơ bị một thứ khổng lồ đen kịt truy đuổi đến khi ngã nhào.Thời điểm ấy đại ca sẽ bỗng dưng xuất hiện bảo vệ cho nó.Chính lúc này nó thấy rõ đại ca nhếch miệng cười với bóng đen kia,chính là nụ cười lạnh lẽo rung leng keng mà nó vừa yêu vừa sợ.Và chính lúc đó Tiểu Trà sẽ giật mình tỉnh dậy,mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo.

Nhưng hôm nay Tiểu Trà đã cẩn thận hơn.Nó cẩn trọng đặt bước cẩn trọng hơn cả một tên trộm dạn dày kinh nghiệm.Có lẽ là bởi nụ cười của hắn nếu so với đòn roi của chủ nhà thì còn đáng sợ hơn nhiều.

Đồ ăn trên bàn đã nguội lạnh,ở trên ghế và sàn có vài vết nước kì lạ nhưng Tiểu Trà không để ý đến chúng.Nó chỉ cố gắng trở về phòng mà không bị ai phát hiện,hôm nay chạy tới chạy lui đã khiến nó quá mệt mỏi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hết sắc rồi

Tiểu bảo bối...

Thanh âm ní non của Thanh Dương vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.Nàng nằm dài trên giường trúc,đôi tay thon dài ôm lấy hân ấn vào bộ ngực đầy đặn.Đây là thế ôm yêu thích của nàng,chỉ có như thế này mới tạo cảm giác hân luôn ở bên nàng,thân thể nhỏ bé mà ấm áp nằm gọn trong vòng tay nàng,mãi mãi không rời.

Về phần mình thì hân không yêu thích cái tư thế này chút nào.Thứ nhất,mặt hân bị ngực của Thanh Dương đè lên không cách nào hô hấp.Thứ hai,hân đã không còn là thằng bé thấp lùn trước kia.Xét về khía cạnh hình học lẫn thẩm mĩ thì phải là hân ôm trọn nàng vào lòng mới đúng.

Thế nhưng hân cũng ngoan ngoãn nằm im không cự quấy,bởi lẽ đối với Thanh Dương hân luôn kiên nhẫn đến kì lạ.Hơn nữa nàng đã kiệt sức rồi,nếu hân cự quấy vô tình làm ra một tình huống kích tình nào khiến tiểu đệ hăng máu lên thì không chỉ hại sức khỏe mà còn có nguy cơ tạo nên tổn hại đối với thân thể.

- Tiểu nương tử có gì dạy bảo?

Thanh Dương cong ngón tay búng vào tai hân một cái,thì thào:

- Ai là nương tử của con,gọi là sư phụ a.Trước đây con không hiểu chuyện gọi ta là sư nương thì không nói.Thế nhưng ta phát hiện con thường xuyên lợi dụng đề gọi bậy.Không được như thế nữa nghe chưa!

Hân lười biếng dựa đầu vào ngực nàng,hữu khí vô lực nói:

- Ấy dà.Chẳng phải chỉ là một cái danh xưng thôi sao?Vì cái gì nàng đột nhiên câu nệ như đám giang hồ phiền phức kia vậy?Thích được gọi là sư phụ lắm sao?

- Ai mà thèm!Tại...Tại con cứ lợi dụng đề gọi ta là nương tử...

Đối với thái độ bất bình của Thanh Dương,hân chỉ cười khề:

- Thật sự dễ đọc nhầm mà.Sư nương và nương tử gần như cùng một âm a.

- Cùng cái đầu con.Rõ ràng là khác nhau một trời một vực.

Nàng đang nằng tới cao hứng thì đột nhiên thanh âm trở nên nặng nề:

- Ta đã nói với con rất nhiều lần.Hành vi của chúng ta là trái với luân thường đạo lý,đi ngược lại lời dạy của thánh hiền.Ta thì không sao,thế nhưng con vẫn còn có cả một tương lai rộng mở phía trước.Sao có thể...

Hân đưa tay lên chặn lại lời của Thanh Dương.Nhưng vì lí do tầm nhìn bị che khuất nên ngón tay thay vì chặn lên bờ môi phần hồng lại đặt nhầm vào chóp mũi của nàng.Không sao,ít nhất thì cũng thu được kết quả tương tự.

- Một ngày làm nữ nhân của ta,cả đời là nữ nhân của ta.Đừng nói là vài ba cái luân lý treo trên miệng đám cổ hủ kia.Cho dù cả thế giới muốn giết nàng thì ta cũng sẽ vì nàng mà giết cả thế giới.Cái này không phải chơi chữ đâu,là thật đấy.

Khi mê lú bởi men tình thì đưa nào chẳng thốt được ra cái câu “Nếu cả thế giới quay lưng với ngươi,ta sẽ quay lưng với cả thế giới.Thế nhưng sự thật thì

có mấy ai làm được như vậy? Trong số liệu thống kê của hán thì đây này là một số 0 tròn trĩnh, bởi kẻ nào quay lưng với cả thế giới thì đều sẽ nhanh chóng bị dòng chảy thời gian chôn vùi và như vậy thì cũng chẳng khác gì chưa tồn tại.

Về phần mình, hán đã từng vì cái chết của một nữ ma đầu mà biến cả một hành tinh thành vật bồi táng. Đó là một kí ức không mấy tốt đẹp, bất quá đem ra khoe thì cũng hù được một vài người.

Thanh Dương cảm nhận được chiến ý mãnh liệt của hán thì khẽ run rẩy. Đương nhiên không phải vì sợ, mà bởi nàng quá vui mừng. Cũng không hẳn, còn lo lắng nữa. Đã vậy còn cảm thấy một chút hoang mang. Nói chung là nàng đang rất mong lung về tương lai của tiểu bảo bối. Trước đây hán quá kém cỏi, nàng có thể yên tâm rằng hán sẽ có cuộc sống nông nhàn bình dị. Thế nhưng bây giờ hán đột nhiên cường đại như thế, uy mãnh như thế, có khi nào hán trở thành kẻ đối nghịch với cả thiên hạ không? Nếu vậy thì không thể ăn no ngủ kĩ được, càng không thể cưới một người vợ tốt, sinh một cái trắng mập tiều hài tử. Như vậy thì quá thảm rồi!

- Dương Dương, sao đột nhiên cái mặt lại như bánh đa nhúng nước thế? Song tu có thể tập từ từ. Dục tốc ất sẽ bất đạt.

- Dục tốc cái đầu con! Ai mà thêm dục tốc cái thứ đó. Người ta là đang suy nghĩ xem tương lai phải như thế nào.

- Tương lai? Nghe hay đấy, nói ta nghe thử coi.

Trước nay Thanh Dương luôn bình chân như vại, đối mặt với chuyện gì cũng đều tùy cơ ứng biến. Hiếm khi nào có cơ hội thấy nàng tỏ ra sâu sắc như vậy khiến hán không khỏi cảm thấy tò mò.

- Ta nghĩ kĩ rồi. Từ giờ ra ngoài con nhất định phải gọi ta là sư phụ. Không được sư nương rồi nương tử gì gì đó nữa. Thêm nữa, không được sờ mó linh tinh. Cũng không được nói mấy lời xấu hổ khiến người khác nghi ngờ nữa nghe chưa?

- Chặc chặc~ Phiền.

Thanh Dương rất hiểu hán, biết hán nói như vậy có nghĩa là đã đồng ý nên chỉ dịu dàng xoa đầu giảng giải cho hán hiểu:

- Ta biết con làm việc không có kĩ, như thế này là ủy khuất cho con. Thế nhưng đừng vì một nữ nhân như ta mà hủy đi tiền đồ của mình. Ta không xứng, cũng không chịu nổi trách nhiệm.

Đến nước này thì hán không chịu nổi nữa, mạnh mẽ xô Thanh Dương ngã lăn quay sau đó nằm đè lên người nàng, nhàn từng chữ:

- Sẽ có ngày ta đang hoàng cưới nàng vào cửa.

Thanh Dương bàng hoàng nhìn hán một hồi lâu, bên má phải của nàng chậm chậm chảy xuống một giọt nước mắt:

- Ta tin chàng.

- ...

Bốn mắt nhìn nhau khoảng vài giây rồi hán tỉnh bơ đứng dậy mặc quần áo:

- Tin là tốt. Tin là đúng. Yên tâm, ta sẽ không khiến nàng thất vọng đâu.

Thanh Dương cố kìm nén cảm giác hụt hẫng, nàng hỏi:

- Khuya thế này rồi con định đi đâu?

Hán vừa cài nút áo vừa đáp:

- Con bé Trà đã về từ hồi nãy. Sợ làm phiền chúng ta nên không dám đi qua. Thật tội nghiệp.

Thanh Dương nghe vậy thì đỏ bừng cả mặt. Đang tâm sự đêm khuya bị người khác nghe thấy. Có thể không ngưng ngưng được hay sao?

- Phải rồi. Sư n. . . phụ, mai con đi chơi cùng Ngao Nam. Có thể ngày mai, ngày kia đều không trở về. Người không cần lo lắng, hãy dành thời gian chăm sóc tốt Tiểu Trà.

- ...

Thanh Dương trầm mặc không đáp. Hán biết nàng không nỡ xa hán nên im lặng không nói lại chính là câu trả lời tốt nhất. Ngược lại một khi mở miệng thì nhất định sẽ là “Không, con đừng đi”.

- À. Còn có chuyện này muốn thương lượng với người.

Mới đi được vài bước hán đã bắt đầu nhiều sự:

- Dưới giường kêu sư phụ, trên giường gọi tiểu thê nhé?

.....

- Hừ ừ~Rét quá.

Tiểu Trà đáng thương nằm co ro như một con tôm nhỏ dưới sàn nhà. Thật lạnh a!Không biết vì địa hình địa thế hay là do thiếu tình thương...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bắt quỷ

- Phew~Cuối cùng cũng đến nơi.

Hắn chống nạnh đứng nhìn vào trang viên tồi tàn trước mắt,khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.Đây là thói quen trước khi lâm trận của hắn,cho dù đối phương là một hàng gì thì cũng phải cười vào mặt nó trước đã.

Ngao Nam thì không bình thản được như hắn,hay chính xác hơn là gã đang sợ đến tái mặt:

- Cái...Cái gì vậy?Chỗ này nghe nói bị quỷ ám dữ lắm mà ngươi lại muốn chúng ta vào?Nào bị lừa á sao?

- Chúng ta?Chúng ta hỏi thăm?

Hắn nhú mày lấy trong người ra một tấm ngân phiếu huơ huơ trước mặt Ngao Nam.Sau khi lao lực cả ngày hôm qua thì hắn cũng coi như một cái nhà giàu mới nổi.Tùy tiện một cái vung tay liền rút ra cả trăm lượng bạc.

- Ta đã xin phép rồi.Bây giờ ngươi cảm thấy đi đâu thì đi.Hai ngày sau hãy trở về.

Dù không hiểu tại sao hắn đột nhiên hào phóng như vậy thế nhưng đề nghị này quá ư là phù hợp với Ngao Nam.Từ ngày phát hiện bảo vật ở Di Hoa Viện thì hắn vẫn chưa có cơ hội quay lại lần nào,thật sự đã sắp nôn nóng tới phát điên rồi.

- Mà này.Ngươi một mình tiến vào như vậy quá hung hiểm rồi.

Câu này của Ngao Nam khiến hắn nhướn mày kinh ngạc.Đây có còn là Ngao Nam mà hắn quen biết không?Đột nhiên tử tế như vậy khiến hắn không khỏi xuất hiện một loại cảm giác mình đang nằm mơ.

- Cầm lấy thanh kiếm này mà phòng thân.Miễn cho sau này ngươi nói bậy bạ với sư thúc rằng ta mặc kệ sự sống chết của ngươi.

Chưa đợi hắn trả lời thì Ngao Nam đã đặt kiếm vào lòng bàn tay hắn sau đó liền ngang quay người đi thẳng.Tính cách của gã là vậy,nếu cảm thấy bản thân có thể trở thành gánh nặng thì tuyệt đối sẽ không dài dòng lời thôi.Một số người có thể sẽ coi đó là hèn nhát,thế nhưng đây cũng là một loại tâm thế cần có để có thể tồn tại trong giang hồ.

Chưa kể,Ngao Nam thực sự rất sợ ma a!Dù sao gã cũng chỉ mới mười ba tuổi,chẳng ai có thể trách một đứa bé mười ba tuổi vì nó sợ ma cả.

Lần này hắn tiến vào trang viên quả thật là nguy hiểm trùng trùng.Thế nhưng kẻ địch đa phần là quỷ hồn,đạo kiếm tâm thường hoàn toàn không có chút tác dụng.Bất quá Ngao Nam không dễ gì giao đồ cho người khác,lần này đưa hắn bảo kiếm của mình cho hắn có lẽ muốn nhấn nhủ rằng “Hãy sống sót trở về,bằng không nhất định sư thúc sẽ lột da ta”.

Lại nói,lần này hắn xin đi chơi với Ngao Nam.Nếu hắn không may xảy ra chuyện gì thì số phận của Ngao Nam tuyệt đối sẽ rất thảm.

Hắn trầm tư suy nghĩ một hồi,cuối cùng khóe miệng nhếch lên một nụ cười:

- Thăng nhãi này...Phiên phức...

Tuy nhiên sự thật và ảo tưởng luôn có sự khác biệt như trời với đất.Có những chuyện tưởng chừng như đã thấu hiểu,kì thực là cái cóc khô gì cũng không biết.

Từ nhiều năm trước ở Di Hoa Viện xảy ra một phốt lớn.Một gã giang hồ biến thái vừa vào liền vung vài rất nhiều tiền chọn lấy một kỹ nữ thật xinh đẹp.Thế nhưng nếu mọi chuyện cứ diễn ra đều đều theo sách giáo dục giới tính thì đã không có chuyện đề mà kẻ.Nghe đồn gã đó vừa vào liền chém kỹ nữ kia một nhát chết tươi sau đó ân ái với thân thể còn đang thoi thóp của nàng ta.Mãi đến sáng hôm sau khi tập hợp thấy thiếu một người mama mới vội cho lung sục khắp nơi thì thấy cái xác của người kĩ nữ kia đã cứng đờ trên cái giường đầm máu.

Ài.Tuy là kỹ nữ không phải cái nghề đáng tự hào gì nhưng dù sao họ cũng là con người.Ném ra vài chục lượng bạc liền dứt khoát chém chết một sinh

mạng thì thật là quá đáng. Bởi vậy Di Hoa Viện có một cái quy củ là khách nhân tiến vào cần gửi vũ khí ở bên ngoài. Tuy yêu cầu này có hơi thiếu tự nhiên nhưng dù sao kỹ viện là chỗ chơi gái, không phải vô đài. Đi chơi gái mà lăm lăm cây kiếm thanh đao trong tay thực sự là không phù hợp cho lắm.

Đồng dài như vậy cũng chỉ để nói rằng, việc Ngao Nam đưa kiếm cho hắn mục đích là để tiết kiệm hai đồng tiền gửi đồ thôi. Còn về phần sự thúc trách phạt thì gã cũng không mấy bận tâm, cùng lắm thì trở về kinh thành tiếp tục cuộc sống ăn chơi sa đọa nhàm chán kia.

Lại nói, bởi vì hắn không dùng trường kiếm nên Ngao Nam mới an tâm giao bảo kiếm tùy thân cho hắn. Đổi lại là cái tên Minh Thần hai ngày đánh gãy một thanh kia thì dù đánh chết gã cũng tuyệt đối không đưa.

Ở trên đời, đôi khi không biết cũng là một chuyện tốt. Biết rồi, chỉ càng thêm đau lòng.

Lần này việc mời Ngao Nam đi cùng cũng nằm trong tính toán của hắn. Thời điểm bây giờ người duy nhất có thể lợi dụng được chỉ có Ngao Nam. Gã vừa có danh tiếng lại vừa ham chơi, đi cùng với gã nhất định Dương Dương sẽ không thấy có điểm bất thường. Tên này cũng là loại biết khó mà lui, hắn đỡ phải tìm cách đuổi đi.

Cũng không phải hắn không muốn có người phụ giúp, thế nhưng kế hoạch lần này quá đổi hung hiểm. Bản thân hắn còn chưa nắm chắc thì sao dám mang người khác theo. Lỡ xảy ra chuyện không may thì còn chẳng phải là nhiều thêm một cái phiền phức.

Lại nói qua một chút về kế hoạch. Có lẽ mọi người vẫn còn nhớ cái đám ma cô tấn công người thuê nhà ở mấy chương trước. Sau khi chơi vài cái phù chú gì gì đó thì bọn chúng lại càng nổi lên phen hơn bao giờ hết. Hôm nay hắn tới chính là để giải quyết đám âm hồn bất tán này.

À đừng hiểu nhầm nhé. Không phải tự nhiên hắn giờ chúng muốn làm người tốt đâu. Chỉ vì gần đây việc luyện công có hơi chậm tiến nên cần một chút xúc tác. Hơn nữa bên trong còn có người mà hắn không thể không cứu.

Thực ra nếu hắn không ra tay thì âm hồn ở cái nơi tồi tàn này cũng sẽ sớm bị người khác xử lý. Thế nhưng có một người nợ hắn ân tình so với không có thì hữu ích hơn nhiều lắm.

Hắn bỗng dừng lại, đôi mắt cẩn thận đảo qua những căn nhà trong trang viên, thấp giọng quát:

- Trừ tà trục quỷ, người sống tránh đường.

Đợi một lúc không thấy ai đáp trả thì hắn nhún vai rồi đi. Có vẻ như đám người này tuy tới trước nhưng không có ý định cản trở công việc của hắn.

- Tỷ tỷ, hình như có tiếng người a.

- Bớt nói nhảm. Cúi đầu xuống!

Chu Tước vội ấn đầu Bạch Hồ xuống, vừa kịp tránh khỏi một đường dao hiểm độc.

- Đang trong lúc nguy hiểm mà người còn để tâm trí đi đâu thế?

Thanh Long vừa trách mắng vừa sút một gã dính vào tường. Cái đám này cứ như âm hồn bất tán đánh mãi không chết, thật là khiến người ta bực bội.

Tên kia chưa kịp đứng lên thì bị nàng bồi cho mấy cước nữa đập sâu xuống đất. Không những thế còn dùng Hàn Băng Chương đánh ra một tầng băng dày phủ lên trên. Như thế này dù gã còn sống thì trong thời gian ngắn cũng không thể thoát ra gây phiền phức cho bọn họ.

- Cút ra chỗ khác chơi!

Chu Tước hét lên một tiếng. Hỏa Vân Chương đánh cho một tên bay vút đi như đạn pháo liên tiếp xuyên thủng mấy căn phòng.

- Có thật là chúng ta đến cho hắn ân huệ không vậy? Có cho nổi không vậy?

Bạch Hồ buồn bực kêu lên. Chân nàng cũng không nhàn rồi mà liên tục giẫm một tên lún sâu xuống nền đất.

Thanh Long nghe vậy thì nhú chặt đôi lông mày thanh tú. Vốn nghĩ là sư môn giao nhiệm vụ cho hắn xuống bắt quỷ nên định khiến hắn thiếu nợ các nàng, có ai ngờ trong một cái trang viên tồi tàn rách nát lại có mấy thứ quỷ vật đáng sợ như vậy.

Còn chưa kịp than khổ thì ba tên quỷ binh kia lại nhao nhao xông đến. Xem ra một chút tạp kỹ giang hồ không thể làm khó bọn chúng lâu được.

- Còn đang thắc mắc vì cái gì cả lũ đột nhiên dậy sớm, thì ra là đi làm cái việc nhàm chán vô vị này. Thú vui thật tao nhã a!

Khi họ kịp nhận ra thì đã thấy bóng trắng kia dùng tốc độ cực nhanh lao vào giữa ba tên quỷ binh. Sau đó bỗng xuất hiện một ánh hào quang màu tím rực rỡ tỏa mắt thổi tan âm khí trong phòng.

Đồng thời cũng thổi bay căn phòng luôn.

- Oa! Vẫn là Tiểu Vũ lợi hại!

Một lần nữa trông thấy mặt trời khiến Bạch Hồ không kìm nén nổi vui sướng nhào đến ôm lấy Huyền Vũ.

Bộ dạng nước mắt nước mũi tèm lem của Bạch Hồ khiến nàng chẳng buồn đẩy nó ra như mọi khi, chỉ quay sang lạnh lùng hỏi Thanh Long:

- Các người tính dờ trò gì? Có biết ta khám bệnh một mình một thể nào không?

Biết không thể che giấu được cặp mắt phượng trong veo kia, chưa kể Tiểu Vũ còn là cần câu cơm của cả bọn nên các nàng đành đem chuyện của hắn kể lại một lượt. Nói là “các nàng” không sai đâu, chính xác là ba người tranh nhau kể khiến trang viên không người bỗng trở nên ồn ã hơn cái chợ. Rất may là nhờ ở cùng đám này một thời gian dài nên Tiểu Vũ mới nghe hiểu được thông điệp mà ba nữ nhân phiền phức này muốn truyền tải là gì.

- Bất quý? Thiên Kiếm Môn đâu dính dáng đến mấy cái nghề thiên sư bói toán. Trước nay cũng chưa từng nghe đến việc sai đệ tử đi bắt quý.

Đối với thái độ hoài nghi của Huyền Vũ, Chu Tước chỉ đáp một câu chắc như đinh đóng cột:

- Mới sáng sớm hắn đã chạy khắp nơi mua mấy thứ giấy vàng, chu sa, máu gà trống ... Không bắt quý thì đi tập vẽ chắc?

Huyền Vũ xoa cái cằm nhẵn nhụi, cặp mắt to tròn đen láy đảo qua mái nhà ba gian thấp thoáng phía xa:

- Tập vẽ hay bắt quý. Cứ bám theo hắn thì sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tạ thị nặng

- Xem kia. Hắn đang tiến thẳng vào trong. Tiểu Thanh tỷ tỷ, theo tỷ hắn có qua nỗi trận pháp đó không?

- Trận pháp này bố trí rất công phu. Đừng nói là vượt qua, ngay cả việc hắn có phát hiện bản thân đã rơi vào trong trận hay không đã là cả một vấn đề.

Hắn đột ngột khựng lại làm bấm gì đó khiến chúng nữ ngạc nhiên hết sức. Là bởi hắn đã phát hiện bản thân đang đứng trước đầm rồng hang hổ hay vì tâm tính trẻ con sợ những nơi tăm tối? Câu trả lời có lẽ chỉ mình hắn biết.

Bỗng hắn ngồi bệt xuống khoảng sân phủ đầy bụi sau đó đặt túi xách sang bên cạnh và lấy ra một vật ...

- Một cái bọc? Không biết bên trong có gì nhỉ?

- Suyt! Im lặng mà xem đi.

Bốn cô gái neho mắt nhìn vào túi của hắn. Chỉ thấy bên trong cái bọc là lác đác vài cái đùi gà đã nguội ngắt, ngoài ra không còn gì đặc sắc.

- Khốn khiếp! Thời điểm nước sôi lửa bỏng thế này mà hắn còn có tâm trạng ăn uống sao?

- Tiểu Thanh tỷ tỷ chớ nên tức giận. Đó là quyền tự do cá nhân a!

- Tự do cái rắm! Lẽ ra hắn phải bước vào cái trận pháp chết tiệt kia mới phải!

- Nôn nóng như vậy ... Sự tự do sau khi chọn sai đường thì muốn thấy người khác gặp họa sao?

- Thôi lắm! Lão nương là muốn tiết kiệm sự kiên nhẫn của độc giả!

(Xung là lão nương ... Xem ra đã bị nói trúng tim đen a.)

Nghĩ là vậy nhưng ba cô gái không dám nói gì thêm. Một khi thẹn quá hóa giận thì nữ tặc này vùng tay đánh người là cái chắc.

Cảnh tượng tiếp theo khiến các nàng kinh ngạc đến ngây người. Không chỉ mang theo đùi gà, hắn còn lấy ở trong túi ra một bình trà. Nếu không phải bởi cảnh là một cái trang viên nồng nặc âm khí thì các nàng còn hoài nghi là hắn đang đi dã ngoại.

- Thật thú vị a! Để ta cho hắn một mẻ lửa. Miễn cho truyện trở nên dài lê thê.

- Tiểu Tước tỷ tỷ mà làm vậy thì hết truyện luôn á!

Tuy nhiên bọn họ đã đánh giá thấp khả năng của hắn. Chỉ thấy một loạt động tác lôi đình được thi triển ra và chỗ đùi gà đã trở thành một đồng xương trắng.

Huyền Vũ khó khăn lắm mới ngậm được miệng, lắp bắp nói:

- Tiểu... Tiểu Hồ, ta xin lỗi. Người còn chưa phải là quý ham ăn.
- Xin lỗi. Ta không nên gọi muội là Miệng Thôn Tam Giới a.
- Nhân ngoại hữu nhân... Xem ra Tiểu Hồ nhà ta vẫn còn là ăn rất ít.
- ...

Bạch Hồ ngậm ngùi rơi nước mắt. Lão thiên đối xử với nàng cũng thật không tệ a.

(Nhí nha nhí nhố. Thật nhức đầu.)

Hắn quắc mắt nhìn về bức tường nơi bốn nữ tặc kia đang nhấp nha nhấp nhồm. Chiến dịch lần này đề cao tính bất ngờ và chớp nhoáng. Cứ âm ỉ như vậy thì khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

Hắn hít một hơi thật sâu cảm nhận luồng năng lượng mới lạ rục rịch chảy trong huyết quản. Xóc lại tinh thần lần cuối cùng, hắn mạnh dạn tiến vào khoảng không gian tối đen của ngôi nhà.

Huyền Vũ vội nói:

- Hắn vào rồi kìa. Mau bám theo nhanh lên.

Nói là vậy nhưng nàng cũng chẳng đợi đám người lẻ mề kia mà nhanh chân chạy vào căn nhà ba gian. Thân ảnh nhỏ bé cùng thân thủ hơn người khiến ba cô gái chỉ kịp nhìn thấy một bóng trắng xẹt qua trước mắt.

- Oa! Hôm nay Tiểu Vũ giống như thật kích động nha!

Bạch Hồ nói vậy không phải là không có nguyên do. Thường ngày Tiểu Vũ chỉ lẻo đẻo đi theo nhìn bọn họ diễn trò. Ngoại trừ những tình huống bất buộc hoặc được nhờ vả thì nhất định cô nàng sẽ lười biếng không chịu ra tay. Nếu không phải có huyết mạch của thánh thú Huyền Vũ thì nàng ta cũng chẳng khác gì một tiểu nha đầu đi dạt nhà lẻo đẻo bám theo bọn họ.

- Đi thôi.

Thanh Long nhún vai. Có lẽ bản thân nàng cũng không biết nên bình luận gì trong trường hợp này.

Tiến vào trong căn nhà ba gian cũng giống như lạc vào một không gian khác. Toàn bộ được bao phủ bởi màu đỏ và chiếu sáng bằng những đóm lửa lơ lửng giữa không trung. Thời điểm hắn bước vào đột nhiên sàn nhà bùng cháy ngọn lửa màu lam tạo thành một trận đồ phức tạp.

Hắn nhìn quanh một lượt rồi cười nhạt:

- Mới vài (chục) chương đầu mà đã chơi trội quá thể.

Bốn cô gái nấp đằng sau một cái cột thấp giọng bàn tán:

- Vừa rồi các người đi lạc ở cái trận pháp bụi chẳng này? Nghiêm túc đó hả? Lão sư phụ của các người không dạy về kì môn độn giáp sao?

Thanh Long lập tức gân cổ lên:

- To nhỏ liên quan gì! Lão nương đi rất đúng chỗ a!

Đột nhiên từ dưới mặt đất bỗng xuất hiện vô số quỷ hồn vừa há to miệng gào thét vừa dạo quanh hắn như bầy sói bao vây con mồi.

Tất nhiên chỉ những người có huyết thống đặc biệt như họ mới thấy được thứ ghê gớm gì đang vờn quanh hắn. Còn bản thân hắn thì vẫn lơ ngơ như bò đeo nơ dùng chân đá đá cái gì đó.

- Có nên nhắc cho hắn biết không?
- Kệ mịa đi. Sống chết có số a.

Một quỷ hồn mạnh dạn tiến sát lại gần và phả hơi thở lạnh lẽo vào mặt hắn:

- Người sống... Người sống... Thật thơm...

Bất ngờ hắn vùng cùi chỏ ra sau đánh trúng mặt quỷ hồn khiến nó ngã vật ra đất đau đớn gào thét sau đó tan biến thành một làn khói đen kịt.

Cảnh tượng này lập tức khiến đám quỷ hồn loạn cả lên và quay mòng mòng quanh hắn tạo thành một ốc xoáy nhỏ nồng nặc mùi tanh hôi. Chúng hoảng sợ không phải không có lý do. Bình thường toàn là quỷ hồn hại người sống, chưa từng gặp người sống nào tùy tiện vung tay liền có thể đánh tan quỷ hồn cả.

- Thấy rồi.

Hắn nheo mắt nhìn vào đám quỷ hồn đang bay quanh mình sau đó khoanh tay trước ngực hất hàm nói:

- Đề tiết kiệm thời gian. Toàn bộ các ngươi lên hết một lượt đi.

Quỷ hồn hình thành từ oán niệm của người chết, oán niệm mạnh thì quỷ hồn càng có bản lĩnh. Thế nhưng đám quỷ hồn trước mặt hắn đa phần đã không có ý thức, chỉ biết gào rú theo bản năng. Dù thấy khi còn sống bọn chúng cũng chẳng phải nhân vật tầm cỡ gì.

Nhưng dù kém cỏi đến đâu thì quỷ hồn vẫn là vật thuần âm. Con người có lửa sinh mệnh thuộc về phần dương, chạm phải quỷ hồn sẽ khiến thân thể bị tổn hao sinh khí hay thậm chí là chết bất đắc kỳ tử. Nếu hắn muốn một mình đánh với vô số quỷ hồn thế này thì có khi còn chết nhanh hơn là tự sát.

Chỉ thấy vài tên quỷ hồn hiếu chiến giương nanh múa vuốt lao tới quyết ăn thua đủ với hắn. Trước tình cảnh hung hiểm bội phần này hắn không chút do dự tặng cho mỗi đứa một đấm vào giữa mặt. Ngay lập tức thân thể như làm từ sương khói của chúng ngã vật ra đất tan ra thành những đụn khói đen lờ lờ trôi sát mặt đất.

- Vô lý. Người phạm sao có thể tác động vào quỷ hồn. Chẳng lẽ là hắn có pháp bảo? Không đúng, pháp bảo đâu đến lượt một tên vô danh tiểu tốt như hắn sử dụng.

- Tiểu Thanh tỷ tỷ nhìn xem. Không phải dưới chân hắn có một hình vẽ rất kì lạ sao?

Thanh Long nheo mắt nhìn vào mặt đất dưới chân hắn. Quả nhiên là có một vòng tròn chứa đầy những kí tự kì lạ vẽ bằng mực đỏ.

- Hình như là Tụ Âm Phù... có vẻ là một phiên bản khác. Cách bố trí rất kì lạ a. Để ta tra sách xem... Cái này không phải... Cái này cũng không...

- Vì cái gì mà khó cực như vậy? Chẳng phải hỏi hắn là được rồi sao?

- Tiểu Hồ thật sáng dạ a. Vậy muội thử qua đó hỏi hắn xem sao.

Lời này đương nhiên chỉ là nói giỡn. Trên đời làm gì có ai thiếu chuyên nghiệp đến mức khi đang thực hiện một nhiệm vụ tối mật và đầy tính lén lút thì lại lon ton chạy đi hàn huyên với đối tượng.

Ha ha, hắn là không có đâu.

Chắc nó phải bị bệnh ngu hành hạ dữ lắm thì mới làm như vậy.

- Ê ê! Tiểu tử thôi! Cho hỏi nhẹ cái...

Đây... chẳng phải giọng của Tiểu Hồ sao?

- Hử? Con lùn nhà ngươi muốn hỏi gì?

Hắn chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên mà chỉ vỗ nhẹ lên đầu Bạch Hồ thay lời chào hỏi.

Nó hung hăng gạt tay của hắn ra, sẵn giọng:

- Đừng có mà đụng vào đầu người ta! Các tỷ tỷ đang thắc mắc thứ dưới chân ngươi. Ngươi đã vẽ cái gì vậy?

- Thứ này? Là một biến thể của Tụ Âm Phù. Nó tăng cường thuộc tính âm của kẻ đứng trong vòng tới một mức độ nhất định đủ để chúng hình thành âm thể.

Bạch Hồ reo lên:

- Âm thể! Là cái gì vậy?

- Đếch quan trọng đâu. Mà hội chị em của ngươi không định ra à?

Bạch Hồ ấp úng đáp:

- Hội chị em nào? Ta đến đây... Ồm... một mình a. Thực sự chỉ có một mình. Đảm bảo luôn.

- ...

Bỏ qua câu chuyện nhảm nhí của bọn hắn. Lúc này đám quỷ hồn đã bắt đầu nổi điên lao về phía bọn hắn. Móng vuốt, răng, tiếng gào thét và mùi hôi thối

đều trở thành vũ khí của bọn quý gớm ghiếc này.

- Người lo bên trái. Ta sẽ bọc hậu.

- Đừng tự ý ra lệnh cho người ta!

Tuy là nói vậy nhưng Bạch Hồ cũng không dám lãng phí một giây nào mà lập tức lên gôi xuống chỗ đập đám quý hồn một trận.

Cửu Tử Tà Công vận dụng đến cực hạn khiến quanh người hắn xuất hiện một tầng ánh sáng tím. Ánh sáng tím quét tới đâu thì đội quân quý hồn rơi rụng liềng xiềng tới đó. Quý hồn chết đi hóa thành vô số đụn khói vung vãi đầy đất sau đó chúng bỗng di chuyển như có ý thức và tiến nhập vào thân thể hắn.

- Oa! Nó chạy này!

Hắn sút bay một quý hồn đang há miệng định cắn vào cái đầu nhỏ nhỏ của Bạch Hồ đồng thời lạnh giọng quát cái con bé đang hào hứng đuổi theo một đụn khói đen:

- Đừng phân tâm.

- Nhưng mà nó ảo lắm... Oa! Nó chạy vào người người này! Làm cách nào mà hay quá vậy? Dạy ta được không?

Hắn bóp nát một quý hồn khác, lười biếng đáp:

- Chắc. Là bởi công pháp của ta có chút đặc biệt. Cũng một phần là do thứ vừa rồi ta ăn vào có tác dụng thu hút quý hồn. Nhưng phần nhiều là nhờ công pháp.

- Công pháp gì mà hay quá vậy? Chỉ ta với!

Cảm thấy nó quá mức phiền, hắn không nhịn được quắc mắt lườm một cái:

- Nhiều chuyện sẽ không cao lên được đâu.

Bạch Hồ thấy thái độ của hắn đáng sợ như vậy thì bĩu môi, ủy khuất kêu lên:

- Chán chết! Không chơi nữa.

Và Bạch Hồ làm thật. Giữa bầy quý quái đang bay vo ve mà nó ngồi bệt xuống sàn như thể không cần mạng. Cuối cùng chỉ khổ một người trưởng thành sống đầy trách nhiệm và tình thương như hắn.

Song quyền nan địch tứ thủ, lại thêm một con mèo con không biết sống chết làm phân tâm thì sao có thể phòng thủ tốt. Vậy nên khi hắn đánh bên trái thì chúng nhào vào từ bên phải, đánh bên phải thì chúng bám vào từ bên trái, đánh phía trước thì chúng túm vào từ sau lưng, còn đánh sau lưng thì... Chịu, hắn không đánh được, hắn đâu phải là quái thai.

Thế nhưng hiệu ứng nhân vật chính không phải tầm thường. Chỉ thấy quý hồn bám vào người hắn không lâu thì lập tức tan rã sau đó bị hắn hấp thụ ngược trở lại. Ban đầu bao vây hắn có gần một trăm linh hồn, lúc này chỉ còn lại vài ba con ráo rác chạy trốn.

Lại nói, chỉ khi ở trong Tụ Âm Trận chúng mới hóa thành thực thể, còn khi ra khỏi thì chúng liền trở lại là một đám sương khói quý dị. Xem ra ngay từ ban đầu mục đích của hắn đã không phải là đuổi tận giết tuyệt đám tàn hồn này.

Theo lẽ thường thì đám quý hồn một khi thất thế sẽ ngay lập tức rời đi bởi chúng chỉ là những tàn hồn không đủ ý thức. Trí tuệ đơn giản như những con côn trùng thấy đối phương nhỏ yếu thì lao vào cắn xé, còn khi gặp đối thủ mạnh thì bỏ chạy chối chết.

Thế nhưng đám quý hồn này thì có chút kì lạ. Chúng cứ quanh quẩn trong căn phòng giống như không dám rời khỏi. Lúc này tuy không nhìn thấy nhưng thông qua thứ mùi tanh hôi và tiếng rít gào ghê rợn hắn biết được chúng đang hoảng loạn bay vòng vòng trên đầu.

Những ngọn lửa trong phòng đột nhiên tắt phụt, không khí vốn đã lạnh lẽo nay lại càng thêm buốt giá hơn. Từ trong không gian tối như hũ nút xuất hiện một đốm lửa ma trôi to bụi chẳng sau đó đốm lửa lớn dần hình thành một quả cầu với vô số khuôn mặt quái đản đang trôi ra và luôn miệng gào thét.

- Cửu Tử...

Hắn vung vẩy đôi tay một hồi cho kinh mạch được khai thông sau đó gầm khẽ:

- ...Tà Công.

Một luồng tà khí bùng nổ từ đánh tan khối cầu ma quái kia khiến nó vỡ thành vô số mảnh vụn văng tung tóe khắp phòng. Những khuôn mặt ma quái nằm la liệt trên mặt đất rồi từ từ tan biến thành tro tàn.

Bạch Hồ ngẩn ngơ hồi lâu sau đó thốt lên:

- Sao dễ quá vậy?

- Chứ người muốn nó khó tới mức nào?

Hắn xách cái túi dưới đất khoác lên vai và rảo bước tiến vào khoảng tối của căn nhà.

- Phải rồi. Tại sao người lại ở cái chỗ chết tiệt này? Không giống người chút nào.

- Bọn này định dọn dẹp sạch sẽ quỳ hồn bên trong a.

Bạch Hồ nói vậy khiến hắn có chút bất ngờ. Chẳng phải đám nữ tặc này trước nay đều là không có lợi thì không làm sao? Đột nhiên tốt bụng như vậy thật khiến cho người khác ngạc nhiên đến rơi răng a.

- Đề làm gì?

- Hình như là các tỷ muốn viết khẩu hiệu a.

Hắn càng lúc càng cảm thấy không thể hiểu nổi. Không lẽ bọn này làm thầy thuốc ế quá nên định chuyển sang lĩnh vực marketing?

- Người nhớ nó là cái gì không?

- Nhớ chết liền a!

- ...

Khóe miệng hắn khẽ co giật. Quả nhiên là chẳng thể trông mong gì vào con nhỏ đàn độn này.

- Giờ chúng ta làm gì?

Bạch Hồ hồn nhiên hỏi.

- Đương nhiên là bắt quỳ. Hoàn thành cái các người chưa hoàn thành.

- Ai nói? Bọn ta cũng đã đánh với ba con quỳ rất mạnh a!

(Ba con? Hình như có gì đó sai sai...)

Tuy cảm thấy có điều khúc mắc nhưng suy nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra là điều gì. Cuối cùng hắn nhún vai:

- Sao cũng được. Vậy người người có muốn một viên kẹo làm phần thưởng không? Hoặc bất kì thứ gì để ngừng phụng phịu trong khi ta cố gắng ngăn đám quỳ này nướng chín não hai đứa.

- Đừng có coi người ta là trẻ con!

Thanh âm tức tối của Bạch Hồ xa dần và biến mất trong góc tối của căn nhà. Lúc này Huyền Vũ mới chậm rãi hạ lá bùa xuống, nàng cười nhạt:

- Sở hữu thứ sức mạnh tà ác như vậy... Quả là một kẻ liều lĩnh.

Nhưng Thanh Long thì không có tâm trạng để thưởng thức sự liều lĩnh của của hắn:

- Đừng bình thản như vậy. Hắn mang theo Tiểu Hồ vào Tử Môn rồi kìa!

- Tử Môn? Tử Môn là nơi âm khí hội tụ... Ân chứa vô tận sát cơ...

Huyền Vũ lâm bầm một lúc rồi nghiêng đầu hỏi:

- Rồi thì làm sao? Các người tiến vào hang quỳ thì phải đi lối Tử Môn chứ đi đường Sinh Môn thì khác nào tự chui đầu vào rọ?

Thanh Long chợt hiểu vì sao bọn họ đi muốn rụng cẳng mà lại chỉ gặp vài cái tên dõ hơi ần cảm lộn. Con người bố trí trận pháp thường sẽ tạo tám cửa Tử và một cửa Sinh để lưu lại đường lui. Cửa Sinh thường sẽ là nơi mang vận đại cát nhằm tránh trường hợp lật thuyền trong mương. Thế nhưng mọi chuyện sẽ khác hoàn toàn nếu như kẻ tạo trận pháp là một vật thể không bận tâm đến chuyện hung cát. Tám cửa Sinh một cửa Tử, thật khó để tin rằng nàng lại lọt vào một cái bẫy đơn giản như vậy.

Bạch Hồ gạt đi mạng nhện trước mặt, buồn bực kêu lên:

- Kì quái! Vừa rồi bọn ta cũng đi đường này a. Khi ấy đâu có thấy hành lang này.

- Quỳ dẫn lối. Chưa từng nghe sao? Chúng nằm dưới sàn và chờ những đứa bất cẩn như người đi qua sau đó đưa người đi đến cùng trời cuối đất. Sẽ rất

tệ nếu như lúc đó người đang tìm nhà vệ sinh.

- Ra là vậy a.

Bạch Hồ gật gù tỏ vẻ không hiểu gì rồi than thở:

- Thật lạnh a! Tại sao càng đi càng thấy lạnh như vậy?

- Với áp suất này thì có lẽ là chúng ta đang đi xuống dưới lòng đất. Hơn nữa chỗ này bị quỷ ám đã lâu. Âm khí tích tụ nhiều năm đương nhiên sẽ có chút lạnh. Mà hậu duệ thánh thú lại không chịu được chút xíu lạnh thế này thì đúng là yếu sinh lý quá đấy.

Bị hán châm chọc khiến Bạch Hồ lập tức sôi máu. Thế nhưng nó căn bản không còn tâm trạng để gây với hán nữa. Trong này thực sự quá lạnh a!

- Mặc đồ đi.

Không biết là do huyết mạch cơ lại khiến máu không lên được não hay là lương tâm trời dậy mà đột nhiên hán cởi áo rồi trùm lên đầu con bé. Bạch Hồ ngạc nhiên nắm lấy áo của hán đưa lên mũi ngửi ngửi một lúc rồi kêu lên:

- Thật thơm a. Hình như là mùi phụ nữ. Là mùi của mẹ người sao?

Khoác miệng hán khẽ giật một cái, hung ác chụp lấy cái đầu nhỏ của nó:

- Tại sao lại nhiều chuyện như vậy? Không mặc thì trả đây.

- Quá hung ác a! Đương nhiên là mặc. Kẽ ngực mới không mặc.

Chợt nó sực nhớ ra một chuyện, bèn quay sang hỏi hán:

- Vậy chứ người không lạnh à?

- Đoán xem.

Qua cái biểu cảm lạnh như tiền kia thì có quỷ mới tin là hán đang lạnh. Có khi bản mặt của hán còn lạnh hơn cả nhiệt độ trong phòng này ấy chứ. Thế nhưng nếu hán đã khẳng định như vậy thì Bạch Hồ cũng không mè nheo thêm nữa.

Áo của hán vừa dày vừa ấm khiến Bạch Hồ vừa khoác lên mình liền cảm thấy dễ chịu đến mức kêu thành tiếng:

- Thật thoải mái a! Tiểu tử yên tâm, người đối xử với ta tốt như vậy ta đương nhiên sẽ không bạc đãi người. Lát nữa thứ gì nhảy ra bản cô nương sẽ một quyền xử đẹp nó!

- Ha. Mọi mắt chờ mong.

Biết là dù có nói gì thì cũng không ngăn nổi con bé này tự biên tự diễn nên hán chỉ có thể thốt ra một câu vô thưởng vô phạt. Lão tác a, tuy ta hơi có lỗi khi khiến bộ truyện này bị gắn mác 18+ nhưng cũng đâu cần gán cái cục nợ này cho ta sớm như vậy chứ.

- Phải rồi. Áo này là mẹ người may sao? May thật tốt xem, ta cũng muốn được mẹ may đồ cho a.

- ...

- Mùi thật thơm a. Chắc hẳn mẹ người cũng rất xinh đẹp. Không phải sao? Không phải thì cũng đừng có nhăn nhó như thế chứ!

Nhờ có Bạch Hồ nói nhảm mà cảm giác như quãng đường trở nên ngắn hơn hẳn. Rất nhanh bọn hán trông thấy một đốm sáng màu lam le lói ở phía cuối hành lang. Từ trong đó không ngừng tỏa ra luồng sương trắng đủ thấy nhiệt độ bên trong lạnh đến mức nào.

- Lát nữa có thể sẽ rất hung hiểm, tu vi của người vẫn còn chưa đâu vào đâu. Nên cẩn thận một chút.

Hán khẽ nhắc nhở Bạch Hồ nhưng chắc là con bé cũng chẳng thèm nghe đâu.

Không ngờ ở cuối hành lang lại là một căn phòng rất rộng rãi dựng lên bởi vô số phiến đá được đeo gọt công phu. Có lẽ trước đây nơi này từng là mặt thất hay hầm trú bom hoặc gì đó tương tự, nói chung là đủ rộng rãi, đủ tiện nghi.

Phía cuối căn phòng là bức tượng có hình một người đàn ông mặc áo gấm đang ngồi xếp bằng trên đài cao. Nhan sắc của bức tượng có vẻ không bắt mắt lắm, có lẽ được đúc ra khi ông thợ điêu khắc đang phê chán.

Dường như để tăng phần khủng bố, ở xung quanh bức tượng còn được trang trí bởi bốn cỗ quan tài bằng đá. Trong quan tài không ngừng tỏa ra âm khí nồng nặc khiến hán không nhìn cũng biết bên trong quan tài là người hay quỷ.

- Không khí trong này thật rùng rợn a!

Hắn làm bộ kinh ngạc nhìn Bạch Hồ:

- Cuối cùng cũng biết sợ rồi à?

Nó lập tức cãi bướng:

- Vớ vẩn! Đây là người ta cảm thán chút thôi!

Dứt lời liền hùng hổ tiến lên hai bước, cố gắng chứng tỏ là bản thân chẳng sợ cái cóc khô gì cả. Thế nhưng vừa đặt chân xuống thì Bạch Hồ đột nhiên khựng lại như bị thứ gì trói chặt xuống sàn. Nó chậm rãi quay đầu nhìn hắn, khóc không ra nước mắt:

- Ngươi... ngươi nhìn xem. Nó... nó mở mắt đúng không?

Nhân lực hiện giờ của hắn không tốt được như Bạch Hồ. Trong không gian tranh sáng tranh tối này hắn phải nheo mắt nhìn thật chăm chú mới thấy được một đốm sáng màu đỏ tại vị trí con mắt của bức tượng. Đốm sáng lớn dần như thể bức tượng đang mở mắt, và không còn nghi ngờ gì nữa khi bức tượng đột ngột co căng lên ngồi theo một tư thế mà chúng ta thường gặp ở mấy quán nhậu.

[Hôm nay xem ba lần đều ra quẻ đại hung nên lão tử đã đoán trước là có khách. Thế nhưng các ngươi có vẻ không “hung” như ta mong đợi.]

Thanh âm khàn khàn của bức tượng hòa cùng tiếng đá vụn rào rào rơi xuống không ngừng vang vọng trong mật thất lạnh lẽo vào tĩnh mịch. Sau khi rũ hết lớp đá bám trên người, đứng trước mặt bọn hắn lúc này là một chàng trai trẻ tuổi với khuôn mặt nhợt nhạt và nụ cười nam hiểm.

[Vượt qua được lũ quỷ hồn chúng tôi các ngươi cũng có chút bản lĩnh đấy. Vậy mục đích gì khiến cho các ngươi liều mạng đặt chân vào vùng đất chết này?]

Bạch Hồ thật thà đáp:

- Không biết a. Ta đi theo sư tỷ thôi.

(Một con nhỏ nhược trí. Không đáng lo ngại.)

Gã quay sang nhìn hắn, trong thanh âm mang theo một chút uy áp, lại có vài phần khinh thường:

[Vậy còn ngươi? Bị bố mẹ đánh đòn nên dạt qua đây sao?]

Vì Bạch Hồ luyện võ từ rất sớm nên cao hơn hắn một cái đầu, lại thêm cái bộ dạng ăn mặc phong phanh của hắn thì chỉ thiếu mỗi combo chân không giày thôi là trở thành trẻ em làng thang cơ nhở.

Tuy nhiên làm trùm phụ trong cái nơi này đương nhiên cũng cần có cái đầu. Và chỉ cần có cái đầu thì ai cũng biết rằng nếu chỉ dựa vào cái con bé thiếu năng kia căn bản bọn hắn sẽ không qua nổi vòng gửi xe. Thế nhưng một thằng oắt con có thể gánh đội qua vô số quỷ hồn như thế sao? Chưa bị dọa chết đã là may rồi.

Và gã không mất nhiều thời gian để phát hiện ba đứa con gái đang khom lưng quỳ gối rút cổ chống mõng để chen vừa cái ngạch nhỏ xíu ở hành lang.

(Quả nhiên đám này có cao nhân phù trợ? Phiền thật!)

Hắn há miệng đáp:

- Ta...

[Các ngươi biết luật rồi đấy. Muốn tiến vào thì bắt buộc phải thắng được lão tử. Và để đấu với lão tử thì có bốn cửa ải các ngươi phải vượt qua.]

- Ê...

[Hãy cầu kinh đi. Vì khi đối mặt với những chiến tướng tinh nhuệ nhất của lão tử thì các ngươi chỉ có một con đường chết thôi.]

- Thực ra ta đến đây...

[Ra mặt đi. Thâu Hồn Quỷ!]

- ...

Giận!

Nắp quan tài nằm ở ngoài cùng đột nhiên khẽ chuyển động. Một bàn tay xương xẩu bám vào vách quan tài làm phát ra những tiếng xương kêu lạch cạch rợn người.

Đầu tiên là đôi chân gầy khẳng khiu vươn ra, tiếp đó là phần thân gầy đét bọc sơ sài trong một bộ giáp sắt cỡ học sinh tiểu học. Cuối cùng là cái đầu trọc lốc như quả dừa khô ló ra từ trong quan tài.

- Thật là một màn xuất hiện...cồng kềnh a.

Lão già nhỏ thó lập tức quay sang Bạch Hồ vừa lên tiếng. Cặp mắt trắng dã không có lòng đen nhìn xoáy vào khiến nó cảm thấy như có dòng điện chạy dọc sống lưng.

- Đừng sợ. Luyện âm thể ở nơi đây tạp vật thể này đương nhiên hình dáng sẽ có chút quái dị.

Hắn đứng chắn trước mặt Bạch Hồ. Dù sao thì con bé cũng mới vào giang hồ chưa lâu, những chuyện kì dị thế này vẫn cần có chút thời gian để thích ứng.

Lão nhìn chằm chằm bọn hắn thật lâu rồi cười nham nhở:

- Lần trước thu được không ít sinh mệnh lực. Lần này hút khô các người là lão phu dư sức đột phá rồi.

Bạch Hồ không hiểu tại sao hắn lại nhếch miệng cười với lão già kia, mặc dù ngữ điệu của hắn thì không vui chút nào:

- Ngươi hẳn là kẻ đã nguyên rửa người trong thành? Cái mùi cũng tởm lợm y như lời nguyên của ngươi.

Lão gần từng tiếng trong khi cặp mắt ti hí nhìn xoáy vào hắn:

- Hi vọng lát nữa ngươi vẫn có thể giữ được thái độ ngông cuồng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Gánh đội cực mạnh

Dứt lời lão liền chập hai tay lại làm ra một thủ ấn kì lạ đồng thời miệng lầm nhảm cái gì đấy. Thanh âm khàn khàn của lão kéo theo những tiếng rục rịch vang lên như thể có vô số sinh vật đang di chuyển trong những bức tường. Sau đó từ những lỗ nhỏ trên tường có vô số những con chuột và mèo chui ra. Số lượng phải đến hơn một trăm con, chúng bu lại xung quanh lão già giống như đang bảo vệ, mà cũng giống như đang chờ lão ra lệnh.

- Để xem sau khi bị từng này vật chủ nhắm vào thì các người có thoát khỏi lời nguyên được không.

Lão vừa dứt lời thì những cặp mắt nhỏ chớp lóe trong bóng tối xung quanh liền biến thành màu tím. Trong sắc tím lập lòe đó có thể thấy những hoa văn kì quái chậm rãi chuyển động như có sinh mệnh.

Bầy chuột-mèo từ từ bao vây bọn hắn, những cặp mắt lấp lánh như viên ngọc tím mang theo một loại năng lượng kì lạ chiếu thẳng vào tâm trí của hai người.

[Ngươi có muốn được giác ngộ?]

[Ngươi có muốn thoát khỏi cuộc sống nhàm chán?]

Hắn nhận thấy bản thân đang đứng trong một không gian tối như hũ nút. Không những vậy mà còn có một thứ thanh âm không ngừng vang vọng bên tai khiến hắn vô cùng khó chịu.

[Ta có thể thỏa mãn ngươi. Chỉ cần ngươi nói cho ta biết ngươi muốn gì.]

[Thứ gì khiến ngươi khát khao nhất?]

Hắn gãi cằm một lúc rồi đáp:

- Tần số hoạt động hiện tại và chất liệu của linh kiện dẫn truyền thông tin trong bộ giả lập của thế giới này. Ta đang rất cần những thông tin trên để thiết kế một bảng mạch kết nối với máy chủ.

[...Thứ gì khác được không? Một thứ gì đó cụ thể hơn?]

- Ừm~Ngươi có huyền thiết không? Ta đang cần vài khối để rèn phi đao.

[...Thứ đó đắt hơn vàng đấy.]

- Không thì pháp bảo địa cấp cũng được.

[Không có.]

- Chất phóng xạ Uranium?

[...Chắc chắn không.]

Hắn đã bắt đầu không còn kiên nhẫn:

- Vậy thì hỏi đéo gì lắm thế?Núng à?

[Khoan đã.Tuy không có những thứ đó nhưng ta có thể cho ngươi kiến thức dẫn tới sự giác ngộ.]

Giọng nói của kẻ kia giờ đã gần như cầu xin.

- Nghe hay đấy.Nói thử coi.

[Hãy nói cho ta khát vọng lớn nhất của ngươi.Nói ra điều ngươi khao khát nhất,ham muốn nhất.Nói ra thứ dục vọng thấp hèn ẩn giấu...]

- Ôm vợ ngủ cả ngày.

Câm lặng bốn giây~

[Ngươi hẳn là đang đùa.Hãy thử tưởng tượng những gì ngươi có thể làm khi bản thân sở hữu sức mạnh tuyệt đối.]

Hắn trầm tư suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Ta sẽ tiêu diệt hết kẻ thù.Đạp lên đỉnh cao thế giới.

Kẻ kia bật cười nham hiểm,tiếp tục nói:

[Tới lúc đó ngươi sở hữu quyền thế tiền bạc không đếm xuê.Thứ gì ngăn nổi ngươi thu tóm cả thiên hạ?]

- Đúng.Dẫn quân chinh phạt,thống nhất giang sơn.

[Chính xác.Ngươi sẽ trở thành kẻ cai trị thế giới này.Trở thành đại nhân vật được người người kính ngưỡng.Sau đó thì mọi quyền sinh sát đều trong tay ngươi,tạo phúc cho dân hay đồ thành diệt tộc đều chỉ phụ thuộc vào một niệm.Sau đó...]

- Sau đó ta sẽ về ôm vợ ngủ.

[...]

- Không phải à?Làm gì còn kẻ thù nữa?

[Đó không phải vấn đề...Ngươi không nghĩ đến việc hưởng thụ sao?]

- Đây chính xác là cái ta đang đề cập đến.

[...Ngươi có quyền thế,có tiền bạc thì thiếu gì nữ nhân bám theo ngươi.Đâu cần vì một con đàn bà mà cố chấp như thế!]

- Ai nói là một?Vội lại trên đời không thiếu hoa cỏ đâu có nghĩa là ta phải thích toàn bộ!

[...Sao cũng được.Ngươi muốn thế từ đứng không?Hãy mở rộng tâm trí,ta sẽ cho ngươi...]

- Khỏi.Ta chỉ muốn xong nhanh kèo này rồi về với Dương Dương.

[...]

Cùng lúc đó,bên ngoài.

- Bố kệ mày!Mày làm đéo gì thì làm!

Lão già rống lớn một tiếng để giải tỏa bức xúc rồi lẩm bẩm:

- Khốn nạn.Ta chưa từng gặp đứa gàn dở thế này bao giờ.

Lão thở hắt hắt một lúc rồi cười nham hiểm:

- Mà cũng chẳng quan trọng.Đẳng nào cũng giết sạch thôi.

- Thật ra ta mong đợi từ một con quỷ luyện ra âm thể nhiều hơn là tiếng gáy đấy.Vậy ngươi định...

Hắn đang nói thì bỗng ngồi thụp xuống.Chỉ nghe thấy một tiếng xé gió vang lên rồi tại bức tường ở gần hắn xuất hiện một vết thật sâu,đá vụn rơi xuống lả tả.Nếu vừa rồi hắn không cúi xuống thì chỉ e là cái đầu đã bỏ thân mà đi hoang rồi.

- Khắc khắc~Lão tử đánh không lại ngươi,chẳng lẽ không có cách chinh chết ngươi sao?Thế nào,tư vị bị đồng đội phản bội dễ chịu chứ?

Hắn ngao ngán nhìn vào cặp mắt tím mọng mơ của Bạch Hổ:

- Chắc.Đàn thật sự...

Bạch Hổ không cho hắn thời gian để cảm thán.Nó vung tay lên tạo ra vô số lưỡi đao vô hình xé gió lao tới ý định cắt hắn ra từng mảnh.Trước thế công dữ dội của Bạch Hổ hắn chỉ có thể chạy vòng vòng tránh né những lưỡi đao sắc lẹm kia.

- Đừng nghĩ lão tử chỉ có thể biến các ngươi thành đàn độn.Lão tử còn có thể tiến vào trí não các ngươi,điều khiển cái đầu ngu si và biến các ngươi thành cỗ máy giết người hoàn hảo.Khắc khắc~

- Cỗ máy giết người?

Hắn lập lại.Thân thể bất ngờ lao thẳng về phía Bạch Hổ bất chấp vô số lưỡi đao đang chém tới.Như một kì tích,hắn toàn thân đứng trước mặt Bạch Hổ,bàn tay vẫn hờn xọc như mọi khi đặt lên mái tóc mềm của nó.

- Là...là Quỷ Bộ!?

Lão già kinh ngạc đến độ cái miệng móm mém suýt chút nữa rơi xuống đất.Khó có thể trách thái độ kém sang của lão bởi lẽ thằng nhãi kia đã thi triển thuần thục một loạt động tác không thuộc về con người.

Quỷ Bộ,hay tên đầy đủ là Ma Quỷ Bộ Pháp là một kĩ năng trung cấp trong âm giới.Thường được thấy trong manga,anime và các tác phẩm điện ảnh kinh dị.Đây là một năng lực mà bất cứ con ma nào cũng phải có để khẳng định sự trưởng thành của bản thân.Thật không hiểu thằng nhãi kia bằng cách nào lại biết được,mà dù có biết thì thân thể còm nhom của hắn làm sao chịu nổi?

- Hừ!Quỷ Bộ thì sao?Ngươi tránh được một lần,không tin ngươi tránh được cả đời.

Thâu Hồn Quỷ vốn là một gã đạo tặc có tiếng từng dùng kĩ thuật thôi miên để cướp đoạt tài sản của vô số người.Thế nhưng ông trời có mắt,trong một đêm lão đang lảng vảng trước trang viên này ý định làm một mẻ lớn thì bất ngờ lão cảm thấy ở cổ nhói lên một cảm giác ón lạnh.Sau đó những điều cuối cùng lão thấy chỉ là vô số bóng đen đập cửa xông vào trang viên.

Lại nói,trước khi bỏ mạng một cách nham nhĩ tại Ô Long Thành thì lão cũng coi như là một tay có bản lĩnh.Trộm mộ,tầm bảo,ám sát,buôn lậu...không việc gì không làm,bởi thế nên từng trông thấy vô số điều hiếm lạ.Một cái Quỷ Bộ nho nhỏ có thể làm lão bất ngờ,nhưng tuyệt đối không khiến lão kinh hãi được.

Mà chuyện xảy ra tiếp theo mới là điều khiến lão kinh hãi.

- Tiểu tặc tử!Đã nói đừng có đụng vào đầu người ta!

Bạch Hổ quát lớn,đồng thời tay trái vung quyền đánh trúng vào bụng hắn.

- Phezzz~

- Trời đất!Tiểu Hổ đâm hấn thổ huyết rồi!

Chu Tước lấp ló sau một bức tường kinh hãi kêu lên.

- Lạ thật.Thường ngày con bé ra tay rất có chừng mực a.

Nói là vậy,bất quá về mặt Thanh Long giống vui sướng khi người khác gặp họa hơn.

- ...

Có chừng mực hay không thì chưa biết,cơ mà hấn học máu là điều mọi người đều nhìn thấy.Bạch Hổ thấy bản thân một quyền đâm hấn trọng thương thì sợ đến hoa dung thất sắc:

- Ngươi...ngươi...ta...

Hắn không nói một lời thẳng thắn ngồi bệt xuống đất. Vừa rồi Quý Bộ lao đến hung hăng dữ tợn bao nhiêu thì bây giờ ngồi bệt xuống yếu ớt vô lực bấy nhiêu.

- Khắc khắc~Còn tưởng ghê gớm ra sao. Thì ra cung chỉ là nỏ mạnh hết đà!

Tuy Thâu Hồn Quý không hiểu bằng cách nào Bạch Hồ thoát khỏi thuật thôi miên của lão nhưng bị thôi miên một lần ắt sẽ có cách thôi miên lần thứ hai. Lúc này lão dồn toàn bộ linh lực vào cặp mắt quyết tâm một lần nữa khống chế Bạch Hồ đánh chết hắn.

Nào ngờ Bạch Hồ lần này hoàn toàn không bị ảnh hưởng, không những thế tay trái còn vung lên đánh ra một trảo. Trảo kinh sắc bén như dao kéo dài đến vài chục mét, không chỉ phá hủy mặt đất mà còn tạo nên bốn vết cắt sâu hoắm tại bức tường đá sau lưng Thâu Hồn Quý. Nếu không phải lão nhanh chân tránh né thì có lẽ âm thể đã bị cắt thành từng khối rồi.

Chưa kịp hoàn hồn thì bất ngờ một đốm lửa đỏ rực lao vút đến đâm xuyên qua ngực và ghim chặt lão vào tường. Ngọn lửa bùng cháy kéo theo cơn đau rất khủng khiếp chạy khắp cơ thể khiến lão kinh hãi la lên:

- Đây là lửa gì? Sao lại đốt được cả linh hồn?!

- Ta là người đặt câu hỏi mới đúng.

Chu Tước từ trong bóng tối bước ra, cả khuôn mặt lẫn thanh âm đều lạnh như băng:

- Thứ cô hồn đã quý lại dám dờ thủ đoạn với sư muội của ta. Ngại sống quá lâu sao?

- Tại sao... Tại sao...

Sức mạnh của Tam Muội Chân Hòa tuyệt đối không tầm thường. Tuy Thâu Hồn Quý vẫn còn rất nhiều nghi vấn, rất nhiều tiếc nuối nhưng tất cả những gì lão có thể làm chỉ là lăm bắm vài câu vô nghĩa trước khi cả thân thể lẫn linh hồn đều hóa thành tro tàn.

Bạch Hồ ngỡ ngác vài giây rồi lập tức chạy đến ôm chặt sư tỷ, vừa khóc vừa meo meo nói:

- Tiểu Tước... Tiểu Tước... Ô ô~

Chu Tước mỉm cười âu yếm ôm lấy Bạch Hồ. Con bé này... thật chẳng biết đến lúc nào mới khiến người ta bớt lo.

- Xem người kia. Nước mắt nước mũi tèm lem. Thật chẳng ra thể thống gì.

- Vừa rồi ta mơ thấy được ăn rất nhiều vịt quay a. Bỗng nhiên bị hắn vỗ đầu một cái vịt quay liền biến mất hết. Ô ô~

Hai con người, hai số phận, hai tính cách khác nhau. Thế nhưng tại thời điểm này cả hắn và Chu Tước đều có chung một suy nghĩ:

(Con ranh này quả nhiên là thiếu đòn.)

- Đừng chủ quan. Lũ quỷ này không phải hạng tầm thường đâu.

Thanh Long bước ra mang theo một luồng hương thơm nhàn nhạt lạnh lẽo xua tan đi không ít chướng khí trong mật thất.

- Biết vậy. Cơ mà Tiểu Hồ thật đúng là hồn nhiên vô số tội a! Thật là mất hết mặt mũi phái Tiêu Dao.

Chu Tước đáp trong khi đôi tay vẫn nắm lấy hai má phúng phính của Bạch Hồ hung hăng xoắn mạnh một cái.

Hắn nhìn cái đội hình không hoàn chỉnh này, trong lòng bỗng nổi lên vô vàn cảm xúc tiêu cực:

(Con mẹ nó các người không thể ra cùng một lượt sao? Cứ núp nấp như vậy thì sao ta xác định lực chiến được.)

Thời điểm này cũng có người có chung suy nghĩ với hắn.

- Tỷ tỷ, sao Tiểu Vũ không đi ra? Đẳng nào cũng lộ mặt rồi.

Thanh Long liếc hắn một cái, thấp giọng đáp:

- Vừa rồi Tiểu Vũ nhìn vào thiên cơ phát hiện có chút ngiệt duyên với tên tiểu tử này. Đã trở về ngủ rồi.

Chu Tước “ồ” lên một tiếng đầy kinh ngạc, thì thào:

- Ngiệt duyên loại gì vậy? Cừu nhân? Chủ nợ? Hay là oan gia?

Thanh Long hạ giọng xuống thật thấp, nói:

- Là duyên phu thê.

(Thì thảo cái con cá.Cái này ta biết lâu rồi.)

Hắn cảm thấy có chút không kiên nhẫn.So với ở cạnh Dương Dương mềm mại ấm áp thì chôn chân tại mặt thất này quả đúng là loại cực hình tàn ác thống khổ nhất trên đời.

Trong mặt thất cũng còn một kẻ giống như hắn không kiên nhẫn nữa,đó chính là gã mặt trắng ngồi đằng kia.

- Còn đang không biết làm cách nào dụ các người ra được.Nếu đã tự tìm chết thì lão tử cũng không keo kiệt.

Gã vung tay lên,ngay lập tức dưới mặt đất mọc lên những bức tường đá cao chót vót chia tách ba cô gái.

(Là bầy!!!)

Thanh Long tuy phản ứng rất nhanh nhưng tường dâng lên còn nhanh hơn.Chưa đầy một giây tường đá đã dâng cao che khuất tầm mắt của nàng.Loại cơ quan nhanh thế này con người căn bản là không làm ra được.

- Tiểu Tước!Tiểu Hồ!Hai đứa có sao không?

- Sư tỷ,ta không sao.

- Tiểu Thanh tỷ tỷ,ta không muốn ở một mình a!

Vách tường chỉ ngăn cản ánh mắt chứ không ngăn được thanh âm.Thế là ba người bắt đầu dùng thanh âm lớn nhất có thể để giao tiếp với nhau khiến mặt thất tĩnh mịch và trang nghiêm bỗng trở nên không khác gì một cái chợ vỡ.

Ở giữa cái chợ vỡ đó,chỉ có hai người còn giữ im lặng.

Hắn cười nhạt nói:

- Khá đấy.Dùng linh lực bao phủ khắp căn phòng.Người hắn đã tính đến trường hợp đám đàn này ra mặt.

Gã bật cười khoái chí:

[Đương nhiên,người nghĩ lão tử là ai?Sống có thể ngu ngốc,chết tuyệt đối phải là một đại nhân vật.Đám ngu xuẩn như các người...]

Theo tiếng vỗ tay của gã,ba cỗ quan tài đột nhiên bị kéo xuống lòng đất:

- [...chỉ xứng làm đá lót đường cho lão tử!]

- Oa!Mọc lên một cỗ quan tài a!

- Tỷ tỷ,có quái vật chui ra từ quan tài Tỷ tỷ tuyệt đối phải...

Chu Tước không nói tiếp,thay vào đó là tiếng lửa cháy bùng bùng,tiếp theo là tiếng đầm đá huỳnh huỳnh.

- Sư muội,các người nhất định đừng xảy ra chuyện gì.

Thanh Long rất muốn hỏi Chu Tước xem bên đó đang xảy ra chuyện gì thế nhưng nàng không có thời gian làm việc ấy.Bởi lẽ nắp quan tài trước mặt nàng đã bắt đầu xê dịch.

Kèo kẹt~

Ầm~

- Phù phù~Không cần đề ý.Lâu ngày không tập thể dục,thân thể có chút yếu.

Thật vất vả đem nắp quan tài đẩy ra,sinh vật bên trong hồn hên bỏ ra ngoài héch cái miệng đầy răng nhọn cười với Thanh Long.Nó lấp bấp:

- Vị...vị...vị cô nương xinh đẹp này hẳn là đối thủ của ta?

Thanh Long lạnh giọng đáp:

- Chính xác.

- Vậy...vậy...vậy chúng ta làm gì giờ?

- ...

Nàng tập trung nhãn lực quan sát sinh vật đối diện. Chỉ thấy kẻ trước mặt cao không quá một mét rưỡi, thân hình gầy gò ốm yếu khoác sơ sài một mảnh áo vải thô. Nhìn hoàn toàn không có chút bộ dáng cao thủ nào.

- Bớt giả ngu.

Thanh Long không phải loại thích nhiều lời. Nàng khẽ vung tay, lập tức từ dưới sàn mọc lên vô số cột băng không lồ. Kẻ kia có lẽ cũng đã bị kẹt cứng trong một phiên băng lớn.

- Vị tỷ tỷ này không ngờ lại xấu tính như vậy. Chưa chào hỏi đã đánh người là sao?

Thanh Long đang thắc mắc tại sao địch thủ lần này quá yếu thì giật mình khi nghe thấy thanh âm phát ra từ phía trên. Thì ra trước khi mặt đất bị đóng băng thì kẻ kia đã kịp bay lên. Tuy nhiên một khi luyện thành âm thể thì không bay được, vậy chẳng lẽ tên này...

Nàng lạnh lùng hỏi:

- Người là Phong thuộc tính?

Con người sinh ra đều mang trong mình tinh hoa đất trời, bởi vậy sở hữu cả năm thuộc tính. Tuy nhiên vì năng lượng trong mỗi người mỗi khác nên có người vận dụng được cả năm thuộc tính, cũng có người chỉ điều khiển được một cái. Những người dùng được đồng thời năm thuộc tính gọi là thiên linh căn, tu chân lần luyện võ đều lao lên vù vù như cưỡi tên lửa. Ngược lại những người chỉ có một thuộc tính thì luyện cái gì cũng cần chú ý xem có phù hợp với thuộc tính hay không, có bị khắc hệ hay không. Nếu người hệ Thủy mà lỡ tu luyện công pháp hệ Hỏa thì dù luyện đến cao tăng cũng chỉ có thể thi triển ra 1/10 uy lực.

Ngoài ra còn có người xui xẻo đến mức không sử dụng được bất kì thuộc tính nào, hay còn gọi là phế linh căn. Tỷ lệ người có phế linh căn là nhiều nhất, gần như chiếm quá nửa dân số trên đại lục. Bởi vậy mới có câu “Thiên tài ngàn người có một”. Đối với phế linh căn thì không chỉ tu luyện chậm mà uy lực công pháp thi triển ra còn rất yếu. Cũng có một số người sở hữu phế linh căn nhưng nhờ nỗ lực mà trở thành nhân vật xuất chúng, tất nhiên là số lượng này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lại nói, là thiên linh căn hay phế linh căn phần lớn phụ thuộc vào thời kì còn trong bụng mẹ. Đứa bé càng hấp thụ được nhiều linh khí thì khả năng khai mở thuộc tính càng nhiều. Đã có một số kẻ cố tạo nên thiên linh căn nhân tạo, tuy nhiên do hiệu quả không đạt được như mong muốn mà điều kiện lại đòi hỏi quá cao nên ý tưởng này nhanh chóng đổ bể.

Ngoài ra còn có hai hệ đặc biệt là Lôi và Phong, bên cạnh đó cũng có Quang hệ và Âm hệ. Mỗi hệ đều có đặc trưng và ưu thế riêng. . .

Mà thôi không lan man nữa, cùng trở lại với mạch chuyện. Thời điểm này kẻ kia thay vì trả lời một cách lịch sự thì lại nhìn chằm chằm vào Thanh Long sau đó cười phả lên như thần kinh:

- Ha ha~Hệ... hệ Phong đánh với hệ Thủy. Ta...ta...ta thật nóng lòng muốn trông thấy vẻ tuyệt vọng trên khuôn mặt cao lãnh kia a!

Thanh Long bật cười khô khốc:

- Hai hệ khắc nhau đâu có nghĩa là ta đánh không lại người.

- Vậy... vậy... vậy thử đỡ chiêu này xem.

Dứt lời gã nhấc tay tạo nên một ngọn giáo màu lam nhạt ném về phía Thanh Long.

Cùng lúc đó, ở phía sau bức tường.

- Khốn khiếp! Thế này sao đánh?!

Chu Tước quỳ ngồi trên sàn uất ức nhìn vào cái đồng lù lù trước mặt. Một người-sắt, hay sắt-người hoặc bất cứ thứ gì có thể dùng để diễn tả một sinh vật trông như một khối kim loại đen sì chỉ biết làm một việc duy nhất là đứng lù lù một đồng và khiến người khác tức điên lên.

Xi xà~Xi xò~

Gã người đá bắt đầu nói gì đó với thanh âm như thể đang thì thầm với muỗi. Chu Tước có cảm giác nếu nàng không mau làm gì đó thì gã có thể cứ đứng lù lù ra đó và làm nhảm cho đến khi tận thế.

- Người cầm mõm cho lão nương!

Chu Tước cuối cùng cũng không nhịn nổi mà xông đến đập vào mặt gã. Chưa hết cay cú, nàng tiếp tục thổi lửa vào đồng sắt kia cho đến khi toàn bộ thân hình không lồ của gã bị bao trùm bởi lửa đỏ.

Ngọn lửa nhanh chóng tan đi để lộ thân thể bằng kim loại của gã không vỡ không rạn. Và để đáp lễ gã đánh văng Chu Tước vào tường như thể tiện tay quăng một món đồ chơi.

Thì thà~Thì thăm~

- Ngươi...ngươi...

Chu Tước phun ra một ngụm máu,cũng không biết là vì bị thương hay do ức chế:

- Ta thao cả họ nhà đũa nào tạo ra cái thứ ngu xuẩn này!!!

Phía sau một bức tường khác.

(Thường ngày Tiểu Tước rất điềm đạm a.Không hiểu vì lý do gì...Ui da~)

Bạch Hồ đang đắm chiêu nhìn về nơi phát ra tiếng động thì bỗng má phải bị thứ gì đó đánh mạnh vào.Còn chưa hết ngạc nhiên thì má trái liền bị tác động bởi một lực tương tự khiến khuôn mặt của con bé sưng lên như hai cái bánh bao.

- Không giỡn nha!

Bạch Hồ vung tay xua đuổi sinh vật đang chạy hùng hục dưới chân nàng như chó dại.Tiểu quý này nử trong suốt,hàm răng nhọn hoắt như dao cạo,trên đầu nó còn nổi đầy gân xanh nhìn rất gớm ghiếc.Bỗng tiểu quý nhe hàm răng trắng ớn cười nham nhở khiến Bạch Hồ rợn hết cả tóc gáy.

- Ngươi muốn nói cái gì?Ui da!

Tiểu quý bất ngờ nhảy chồm lên bứt tóc Bạch Hồ khiến con bé vừa đau vừa bức liền vung tay lên ý định túm gáy nó ném xuống đất.Thế nhưng tay của Bạch Hồ lại đi xuyên qua thân thể của nó như chạm vào ảo ảnh.

- Oa oa!Không công bằng a!

.....

[Cảm giác ra sao khi đồng đội chết dần chết mòn hả?Đừng lo,sẽ sớm đến lượt ngươi thôi.]

Đột nhiên thanh âm của gã đàn ông nhọt nhọt vang lên trong đầu hắn.Biết rõ đây là thuật truyền âm nên hắn không bất ngờ mà cũng chẳng hoảng sợ,phàm là ma quỷ có chút đạo hạnh đều có thể truyền âm chứ chẳng phải kỹ thuật cao siêu gì.

Hắn cười nhạt:

- Phong đấu với Thủy,tương khắc.Huyền Thiết đấu với Hỏa,phản khắc Đây quả nhiên là thế trận một chiều.

(Trừ Mèo con,nó là ngu sẵn rồi.)

- Thế nhưng tinh thần của mấy thằng đệ ngươi có vẻ không ổn lắm.Đừng nói là ngươi chơi trò “ghép hồn” nhé?

Ghép hồn là một loại tà thuật của các Ngự Hồn Sư thời cổ đại.Người thi thuật sẽ tập hợp thật nhiều linh hồn và phong ấn chúng lại để tạo ra một linh hồn hùng mạnh.Nhưng vì chứa quá nhiều hồn phách nên linh hồn được tạo ra thường có dấu hiệu điên loạn và tự hủy diệt nên phải tìm cách loại bỏ ý thức thì mới có thể sử dụng.

Về việc làm cách nào để loại bỏ ý thức thì đó lại là một quá trình dài,phức tạp và vô nhân đạo nên người thi thuật thường phải gánh chịu tội nghiệt rất lớn do vậy chỉ mấy kẻ không còn gì để mất mới dám chơi trò này.

[Ồ!Không ngờ ngươi cũng biết nhiều đấy.Nhưng chẳng ích gì đâu vì kiểu gì các ngươi cũng chết sạch thôi.]

- Không có ích?Thay vì phá hủy ý thức của chúng thì ngươi truyền linh lực vào để củng cố điều khiển.Vậy nếu bọn chúng tiêu tùng thì cần trả thế nào chắc ngươi cũng biết chứ?

[...Vậy ngươi định làm việc đấy ra sao?Ngồi đó và ảo tưởng à?]

Hắn không đáp mà chỉ từ tốn mở túi xách và lấy ra một cành liễu ném qua bên kia tường.

Lúc này Bạch Hồ đang la oai oái vì bị tiểu quý túm tóc bập tạt tạt tới tấp thì đột nhiên có một cành liễu rơi trúng đầu khiến tiểu quý ré lên một tiếng rồi vội vã nhảy ra xa.Tiểu quý hoảng hốt bỏ về phía quan tài định trốn nhưng dường như có một bức tường vô hình cản nó lại.

Nhìn cành liễu nằm chỏng chơ dưới sàn khiến Bạch Hồ nhớ lại một đoạn ký ức xa xôi.Thời điểm ấy nàng còn đang lãng phí thanh xuân ở Vũ Di Sơn và cuộc sống thì chỉ xoay quanh việc luyện công và nghe giảng:

[Hôm trước ta đã giới thiệu về một số loại quý thường gặp.Hôm nay ta sẽ...Trong số bọn chúng...Đề đối phó với chúng thì có thể xài...gạo nếp...kali xianua...Đối với...dùng nước tiểu đồng tử...Nói chung dùng Kim Tiền Kiếm và cành liễu để...là hiệu quả nhất.Mở mắt ra nhìn đời đi,Tiểu Hồ!Ngủ gì ngủ suốt ngày thế?]

Bạch Hổ mất một thời gian khá lâu để chỉnh sửa và phân tích thông tin cuối cùng con bé nhận ra một điều:Lời của sư phụ gây mê thật tốt a!

Tiểu quý đột nhiên nhào tới muốn ăn thua đủ một lần nữa khiến Bạch Hổ hơi hoảng vì đối thủ lại là một sinh vật không thể chạm vào.Trong lúc bế tắc con bé tiện chân đá canh liêu về phía tiểu quý,lập tức nó hoảng sợ nhảy qua một bên để tránh.

- ...

Bạch Hổ lượm vật phẩm Cành Liễu.Bạch Hổ ném vật phẩm Cành Liễu

Tiểu quý chọn Né.Sát thương nhận vào: 0

Bạch Hổ lượm vật phẩm Cành Liễu.Bạch Hổ dùng kỹ năng Đánh Thường

Tiểu quý chọn Né.Chỉ số thân pháp không đủ.Sát thương nhận vào:9999

[Óe óe óe!]

Một loạt tiếng kêu thảm thiết truyền ra khiến mật thất vốn đã u ám ròn rợn nay lại càng thêm khủng bố.Không lâu sau tiếng kêu nhỏ dần rồi tắt hẳn,cũng không nghe thấy tiếng rượt đuổi nữa. Tiểu quý kia dám cả gan bút “tóc” hùm,kết cục không cần nói cũng biết được.

Đột nhiên vang lên thanh âm đau đớn của gã đàn ông mặt trắng kia,sau đó là tiếng xì xì xèo xèo như nướng bánh.Khỏi nhìn cũng biết được là quý tướng bại vong chủ nhân bị cắn trả.

- Ta dành nửa ngày thời gian để chuẩn bị chứ không phải đi xem hoa bắt bướm Vài ba con tiểu quý mới tập tễnh luyện được âm thể thì làm được cái đêch gì?Luyện thêm một trăm nữa thì may ra.

Hắn nói rất khê,gần như là đang thì thảo với bản thân nhưng dường như gã kia vẫn nghe thấy được.Gã lạnh lùng đáp trả:

[Vậy sao?Thế nhưng ngươi đã bị trọng thương,một kẻ tàn phế như ngươi dù chuẩn bị nhiều thì có ích gì?]

- Nói ngươi ngu ngươi không tin,không nói thì ngươi lại bắt đầu xàm ngôn.Con mắt nào của ngươi thấy là ta bị trọng thương?Ta chỉ mới thổ huyết thôi mà.

[Ngươi...lẽ nào...]

Hắn không nhanh không chậm trải giấy vàng ra đất sau đó dùng móng tay rạch một vết lên ngón trỏ rồi nhúng vào chu sa.Dùng máu làm mực,dùng tay làm bút vẽ lên giấy vàng những kí tự phức tạp.

- Ngươi nghĩ chỉ mình ngươi có mắt còn người trong thiên hạ mù cả sao mà không thấy đám nữ tặc này?Trong khi ngươi coi họ là kẻ thù nặng ký và tìm cách đối phó thì ta cũng tìm cách dụ họ ra để ngươi đối phó.Hon nữa ta cũng cần có thời gian để tiêu hóa chỗ âm khí vừa rồi hút vào.

[Không lẽ ngươi có ý tỏ ra vô dụng?Cố ý để mình bị thương?]

- Bọ ngựa bắt ve,chim sẻ đứng rình.Còn về phần vô dụng thì không phải cố ý đâu.Thân thể này quả thực rất vô dụng.

Tại thời điểm bế tắc đột nhiên có một mảnh giấy vàng rơi xuống trước mặt Chu Tước.Nàng bắt lấy,phát hiện đây là một tấm bùa rất phức tạp.Hon nữa còn phảng phất mùi máu tươi.Dùng máu vẽ bùa,sử dụng thủ pháp này đủ thấy sức mạnh của lá bùa này tuyệt đối không đơn giản.

- Gà con,dán Liệt Diễm Phù lên người nó rồi dùng lửa trên 2 000 độ đốt thì dù là thần khí gì cũng sẽ bị nấu chảy.

Thanh âm của hắn vang lên phía sau bức tường khiến nàng hơi động tâm.Kẻ địch to lớn thế kia,bá đạo thế kia,nói không muốn thắng là giả,nói không sợ thì càng giả hơn.

-...Cám ơn ý tốt của ngươi. Thế nhưng hôm nay chúng ta đến để hạ nhục ngươi. Vậy nên ta không có tư cách nhận giúp đỡ của ngươi.Hon nữa ta muốn tự tìm cách giành chiến thắng.

(Vẫn kiêu ngạo như mọi khi.Cơ mà hạ nhục ta là ý gì dợ?)

Hắn nghiêng đầu suy ngẫm lời nói của Chu Tước nhưng càng nghĩ càng rối,cuối cùng đành phải kemeno.Tiếng lửa cháy và quyền cước lại vang lên,có lẽ Chu Tước lại một lần nữa đại chiến với người sắt kia.

Cùng lúc đó,ở chỗ của Thanh Long.

- Ngũ Lôi Chính Pháp Phù!?Từ đâu mà ngươi có thứ quý giá này?

Nàng cảm thấy giọng mình đang run lên.Cũng phải thôi,dù xông xáo giang hồ được vài năm nhưng đây là lần đầu tiên nàng trông thấy bùa chú Thiên cấp,không nhưng thế còn tận tay cầm vào thứ vật phẩm cực hiếm này.Nói không kích động căn bản là lừa dối độc giả.

- Vẽ ra đó.

- Bớt chém!

Thanh âm nhàn nhạt của hắn khiến nàng có chút bức. Một phần vì nàng rất ghét những ai tỏ ra lạnh lùng và bình tĩnh hơn mình. Còn lại là bởi những vết cắt chảy máu xối xả khiến nàng cảm thấy vô cùng đau nhức.

- Đứng...đứng chỉ đứng đó, mau làm gì đi chứ! Khiến... khiến ta hưng phấn xem nào!

Một loạt mũi giáo xuyên qua tường băng đâm vào thân thể Thanh Long. Thời điểm này những vết thương chi chít trên cơ thể nàng đã nhuộm y phục thành màu đỏ hồng. Chỉ riêng khuôn mặt là chưa hề bị thương, quả nhiên được nữ nhân coi trọng nhất vẫn luôn là nhan sắc.

(Nếu dùng tấm bùa này thì mọi chuyện đơn giản rồi. Nhưng...)

Nghĩ đến mấy lời vừa rồi của Chu Tước khiến bàn tay cầm phù của nàng có chút run run. Chẳng phải nàng đầu têu vụ này sao? Nếu bây giờ nhận sự trợ giúp của hắn thì thật đúng là không biết xấu hổ.

Nghĩ đi nghĩ lại mấy lần, cuối cùng Thanh Long kiên định nói:

- Vật này...

- Đừng có từ chối. Trong hoàn cảnh này ngươi căn bản là không có quyền quyết định. Tuy ngươi hệ Thủy nhưng đã đạt tới trình độ hóa nước thành băng, hóa băng thành sương. Vậy mà đối thủ vẫn có thể áp đảo ngươi đủ thấy sức mạnh Phong hệ của gã mạnh hơn gấp nhiều lần. Hơn nữa gã còn bị áp chế tinh thần, sẽ không bị miệng lưỡi của ngươi thuyết phục.

Thanh Long tuy rất muốn phản bác nhưng hoàn toàn không nghĩ ra lời nào. Điều tại nàng chủ quan mới khiến Tiểu Hồ và Tiểu Tước gặp nguy hiểm. Tuy trời sinh kiêu căng ngạo mạn thể nhưng cái chày cái cối trong tình huống này thì nàng không làm nổi.

- Nên nhớ trong này không chỉ có mình ngươi. Ngươi mà chết thì ta cũng không tự tin gánh được hai nha đầu kia.

(Hắn nói không sai. Nếu ta vong mạng ở đây thì đám sư muội ngò nghêch sau này phải sống ra sao? Tiểu Vũ không nói, nhưng Tiểu Tước thì vô pháp vô thiên, Tiểu Hồ lại quá ngò nghêch. Sóm muộn chúng cũng bị ăn thiệt thòi.)

Thanh Long vừa tạo tường băng ngăn cản mũi giáo của kẻ kia vừa lộn mào tránh né. Áp lực tử vong khiến nàng vô thức siết chặt tấm Ngũ Lôi Chính Pháp Phù trong lòng bàn tay.

- Không nộ ân tình hay tương lai của đám sư muội ngươi. Chọn nhanh hộ cái.

Thời điểm đang phân vân bởi những lời của hắn thì mấy mũi giáo cắm đầy sàn đột nhiên tan chảy thành vô số xúc tua quấn chặt và đưa nàng lên cao.

Tentacle Time (͡° ͜ʖ ͡°)

Tất nhiên mọi chuyện không diễn ra theo chiều hướng như vậy vì Cầu đang cai quỵ tỵ. Mà những xúc tua hóa thành mũi nhọn đâm xuyên qua thân thể nàng dễ như xuyên qua một tờ giấy.

Băng Phệ.

Hàn khí lạnh lẽo quét tan những xúc tu khiến Thanh Long nặng nề rơi xuống đất. Sau khi ho ra lượng lớn máu tươi, nàng bật cười khô khốc:

- Ân tình này... Xem ra ta từ chối không nổi rồi.

- Làm... làm ta chiến thắng đi. Giúp... giúp ta rục rở đi.

Kẻ kia vẫn nói nhảm trong khi thân thể lơ lửng trên không đang liên tục co giật, nhìn như đang bị người khác giật dây điều khiển.

Thanh Long ho khan thêm vài tiếng rồi cười nhạt:

- Có chút bản lĩnh nhưng hóa ra cũng chỉ là một kẻ rác rưởi.

Kẻ kia đang co giật bỗng ngừng lại, lớn tiếng quát:

- Ngươi... ngươi nói thể là ý gì?

- Đến nói còn lấp bấp còn ra vẻ oai phong cái nổi gì. Lão nương thấy ngươi căn bản chỉ là một tên vô dụng, sống vô dụng, chết càng vô dụng. Dù sống dù chết cũng chỉ là một cầu nô tài không hơn.

- Ngươi... ngươi... ngươi... ngươi câm miệng!

(Thuyết phục không được, chẳng lẽ khích tướng cũng không được sao.)

- Rất tức giận sao? Giận thì làm được gì? Giỏi qua đây cắn ta a! Hay là do bản mặt người quá bựa nhân nên chỉ dám đứng từ xa công kích? Thì ra người không chỉ vô dụng mà còn xấu và hèn nữa.

- Aaa! Ta...ta...

Gã không đủ kiên nhẫn để nói hết câu nữa. Thét lên một tiếng long trời lở đất sau đó dùng vận tốc cực hạn lao về phía Thanh Long.

(Ngay lúc này!)

Băng Khôn.

Nàng đặt cược cả tính mạng vào một đòn quyết định này. Nắm chuẩn thời cơ vung tay lên, lập tức một cột băng khổng lồ chồm dậy từ sàn đá nuốt gọn thân thể của gã. Lúc này Thanh Long mới thấy được diện mạo của gã, à mà khoan, phải gọi là diện mạo của bọn chúng mới chính xác.

Vô số khuôn mặt mọc ra từ đủ mọi vị trí trên một thân thể tím ngắt. Dường như ngay cả âm thể cũng không chứa đựng nổi nhiều âm khí như vậy nên trông gã cứ như một quả cà tím bị dòi bọ đục thủng lỗ chỗ găm ghê tởm hết chỗ nói.

Tách~

Có vẻ bị băng vây khốn không có nhiều tác dụng với gã. Thân thể cự quái dữ dội khiến cột băng có dấu hiệu nứt vỡ đủ thấy không chỉ dị năng mạnh mẽ mà thể chất của gã cũng không tầm thường.

Thanh Long trầm tư nhìn vào tấm bùa. Ân tình lớn thế này có lẽ suốt đời nàng cũng không trả nổi, thế nhưng thực lực của nàng lúc này quá kém. Câu nói “Thân bất do kỷ” quả không sai, có lẽ trên đời thực sự có cái gọi là số mệnh, và số mệnh đã buộc nàng chịu phần ân tình này.

Nàng dán tấm Ngũ Lô Chính Pháp Phù lên tảng băng. Lập tức xuất hiện năng lượng dao động dữ dội đẩy Thanh Long ngã lăn ra xa. Chưa đầy hai giây sau năm luồng sét to bằng cột đình đồng thời bổ xuống cột băng khiến nàng dù cách đó khá xa cũng bị choáng váng một lúc lâu.

(Uy lực của bùa chú Thiên cấp quả nhiên đáng sợ. Nếu vừa rồi không bị đẩy ra xa thì chắc ngay cả ta cũng bị trọng thương.)

Nhìn vào nơi vừa rồi còn là một khối băng lớn nay đã bị lôi điện đánh ra một cái hồ khiến Thanh Long toát mồ hôi lạnh đầm đìa. Lại nhìn lên cái lỗ trên trần nhà vừa rồi bị lôi điện đánh thủng trên trời mây đen tụ thành một vòng xoáy lớn, mờ hồ còn có tia sét màu đỏ tím. Đây chính là điềm đại hung, nếu nàng chú ý hơn một chút, mang theo “hàng nóng” bên người thì có lẽ đã không chật vật như thế này.

Chuyện đã qua nhắc lại cũng vô ích, giờ quan trọng nhất vẫn là an nguy của Tiểu Hồ và Tiểu Tước a.

- Tiểu Tước. Tiểu Hồ. Hai đứa thế nào rồi?

- Khỏe re a! Tiểu Tước tỷ tỷ thì sao?

(Khốn thật! Ngay đến Tiểu Hồ cũng xong rồi mà mình thì...)

Chu Tước vừa bưng một bên má sưng vù vừa cay đắng nghĩ. Thế nhưng cũng không thể trách nàng. Huyền thiết cứng rắn đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. Đừng nói là một chút lửa còm của nàng cho dù là băng của sư tỷ hay gió của...

À mà khoan.

- Sư tỷ, tỷ còn đủ sức tung Băng Khôn lần nữa không?

- Miễn cưỡng đủ. Chi vậy?

Chu Tước không đáp. Nàng tháo giày cao gót ném thẳng vào cái đầu thô kệch của gã người đá sau đó co cẳng chạy.

Xi xà~ Xi xam~

Gã lại lăm bắm gì đó và cầm đầu cầm cổ đi theo Chu Tước. Trải qua vài lần giao thủ thì nàng đã cơ bản hiểu được cách chiến đấu của tên đầu sắt này. Nếu nàng không đánh, gã sẽ lải nhải cả ngày. Nếu nàng đánh gã thì gã sẽ đánh trả đúng một cái, cơ mà với lực mạnh hơn gấp mấy chục lần.

Chu Tước đứng dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo sau đó căn chuẩn thời điểm áp lực khủng bố kia ập đến nàng liền cúi người xuống. Nắm đấm khổng lồ nghiền nát bức tường và xuyên qua nó dễ dàng như thể nó làm bằng xi măng trộn bột mì.

- Ngay lúc này, sư tỷ!

Đề chắc ăn Chu Tước bồi thêm một cước cho gã dính chặt vào tường và bắt đầu dùng toàn bộ sức bủ mẹ để phun lửa. Ngọn lửa mạnh tới mức huyền thiết bị nung thành một màu đỏ rực. Cùng lúc đó hàn khí từ bức tường bên kia truyền sang khiến nửa người gã bị bao phủ bởi một tầng băng dày.

- Sur tỷ,băng của tỷ yếu quá đấy!

- Nha đầu ngốc,lửa của muội yếu thì có!

Lách tách~

Trong tiếng rít gào của lửa và băng Chu Tước mơ hồ nghe thấy một thanh âm run rẩy như đang vỡ vụn:

[Cứu...Chúng tôi...Cứu...]

Ầm~

Bức tường bất ngờ nổ tung,áp lực từ vụ nổ đẩy Chu Tước văng xa tí tắp.Trong đồng hồ nát nằng mơ hồ trông thấy vô số làn khói đen hình mặt người lập lòe bay ra.

- Tiểu Tước!May quá muội không việc gì.

- Sur tỷ...

Thanh Long lao vút đến ôm trằm lấy nàng.Thoạt đầu Chu Tước rất kinh ngạc và sững sốt và choáng váng vì chưa bao giờ trông thấy sur tỷ thất thố như vậy nhưng nàng nhanh chóng thích nghi với sự dẫu dằng đột xuất này.

(Um~Thì ra sur tỷ có mùi thơm như vậy.)

Đang neho mắt hưởng thụ hương vị của Thanh Long thì bỗng nàng nghe thấy một tiếng thì thảo yếu ớt:

- Đừng để ý đến ta.Ta chỉ là một tiểu nha đầu không ai yêu.

- Ách...Tiểu Hồ đừng nghĩ vậy.Tỷ tỷ cũng rất lo cho muội a.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quyết đấu trùm phụ

Những bức tường đồng thời hạ xuống.Dù sao các quý tướng của gã đều đã tiêu tùng nên hạ luôn xuống cho đỡ tốn linh lực.

Hắn đi lại gần xét xét tình trạng của ba gái một lúc rồi gật gù:

- Tốt.Hầu như chỉ bị xây xát nhẹ.Tuy con rắn suýt thì bị đâm lòi ruột nhưng đánh kéo trên mà chỉ bị thương thế này cũng là rất khá rồi.

Chu Tước đang vừa đau vừa bức liền đập thẳng tám phù vào trán hắn,sắc giọng:

- Nói thật dễ nghe.Nếu không phải tại nguoi dở trò thì sur tỷ đâu có bị thương như thế vậy!

Hắn cầm phù nhét vào trong áo,nhếch miệng nói:

- Nào có.Trong nguoi ta toàn là âm khí,động một ngón tay cũng khó khăn nữa là.

- Nguoi...

- Đừng làm vậy,Tiểu Tước.Sớm muộn chúng ta cũng phải ra mặt để bảo vệ Tiểu Hồ thôi.

Thanh Long chặn tay của Chu Tước lại sau đó nhìn về phía hắn:

- Ân tình này Thanh Long ta nhất định sẽ trả.

Hắn ậm ừ rồi chỉ vào sau lưng Thanh Long:

- Rồi rồi.Chuyện vay trả để sau.Trước tiên nói thử xem tám băng rôn kia là để làm gì vậy?

Thanh Long giật mình nhìn ra sau.Có vẻ như y phục bị rách đã khiến đồ của nàng bị rơi ra ngoài.Đó là một mảnh vải đỏ bên trên có viết vài chữ nắn nót

“Tứ Linh Tổ Thiên Hạ Đệ Nhất – Tiểu Cầu Sủ Bậy Tuyệt Đối Không Để Bụng”.

Hắn đọc thoáng qua dòng chữ trong khi Thanh Long vội vàng cuộn tấm băng rôn lại và nhét vào trong áo ngực. Đối với y phục tả tơi của nàng thì ngoài chỗ đó ra chẳng còn nơi nào khác để giấu đồ nữa. Mặc dù hành động này khiến một bên ngực của nàng phồng hẳn lên nhìn rất... Ày, cũng không thể nói là gọi cảm được.

- Đừng nói các người định treo cái này lên nhé. Hôm nay có phải ngày khai trương đâu mà làm câu đối hử.

Thanh Long ấp úng:

- Không... Không phải... Cái này...

- Oa! Tiểu Thanh tỷ tỷ đỏ mặt kìa! Thật hiếm thấy nha!

- ...

Chu Tước nhìn cười đến run rẩy cả người. Nàng biết nếu bản thân cười ra tiếng thì đêm nay ngủ ngoài đường là cái chắc.

Gã mặt trắng lúc này đã mất kiên nhẫn đến mức nhảy hẳn xuống đất và gầm lên:

[Đủ rồi! Các ngươi coi đây là trò chơi à!]

Cả đám cầm nín một lúc lâu vì không biết phải đáp ra làm sao. Cuối cùng hẳn đành phải là người lên tiếng:

- Thua keo này bày keo khác, còn nếu mà thua tan tác thì cứ từ từ tìm trò khác mà chơi. Người ta đang vui mừng mà xía cái mỏ vào là kém sang dữ lắm nghen mày.

(Chó đẻ! Nếu không phải đột nhiên bốn thằng kia đồng thời trốn trại thì một tên chạy vật như lão tử đâu cần làm công việc khó nhằn này.)

Trước thái độ láo lếu của hắn thì gã chỉ còn biết xiết chặt nắm đấm. Chịu thôi, đột nhiên bốn thằng bảo kê đồng thời chạy mất để lại gã và một lão già thoi miên vô tích sự suốt ngày chỉ biết làm mỗi một việc là nịnh nọt phụ nhân. Tình thế cấp bách buộc gã phải gom hết mấy linh hồn có chút thực lực lại tạo nên một cái tổ đội tạp nham mà cuối cùng vẫn không giết nổi đứa nào bên kia.

Bản cùng sinh đạo tặc, khôn khó sinh liều mạng. Gã vươn tay ra hướng lên trời rồi hú ầm lên khiến bọn hắn hoảng hốt lùi ra sau vài bước. Tại sao ư? Không thấy gã nổi điên rồi à? Cứ đứng trơ ra coi chừng gã xô đến cắn đấy.

Theo thanh âm hú hét lớn dần, các cô gái mơ hồ trông thấy có một luồng khói đen không ngừng dung nhập vào thân thể gầy yếu của gã. Càng nhận nhiều khói đen thì uy áp của gã càng tăng mạnh, khiến cho mặt thất thoáng cái đã tràn ngập tử khí.

Không biết không sợ, duy chỉ có hắn không thấy gì là vẫn bình thản ăn bánh su kem.

- Oa! Món gì trông ngon thế! Xin một miếng a.

- Ta từng có dịp ăn thứ này khi gặp một thương lái nước ngoài nhưng nó không mềm và thơm như vậy. Trù nghệ thật đáng nể.

- Hào hương vị.

- Fur~Đồ vợ ta làm mà lại.

- Nữ nhân tuy xấu nhưng có trù nghệ bù vào thì cũng không đến nỗi... Ngươi trộn cái gì, chịu lấy ngươi không phải xú nữ thì cũng là đầu có bệnh!

[Lũ khốn kia! Các ngươi có biết tôn trọng đối thủ là gì không?]

Gã bất ngờ nhảy xổ đến, vận tốc nhanh như chớp nhưng đối với cao thủ võ lâm như các nàng thì cũng chẳng khác gì con chó điên cắn bậy. Thế nhưng tên tiểu tử kia có đối phó được hay không thì các nàng không có nắm chắc à nha.

- Công lực ta cao hơn. Ta bảo vệ ngươi.

- Tiểu Thanh tỷ chơi xấu! Muội nói bảo vệ hắn trước a!

- Nha đầu ngốc qua chỗ khác chơi!

- Ngực tỷ đập vào mặt ta khó chịu quá! Đừng xô đẩy nữa!

Chu Tước: (͡° ͜ʖ ͡°)

Hắn cười khò:

- Các vị cụ nương có thể bình tĩnh chút không? Hình như ta đâu phải đối tượng bị nhắm đến.

Nhìn kĩ mới thấy hình như phương vị mà gã kia lao vào có hơi chệch về phía Bạch Hồ, điều này khiến Thanh Long và Chu Tước đồng thời thả lỏng. Hắn thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Ủa. Các người định thí con bé luôn hả?

Chu Tước phất tay nói:

- Chậc~Đừng tưởng né được mấy cái Phong Dao đã nghĩ là mình ghê gớm. Sở trường của Tiểu Hồ là cận chiến. Thậm chí biệt danh của con bé còn là Chiến Thần Đơn Bào luôn ấy.

Thanh Long gật gù:

- Ngoại trừ sự phụ ra thì ngay cả ta cũng ngại phải đối đầu trực tiếp với nhỏ nữa là.

Hắn nhún vai:

- Thực ra ta chỉ lo cho cái bộ nào Đơn Bào của con bé...

Chưa nói hết câu thì gã mặt trắng đã lao tới trước mặt Bạch Hồ. Hai chữ Chiến Thần quả không ngoa, nó không những không sợ không loạn mà trái lại còn thủ thế chờ đợi gã lại gần liền tung một đám trời giáng. Quyền kinh mạnh đến mức làm phát ra một tiếng nổ to như đạn pháo nhưng sau đó lại không nghe thấy thanh âm va chạm. Thậm chí cái bản mặt gọi đòn của gã cũng chẳng thấy đau luôn.

- Các người lùi lại đi.

- Không... Tiểu Hồ...

Chu Tước ngang bướng đáp, thế nhưng thanh âm run rẩy lại hoàn toàn trái ngược với thái độ của nàng.

- Lui.

Chu Tước giống như bị một chùy đánh vào ngực lão đảo ngã ra sau. May mắn có Thanh Long đỡ được nàng bằng không một đời cao thủ mà cứ như vậy té lăn quay thì thực sự rất mất mặt.

- Tiểu Tước...

- Không sao. Mọii không sao.

Cặp mắt màu vàng kim của nàng phản chiếu lại bóng lưng hắn, lúc này mang theo một loại sợ hãi từ sâu trong linh hồn.

(Kể từ khi sư phụ đánh với thích khách tại Vũ Di Sơn chưa từng gặp uy áp lớn như vậy. Một tiểu tử mười mấy tuổi dù có gồng hết hơi cũng đâu thể rặn ra áp lực bậc này?)

Hắn điềm tĩnh bước tới trước mặt Bạch Hồ. Lúc này con bé hai chân chùng xuống như sắp sửa chồm tới bất cứ lúc nào, năm ngón tay quắp lại tràn đầy sát khí, cơ mặt căng như sắp nứt ra làm cho diện mạo xinh đẹp khá ái của cô bé mười lăm trở nên hung tàn đáng sợ như quái thú.

- Ngươi – rút – ra.

[Khắc khắc~Oán niệm của lão tử so với quý thường mạnh một chút nên chỉ chơi được trò nhập hồn này thôi. Ngươi bảo ta rút thì ta lấy gì chơi? Muốn rút tự ngươi rút đi. Hay là ngươi có ý đồ với thân thể này? Thật đúng là một tên biến thái a.]

Gã, với bề ngoài là một bé gái tóc ngắn linh lung khá ái, tung tăng chạy đến vỗ vỗ lên mặt hắn mà cợt nhả:

[Nhìn ngươi xem. Lùn như vậy còn học đòi người lớn đi làm Khu Ma Sư. Không sợ sao?]

Hắn nhếch miệng, một luồng sương lạnh phả ra quanh quần trong mặt thất hồi lâu không tan:

- Sợ gì?

[Đề lão tử nói cho ngươi biết. Cái đáng sợ khi làm Khu Ma Sư không phải là chết, mà là thấy người xung quanh chậm rãi biến mất, chậm rãi tiêu tung. Hoặc là... chính tay kết liễu ngươi!]

Dứt lời gã vung tay cào mạnh một phát. Cứ nhìn bức tường cách đó vài trăm mét bị rạch ra mấy vết sâu hoắm là đủ biết uy lực của trào vừa rồi khủng bố ra sao. Nếu so với thời điểm bị gã kia thôi miên thì còn mạnh gấp mấy lần.

Thế nhưng lại không có đau roi, cũng chẳng hề có máu chảy. Chiêu thức kinh tâm động phách như vậy suy cho cùng cũng chỉ có tác dụng đuổi ruồi mà thôi. Chưa kể chỗ này còn không có ruồi.

Bá Cước - Nhất Tướng Công Thành Vạn Cốt Khô.

Bắt ngờ từ phía dưới có một lực rất mạnh đánh vào đan điền khiến gã đau muốn nghi thờ. Làm quỷ hồn nhiều năm gần như đã quên mất đau đớn là thế nào, vậy mà giờ đây mới nhập vào một thân thể đã bị ăn một đòn đau đến mức khiến gã muốn hồn phi phách tán.

[Khụ khụ... Ngươi... ngươi...]

- Ta? Ta làm sao?

Thấy hấn lạnh lùng đến tận nhẫn bước lại gần gã chỉ còn biết vừa ôm bụng vừa thất thểu bước lùi. Mẹ nó, không phải chỉ là một cước thôi sao? Vì cái gì mà lại thôn đến như vậy?

- Đàn ông sức dài vai rộng không tự mình chiến đấu lại đi nhập vào một con bé bị nhục trí. Cảm thấy nó quá đơn thuần, quá ngu xuẩn nên thằng nào cũng muốn ăn hiếp sao?

- Thanh Long tỷ tỷ, hấn là đang bệnh hay đang chửi Tiểu Hồ vậy?

- ...

Gã ráng nhịn đau tung nhanh một cước lạng lẹ. Tốt xấu gì con bé này cũng là một cao thủ, cho dù gã điều khiển chưa thành thạo thì cũng không thể thua một thằng oắt con vất mũi chưa sạch được.

Nào ngờ chỉ vừa mới nhấc chân lên, đến cước cũng chưa kịp tung ra thì gót chân đã bị chân hấn móc vào sau đó nhấc lên thật cao. Tuy là hấn thấp hơn Bạch Hồ hấn một cái đầu nhưng cái tư thế duỗi chân thành hình chữ I này thật sự không đơn giản, chưa kể gã chỉ vừa mới nhập xác còn chưa quen nhà quen cửa nên chỉ duy trì được vài giây liền ngã đập mông.

- Đứng dùng thân thể Mèo con làm những hành động ngu xuẩn như thế.

[Lão từ liêu với ngươi.]

Thẹn quá hóa giận, gã quăng hết cái gì mà thể võ hay chiêu thức mà nhào tới đâm loạn xạ vào hấn như mấy thằng trẻ trâu đánh nhau. Tuy nhiên cách này có vẻ chỉ hiệu quả với những thanh niên đỡ không tốt, còn ở đây không chỉ mỗi lần vung nắm đấm đều bị chặn lại bằng một võ vào bả vai mà còn liên tục bị đẩy lùi. Cái cảm giác đối phương không ngừng tiến lại gần khiến cánh tay không cách nào vung ra thật là bức bối muốn thổ huyết.

Đang định há miệng chửi thề thì hấn nhanh như cắt cho gã bốn cái bạt tai rất vang khiến gã một lần nữa choáng váng ngã ra đất.

- Tiểu tử! Đánh người không đánh mặt!

Chu Tước thấy vậy không nhịn được quát một tiếng. Nếu không phải bị Thanh Long giữ lại thì có lẽ nàng đã sớm chạy đến ăn thua đủ với hấn.

- Đừng kích động. Hấn làm vậy chắc là có lý do.

- Dù đó không phải Tiểu Hồ thì cũng là thân thể muội ấy! Mặt sư muội đến ta còn không nỡ đánh...

- Ta cũng không nỡ!

Thanh Long bất ngờ quát một tiếng khiến Chu Tước ngây ngẩn cả người, thanh âm run rẩy bất lực của sư tỷ khiến tim nàng đau nhói.

- Nhưng nếu chẳng may Tiểu Hồ không trở về thì sao? Thời điểm chúng ta buông lỏng cảnh giác thì đã vô tình trao tính mệnh Bạch Hồ vào tay hấn rồi. Vậy nên... chúng ta chỉ có thể chờ đợi mà thôi.

- ...

Chu Tước cúi đầu im lặng. Nàng đương nhiên biết hấn cũng đang tận lực cứu Tiểu Hồ, thậm chí còn liều mạng đối đầu với người có công lực cao hơn để không khiến hai nàng phải khó xử. Chỉ cần nhìn vào hai bàn tay run run của hấn là biết hấn không cầm cự được bao lâu nữa.

Tuy khả năng hậu nhân thánh thú bị quỷ nhập là rất thấp nhưng điều đó lại đang xảy ra với Tiểu Hồ và nàng lại chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Thật cay đắng.

Lúc này Bạch Hồ đang nằm dưới đất bỗng khóc rống, khóc tới lệ hoa đái vũ, tới u ám đất trời:

- Ô ô~ Ngươi bắt nạt ta! Ngươi đánh ta thật đau! Ô ô~ Chán ghét a!

Bạch Hồ trở lại là chuyện tốt. Bất quá hai vị sư tỷ lại không tài nào cao hứng được vì cái nha đầu đang vừa khóc vừa mếu kia chỉ chiếm nửa khuôn mặt, một nửa còn lại vẫn là khuôn mặt gân guốc hung tợn đang trừng mắt nhìn hấn.

Tuy nhiên lúc này gã mặt trắng kia không những không hung hăng như biểu hiện bề ngoài mà ngược lại còn đang lo sốt vó.

(Thằng khốn này không ngờ lại tu luyện tà công,hơn nữa uy lực còn không sai,chẳng tránh cú nào đánh ra cũng đau thấu trời.Chưa kể hắn còn đánh thức hồn phách của nha đầu ngu ngốc kia.Một hồn một xác còn không ăn ai nữa là hai hồn một xác.Phải làm sao đây?Hai con nhãi kia thì lại quá tình dễ nhập hồn...Khốn khiếp,gã mà vừa rồi ta kiên nhẫn hút thêm chút âm khí!)

Gã bỗng ngẩn ra.Âm khí,đúng rồi,chẳng phải tà công của hắn cũng tràn đầy âm khí sao?Hơn nữa hắn cũng chỉ là một tiểu tử vất mũi chưa sạch,cho dù học được chút bản lĩnh thì ý chí chắc chắn cũng không thể mạnh hơn kẻ đã chết một lần như gã được.Với năng lực hiện tại của gã mà được bom thêm chút âm khí thì không chế tinh thần mấy con nha đầu kia cũng chỉ đơn giản như trở bàn tay.

[Cái khó ló cái khôn.Tiểu tử,chịu chết đi!]

Từ cơ thể Bạch Hồ bất ngờ xò ra một bóng đen có hình dáng ma quái lao thẳng vào người hắn.

- Cẩn thận!

(Con mẹ nó thanh âm này chẳng phải là...)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Ảo cảnh

- Người mang Đông Phương * * chạy đi.Ta sẽ giữ bọn chúng lại.

Thanh âm gần gũi mà xa lạ vang lên khiến gã ngạc nhiên đến ngây người.Nhìn căn nhà sạch sẽ gọn gàng,nhìn mỹ phụ xinh đẹp tuyệt trần trước mắt khiến gã có một loại cảm giác bản thân mình đang nằm mơ.

Mà rõ ràng là mơ còn gì.Nếu là hiện thực thì căn nhà này đã trở thành cái ổ của ma quỷ quanh năm suốt tháng ngập ngụa âm khí,mỹ phụ xinh đẹp cũng đã biến thành ác ma điên cuồng Quá khứ tốt đẹp đến mấy cũng không thể thay thế hiện tại tàn khốc,chưa kể lão tử còn đang trong kèo đánh nhau cực gắt a.

- Mau chạy.Bọn chúng sắp kéo vào rồi!

Nhìn đứa bé được quán gọn gàng bằng một mảnh lụa quý an tĩnh say giấc nồng trong lòng gã bỗng dấy lên một cảm giác căm hận sâu sắc.Nếu không phải vì ôm thằng nhãi này thì có khi gã đã không bị truy sát.Nếu không phải vì một phút bốc đồng thích làm anh hùng thì đã chẳng hóa thành cô hồn đã quỷ bị phong ấn mấy chục năm trong cái trang viên bé tẹo này.

[Lão tử không mang.Người thích thì tự mình mang đi!]

Gã cuồng hồng một tiếng rồi không quản biểu cảm trên mặt Đông Phương Gia Hân là bậc nào ngạc nhiên,bậc nào tuyệt vọng mà trực tiếp phá cửa sổ nhảy ra ngoài,mượn bóng đêm mà cao chạy xa bay,một hơi chạy ra khỏi Ô Long Thành.

Nhiều chục năm sau.

- Gia gia!Gia gia lại ngủ quên nữa rồi.

Gã từ trong hồi tưởng giật mình tỉnh lại,mỉm cười hiền hậu bế tiểu nha đầu linh lung khả ái vào lòng:

[Gia gia không ngủ.Chỉ là đang nhớ lại vài chuyện trước đây.]

- Chuyện trước đây?Gia gia nhớ lại để làm gì?Rất vui sao?

[...]

Bé gái ngẩng đầu nhìn chòng chọc vào cặp mắt mờ đục có hai múi nhăn dày của lão,rụt rè hỏi:

- Không lẽ con nói sai?Là chuyện buồn?

Gã cười hiền từ,ánh mắt nhìn về chân trời xa xăm:

[Không vui,cũng không buồn.Chỉ là sau ngần ấy năm...vẫn luôn canh cánh trong lòng.]

Đột nhiên cảnh vật trước mắt gã hoa lên, sau đó gã nhận ra bản thân đang nằm ở một góc tối trong chợ, trên người là một bộ áo vải cũ nát tanh nồng mùi máu đông trộn lẫn với mồ hôi.

(Cái quỷ gì đang diễn ra? Không phải lão tử đang ngồi trong vườn nhà cùng cháu gái ngắm cảnh hoàng hôn sao?)

Muốn cử động thân thể một chút liền cảm thấy một loại đau đớn thấu tim. Mùi rác rưởi vất đầy chợ cùng máu tanh xộc vào mũi đánh thức kí ức phủ đầy bụi của gã. Những ngày tháng ăn sung mặc sướng suốt chút nữa đã khiến gã quên đi chính mình.

- Ngươi là Dạ Quỷ phải không?

Gã cố gắng ngẩng đầu nhìn lên. Trong không gian tranh sáng tranh tối gã mơ hồ trông thấy một nữ nhân mười phần xinh đẹp, khí chất quý phái tao nhã đang cúi xuống trò chuyện với gã:

- Có phải vị khách mỗi năm vào ngày mùng 6 tháng 9 đều tới phi đao? Ngươi đang không có nơi để về sao?

(Đông Phương Gia Hân? Phải rồi, lần đó ta giết sạch tổ chức, thân mạng trọng thương chờ chết trong chợ may mắn được nàng cứu giúp. Từ đó mới trở thành hộ vệ của Đông Phương gia tộc.)

Thấy gã cứ dằn mặt ra, nàng mỉm cười nói:

- Dù sao cũng quen biết nhiều năm. Nếu ngươi không có nơi nào để về thì chi bằng đi theo ta. Chúng ta đang rất thiếu những người có bản lĩnh như ngươi.

Cặp mắt mờ mịt của gã nhìn chằm chằm Đông Phương Gia Hân đến xuất thần. Tại sao một sát thủ như gã lại ngoan ngoãn làm hộ vệ nhà cho Đông Phương gia tộc trong nhiều năm trời? Tại sao gã lại liều mạng ôm đứa bé chạy đi dù biết không tránh khỏi cái chết? Còn chẳng phải là vì nụ cười này hay sao?

[Nhưng ta...]

Cảnh vật trước mắt lại một lần nữa thay đổi. Gã thấy bản thân đang đứng trong một căn phòng nhỏ, xung quanh la liệt xác chết. Đa phần đều là nam hài dưới mười lăm tuổi bị chém đến chết.

[Đây... đây là...]

Gã thất thần đánh rơi con dao xuống đất làm phát ra một thanh âm nặng nề. Một lưỡi dao, năm mươi đứa trẻ, một đứa duy nhất sống sót. Không ngờ lại có ngày gã quay trở lại cái nơi khốn kiếp này.

- Không cần sợ. Ngươi làm rất tốt.

Một bàn tay chai sạn vỗ lên vai gã. Thanh âm trầm thấp của nam tử kia khiến cho người nghe có cảm giác như là y đang bị một thanh kiếm chèn vào cổ họng.

Gã hỏi ngược:

[Ta? Làm rất tốt sao?]

- Toàn bộ đám đó đều là trẻ mồ côi. Cho dù ngươi không giết thì cái thế giới tàn khốc này cũng không chứa chấp kẻ yếu như chúng nó.

[Mồ côi? Chẳng lẽ khi chúng chưa phọt ra thì đã bị mồ côi? Chúng là khi đã sao? Còn không phải các ngươi vung đao giết người, thuận tiện nhặt về vài cái tiểu hài tử chưa hiểu chuyện sau đó nuôi thành chó giữ nhà?]

Thanh âm của gã tràn đầy phẫn nộ cùng sát cơ. Nam nhân kia chưa kịp phản ứng thì cổ họng đã bị một lưỡi dao sứt mẻ đâm xuyên qua. Vết thương chí mạng lập tức cắt đứt sinh mệnh khiến y chết một cách rất chi là xàm xí.

[Huyền thoại Dạ Quỷ hai mươi tuổi luyện thành ngự kiếm chẳng phải là thứ các ngươi luôn tự hào sao? Ném thử cho biết đi.]

- Phòng số sáu có kẻ nổi loạn!

Tiếng báo động vang lên, lập tức xuất hiện rất nhiều người mặc đồ đen bịt mặt xông vào bao vây gã. Tuy nhiên bọn chúng không vội ra tay, có lẽ là vì chúng đang ngạc nhiên không hiểu tại sao một người trong tổ chức lại chết dưới tay tên nhãi nhép như gã.

Xẹt~

Gã lạnh lùng rút ra con dao từ cổ xác chết, bàn tay xương xẩu siết chặt cán dao đồng thời đảo mắt nhìn đám người bịt mặt, trên miệng nhếch lên một nụ cười khinh bỉ:

[Lão tử từng giết các ngươi một lần thì cũng không ngại giết thêm lần nữa.]

Tại thời điểm gã vung dao nhào tới đám người trong tổ chức thì cảnh vật trước mắt một lần nữa đảo lộn. Thân thể bị một lực trầm trọng lôi kéo khiến gã

ngã đập mặt xuống đất.

- Cha mi ngu...! lộn, chu mi nga!

Mùi máu tanh xộc vào mũi khiến đầu óc đang quay cuồng của gã thanh tình hơn không ít.

[Cha...nuong...]

Gã ngây ngốc kêu lên khi nhìn vào người phụ nữ đang đỡ mình đứng dậy. Bên cạnh nàng là người đàn ông độ tuổi tứ tuần đang gồng mình đẩy ra một tên trong tổ chức, tay còn lại giữ lấy tay cầm dao của một kẻ khác đồng thời quay lại rống lớn:

- Nàng mau dẫn Văn Tèo chạy. Ta sẽ...

Chưa dứt lời thì một lưỡi dao sắc lẹm từ phía sau bắt ngờ vung tới cắt phăng cái đầu của cha gã chấm dứt cuộc hội ngộ ngăn ngại với gia đình mà gã không có chút kí ức nào. Cái đầu lâu lăn lông lốc dưới đất trong khi khoe miệng còn mấp máy như đang thúc giục hai mẹ con gã mau chạy đi.

- Đừng... Xin các người tha cho con tôi...

Người phụ nữ yếu đuối không biết làm gì khác ngoài quỳ xuống cầu xin. Thế nhưng lời lẽ của nàng căn bản là không mấy may tác động tới những kẻ máu lạnh này. Rất đối diện nhiên, một ánh dao sáng loáng lóe lên lạnh lùng chấm dứt sinh mệnh của nàng.

[...]

Trước cảnh tượng quá đổi hoang đường kia gã chỉ còn biết đứng bần thần như bọn quỷ hồn mà gã thường rất khinh bỉ. Cả đời gã luôn có một khát vọng thầm kín là được gặp lại phụ mẫu của mình, thế nhưng cuộc hội ngộ ngăn ngại của bọn họ lại kết thúc ngay khi nó còn chưa bắt đầu. Gã nên có biểu cảm gì đây? Phẫn nộ hay đau xót, hay gào rú như một con thú bị thương?

Có lẽ chính bản thân gã cũng không thể tìm ra câu trả lời khi mà nội tâm toàn bộ đều là cảm giác trống rỗng, đến mức gã không còn cảm thấy sự tồn tại của mình.

- Tiểu Tèo!

Bất ngờ một bàn tay mềm mại nắm lấy cổ tay gã. Trong cơn vô thức gã mơ hồ cảm nhận được bản thân đang bị ai đó kéo đi.

Uuuuuuuu~

Một loạt tiếng ồn chạy qua tai trước khi tri giác của gã bình thường. Gã cảm thấy bóng lưng phía trước có chút quen thuộc nhưng nhất thời không thể nhận ra. Bỗng một người đàn ông cả người toàn máu bị đá văng vào bọn họ. Gã đang thất thần nên dễ dàng bị trọng lượng của cái xác xô ngã, không những thế còn bị cái xác đè lên người.

- Tiểu Tèo! Đệ có sao không?

Gã nhìn chòng chọc bé gái đang đỏ mặt mím môi dùng hết sức bú mẹ kéo tay gã ra khỏi sự chèn ép của cái xác. Khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng anh đào, cặp mắt to tròn trong veo đối nghịch với cảnh khối lửa tang tóc, bên mắt trái còn có một nốt ruồi nhỏ nhỏ xinh xinh...

Căn bản là không nhớ nổi a.

- Mau chạy đi...

Gã lẳng lặng nhìn bé gái nằm gục trong vũng máu, ánh mắt chốc chốc lại đảo một lần, có lẽ vẫn còn đang cố nhớ xem tên cô bé là gì.

[Ài, chịu rồi. Còn bé quá mà.]

Đạp cái xác văng qua một bên, gã lượm một thanh gỗ nhọn đầu gần đó rồi quăng ánh mắt đàng đàng sát khí vào đám hắc y nhân:

[Khốn nạn! Đẻ dư ra vài giây cho lão tử hỏi tên thôi cũng không được à?]

....

- Tiểu Tèo! Đệ có sao không?

[Không việc gì. Trước tiên ghé vào đây một chút.]

Gã đạp cái xác văng ra vài chục mét sau đó cầm tay bé gái chui vào một ngôi nhà đồ nát tránh khỏi ánh mắt của đám hắc y nhân.

- Đệ kéo ta vào đây làm gì? Không chạy nhanh sẽ nguy hiểm tính mạng đó!

[Chạy không nổi đâu, chúng nó căn bản đã bao vây cả cái thôn này. Ta thử cả chục lần rồi, ta biết.]

Giữ lấy tay bé gái để nàng không chạy đi mất,gã bình thân hỏi như thể hai người đang ngồi ở quán trà:

[Tiểu Phi Phi,lần trước tỷ nói là thôn ta cu r mang một nam nhân toàn thân là máu gục ở trước cửa thôn.Tỷ có nhớ diện mạo,y phục của kẻ đó ra làm sao không?]

- Giờ không phải lúc nói chuyện này.Kẻ xấu sắp tới rồi.Nếu chúng ta không mau chạy...

Gã bắt ngờ nắm chặt lấy tay bé gái,nghiêm mặt nói:

[Giờ chính là thời điểm nói chuyện này!Đều đã là người chết,còn sợ cái cóc khô gì!]

Tiểu Phi Phi kinh hãi nhìn gã,hai miếng môi hồng nhuận khẽ mấp máy nhưng không phát ra được thanh âm nào.Khí thế của bậc sát thủ kì cựu Dạ Quỷ đại nhân thật hung mãnh a.Xém chút nữa là dọa vỡ quả tim nhỏ của một tiểu oa nhi chưa đầy mười tuổi rồi.

[Xin lỗi,vừa rồi có hơi kích động...Vậy ta sẽ chỉ hỏi đơn giản thôi.Trên bắp tay phải của tên đấy xăm hình một con dao đúng không?]

- Thầy...thầy thuốc xem bệnh cho anh ta kể lại là có thấy một hình xăm.Thế nhưng sau đó anh ta luôn đeo băng che kín nên tỷ cũng không rõ lắm.

(Quả nhiên là người của tổ chức trốn ra.Trốn không nổi còn hại cả một thôn chôn theo,đúng là đồ rác rưởi vô dụng!)

Cảm thấy thời gian không sai biệt lắm,gã ấn đầu Tiểu Phi Phi xuống vừa kịp tránh khỏi lưỡi đao sắc bén.Hơi thở từ vong thối qua gáy khiến nha đầu kia kinh hãi thét một tiếng vô tình thu hút thêm nhiều sát thủ tập trung qua chỗ bọn họ.

- Graaaaa~

Một tên hắc y nhân vung đao chém về phía gã,lưỡi đao cắt phẳng đồng gạch vụn và cây cột bị cháy xém một nửa.Lưỡi đao bỗng dừng lại ngay thời điểm chỉ còn cách lớp thịt mềm ở cổ gã một đốt ngón tay.

Tên hắc y kinh hãi nhìn vào khúc gỗ cắm vào bả vai đang chảy máu ròng ròng.Chưa hết bàng hoàng thì một thanh gỗ nhọn đầu khác đã cắm vào yết hầu chấm dứt sinh mạng của y.Cho đến khi ngã xuống cặp mắt của kẻ đó vẫn mở to giống như không thể tin một đứa trẻ lại có thể ra tay hiểm độc đến như vậy.

[Ai da...Đồng người như vậy đến bắt nạt một tiểu hài tử có phải bất công quá không hả?]

Gã quay lại cười thân thiện với tiểu nha đầu kia trái ngược hẳn với cái cách bàn tay phải lăm lăm thanh gỗ:

[Lần này hơi đen.Cơ mà nếu có kiếp sau,nếu tỷ còn gặp lại chuyện này thì ta nhất định sẽ cứu được tỷ.Thề hứa đảm bảo luôn.]

.....

Gã nằm ườn trên mái của tòa tửu lâu cao nhất trong thành nheo mắt hưởng thụ rượu ngon và gió mùa thu.Trong những năm qua gã đã có sự tìm hiểu khá khá về trải nghiệm sống lại này.Về cơ bản thì cứ mỗi khi gã kích động thì sẽ bị nhảy sang một thời điểm bất kì trong quá khứ,ngược lại nếu tâm trạng cứ bình bình thì sẽ sống lâu trăm tuổi.

Từ khi biết được quy tắc trên gã đã có cơ hội trải nghiệm qua nhiều cuộc sống khác nhau.Có lúc thì như trước kia làm một sát thủ lừng danh,lúc thì làm một thương nhân,lúc lại làm một nông dân tâm thườn an hưởng thú nông nhàn,cũng có lúc tập tành làm quan nhưng quan trường quá đổi tính toán cùng hiểm ác có vẻ không mấy phù hợp với tính cách bất cần của gã.

(Cũng đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi.Vì cái gì trong lòng vẫn luôn có một loại cảm giác không thoải mái...)

Gã thầy bình rượu xuống,lập tức một tràng kêu la chửi bới vang lên ầm ỹ.

[Liệng trúng người cũng chẳng có cảm giác gì luôn.Xem ra vấn đề không nằm ở thế giới này.Là do ta còn điều gì tiếc nuối sao?Nhưng ta đã sống cả trăm năm,cũng đã chơi bời đập phá chán chê rồi còn gì.]

Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có vấn đề của Tiểu Phi Phi,cơ mà lúc đó gã bé tí xiu thì làm gì nổi.Đang phân vân thì thanh âm nói chuyện ở tầng dưới thu hút sự chú ý của gã.

- Ngươi biết tin gì chưa?Đêm qua Đông Phương gia tộc đã bị chết sạch cả mấy trăm nhân mạng,chó gà cũng không tha luôn.

- Ghê dữ vậy!

- Lại chẳng.Nghe đồn là do đắc tội với Vạn Tuế nên mới gặp phải kết cục thảm như vậy.

- Vạn Tuế?Vạn Tuế là ai?

- Ngươi dân thật hay dân giả?Ngay cả Vạn Tuế mà cũng không biết.Lại gần đây ta nói cho mà nghe...

Gã trầm tư nhìn lên sắc trời âm đạm một hồi lâu, cười nhạt nói:

[Suýt quên. Hình như kiếp này còn một món nợ chưa trả a.]

.....

- Đứng lại! Không được chạy!

[Ngu sao đứng lại này!]

Gã quay lại quát vào mặt bốn kẻ đang truy sát mình nhưng trông thấy ánh kiếm sáng loáng thì thức thời ngậm miệng lại co cẳng chạy tiếp. Tiếng sói tru ở đâu đó vang lên rộn róc gây nhưng khiến gã hồi hộp hơn lại là tiếng lá cây xào xạc dưới chân.

Bị chó rượt thật phần khích a!

- Thằng chó! Lão tử nhất định không tha cho ngươi!

Không lâu sau gã bắt đầu cảm thấy thể lực không cầm cự được nữa. Dứt khoát đặt mông ngồi xuống đoạn đường mòn của Thiên Kiếm Sơn, gã hỏn hển nói:

[Xí khoan. Chậm đã, để ta thở một chút.]

Bốn tên kia đứng chống nạnh nhếch miệng cười khẩy kiểu “Mày chạy hộ thằng bố mày cái”.

[Vi ngươi mà lão tử chết đến hai lần. Xem ra duyên nợ của chúng ta cũng không có tầm thường đâu.]

Đứa bé giương đôi mắt to tròn ngây ngốc nhìn gã. Trong bóng đêm lạnh lẽo của cái thế giới tăm tối này thì cặp mắt trong veo kia giống như cánh cổng thiên đường khiến gã bình tâm hơn hẳn.

Gã hít sâu một hơi rồi đứng phắt dậy, tay phải bình tĩnh rút ra trường kiếm bên hông.

- Đừng đùa chứ. Ngươi định vừa đánh vừa trông trẻ à?

- Thằng này bần cùng sinh điên khùng rồi!

- Giao ra nghiệp chủng của Đông Phương gia tộc. Bọn ta hứa sẽ tha cho mạng chó của ngươi.

[Tới!]

Thấy đám ngu đàn kia giống như còn chưa nghe thùng, gã lặp lại lần nữa:

[Lũ chó đàn các người còn không mau tới tìm chết? Sợ sao?]

Sau một tiếng gầm tức giận, bốn tên vung kiếm đánh về phía gã. Bốn kẻ này không chỉ có công lực hơn người mà phối hợp còn rất ăn ý, bốn phía vây chặt không chút sơ hở. Gã bị kẹp ở chính giữa, lập tức rơi vào khó khăn.

- Ha ha~ Không phải rất trang bức sao? Lão tử cắt của ngươi một khối thịt, để xem ngươi có hay không càng thêm trang bức!

- Lão tử cắt của ngươi một ngón tay!

- Ta rất nhân từ. Sẽ chỉ chém ngươi đủ một trăm nhát, tuyệt đối không cắt đứt phần nào.

- Bảo ngươi giao nghiệp chủng ngươi không nghe. Bây giờ chết cũng đừng nghĩ được thoải mái!

(Giao cho các ngươi xong không bị diệt khẩu mới là lạ.)

Thân thể đầm đìa máu của gã lão đảo lui ra sau vài bước, nhục thể trọng thương, nội lực khô cạn, coi bộ không cầm cự được lâu nữa.

- Sao im lặng vậy? Biết sợ chết rồi sao? Quỳ xuống dập đầu gọi “gia gia” lão tử sẽ cho ngươi được chết thống khoái.

Gã lạnh lùng nhìn bốn kẻ kia cười nói với nhau, khóe miệng nhếch lên đầy trào phúng:

[Con người có ai không phải chết. Dù cái chết nặng như thái sơn, hay nhẹ tựa lông hồng...]

Bất ngờ gã vung lưỡi kiếm vào một khối đá lớn cạnh đó làm cho trường kiếm vỡ thành trăm mảnh.

[...Chỉ cần không thẹn với lòng là được!]

Ngự Kiếm Thuật.Lấy đầu kẻ địch ngoài ngàn dặm,giết người chỉ cần khảy ngón tay.

Vô số mảnh vỡ lao về phía bốn tên kia với tốc độ cực nhanh khiến bọn chúng không kịp tránh né.Lập tức trên người chúng cắm đầy mảnh vỡ kim loại,máu tươi rỉ ra ướt đầm hắc y vừa đau vừa ngứa,thống khổ vô cùng

- Ta thao con mẹ ngươi!Rượu mời không uống muốn uống rượu thuốc hả!

(Cái gì mà ý ngự khí,khí ngự kiếm,đều là gạt người cả.Không có thực lực thì cho dù ngự trên người thần tiên tỷ tỷ cũng chết giãy đành đạch thôi.)

Tiềm lực trong cơ thể đã cạn sạch,lúc này cái chết chỉ còn cách gã vài hơi thở.Lúc sắp chết đúng là nhìn cái gì cũng thấy khác lạ,gióng như bốn cây kiếm đang chém đến kia lúc trước đáng sợ biết bao,bây giờ lại chẳng khác gì bốn que tăm xỉa răng.

(Ta đã dốc tận lực rồi mà vẫn bị giữ lại làm tăng ca mấy chục năm.Gia Hân,cô thật quá tàn nhẫn a!)

Xẹt~

Một tiếng động kì quái vang lên nghe như thanh âm vật gì đó bị cắt,tiếp đó tám khối thân thể lộp bộp rơi xuống đất.Nhuyễn kiếm mềm mại xinh đẹp lập lòe trong đêm tối,khó mà tin rằng đây là thứ hung khí đã thuần sát bốn tên cao thủ võ lâm.

Mà chủ nhân của thanh kiếm lại càng khiến người ta không thể tin hơn.Vóc người gầy yếu,khuôn mặt non nớt,trên gò má là một mảnh hồng rục,hơi thở còn đầy mùi rượu cồn.Thật khó tin tiểu nha đầu say xin này lại là kẻ giết người,hơn nữa còn giết một cách thẳng thắn,thật thà đến như vậy.

- Cha ta...Hức...là một đại ma đầu...Fur fur...Ta là một...Hức...tiểu ma đầu...Hức...

Nàng mơ mơ màng màng chìa mũi kiếm vào mặt gã,âm ừ nói:

- Ngươi...Hức...cần đường lão nương...Hức...Tin lão nương chém cả ngươi luôn...Hức...không?

Kẻ kia không trả lời,đôi mắt nhìn về phía xa xăm,khóe miệng mỉm cười,tay trái ôm một đứa trẻ đang khóc thút thít,phảng phất như một pho tượng không có linh hồn.

- Ra là chết đứng...Hức...Còn thứ gì đây?Sao lại...Hức...ồn ào như thế?

Nàng vung về đoạt lấy đứa trẻ từ tay gã.Một lớn một nhỏ giương mắt nhìn nhau,đột nhiên nàng cảm thấy tim đập dồn dập,từ khí thoảng cái đã bay đi quá nửa.

- Ngươi...Hức...về với tỷ tỷ.Tỷ tỷ sẽ hào hào yêu thương ngươi.Còn ngươi...cảm ơn...Hức...

Nàng cúi đầu thật sâu trước thi thể của gã sau đó lao đảo bước về phía cánh cổng có viết ba chữ to rõ ràng “Thiên Kiếm Môn”.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tạo vật quỷ dữ

Ầm~

Sau một tiếng nổ ầm ầm tai nhức óc thì mọi người kinh hãi khi thấy sàn đá trước mặt hần bị chém thành một mớ hỗn độn,đá vụn nằm lẫn lóc xung quanh một vết rách sâu không thấy đáy.Cảm tưởng nếu như bước hụt chân ngã xuống thì rơi đến phía bên kia bán cầu cũng không phải là không có khả năng.

- Tiểu bảo bối!Con có sao không?

Một cỗ hương thơm quen thuộc mạnh mẽ ôm trùm lấy hần khiến hần không thể nào phản kháng.Mà căn bản hần cũng không muốn phản kháng,cơ mà như thế này thì quá phá kích bản rồi.

Hần hung hăng quăng ánh mắt về phía tên tiểu tử đang cười hề hề kiểu “Ta không hề biết a.Ta chỉ là một chú chim sâu đi ngang qua”.

- Sư n...phụ cứ bình tĩnh.Ta tạm thời không việc gì.

- Vớ vẩn.Khóe miệng vẫn còn lưu huyết đây này!Là tên đó đã thương con?

Thanh Dương cuồng quét nâng mặt hần soi thật kĩ từ trên xuống dưới,từ trái qua phải sau đó ánh mắt lạnh lẽo quét về phía gã mặt trắng cách đó không

xa:

- Sát!

Thời điểm này trong đầu tất cả mọi người trong phòng,ngoại trừ hắn,đều có chung một ý nghĩ:“Tuyệt đối không được đùa với nữ nhân này”.

- Dương Dương Lùi lại.

Hắn nhìn vào âm thể mờ nhạt của gã,trầm giọng nói.

- Nhưng...

- Lùi lại.

(Tên này điên rồi!Lại dám ăn nói như thế với sư thúc,không sợ bị cạo đầu bôi vôi sao?)

Cảnh tượng trước mắt khiến Ngạo Nam sốc nặng,nhưng cái cách Thanh Dương ngoan ngoãn lùi ra sau lại càng khiến gã kinh hãi hơn.

- Vậy...con nhớ phải cẩn thận.

(Điên rồi!Thế giới này hoàn toàn điên rồi!)

- Không nhiều người trở ra từ Bách Đạo mà vẫn phồn phơ như vậy.Cuộc chiến này,ngươi xứng đáng.

[Phồn phơ?Ha ha...]

Gã bật cười khi nhìn vào âm thể nhạt nhòa của mình.Một kiếm vừa rồi gần như đã hủy toàn bộ linh lực của gã,tuy nhiên với sức lực ít ỏi này có lẽ vẫn đủ để thấp sáng giây phút cuối cùng của gã trên cõi đời ô trọc này.

- Không gian duy ngã.

Thanh âm đều đều của hắn vừa vang lên thì cảnh vật xung quanh bỗng thay đổi.Nhưng có lẽ vì đã trải qua tình huống này quá nhiều lần nên gã cũng chẳng buồn ngạc nhiên nữa.

- Phổ biến một chút.Đây là không gian tinh thần,nếu ngươi cần vũ khí gì chỉ cần nghĩ trong đầu là...

Cảm thấy thái độ của gã có chút kì lạ,hắn nhún mày hỏi:

- Có gì không ổn sao?

Gã trầm ngâm một hồi lâu rồi nói:

[Những thứ đó đều là ngươi làm?Mục đích của ngươi là gì?]

- Đương nhiên là đẩy ngươi vào địa ngục kị ức,linh hồn trở nên điên loạn rồi vỡ nát,vĩnh viễn không thể siêu sinh.

[Vậy tại sao ta còn ở đây?]

Hắn nhún vai:

- Ai biết.Chắc vì ngươi đã tìm được mục đích sống.

Mục đích sống.

Nó khiến mỗi cá thể trở nên khác biệt.Một công việc,một thói quen,một sở thích,một ước mơ,hay thậm chí là một người khác.Mục đích sống có thể nhỏ hoặc lớn,tầm thường hoặc vĩ đại,nhưng nếu không có nó thì con người sớm muộn gì cũng đi sai đường.Khi ấy việc tồn tại trên đời chẳng khác gì một cục hình,hay có thể nói là...

Một con ác mộng không hồi kết.

(Mục đích sống sao?)

Nhắc mới nhớ nếu không phải trong lòng luôn canh cánh món nợ với Đông Phương Gia Hân thì trải qua trăm năm lưu lạc có khi gã còn không nhớ nổi bản thân mình.Tuy nhiên mục đích sống thế này thì thật quá tầm thường rồi,chỉ ít cũng phải là làm mình chủ vô lâm,hoặc làm hoàng thượng một phen cho không uổng kiếp người chứ!

Thế nhưng chuyện đã qua không thể quay trở lại,gã cũng chỉ còn biết thở dài cảm thán cho số phận hẩm hiu của mình.

[Nữ nhân vừa rồi là gì của ngươi?]

Nghe có người hỏi về Thanh Dương khiến hắn lập tức đề cao cảnh giác:

- Là thê tử của ta.

Gã nghe vậy thì cười tới run rẩy cả người, bàn tay vỗ đùi bồm bộp phụ họa cho tiếng cười của gã:

[Nàng ta là phụ nữ trưởng thành. Ngươi là một cái lông chưa mọc tiểu hài tử. Bớt nói giỡn.]

Khóe miệng hắn khẽ co giật. Hai tay siết thành nắm đấm, lập tức một cỗ áp lực bùng phát ép gã không cười nổi.

- Tới. Chiến.

Gã trầm tư nhìn tiểu hài tử lạnh lùng ngang tàng trước mắt, khẽ cảm thán:

[Ánh mắt của ngươi đã không còn trong sáng nữa. Mà thể cũng tốt. Như vậy mới phù hợp với thể giới này.]

Ý niệm khẽ động, lập tức trong tay gã xuất hiện một thanh đoản đao. Ngón tay cong lên búng một cái, đoản đao liền hóa thành một tia chớp xẹt qua mặt hắn, đủ thấy lực tay của gã mạnh đến mức nào.

[Cám ơn ngươi đã giúp ta tìm lại chính mình. Thế nhưng nhiệm vụ của ta là canh giữ nơi này. Khi ta còn tồn tại thì các ngươi đừng hòng tiến vào nửa bước.]

Hắn khẽ đung đưa thân mình, khóe miệng cong lên. Đó không phải một nụ cười, nó giống như một thói quen xấu hơn.

- Chớ hiểu lầm. Ta chỉ đơn giản là muốn ngươi hồn phi phách tán.

Dứt lời thân thể liền lao vùn vụt về phía gã. Ma Quỷ Bộ khiến cho giống như có vô số phân thân của hắn đang lao tới với những tư thế uốn éo vặn vẹo hết sức quái dị.

[Dăm ba cái thứ tiểu xảo...]

Gã vung tay ném ra một loạt phi đao nhưng đều xuyên qua tàn ảnh của hắn mà cắm xuống đất. Mặt đất dưới chân bọn họ chỉ là một màu đen đặc, mỗi khi có lưỡi đao cắm xuống thì tỏa ra gợn sóng nhẹ nhẹ sau đó nhanh chóng bằng phẳng trở lại.

Uỳnh~

Hắn nhảy lên tung một cú đá như sấm chớp từ trên cao bổ xuống làm gã chỉ còn cách đưa tay lên đỡ. Áp lực trầm trọng đánh vào khiến gã dù đỡ được nhưng vẫn cảm thấy như có một khối đá to đập vào ngực, thân thể không tự chủ văng xa cả chục mét.

(Hồn lực thật mạnh. Thăng nhải này có còn là con người không?)

- Có phải ngươi đang than thở là hồn lực của ta quá mạnh? Cảm thấy đây là thế trận một chiều? Ok, để công bằng ta sẽ chỉ đánh thêm duy nhất một đòn nữa. Ngươi đỡ được thì ta liền về nhà ôm Dương Dương ngủ.

Nghe thấy lời đề nghị của hắn thì đầu tiên gã đồ ra trong năm giây sau đó cười phá lên:

[Ha ha~ Không ngờ có ngày ta nhận được sự thương hại của một thằng oắt con!]

Gã điên cuồng ném ra lượng lớn phi đao, hắn như một u linh thoát ần thoát hiện tránh né toàn bộ.

[Ta là Dạ Quỷ lòng danh giết người tay không vấy máu!]

Gã xông đến đâm đá điên cuồng, hắn chỉ bình tĩnh cản lại từng đòn, tuyệt nhiên không có bất kì hành vi công kích nào. Hắn vừa đỡ vừa tiến lên, gã tuy là kẻ chủ động tấn công nhưng trước mặt là một bức tường thép không ngừng tiến sát buộc gã phải liên tục bước lùi về sau.

[Vô Biên Địa Ngục!]

Gã gầm lên. Lập tức toàn bộ đoản đao cắm đầy đất hướng về phía bọn hắn mà lao vụt tới từ bốn phương tám hướng. Xem ra không phải gã vì nổi điên nên lao vào đánh tay đôi với hắn mà mục đích là muốn giữ chân hắn lại để tung ra đòn sát thủ này.

Đòn này một khi thi triển thì ngay cả người tung chiêu cũng bị đâm thành con nhím. Cơ mà có lẽ bản thân gã lúc này cũng đã không còn lưu luyến gì cõi trần thế nữa.

Ầm~

Một cú đâm cực mạnh làm mặt đất dưới chân hắn nổi lên từng đợt sóng mãnh liệt, còn không gian thì vặn vẹo như sắp bị xé rách. Gã nằm thẳng cẳng dưới

mặt đất, trước ngực, sau lưng đều bị cắm tua tủa phi đao nhưng trên miệng vẫn nở một nụ cười trào phúng:

[Trái, phải, trên, dưới... Ta đã phong tỏa toàn bộ lối thoát của ngươi. Thế nhưng lại không ngờ đến việc ngươi dám đứng một chỗ mà vùng nắm đấm. Thật đúng là một kẻ điên! Ha ha~]

Hắn rút ra hai thanh đoản đao cắm trên bả vai, nói:

- Vẫn bị đâm trúng mà.

[...Ngươi là người của Thiên Kiếm Môn, hẳn là bản thân cũng biết ngự kiếm?]

Hắn chậm rãi gạt đầu.

[Chiêu này đối với ngươi căn bản là vô dụng. Ngươi vốn có thể dựa vào hồn lực vượt trôi để khống chế đoản đao. Nhưng ngươi lại nhường ta, sau đó dập tắt mọi hi vọng bằng một đám trời giáng. Thật tàn nhẫn, thật quá tàn nhẫn...]

Hắn lạnh lùng quan sát gã trút những hơi tàn cuối cùng, thấp giọng nói:

- Ngươi, không tệ. Cái tên Dạ Quỷ này ta sẽ ghi nhớ.

Gã thở hắt ra một hơi, cười nhạt nói:

[Đản độn. Dạ Quỷ chỉ là biệt danh. Nhũ danh của ta là Văn Tèo. Nếu sau này xui xẻo gặp mặt thì ngươi nhẹ tay một chút có được không...]

Thân thể gã phân rã thành vô số đốm sáng bốc lên cao. Cho thấy linh hồn của gã đã hoàn toàn được siêu thoát, đi tới cõi u minh, tiến nhập luân hồi.

Nhưng còn hắn thì sao? Sau khi gã đã tan biến một lúc lâu, hắn mới khôi phục tinh thần, sừng sốt kêu lên:

- Really?!

.....

- Tan...tan biến rồi.

Bạch Hổ ngây ngốc nhìn cơ thể gã mặt trắng đột nhiên hóa thành muôn vàn điểm sáng sau đó tan biến trong không trung. Liệu điều này có liên hệ gì với việc hắn đứng chờ ra từ này tới giờ không?

- Tiểu bảo bối...

Vươn tay chạm vào gò má của Thanh Dương, hắn mỉm cười nói:

- Dọa nàng sợ rồi sao? Đừng lo, ta không việc gì.

- Sợ cái đầu con!

Hắn nắm lấy bàn tay mềm mại và đặt lên đó một nụ hôn, thì thào:

- Không thì tại sao nàng lại run thế?

- Ta...ta...

Thanh Dương nhìn hắn hư nhược nằm trong lòng nàng mà ghen ngào không nói nên lời, ngọc thủ dứt khoát vỗ lên mông hắn một cái, vừa khóc vừa mắng:

- Tiểu tử thôi, dọa chết ta rồi!

- Ách! Nói không với bạo hành trẻ em!

Ngạo Nam đang len lén tìm đường chuồn êm thì bỗng có một bàn tay nhỏ xinh kéo góc áo gã:

- Tiểu tử, nữ nhân kia là mẹ hắn à?

Gã có chút ngạc nhiên khi thấy tự dung có đứa con gái bé như cây kẹo lon ton chạy đến nói năng kiêu bố thiên hạ mẹ thiên nhiên. Cơ mà dù gì gã cũng đã có kinh nghiệm đối phó với một thằng nhãi chuyên thái độ lồi lõm nên cũng không mấy ngạc nhiên trước sự suy đồi đạo đức của lớp trẻ:

- Nào có. Nàng là sư phụ của hắn. Nhưng hắn hay gọi là sư nương... Nói chung là kiểu kiểu như thế. Mà ngươi cứ xem như là chưa từng thấy ta nhé!

Ngạo Nam len lút quan sát hắn thấy đang chuyên tâm với việc chạm tay vào mông sư thúc thì thở phào rồi nhẹ nhàng khề khàng bước ra ngoài.

- Ngạo Nam Thật khéo, không ngờ người cũng ở đây. Chúng ta hảo hảo nói chuyện được không?

Thanh âm lạnh lẽo của hắn khiến Ngạo Nam khẽ rùng mình, gã bật cười khô khốc:

- Ta nghĩ người sẽ thích nói chuyện với sư thúc hơn a.

Hắn nghe vậy thì quay sang tỉnh bơ hỏi:

- Phải rồi. Tại sao nàng lại ở đây?

Thanh Dương vừa xoa đầu hắn vừa mỉm cười, chỉ là nụ cười này tràn đầy nộ khí khiến nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng:

- Câu đó ta hỏi con mới đúng! Vì sao đang yên đang lành lại chạy đến cái nơi nguy hiểm này?

- Hay là thế này đi. Nàng nói cho ta trước, sau đó ta sẽ nói cho nàng tại sao ta ở đây. Thế nào?

Dám vượt râu hùm, đó là kẻ không cần mạng. Dám ra điều kiện với Thanh Dương, trên đời ngoài hắn ra tuyệt đối không có người thứ hai.

- Nàng phỏng má làm gì? Ta đang đề nghị rất nghiêm túc.

Cuối cùng Thanh Dương đành phải đầu hàng trước bản mặt trơ trơ của hắn, nàng thở hắt ra:

- Ài-Chuyện bắt đầu từ sáng nay...

.....

- Thần tiên tỷ tỷ, chữ này Tiểu Trà viết đã đúng chưa?

Tiểu Trà hào hứng đẩy mẫu giấy tới trước mặt Thanh Dương. Đạo gần đây thần tiên tỷ tỷ đích thân dạy nó học chữ, nhờ vậy mà nó mới biết đằng sau vẻ ngoài lúc nào cũng hằm hằm như muốn đánh người kia là một nữ nhân rất dịu dàng và kiên nhẫn a.

Thế nhưng hôm nay thần tiên tỷ tỷ lại đắm chiều nhìn ra cửa sổ. Trên hàng chân mày ủ rũ và khuôn mặt nhợt nhạt đọng lại một nỗi ưu tư không thể diễn tả bằng lời.

- Thần tiên tỷ tỷ...

- Sao? Chuyện gì?

Thanh Dương giật mình đáp lại, trông thấy Tiểu Trà đang dùng ánh mắt kì quái nhìn mình thì ngập ngừng nói:

- Xin lỗi. Vừa rồi ta có chút thất thần...

- Tỷ lo cho đại ca sao?

Kinh nghiệm cho thấy phạm là nói chuyện cùng thần tiên tỷ tỷ thì chỉ cần nhắc đến “đại ca” thì đến tám phần là chuẩn khỏi chỉnh. Quả nhiên ánh mắt của Thanh Dương thoáng dịu sau đó nhìn chăm chăm vào con đường mòn dẫn xuống núi:

- Chẳng hiểu sao từ sáng tới giờ ta cứ luôn cảm thấy bồn chồn lo lắng, cả người râm ran không thể ngồi yên. Liệu đây có phải điềm báo gì không?

Tiểu Trà không nhịn được liên tưởng đến đôi mắt cá chết cùng cái miệng liên tục than phiền của hắn. Tuy không biết vì sao nhưng nó cứ luôn có một loại dự cảm rằng hắn kiểu gì cũng sẽ vướng vào rắc rối. Bản mặt trơ trơ vạn năm không đổi đó... thực sự là rất gọi đòn a!

- Nếu lo lắng như vậy sao thần tiên tỷ tỷ không đi tìm đại ca?

- Nhưng hắn đã dặn là hôm nay phải ở nhà trông nom người...

Thanh Dương buồn bực kêu lên.

- Ủa? Hai người bàn với nhau lúc nào vậy?

- Ờ thì... tối hôm qua... Mà đừng để ý mấy cái tiểu tiết đấy.

Thái độ ngượng ngùng của thần tiên tỷ tỷ khiến nó không khỏi hoài nghi. Chẳng lẽ hai người này nhân lúc nó ra ngoài mà làm chuyện gì mờ ám sao?

Tuy nội tâm cực kì tò mò nhưng Tiểu Trà biết tâm trạng thần tiên tỷ tỷ đang không tốt, nếu hỏi thì nhất định chỉ khiến cho bầu không khí càng trở nên khó xử hơn mà thôi. Người đời có câu “Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau”, vậy nên nó quyết định nói điều mà Thanh Dương lúc này muốn nghe nhất:

- Hay là thần tiên tỷ tỷ cứ đi đi.Ta không phải tiểu oa nhi,có thể tự chiếu cố tốt bản thân.

(Người rõ ràng là một cái hàng thật giá thật tiểu oa nhi!)

Thanh Dương nghĩ vậy,nhưng nàng không có can đảm đem suy nghĩ này nói ra bởi tâm tâm nàng cũng đang rất muốn chạy đi xem hấn có bình an hay không. Thế nhưng nàng đã nhận ủy thác của hấn,nếu hấn biết nàng để mặc Tiểu Trà ở một mình không ai chăm sóc thì hấn nhất định sẽ không hài lòng a.

Tiểu Trà đoán là thần tiên tỷ tỷ đang cần quyết tâm nên dứt khoát xắn đến nắm lấy bàn tay thon dài mát lạnh của nàng,nhẹ giọng nói:

- Đại ca thương thần tiên tỷ tỷ như vậy nhất định sẽ không trách tỷ đâu.Hơn nữa võ công của tỷ cao như vậy chỉ cần không để bị phát hiện là được rồi.Còn hơn là cứ ngồi đây râu rĩ cả buổi.

Thanh Dương thấy lời của con bé rất có lý,ngập ngừng hỏi:

- Vậy..người sẽ ổn chứ?

Tiểu Trà tươi cười đáp:

- Đương nhiên là...

...

- ...không ổn a.

Tiểu Viêm đội lên đầu nó một cái mũ kim loại rộng thùng thình che kín cả tầm mắt rồi bắt đầu thao tác với mấy cái nút trên mũ,cái miệng liên tục cần nhả trong khi ngón tay bấm loạn các nút với tốc độ chóng mặt:

- Khốn thật!Bộ mấy đứa nghĩ đây là cái nhà trẻ à?Mà thôi ta cũng đang cần thử nghiệm cái mũ đọc suy nghĩ này.Lát nữa nếu có sự cố gì cũng phải ngồi yên,nhảy loạn là lao tử đánh người to đít nghe chưa!

.....

(Dưới đó có thể là vật gì nhỉ?Không chỉ linh tùy phát sáng rực rỡ hơn hấn bình thường mà ngay cả ta cũng cảm thấy tung bừng phấn khởi.Không lẽ là bảo bối cấp độ thần thánh?Thật không đợi nổi tới khi moi nó lên!)

Ánh mắt của người qua đường đổ dồn về một thiếu niên trẻ tuổi đang vừa đi vừa cúi gầm mặt cười hềnh hếch.Ăn mặc bảnh bao,diện mạo sáng sủa nhưng đầu lại có bệnh,thật đáng tiếc a!

- Công tử,mời vào,mời vào!Rất nhiều cô nương xinh đẹp đang đợi a!

Ngạo Nam lùi lại một bước để thân thể nặng vài trăm kí nòng nặc mùi son phấn của nữ nhân kia vò vào khoảng không,tâm trạng hào hứng thoáng cái đã tan đi hơn nửa:

- Ta muốn đặt phòng số bốn.Này,ta đặt phòng số bốn!Người có nghe thấy không vậy?

Đột nhiên nữ nhân kia trợn mắt há mồm trừng trừng nhìn gã khiến Ngạo Nam rất đổi phiền lòng.Chẳng nhẽ mục thấy nhan sắc của bốn thiếu gia kinh tởm hơn cái mặt măm của mục hay sao mà mục lại tỏ cái thái độ đó ra hả?

- Ngạo Nam!?Không phải người đang ở cùng tiểu bảo bối sao?

Một luồng gió lạnh quật vào gáy Ngạo Nam,uy áp khủng khiếp phủ xuống khiến mọi tế bào trong người gã dường như chết lặng.

- S...sư thúc khỏe không?Thời tiết hôm nay thật đẹp a.

- ...

Thanh Dương quan sát vẻ mặt tuyệt vọng của gã “nhị sư huynh mẫu mực đi kỹ viện” trong vài giây rồi lạnh lùng hỏi:

- Hấn bỏ ta ở nhà để đi tới chỗ này sao?

(Bỏ mịa!Sáng ra đường đạp phải phân chó hay sao mà xui dữ vậy!Minh đã lỡ thỏa thuận là sẽ không để lộ hành tung của hấn nhưng nhìn sư thúc ghê quá...À mà đây là địa bàn của Thiên Kiếm Sơn mà,chắc nàng ta không dám làm gì quá đáng đâu.)

Ngạo Nam tin là như vậy.Thế nhưng cái cách sư thúc lấy ra nhuyễn kiếm thực sự khiến gã không thể an tâm nổi.

- Sư thúc,người lấy vũ khí ra làm gì thế?

Thanh Dương rom róm nước mắt,quát:

- Đương nhiên là hủy đi cái nơi khốn kiếp này!

...

- Nói sớm có phải tốt không. Ta biết tiểu bảo bối không đòi nào đến mấy nơi không sạch sẽ như vậy.

Ngao Nam leo đèo đi theo nàng tiến vào trang viên. Gã từng sợ ma, tuy nhiên giờ đây gã đã có một nỗi sợ còn kinh khủng hơn đám ma cò gập nhiều lần.

(Bộ dáng vui tươi phơi phới này với cái chế độ hung thần ác sát vừa rồi... căn bản là hai cái người hoàn toàn khác nhau a. Thật không biết hắn sống kiểu gì với một người có nhân cách linh hoạt đến như vậy.)

Đột nhiên Ngao Nam đâm sầm phải thứ gì đó mềm mại. Thì ra Thanh Dương bất ngờ đứng khựng lại khiến gã đập mặt vào tấm lưng ong của nàng.

(Chu chọa má ơi. Mềm voãi, đây là da thịt của nữ nhân sao!?)

Nhưng sự phê pha đó của gã không duy trì được lâu vì ngay sau đó là thanh âm băng lãnh của Thanh Dương:

- Âm khí nhiều như vậy... Người dự tiểu bảo bối đến đây rồi thần nhiên ghé kỹ viện? Lương tâm của người vất cho chó gặm rồi sao?

- Cho đệ tử mười lá gan đệ tử cũng không dám chơi ngu như thế a!

Ngao Nam khóc không ra nước mắt, trí tưởng tượng của sư thúc thật đúng là quá nghịch thiên rồi!

(Thôi xong, nếu không nhanh chóng triệu hồi hắn ra đây để củng cố cho sư thúc thì ta đừng hòng thấy được mặt trời ngày mai.)

[Grào~]

Trong tầng sương mờ bao phủ khắp trang viên bỗng xuất hiện một bóng đen lao đảo tiến về phía hai người, bước đi nặng nề, động tác cứng ngắc như đã gãy hết xương.

Quả tim nhỏ của Ngao Nam hồi hộp hẳn lên, gã gào khản cả cổ:

- Tinh Vũ, là người sao!

Thanh âm của Ngao Nam rất lớn nhưng đối phương lại hoàn toàn không có phản ứng gì, không gian yên ắng càng khiến cho trí tưởng tượng non trẻ của gã được dịp bay cao bay xa.

- Không phải.

Thanh Dương đặt tay lên chuôi kiếm:

- Không phải hắn.

Kẻ kia bước ra khỏi tầng sương dày, nhờ đó mà Ngao Nam trông thấy được vẻ ngoài kinh khủng của y. Làn da tím tái bong tróc, cặp mắt không có đồng tử, tay trái gãy gập, cái miệng mở to phát ra những thanh âm găm gù vô nghĩa. Đây không phải quái vật thì như thế nào mới gọi là quái vật?

Ngao Nam kinh hãi kêu lên:

- Cái người này có ổn không vậy? Bị thương nặng nên đi lang thang a!

- Đừng phí lời! Kẻ này bị ma quỷ chiếm xác, đã không còn phần “người” nào nữa.

Thanh Dương giải thích cho gã sau đó quát hỏi tên kia:

- Ta không muốn tìm phiền phức. Nếu các người giữ một tiểu hài tử mười hai, mười ba tuổi thì lập tức giao ra. Ta sẽ tha các người một mạng.

Đồng tử Ngao Nam co rụt lại. Tía má ơi, còn nói là không tìm phiền phức. Đây căn bản là chọc chó cực mạnh a!

[Grào~]

Quả nhiên tên kia bị lời nói của Thanh Dương làm cho tức giận không nhẹ, y gằn cổ lên gầm một tiếng inh tai nhức óc khiến Ngao Nam dù đã bị chặt lỗ tai mà vẫn cảm thấy hoa mắt chóng mặt nhức não buồn nôn.

Nhưng nếu chỉ nhức đầu không thôi thì còn tốt chán, đằng này cái tiếng gào rú vừa rồi lại dẫn đến hai sinh vật kì quái nữa. Ba tên cương thi lù lù tiến đến chậm rãi bao vây hai người bọn họ.

- Sư thúc đừng sợ. Mấy thằng này gặp con là xui tận mạng rồi. Xem kiếm của lão tử đây!

Nếu chúng chạm chập thế này thì Ngạo Nam tự tin mình nắm chắc phần thắng. Gã hùng hổ đặt tay vào chuôi kiếm nhưng lại chỉ chạm vào khoảng không. Lúc này gã mới sực nhớ ra là bảo kiếm đã đưa cho hắn từ hồi sáng rồi còn đâu.

Gã ngoái lại nhìn Thanh Dương, đáp ứng nói:

- Sur thúc, hay là lần này thúc lên trước nhé?
- Vô dụng. Tránh qua một bên.

Thanh Dương lạnh lùng nạt sau đó phát tay một cái lấy ra nhuyễn kiếm quán quanh thất lung. Lưỡi kiếm rung rinh mềm mại nhưng không kém phần sắc bén đủ khiến bất cứ cao thủ võ lâm nào cũng phải dè chừng. Thế nhưng ba tên quái vật kia hiển nhiên là không biết thứ vũ khí này lợi hại ra sao nên vẫn cứ lững thững tiến đến.

- Hồi lần cuối. Các người...

Một ánh chớp lóe lên tiếp sau đó thì thân thể của lũ quái vật đồng loạt chia năm xẻ bảy lộp bộp rơi xuống đất. Không thèm quay lại nhìn xem đối phương đã chết hay là bị thương, Thanh Dương vẩy đi máu đen bám trên thân kiếm, lạnh lùng nói:

- Mà thôi khỏi cần. Tự ta sẽ đi tìm hắn.

Bộp~Bộp~Bộp~

Chợt có tiếng vỗ tay vang lên, kì lạ ở chỗ tiếng vỗ tay vang lên từ bốn phương tám hướng khiến Ngạo Nam không khỏi liên tưởng đến mấy tình tiết quen thuộc trong truyện kiếm hiệp.

- Không ngờ có thể khiến ta phải ra mặt. Bản lĩnh của cô nương xem ra rất không tệ.

Một thân ảnh khôi ngô tiêu sái chấp tay sau mông đập mây cười gió mà đi tới mang theo uy áp như trời biển khiến Ngạo Nam cảm thấy hô hấp không thông.

Nam nhân kia tuy anh tuấn khôi ngô nhưng trên mặt lại có những hoa văn đỏ như máu rất ghê rợn, đồng tử thì toàn bộ đều là một màu đen. Chưa kể trên thân còn mặc một bộ áo vải rách rưới như y phục của bọn nô bộc trẻ tuổi vô tình khiến khí phách dạt dào của y bị giảm xuống vài phần.

Thế nhưng sức gió mà y chém ra thì vẫn mạnh lắm.

- Lão tử vốn là sát thủ của Vạn Tuế, tuân lệnh chúa thượng mà đi đến nơi này diệt môn. Ai ngờ trong một phút mất cảnh giác mà lật thuyền trong mương, bị bọn chúng dùng gỗ mục gạch vụn đánh chết. Ài~ Thật tiếc cho một vị anh hùng hào hơn tuổi trẻ tài cao...

Gã thờ dài phụ họa cho câu nói sau đó tiếp tục yy:

- Thế nhưng trời không tuyệt đường người. Các huynh đệ trong Vạn Tuế vì tiếc thương cho tài năng và đức độ của ta nên đã tạo phong ấn giữ cho hồn phách ta không bị tiêu tán. Nhờ trận pháp này và trí tuệ siêu phàm mà ta, dù chỉ còn là một linh hồn, cũng đã luyện được một thân âm công cao cường. Lúc này gọi ta là quý vương chắc cũng không sai đi, khắc khắc~

(Bọn chúng nuôi người cho tốt sau đó đem về làm cho giữ nhà thì đúng hơn.)

Ngạo Nam thầm khinh bỉ nhưng vì đang xoắn việc đối phương là ma quỷ nên mới không dám vọng động. Chứ nếu y là người thường thì gã đã lao tới tạt cho y vài cước xả giao rồi.

Dường như y không có khả năng đọc tâm như trong mấy cuốn truyện kinh dị nhan nhản trên giang hồ, bằng chứng là y vẫn thản nhiên chỉ tay vào Thanh Dương mà tiếp tục bốc phét:

- Tiểu nha đầu người nhan sắc không tệ. Nếu chịu đi theo lão tử thì lão tử bảo đảm người sẽ có vinh hoa phú quý dùng hoài không hết. Thấy sao, có phải rất...
- Miệng chó của người sửa xong chưa?

Thanh âm băng lãnh của “nha đầu” kia khiến nụ cười trên môi y vụt tắt, thân kiếm rung lên leng keng đầy đe dọa khiến y dù hoang tưởng đến đâu cũng phải đề cao cảnh giác.

- Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt hả mày!

Y chấp hai tay trước ngực tạo thành một thủ ấn kì lạ, lập tức mấy khúc hồi nãy bị chém rơi vãi đầy đất chậm rãi di chuyển ghép lại thành khối cơ thể hoàn chỉnh. Không những thế chúng còn đồng thời chia ra tấn công Thanh Dương và Ngạo Nam, một con dư ra không biết làm gì nên đứng vỗ tay cổ vũ.

- Óa! Mùi tử thi thấy gớm!

Ngao Nam sợ hãi nhảy ra sau nhưng vẫn không tránh nổi thế công ác liệt của tên quái vật kia. Do tình thế nguy cấp nên tay phải của gã buộc phải cho vào trong áo lưng kiếm vật gì đó.

(Con quái này dữ quá chắc phải dùng Bạo Phong Phù mới diệt được. Thế nhưng đây là hàng dùng một lần, nếu đem xài ở đây có phải là lãng phí quá không?)

Mãi cân nhắc thiệt hơn khiến Ngao Nam thoáng thất thần, đến khi nhìn lại thì trước mặt gã đã có năm ngón tay co quắp khô khốc như cành cây mạnh mẽ vồ tới.

Bẹp~

Một tiếng nổ nhỏ vang lên như có ai đó chọi quả bóng nước vào tường. Ngao Nam như đông cứng khi thấy tên cương thi trước mắt bị đánh nát vụn, một vài mẩu thịt màu đen lẫn cả máu văng vào miệng gã nhưng gã không có tâm trạng để mà chú ý đến mấy cái tiểu tiết đấy.

Thanh Dương sau khi vung kiếm đánh nát cương thi trước mặt Ngao Nam thì xoay cổ tay, nhuyển kiếm dưới sự khống chế của nàng uốn cong như măng xà quay đầu lại tấn công tên cương thi đang gào rú lao tới kiếm sẹ. Mũi kiếm xoắn lại mang theo kinh lực đâm thẳng vào ngực tên cương thi, lập tức thân thể tái xám của y nổ tung như bong bóng xà phòng. Thịt vụn cùng máu đen văng khắp nơi làm bốc lên một thứ mùi tanh hôi khó tả.

(Nữ nhân này sử dụng linh khí thành thạo như vậy lẽ nào là tu chân giả trong truyền thuyết? Không xong, nếu hôm nay thực sự đụng phải tu chân giả thì oảng chó...)

Đang tự dọa mình thì y bỗng cảm thấy có một luồng khí lạnh ập tới trước mặt. Thì ra Thanh Dương đang chìa mũi kiếm lạnh lẽo về phía y, nhuyển kiếm giờ đây rung rinh như độc xà đang chờ thời cơ tung ra một kích trí mạng, không chỉ đẹp mắt mà còn hung hiểm vô cùng.

- Ta hỏi lần cuối. Có thấy một nam hài từ tuổi tầm mười ba không?

Hai tên thuộc hạ đắc lực chết ngắc chỉ với một kích thì y đâu còn dám khua môi múa mép nữa, điều gì biết thì cũng đều thành khẩn nói ra:

- Nam hài từ ta không thấy. Thế nhưng hồi sáng có bốn cái nữ nhân đến đây quậy phá, một trong số chúng là tu chân g... .

Y còn chưa nói hết câu thì đã bị một đường kiếm lạng lẹ cắt đứt. Thân thể không đầu nặng nề đổ gục xuống như một cây chuối bị đốn hạ.

- Gói gọn trong một câu mười chữ thôi.

Thanh Dương buông lại một câu sau đó hướng về nơi có âm khí mạnh mẽ nhất mà đi đến. Linh cảm của nàng mách bảo rằng hán nhất định đang ở trong đó.

Ngao Nam vội chạy theo nàng rời khỏi khoảng sân chết chóc kia, hỏn hển nói:

- Sư... sư thúc! Tên kia lượn đầu lại sau đó chạy đi rồi!

Trước một tin sốt dẻo như vậy mà không ngờ Thanh Dương lại tỏ vẻ bình thản giống như đã biết từ lâu:

- Quỷ vật như y một khi chưa bị hủy linh hồn thì vẫn có thể hồi phục được.

- Tại sao sư thúc không tiêu diệt y? Diệt cò phải diệt tận gốc chó!

- Ta không rảnh. Thích thì ngươi đi mà diệt.

Nàng lạnh lùng đáp trả sau đó rảo bước tiến vào căn nhà ba gian tối om.

(Chẳng lẽ nữ nhân càng đẹp thì càng khó nói chuyện?)

Ngao Nam thầm than. Trước đây thấy hán lúc nào cũng được sư thúc âu âu yếm yếm thì thẳng nào cũng trưng ra một bộ mặt Trư Bát Giới, chỉ hận không thể đập hán ra mà nhảy vào lòng người đẹp. Cho đến hôm nay mới biết sư thúc là loại người khó hầu hạ như vậy, quả đúng là ông trời không cho ai toàn vẹn mười phần bao giờ.

Mãi than trời trách đất nên một lúc sau gã mới phát hiện bóng lưng của Thanh Dương đã biến mất từ đời nào.

~ Ách~ Sư thúc đừng đi quá vội a!

.....

- Chuyện là như thế đấy.

Thanh Dương ôm chặt lấy thân thể suy nhược của hán. Đứa nhỏ này vừa mới xuất môn đã bị thương nghiêm trọng như vậy, thật không biết tới lúc nào mới khiến người ta bớt lo.

- Một bộ dáng quy lụy bầu vấy nữ nhân. Thật không ra thể thống gì.

Ở cách đó không xa Chu Tước hừ lạnh một tiếng, tất nhiên là thanh âm của nàng rất nhỏ chứ không nói oang oang cho tất cả đều nghe thấy. Nữ nhân kia công lực sâu không thấy đáy, nếu đắc tội với à thì ăn trái đắng là cái chắc. Tính tình nàng tuy lỗ mãng nhưng cũng không thiếu năng đến độ tạo ác cảm với một nhân vật khó lường như vậy.

Thế nhưng Bạch Hổ thì lại không nghĩ nhiều đến như thế.

- Này, Tiểu Tước bảo người quy lụy bám vấy nữ nhân. Ta cũng thấy người như vậy rất chướng mắt. Sau này không nên như thế nữa!

Quả nhiên Thanh Dương quắc mắt lườm hai tiểu nha đầu nhiều chuyện kia. Đệ tử của nàng không bám nàng thì bám ai? Quán chuyện bao đồng như vậy là muốn ăn đánh sao?

- Kệ họ đi. Chẳng phải nàng muốn nghe... khụ khụ... lý do ta đến đây sa... khụ khụ...

Thanh âm của hắn không chỉ yếu nhược mà còn không ngừng ho khan khiến Thanh Dương sợ đến hoa dung thất sắc, ngọc thủ vội vàng xoa lưng cho hắn:

- Không cần gấp. Có gì từ từ nói.

- Chuyện là... khụ khụ... trong một ngày đẹp trời... khụ khụ... ta... khụ khụ...

Nói được vài ba câu mà ho như sắp nôn cả phổi ra. Chứng kiến màn kịch lố quá trời lố này của hắn mọi người không khỏi âm thầm nhổ nước bọt.

- Thôi được rồi, nếu không muốn nói thì không cần nói. Để ta đưa con trở về dưỡng thương cho tốt.

Thanh Long thấy vậy thì không khỏi kinh ngạc. Trong cái thế giới cường giả vi tôn này sao lại có chuyện lạ kì như vậy? Nữ nhân kia có công lực cao hơn nhưng lại nhún nhường một kẻ yếu nhớt như hắn, không lẽ bản lĩnh của hắn còn ghê gớm hơn cả tướng tượng của nàng hay sao?

(Nữ nhân kia là sư phụ của hắn. Lễ nào sư phụ là nữ thì có cách ứng xử khác với sư phụ là nam?)

Cho dù Thanh Long thông minh đến đâu thì đối với loại tình huống kì quái này cũng cảm thấy khó tiêu hóa khó giải thích. Thôi thì mong rằng thời gian sẽ trả lời những câu hỏi.

- Được. Vậy chúng ta về thôi.

Lời này của hắn khiến ba cô gái ngạc nhiên vô cùng. Không phải là muốn diệt ma trừ quỷ gì đó sao? Chẳng lẽ hắn lại là con người hơi hợt như vậy, làm được một nửa thì đã bỏ chạy đi về?

Thế nhưng họ cũng nhanh chóng hiểu ra. Dù thế nào thì hắn cũng mới chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, cho dù có một vài vật phẩm lợi hại thì cũng không đắp lá gan to thêm được. Từ sáng đến giờ gặp gỡ một đồng ma quỷ đương nhiên là không muốn tiến vào thêm nữa. Dù sao thì đám kia cũng chỉ canh giữ lối vào, còn phía sau lối vào có bao nhiêu hung hiểm đang chờ đợi thì chỉ có trời mới biết được.

- Tiểu tử, cũng đến lúc trả kiếm cho bốn thiếu gia rồi.

Ngao Nam cảm thấy tình hình đã êm xuôi thì phấn khởi chạy đến vỗ vai hắn đòi lại bảo kiếm. Hắn cũng không luyến tiếc gì thanh sát vụn này nên trực tiếp quăng trả lại cho gã:

- Giữ cho chắc. Lát nữa có khi cần dùng đến đấy.

- Dùng đến? Dùng làm gì?

Hắn không trả lời câu hỏi của Ngao Nam mà thay vào đó đẩy Thanh Dương đang đỡ lấy tay của hắn ra:

- Sư phụ, nàng tránh xa một chút.

- Tiểu bảo bối...

Chim non sớm muộn gì cũng có ngày đủ lông đủ cánh bay khỏi tổ, Thanh Dương cũng đã vì điều này mà chuẩn bị tâm lý từ lâu. Giờ đây tiểu bảo bối đã lớn rồi, không còn là đứa bé cần sự bảo hộ của nàng nữa. Thế nhưng không hiểu vì sao nàng lại chẳng thấy vui chút nào.

(Tên này bị bệnh gì vậy? Chẳng phải thường ngày đều là một cái bộ dáng chỉ hận không mọc bốn cái tay để bám dính lấy sư thúc sao? Đột nhiên đẩy nàng ra phũ phàng như thế thật không thể hiểu nổi.)

Ngao Nam tuy lấy làm lạ nhưng cũng không mấy bận tâm, dù sao cũng là chuyện của người khác. Tâm trạng đang vui (vì hắn vẫn chưa chết -> không bị sư thúc tể sống), gã chạy lại quàng vai bá cổ hắn nói huyên thuyên:

- Tiểu tử khá lắm, ra dáng đàn ông hơn rồi đấy!

Hắn lạnh băng đáp:

- Ta hơn tuổi tổ tông ngươi đấy.
- Ha ha~

Ngao Nam cười lớn rồi bất ngờ găm khế vào tai hắn:

- Lần sau định chơi cái gì thì kêu sư phụ ngươi ở nhà nghe chưa!

Hắn liếc nhìn Ngao Nam,nói:

- Tránh ra.
- Cái gì?
- Ta bảo ngươi tránh.

Ngao Nam nổi quạu túm cổ áo hắn:

- Ngươi dờ trò hại lão tử suýt chết giờ còn tỏ thái độ lồi lõm à?!

Bỗng một luồng gió lạnh cuốn theo mùi tử thi nồng nặc thổi qua khiến hai người khẽ rùng mình.

- Không kịp rồi.

Ngao Nam nhìn quanh một vòng,kinh hãi kêu lên:

- Đây là chỗ bỏ mẹ nào?!

Xung quanh họ bốn phía đều tràn ngập tử khí,máu thịt rửa nát bừa bãi trên mặt đất nhìn chẳng khác gì địa ngục trần gian.

- Chưa từng thấy quỷ dẫn đường à?

Ngao Nam lắp bắp:

- Nhưng...sao lại là ta?

Rõ ràng gã chỉ mới đến đây a.Nếu có thù oán thì cũng chỉ có thù với hắn thôi chứ,lời người ngoài cuộc vào chi vậy?

- Ta đã ăn một loại thực phẩm có công dụng hấp dẫn ma quỷ.Về phần ngươi thì chỉ là tai bay vạ gió thôi.

Ngao Nam ngậy ra một lúc rồi găm lên:

- Cái tên tai tinh khôn khiếp này!

Bình~

Hắn bỗng đá một cú vào bụng Ngao Nam đập gã văng ra xa,đồng thời bản thân mượn lực bay theo hướng ngược lại.Ngay lập tức có một sinh vật khổng lồ hạ cánh xuống vị trí vừa rồi của bọn họ.

“Thứ này” cao gần hai mét,thân thể sưng phồng nát rữa tỏa ra mùi hôi thối đặc trưng của tử thi.Đôi chỗ còn thấy được nội tạng lòi ra ngoài,từ chi thì được ghép lại từ những phần còn lại của kẻ vô phúc nào đó.

Nhưng tởm lợm nhất là bộ hàm,cảm tưởng như đó là một cái hàng rào tạm bợ được tạo thành bằng cách cắm vài bộ phận có xương vào khoang miệng.Xương cẳng tay,xương đùi,xương sườn,xương cột sống,chúng được gắn vào lợi của “thứ này” một cách tạm bợ nhưng đầy chắc chắn.Và đám khăng định rằng vết cắn từ thứ này sẽ là điều kinh khủng nhất trong cơn ác mộng của một người bình thường.

- Cái méo gì đ...

Hắn vội nhào đến ngăn cái mồm Ngao Nam lại,thấp giọng nói:

- Đừng loạn.Một con chưa đủ muốn kéo tới một bầy à?

Ngao Nam lúc này mới để ý thấy cách đó không xa là vô số những sinh vật tương tự như con vừa rồi.Tuy là có con gầy có con béo,có con thấp có con lùn nhưng chung quy đều gớm gếc quái dị như nhau cả.

- Ta...ta muốn về nhà a!Phụ hoàng,mẫu hậu,nhi tử bị các người hại thật thảm!

- Hai người đó giờ cũng chẳng khác gì người đâu.

Hắn mặc kệ Ngao Nam vừa khóc vừa mê sảng, ánh mắt tập trung quan sát kỹ từng góc ngách của nơi này. Quý dẫn lối đa phần đều có mục đích, mang hắn đến đây hoặc là muốn giết người diệt khẩu, hoặc cũng có thể là cảm thấy hắn thú vị muốn quay mò mò để tiêu khiển.

Cả hai cái đều khiến hắn không lạc quan nổi.

- Vũ khí cũng đã cầm rồi. Người còn định ngồi ngu mặt ra đó đến bao giờ?

- Há?

Ngao Nam nhìn bộ dạng đờ đẫn sát khí của hắn, trong đầu có một loại cảm giác như đang nằm mơ. Trời đất quý thần ơi, đừng nói là hắn định solo kill với mấy thứ tôm lươn này nhé?

[Thịt... Thịt...]

[Người sống...]

Những thanh âm rền rĩ vang lên khiến tim Ngao Nam như ngừng đập còn đồng tử thì co thắt lại, sâu trong đáy mắt hiện lên hình ảnh vô số quái vật đang há to miệng máu lao về phía bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chia cách(Chưa hoàn thành)

- Tiêu bảo bối... Biến mất rồi...

Thanh Dương không khỏi kinh hãi khi thấy hắn đang đứng thù lù một đồng đột nhiên biến mất ngay trước mắt nàng. Ba nữ nhân kia cũng đồng thời loạn cả lên nhưng không phải tại vì hắn đột nhiên mất tích, mà bởi trước mắt họ là một sinh vật khổng lồ góm ghiếc bầy nhầy máu thịt. Từ khí tanh hôi tỏa ra từ nó khiến ngay cả những người đã quen với cảnh chém giết như bọn họ cũng vẫn cảm thấy buồn nôn.

[Grào]

Có vẻ sinh vật kia cũng đang rất hốt khi nhận ra bản thân đột nhiên đứng ở một nơi lạ hoắc nên bất ngờ xô tới tấn công bọn họ.

Xẹt~Xẹt~Xẹt~

Ba đường căn bản và sau đó phân từ vai xuống đến bàn tay của con quỷ lộp bộp rơi xuống đất.

Bạch Hổ tức tối kêu lên:

- Xú bà nương! Nó lao tới chỗ bọn này m...

Thanh Long vội bịt miệng Bạch Hổ lại, đồng thời thì thầm vào tai con nha đầu không biết sống chết này:

- Nhà người chán sống rồi sao! Không thấy mẹ ta đang sôi máu à?

Kengg~

Thanh Dương quét kiếm xuống nền đá làm lóe lên một loạt tia lửa điện, ánh lửa lập lòe rơi vào như thoi bùng sát khí trên khuôn mặt nàng. Thế nhưng điều này không những không giúp cô gái đứng gần đó cảm thấy an toàn hơn. Ngược lại còn khiến họ cảm giác như bị kẹt giữa hai con quái vật dữ tợn, lùi không được, tiến cũng không xong.

Thế giới này thật khó sống a!

Bỗng một cảnh tượng kì quái diễn ra khiến bọn họ sững sờ đến ngất người, những khúc thịt vừa bị chém rớt xuống mặt đất rục rịch di chuyển nhập vào thân thể tên quái vật kia, sau đó từ nơi bị chém đứt từ từ mọc ra một cánh tay khác. Tuy cánh tay mới này có hơi giống thịt nát nhưng cũng không thể phủ nhận là điều này thật quá con mẹ nó ảo lòi đi.

- Đây chẳng phải là...

Thanh Dương lật tung quyển sách rồi dán mắt vào lắm nhăm đọc:

- Tự Âm Thi Quý, loại cương thi đặc biệt chỉ tồn tại ở nơi âm khí xung thiên. Do nhiều tử thi hợp lại mà thành, hình thù quái dị, bản tính hung dữ, không có lý trí, năng lực khôi phục cực mạnh. Yếu điểm nằm ở...

Li kì làm sao, đến đoạn này cuốn sổ quý giá của Thanh Long lại bị rách mất một mẩu khiến nàng có một loại xúc động muốn thổ huyết.

- Oa~ Là cái mẩu bữa nợ Tiểu Hồ mượn xì mũi đây mà. Chắc là không quan trọng đâu n... Ui ui~ Không chơi kì đâu a!

- Còn dám nói! Người chơi ngu như vậy giờ biết làm thế nào?

- Oa oa~ Chẳng phải đã mở miệng xin rồi sao. Tỷ cũng đã đồng ý a!

Thanh Long ngậy người, kì ức cấp tốc vận chuyển về cái ngày định mệnh ấy...

[Ất chi~ Ô ô~ Đầu đau muốn vỡ a~] **Tiểu Hồ qua chỗ khác chơi. Không thấy tỷ đang nấu cơm à?**

[Ô ô~ Tiểu Vũ... Ta đau đầu quá... Ất chi~]

- Đang lau bàn. Qua chỗ Thanh Long đi.

[Tiểu Thanh tỷ tỷ... Hoo... Ất chi~]

~Lăn ra! Mũi dài thông lòng đừng có xấn vào người ta. Lấy giấy lau mũi đi. **Thanh Long, tỷ qua xem canh hầm như vậy đã được chưa.**

- Khó tẩy quá! Bạch Hồ, đưa ta cuộn giấy.

[Nhưng người ta còn chưa kịp xì mũi...]

- Dùng cái gì chẳng được. Không lẽ nhà này hết giấy cho người?-

[Chỉ còn cuộn sổ Tiểu Thanh đang viết a.]

- Dăm ba cái thứ kiến thức căn bản cũng ghi nấy ghi đề... Xé ra mà dùng.

[Tiểu Thanh tỷ tỷ, ta dùng giấy được không?]

~Không lẽ người xì bằng tay à?~

Thanh Long cảm thấy bộ não như lún xuống vì những thông tin mà nàng nhận được. Nàng hỏi, giọng như đang hấp hối:

- Vậy lần đó người hỏi là để xé quyển này đó hử?

- Chuẩn a! Aahhhhhh~ Có một mẩu thôi mà!

Trong lúc một màn bạo hành trẻ em tàn nhẫn diễn ra thì Thanh Dương và Chu Tước đang tấn công tên quái vật kia bằng những tuyệt kĩ mạnh nhất của mình. Đối với Chu Tước, một kẻ đánh không chết là đối tượng hoàn hảo để nàng luyện tập các kĩ năng. Về phần Thanh Dương thì căng thẳng hơn, nàng tấn công đối thủ một cách tàn bạo như thể đó là kẻ đã bắt cóc tiểu bảo bối ngay trước mặt nàng.

Và cho dù Tự Âm Thi Quý gần như hồi phục ngay lập tức thì cũng không khiến hai nữ nhân bạo lực này nản lòng thoái chí, ngược lại đòn tấn công của họ còn không ngừng mạnh thêm đánh cho tên quỷ trở nên thê thảm không nỡ nhìn.

Đột nhiên Chu Tước mở miệng hỏi:

- Người là sư phụ của hắn?

Thanh Dương bỏ đầu gã quỷ ra làm đôi, lạnh lùng hỏi ngược:

- Thì sao?

- Với thân phận là một sư phụ, người có biết là đang làm hư đệ tử của mình hay không?

Động tác của Thanh Dương bỗng khựng lại, nàng cau mày đáp:

- Chẳng hay cô nương có gì chỉ giáo?

- Kiểu sư phụ gì mà đệ tử mới bị thương có chút xiu đã chạy tới ôm ôm ấp ấp. Cứ thế thì đến bao giờ hắn mới tiến bộ được?

Chu Tước hùng hổ nói như một người có thâm niên trong ngành giáo dục, hiển nhiên là không hề bị cái cau mày của Thanh Dương hù sợ.

- Ý ngươi là ta không được phép yêu thương đệ tử của mình?

- Thương cho roi cho vọt!

Thanh Dương cười gằn:

- Bộ trong quá khứ ngươi từng trải qua điều gì kinh khủng lắm sao? Không có đủ tình thương à?

Sư phụ của bọn họ nào có thể dùng “không đủ tình thương” để hình dung, lão căn bản là thể ngoại cao nhân kệ mịa sự đời a. Một ngày mười hai canh giờ không ngủ thì ngáp, không ngáp thì ngủ, cảm tưởng như lão tu luyện chỉ để hít gió trời cho khỏi tốn công nấu cơm. Công pháp thì cứ nghịch ngoạc mấy chữ rồi ném vào mặt đám đệ tử để các nàng tự mày mò luyện tập. Sai kệ, đúng kệ, tẩu hỏa nhập ma thì mang đến cho lão cứu chữa, chữa xong thì lại tự mày mò tiếp.

Lớn lên trong môi trường như vậy... nay thấy hắn được Thanh Dương nâng như nâng chén, hứng như hứng bông thì đương nhiên cảm thấy chướng mắt không chịu nổi. Chưa kể còn bị Thanh Dương xoáy vào “nỗi đau” trong quá khứ khiến nàng bức tức gất um lên:

- Hắn yếu nhớt như vậy đều tại cái loại sư phụ như ngươi chứ tại ai!

Thanh Dương nhếch miệng cười khinh bỉ:

- Đệ tử ta dù có yếu kém thì cũng đã có ta lo cho hắn. Đâu đến lượt một người ngoài như ngươi xía vô.

Chu Tước đập Thi Quỷ văng vào tường, cười lạnh nói:

- Ngươi lo được cho hắn cả đời chắc?

- Ta chính là muốn lo cho hắn cả đời đấy! Thi sao nào, ngươi định cần ta chắc?

Thanh Dương hừ lạnh, kiểm trong tay nàng vung nhanh tới hoa cả mắt chém nát vụn cả Thi Quỷ lẫn bức tường sau lưng nó đồng thời nhanh tay lấy ra từ trong mớ bầy nhầy đó một viên ngọc màu tím to bằng ngón tay cái. Ngay lập tức thân thể đang tái tạo của con quỷ tan thành một bãi máu đen tanh hôi.

Bạch Hồ mỉa máo:

- Đó, tỷ thấy chưa? Căn bản là không cần đến máu giấy đó a!

Thanh Long nghe vậy thì bật cười khô khốc. Nào có đất diễn cho con quỷ xấu số, sân khấu hoàn toàn thuộc về hai nữ nhân khủng bố kia a.

Không chỉ thua về mềm mại mà thực lực cũng bị đối phương áp đảo, Chu Tước không thể làm gì khác hơn là hậm hực buông tha cách giáo dục “sai trái” của Thanh Dương. Đã không tiếp nhận hảo ý của người ta thì thôi lại còn xù lông lên, thật bức bối a!

- ...

Thanh Dương trầm tư nhìn vào viên ngọc tím một hồi sau đó xoay người hướng về phía thông đạo nằm ở tận cùng mật thất lao vút đi, tốc độ cực nhanh tới mức thân thể giống như một ánh chớp đen chạy vụt qua mắt bọn họ.

- Giờ sao đây tỷ tỷ? Hắn bỗng dưng biến mất rồi sau đấy lại xuất hiện một tên quái vật. Thật khó hiểu nha!

Bạch Hồ nghiêng đầu hỏi.

- Quỷ dẫn đường không thể nhanh như vậy. Đây rõ ràng là có người đã thế chỗ hắn với con quỷ kia. Làm được điều này đủ thấy năng lực của kẻ đứng trong bóng tối kia tuyệt đối không tầm thường. ...

Thanh Long cúi đầu ngẫm nghĩ một chút, kiên định nói:

- Các ngươi về trước đi. Ta nợ hắn một cái ân tình, bây giờ không trả thì sợ là không còn cơ hội nữa.

- Đã có nữ nhân ghê gớm kia đi tìm rồi còn gì. Tỷ đâu cần phải nhọc công như thế!

Chu Tước cau mày, hiển nhiên là không hề tán thành với tinh thần trọng nghĩa của Thanh Long. Tuy là hồi nãy hắn đã có ý giúp bọn họ nhưng vẫn không thể phủ nhận hắn là cái loại bám vấy sư phụ, loại người đẩy bớt một tên giảm gánh nặng xã hội, bớt hai tên thì sạch sẽ khí trời.

- Tuy không hiểu lắm chuyện gì đang diễn ra nhưng ta về đội Tiểu Thanh tỷ tỷ.

Bạch Hồ bình thản nói.

Chu Tước bàng hoàng nhìn khuôn mặt kiên định của Thanh Long, sau đó lại xem về mặt nguyệt ngọc của Bạch Hồ, thờ dãi nói:

- Ta cũng đến cạn lời với hai người.

Thanh Long mỉm cười nhìn hai sư muội. Tuy là mấy đứa này tật xấu đầy mình nhưng tại một số thời điểm quan trọng thì vẫn là rất đáng tin cậy.

(Tụ Âm Thi Quý thường sống theo đàn. Nếu là dịch chuyển thì giờ có lẽ hấn... Hi vọng số bảo bối trong cái túi xách kia đủ cho hấn giữ mạng. Tốt hơn chúng ta nên nhanh chóng tìm ra hấn trước khi hấn trở thành một cái tử thi.)

.....

- Ha ha~Tinh Vũ, người tiêu chắc rồi.

Hấn quắc mắt nhìn Ngao Nam, bình thân nói:

- Người cũng vậy.

- Nhưng ít nhất cũng không bị sự phụ của người hời tội.

Nụ cười của Ngao Nam vụt tắt, gãi cong gập người ho ra một ngụm máu lớn. Trên ngực Ngao Nam là một vết thương rất sâu, ở cánh tay và đùi cũng có vô số vết thương lớn nhỏ. Tuy nhiên đối thủ của gã là một đám quái vật đánh không chết, vậy nên còn giữ được mạng còm dĩa là rất tài giỏi rồi, vài cái vết thương còn con thì cứ coi như là quà khuyến mãi đi.

Ho ra máu xong Ngao Nam lại tiếp tục lải nhải. Có vẻ như một khi đã tuyệt vọng thì con người thường có xu hướng nói đặc biệt nhiều:

- Ta nghĩ lại rồi. Thà chết dưới tay một đại mỹ nhân như sư thúc còn hơn mất mạng bởi đám thịt thối này. Người nói xem có phải không?

Thấy hấn không trả lời, Ngao Nam hỏi thêm vài lần nữa thì hấn lạnh lùng nạt:

- Bớt nói nhảm.

Mọi thứ lại chìm vào im lặng, chỉ còn tiếng thở nặng nề của hấn, những tiếng bước chân trầm trọng và thanh âm hấn cào cào của Ngao Nam kéo lê đi. Hai người bọn họ đã giết được khá nhiều thi quỷ, Tụ Âm Đan hấn kiếm được cũng đã nhét đầy hai túi quần nhưng có lẽ đó chưa phải toàn bộ, mà sức lực của bọn hấn thì đã đến giới hạn rồi.

- Người sợ sao? Nếu thế tốt nhất người nên bỏ ta lại. Đi một mình thì khả năng đến được cánh cửa đó sẽ cao hơn.

Cánh cửa mà Ngao Nam nhắc đến chính là thứ nằm ở tận cùng của dãy hành lang đầy những sinh vật kinh tởm này. Đằng sau nó có thể là lối thoát, cũng có thể là một nơi còn tồi tệ hơn cả cái nhà xác nơi họ đang đứng. Ai quan tâm chứ, chỉ cần biết đó là đốm sáng le lói duy nhất trong cái nơi tồi tệ này sau đó cầm đầu cầm cổ chạy tới là được rồi.

- Sợ... Đây cũng chỉ là một loại trạng thái cảm xúc bình thường thôi.

Hấn lên tiếng đề cho quãng đường bớt tịch mịch. Thế nhưng thành thực mà nói thì thanh âm vô cảm của hấn vô tình lại khiến cái không khí ma quái này trở nên rùng rợn hơn:

- Nói đến nỗi sợ thì bây giờ ta cũng đang có vài cái đấy. Dương Dương có vì ta đột nhiên biến mất mà đâm đầu vào nguy hiểm không; Tiểu Trà có gặp rắc rối gì không; Tiểu Hồ đang gây sự với ai, Tiểu Tước có chọc tới cái phiền phức nào không; Tiểu Long có còn hận Xích Khạo không; Tiểu Vũ sắp tới có định dờ dợ gì với ta không; có thay đổi được số phận của An Thùy hay không; Linh Đan chơi trò pháp sư có gặp nguy hiểm gì không... Ờ, thật quá nhiều thứ để mà lo.

- ...

Ngao Nam im lặng một lúc lâu. Đến khi hấn nghĩ rằng gã đã ngủ mất thì thanh âm thều thào vô lực lại vang lên:

- Bớt giả bộ trấn định thông dong. Nếu người không bỏ ta lại thì kiểu gì cả hai đứa cũng bỏ xác ở đây thôi. Khi ấy thì muốn lo cho ai cũng không được nữa!

Nếu là Ngao Nam thường ngày thì hấn đã túm cổ áo nhấc lên mà quất vào mặt hấn, nhưng lúc này thì gã chỉ có thể nằm dài trên mặt đất để hấn tùy ý kéo đi. Ông trời thật khéo trên người, để gã chết ở cái nơi khi họ cò gậy này. Một thân võ công cao cường, cuối cùng lại bị một đồng thịt nhão giết chết. Nỗi nhục này... thật quá con mẹ nó nhục, nhục đến đâu thai cũng không hết nhục.

- Để ta kể người nghe một câu chuyện, có một thằng bé lên núi chơi. Nó nhặt được những viên đá rất đẹp và bỏ chúng vào trong balo. Tại thời điểm xuống núi chiếc balo đựng đầy đá trở nên rất nặng và nó không còn đủ sức để đi tiếp. Thế là nó đành phải bỏ bớt đá ra khỏi balo.

Hấn ngừng lại một chút để đổi tay cho đỡ mỏi, lần này là tay trái của hấn cào cào Ngao Nam lôi đi:

- Nhưng ta thì khác. Ta là một kẻ rất ích kỷ, vậy nên dù có phải bỏ thì ta cũng sẽ ôm toàn bộ về. Vì thế người có thể tiếp tục nằm dài ra đó và cào cào lại được không?

Ngao Nam trầm tư một hồi rồi nói:

- Balo là cái vật gì?

- ...

Hắn trực tiếp tắt tiếng. Nhờ on thẳng đàn này mà độc giả chẳng thêm chú ý đến câu chuyện cảm động và đầy tính nhân văn của hắn nữa.

[Grào]

Hắn bỗng nghe thấy những tiếng gầm ghê rợn, rất nhanh sau đó đám thi quỷ đã đánh hơi được mùi vị người sống mà chạy tới bao vây lấy bọn hắn.

- Ngao Nam, người còn đủ sức để chạy không?

Câu hỏi của hắn không khác gì một câu đùa đối với kẻ trọng thương sắp hấp hối như gã, tuy nhiên Ngao Nam biết hắn không đùa. Nếu trước mặt gã là thẳng nhỏ ấu trĩ và ư a cợt nhả trước kia thì bọn họ đã sớm chết không toàn thây rồi.

Ngữ khí kiên định của hắn làm cho Ngao Nam bỗng cảm thấy an tâm lạ, đồng thời cũng đánh thức khát vọng cầu sinh của gã. Có thể chỉ là ảo giác, nhưng có gì đó mách bảo Ngao Nam rằng bóng lưng thấp bé trước mặt kia có thể đưa gã ra khỏi cái nơi chết chóc này.

Dùng hết toàn bộ tàn lực để đứng dậy, gã cười gằn:

- Hồi thừa. Không chạy để mà bỏ xác tại đây à!

Hắn gật gù:

- Vậy ta đếm từ một đến ba, người cõ mà dùng hết sức bú mẹ chạy theo nhé. Ba!

Ngao Nam còn chưa kịp tỏ thái độ thì hắn đã lao lên như không cần mạng. Chạy được ba bước hắn dùng sức giảm mạnh xuống khiến phiến đá dưới chân trở thành phần vụn, đồng thời mượn lực rướn người lên đâm một cú cực mạnh vào bụng con thi quỷ gần đó nhất.

Ỉnh~

Cú đâm làm vang lên thanh âm như có ai lấy búa tạ đánh vào thùng phi đựng đầy nước. Ngay lập tức máu cùng nội tạng đánh thùng lưng con quỷ mà phun ra ầm ầm, lẫn trong thứ máu-thịt ấy là một viên ngọc màu tím sáng lấp lánh.

Dù này giờ đã nhiều lần chứng kiến nhưng cái cảnh tượng khủng khiếp này vẫn khiến Ngao Nam rùng mình. Máu me như vậy, tàn khốc như vậy, nó khiến những trận đấu trong môn phái trở nên không khác gì mây bụi mùa dân gian. Ngao Nam chợt nhớ đến những lời của sư thúc, không lẽ hắn... thực sự đã trở thành một con người khác sao? Có lẽ nào vì sống với một nữ quái như sư thúc nên hắn đã từ một thẳng đàn trở thành bộ dáng như ngày hôm nay?

Cơ mà Ngao Nam không hỏi, và cũng không có cơ hội để hỏi khi mà bản thân còn đang chạy hệt hơi để bắt kịp tốc độ của hắn.

Một đường chém giết tàn bạo máu me như vậy, nếu đổi lại là mấy tên giặc cướp bình thường thì đã sớm sợ vãi tè mà chạy thật xa. Tuy nhiên vì đối thủ là mấy con quỷ nào tàn nên chúng chẳng sợ cái đêch gì mà lao thẳng về phía bọn hắn.

Ừnh~

Một thanh âm trầm trọng vang lên kèm theo tiếng xương nứt vỡ, Ngao Nam thấy rõ vết lún trên mặt đất khi hắn bị đẩy lùi bởi cú đâm như trời giáng kia. Hai cánh tay hắn buông thõng xuống, ở phía gần khuỷu tay lòi ra một mảnh xương trắng ớn trông rất khủng bố.

Nhưng nếu chỉ dừng ở đó đã tốt, hắn còn tự ý ấn xương trở lại rồi vịn vịn gì đó làm vang lên những tiếng rắc rắc làm Ngao Nam rợn hết cả người.

- Đây, dùng cõ mà tự ý vịn loạn như thế...

Ngao Nam chân thành nhắc nhở, dù sao thì lúc này cũng chỉ có thể bấu víu vào cọng rom cứu mạng này.

- Bớt cảm rảm. Lo chạy theo đi.

Thanh âm đều đều của hắn khiến Ngao Nam giận đến sôi gan. Nếu không phải vì một phút bất cẩn để rồi bị trọng thương thì gã đã đập cả mấy con quỷ lẫn thẳng nhãi Tinh Vũ này ra cám rồi.

Cuộc chiến đâm máu lại tiếp diễn. Tuy nhiên vì đã đuối sức nên động tác của hắn không còn mạnh và nhanh được nữa và ngày càng yếu thế trước số lượng và những đòn công dồn dập của đám thi quỷ.

- Cần thận!

Tình hình nguy cấp, Ngao Nam không kịp suy nghĩ mà lập tức lấy ra Bạo Phong Phù ném về phía đám thi quỷ đang bu lấy hắn.

Bá Cước – Thạch Toái Thiên Kinh Khí Cái Thế.

Hắn gồng mình chịu đòn đồng thời âm thầm tụ nội lực sau đó nhắm chuẩn thời cơ nhảy lên tung cước loạn xạ, tựa như trăm mũi tên cùng phóng mạnh mẽ xuyên thấu và đập vỡ những viên Tự Âm Đan ra khỏi thân thể khổng lồ của đám quỷ.

Sau khi tung đòn hấn nặng nề dùng móng tiếp đất, cả người đều là một loại cảm giác đau như sắp nứt vỡ.

- Phew~Có vẻ vẫn hơi quá sức...

- Này thằng đàn, đã chết chưa thế?

Ngạo Nam hồi hải chạy đến thì bất ngờ bị một mảnh giấy đập vào mặt. Thì ra là tấm Bạo Phong Phù mà gã vừa mới ném ra.

- Đây không phải game MOBA. Người ném thứ này vào giữa đội hình để ta mau lên bàn thờ à?

Ngạo Nam cười gượng. Lúc ấy gã chỉ nghĩ thằng này mà tiêu là mình cũng oảng chó nên...

Hắn nhìn chằm chằm đám thi quỷ đang lết tới, trầm giọng hỏi:

- Này, người còn bao nhiêu phần trăm công lực? Ý ta là người có còn đủ sức tung ra một đòn không?

Ngạo Nam nhìn hắn đầy nghi hoặc, lại quay sang đám thi quỷ đang đứng chặt cả lối đi. Một đòn, với số kẻ địch đông như vậy, người nghĩ mình là Saitama à?

Như biết được suy nghĩ của Ngạo Nam, hắn nói:

- Tung một đòn duy nhất lao thẳng tới cái cửa kia. Dám chơi không?

Từ vị trí hiện tại đến cánh cửa kia cũng có đến hơn hai trăm mét khoảng cách. Tại thời điểm toàn thịnh của Ngạo Nam mà muốn đâm thẳng xuyên thủng thì cũng dễ thôi, nhưng bây giờ cả hai thằng đều đã là dầu cạn đèn tắt. Nhờ nửa đường đứt gánh thì liền trở thành cá nằm trên thớt còn gì.

Thế nhưng họ đã không còn thời gian cân nhắc. Lũ thi quỷ ở những nơi khác đã bắt đầu xuất hiện còn hắn thì đã bắt đầu trông giống như một đũa chết trôi, sức lực xem ra không đủ để tiếp tục mở đường máu nữa.

Ngạo Nam cắn răng:

- Được ăn cá, ngã về không.

Trước thái độ nghiêm túc của Ngạo Nam thì hắn chỉ khẽ cười nhạt:

- Trông yếu sinh lý vl... Lát đừng có làm vướng tay ta.

Ngạo Nam mỉm cười ầm áp:

- Hi vọng người không phải lại đang giả ốm giả bệnh như vừa nãy (*). Bằng không ta sẽ khiến người chết rất thảm.

(*) Chương trước hắn làm bộ yếu đuối vô lực để tựa vào chỗ - mà ai cũng biết là chỗ nào - ấy. Muốn biết thêm chi tiết vui lòng xem lại.

Hắn xì ra một tiếng đầy khinh miệt:

- Nếu người là gái và có ngực thì ta sẽ cân nhắc.

Không gian trong mật thất như bị vặn xoắn lại bởi dòng năng lượng dao động mạnh mẽ. Gió xoáy bao quanh hai đứa trẻ khiến những con thi quỷ liều lĩnh tiến lại gần đều bị cắt thành thịt nát.

Ngạo Nam gầm lên:

- Ta không thoát kiếp xử nam thì đều là nhờ tên phế vật nhà người đấy!

(Nếu kiếp này Dương Dương thành góa phụ thì người đừng bao giờ mơ gặp lại thê tử một lần nào nữa.)

Một tiếng nổ vang đánh sập mặt đất dưới chân họ. Luồng sáng lóa mắt lao vút đi như một mũi tên - mang theo khát vọng cầu sinh và cả một chút tình cảm đầy sai trái một thằng bé mười ba tuổi - lao vút đi xuyên qua tất cả những chương ngại. Rực rỡ và chói lóa, như một vì sao âm thầm xẹt qua bầu trời trong đêm khuya tĩnh lặng, kéo theo vệt dài những điều ước thứ đã hóa thành bí mật của vũ trụ.

Người ta nói, điều ước vọng lên dưới ánh sao sẽ trở thành hiện thực.

Cánh cửa đá bị thổi tung bởi uy lực kinh người của chiêu thức tối hậu kia. Xuyên qua vài chục thi quỷ nhưng uy lực không hề giảm, tiếp tục cán quét vào trong không gian bí mật kia.

.....

Ánh đèn mờ ảo bao trùm căn phòng đơn giản nhưng ấm áp, trong đó chiếm gần như toàn bộ diện tích căn phòng là một chiếc giường rất lớn phủ kín bởi tấm ga giường đen kịt. Tương phản với màu đen đó là hai thân ảnh đang tỏa lửa thể mà quấn lấy nhau.

- Dương Dương... Dương Dương... Không nên nghịch ngợm... Ừm... Đừng ép ta...

Hắn chưa nói hết thì đã bị một đầu lưỡi nhỏ xinh lưỡi điêu luyện quét từ ngực lên cổ, lại thêm mùi hương quyến rũ phát ra từ thân thể kiều mị của nàng khiến máu huyết trong người hắn trưng phồng lên, toàn thân căng cứng như bị hóa đá.

- Tiểu yêu nữ, hôm nay xem ta như thế nào từng p...

Đang hùng hổ thì hắn bỗng nhận ra cổ tay bị dây xích trói chặt vào đầu giường, tay còn lại và hai chân cũng chịu cảnh xiềng xích tương tự. Kì quái ở chỗ dây xích này nhẹ như không có trọng lực, hắn cũng không hề bị phế công nhưng dù hắn dùng mười thành công lực thì cũng không làm nứt nổi một mắt xích. Nên biết là với công lực của hắn thì chế đôi một cái hành tinh như Mặt Trăng cũng chẳng tốn bao nhiêu sức đâu.

- Tiểu bảo bối, chơi thế này không vui đâu.

Hắn còn đang không hiểu gì thì một nữ nhân khác tập tễnh chạy đến. Bề ngoài nữ nhân này chỉ cao đến ngực của Thanh Dương, trông chẳng khác gì một tiểu nha đầu mười mấy tuổi nhưng vẻ mặt bình thản lạnh lùng lại tạo cảm giác là nàng ta đã trưởng thành.

- Nhu nhi, nàng...

Cơ mà cái vị Nhu nhi kia rõ ràng là không hề đếm xỉa đến hắn mà thay vào đó nhún một cái nhảy lên ôm cổ Thanh Dương. Không dừng ở đó hai nữ nhân còn ở trước mặt hắn hôn nhau đắm đuối. Những thanh âm rên rỉ trong cổ họng khi đầu lưỡi hai người quấn quít lấy nhau khiến hắn cảm thấy mình sắp tăng xông mà chết.

Rất may đây chỉ là màn chào hỏi nên hai miệng nhanh chóng tách ra, bắc ngang hai phiến môi anh đào là một tia nước trắng bạc. Cảnh tượng hết sức sai trái, hết sức phản tự nhiên nhưng cũng đồng thời cực kì bổ mắt.

- Chẳng phải chàng thường chê hai tỷ muội bọn ta yếu sao? Nếu thế thì đêm nay nằm đó một mình đi, ta và tiểu mỹ nhân này tự an ủi lẫn nhau vậy.

Hắn khóc không ra nước mắt:

- Đừng nha. Bộ hai người muốn bức chết họa mi của ta chắc?

Nhưng hai nữ nhân tàn nhẫn kia rõ ràng không thèm đếm xỉa đến hắn, ngược lại còn vừa cời đồ vừa cười khúc khích.

- Ta sai được chưa! Chơi thế này không vui đâu!

- Đừng hôn nhau nữa. Môi các nàng là của ta cơ mà!

- Cởi trói...

...

- Cởi trói đi mà!

Hắn chồm dậy, mồ hôi ướt đầm áo.

(May quá, ra là nằm mơ.)

- Tiểu bảo bối vừa mơ thấy gì vậy?

Theo bản năng, hắn quay sang đáp:

- Ta vừa có giấc mơ kì lắm. Nàng và Đường Nhu trói t...

Nụ cười trên môi gã vụt tắt, đôi mắt cá chết mở to đủ thấy hiện thực trước mắt gã là kinh khủng khiếp đến nhường nào.

....

Vì đang bận ôn thi nên chương này vốn dự định hoàn tất sự kiện “Diệt quỷ” đã không thể hoàn thành đúng hạn. Rất xin lỗi độc giả vì sự chậm trễ này. Tác sẽ tiếp tục viết ngay khi có thể.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Kiếp Nhất Mộng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.